

Джоан Роулинг

Хари Потър и орденът на
Феникса

Глава 1. Дъдли побъркан

Наближаваше краят на най-горещия до този момент ден на лятото. Над големите, четвъртити къщи на Привит Драйв лежеше сънлива тишина. Колите, които обикновено блестяха, сега стояха прашни на паркингите, а ливадите, някога изумруденозелени, бяха прегорели и пожълтели, тъй като поливането беше забранено поради сушата. Лишени от обичайните си занимания да мият колите и да косят ливадите, обитателите на „Привит Драйв“ се бяха оттеглили в прохладните си къщи, разтворили широко прозорците им с надеждата да примамят вътре някакъв несъществуващ ветрец. Единственият останал отвън човек беше някакъв юноша, легнал по гръб в една цветна леха пред дом номер четири.

Той беше мършаво, чернокосо момче с очила, което имаше изпития и малко нездрав изглед на човек, който е израсъл много за кратко време. Джинсите му бяха окъсани и мръсни, тениската му – размъкната и избеляла, а подметките на маратонките му стърчаха отлепени. Външният вид на Хари Потър не го препоръчваше на съседите, които бяха от този вид хора, които считат, че мърлящината трябва да е наказуема от закона, но тази вечер той се беше скрил зад голям храст с хортензии и беше почти невидим за минувачите. Всъщност, единственият начин да бъде забелязан беше вуйчо му Върнън или леля му Петуния да подадат глави през прозореца на всекидневната и да погледнат право надолу към цветната леха под тях.

Хари си мислеше, че общо взето заслужава поздравления заради идеята си да се скрие тук. Не че му беше много удобно да лежи на горещата твърдата земя, но пък от друга страна никой не се взираше в него, не скърцаше със зъби така силно, че да не може да чува новините, нито пък го обсипваше с противни въпроси, както ставаше всеки път, когато се опиташе да седне във всекидневната, за да гледа телевизия с вуйчо си и леля си.

Сякаш мислите му бяха прехвъркнали през отворения прозорец, та Върнън Дърсли, вуйчото на Хари, внезапно заговори.

– Радвам се да видя, че момчето спря да се опитва да се вре. Всъщност, къде е той?

– Не знам – каза безразлично леля Петуния – Не е вкъщи.

Вуйчо Върнън изгрухтя.

– Ще ми гледа новините... – каза той язвително – Бих искал да

знам, какво всъщност замисля. Като че ли едно нормално момче го е грижа, какво има в новините. Дъдли и хабер си няма, какво става; съмнително е, дали знае кой е министър-председателят! Както и да е, надали би имало нещо за неговите там в нашите новини...

– Върнън, шшт! – каза леля Петуния – Прозорецът е отворен!

– О, да... съжалявам, скъпа.

Семейство Дърсли млъкнаха. Хари слушаше дрънкането за зърнената закуска на фирма „Плодове и трици“, докато наблюдаваше как госпожа Фиг, смахната стара дама от близката улица „Уистириа уок“, любителка на котки, полека минаваше покрай него. Тя се мръщеше и си мърмореше сама. Хари беше много доволен, че е прикрит зад храста, понеже напоследък госпожа Фиг беше започнала да го кани на чай всеки път, когато го срещнеше на улицата. Тя беше вече завила зад ъгъла и изчезнала от погледа му, когато от прозореца отново се разнесе гласът на вуйчо Върнън.

– Дъденцето е навън на чай, нали?

– У семейство Полкис – каза нежно леля Петуния – Той има толкова много приятелчета, така е популярен...

Хари с усилие се съдържа да не прихне. Семейство Дърсли проявяваше удивителна глупост по отношение на сина им Дъдли. Бяха налапали всичките му плитко скроени лъжи за това, че всяка вечер през ваканцията ходи да пие чай у различен член на своята банда. Хари прекрасно знаеше, че Дъдли не ходи на никакъв чай; той и бандата му прекарваха всяка вечер, вандалствайки в парка, пушейки по ъглите и хвърляйки камъни по преминаващите коли и деца. Хари го беше виждал да прави това по време на вечерните си разходки из Литъл Уингинг; той бе прекарал повечето време от ваканцията в бродене по улиците, ровейки по пътя из кошчетата за боклук за вестници.

До ушите на Хари достигнаха началните звуци на мелодията, оповестяваща новините в седем часа и стомахът му се преобърна. Може би тази вечер – след един месец очакване – щеше да се окаже чаканата.

„Рекорден брой закъсали отпускари пълнят летищата, докато стачката на испанските служители по обработка на багажите навлиза във втората си седмица...“

– Бих им дал аз една доживотна сиеста – изръмжа вуйчо Върнън в края на изречението на говорителя, но това нямаше значение: отвън в цветната леха стомахът на Хари сякаш се поотпусна. Ако нещо се беше случило, със сигурност щеше да е първото в новините; смъртта и унищожението бяха по-важни от закъсалите отпускари.

Той въздъхна продължително и бавно и се взря в яркосиньото небе. Всички дни от това лято бяха едни и същи: напрежение, очакване, временно облекчение и после пак изострящо се напрежение... и ставащият все по-настойчив от ден на ден въпрос, защо още нищо не се случваше.

За всеки случай продължи да слуша за някакво загатнато указание за нещо, чиято истинска същност мъгълите не биха разпознали – може би някое необяснимо изчезване или странна злополука... но стачката на служителите по обработка на багажите беше последвана от новини за сушата в югоизточната част на страната („Надявам се съседът да слуша!“ – измуча вуйчо Върнън – „Той и пръскачките му, работещи в три през нощта!“), после как един хеликоптер почти се бил разбил на някаква нива в Съри, после за развода на някаква прочута актриса с прочутия и съпруг („Като че ни интересуват гнусните им истории“ – изсумтя леля Петуня, която с натрапчива упоритост бе следила случая във всички списания, които бе успяла да докопа с костеливите си ръце).

Хари притвори очи срещу пламналото вечерно небе, докато говорителят казваше: „... и накрая, папагалчето Бънджи изнамери нов начин да се разхлажда това лято. Бънджи, който живее в «Петте пера» в Барнсли, се е научил да кара водни ски! Мери Доркинс отиде там, за да научи повече.“

Хари отвори очи. Нямаше да има повече нищо, което да си струва слушането, след като бяха стигнали до каращи водни ски папагалчета. Той внимателно се претърколи по корем и се надигна на колене и лакти, готвейки се да изпълзи изпод прозореца.

Беше мръднал само с няколко сантиметра, когато в много бърза последователност се случиха няколко неща.

Силен, кънтящ пукот разцепи сънливата тишина подобно на топовен гърмеж; една котка се стрелна изпод една паркирана кола и изчезна от погледа му; писък, изкрещяна ругатня и звук на строшен порцелан долетяха от дневната на семейство Дърсли и сякаш чул сигнала, който беше очаквал, Хари скочи на крака, измъквайки в същото време от колана на джинсите си тънка дървена магическа пръчка, сякаш изваждаше от ножницата му меч – но преди да успее да се изправи в цял ръст, темето му се удари в отворения прозорец. Последвалият трясък накара леля Петуня да изпищи още по-силно.

Сякаш главата на Хари се разцепи на две. Той се олюля с помътнял поглед, опитвайки се да огледа улицата, за да зърне източника на шума, но едва беше успял да се изправи, залитайки, когато две големи червендалести ръце посегнаха през отворения прозорец и се заключиха здраво

около шията му.

– Махни... я! – изръмжа вуйчо Върнън в ухото на Хари – Преди... някой... да... е... видял!

– Пусни... ме! – изпъшка Хари.

Няколко секунди те се боричкаха, като Хари дърпаше с лявата си ръка подобните на наденици пръсти на вуйчо си, стискайки здраво с дясната вдигнатата си пръчка. После болката в темето на Хари затуптя особено мъчително, а вуйчо Върнън изскимтя и го пусна, сякаш беше го ударил ток. Изглежда някаква невидима сила беше нахлула в неговия племенник, правейки невъзможно да го удържи.

Задъхвайки се, Хари падна върху храста хортензии, изправи се и се взря наоколо. Нямаше и помен от източника на силния пукот, но няколко лица надничаха от околните прозорци. Хари бързо пхна пръчката си обратно в джинсите и се опита да гледа невинно.

– Каква хубава вечер! – извика вуйчо Върнън, махайки с ръка на госпожата от отсрещната къща номер седем, която се взираше иззад дантелените си завеси – Чухте ли как изгърмя тази кола ей сега? Така ни стресна с Петуния!

Той продължи да се хили по ужасяващ, налудничав начин, докато всичките любопитни съседни не изчезнаха от прозорците си. Тогава той махна мълчаливо на Хари да се приближи, а усмивката му се преобрази в гримаса на ярост.

Хари пристъпи няколко крачки по-наблизо, внимавайки да спре малко по-далеч от мястото, където протегнатите ръце на вуйчо Върнън биха могли да почнат да го душат отново.

– Какво по дяволите си решил с това, момче? – запита вуйчо Върнън с дрезгав глас, който трепереше от ярост.

– Да съм решил с какво? – студено попита Хари. Той продължаваше да се оглежда наляво и надясно по улицата, все още с надеждата да види човека, който бе предизвикал пукащия звук.

– С вдигането на врява като от стартов пистолет точно пред нашата...

– Аз не съм причината за този шум – каза твърдо Хари.

Слабото конско лице на леля Петуния се появи редом с широкото, зачервено лице на вуйчо Върнън. Тя изглеждаше смъртно бледна.

– Защо се криеше под прозореца ни?

– Да... да, добър въпрос, Петуния! Какво правеше под прозореца ни, момче?

– Слушах новините – каза Хари със смирен глас.

Леля му и вуйчо му си размениха гневни погледи.

– Слушал си новините! Пак?

– Ами нали разбирате, те се сменят всеки ден – каза Хари.

– Я да не ми се правиш на много умен, момче! Искам да зная, какво всъщност си наумил – и не ми пробутвай повече тези врели-некипели, че слушаш новините! Ти отлично знаеш, че твоята компания...

– Внимателно, Върнън! – задъха се леля Петуния и вуйчо Върнън понижи глас така, че Хари едва можеше да го чува: – ... че твоята компания не се появява в нашите новини!

– Това е всичко, вие го знаете – каза Хари.

Семейство Дърсли няколко секунди се пулиха в него, а после леля Петуния каза: – Ти си един противен малък лъжец. Какво друго правят всичките тези... – тя също понижи глас така, че Хари трябваше да отгатне по устните и следващата дума – ... сови, ако не да ти носят новини?

– Аха! – каза вуйчо Върнън с победоносен шепот – Хайде да те вижда сега, момче! Сякаш не знаем, че ти получаваши всички ваши новини от тези зловредни птици!

Хари за момент се поколеба. Този път му беше трудно да каже истината, макар че леля му и вуйчо му навярно нямаше да разберат колко му е тежко да я приеме.

– Совете... не ми носят новини – каза той безизразно.

– Не вярвам – каза веднага леля Петуния.

– Аз пък още по-малко – убедително каза вуйчо Върнън.

– Знаем, че се стягаш за нещо нередно – каза леля Петуния.

– Знаеш, че не сме глупави – каза вуйчо Върнън.

– Я, това е нещо ново за мен – каза Хари, който започваше да се ядосва, и преди семейство Дърсли да успеят да го извикат обратно, той се беше обърнал, пресякъл ливадата пред къщата, прескочил ниската стена на градината и вече крачеше нагоре по улицата.

Сега си беше докарал белята и го знаеше. По-късно щеше да му се наложи да застане пред леля си и вуйчо си и да си плати за грубостта, но в този момент не го беше грижа особено; в ума си имаше далеч по-неотложни неща.

Хари беше сигурен, че пукацията звук бе предизвикан от някой, който се беше магипортирал от или на улицата. Беше същият звук, с който домашното духче Доби изчезваше. Възможно ли беше Доби да е тук, на „Привит Драйв“? Възможно ли бе точно сега Доби да върви след него? Като му хрумна тази мисъл, той се обърна и тръгна надолу по

„Привит Драйв“, но улицата изглеждаше съвсем пуста, а Хари беше сигурен, че Доби не би могъл да стане невидим.

Той продължи да върви почти без да гледа, къде отива, тъй като напоследък обикаляше тези улици толкова често, че краката му го носеха автоматично към любимите му свърталища. На всеки няколко крачки поглеждаше назад през рамото си. Някой магьосник е бил близо до него, докато лежеше сред умиращите бегонии на леля Петуня, той беше сигурен в това. Защо не го бяха заговорили, защо не се бяха свързали с него, защо се криеха сега?

А после, когато чувството му на объркване достигна връхната си точка, сигурността му го напусна. Може би той така отчаяно се нуждаеше от най-мъничкия знак за връзка със света, на който принадлежеше, че просто реагираше прекомерно силно на съвършено обичайни шумове. Можеше ли да бъде сигурен, че не е било звук от счупването на нещо в някоя съседска къща?

Хари почувства тъпо усещане на прималяване в стомаха си и докато се усети, чувството на безнадеждност, което му беше вадило душата цяло лято, отново се стовари отгоре му.

Утре заран будилникът щеше да го събуди в пет часа, за да може да плати на совата, която му носеше „Пророчески вестни“ – но нима имаше смисъл да продължава да го получава? Напоследък Хари само поглеждаше първата страница, преди да го захвърли встрани; когато идиотите, списващи вестника най-сетне разберяха, че Волдемор се е върнал, това щеше да е главна новина и тя беше единствената, за която Хари го беше грижа.

Ако имаше късмет, щеше да има също сови, носещи писма от най-добрите му приятели Рон и Хърмаяни, макар че всички надежди писмата им да му донесат новини отдавна бяха разбити.

„Очевидно, не можем да ти кажем много за Ти-знаеш-кой... Наредиха ни да не ти казваме нищо важно, че може писмата ни да се заблудят... Доста сме заети, но не мога да ти дам тук подробности... Случват се доста неща, ще ти кажем всичко, когато се видим...“

Но кога щяха да се видят? Изглежда никой не го беше много грижа да даде точна дата. Хърмаяни беше написала в картичката за рождения му ден: „Очаквам да те видим доста скоро“, но колко скоро? Доколкото Хари можа да разбере от неопределените намеци в писмата им, Хърмаяни и Рон бяха на едно и също място – както можеше да се предположи, в къщата на родителите на Рон. Той не можеше да понесе мисълта, че те двамата се забавляват в „Хралупата“, докато той беше прикован на

„Привит Драйв“. Всъщност той им беше толкова ядосан, че изхвърли неотворени две кутии с шоколадени лакомства, които му бяха изпратили за рождения му ден. Щеше да съжалява за това по-късно, след повяхналата салата, която леля Петуня даде за вечеря.

И с какво бяха заети Рон и Хърмаяни? Защо той, Хари, не беше зет? Не беше ли доказал, че може да се справи с много повече от тях? Нима всички бяха забравили, какво беше направил? Не беше ли той, който влезе в онова гробище и гледаше, как убиват Седрик, и беше вързан за онзи надгробен камък, и почти убит?

Не мисли за това, си каза строго Хари за стотен път това лято. Беше достатъчно лошо и това, дето той отново и отново се връщаше на гробищата в кошмарите си, че да пребивава там и когато бе буден.

Той зави зад ъгъла на „Магнолия кресънт“; пътьом мина покрай тясната уличка, спускаща се покрай един гараж, където за пръв път бе зърнал своя кръстник. Поне Сириус изглежда разбираше, как се чувства Хари. Неговите писма несъмнено бяха също толкова изпразнени от същински новини, както и тези на Рон и Хърмаяни, но поне съдържаха думи на предупреждение и съчувствие вместо измъчващи намеци:

„Зная, че това ще да е обезсърчаващо за теб... Не си търси белята и всичко ще е наред... Внимавай и не прави нищо прибързано...“

Добре, мислеше си Хари, докато пресичаше „Магнолия кресънт“, завиваше по „Магнолия роуд“ и се насочваше към притъмняващия парк, той се опитваше да прави така, както го съветваше Сириус. Най-малкото беше устоял на изкушението да върже сандъка си за метлата и да тръгне сам за „Хралупата“. Всъщност Хари намираще поведението си за много добро, като се вземеше пред вид колко обезсърчен и ядосан беше заради това, че беше прикован на „Привит Драйв“ толкова дълго, доведен дотам да се крие из цветните лехи с надеждата да чуе нещо, което би могло да подсказе, какво прави Лорд Волдеморт. Въпреки това беше твърде оскърбително да му казва да не бъде прибързан човек, който беше лежал дванайсет години в магьосническия затвор Азкабан, беше избягал, първо се беше опитал да извърши убийството, за което бе осъден, а после беше избягал с един откраднат хипогриф.

Хари прескочи заключената порта на парка и тръгна през изсъхналата трева. Както и околните улици, паркът бе пуст. Когато стигна до люлките, той се отпусна в единствената, която Дъдли и приятелите му все още не бяха успели на счупят, уви едната си ръка около веригата и се взря мрачно в земята. Нямахше да може отново да се крие в лехата на семейство Дърсли. Утре щеше да му се наложи да измисля нов начин да

слуша новините. Междувременно нямаше какво друго да очаква освен една неспокойна, смутна нощ, защото дори когато се измъкнеше от кошмарите за Седрик, идваха объркани сънища за дълги тъмни коридори, всичките завършващи без изход или със заключени врати, които според него имаха нещо общо с чувството за безизходица, което изпитваше най-вече. Често усещаше неприятно пробуждане в стария белег на челото си, но не се залъгваше, че Рон, Хърмаяни или Сириус вече биха сметнали това за много интересно. В миналото болката в белега го предупреждаваше, че Волдемор отново става по-силен, но сега, когато Волдемор се беше върнал, те вероятно биха му напомнили, че редовното му дразнене можеше да се очаква... нищо обезпокоително... нищо ново...

Несправедливостта на всичко това така го изпълни, че му се прииска да крещи от ярост. Ако не беше той, никой нямаше и да знае, че Волдемор се е върнал! А за награда трябваше да кисне в Литъл Уингинг цели четири седмици, напълно откъснат от магичния свят, докаран дотам да клечи сред вехнешите бегонии, за да може да слуша за папагалчета, каращи водни ски! Как Дъмбълдор го бе забравил така лесно? Защо Рон и Хърмаяни се бяха събрали, без да поканят и него? Колко още трябваше да търпи съветите на Сириус да си кротува и да бъде добро момче; или да устоява на изкушението да пише на глупавите „Пророчески вестни“ и да им заяви, че Волдемор се е върнал? Тези гневни мисли се въртяха в главата му, а вътрешностите му се гърчеха от яд, докато около него се спускаше душна, кадифена нощ, въздухът беше пълен с мириса на топли, суха треви и единственият звук бе слабото бучене на колите по шосето отвъд оградата на парка.

Не знаеше, колко дълго бе седял на люлката, преди размишленията му да бъдат прекъснати от гласове. Той се огледа. Лампите от околните улици хвърляха мътна светлина, достатъчно силна, за да очертае силуетите на група хора, вървящи през парка. Един от тях пееше силно и грубо някаква песен. Останалите се смееха. Мек цъкащ звук долиташе от скъпите велосипеди, които те караха.

Хари знаеше, кои бяха тези хора. Без съмнение фигурата отпред бе неговият братовчед, Дъдли Дърсли, прибиращ се къщи, придружен от преданата си банда. Дъдли беше както винаги огромен, но едногодишната строга диета и откриването на нов талант бяха успяли да променят донякъде физиката му. Както вуйчо Върнън казваше възхитен на всеки, който искаше да слуша, Дъдли наскоро бе станал юношески междуучилищен шампион на Югоизтока по бокс в свръхтежка категория. „Благородният спорт“, както го наричаше вуйчо Върнън, беше направил Дъдли

още по-страховит, отколкото Хари го помнеше от дните им в началното училище, когато той изпълняваше ролята на първата боксова круша на Дъдли. Хари вече ни най-малко не се страхуваше от братовчед си, но все пак не мислеше, че това, дето Дъдли се е научил да удря по-силно и по-точно бе някакъв повод за възхвала. Децата от махалата се ужасяваха от него – ужасяваха се дори повече, отколкото от „онова момче Потър“, което, както ги предупреждаваха, беше закоравял хулиган и посещаваше Строго охранявания център за напоправими малолетни престъпници „Св. Брут“. Хари наблюдаваше тъмните фигури, пресичащи тревата и се чудеше, кого ли бяха били тази вечер. Огледайте се, усети се Хари да мисли, докато ги гледаше. Хайде... огледайте се... седя тук съвсем сам... елате и ми дайте да разбера... Ако приятелите на Дъдли го видеха, че седи тук, те със сигурност щяха да се насочат към него, и какво щеше да прави Дъдли тогава? Той не би искал да се изложи пред бандата, но би било ужас за него да предизвика Хари... би било страшно забавно да наблюдава дилемата на Дъдли, да го подразни, да погледа безсилието му да отвърне... а ако някой от останалите се опиташе да удари Хари, той беше готов – той носеше пръчката си. Нека се опитат... би бил щастлив да излее чувствата си върху момчетата, които някога правеха живота му ад.

Но те не се обърнаха, не го видяха, вече бяха почти до оградата. Хари потисна подтика да извика след тях... да предизвика сбиване не беше умен ход... не трябваше да прави магии... отново би рискувал да го изключат. Гласовете на бандата на Дъдли заглъхнаха; те вече не се виждаха, отминаха по „Магнолия роуд“.

Ето, Сириус, помисли потиснато Хари. Никакво безразсъдство. Не се наврях в неприятност. Точно обратното на това, което ти би направил.

Той стана и се протегна. Леля Петуния и вуйчо Върнън изглежда смятаха, че когато и да се прибереше Дъдли, тъкмо това беше времето за връщане къщи, а всяка минута след това беше вече много късно. Вуйчо Върнън беше заплашил Хари, че ще го заключи в бараката, ако още веднъж се прибере къщи след Дъдли, така че потискайки една прозявка и все още мръщейки се, Хари се запъти към портата на парка.

Подобно на „Привит Драйв“, „Магнолия роуд“ изобилстваше с големи, четвъртити къщи с безупречно окосени ливади, всичките притежавани от големи, четвъртити собственици, които караха много чисти коли, подобни на тази на вуйчо Върнън. Хари предпочиташе нощния Литъл Уингинг, когато закритите със завеси прозорци очертаваха в

тъмнината красиви, ярки цветни петна, а него не го грозеше опасността да чуе неодобрително мърморене относно „непристойния“ си външен вид, когато минаваше покрай стопаните. Той вървеше бързо и напред „Магнолия роуд“ бандата на Дъдли отново се появи пред него; те се сбогуваха на пресечката с „Магнолия кресънт“. Хари пристъпи в сянката на голямо люляково дърво и зачака.

– ... квичеше като прасе, нали тъй? – казваше Малкъм сред силния смях на останалите.

– Хубаво дясно кроше, Голям Д – каза Пиърс.

– Утре по същото време, нали? – каза Дъдли.

– У нас, нашите няма да ги има – каза Гордън.

– Довиждане тогава – каза Дъдли.

– Чао, Дъд!

– Ще се видим, Голям Д.!

Хари изчака останалите от бандата да се махнат, преди да тръгне отново. Когато гласовете им отново заглъхнаха, той зави зад ъгъла по „Магнолия кресънт“ и с много бърз ход скоро настигна Дъдли, който вървеше бавно, тананикайки си фалшиво.

– Хей, Голям Д.!

Дъдли се обърна.

– О – изгрухтя той – ти ли си бил.

– Откога си „Големия Д.“? – каза Хари.

– Млъкни – озъби се Дъдли, обръщайки се.

– Готино име – каза Хари, усмихвайки се и вървейки в крак до братовчед си – Но за мен ти винаги ще бъдеш „Мъничкото Дъденце“.

– Казах, МЛЪКНИ! – каза Дъдли, чиито подобни на свински бутове ръце се бяха свили в юмруци.

– Не знаят ли момчетата, че мама те нарича така?

– Затвори си устата.

– На нея не и казваш да си затваря устата. Какво ще кажеш за „Дъдко“ и „Мъничък Дъделинчо“, тях мога ли да ги използвам?

Дъдли не каза нищо. Изглежда усилието да се сдържа да не удари Хари изискваше пълния му самоконтрол.

– И тъй, кого бихте тази вечер? – попита Хари и усмивката му се стопи – Някой друг десетгодишен? Знаем, че ти преби Марк Евънз завчера...

– Той си го просеше – изръмжа Дъдли.

– О, нима?

– Държа се нагло с мен.

– Ами? Да не ти е казал, че приличаш на прасе, което го учат да ходи на задните си крака? Щото това не е нагlost, Дъд, това е истина.

Един мускул потрепваше на челюстта на Дъдли. На Хари доставяше огромно удоволствие да съзнава, колко вбесява Дъдли; той се чувстваше така, сякаш част от собствения му яд се преливаше в братовчед му, който беше единствения отдушник, който имаше.

Те завиха надясно по тясната уличка, която свързваше направо „Магнолия кресънт“ и „Уистириа уок“, където Хари за пръв път бе видял Сириус. Тя беше безлюдна и много по-тъмна от улиците, които свързваше, защото нямаше улични лампи. Стъпките им заглъхваха между стените на гаража от едната страна и високата ограда от другата.

– Мислиш се за голяма работа, като носиш това нещо, така ли? – каза Дъдли след няколко секунди.

– Кое нещо?

– Това – това нещо, дето го криеш.

Хари се ухили отново.

– Не си толкова глупав, колкото изглеждаш, а, Дъд? Но ако беше, предполагам, че нямаше да можеш едновременно да вървиш и да приказваш.

Хари извади пръчката си. Той видя, че Дъдли я гледаше изкосо.

– Не ти е позволено – каза бързо Дъдли – Знаем, че не ти е. Ако го направиш, ще те изключат от онова идиотско училище.

– Откъде знаеш, че не са променили правилата, Голям Д.?

– Не са – каза Дъдли, но не изглеждаше напълно убеден.

Хари тихо се засмя.

– Ти не би дръзнал да се задяваш с мен без това нещо, нали? – озъби се Дъдли.

– От друга страна пък на теб ти трябва четирима от приятелчетата ти зад гърба ти, за да успееш да набиеш някой десетгодишен. Ами тази боксърска титла, за която постоянно дрънкаш? На колко години беше противникът ти? На седем? На осем?

– Беше на шестнайсет, за твое сведение – изръмжа Дъдли – и лежа в безсъзнание двайсет минути, след като свърших с него, а беше два пъти по-тежък от тебе. Само почакай да кажа на татко, че си извадил това нещо...

– Сега ще бягаш при тати, нали? Да не би мъничкото му боксово шампионче да се плаши от гадната магическа пръчка на Хари?

– Не си толкова смел нощем, нали? – усмихна се подигравателно Дъдли.

– Сега е нощ, Дъденце. Така се казва, когато всичко стане съвсем тъмно като сега.

– Имам пред вид, когато си в леглото! – озъби се Дъдли.

Той беше спрял да върви. Хари също спря, вирайки се в братовчед си. От малкото, което можеше да види от голямото лице на Дъдли, той имаше странно победоносно изражение.

– Какво искаш да кажеш с това, че не съм смел, когато съм в леглото? – каза Хари, напълно сличан – От какво да се плаша, от възглавниците ли, или какво?

– Чух те снощи – каза Дъдли съвсем тихо – Да бълнуваш. Да охкаш.

– Какво искаш да кажеш? – запитва Хари отново, но в усети в стомаха си студ и присвиване. През последната нощ той отново се беше върнал в съня си на гробището.

– „Не убивай Седрик! Не убивай Седрик!“ Кой е Седрик – твоят приятел ли?

– Аз... ти лъжеш – изрече неволно Хари, но устата му пресъхна. Той знаеше, че Дъдли не лъжеше – как иначе би могъл да знае за Седрик?

– Татко! Татко, помощ! Той ще ме убие, татко! А-а-а-а!

– Млъкни – каза Хари тихо – Млъкни, Дъдли, предупреждавам те!

– Ела ми помогни, татко! Мамо, ела ми помогни! Той е убил Седрик! Татко, помощ! Той ще... Не насочвай това нещо към мен!

Дъдли се облегна на стената. Хари беше насочил пръчката си право в сърцето му. Можеше да усети как събираната четиринайсет години омраза към Дъдли тупти във жилите му – защо не можеше сега да удари, да омагьоса Дъдли така пълно, че да трябва да пълзи до дома си като насекомо, поразен, размахвайки пипала...

– Да не си проговорил отново за това – изръмжа Хари – Разбра ли ме?

– Насочи това нещо някъде другаде!

– Попитах, дали ме разбра?

– Насочи го някъде другаде!

– РАЗБРА ЛИ МЕ?

– МАХНИ ТОВА НЕЩО ОТ...

Дъдли ахна странно, разтреперан, сякаш го бяха потопили в ледена вода. Нещо се беше случило в нощта. Обсипаното със звезди индигово-синьо небе внезапно бе станало съвсем черно и тъмно – звездите, луната и мътните улични лампи в двата края на уличката бяха изчезнали.

Далечният тътен на колите и шепотът на дърветата вече ги нямаше. Благоуханната вечер внезапно бе станала пронизващо, остро студена. Бяха обградени от пълен, непроницаем, безмълвен мрак, сякаш някаква гигантска ръка бе хвърлила върху цялата уличка дебел, леден покров, заслепявайки ги. За миг Хари помисли, че неволно е направил магия, въпреки че се беше мъчил с всички сили да се сдържи, но после здравият му разум се върна – та той не би имал силите да изгаси звездите. Той въртеше глава от една страна на друга, опитвайки се да види нещо, но тъмнината тегнеше на очите му като безтегловно було.

Ужасеният глас на Дъдли прозвуча в ухото на Хари.

– К-какво п-правиш? П-престани!

– Не правя нищо! Млъкни и не мърдай!

– Не в-виждам! Аз о-ослепах! Аз...

– Казах да млъкнеш!

Хари замръзна неподвижен, въртейки невидящите си очи наляво и надясно. Студът беше толкова пронизващ, че цял трепереше; кожата на ръцете му настръхна, а космите на тила му се изправиха. Той разтвори докрай очи, взирайки се напразно наоколо, без да вижда.

Това беше невъзможно... те не можеха да са тук... не и в Литъл Уингинг... той наостри уши... би ги чул преди да ги види...

– Ще к-кажа на татко! – захленчи Дъдли – К-къде си? Какво п-правиш?

– Ще млъкнеш ли? – изсъска Хари – Опитвам се да слу...

Но той млъкна. Беше чул тъкмо онова, от което се страхуваше.

Имаше нещо в уличката край тях, нещо, което си поемаше дъх бавно, с дрезгави гъргорещи звуци. Хари усети страховита тръпка на ужас, докато стоеше разтреперан в смразяващия въздух.

– С-спри! Престани да го правиш! Ще те у-ударя, кълна се!

– Дъдли, млъкни...

ФРАС.

Юмручният удар попадна отстрани в главата на Хари и го повдигна от земята. Малки бели звездички закръжиха пред очите му. За втори път този час Хари усети как сякаш главата му се разцепва на две; в следващия момент той падна тежко на земята, а пръчката излетя от ръката му.

– Дъдли, кретен такъв! – извика Хари с насълзени от болка очи, докато се надигаше на четири крака, опипвайки трескаво наоколо в чернотата. Той чу Дъдли да тръгва слепешката нанякъде, като се удряше в оградата и се препъваше.

– ДЪДЛИ, ВЪРНИ СЕ! ОТИВАШ ПРАВО КЪМ НЕГО!

Чу се ужасяващ писклив вой и стъпките на Дъдли спряха. В същият момент Хари усети вцепяващ мраз изотзад, което можеше да означава само едно. Бяха повече от един.

– ДЪДЛИ, ДРЪЖ СИ УСТАТА ЗАТВОРЕНА! КАКВОТО И ДА СТАВА, ДРЪЖ СИ УСТАТА ЗАТВОРЕНА! Пръчката! – мърмореше Хари трескаво, а пръстите му шареха по земята като паяци – Къде е... пръчката... хайде... лумос!

Той изрече заклинанието несъзнателно, жадуващ за светлина, която да му помогне в търсенето – и невероятно, за негово облекчение светлината лумна на сантиметри от лявата му ръка – върхът на пръчката беше заблестял. Хари я сграбчи, изправи се на крака и се обърна.

Стомахът му се преобърна.

Една висока, качулата фигура се плъзгаше плавно срещу него, реейки се над земята, без да се виждат крака или лице под мантията, засмуквайки от нощта, докато приближаваше.

Препъвайки се назад, Хари вдигна пръчката си.

– Експекто патронум!

Сребристо облаче пара излетя от върха на пръчката му и дименторът забави ход, но магията не беше заработила, както трябва; препъвайки се, Хари заотстъпва, когато дименторът се устреми към него, а паника замъгли съзнанието му... концентрирай се...

Две сиви, слузести, разложени ръце се хлъзнаха изпод мантията на диментора, посягайки към него. Ушите на Хари запищяха.

– Експекто патронум!

Гласът му беше слаб и далечен. Още едно облаче от сребрист дим, по-слабо от предишното, се понесе от пръчката... той вече не можеше да го направи, не можеше да направи заклинанието.

В главата му проехтя смях, пронизителен, висок смях... той подуши вонящия, смъртно студен дъх на диментора, изпълващ собствените му дробове, давейки го... мисли... нещо щастливо...

Но в него нямаше никакво щастие... ледените пръсти на диментора приближаваха към гърлото му... високият смях ставаше все по-силен и по-силен, а един глас заговори в главата му: „Поклони се на смъртта, Хари... може даже да не боли... не зная... никога не съм умирам...“

Той никога нямаше да види отново Рон и Хърмаяни...

И, докато се бореше за въздух, техните лица ясно изплуваха в съзнанието му.

– ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!

Огромен сребърен елен изригна от върха на пръчката на Хари;

рогата му улучиха диментора там, където трябваше да е сърцето; той беше отхвърлен назад, безтегловен като тъмнината; еленът нападна пак и дименторът полетя назад, подобен на прилеп, победен.

– ТАКА! – викна Хари на елена. Обръщайки се назад, той хукна по уличката, вдигнал високо светещата си пръчка – ДЪДЛИ? ДЪДЛИ!

Едва пробяга десетина крачки и стигна до него: Дъдли се беше свил на земята, притиснал лицето си с ръце. Втори диментор се беше навел ниско над него, стиснал китките му в слюзестите си ръце, разтваряйки ги със сила бавно, почти нежно и навеждащ скритата си под качулката глава към лицето на Дъдли, сякаш за да го целуне.

– ДРЪЖ ГО! – изкрещя Хари и сребърният елен, който беше измагьосал, прелетя в галоп с тропот и рев покрай него. Безокото лице на диментора беше едва на сантиметри от лицето на Дъдли, когато сребърните рога го улучиха; беше подхвърлен във въздуха и подобно на другия отлетя и бе погълнат от тъмнината; еленът препусна до края на уличката и се разпръсна като сребърна мъгла.

Луната, звездите и уличните лампи отново светеха. Топъл ветрец повя по уличката. Дърветата шумяха в околните градини и обичайният шум от колите по „Магнолия кресънт“ пак изпълни въздуха.

Хари стоеше съвсем неподвижен, всичките му сетива тръпнеха от рязкото връщане към обикновеното. След миг той забеляза, че тениската му беше залепнала за него; беше плувнал в пот.

Не можеше да повярва в това, което току-що се беше случило. Диментори тук, в Литъл Уингинг.

Дъдли лежеше свит на земята, хленчещ и треперещ. Хари се наведе да види, дали е в състояние да стане, когато чу зад себе си шумни, бягащи стъпки. Инстинктивно насочвайки отново пръчката си, той се завърта на пети, за да посрещне новодошлия.

Госпожа Фиг, старата им смахната съседка, се появи задъхана. Прощарената и сива коса стърчеше изпод мрежичката, на китката и се мяташе потракваща пазарска мрежа, а краката и се подаваха наполовина от карираните и платнени чехли. Хари успя да скрие бързо пръчката си, но...

– Не я прибирай, идиотско момче! – изпищя тя – Ами ако има още от тях наоколо? О, ще убия Мъндънгус Флечър!

Глава 2. Градушка от сови

– Какво? – просто каза Хари.

– Той си отиде! – каза госпожа Фиг, извивайки ръцете си – Отишъл да потърси група котли, които паднали от метла! Казах му, че ще го скалпирам, ако отиде, и сега виж! Диментори! Късмет е, че сложих г-н Тибълс да отговаря! Но нямаме време да се мотаем! Бързо, трябва да ви върнем! О, колко проблеми ще причини това! Ще го убия!

– Но – откритието, че тази налудничавата стара и обичаша котките съседка знае какво са дименторите, беше почти толкова голям шок за Хари, колкото срещата с двама от тях на алеята – Вие сте – вие сте магьосница?

– Аз съм безмощна, както Мъндънгус знае доста добре, затова как, по дяволите, щях да ти помогна да се пребориш с дименторите? Той те остави напълно без покритие, когато го бях предупредила.

– Този Мъндънгус ме е следвал? Чакайте малко – бил е той! Той се магипортира пред къщата ми!

– Да, да, да, но за късмет бях оставила г-н Тибълс на пост под кола за всеки случай, и г-н Тибълс дойде и ме предупреди, но по времето, когато дойдох до къщата ти теб те нямаше – и сега – о, какво ли ще каже Дъмбълдор? Ти! – тя извика на Дъдли, който още лежеше на алеята – Махай си дебелото тяло от земята, бързо!

– Вие познавате Дъмбълдор? – каза Хари, втренчен в нея.

– Разбира се, че познавам Дъмбълдор, кой не познава Дъмбълдор? Но хайде – няма да съм полезна, ако те се върнат, не мога да направя нищо повече от трансфигуриране на чаена торбичка.

Тя се наведе, взе една от масивните ръце на Дъдли и дръпна силно.

– Ставай, безполезна буцо, ставай!

Но Дъдли или не можеше, или не искаше да се помръдне. Той остана на земята, треперейки, с лице към прахта и тясно затворена уста.

– Аз ще го направя – Хари взе ръката на Дъдли и я повдигна. С огромно усилие го задържа на крака. Дъдли изглеждаше на път да припадне. Малките му очи се въртяха, пот потичаше по лицето му; в момента, в който Хари го пусна, той се наклони застрашително.

– Побързай! – извика госпожа Фиг истерично.

Хари дръпна една от масивните ръце на Дъдли около раменете си и го повлачи по пътя, огъвайки се леко под тежестта. Госпожа Фиг

пристъпваше внимателно пред тях, оглеждайки нервно зад ъгъла.

– Дръж пръчката си извадена – каза тя на Хари когато те влязоха в Уистерия Уок – Сега не те интересува секретността, така или иначе ще трябва да се плаща много, може дори да ни обесят за дракон като яйце. Ако говорим за Декрета за Ограничаване на Използването на Магия от Непълнолетни магьосници... това беше точно нещото, от което Дъмбълдор се страхуваше.

– Какво е това накрая на улицата? О, това е г-н Прентис... не си прибирай пръчката, момче, не ти ли напомням постоянно, че не съм от полза?

Не беше лесно да се държи пръчка в готовност и да се дърпа Дъдли в същото време. Хари нетърпеливо ръгна братовчедата си в ребрата, но изглежда Дъдли беше загубил всякакво желание за независимо движение. Той беше отпуснат на рамото на Хари, а големите му стъпала се влачеха по земята.

– Защо не ми казахте, че сте безмошна, г-жо Фиг? – попита Хари, задъхвайки се от усилието да върви в крачка – Всичките пъти, когато идвах във вашата къща – защо не казахте нищо?

– Заповеди на Дъмбълдор. Трябваше да те наблюдавам, но да не казвам нищо, беше твърде малък. Съжалявам, че прекарваше толкова нещастно, Хари, но семейство Дърсли никога нямаше да ти позволят да идваш ако мислеха, че ти харесва. Знаеш, не беше лесно... но – тя каза трагично, извивайки ръцете си за пореден път – когато Дъмбълдор чуе за това – как Мъндънгус си е тръгнал, той трябваше да е на пост до полунощ – къде е той? Как мога да кажа на Дъмбълдор какво е станало? Не мога да се магипортирам.

– Имам сова, можете да я заемете – измънка Хари, чудейки се дали гръбнакът му ще се счупи под тежестта на Дъдли.

– Хари, ти не разбираш! Дъмбълдор ще трябва да действа колкото може по-бързо, Министерството имат собствени начини за откриване на магия под определена възраст, те вече ще знаят, запомни ми думите.

– Но аз се борех с диментори, трябваше да използвам магия – те ще се притесняват повече за това какво правят диментори около Уистерия Уок, нали?

– О, миличък, да беше така, но се страхувам – МЪНДЪНГУС ФЛЕТЧЪР, ЩЕ ТЕ УБИЯ!

Чу се силно пукване и остра миризма на напитка, смесена с остарял тютюн напълни въздуха, когато небръснат мъж с парцаливо палто се материализира точно пред тях. Той имаше къси крака, дълга

неподредена червеникава коса и кръвясали, торбести очи, които му даваха печалния вид на куче от породата басет. Той беше сграбчил сребрист вързоп, който Хари разпозна като мантия невидимка.

– Какво става, Фиги? – каза той, гледайки от госпожа Фиг към Хари и Дъдли – Какво стана със пазенето на тайна?

– Ще ти дам аз една тайна! – изкрещя госпожа Фиг – Диментори, ти, безполезен, страхлив крадец!

– Диментори? – повтори Мъндънгус, поразен – Диментори, тук?

– Да, тук, ти, безполезна купчина прилепови изпражнения, тук! – извика госпожа Фиг – Диментори атакуват момче под твоя отговорност!

– Съжалявам – слабо каза Мъндънгус, гледайки от госпожа Фиг към Хари и обратно – Съжалявам, аз...

– И ти купуваш откраднати котли! Не ти ли казах да не ходиш? Не ти ли казах?

– Аз, ами, аз – Мъндънгус изглеждаше много неудобно – Виж, беше добро предложение.

Госпожа Фиг вдигна ръка, от която чантата ѝ увисна и тя удари Мъндънгус по врата с нея; съдейки по дрънчащият звук, беше пълна с котешка храна.

– Ох, ти, луда, стара прилепка! Някой трябва да каже на Дъмбълдор!

– Да-те-казаха! – извика госпожа Фиг, удряйки чантата с котешка храна на всяко място по Мъндънгус, където можеше да достигне – И-по-добре-да-беше-ти-и-ти-можеше-да-му-кажеш-защо-не-беше-там-да-помогнеш!

– Спокойно! – каза Мъндънгус с ръце над главата си, треперейки – Отивам, отивам!

И с още едно силно пукване, той изчезна.

– Надявам се Дъмбълдор да го убие! – каза госпожа Фиг бясно – Сега, хайде, Хари, какво чакаш?

Хари реши да не губи от дъха си, за да каже, че едва върви под тежестта на Дъдли.

Той повдигна полуживият Дъдли и продължи.

– Ще те заведа до вратата – каза госпожа Фиг, когато те влязоха в Привит Драйв – Просто в случай, че има повече от тях наоколо... о, господи, каква катастрофа... и ти трябваше да се бориш с тях сам... и Дъмбълдор каза да те предпазим да правиш магия на всяка цена... е, не е добре да плачеш над разсипана отвара, предполагам... но сега котката е при феите...

– Е – задъха се Хари – Дъмбълдор... ме е... следил?

– Разбира се – каза госпожа Фиг нетърпеливо – Ти очакваше ли да те остави да се скиташ сам след това, което стана през юни? Господи, момче, казаха ми, че си умен... добре... влизай вътре и стой там – каза тя, когато те стигнаха до номер четири – Предполагам, че някой ще се свърже с теб достатъчно скоро.

– Какво ще правите? – бързо попита Хари.

– Отивам право вкъщи – каза госпожа Фиг, гледайки тъмната улица и треперейки – Ще трябва да почакам за повече указания. Просто стой в къщата. Лека нощ!

– Чакайте, още не си отивайте! Искам да знам.

Но госпожа Фиг вече беше препуснала с тракащите си чехли и дрънчащата си чанта.

– Чакайте! – извика Хари след нея. Той имаше милион въпроса за задаване на всеки, който е бил в контакт с Дъмбълдор; но след секунди госпожа Фиг беше погълната в тъмнината. Намръщен, Хари нагласи Дъдли на рамото си и измина своя бавен и болезнен път през градинската пътека на номер четири.

Лампата в коридора беше включена. Хари сложи пръчката си в колана на дънките си, позвъня на звънеца и гледаше как очертанятия на леля Петуния ставаха все по – големи, излишно обърнати от трептенето на прозореца на входната врата.

– Дъди! Тъкмо навреме, аз почнах да се – да се – Дъди, какво става?

Хари гледаше настрана от Дъдли и го отстрани от ръката си навреме. Дъдли се люшна на мястото за момент, лицето му беше бледозелено... после той отвори устата си и повърна по цялата изтривалка.

– Дъди! Дъди, какво ти става? Върнън? ВЪРНЪН!

Вуйчото на Хари излезе от хола бързо и шумно, а мустаците му се развяваха както винаги, когато той беше развълнуван. Той побърза напред да помогне на леля Петуния да пренесе Дъдли, който не можеше да стои на краката си, през прага, докато внимаваше да не стъпи в локвата повръщано.

– Той е болен, Върнън!

– Какво има, сине? Какво стана? Госпожа Полкис ли ти даде нещо чуждестранно за чая?

– Защо целият си в кал, миличък? На земята ли си лежал?

– Чакай – не си бил нападат, нали, синко?

Леля Петуния изпищя.

– Извикай полицията, Върнън! Извикай полицията! Дъди, миличък,

говори на мама! Какво ти направиха?

В цялата бъркотия никоой не изглеждаше да е забелязал Хари, което го устройваше перфектно. Той се шмугна вътре точно преди вуйчо Върнън да трясне вратата и, докато семейство Дърсли шумно отиваха през хола до кухнята, Хари се придвижи внимателно и тихо до стълбите.

– Кой го направи, сине? Кажи ни имена. Ще ги хванем, не се притеснявай.

– Шшшт! Той се опитва да каже нещо, Върнън! Какво е, Дъди! Кажи на мама!

Кракът на Хари беше на първата стълба, когато той чу гласа на Дъдли.

– Той.

Хари замръзна с един крак на стълбата, лицето му се изви, подготвено за експлозията.

– МОМЧЕ! ЕЛА ТУК!

Със смесени чувства на ужас и гняв, Хари бавно премести крака си от стълбата и се обърна към семейство Дърсли.

Идеално чистата кухня имаше несъответстващ на тъмнината отвън блясък. Леля Петуния придружи Дъдли до един стол, той беше все още зеленикав и с вид на мида. Вуйчо Върнън стоеше пред мястото за изцеждане, гледайки Хари през малките си, тесни очи.

– Какво си направил на сина ми? – каза той в заплашителен тон.

– Нищо – каза Хари, знаейки много добре, че вуйчо Върнън няма да му повярва.

– Какво ти направи, Дъди? – каза леля Петуния с треперещ глас, бършейки повръщано от коженото яке на Дъдли – Беше ли – беше ли ти-знаеш-какво, миличък? Той използва ли – неговото нещо?

Бавно и нервно, Дъдли кимна.

– Не го направих! – каза Хари остро, когато леля Петуния изпищя, а вуйчо Върнън вдигна юмруци – Не му направих нищо, не бях аз, бяха...

Но точно в този момент кряскаща сова се вмъкна през кухненския прозорец. Почти уцелвайки горната част на главата на вуйчо Върнън, тя полетя из кухнята, пусна големият пергаментов плик, който носеше в чоквата си, в краката на Хари, обърна се грациозно, като перата ѝ почти достигаха върха на хладилника, след това излезе навън и полетя през градината.

– СОВИ! – изрева вуйчо Върнън, вената в слепоочието му пулсираше гневно, когато той затръшна кухненския прозорец – ПАК СОВИ!

НЯМА ДА ИМА ПОВЕЧЕ СОВИ В МОЯТА КЪЩА!

Но Хари вече отваряше плика и дърпаше писмото вътре, а сърцето му се намираще някъде около Адамовата му ябълка.

Драги г-н Потър,

Получихме информация, че сте направили Магията Патронус в девет часа и двадесет и три минути тази вечер в околност, обитавана от мъгли и в присъствието на мъгъл.

Сериозността на това нарушение на Декрета за Ограничаване на Използването на Магия от Непълнолетни магьосници доведе до Вашето изключване от училището за магия и вълшебство – „Хогвортс“. Служители на министерството ще дойдат при Вас скоро, за да унищожат магическата Ви пръчка.

След като Вие вече сте получавали официално предупреждение за предишно провинение от Част 13 от Международната Конфедерация на Вълшебническа Секретност, трябва да Ви информираме, че присъствието Ви е желателно на изслушване в Министерството на магията в 9 сутринта на дванадесети август.

Надяваме се, че сте добре,

Искрено Ваша,

Мафалда Хопкърк

Отдел за Неоторизирано Използване на Магия,

Министерство на магията

Хари прочете писмото два пъти. Той неясно съзнаваше говоренето на вуйчо Върнън и леля Петуния. В главата му всичко беше замръзнало и сковано. Един факт беше пронизал съзнанието му като парализираща стрела. Той беше изключен от Хогвортс. Той никога нямаше да се върне.

Той погледна към семейство Дърсли. Вуйчо Върнън беше станал почти лилав, крещеше с все още вдигнати юмруци; леля Петуния беше прегърнала Дъдли, който се опитваше да повърне отново.

Временно скованият мозък на Хари се беше пробудил. Служители на министерството ще бъдат на Вашето място скоро, за да унищожат магическата Ви пръчка. Имаше само една възможност. Той трябва да избяга – сега. Къде щеше да отиде, Хари не знаеше, но той беше сигурен за едно нещо: в Хогвортс или извън него, той се нуждаеше от пръчката си. В мечтана сцена, той извади пръчката си и се обърна да напусне кухнята.

– Къде си мислиш, че отиваш? – изрева вуйчо Върнън. Когато Хари не отговори, той прекоси кухнята, за да препречи пътя към коридора – Не съм свършил с теб, момче!

– Махни се от пътя – каза Хари тихо.

– Ще останеш тук и ще обясниш как синът ми...

– Ако не се махнеш от пътя, ще те прокълна – каза Хари, вдигайки пръчката си.

– Не можеш да използваш това върху мен – изръмжа вуйчо Върнън – Знам, че не ти е разрешено да го използваш извън лудницата, която наричаш училище!

– Лудницата ме изключи – каза Хари – Затова мога да правя какво-то ми харесва. Имаш три секунди. Едно – две...

Силно пукване изпълни кухнята. Леля Петуния изкрещя, вуйчо Върнън изръмжа недоволено, но за трети път тази нощ Хари търсеше източникът на шум. Той веднага го забеляза: зашеметена и разрошена сова седеше на кухненския праг, току-що сблъскала се със затворения прозорец.

Хари не обърна внимание на тревожния вик на вуйчо Върнън: „СОВИ!“, а прекоси стаята бързо и отвори прозореца. Совата подаде крака си, за който беше завързано малко парче пергамент, и излетя веднага, щом като Хари взе писмото. С треперещи ръце, Хари разгъна второто съобщение, което беше написано много бързо и с петна от черно мастило.

Хари,

Дъмбълдор току-що пристигна в Министерството и се опитва да оправи нещата. НЕ НАПУСКАЙ КЪЩАТА НА ЛЕЛЯ СИ И ВУЙЧО СИ. НЕ ПРАВИ ПОВЕЧЕ МАГИЯ. НЕ ПРЕДАВАЙ ПРЪЧКАТА СИ.

Артър Уизли

Дъмбълдор се опитвал да оправи нещата... какво значеше това? Колко сила има Дъмбълдор, за да се наложи над Министерството на магията? Имаше ли шанс той да може да бъде върнат в Хогуортс? Лъч на надежда започна да нараства в Хари, почти веднага удавен в паника – как да откаже да предаде пръчката без да направи магия? Той трябваше да се бие със служители на Министерството и ако го направи, ще има късмет да избегне Азкабан, без да броим изключването.

Съзнанието му се надбягваше... той може да избяга и да рискува да

бъде хванат от Министерството, или да остане и да ги изчака да го намерят тук. Беше изкушен много повече от първия начин, но той знаеше, че г-н Уизли знае най-доброто за него... и все пак, преди Дъмбълдор е оправял и по-лоши неща.

– Добре – каза Хари – Промених си решението, ще остана.

Той се хвърли върху кухненската маса и погледна Дъдли и леля Петуния. Семейство Дърсли изглеждаха поразени от внезапната смяна на решението му. Леля Петуния погледна отчаяно към вуйчо Върнън. Вената в лилавото му слепоочие туптеше по-лошо от всякога.

– От кого са всички тези сови, по дяволите? – изръмжа той.

– Първата беше от Министерството на магията, изключват ме – каза Хари спокойно. Той наостри уши, за да чуе всеки шум навън, в случай, че служители на Министерството се доближават, и беше по-лесно и по-тихо да се отговаря на въпросите на вуйчо Върнън, отколкото той да започне да реве и ръмжи – Втората беше от бащата на приятелят ми, Рон, който работи в Министерството.

– Министерството на магията? – извика вуйчо Върнън – Хора като теб в правителство? О, това обяснява всичко, всичко, няма за какво да се чудим, че страната отива по дяволите.

Когато Хари не отговори, вуйчо Върнън се загледа в него, след това извика:

– И защо си изключен?

– Защото направих магия.

– АХА! – изръмжа вуйчо Върнън, удряйки юмрука си по хладилника, който се отвори и няколко от ниско калоричните сладкиши на Дъдли се отвориха и разпиляха по пода – Значи си го признаваш! Какво направя на Дъдли?

– Нищо – каза Хари, малко по-неспокойно – Това не бях аз.

– Беше – промълви Дъдли неочаквано, и вуйчо Върнън и леля Петуния веднага направиха знаци на Хари да млъкне, докато и двамата се доближиха до Дъдли.

– Давай, сине – каза вуйчо Върнън – какво ти направи?

– Кажй ни, миличък – каза леля Петуния.

– Насочи пръчката си към мен – измънка Дъдли.

– Да, насочих я, но не използвах – започна Хари – но...

– МЛЪКНИ! – изръмжаха вуйчо Върнън и леля Петуния заедно.

– Продължи, синко – повтори вуйчо Върнън, мустаците му се вееха бясно.

– Всичко стана тъмно – каза Дъдли дрезгаво, треперейки – Всичко

тъмно. И после чух... разни неща. В г-главата ми.

Вуйчо Върнън и леля Петуния си размениха погледи с неподправен ужас. Ако най-нелюбимото им нещо в света беше магия – тясно следвано от съседи, които мамят повече от тях – хора, които чуват гласове, бяха определено в последните десет. Те очевидно си помислиха, че Дъдли си е загубил ума.

– Какви неща чу, сладкият ми? – пое си въздух леля Петуния, пребледняла и със сълзи на очи.

Но изглежда Дъдли не можеше да каже. Той потрепери отново и поклати голямата си руса глава, и въпреки чувството на вцепенен ужас, което се беше установило в Хари от пристигането на първата сова, той почувства голямо любопитство. Дименторите караха хората да си спомнят най-лошите моменти в живота им. Какво можеше разглезеният, нахален побойник Дъдли да бъде накаран да чуе?

– Как падна, сине? – каза вуйчо Върнън в неестествено тих глас, тонът на който би могъл да използва само ако е до леглото на тежко болен човек.

– Спънах се – каза Дъдли, треперейки – И после...

Той посочи към масивният си гръден кош. Хари разбра. Дъдли си спомняше студът, който изпълваше дробовете ти, когато надеждата и щастието бяха изсмукани от теб.

– Ужасно – проплака Дъдли – Студено. Наистина студено.

– Добре – каза вуйчо Върнън с глас, в който се усещаше насилено спокойствие, докато леля Петуния развълнувано сложи ръка на челото на Дъдли, за да му провери температурата – Какво стана после, Дъди?

– Почувствах се... почувствах се... почувствах се... като... като...

– Като че ли никога повече няма да бъдеш щастлив – помогна Хари.

– Да – прошепна Дъдли, още треперейки.

– Така! – каза вуйчо Върнън с глас, върнат на пълната си сила, докато се изправяше – Ти си сложил някакво заклинание на сина ми, за да чува гласове и да вярва, че е... е обречен на нещастие, или нещо такова, нали?

– Колко пъти да ти казвам? – каза Хари, а гнева и гласа му се повишиха – Не бях аз! Бяха двойка диментори!

– Двойка – какво е това?

– Ди – мен – то – ри – каза Хари бавно и ясно – Два от тях.

– И какво, по дяволите, са диментори?

– Те пазят магьосническия затвор, Азкабан – каза леля Петуния.

Две секунди звъняща тишина последваха тези думи преди леля Петуния да плесне с ръка устата си, като че ли е казала ужасно проклятие. Вуйчо Върнън я изследваше с очи. Мозъкът на Хари се заплете. Госпожа Фиг беше едно нещо – но леля Петуния?

– Как го узна? – попита той, зашеметен.

Леля Петуния изглеждаше доста ужасена от себе си. Тя хвърли поглед на уплашеното изражение на чичо Върнън и постави ръката си, закривайки конските си зъби.

– Чух това ужасно момче – да казва за тях преди години – каза тя нервно.

– Ако имате предвид баща ми и майка ми, защо не използвате имената им? – каза високо Хари, но леля Петуния го пренебрегна. Тя изглеждаше ужасно смутена.

Хари беше шокиран. Освен преди година по времето на едно избухване, когато леля Петуния бе нарекла майка му чудачка, той никога не я бе чувал да споменава сестра си. Той се смая, че тя бе запомнила това късче информация за магьосническия свят толкова дълго при всички усилия, които бе полагала да се прави, че същият не съществува.

Чичо Върнън отвори устата си, затвори я отново, отвори я още веднъж, затвори я, очевидно опитвайки се да си спомни как да говори, отвори я за трети път и изграчи:

– Така-така-те-те-действително съществуват-то-това-е-грешка.

Леля Петуния кимна.

Чичо Върнън погледна от леля Петуния към Дъдли, после към Хари, надявайки се някой от тях да извика: – „Първоаприлска шега!“ Когато никой не го направи, той отново отвори устата си, но беше освободен от усилието да намери повече думи от пристигането на трета сова за вечерта. Тя тупна върху все още отворения прозорец като пухкаво гюле и се приземи с тропот върху кухненската маса, карайки тримата Дърсли да подскочат от ужас. Хари скъса официално изглеждащия плик от човката на совата, след което тя излетя в нощта.

– Достатъчно сови – измърмори объркано чичо Върнън, приближи до прозореца и го затръшна отново.

Уважаеми господин Потър,

Във връзка с пристигналото преди двадесет и две минути писмо, Министерство на Магията промени решението си да унищожи магическата Ви пръчка. Можете да задържите пръчката си до дисциплинарното Ви изслушване на 12-ти август от

Министерството на Магията, когато ще бъде взето и окончателно решение.

Взимайки под внимание съветите на директора на училището за магия Хогоуртс,

Министерството се съгласи, че въпросът за Вашето изключване ще се реши също тогава. Преди това трябва да се съгласите да се въздържате от други подобни действия.

С най-добри пожелания,

Искрено ваша

Мафалда Хопкърк

Министерство на Магията

Хари прочете три пъти писмото, невярвайки на късмета си. Камък му падна от сърцето от отлагането на развързката. Той се надяваше, че при изслушването му на 12-ти август нещата ще се обърнат в негова полза.

– Е? – каза чичо Върнън, връщайки Хари към обичайната му действителност – Сега какво? Издадох ли ти някаква присъда? Често ли прибягвате до смъртно наказание? – изрече той като послеслов с надежда.

– Ще трябва да се явя на изслушване – каза Хари.

– И ще ти издадат присъдата там?

– Така предполагам.

– Не мога да ти дам надежда тогава – изрече гадно чичо Върнън.

– Добре, ако това е всичко – каза Хари и тръгна да си ходи. Предпочиташе да остане сам, да помисли, може би да изпрати писмо до Рон, Хърмаяни или Сириус.

– НЕ, ТОВА НЕ Е ВСИЧКО – кресна чичо Върнън. – СЯДАЙ ОБРАТНО.

– Какво още? – попита Хари нетърпеливо.

– ДЪДЛИ! – изрева чичо Върнън – Искам да зная какво се случи със сина ми!

– ДОБРЕ! – кресна Хари и от пръчката му излязоха няколко червени и златни искри. Тримата Дърсли се разтрепериха от ужас.

– Дъдли и аз бяхме на края на алеята между Магнолия роуд и Уистерия Уок – заговори бързо Хари, опитвайки се да се овладее – Дърсли се опита да се държи нахално с мен, аз извадих пръчката си, но не я използвах. Тогава се появиха двама Диментори...

– Но какво представляват Дименторите? – попита разярено чичо Върнън. – Какво ПРАВЯТ те?

– Казах ви – те изсмукват всичкото щастие от вас – каза Хари – и ако получат този шанс, ви целуват.

– Целуват ви? – каза чичо Върнън, очите му примигнаха. – Целуват ви?

– Така наричат изсмукването на душата от тялото ви.

Леля Петуния издаде слаб вик.

– Неговата душа? Те не могат да му я вземат – той все още я има.

Тя сграбчи Дъдли за раменете и го разтърси, проверявайки дали душата му е някъде там вътре.

– Разбира се, че не са получили душата му, сякхте да знаете, ако това се беше случило – каза Хари, вбесен.

– Ще им дадеш да разберат, нали, синко? – каза високо чичо Върнън с изражението на човек, опитващ се да поддържа разговор на границата на своето разбиране – Щеше да им дадеш един добър урок, нали?

– Не можете да дадете на Диментор един добър урок – каза Хари през стиснати зъби.

– Защо тогава той е добре? – изфуча чичо Върнън. – Защо тогава не е целият празен?

– Защото аз използвах магията Патронус.

ФШЪТ! С тропот, бръмчене на крила и лек облак прах, четвърта сова влезе право през кухненската камина.

– ЗА БОГА! – изкрещя чичо Върнън, опъвайки големи кичури от мустаците си, нещо, което не бе правил дълго време – **НЯМА ДА ДОПУСНА ТЕЗИ СОВИ ТУК, НЕ ИСКАМ ДА ТОЛЕРИРАМ ТОВА, КАЗВАМ ТИ!**

Но Хари вече беше взел писмото от крака на совата. Хари до такава степен беше убеден, че това писмо е от Дъмбълдор, обясняващо всичко – дименторите, госпожа Фиг, какво ще направи Министерството, как той, Дъмбълдор, възнамерява да оправи всичко, че за първи път в живота си беше разочарован да види почерка на Сириус. Игнорирайки коментара на вуйчо Върнън относно советите и притваряйки очите си срещу втория облак от прах, който последната сова остави след като излетя през комина, Хари прочете писмото на Сириус.

Артър току-що ни каза какво е станало. Каквото и да правиш, не напускай къщата отново.

Хари реши, че това е доста незадоволителен отговор за всичко, което стана тази вечер, че той обърна пергаментата от другата страна, за да прочете останалата част от писмото, но такава нямаше.

И сега гневът му отново се надигаше. Никой ли нямаше да му каже

„Браво“ за това че е отблъснал два диментора сам, без чужда помощ? И господин Уизли и Сириус се държаха така сякаш се е държал зле и пес-тяха думите си докато установят колко вреди са нанесени.

– Ято от сови, което прелита праз прозореца ми. Няма да стане, момче, няма...

– Не мога да спра совете да идват – озъби се Хари, смачквайки писмото на Сириус в юмука си.

– Искам истината за това какво стана тази вечер! – изрева вуйчо Върнън – Ако са били димендери, кой нарани Дъдли, защо си изключен? Ти си направил ти-знаеш-какво, сам си го призна!

Хари си пое въздух дълбоко и спокойно. Главата отново започваше да го боли. Повече от всичко искаше да се махне от кухнята и да се отърве от Дърсли.

– Направих магията за покровител, за да се освободя от дименторите – каза той, опитвайки се да остане спокоен – Това е единственото нещо, което действа срещу тях.

– Но какво правят тези диментониди в Литъл Уингинг? – попита вуйчо Върнън грубо.

– Не мога да ти кажа – каза Хари изморено – Нямам представа.

Главата му се блъскаше под ивицата ослепителна светлина. Гневът му си отиваше. Той се почувства изтощен. И тримата Дърсли го гледаха.

– Ти – каза вуйчо Върнън силно – Това трябва да има нещо общо с теб, момче, знам го. Поради каква друга причина ще се появят тук? Поради каква друга причина ще се появят точно на алеята. Ти сигурно си единственият... единственият... – той не можа да каже думата – магьосник – Единствения ти-знаеш-какво в радиус от мили.

– Не знам защо бяха тук.

Но думите на вуйчо Върнън, върнаха изтощения мозък на Хари в действие. Защо бяха дошли дименторите в Литъл Уингинг? Беше ли съвпадение, че бяха на алеята, където беше Хари? Дали бяха изпратени? Дали Министерството на магията беше изгубило контрол върху дименторите? Дали бяха напуснали Азкабан и се бяха присъединили към Волдемор, както беше предположил Дъмбълдор?

– Тези димембри пазят някакъв странен затвор? – попита вуйчо Върнън, опитвайки се да следи мислите на Хари.

– Да – каза Хари.

Само ако можеше главата му да престане да го боли, само ако можеше да излезе от кухнята и да отиде в тъмната си стая и да помисли...

– Охо! Идват да те арестуват! – каза вуйчо Върнън с триумфалното

изражение на човек, който е достигнал до неопровержимо заключение – Това е, нали, момче? Нарушил си някой закон!

– Разбира се, че не съм – каза Хари, клатейки главата си, все едно да прогони муха от нея.

– Тогава... защо...

– Той ги е изпратил – каза Хари тихо, повече на себе си, отколкото на вуйчо Върнън.

– Какво е това? Кой ги е изпратил?

– Лорд Волдемор – каза Хари.

Той показа слабо колко странно беше това, че Дърсли се сепват, потрепват и грачат всеки път когато чуят дума като „магьосник“, „магия“ или „пръчка“, могат да чуят името на най-злия магьосник за всички времена без дори да трепнат.

– Господи! – каза чичо Върнън, лицето му се сбръчка, а свинските му очички придобиха разбиращо изражение. – Чувал съм това име... то ва беше този, който...

– Уби моите родители, да – каза глухо Хари.

– Но той е мъртъв – каза чичо Върнън нетърпеливо, без ни най-малък знак, че убийството на родителите на Хари е болезнена тема – Великанът също го каза. Той е мъртъв.

– Той се върна – каза тежко Хари.

Чувстваше се много особено, седейки в хирургически чистата кухня на леля Петуния, между хладилника и телевизора, говорейки спокойно за Лорд Волдемор с чичо Върнън. Пристигането на Дименторите в Литъл Уайнджинг изглежда бе разрушило голямата невидима стена, която разделяше немагическия свят на Привит Драйв от другия. Двата живота на Хари някак си се претопиха и всичко се обърна надолу с главата: Дърсли искаха подробности за магьосническия свят, и госпожа Фиг познаваше Албус Дъмбълдор, Дименторите се рееха около Литъл Уингинг, и той самият никога може би нямаше да се върне в Хогуортс. Главата го болеше все по-силно.

– Върна се? – прошепна леля Петуния.

Тя гледаше Хари сякаш го виждаше за първи път. И за пръв път в живота си Хари почувства леля Петуния като сестра на своята майка. Той не можеше да обясни защо това чувство му въздейства толкова силно в този момент. Всичко, което знаеше, че не е единственият човек в стаята който осъзнава какво означава завръщането на Волдемор. Леля Петуния никога през живота си не бе изглеждала така. Нейните големи, бледи очи /толкова различни от тези на сестра й/ не се свиваха в гняв

или неодобрение, те бяха разширени и уплашени. Бясната претенция, че леля Петуния ръководи целия живот на Хари, че няма нито магически свят, нито друг живот освен този, който Хари споделя с леля Петуния и чичо Върнън, всичко се сгромоляса.

– Да – каза Хари, направо на леля Петуния – Той се върна преди един месец. Видях го.

Ръцете ѝ обхванаха масивните рамене на Дъдли и го притиснаха към себе си.

– Така – каза чичо Върнън, местейки погледа си от Хари към жена си и обратно, изглеждайки зашеметен от безпрецедентното разбиране, което се бе получило между тях двамата – Така. Казваш, че този Лорд Волдемор се е върнал.

– Да.

– Същият, който е убил родителите ти.

– Да.

– И сега той е изпратил Димембърите по петите ти.

– Така изглежда – каза Хари.

– Ще видим – каза чичо Върнън, поглеждайки ту преbledнялото лице на жена си, ту Хари. Изглеждаше сякаш ще се пръсне, червендалестото му лице се разплуваше пред очите на Хари – Ще трябва да се махнеш от тази къща, момче.

– Какво? – каза Хари.

– Чу ме – ВЪН! – прогърмя чичо Върнън и дори леля Петуния и Дъдли подскочиха – ВЪН! ВЪН! Трябваше да го направя преди години. Совете възприемаха мястото като почивен дом, пудингите експлоадираха, половината всекидневна бе унищожена, опашката на Дъдли, издуването на Мардж... ВЪН, ВЪН! Ти го направи! Ти си причината! Твоето пребиваване тук винаги криеше някаква примка, заплаха за жена ми и сина ми, донесе ни толкова много нещастия и беди. Правеше същото, което и безполезните си родители. ВЪН!

Хари разбра, че е загазил. Писмата от Министерството, господин Узли и Сириус бяха смачкани в лявата му ръка – НЕ НАПУСКАЙ ТАЗИ КЪЩА, КАКВОТО И ДА СТАВА! НЕ НАПУСКАЙ КЪЩАТА НА ЛЕЛЯ СИ И ЧИЧО СИ!

– Чу ме! – каза чичо Върнън заставайки сега отпред, масивното му тяло се изпречи пред лицето на Хари. – Махай се! Ти беше готов да напуснеш къщата преди половин час. Махай се и никога не пристъпвай повече прага ни! Не зная защо те приехме първия път, Мардж беше права, съжалихме те, че си сирак. Бяхме толкова дяволски мекушави,

мислехме, че можем да ти помогнем да изкорениш от себе си това, да се върнеш към нормалния живот. Но през цялото време ти си бил прогнил и... получих ДОСТАТЪЧНО СОВИ!

Петата сова падна през комина толкова бързо, че се удари в пода преди отново да се издигне нагоре с висок крясък. Хари протегна ръката си да вземе писмото, което бе в ален плик, но то се издигна странно над главата му, летейки направо към леля Петуния, която изпищя и закри лицето си с ръце. Совата пусна писмото върху главата ѝ и излетя обратно през комина.

Хари понечи да отвори писмото, но леля Петуния го отблъсна.

– Можеш да го отвориш, ако искаш – каза Хари – Но така или иначе аз ще чуя какво пише вътре. Това е Конско.

– Хайде да излезем, Петуния – изкрещя чичо Върнън. – Не го докосвай, може да е опасно.

– То е адресирано до мен – каза леля Петуния с тих глас. – То е адресирано до мен, Върнън, виж! – Госпожа Петуния Дърсли, Кухнята, Номер Четири, Привит Драйв.

Тя пое дълбоко въздух, ужасена. Червеният плик започна да пуши.

– Отвори го! – извика Хари. – Отвори го, така или иначе ще се случи!

– Не!

Ръката на леля Петуния затрепери. Тя започна нервно да се разхожда из кухнята, търсейки спасителен изход, но твърде късно – пликът избухна в пламъци. Леля Петуния изпищя.

Ужасен глас изпълни кухнята, оттеквайки и в най-отдалечените кътчета.

– Помни моето минало, Петуния!

Леля Петуния изглеждаше сякаш ще припадне. Тя се строполи в стола близо до Дъдли, закрила лицето си с ръце. Продължението на плика се изпепели в мълчание.

– Какво е това? – попита чичо Върнън – Какво не знам – Петуния?

Леля Петуния не каза нищо. Дъдли гледеше майка си глупаво със зяпнала уста. Мълчанието изглеждаше злоещо. Хари наблюдаваше леля си, крайно озадачен, главата му пулсираше от болка.

– Петуния, скъпа? – попита чичо Върнън плахо – П-Петуния?

Тя вдигна глава, все още треперейки и преглътна.

– Момчето-момчето ще остане, Върнън – каза тя със слаб глас.

– К-Какво?

– Той остава – каза тя. Не погледна към Хари. Изправи се отново на

крака.

– Той... но, Петуния...

– Ако го изгоним, съседите ще говорят – каза тя. Започна бързо да възвръща обичайния си тон, макар че все още изглеждаше бледа. Ще задават много и неудобни въпроси като например къде е отишъл. Трябва да го задържим.

Чичо Върнън изглеждаше като спукана гума.

– Но, Петуния, скъпа...

Леля Петуния не му обърна внимание. Тя се обърна към Хари.

– Ще си стоиш в стаята – каза тя – Няма да напускаш къщата. Сега си лягай.

Хари не помръдна.

– От кого беше Конското?

– Не задавай въпроси – сопна се леля Петуния.

– Поддържаш ли връзка с магьосници?

– Казах ти да си лягаш!

– Какво означава това? Какво минало да не забравяш?

– Отивай в леглото!

– Как дойде-?

– ЧУ ЛЕЛЯ СИ КАКВО ТИ КАЗВА. СЕГА СИ ЛЯГАЙ!

Глава 3. Повишена бдителност

Току-що бях атакуван от диментори и мога да бъда изключен от Хогуортс. Бих искал да зная какво става и кога ще се махна от всичко това.

Хари копира тези думи на три парчета пергамент на бюрото в своята тъмна спалня. Той адресира първото до Сириус, второто – до Рон и третото до Хърмаяни. Неговата сова Хедуиг беше на лов, клетката ѝ стоеше празна на бюрото му. Хари закрочи из стаята в очакване на завръщането ѝ, главата му тежеше, мозъкът му беше твърде препълнен с мисли, за да заспи, дори и когато очите му се затваряха уморено. Гърбът го наболяваше от влаченето на Дъдли до къщи и две бучки на главата му, където прозорецът и Дъдли го бяха ударили, бяха твърде болезнени.

Той крачеше из спалнята нагоре-надолу, пълен с гняв и усещане за безизходица, скърцайки със зъби и присвивайки юмруци, хвърляйки ядосан поглед към осеяното със звезди небе през прозореца. Дименторите му бяха изпратени, госпожа Фиг и Мъндънгус Флечър тайно го следяха, сетне отстраняването от Хогуортс и изслушването в Министерството на Магията – и все още никой не му казваше какво става.

И за какво, за какво, се отнасяше Конското? Чий глас оттеkvаше толкова зловещо в кухнята?

И защо той все още беше заточен тук без никаква информация? Защо всеки го третираше като някакво непослушно дете? Не прави повече магии, стой в къщи...

Той изрита училищния си куфар, но не уталожи гнева си. Само почувства остра болка в обувката си, за да я прибави към болките в останалата част на тялото си.

Тъкмо доуцука до прозореца, Хедуиг се извиси към тавана с леко шумолене на крилете си като малък дух.

– Крайно време беше! – озъби се Хари докато тя се приземяваше леко върху клетката си – Можеш да сложиш това долу, имам работа за теб!

Големите кръгли сиви очи на Хедуиг го гледаха укорително, докато държеше в човката си мъртва жаба.

– Ела тук – каза Хари, навивайки три малки парчета пергамент и привързвайки ги към нейния крак – Отнеси това на Сириус, Рон и Хърмаяни и не се връщайки без техните дълги отговори. Не преставай да ги

кълвеш докато не напишат достатъчно дълги отговори. Разбираш ли?

Хедуиг избуха, все още с жабата в чоквата си.

– Тръгвай тогава – каза Хари.

Тя направи това незабавно. Веднага след това Хари се строполи на леглото си облечен и се загледа към тъмния таван. Като допълнение на другите мизерни усещания се прибави и чувството за вина, че се бе държал грубо към Хедуиг, тя беше единственият му близък приятел на Привит Драйв Номер Четири. Щеше да се реваншира, когато тя се върне с отговори от Сириус, Рон и Хърмаяни.

Те би трябвало да отговорят бързо, не бе възможно да пренебрегнат нападение от Диментор. Вероятно ще се събуди утре с три дебели писма – пълни със симпатии и планове за неговото бързо преместване в Хра-лупата. И с това приятно чувство той заспа.

Но Хедуиг не се върна следващата сутрин. Хари прекара деня в спалнята си, напускайки я само за да отиде до банята. Три пъти дневно леля Петуния му носеше храна през процепа за котката, който вуйчо Върнън бе инсталирал преди три години. Всеки път Хари се опитваше да ѝ зададе въпрос за Конското, но по-добре да беше задал тези въпроси на портиера, защото не получаваше никакви отговори. В друго отношение Дърсли се стараеха да не приближават спалнята му. Хари не виждаше мястото си в тяхната компания, освен да намери начин да го ядосат и да направи още някоя нелегална магия.

Така прекара три дена. Хари не можеше да си намери място, способен да прави каквото и да е било, през по-голямата част от времето си крачеше из спалнята, разярен на всички тях, че го бяха оставили в това положение, в пълна летаргия той можеше да лежи с часове на леглото, загледан в небето, мислейки мъчително за изслушването в Министерството.

А ако те се бяха съюзили срещу него? Какво, ако той беше изключен и неговата пръчка бе счупена наполовина? Какво щеше да прави, къде щеше да отиде? Не можеше да се върне и да живее непрекъснато при Дърсли, не познаваше и останалия свят, на който действително принадлежеше. Можеше да отиде в къщата на Сириус, както самият Сириус предлагаше преди година преди да бъде принуден да се укрива от Министерството? Щеше ли да бъде позволено на Хари да живее сам, след като той все още беше малолетен? Или къде ще бъде решено отново от тях? Дали неговото нарушение на Международният Статут на Тайните щеше да доведе до изпращането му в Азкабан? Всички тези мисли измъчваха Хари и го караха да крачи неспокойно из стаята

отново и отново.

На четвъртата нощ след заминаването на Хедуиг Хари лежеше в една от апатичните си фази, наблюдавайки тавана, измъченият му ум бе празен, когато вуйчо му отвори вратата на спалнята му. Хари бавно го погледна. Вуйчо Върнън носеше най-хубавия си костюм и изражение на огромно самодоволство.

– Излизаме – каза той.

– Моля?

– Ние – исках да кажа, леля ти, Дъдли и аз излизаме.

– Добре – каза Хари тъпо, загледан в тавана.

– Не напускай стаята си докато ни няма.

– О'кей.

– Ще заключа вратата ти.

– Направи го.

Вуйчо Върнън погледна Хари кръвнишки, видимо усъмнен в липсата на възражения, излезе и затръшна вратата след себе си. Хари чу превъртането на ключа и стъпките на вуйчо Върнън се чува тежко надолу по стълбите. След няколко минути чу звука от запалването на колата и тръгването им.

Хари нямаше особено чувство от напускането на Дърсли. Той не правеше разлика дали те са в къщата или не. Не можеше дори да събере сили да стане и да запали лампата в стаята. Стаята ставаше все по-тъмна и заслушан в идващите откъм прозореца звуци, очаквайки благословения момент от завръщането на Хедуиг.

Празната къща скрибуцаше около него. Хари изпадна в ступор, не мислейки за нищо, обречен на мизерия.

Тогава, доста отчетливо, той чу трясък откъм кухнята.

Той подскочи като мълния, слушайки внимателно. Това не можеха да са Дърсли, не биха се завърнали толкова скоро, а и той не беше чул звука на колата им.

За няколко секунди настъпи мълчание, после се чува гласове. Крадци, помисли си той седнал на леглото си, но раздвоен секунда по-късно си помисли, че крадците щяха да говорят по-тихо и каквото и да се движеше из кухнята, го правеше без притеснение.

Той грабна пръчката си от масата до леглото си, приближи до вратата и се заслуша отново. През следващия момент вече бе подскочил, тъй като ключът издаде висок звук и вратата му се отвори.

Хари остана неподвижен, вперил поглед в отворената врата, напрегнал целия си слух за да долови звуците, но не видя никого. Той се

притесни за момент, после внимателно се придвижи от вратата на стаята си към стълбището.

Сърцето му беше слязло в петите. Така хората стоят в сянката, силуетите отсреща се отразяваха в стъклото на вратата, осем или девет от тях го наблюдаваха.

– Свали пръчката си, момче, преди да си извадил на някого окоето – каза нисък, ръмжащ глас.

Сърцето на Хари започна да бие неконтролирано. Той познаваше този глас, но не свали пръчката си.

– Професор Муди? – каза неуверено той.

– Не знам достатъчно много за – Професор – изръмжа гласът – Никога не съм имал възможността да преподавам, нали? Слез долу, искаме да те видим.

Хари бавно свали пръчката си, но не отслаби ръкохватката си, нито се придвижи. Той имаше много добра причина да бъде мнителен. Беше прекарал девет месеца с този, когото мислеше за Лудоокия Муди само за да открие, че това не е Муди, а измамник, който се опита да убие Хари преди да бъде разобличен. Но преди да вземе решение какво да прави, втори, слаб глас се обади:

– Всичко е наред, Хари. Дойдохме да те вземем.

Сърцето на Хари затуптя. Той познаваше и този глас, но не го беше чувал от година.

– П-Професор Лупин? – каза той невярващо – Това вие ли сте?

– Защо всички седим в тъмното? – каза трети глас, този път напълно непознат, женски – Лумос!

От пръчката излязоха искри, осветявайки помещението с магическа светлина. Хари примигна. Хората от долу се бяха разположили по стълбището наблюдавайки го внимателно, някои повдигайки главите си, за да го видят по-добре.

Ремус Лупин стоеше най-близо до него. Все още доста младолик, Лупин изглеждаше изморен и доста болен, той имаше повече сиви коси от последния път, когато Хари му беше казал: „Довиждане“ и робата му беше по-одърпана и овехтяла от всякога. Независимо от това, той се усмихваше широко на Хари, който се опита да се усмихне в отговор, преодолявайки първоначалния си шок.

– О, той изглежда точно такъв, какъвто си го представях – каза вещицата, която държеше нейната светеща пръчка. Изглеждаше най-младата от всички, имаше бледо лице, тъмни светещи очи и къса остра коса, която беше буен оттенък на виолетовото.

– Да, сега виждам какво имаш предвид, Ремус – каза плешивият тъмен магьосник, който стоеше наблизко – той имаше бавен дълбок глас и носеше единична златна халка на ухото си – Изглежда точно като Джеймс.

– Освен очите – каза магьосник с хрипкав глас и сребърна коса – Очите на Лили.

Лудоокият Муди, който имаше дълга, прошарена коса и му липсваше голямо парче от носа гледаше подозрително Хари с кривогледите си разноцветни очи. Едното око беше малко, тъмно и като мънисто, другото – голямо, кръгло и електриково синьо – магическото око, което можеше да вижда през стени, врати и това, което ставаше зад гърба на Муди.

– Наистина ли си сигурен в него, Лупин? – изръмжа той. – Щеше да бъде добре ако бяхме донесли няколко Смъртожадни да го разпознаят. Ще трябва да му зададем някои въпроси, които само истинският Потър знае. Някой да има у себе си веритасерум?

– Хари, каква форма придобива твоят Патронус? – попита Лупин.

– Елен – каза Хари нервно.

– Това е той, Лудооки – каза Лупин.

Осъзнавайки, че продължава да е наблюдаван от всеки, Хари слезе по стълбите, стиснал пръчката си в джоба на своите джинси.

– Не изваждай пръчката си, момче – изръмжа Муди – Ами ако тя избухне? И по-добри магьосници са изгубвали задниците си, както знаеш.

– Кой знае кои магьосници са изгубили задниците си? – попита вещицата с лилавата коса Лудоокия Муди с любопитство.

– Няма значение кои, просто дръж пръчката в задния си джоб – изръмжа Лудоокият – Елементарна сигурност на пръчката, никой да не се безпокои повече за това – Той стъпваше тежко из кухнята – И аз видях това – добави раздражено след като жената завъртя очи към тавана.

Лупин извади ръката си и стисна тази на Хари.

– Как си? – попита той Хари, поглеждайки го отблизо.

– Д-добре.

Хари трудно можеше да повярва, че се случва всичко това. Четири седмици без нищо, без дори и най-беглия намек от план за преместването му от Привит Драйв, а сега цяла компания магьосници се бяха появили в къщата и това изглеждаше като отдавнашно споразумение. Той погледна хората около Лупин, те все още го наблюдаваха. Почувства се много неудобно, че не беше ресал косата си от четири дена.

– Хм, наистина имате късмет, че Дърсли са навън-измърмори той.

– Късмет, ха! – каза жената с виолетовата коса – Нали аз ги изпратих навън. Пуснах им писмо по Мъгълската поща, с което ги уведомявах, че са поканени да участват в Състезанието на цяла Англия по Най-Добре Поддържана Морава в Предградията. Те са близо до получаването на голямата награда... или само си мислят, че са.

– Тръгваме ли? – попита Хари – Скоро?

– Почти веднага – каза Лупин – Очакваме само сигнал.

– Къде отиваме? В Хралупата? – попита Хари с надежда.

– Не, не Хралупата – каза Лупин, движейки Хари из кухнята, малък кръг от магьосници все още гледаха Хари любопитно – Твърде рисковано е. Поставихме Чистачите, някъде на закрито. Ще отнеме малко време.

Лудоокият Муди седеше на кухненската маса пиейки на големи глътки от малко шишенце, неговото магическо око се движеше във всички посоки, гледайки различните приспособления на семейство Дърсли.

– Това е Аластор Муди, Хари – продължи Лупин, посочвайки към Муди.

– Да, знам – отговори Хари с неудобство. Чувстваше се неловко да бъде представен на някого, когото е мислел, че познава добре цяла година.

– А това е Нимфадора.

– Не ме наричай Нимфадора, Ремус – прекъсна го младата вещица – Аз съм Тонкс.

– Нимфадора Тонкс, която предпочита да бъде наричана с фамилията си име – завърши Лупин.

– Нямаше ли да се почувствате глупаво, ако майка ви ви наричаше „Нимфадора“ – измърмори Тонкс.

– А това е Кинсли Шакаълболт – той посочи високия тъмен магьосник, който се поклони. „Елфиас Додж“. Магьосникът с хрипкавия глас е Дедалус Дигъл.

– Срещали сме се преди – изписка Дигъл, сваляйки островърхата си виолетова шапка.

– Емелин Ванс – Вещица в отровнозелена роба наведе глава – Стърджис Подмър – магьосник с квадратно подстригана брада кимна – И Хестия Джоунс – представи той розовобузеста тъмнокоса вещица.

Хари кимваше несръчно на всички, докато му се представяха. Искаше му се те да гледат към нещо друго, не към него, беше сякаш

изведнъж го бяха изкарали на сцена. Чудеше се защо са толкова много.

– Учудващо много хора изявиха желание да дойдат и да те приберат – каза Лупин, сякаш беше прочел мислите на Хари и въглчетата на устата му леко потрепнаха.

– Е, да, колкото повече, толкова по-добре – каза Муди мрачно – Ние сме твоя охрана, Потър.

– Чакаме само за сигнала, който да покаже, че е сигурно да тръгваме – каза Лупин, взирайки се в кухненския прозорец – Имаме около 15 мин.

– Доста са чисти тези мъгли, нали? – каза вещицата, наречена Тонкс, която оглеждаше кухнята с голям интерес – Баща ми е мъгл и беше доста мръсничък. Но предполагам, че е различно, както и при магьосниците.

– Във, да – измънка Хари – Хей – той се обърна пак към Лупин – нямам новини от никого, ами Вол...?

Няколко от магьосниците издадоха странни съскащи звуци, Дедалус Дигъл пак си изпусна шапката и Муди изръмжа „Млъкни!“

– Какво? – попита Хари.

– Няма да обсъждаме нищо тук, твърде е рисковано – отсече Муди, обръщайки здравето си око към Хари, възшебното оставаше вперено в тавана – Проклятие – добави той гневно, слагайки ръка на магическото око – Все заяжда, откакто онази измет го носи.

С гаден пльокащ звук Муди си извади окото.

– Лудооки, знаеш, че това е гадно, нали? – каза Тонкс.

– Донеси ми чаша вода, Хари – помоли Муди.

Хари отиде до миялната машина, извади чиста чаша и я напълни с вода от чешмата, все още наблюдаван от групата нетърпеливи магьосници. Тяхното зяпане започваше да го дразни.

– Наздраве – каза Муди, когато Хари му подаде чашата. Той пусна магическото око в чашата и го разбълника нагоре-надолу. Окоето се разфуча наоколо, взирайки се последователно във всеки – Искан 360 граду-са видимост по пътя наобратно.

– Как ще стигнем... където и да отиваме? – попита Хари.

– Метли – каза Лупин – Единствения начин. Твърде си млад за Магипортиране, те ще наблюдават летателната мрежа и залога не е само живота ни, че да отворим незаконен портал.

– Ремус каза, че си добър летец – каза Кингсли Шакълболт с дълбокия си глас.

– Отличен е – каза Лупин, който проверяваше часовника си – Както

и да е, Хари най-добре е да идеш и да си стегнеш багажа, трябва да си готов, когато дойде сигнала.

– Аз ще дойда и ще ти помогна – каза Тонкс ведро.

Тя го последва във вестибула и нагоре по стълбите, оглеждайки всичко с голямо любопитство и интерес.

– Странно място – констатира тя – Твърде чистичко е, ако разбираш какво искам да кажа. Малко неестествено. Оу, така е по-добре – възкликна тя, когато влязоха в спалнята на Хари.

Неговата стая беше доста по-разхвърляна от останалата част на къщата. Припомняйки си четирите дни в много лошо настроение Хари не се и помъчи да подреди след себе си. Повечето от книгите му бяха разпиляни на пода, където той се опитваше да се разсейва; клетката на Хедуиг се нуждаеше от почистване и бе започнала да мирише, неговият куфар лежеше отворен, представляваше интересна смесица от Мъгълски дрехи и магьоснически мантии, пръснати навсякъде по пода.

Хари припряно почна да прибира книгите си в куфара. Тонкс се спря на отворения му гардероб и се огледа критично в огледалото от вътрешната страна на вратата.

– Знаеш ли, не мисля, че виолетовото наистина е моят цвят? – каза тя замислено, гледайки острата си коса – Не смяташ ли, че придава изостреност на чертите ми?

– Тъж – каза Хари, гледайки през нея – **ОТБОРИТЕ ПО КУИДИЧ НА АНГЛИЯ И ИРЛАНДИЯ.**

– Да, придава ми – каза Тонкс решително. Тя завъртя очи, присви ги, опитвайки се да си спомни нещо. Секунда по-късно косата ѝ придоби цвета на розова дъвка.

– Как го направихте? – попита Хари, когато тя отвори очите си отново.

– Аз съм Метаморфмаг – каза тя, наблюдавайки отново отражението си и въртейки глава, за да прецени резултата от всички страни – Това означава, че мога да променям външния си вид, както направих – добави тя, забелязвайки изражението на Хари в огледалото пред себе си – Бях родена такава. Получих отлични оценки в Укривателство и Дегизировка по време на подготовката си за Аврор без всякакво уроци, това беше страхотно.

– Вие сте Аврор? – каза Хари впечатлен. Да стане Ловец на тъмни магьосници бе единствената кариера, която искаше за себе си след Хогуортс.

– Да – каза гордо Тонкс – Кингсли е по-добър, с по-висша степен от

мен, тъй като аз придобих тази квалификация едва преди година. Едва не се провалих при Откриваването на стъпки. Доста тромава и непохватна съм, чу ли ме как изпуснах чинията когато пристигнахме?

– Можеш ли да ме научиш как се става Метаморфмаг? – попита Хари, изправяйки се, напълно забравил за прибирането.

Тонкс се изкиска.

– Обзалагам се, че не би имал нищо против да криеш този белег понякога.

Очите ѝ се спряха на белега-светкавичка на челото.

– Не, не бих имал нищо против – промърмори Хари и се извърна. Не обичаше да се взират в белега му.

– Е, ще трябва да се научиш по трудния начин, опасявам се – заяви Тонкс – Метаморфмаговете са наистина рядкост, те се раждат такива, не могат да се направят. Повечето вълшебници имат нужда от еликсир или пръчка. Но трябва да тръгваме, Хари, ти трябва да си стягаш багажа – добави виновно тя, оглеждайки бъркотията на пода.

– О, да – каза Хари, сграбчвайки още няколко книги.

– Не ставай глупав, ще стане по-бързо, ако аз се заема с подреждането – каза Тонкс, размахвайки пръчката си около пода.

Книгите, дрехите, телескопа и останалите предмети се завъртяха във въздуха и се подредиха в куфара.

– Не е много спретнато – каза Тонкс, разхождайки се около куфара и гледайки вътрешността му – Майка ми имаше тази способност да кара предметите да се подреждат сами – тя дори можеше да накара чорапите да се съгват – но никога не успях да разбера как точно го прави – то е вид удар – и тя удари пръчката си с надежда.

Един от чорапите на Хари се размърда немощно и падна обратно върху купчината в куфара.

– Ах, добре! – каза Тонкс, почуквайки по капака на куфара – Най-малкото всичко е вътре. Това също има нужда от почистване – Тя насочи пръчката си към клетката на Хедуиг – Почистватус! Няколко перца се разхвърчаха – Да, така вече е по-добре – Никога не съм използвала тези домакински заклинания. Всичко ли прибрахме? Котела? Метлата? Уау! – Светкавицата?

Очите ѝ се разшириха докато гледаше дръжката в дясната ръка на Хари. Това беше най-голямата му радост и гордост, подарък от Сириус, метла по световните стандарти.

– А аз летя на Комета 260 – каза завистливо Тонкс – А, добре. Пръчката все още ли е в джинсите ти? Окей, хайде да тръгваме. Багажус

Придвижис!

Куфарът на Хари се издигна с няколко сантиметра във въздуха. Като държеше пръчката си както кондукторите – палката си, Тонкс накара куфара да направи няколко кръга из стаята и да излезе през вратата. В лявата си ръка държеше клетката на Хедуиг. Хари я последва надолу по стълбите, носейки метлата си.

В кухнята Муди намести обратно окоето си, чието бързо движение караше Хари да се почувства замаян. Кингсли Шакълболт и Стъргус Подмър разучаваха микровълновата печка, а Хестия Джоунс се забавляваше с белачката за картофи. Лупин съчиняваше писмо до Дърсли.

– Отлично! – каза Лупин, когато Хари и Тонкс влязоха – Получихме го преди минута, мисля. Трябва да излезем в градината, когато сме готови. Хари, ще оставя писмо до леля ти и вуйчо ти да не се притесняват.

- Ами, едва ли – отвърна Хари.
- ... че си на сигурно място.
- Това само ще ги натъжи.
- ... и че ще се видите следващото лято.
- Трябва ли?

Лупин се усмихна, но не отговори.

– Ела тук, момче – каза сърдито.

Муди, като направи жест към Хари с пръчката си.

- Трябва да те направим Преливащ.
- Да ме какво? – попита нервно Хари.

– Магия за преливане – каза Муди, вдигайки пръчката си – Лупин каза, че имаш Мантия Невидимка, но когато летиш, тя не върши работа. Това ще те преобрази по-добре. Ела тук.

Той удари Хари по главата силно с пръчката си и Хари изпита любопитното усещане, че Муди току-що е счупил яйцена главата му, студени струи се процеждаха по тялото му от мястото, където го беше ударила пръчката.

– Добре, Лудооки – каза одобрително Тонкс, гледайки към корема на Хари.

Хари погледна надолу към тялото или към това, което би трябвало да е неговото тяло, но не беше виждал нищо такова преди. Не беше невидим, просто бе се слял с цвета на кухнята. Би трябвало да се е превърнал в човек хамелеон.

– Хайде – каза Муди, заключвайки вратата с пръчката си.

Всички пристъпиха на най-добре поддържаната ливада на вуйчо

Върнън.

– Ясна нощ – изгрухтя Муди, неговото магическо око сканираше небето – Нямаше да го направим, ако имаше малко повече облаци. Сега ти – изляя той на Хари – ще летим в плътен пакет. Тонкс ще бъде пред теб, дръж се близо до нейната опашка. Лупин ще те покрива откъм гърба. Останалите ще ни обкръжават. Не трябва да се разкъсваме за нищо на света. Ако един от нас бъде убит...

– Това възможно ли е? – попита Хари загрижено, но Муди не му обърна внимание.

– ... останалите продължават да летят, не спирайте, не прекъсвайте редицата. Ако хванат всички ни, Хари, охрана има отзад, продължи да летиш на изток и те скоро ще те настигнат.

– Престани да си толкова грижлив, Лудооки, той ще си помисли, че не приемаме това насериозно – каза Тонкс, като намести клетката на Хедуиг и куфара на Хари на метлата си.

– Само казвам на момчето плана – изръмжа Муди – Задачата ни е да го заведем безопасно в Главния щаб и ако умрем при покушение.

– Никой няма да умира – каза Кингсли Шакълболт с дълбокия си спокоен глас.

– Яхнете метлите си, това е първият сигнал – каза остро Лупин, гледайки небето.

Далеч, далеч над тях облак червени искри пробляснаха сред звездите. Хари ги разпозна веднага като искри от магическа пръчка. Той претметна левия си крак върху Светкавицата, намести се и започна леко да вибира, издигайки се бавно над земята.

– Вторият сигнал, да тръгваме! – каза високо Лупин когато още искри, този път зелени експлоадираха наоколо.

Хари се отблъсна силно от земята. Хладния нощен въздух просвистя в косата му, докато спретнатите квадратни градини на Прайвит Драйв изчезнаха, свивайки се до килим от черно и зелено и всяка мисъл за изслушването пред Министерството изчезна сякаш беше отнесена от студения свистящ въздух. Чувстваше, все едно сърцето му ще се пръсне от удоволствие, той отново летеше, отлиташе далеч от Прайвит Драйв, както си бе мечтал цяло лято, отиваше си вкъщи... за няколко великолеппни момента всичките му проблеми избледняха, незначителни в огромното, звездно небе.

– Наляво наляво, един мъгъл ни гледа отдолу – изкрещя Муди зад него. Тонкс сви и Хари я последва, наблюдавайки как съндъка му се вее бясно след метлата ѝ.

– Трябва ни още височина... още четвърт миля.

Очите на Хари се просълзиха от студа докато се издигаха нагоре. Той не можеше да види нищо отдолу освен мънички светлинки от фаровете на колите и уличните лампи. Може би две от тези светлинки бяха фаровете на колата на чичо Върнан и семейство Дърсли се връщаха в тяхната празна къща, изпълнени с яд от несъществуващото състезание за ливади... и Хари високо се изсмя при мисълта, въпреки че гласа му беше заглушен от плющенето на мантиите, от скърцането на ремъка, крепящ съндъка му и от фученето на вятъра, докато ускоряваха. Никога през последния месец не се беше чувствал толкова жив, нито толкова щастлив.

– Устремяваме се на юг – изкрещя Лудоокоя – Град напред!

Завиха надясно, за да избегнат минаването над блещукащата мрежа от градски светлинки отдолу.

– Продължавайте на юг и продължавайте да набирате височина, има ниски облаци отпред, може да се скрием в тях – викна Муди.

– Няма да минаваме през облаците! – кресна гневно Тонкс – Целите ще се намокрим, Лудооки.

Хари беше облекчен да чуе това, ръцете му се вкоченясваха докато стискаше дръжката на Светкавицата. Искеше му се да се беше сетил да си сложи палто, започваше да трепери.

Отвреме-навреме се спускаха според инструкциите на Лудоокия. Хари присвиваше очи срещу ледения вятър, от който ушите го боляха, спомняше си само веднъж преди това да му е било толкова студено, в квидичния мач срещу Хафълпаф, в трети курс, който се беше състоял в буря. Пазачите се въртяха около него като гигантски хищни птици. Хари загуби представа за времето. Нямахше представа колко дълго са летяли, сигурно беше поне един час.

– Завиваме на югозапад – изкрещя Муди – Трябва да избегнем шосето.

Хари беше толкова премръзнал, че мечтаеше за сухата, уютна вътрешност на някоя от колите отдолу, и дори повече за пътуването с лежерна пудра, можеше да е неудобно да прелиташ из камините, но поне беше топло в пламъците. Кингсли Шакълболт пикира над него, плешилото му теме и обичата проблясваха меко на лунната светлина, сега Емили Винс беше отядно, с извадена пръчица, оглеждаща се наляво и надясно, след това, разбира се, и тя пикира над него, за да бъде заменена от Стърджис Подмор.

– Трябва да удвоим охраната отзад за да се подсигуриим, че не ни

следят – изкрещя Муди.

– Ти ЛУД ЛИ СИ, Лудооки? – извика Тонкс от предницата – Ние замръзваме на метлите си. Ако продължаваме да се отклоняваме от курса няма да стигнем до другата седмица. Освен това, почти стигнахме.

– Време е за започнем спускането – нареди Лупин – Хари, следвай Тонкс.

Хари се гмурна след Тонкс. Приближаваха най-голямото множество от светлинки досега – огромна, ширнала се мрежа от блещукащи линии, осеяна с непрогледно черно. Летяха все по-надолу, докато Хари не започна да вижда светлините от фаровете и уличните лампи, комините и телевизионните антени. Хари страшно много искаше да се приземи макар да усещаше, че ще трябва да го размразят от метлата му.

– Хайде – извика Тонкс и секунди по-късно вече се беше приземила.

Хари се приземи веднага след нея в неподдържаната трева по средата на един малък площад. Тонкс разкопчаваше куфара му. Треперейки, Хари се огледа наоколо. Зловещите фасади на заобикалящите къщи бяха неприветливи, прозорците на някои от тях бяха счупени и проблясваха мрачно на светлината на уличното осветление, боята се беше олюшила по много от вратите и купчини боклук лежаха пред не една от тях.

– Къде сме? – попита Хари, но Лупин тихо отвърна – След минута.

Муди тършуваше в мантията си, кривите му ръце бяха непохватни от студа.

– Ето го – измърмори той, вдигайки нещо, което приличаше на сребърна запалка във въздуха и го щракаше.

Най-близката лапма угасна с пукане. Той щракна още веднъж угасителя и следващата лапма угасна, и той продължи да щрака докато на площада не остана друга светлина освен тази, която идваше през завесите на прозорците и от сърповидната луна над тях.

– Взех го назаем от Дъмбълдор – изръмжа Муди, докато прибираще угасителя в джоба си – Това решава проблема с мъгълите, които зяпат през прозорците. Сега побързайте!

Той взе ръката на Хари и го поведе през тревата, пресякоха шосето и стигнаха тротоара. Лупин и Тонкс го последваха, носейки куфара на Хари между себе си, а останалите от охраната – около тях, извадили пръчиците си.

Заглушено бумтене на уредба се чуваше от най-горния етаж на близката къща. Остра миризма на изгнили боклуци долиташе от тумбестите торби за отпадъци, натрупани пред разбития вход.

– Ето – каза Муди и хвърли парче пергамент към Хари, държейки светещата си пръчица, така че да може да се прочете – Чети бързо и запомняй!

Хари погледна парчето хартия. Тесния почерк му беше някак познат.

Главния щаб на ордена на Феникса се намира на улица Гримо плейс 12.

Глава 4. Номер дванадесет, Гримо плейс

– Какво е Орденът на... – започна Хари.

– Не тук, момче – изрмжа Муди. – Изчакай докато влезем вътре.

Той взе парчето пергамент от ръката на Хари и от пръчката му излязоха искри. След като съобщението избухна в пламъци и се разпила на земята, Хари отново погледна къщите наоколо. Те бяха единадесет на брой, той погледна от лявата си страна номер десет, а отдясно – номер тринадесет.

– Но къде е-?

– Мисли за това, което току-що си спомни – каза внимателно Лупин.

Хари се замисли и потърси парчето за номер дванадесет, Гримо плейс, тогава олющена врата изплува от нищото между номер единадесет и номер тринадесет, последваха я мръсни стени и опушени прозорци. Беше допълнителна къща, като пристройка към друга. Все едно, Мъгълите вътре не бяха разбрали нищо.

– Хайде, побързай – каза Муди, побутвайки Хари по гърба.

Хари се движеше по каменните стъпала, гледайки току-що материализиралата се врата. Тъмната ѝ част бе занемарена и издраскана. Сребърния звънец бе във формата на сплетени змейове. Нямаше нито ключалка, нито пощенска кутия.

Лупин вдигна пръчката си и похлопа на вратата веднъж. Хари чу много метални звуци и нещо, което звучеше като тропот на верига. Вратата се отвори.

– Побързай, Хари! – прошепна Лупин – Но не влизай много навътре и не пипай нищо.

Хари пристъпи прага в почти пълна тъмнина на помещението. Можеше да подуши влагата, прахта и сладникавия мирис, мястото правеше впечатление на изоставена сграда. Той погледна зад рамото си и видя другите да се придвижват зад него, Лупин и Тонкс носеха куфара му и клетката на Хедуиг. Муди стоеше на главното стъпало, пътят бе осветяван от уличните лампи. Когато Муди затвори вратата, тъмнината стана пълна.

– Тук.

Той удари силно с пръчката си Хари по главата; Хари почувства как топла вълна обля гърба му и той знаеше, че магията за преливане се

бе разсеяла.

– Все още останете всички по местата си докато намеря повече светлина – прошепна Муди.

Другите приглушени гласове даваха на Хари непълното усещане за поличба, прокрадна се у него мисълта, че току-що бяха влязли в къщата на мъртвец. Чуваше тих, съскащ шум и тогава старомодни газови лампи светнаха от всички стени. Помещението беше пълно с непотребни стари вещи, олющени тапети, износени килими, старинни овехтяли портрети гледаха от стените. Хари чу странен звук зад скърцащата маса. И полиля, и свещника на нестабилната маса наблизко бяха във формата на змейове.

Дочуха се стъпки и майката на Рон, госпожа Уизли изплува от вратата в близкия край на помещението. Тя забърза да ги поздрави и Хари забеляза, че е доста по-бледа и по-слаба откакто я бе видял последния път.

– О, Хари, толкова се радвам да те видя! – прошепна тя, стискайки го в здрава прегръдка преди да го огледа целия изпитателно. – Изглеждаш отслабнал, миличък, трябва да се храниш, обаче боя се, че вечерята ще закъснее.

Тя се обърна към групата магьосници и прошепна бързо:

– Той току-що пристигна и срещата може да започне.

Магьосниците зад Хари възбудено зашумяха от вълнение и тръгнаха към вратата, от която госпожа Уизли току-що се беше появила. Хари се приготви да последва Лупин, но госпожа Уизли го побутна.

– Не, Хари, срещата е само за членове на Ордена. Рон и Хърмаяни са отчаяни, че не можеш да чакаш заедно с тях докато срещата приключи, тогава ще има вечеря. И говори тихо – добави тя с бърз шепот.

– Защо?

– Не мога да ти обяснявам сега сериозността на положението.

– Какво не можеш?

– Ще ти обясня по-късно, трябва да бързам, поканена съм да присъствам на срещата – ще ти покажа къде ще спиш.

Поставяйки пръст на устата си, тя го поведе на пръсти през дълги, проядени от молци завеси, за които Хари предположи, че би трябвало да има друга врата и след като заобиколиха широка следа, която изглеждаше оставена от тролски крак двамата се изкачиха по тъмно стълбище, преминавайки през редица глави и паметни плочи по стените. Когато ги погледна отблизо, Хари забеляза, че главите принадлежат на елфите. Всички те имаха еднакви подобни на хоботи носове.

Объркването на Хари нарастваше с всяка направена стъпка. Какво правеха те тук в една къща, която по-скоро изглеждаше като свърталище на Тъмни магьосници?

– Госпожо Уизли, защо?

– Рон и Хърмаяни ще ти обяснят всичко, миличък. Наистина трябва да бързам – прошепна загадъчно госпожа Уизли. След това те достигнаха на следващата площадка – Ще намериш вратата вдясно. Ще ти се обадя, когато свърши.

И тя забърза надолу по стълбите.

Хари прекоси тъмната площадка, натисна звънеца на вратата, който изглеждаше като змейска глава и отвори вратата.

Той хвърли бегъл поглед на мрачната спалня с две легла, след това дочу висок шум, последван от още по-висок крясък и видимостта му бе напълно затъмнена от голямо количество буйна коса. Хърмаяни се хвърли да го прегръща, докато малката сова на Рон Пигуиджън кръжеше над главите им.

– ХАРИ! Рон, той е тук, Хари е тук! Не те чухме кога пристигна! О, как си? Добре ли си? Сърдиш ли ни се? Предполагам, че да, знам, че писмата ни бяха безполезни, но не можехме нищо да ти кажем, Дъмбълдор ни накара да се закълнем, че няма да го правим. О, имаме толкова неща да ти разказваме, а и ти на нас – Дименторите! Когато чухме, и когато Министерството чу, това беше скандално, те не могат да те изключат, те просто не могат да го направят, има клауза в Декрета за забрана на използването на магия от малолетни, при която тя е позволена в животоспасяващи ситуации.

– Остави го да си поеме дъх, Хърмаяни! – каза Рон, появявайки се след като бе затворил вратата след Хари. Той изглеждаше порастнал с няколко инча на височина, само дългият нос, яркочервената коса и луничките си бяха същите.

Все още грейнала, Хърмаяни пусна Хари, но преди отново да се обади, се чу слаб шум и нещо бяло профуча от тъмния гардероб и бавно кацна на раменете на Хари.

– Хедуиг!

Полярната сова клъвна с човката си ухото на Хари, когато той я потупа по перата.

– Тя беше на прав път – каза Рон – Кълвеше ни до смърт, когато донесе писмата ти, погледни това.

Той показа на Хари пръстите на дясната си ръка, върху които личаха драскотини.

– О, да – каза Хари – Съжалявам за това, но както знаете, исках отговори.

– Искахме да ти ги дадем, приятелю – отвърна Рон – Хърмаяни се освободи, тя каза, че ще направиш нещо глупаво, ако бъдеш държан дълго време без никакви новини. Но Дъмбълдор ни направи...

– Предпочитам да не ми казвате – отвърна Хари – Да, Хърмаяни както винаги е права.

Топлата радост, че се намира с двамата си най-добри приятели помръкна, сякаш бучка лед бе заседнала в стомаха на Хари. След всичко това, след като не ги беше виждал повече от месец той почувства, че би предпочел Рон и Хърмаяни да го оставят сам.

Настъпи странно мълчание, по време на което Хари механично попуваше Хедуиг без дори да погледне към другите.

– Той мислеше, че това е най-доброто – каза задъхано Хърмаяни – Имам предвид Дъмбълдор.

– Хубаво – каза Хари. Той забеляза, че нейните ръце също носеха белезите на Хедуиг и откри, че не съжалява чак толкова.

– Аз мисля, че той мислеше, че с Мъгълите ще си на по-сигурно място – започна Рон.

– Нима? – каза Хари, притваряйки клепачи – Някой от вас двамата да е бил атакуван от Диментори това лято?

– Добре, не сме, но ето защо той беше наредил на хората от Ордена на Феникса да те наблюдават през цялото време.

Хари почувства раздрусване в стомаха си, сякаш бе изкачвал стълби. Тук всеки явно знаеше какво следва, освен самият той.

– Не проработи толкова добре, не мислите ли? – каза Хари, напрегвайки се да не повиши глас – Започнаха да ме охраняват след случилото се.

– Той беше толкова ядосан – гласът на Хърмаяни бе изпълнен с благовение. – Дъмбълдор. Ние го видяхме. Когато откри, че Мъндънгус Флетчър е напуснал поста си, промяната у него бе страховита.

– Радвам се, че си е тръгнал – каза студено Хари – Ако не беше, нямаше да направя магия и вероятно Дъмбълдор щеше да ме остави на Привит Драйв цялото лято.

– Не се ли... не се ли тревожиш за изслушването от Министерството? – попита внимателно Хърмаяни.

– Не – излъга Хари безочливо. Той се разхождаше далеч от тях, избягваше да ги гледа, с Хедуиг на раменете си, но тази стая не му повдигаше духа. Беше влажна и мрачна. Опънато бяло платно в рамка за

картина беше единственото, което смекчаваше голотата на стените и Хари тъкмо го отмина, когато чу някой, скрит от погледа му да хихика сподавено.

– И така, защо Дъмбълдор е взел такива предпазни мерки да бъде държан в неведение? – Хари зададе въпроса си, все още с нормалния си глас – Тъх-вие двамата-попитахте ли го за това?

Той хвърли бърз поглед към тях точно навреме за да види промяната в изражението им, което му подсказа, че са се страхували да го направят. Но това не смекчи яда му.

– Казахме на Дъмбълдор, че искаме да ти кажем какво става – каза Рон. – Направихме го, приятелю. Но сега той наистина е много зает, виждали сме го само два пъти откакто сме дошли тук и той няма никакво време. Той само ни закле да не ти казваме нищо съществено докато ти пишехме, каза че советите могат да бъдат хванати.

– Той все още можеше да ме информира, ако бе пожелал – каза кратко Хари – Не ми казвайте само, че той не познава начини да изпраща съобщения без сови.

Хърмаяни погледна към Рон, след което каза:

– Същото мислех и аз. Но той искаше ти да не знаеш нищо.

– Може би е смятал, че не заслужавам да ми се има доверие – Хари наблюдаваше израженията им.

– Не ставай тъп! – Рон изглеждаше напълно разконцентриран.

– Или, че аз не мога да се грижа за себе си.

– Разбира се, че не си го мисли – каза нетърпеливо Хърмаяни.

– И как така аз трябваше да стоя при Дърсли, докато вие двамата през цялото време сте били в течение на това, което се случва? – думите на Хари плющяха, гласът му ставаше все по-висок с всяка дума – Откъде-накъде на вас двамата е било позволено да знаете всичко?

– Не знаем – прекъсна го Рон – Мама не ни позволяваше да присъстваме на срещите, били сме още малки.

Но преди да довърши, Хари вече крещеше:

– И ТАКА, ВИЕ НЕ СТЕ БИЛИ НА СРЕЩИТЕ, ГОЛЯМА РАБОТА! ВИЕ ВСЕ ПАК СТЕ ТУК, НАЛИ? ВСЕ ПАК СТЕ БИЛИ ЗАЕДНО! АЗ, АЗ БЯХ ЗАТОЧЕН ПРИ ДЪРСЛИ ЦЯЛ МЕСЕЦ! И АЗ БЯХ ТОРМОЗЕН ПОВЕЧЕ ОТ ВАС ДВАМАТА ВЗЕТИ ЗАЕДНО И ДЪМБЪЛДОР ГО ЗНАЕШЕ! КОЙ СПАСИ ФИЛОСОФСКИЯ КАМЪК? КОЙ СЕ ОТЪРВА ОТ РИДЪЛ? КОЙ ВИ СПАСИ КОЖИТЕ ОТ ДИМЕНТОРИТЕ?

Всички горчиви и възмутени мисли, които го бяха измъчвали през

този месец напираха на устните му в изблик на гняв, обидата, че двамата са били заедно без него – всички тези чувства, от които наполовина изпитваше срам – разпръснаха границите. Хедуиг се стресна от врявата и полетя обратно на гардероба. Пигуиджън издаваше звуци като аларма и кръжеше около главите им.

– КОЙ СЕ ИЗПРАВИ СРЕЩУ ЗМЕЙОВЕ, СФИНКСОВЕ И ВСЯКАКВИ ДРУГИ МИНАЛАТА ГОДИНА? КОЙ ГО ВИДЯ ДА СЕ ВРЪЩА? КОЙ СЕ СПАСИ ОТ НЕГО? АЗ!

Рон стоеше със зяпнала уста и неспособен да реагира, докато Хърмаяни щеше всеки момент да избухне в сълзи.

– НО ЗАЩО ЛИ АЗ ТРЯБВА ДА ЗНАЯ КАКВО ТОЧНО СТАВА? ЗАЩО НИКОЙ НЕ МИ КАЗВА?

– Хари, ние искахме да ти кажем, наистина искахме – започна Хърмаяни.

– ДА, ВИЕ ИСКАХТЕ – ВИЕ ТОЛКОВА ИСКАХТЕ – ВИЕ ДОРИ МИ БЯХТЕ ИЗПРАТИЛИ СОВА, НО ДЪМБЪЛДОР ВИ НАКАРА ДА ОБЕЩАЕТЕ!

– Добре, той го направи...

– ЧЕТИРИ СЕДМИЦИ БЯХ ЗАТОЧЕН НА ПРИВИТ ДРАЙВ ОПИТВАЙКИ СЕ ДА НАУЧАВАМ НЯКАКВИ НОВИНИ ОТ ВЕСТНИЦИТЕ КАКВО СТАВА!

– Ние искахме да...

– ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ДОСТА СТЕ СЕ ЗАБАВЛЯВАЛИ, СЪБРАНИ ВСИЧКИ ЗАЕДНО!

– Не, честно...

– Хари, наистина съжаляваме – каза отчаяно Хърмаяни, сега очите ѝ бяха пълни със сълзи – Напълно прав си – на твоето място и аз щях да се чувствам ужасно.

Хари я изгледа кръвнишки, все още дишайки дълбоко, извърна се от тях отново, крачейки нагоре и надолу. Хедуиг издаваше неодобрителни звуци горе на гардероба. Настъпи дълга пауза, прекъсвана само от скърцащите стъпки на Хари.

– Какво е все пак това място? – изстреля той към Рон и Хърмаяни.

– Главният щаб на Ордена на Феникса – отговори веднага Рон.

– Някой ще благоволи ли да ми обясни какъв е този Орден на Феникса?

– Това е тайно общество – отвърна бързо Хърмаяни – Основа го Дъмбълдор. В него влизат хора, които са се били срещу Ти-Знаеш-Кой.

– Кой участва? – приближи се Хари с ръце в джобовете.

– Доста хора...

– Ние срещнахме около двайсет от тях – каза Рон – Но смятаме, че са повече.

Хари им хвърли бърз поглед.

– И? – гледаше ту единия, ту другия.

– Тъ – каза Рон – Какво – и?

– Волдемор! – каза бясно Хари и двамата-Рон и Хърмаяни подскочиха – Какво се е случило? Какво предстои? Къде е той? Как ще бъде спрян?

– Казахме ти, Орденът не ни позволи да присъстваме на техните срещи – тросна се Хърмаяни – Затова и не знаем подробности, но имаме обща представа – добави тя бързо, забелязвайки израза на лицето на Хари.

– Виждаш ли, Фред и Джордж изобретиха Разширени Уши – каза Рон – Наистина вършат работа.

– Разширени...?

– Уши, да. Само че по-късно трябваше да спрем да ги използваме, защото мама ги намери и беше побесняла. Фред и Джордж трябваше да ги скрият, за да не ги изхвърли мама. Но ние достатъчно ги използвахме преди мама да разбере какво става. Знаем, че някои от Ордена на феникса са преследвали Смъртожадни, както знаеш.

– Някои от тях работят за привличането на нови членове към Ордена-каза Хърмаяни.

– И някои от тях са охрана на нещо – допълни Рон – Те винаги говорят за дежурство на постове.

– Дали пък не съм бил аз това нещо, а? – прозвуча сарказъм в гласа на Хари.

– О, да – отвърна Рон с разбиращо изражение.

Хари започна отново да крачи из стаята, поглеждайки Рон и Хърмаяни от време на време.

– А вие двамата какво правехте през цялото време, след като не сте били допускани до сбирките? Казахте, че сте били заети.

– Бяхме – отговори бързо Хърмаяни – Чистехме тази къща, била е необитаема от години и всичко беше започнало да се разпада в нея. Изчистихме кухнята, някои от спалните и утре ще почистим галерията... Ауа!

С два високи крясъка Фред и Джордж, по-големите братя-близнаци на Рон се магипортираха от въздуха в средата на стаята. Пигуиджън започна да крещи още по-бясно и се присъедини към Хедуиг върху

гардероба.

– Престанете да правите това! – сопна се сърдито Хърмаяни на двамата близнаци, които бяха червенокоси като Рон и си приличаха като две капки вода.

– Здравсти, Хари – насочи се към него Джордж – Мисля, че чухме твоите нежни звуци.

– Не бихме искали да предизвикаме гнева ти, Хари, хайде всички да излезем навън – добави Фред – Би трябвало на 50 мили оттук да има хора, които все още не са те чулио.

– Вие двамата изкарахте ли си тестовете за магипортиране? – попита Хари.

– С отличие – отговори Фред, чието лице почервения.

– Слизането по стълбите би ви отнело тридесет секунди в повече – каза Рон.

– Времето е Галеони, малък братко – отвърна му Фред – Междувременно, Хари, ти се сдоби с Разширени Уши – допълни той в отговор на присвитите клепачи на Хари. – Опитваме се да чуем какво става долу.

– Бъдете внимателни – каза Рон, гледайки Ухото – Ако мама отново види някое от тях...

– Заслужава си риска, това е главното им събрание – отвърна червенокосият.

Вратата се отвори и от нея се показва червенокоса грива.

– О, здравей, Хари! – каза възторжено малката сестричка на Рон Джини. – Мисля, че чух гласа ти.

Обръщайки се към Фред и Джордж тя заяви:

– Не можете да подслушвате с Разширените Уши, на вратата на кухнята е направена Заклинание за Невъзмутимост.

– Откъде знаеш? – оклюма се Джордж.

– Тонкс ми каза как да разбера – отговори Джини – Трябва само да поставите на вратата някакъв предмет и ако той не може да направи контакт, значи има Заклинание за Невъзмутимост. Хвърлях Торни бомбички от горната площадка на стълбището по вратата и те само отскачаха от нея, така че няма начин да подслушвате с Разширените Уши.

Фред простена.

– Срамота! Сега разбирам какво е направил старият Снейп.

– Снейп! – каза бързо Хари – И той ли е тук?

– Да – отговори Джордж, внимателно затваряйки вратата и сядайки на едното легло. Фред и Джини го последваха – Рапорт даден. Върховна тайна.

– Гадняр – провлачи лениво Фред.

– Сега той е на наша страна – каза укорително Хърмаяни.

Рон изсумтя:

– Това не му пречи да си остане гадняр. Изписано му е на лицето всеки път, когато ни погледне.

– Бил също не го харесва – допълни Джини.

Хари не беше сигурен, че ядът му се е уталожил съвсем, но гладът му за повече информация надделя над решението му да се сърди докрай. Той седна на леглото срещу другите.

– И Бил ли е тук? – попита – Мислех, че работи в Египет.

– Той кандидатства за чиновническа работа, за да може да се върне в къщи и да работи за Ордена – отговори Фред – Каза, че гробниците ще му липсват, но... – ухили се той – има компенсации.

– Какво искаш да кажеш?

– Помниш ли Флър Делакор? – каза Джордж – Тя си намери работа в Гринготс, за да подобри ааанглийския си.

– Бил й дава частни уроци – ухили се Фред.

– Чарли също е в Ордена – каза Джордж – Но той все още е в Румъния. Дъмбълдор искаше да се включат колкото може повече чуждестранни магьосници и Чарли се опитва да влезе във връзка през свободното си време.

– Не може ли Пърси да го прави? – попита Хари. Последното, което бе чувал за третия брат от семейство Уизли е, че работи в Отдела за Международно Сътрудничество в Министерството на Магията.

При думите на Хари, всичките Уизли и Хърмаяни се спогледаха многозначително.

– Каквото и да правиш, не споменавай Пърси пред мама и татко – каза напрегнато Рон.

– Защо не?

– Защото всеки път при споменаването на Пърси, татко чупи каквото му попадне, а мама започва да плаче – отвърна Фред.

– Беше ужасно – обади се тъжно Джини.

– Добре ни подреди – каза Джордж с нехарактерно грозен израз на лицето си.

– Какво се е случило? – попита Хари.

– Пърси и татко се скараха – каза Фред – Никога не съм виждал татко да се кара така с някого. У нас скандалите ги вдига мама.

– Беше първата седмица след завършването на срока – каза Рон. – Канехме се да дойдем и да се включим в Ордена, когато Пърси се върна

в къщи и ни съобщи, че е повишен.

– Шегуваш ли се? – попита Хари.

Макар че винаги бе смятал Пърси за много амбициозен, впечатлението на Хари беше, че Пърси няма особен успех на първата си работа в Министерството на Магията. Пърси бе пропуснал да забележи, че неговият началник е контролиран от Лорд Волдеморт /не че Министерството на Магията вярваше в това-те всички смятаха, че Крауч просто се е побъркал./

– Да, ние всички бяхме изненадани – каза Джордж – защото Пърси си имаше доста грижи около Крауч, беше проведено разследване, разпити. Те казаха, че Пърси е пропуснал да забележи излизането от равновесие на Крауч и да уведоми за това висшестоящите. Но ти познаваш Пърси, Крауч го остави в неведение, но той не подаде оплакване.

– Как тогава са го повишили?

– Точно това се чудехме всички – каза Рон, опитвайки се да запази нормалния си тон – Той се върна в къщи извънредно горд със себе си, дори по-горд от обикновено, ако изобщо можеш да си представиш това, и каза на татко, че му е предложен пост в личния офис на Фъдж. Наистина блестящо предложение за някого, който е напуснал Хогвортс само преди година: Младши Асистент на Министъра. Мисля, че очакваше да впечатли татко с това.

– Само, че татко не остана впечатлен – избоботи Фред.

– Защо не? – попита Хари.

– Очевидно Фъдж е предизвикал буря в Министерството със забраната никой да не контактува с Дъмбълдор – каза Джордж.

– Името на Дъмбълдор тези дни е като мръсна дума в Министерството – обясни Фред – Там всички смятат, че той само създава тревоги с твърдението си, че Ти-знаеш-кой се е върнал.

– Татко каза, че Фъдж е бил недвусмислено ясен, че всеки който е в съдружие с Дъмбълдор ще бъде изгонен от работа – допълни го Джордж – Подозрително е, Фъдж-усъмни се татко, който знаеше, че Фъдж винаги е бил приятелски настроен към Дъмбълдор – Фъдж смяташе татко за чудак заради интереса му към Мъгълите.

– Но какво общо има това с Пърси? – озадачи се Хари.

– Ще стигна и до това. Татко смята, че Фъдж иска Пърси в кабинета си само за да има свой шпионин в нашето семейство-и при Дъмбълдор.

Хари подсвирна.

– Но Пърси беше очарован от предложението.

Рон се изсмя кухо.

– Той беше напълно обезумял. Той каза... добре де, той каза много ужасни неща. Той каза, че се е борил срещу лошата репутация на татко откакто е постъпил в Министерството и, че татко няма никаква амбиция и ето защо ние сме – ти знаеш-толкова бедни.

– Какво? – възкликна невярващо Хари.

Джини издаде звук на ядосано котенце.

– Знам – каза Рон на висок глас – Стана и по-лошо. Той каза на татко, че е идиот да следва Дъмбълдор, че Дъмбълдор създава големи неприятности и, че той-Пърси знае къде е неговата собствена лоялност и тя е към Министерството. И ако татко и мама са станали предатели на Министерството, то всеки би следвало да узнае, че Пърси няма нищо общо с това семейство повече. След което си взе багажа и си отиде. Сега живее в Лондон.

Хари едва не се задави. Той харесваше Пърси по-малко от останалите братя, но не би могъл дори да си представи, че Пърси е наговорил всички тези неща на господин Уизли.

– Мама беше на кръстопът – каза тъпо Рон – Плачеше и се тръшкаше. Тя отиде в Лондон да поговори с Пърси и да се опита да го вразуми, но той ѝ затворил вратата под носа. Сигурно като срещне татко в работата, го отбягва.

– Но Пърси би трябвало да знае, че Волдемор се е върнал – каза бавно Хари – Той не е глупак, би трябвало да знае, че родителите ти не биха рискували всичко без доказателства.

– Е, добре, твоето име също беше окаляно – каза Рон, хвърляйки скрит поглед към Хари – Пърси каза, че единственото доказателство е думата ти и-ъъ-не мисли, че тя тежи достатъчно.

– Пърси приема „Пророчески вестии“ сериозно – каза язвително Хърмаяни и останалите се разшумяха.

– За какво говорите? – попита Хари, оглеждайки ги. Всички станаха предпазливи.

– Не си ли, не си ли получавал „Пророчески вестии“? – попита нервно Хърмаяни.

– Да, получих ги – отвърна Хари.

– Чел ли си ги-ъъ-докрай? – попита все още неспокойно Хърмаяни.

– Не от кора от кора – отговори Хари отбранително. – Ако бяха писали нещо за Волдемор, то щеше да е на първа страница на водещите новини, нали?

Другите потрепериха при звука на това име. Хърмаяни забърза:

– Добре, ти по-добре го прочети от кора до кора, но-бъ-името ти беше споменато няколко пъти през седмицата.

– Но аз видях.

– Не, ако си чел само първата страница няма как да видиш – отговори Хърмаяни, вдигайки глава – Не говоря за големите статии. Те само мимоходом те споменаваха, сякаш си някаква шега.

– Какво?

– Наистина е гадно – каза Хърмаяни с овладяно спокоен глас. – Те просто се основаваха на материала на Рита.

– Но тя нали не пише повече за тях?

– О, не, тя спази обещанието си – не че имаше друг избор – добави Хърмаяни със задоволство – Но тя постави основата на това, което те се опитват да правят сега.

– Което е какво? – попита нетърпеливо Хари.

– Окей, знаеш, че тя писа за това, че получаваш припадъци и те боли главата и белегът и така нататък?

– Да – каза Хари, който все още не можеше да забрави историите на Рита Скийтър за него.

– Добре, те те изкараха сякаш непрекъснато се опитваш да привлечаш вниманието към себе си, вживявайки се в ролята на трагичен герой или нещо такова – каза много бързо Хърмаяни с мисълта, че като изрече тези факти бързо, това ще е по-малко неприятно за Хари – Пускаха ехидни коментари за теб. Ако някой смахната история се появеше, те казваха нещо от този сорт: „О, това е приказка като по Хари Потър“ или ако някой е имал забавен инцидент – Да се надяваме, че не е получил белег на челото си или – следващия път трябва да му отдадем почитта си.

– Не искам никой да ми отдава почит – каза разгорещено Хари.

– Знаем, че не искаш – каза бързо Хърмаяни, изглеждайки ядосана – Аз знам, Хари. Но знаеш ли какво правят те? Искат да те превърнат в някой, на когото никой няма да повярва. Обзалагам се, че Фъдж стои зад всичко това. Те искат магьосниците на улицата да те смятат просто за глупаво момче, което си прави глупави шеги и разказва смахнати истории, защото обича известността.

– Не питах, не исках Волдемор уби родителите ми! – кресна Хари – Станах известен, защото той уби семейството ми, но не успя да убие мен! Кой иска да бъде известен с това?

– Ние знаем, Хари – каза сериозно Джини.

– И разбира се, те не публикуваха нищо за нападалите те

Диментори – каза Хърмаяни – Някой им е казал да го запазят в тайна. Щеше да е голям скандал да се разчуе, че Дименторите са излезли във от контрол. Също така не публикуваха, че си нарушил Международния статут на тайната. Мислехме, че ще го направят, това толкова се връзваше с образа ти на глупаво и побъркано момче. Според мен те печелят време до изключването ти, тогава те наистина щяха да дойдат до града – обърка се тя – Но няма да те изключат, това ще е срещу собствените им правила.

Хари не искаше повече да мисли за това. Той се опита да намери друга тема за разговор, но се чу звук от изкачващи се по стълбите стъпки.

– Ъх ох.

Фред дръпна Разширените Уши, последва друг висок крясък и Джордж внезапно изчезна. Секунди по-късно госпожа Уизли се показва на вратата.

– Срещата свърши, можете да слезете долу и да вечеряте. Всеки умира от желание да те види, Хари. И кой е разпилял тези торни бомбички около кухненската врата?

– Крукшанкс – изчерви се Джини. – Той обича да си играе с тях.

– О – каза госпожа Уизли – Мислех, че е Крийчър, той пази странни неща като тези. Сега не забравяйте да мълчите надолу по стълбите. Джини, ръцете ти са мръсни, какво си правила? Иди и ги измий преди да седнеш на масата.

Джини направи гримаса на другите и последва майка си във от стаята, оставяйки Хари сам с Рон и Хърмаяни. Двамата го гледаха така, сякаш очакваха той отново да се разгневи и да започне да крещи, след като всички други си бяха отишли. Тяхната нервност го накара да се почувства леко засрамен.

– Вижте... – промърмори той, но Рон поклати глава, а Хърмаяни каза внимателно:

– Знаехме, че ще се ядосаш, Хари и не искахме да те пренебрегваме, но трябва да разбереш, че се опитахме да убедим Дъмбълдор.

– Знаем – отвърна кратко Хари.

Той търсеше тема, която да не натоваарва главата му, тъй като мислите за Дъмбълдор го караха отново да се изпълва с гняв.

– Кой е Крийчър? – попита.

– Елфът на къщата, който живее тук – отговори Рон. Побъркан е. Никога не сме срещали друг като него.

Хърмаяни стрелна Рон с поглед:

– Той не е побъркан, Рон.

– Неговата житейска амбиция е главата му да бъде отрязана и да остане на портрета като своята майка – раздразни се Рон – Това нормално ли е според теб, Хърмаяни?

– Добре-добре, той е малко странен, но вината за това не е негова.

Рон завъртя очи към Хари.

– Хърмаяни все още не е напуснала СМРАД.

– Не е СМРАД – сопна се Хърмаяни – А Сдружение на магьосниците за равноправие и авторитет на духчетата. И не съм само аз. Дъмбълдор също каза да сме любезни с Крийчър.

– Хайде, хайде... – каза Рон.

Той излезе и ги изчака на стълбите, преди да тръгнат надолу.

– Почакайте – задържа той Хари и Хърмаяни – Те са все още в помещението, можем да чуем нещо.

Тримата предпазливо погледнаха към перилата. Мрачният коридор беше пълен с вещици и магьосници, включително цялата охрана на Хари. Те шепнеха развълнувано, движейки се заедно. В самия център на групата Хари видя тъмната мазна коса и изпъкнал нос на най-неприятния си учител в Хогуортс, Професор Снейп. Хари се спотаи. Беше много любопитен да разбере какво точно правеше Професор Снейп в Ордена на Феникса.

Тънко парче телесно оцветен канап се спусна пред очите на Хари. Поглеждайки, той видя Фред и Джордж на площадката, предпазливо провесващи Разширените Уши към групата хора отдолу. Миг по-късно всички те започнаха да се придвижват към предната врата и вън от видимост.

– По дяволите! – изруга Фред отново, като прибра Разширените Уши.

Те чуха предната врата да се отваря и да се затваря.

– Снейп никога не яде тук – каза спокойно Рон на Хари – Слава богу. Хайде.

– И не забравяй да говориш тихо, Хари – прошепна Хърмаяни.

Когато прекосиха коридора с портрети на домашни духчета, те видяха професор Лупин, госпожа Уизли и Тонкс пред вратата да правят магически знаци след всички, които вече бяха напуснали.

– Ще ядем долу в кухнята – прошепна госпожа Уизли, като ги посрещна долу – Хари, миличък, ако стъпваш на пръсти, помещението е през тази врата тук.

БУМ!

– Тонкс! – извика госпожа Уизли раздразнено, опитвайки се да погледне зад нея.

– Съжалявам – изстена Тонкс, която лежеше с разперени пръсти на пода – Отново този глупав чадър, в който се спъвам за втори път...

Но думите ѝ бяха заглушени от ужасяващ, зловещ вик.

Хари мина покрай проядените кадифени завеси, но нямаше врата зад тях. За секунда той си помисли че гледа през прозорец, през този прозорец видя старица с черна шапка, която пищеше пронизително – после откри, че това е просто портрет в пълен ръст, но по-реалистичен и по-неприятен от тези, които досега бе виждал.

Старицата въртеше очите си, жълтеникавата кожа на лицето ѝ се сбръчкваше при писъците, и всички останали в помещението зад тях, другите портрети се събудиха и почнаха също да крещат. Хари се опитваше да не гледа към тях и запуши ушите си с ръце.

Лупин и госпожа Уизли притичаха напред и се опитаха да издърпат завесите пред старата жена, но те не бяха затворени и тя крещеше все по-силно от всякога, размахвайки заплашително ръцете си към тях търсейки да види страх по лицата им.

– Боклук! Измет! От мръсен произход! Пасмина, мутанти, изроди, махнете се от къщата на моите деди!

Тонкс се извиняваше отново и отново, мъкнейки се по огромните следи от тролски крак, госпожа Уизли се отказа от опитите си да затвори пердетата и забързано слезе надолу, укротявайки всички останали портрети с пръчката си, мъж с тъмна дълга коса отвори вратата пред лицето на Хари.

– Млъкни ти, ужасна стара вещице, млъкни! – извика той, затваряйки завесите от което госпожа Уизли се бе отказала.

Лицето на старицата побеля.

– Ююююю! – зави тя, очите ѝ се развълнуваха при направения от мъжа знак – Кървият предател, мерзавецът, срам за плътта ми!

– Казах-да-млъкнеш! – изрева мъжът и с поразително напрежение той и Лупин принудиха завесите да се затворят отново.

Кръсците на старицата заглъхнаха и настъпи тишина. Леко запъхтян и отмятайки дългата коса от лицето си, кръстникът на Хари Сириус застана с лице към него.

– Здравей, Хари – изръмжа той – Виждам, че вече си срещнал майка ми...

Глава 5. Орденът на Феникса

– Твоята...?

– Да, моята добра стара майка – каза Сириус – Опитахме се да я махнем за месец, но изглежда е направила Постоянно Закопчаваша Магия на гърба на платното. Бързо да слизаме по стълбите преди всички те отново да са се събудили.

– Но какво прави тук портрета на майка ти? – попита Хари, озадачен от това, че бяха преминали през вратата от коридора и забеляза на долу тесни криволичещи следи, другите ги следваха.

– Никой ли не ти е казал? Това е къщата на родителите ми – отвърна Сириус – Аз съм последният Блек, така че това е моята къща. Предложих я на Дъмбълдор за Главен щаб, единственото полезно нещо, което съм способен да правя.

Хари, който очакваше по-добро посрещане, забеляза колко тежко и горчиво звучи Сириус. Той последва кръстника си надолу по стълбите и през вратата, водеща до основната кухня. В нея беше малко по-чисто от коридора, подобна на пещера стая с червени каменни стени. По-голямата част от светлината идваше от голям огън в далечния край на стаята. Във въздуха се издигаха облаци от дим над железни гърнета и тигани. В стаята бяха наблъскани много столове за срещата, а по средата имаше дълга дървена маса, осеяна с парчета пергамент, бокали, празни бутилки от вино и купчини дрипи. Госпожа Уизли и най-големият ѝ син Бил си говореха тихо, приближили глави на края на масата.

Госпожа Уизли прочисти гърлото си. Съпругът ѝ, слаб, оплешивяващ, червенококс мъж, носещ очила с рогови рамки се огледа наоколо и подскочи.

– Хари! – възкликна господин Уизли, забърза се да го посрещне и му стисна сърдечно ръка – Толкова се радвам да те видя!

Зад раменете му Хари видя Бил, който все още носеше дългата си коса на конска опашка, да прибира забързано парчетата пергамент разпилени по масата.

– Добре ли мина пътуването, Хари? – извика Бил, опитвайки се да събере дванадесет парчета наведнъж – Лудоокият не ви накара да преминете през Грийнленд, нали?

– Опитва се – обади се Тонкс, като се опита да помогне на Бил и незабавно бутна една свещ върху парче пергамент – О, не, съжалявам.

– Тук, мила – раздразнено каза госпожа Уизли и възстанови пергамента с едно движение на пръчката си. От лъча светлина, излязъл от пръчката на госпожа Уизли Хари успя да види върху пергамента нещо, което изглеждаше като план на сграда.

Госпожа Уизли го видя. Тя сграбчи плана на масата и го скри зад ръцете на Бил.

– Този род неща трябваше да бъдат изчистени след края на срещата – озъби се тя.

Бил извади пръчката си, измърмори – Изчезниус! и рулата пергамент изчезнаха.

– Сядай, Хари – каза Сириус – Срещал си Мъндънгус, нали?

Това, което изглеждаше като купчина парцали придоби продълговата хъркаща форма, след което се събуди.

– Някой май ме спомена? – промърмори Мъндънгус сънено – Съгласен съм със Сириус... Той вдигна грубоватата си ръка във въздуха, мислейки, че гласува, а очите му бяха напълно разфокусирани.

Джини се разкикоти.

– Събранието свърши, Дънг! – каза Сириус и всички те насядаха около него на масата – Хари пристигна.

– Е? – каза Мъндънгус, извършайки се към буйната грива коса на Хари – Е... добре ли си, Ари?

– Да – отговори Хари.

Мъндънгус бръкна нервно в джобовете си, все още гледайки Хари и извади от тях мръсна черна пура. Той я сложи в устата си, запали края ѝ с пръчката си и всмукна от нея. Големи облаци от дим го обкръжиха за секунди.

– Моля за извинение – изгрухтя глас от средата на миризливия облак.

– За последен път, Мъндънгус – извика госпожа Уизли – Би ли бил така любезен да не пушиш повече в кухнята, особено когато се каним да ядем.

– Права си. Съжалявам, Моли.

Облакът от дим изчезна и Мъндънгус сложи обратно пурата в джоба си, но миризмата остана да витае във въздуха.

– И ако искате да вечеряте преди полунощ, имам нужда от помощ – каза госпожа Уизли към цялата стая – Не, ти можеш да останеш където си, Хари, миличък, имал си дълго пътуване.

– Какво мога да направя аз, Моли? – попита навъртащата се наоколо Тонкс ентусазирано.

Госпожа Уизли се притесни, изглеждаше загрижена.

– Ъ-ъ-ъ, не, благодаря, Тонкс, ти също трябва да си почиваш, свърши достатъчно.

– Не, не, искам да помагам! – възкликна Тонкс.

Скоро купчини от остри ножове бяха разрязали месото и зеленчуците под наблюдението на госпожа Уизли, и докато самата тя разбъркваше съставките в казана на огъня и другите подредиха наоколо чиниите, бокалите и храна от килера. Хари напусна масата със Сириус и Мъндънгус, който все още го гледаше тъжно.

– Виждал ли си Фиги оттогава? – попита го.

– Не – отвърна Хари – Не съм я виждал.

– Нямаше да си тръгна – каза Мъндънгус с немощен и умоляващ гласец – Но имах важна работа.

Хари усети нещо като четка по коленете си, но това беше само Крукшанкс, рунтавият оранжев котарак на Хърмаяни, който се завъртя около Хари, след това скочи на ръцете на Сириус и замърка. Сириус го погали разсеяно зад ушите и се обърна, все още с угрижено лице към Хари:

– Добре ли прекара лятото?

– Не, беше отвратително – отвърна Хари.

За пръв път нещо като стена около Сириус се пропука.

– Не знам за какво се оплакваш толкова.

– Какво? – възкликна Хари невярващо.

– Аз лично бих приветствал атаката на Дименторите. Смъртоносната борба за душата ми бе разрушила монотонната борба. Мислиш, че това е било лошо, най-малкото си имал възможност да влезеш в няколко битки... Аз бях затворен вътре за месец.

– Как се случи? – попита намръщено Хари.

– Тъй като Министерството на Магията е все още по петите ми, и Волдемор вече знае всичко за това, че съм зоомаг, Опаш със сигурност му е казал, то моята дегизировка вече е безполезна. Сега не мога да направя кой знае какво за Ордена на Феникса, или така чувства Дъмбълдор.

Имаше нещо в тона на Сириус при споменаването на Дъмбълдор, което караше Хари да мисли, че Сириус също не се чувства много добре в Главния щаб. Хари изпита внезапен прилив на привързаност към своя кръстник.

– Поне знаеш какво точно става – каза ободрително.

– О, да – отговори саркастично Сириус – Ако слушаме докладите на Снейп, той е положил всички усилия рискувайки живота си, докато

аз съм си седял удобно на задника през цялото време, питайки се колко е чисто.

– Какво е чисто? – попита Хари.

– Опитвайки се да превърна това място в обитаемо за хора – обясни Сириус, махвайки с ръка към кухнята – Никой не е живял тук от десет години, откакто почина скъпата ми майчица, без да смяташ нейния домашен дух, тук не е чистено с години.

– Сириус – обади се Мъндънгус, който не даваше вид, че присъства на този разговор и отблизо изследваше един празен бокал – Този е от истинско сребро, нали, приятелю?

– Да – отговори Сириус, проучвайки го с отвращение – Най-добро то сребро, бокалът е от 15 век, шампован с кръста на семейство Блек.

– Т'ва изглежда 'стинско мис'ла – промърмори Мъндънгус, излъсквайки го с ръкава си.

– Фред, Джордж – НЕ, ПРОСТО ГИ ДОНЕСЕТЕ – извика госпожа Уизли.

Хари, Сириус и Мъндънгус погледнаха наоколо и след секунда отскачиха от масата. Фред и Джордж бяха омагьосали голям казан яхния, огромна гарафа Бирен шейк и тежка дървена поставка за рязане на хляб, комплектована с нож, да прелитат във въздуха. Яхнията се плъзна по дължината на масата и се спря точно преди да остави дълга черна следа от загоряло върху дървената повърхност, гарафата с бирен шейк се събори с трясък, ножа за хляб падна от поставката точно там, където преди малко беше дясната ръка на Сириус.

– ЗА БОГА! – изпищя госпожа Уизли – **НЯМАШЕ НУЖДА! ДОСТАТЪЧНА МИ БЕШЕ ТАКАВА ПОМОЩ! САМО ЗАЩОТО ВИ Е ПОЗВОЛЕНО ДА ИЗПОЛЗВАТЕ МАГИЯ НЕ ТРЯБВАШЕ ДА ИЗПОЛЗВАТЕ ПРЪЧКИТЕ СИ ЗА НАЙ-МАЛКОТО НЕЩО!**

– Просто искахме да спестим малко време – каза Фред и се забърза да постави ножа на мястото му – Съжалявам, Сириус, приятелю, ние не искахме да...

– Момчета – каза господин Уизли, връщайки казана на средата на масата – Майка ви е права, вече сте на достатъчно години за да имате поне малко чувство за отговорност.

– Никой от братята ви не ни е създавал такива неприятности – нахока госпожа Уизли близнаците докато измагьосваше нова гарафа с бирен шейк – Бил не изпитваше нужда да използва пръчката си за всяка дреболия. Чарли не омагьосваше всичко, което срещне. Пърси...

Тя спря, изпусвайки дълбока въздишка и хвърли изплашен поглед

на съпруга си, чието изражение бе напълно непроницаемо.

– Хайде да ядем – намеси се бързо Бил.

– Изглежда чудесно, Моли – каза Лупин, като сипа яхния в чинията ѝ.

За няколко минути настъпи тишина, всеки се хранеше мълчаливо, чуваше се само звук от скърцането на чиниите и чашите. Тогава господин Уизли се обърна към Сириус.

– Исках да ти кажа, Сириус, че някой е тършувал в писалището в галерията, то изглежда разхвърляно. Разбира се, това може да е само богърт, но според мен е добре да помолим Аластор да хвърли един поглед преди да излезем навън.

– Както искате – отговори безразлично Сириус.

– Пердетата също са пълни с Доксита – Госпожа Уизли излезе навън – Мисля, че утре трябва да ги прегледаме и изтупаме.

– Ще се погрижа и за това – отвърна Сириус. Хари долови сарказма в гласа му, но не беше сигурен дали някой друг го е сторил.

Срещу Хари, Тонкс показваше на Хърмаяни и Джини между хапките как трансформира носа си. Въртейки всеки път очите си със същото обидено изражение както в спалнята на Хари, носът ѝ се увеличаваше с такава изпъкналост, че напомняше този на Снейп. Това много забавляваше Джини и Хърмаяни, които си избираха любимите носове.

– Направи го като свинска зурла, Тонкс!

Тонкс го направи и Хари впечатлено установи, че му напомня много за Дъдли в женски образ.

Господин Уизли, Бил и Лупин оживено разговаряха за таласъмните.

– Те нищо още не са направили – каза Бил – Все още не мога да работя навън, като знам, че той се е върнал. Разбира се, те може би предпочитат да не вземат страна в това. Да стоят настрана.

– Сигурен съм, че няма да отидат при Вие-Знаете-Кой – каза господин Уизли, като поклати глава – Те също претърпяха големи загуби, спомнете си за семейството таласъми, които той избя последния път някъде близо до Нотингам.

– Мисля, че зависи от това което ще им бъде предложено – възрази Лупин – Нямам предвид злато. Но ако им бъдат предложени правата, които ние им отказваме от векове, ще бъдат изкушени сериозно. Все още ли нямаш успех с Рагнок, Бил?

– Той се чувства антимагьосник в момента – каза Бил – Не е спрял да мърмори срещу работата на Багман. Той пресметна, че Министерството е направило покритие, както знаете, таласъмните никога няма да

получат златото си от него.

Гръмогласен смях от средата на масата прекъсна думите на Бил. Фред, Джордж, Рон и Мъндънгус се въртяха около столовете си.

– ... и тогава – задъхваше се Мъндънгус, сълзи бяха излезли по лицето му – и тогава ще повярвате, че съм ви казал и ще кажете – е, Дънг, откъде тогава са взели всички тези жаби? Явно някой син на тинята е отишъл и ги е извадил от блатото.

– Не мисля, че бихме искали да чуем повече подробности от работите ти, благодаря ти, Мъндънгус – каза остро госпожа Уизли, докато Рон се заливаше от смях.

– Моля за извинение, Моли – каза веднага Мъндънгус, намигайки на Хари – Но знаеш, Уил ги хвана всичките и Уорти Харис на първо място, така че аз наистина не съм направил нищо лошо.

– Не знам къде си учил за доброто и злото, Мъндънгус, но изглежда си пропуснал някои важни уроци – каза студено госпожа Уизли.

Фред и Джордж обърнаха лица към бокалите си с бирен шейк, Джордж се разхълца. Поради някаква причина госпожа Уизли хвърли много злобен поглед върху Сириус преди да се изправи и да отиде за пундига. Хари погледна кръстника си.

– Моли не одобрява Мъндънгус – каза с нисък тон Сириус.

– Как е дошъл в Ордена? – попита Хари много внимателно.

– Той е полезен – промърмори Сириус – Познава всичките мошеничества добре, изглежда, че търси само собствената си облага. Но също така той е и много лоялен към Дъмбълдор, който му е помогнал веднъж в голяма беда. Но Моли смята, че да бъде поканен на обяд е вече твърде много. Още не може да му прости, че е напуснал поста си, когато е трябвало да те охранява.

Шумната глъчка утихна и след яйчения крем Хари почувства, че джинсите му ще се пръснат. Той остави лъжичката си и се заслуша в основния разговор: Господин Уизли се бе облегал на стола си със заситен и отпуснат вид, Тонкс се прозяваше широко, носът ѝ отново бе съвсем нормален; и Джини, която подмамваше легналия на пода Крукшанкс, поднасяйки запушалки от бирения шейк под носа му.

– Мисля, че е време за лягане – каза прозявайки се господин Уизли.

– Не още, Моли – каза Сириус, отмествайки чинията си и обръщайки се към Хари – Знаеш ли, изненадан съм от теб. Мислех, че първото нещо, когато ще направиш след като се озовеш тук е да попиташ за Волдемор.

Атмосферата в стаята се промени веднага, което Хари свърза с

пристигането на Дименторите. Както преди няколко секунди беше отпусната и безгрижна, така стана внимателна, дори обтегната. Напрежение настъпи около масата при споменаването на името на Волдемор. Лупин, който беше посегнал да си долее вино, остави бокала си бавно, изглеждайки предпазлив.

– Направих го! – възмути се Хари – Попитах Рон и Хърмаяни, но те казаха, че не им е било позволено да са в Ордена, така че...

– И са били прави – каза госпожа Уизли – Още сте малки.

Тя подскочи на стола си, юмруците ѝ се свиха на коленете ѝ, всяка следа от сънливост изчезна.

– Откога някой трябва да е в Ордена на Феникса, за да задава въпроси? – попита Сириус – Хари е бил заточен при Мъгълите за цял месец. Той има правото да знае какво се е случило.

– Именно! – намеси се високо Джордж.

– Кога Хари ще получи отговори на въпросите си? – попита ядосано Фред.

– Опитавме се да научим нещо от вас през този месец, но не ни казахте и най-малкото – каза Джордж.

– Вие сте твърде млади, вие не сте в Ордена! – каза Фред с висок писклив глас, имитирайки майка си – Дори не сме на годините на Хари.

– Не е моя вината, че не ви е казано какво прави Орденът – каза спокойно Сириус – Това е решение на родителите ви. Хари от друга страна...

– Не е твое правото да решаваш кое е добро за Хари – каза остро госпожа Уизли. Изразът на иначе любезното ѝ лице беше опасен – Предполагам, не си забравил какво каза Дъмбълдор?

– Което беше? – попита учтиво Сириус, но с физиономията на човек, готов да се бие.

– Това, че не бива да се казва на Хари повече от това, което му е нужно да знае – натърти върху последните няколко думи госпожа Уизли.

Рон, Хърмаяни, Фред и Джордж завъртаха глави ту към Сириус, ту към госпожа Уизли сякаш се намираха на тенис мач. Джини бе коленичила посред купчина капачки от бирен шейк, слушайки разговора с широко отворена уста. Очите на Лупин фиксираха Сириус.

– Не възнамерявам да му казвам повече от това, което му е нужно да знае, Моли – каза Сириус – Но тъй като той е единственият, който е видял завръщането на Волдемор /отново настъпи зловещо мълчание около масата при споменаването на името/ има по-голямо право от

повечето тук.

– Той не е член на Ордена на Феникса – каза госпожа Уизли – Той е само на петнайсет години.

– Той е много повече свързан с Ордена – каза Сириус – Повече от някои други...

– Никой не отрича това, което е направил – каза госпожа Уизли, гласът ѝ се повиши, юмруците ѝ се свиваха и разпускаха върху коленете ѝ – Но той е още...

– Той не е дете – възрази нетърпеливо Сириус.

– Но не е и възрастен – каза госпожа Уизли и по бузите ѝ се появи червенина – Той не е Джеймс, Сириус!

– Прекрасно знам кой е той, благодаря, Моли – каза студено Сириус.

– Не съм сигурна в това – каза госпожа Уизли – Понякога начина, по който говориш за него е сякаш си мислиш, че се е върнал най-добрият ти приятел.

– Какво лошо има в това? – попита Хари.

– Това, което е лошо, Хари, е, че ти не си баща си, колкото и да приличаш на него! – отвърна госпожа Уизли, все още гледайки Сириус – Все още си ученик и отговорността ти на възрастен е да не го забравяш.

– Значи аз съм безотговорен кръстник? – повиши раздразнено глас Сириус.

– Значи, че си познат с импулсивните си постъпки, Сириус, заради което и Дъмбълдор ти напомни да си стоиш в къщи и...

– Нека оставим настрана моите инструкции от Дъмбълдор – каза високо Сириус.

– Артър! – каза госпожа Уизли, обръщайки се към съпруга си – Артър, подкрепи ме!

Господин Уизли не отговори веднага. Той свали очилата си и ги почисти бавно, без да гледа към жена си. Едва когато ги надяна обратно на носа си, последва неговият отговор:

– Дъмбълдор знае, че положението се е променило, Моли. Той приема, че Хари трябва да знае сега, когато вече се намира в Главния щаб.

– Да, но има разлика между това и поканата да пита каквото му хрумне.

– Личното ми мнение е – каза внимателно Лупин, гледайки Сириус, а госпожа Уизли се обърна светкавично към него с надеждата да получи потвърждение на думите си – Мисля, че е по-добре Хари да приеме

фактите, не всички факти, Моли, но основната картина, от нас, а не изопачената им версия от... други.

Изражението му беше меко, но Хари беше сигурен, че Лупин най-малкото знае, че някой е използвал Разширени Уши.

– Добре – каза госпожа Уизли с дълбока въздишка и оглеждайки масата за подкрепа, която не получи – Виждам, че съм единствената, която се придържа към правилата. Ще кажа следното: Дъмбълдор може би е имал своите причини да не иска Хари да знае толкова много и е говорил като някой, който приема присърце интересите на Хари.

– Той не ти е син – каза внимателно Сириус.

– Той ми е като син – каза буйно госпожа Уизли – Кого друго си има?

– Има мен!

– Да – каза госпожа Уизли, устните ѝ се присвиха – въпросът е, че ти беше трудно да се грижиш за него, след като беше в Азкабан, нали?

Сириус започна да се изправя от стола си.

– Моли, ти не си единственият човек на тази маса, който се грижи за Хари – каза остро Лупин – Сириус, седни!

Устните на госпожа Уизли затрепериха. Сириус седна бавно обратно, лицето му побеля.

– Мисля, че Хари трябва да си каже думата – продължи Лупин – Достатъчно е възрастен, да реши за себе си.

– Искам да знам какво става – каза веднага Хари.

Той дори не погледна към госпожа Уизли. Беше трогнат от това, че тя го приема като син, но беше нетърпелив от нейното отношение. Сириус беше прав, той не е вече дете.

– Много добре – каза госпожа Уизли с режещ глас – Джини, Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж, искам да излезете от тази кухня, сега!

Настана олелия.

– Ние вече сме големи – казаха Фред и Джордж в един глас.

– Ако на Хари е позволено, защо на мен не е? – попита Рон.

– Мамо, аз искам да чуя! – изплака Джини.

– НЕ! – извика госпожа Уизли, очите ѝ присвяткаха – Аз забранявам!

– Моли, не можеш да спреш Фред и Джордж – каза уморено господин Уизли – Те вече са навършили годините.

– Те все още са ученици.

– Но те са легално възрастни – отговори господин Уизли със същия уморен глас.

Червенина изби по лицето на госпожа Уизли.

– Аз... о, добре тогава, Фред и Джордж могат да останат, но Рон...

– Хари така или иначе ще каже всичко на Хърмаяни и мен – каза разпалено Рон, търсейки погледа на Хари – Нали?

За миг Хари се изкуши да отговори, че няма да му каже и една дума, за да опитат вкуса как е да бъдеш на тъмно. Но лошият импулс се стопи и те се погледнаха в очите.

– Разбира се, че ще ти кажа – отговори Хари.

Рон и Хърмаяни засияха.

– Чудесно! – извика госпожа Уизли – Джини – В ЛЕГЛОТО!

Джини не излезе кротко. Можеха да чуят протестите срещу майка ѝ докато изкачваше стълбите и се движеше по коридора, и когато тя премина покрай госпожа Блек писъците се подновиха. Лупин забърза към портрета, за да възстанови спокойствието. Едва след като се върна и затвори вратата, Сириус заговори.

– ОК, Хари... какво искаш да знаеш?

Хари пое дълбоко въздух и зададе въпроса, който го измъчваше през последния месец.

– Къде е Волдеморт? – каза той, пренебрегвайки подновените гримаси при споменаването на името – Какво прави? Опитах се да следя Мъгълските новини, но там не съобщиха нищо което да свържа с него, нищо странни смъртни случаи, нищо...

– Това е защото все още няма странни смъртни случаи – отговори Сириус – Не и доколкото са ни известни такива, а ние знаем доста за него.

– Повече отколкото той смята, че ни е известно – допълни Лупин.

– Да не би да е спрял да убива хора? – попита Хари. Той знаеше, че Волдеморт през последната година бе убивал повече от веднъж.

– Защото не иска да привлича вниманието към себе си – обясни Сириус – Щеше да е опасно за него. Неговото завръщане не стана толкова тайно, колкото му се искаше, ти знаеш това. Той го съобщи.

– По-точно ти го съобщи вместо него – каза Лупин с доволна усмивка.

– Как? – смути се Хари.

– Не беше предвидено да оцелееш – каза Сириус – Никой освен неговите смъртожадни не предполагаше, че той ще се върне. Но ти оцеля, за да бъдеш свидетел.

– Как помогна това? – попита Хари.

– Шегуваш ли се? – каза Бил – Дъмбълдор беше единственият, от

когого Ти-Знаеш-Кой се е плашил някога.

– Благодарение на теб Дъмбълдор основа Ордена на Феникса час след завръщането на Волдемор – допълни Сириус.

– И какво прави този Орден? – попита Хари гледайки всички.

– Работи упорито за да попречи на Волдемор да осъществи плановете си – отговори Сириус.

– Как научавате какви планове има? – попита бързо Хари.

– Дъмбълдор имаше хитра идея – каза Лупин – А хитрите идеи на Дъмбълдор обикновено са доста акуратни.

– Как пресмята Дъмбълдор неговите планове?

– Добре, първо той искаше да построи отново армията си – каза Сириус – В старите времена той поставяше огромни белези на властта си, вещиците и магьосниците, които го следваха ставаха смъртожадни, много Тъмни създания също се присъединиха. Чул си го да планира привикването на великаните, те ще бъдат само една част от групите след него. Той не би опитал да завземе Министерството само с една дузина смъртожадни.

– И сега вие му пречите да събере повече привърженици?

– Правим най-доброто възможно – потвърди Лупин.

– Как?

– Добре, главното нещо е да се опитаме да убедим колкото се може повече хора че Ти-Знаеш-Кой се е върнал и ще ги постави под своя власт – каза Бил – Но звучи като измама.

– Защо?

– Заради становището на Министерството – каза Тонкс – Видя Корнелиус Фъдж след като Ти-Знаеш-Кой се завърна, Хари. Той не е променил позицията си. Категорично отказва да повярва, че това се е случило.

– Но защо? – попита отчаяно Хари – Защо е бил такъв глупак? Ако Дъмбълдор...

– А, ето, сложи пръст в раната – каза с крива усмивка господин Уизли – Дъмбълдор.

– Както виждаш, Фъдж му се противопоставя – каза тъжно Тонкс.

– Противопоставя се на Дъмбълдор? – смая се Хари.

– Противопоставя се на всичко, което се случва – каза господин Уизли – Фъдж смята, че Дъмбълдор иска да го махне от поста и да стане Министър на Магията.

– Но Дъмбълдор не иска.

– Разбира се, че не иска – потвърди господин Уизли – Никога не е искал министерски пост, макар че много хора му го предлагали след

като Милисънт Булстроуд се пенсионира. Вместо него избраха Фъдж, но Фъдж никога не забрави колко широка подкрепа получи Дъмбълдор дори и без да е кандидатствал за поста.

– Дълбоко в себе си Фъдж знае, че Дъмбълдор е по-умен от него и по-могъщ магьосник, в ранния период на заемането на поста си често е искал съвети и помощ от него – каза Лупин – Но с времето властта го поквари. Фъдж обича да управлява и смята, че Дъмбълдор просто му пречи да утвърди могъществото си.

– Как може да мисли така? – ядоса се Хари – Как може да мисли така за Дъмбълдор?

– Защото ако приеме завръщането на Волдемор това ще означава огромни проблеми за Министерството, каквито не са имали от повече от четиринадесет години – отвърна горчиво Сириус – Фъдж просто не може да се изправи срещу това. По-удобно му е да се заблуждава, че Дъмбълдор лъже, за да го отстрани.

– Виждаш проблема – каза Лупин – когато Министерството настоява, че няма защо да се страхуваме от Волдемор, е трудно да убедим хората в противното. Хората отказват да повярват, тъй като Министерството е казало тежката си дума. Те забраниха на „Пророчески вестни“ да публикува каквото и да е било от това, което наричат „измишльотините на Дъмбълдор“, затова и по-голямата част от магьосническото общество е напълно неосведомено какво се е случило и това ги прави лесни мишени за смъртожадните ако те използват проклятието Имперіус.

– Но вие казвате на хората истината, нали? – каза Хари, гледайки господин Уизли, Сириус, Бил, Мъндънгус, Лупин и Тонкс – Вие искате хората да знаят, че той се е върнал.

Всички се усмихнаха без чувство за хумор.

– Да, както всички знаят, аз съм побъркан масов убиец и Министерството е обявило 10 000 галеона за главата ми. Как мога да се разхождам по улиците и да убеждавам? – каза с горчивина Сириус.

– И аз не съм любим гост за вечеря сред по-голямата част от обществото – допълни го Лупин – Това е постоянен хазарт за превръщането ми във върколак.

– Тонкс и Артър ще изгубят работата си в министерството, ако си отворят устите – каза Сириус – А за нас е важно да имаме шпиони там, защото можеш да се обзаложиш, че Волдемор ще ги има.

– Мисля, че се опитахме да убедим двойка хора – каза господин Уизли – Тонкс тук – тя е твърде млада, за да е била в Ордена предишния път и имаме аврори на наша страна, което е голямо предимство,

Кингсли Шакълболт беше истинска находка, той беше изпратен да гони Сириус и сега заблуждава Министерството, че Сириус е в Тибет.

– Но ако никой от вас не съобщава новината за завръщането на Волдемор – започна Хари.

– Кой казва, че никой? – възрази Сириус – Защо мислиш, че Дъмбълдор е в немилост?

– Какво имаш пред вид? – попита Хари.

– Те се опитаха да го дискредитират – отговори Лупин – Не си ли чел „Пророчески вестни“ миналата седмица? Писаха, че е изгонен от Председателството на Международната магьосническа конфедерация поради старост и изкуфялост, но това не е вярно. Отстраниха го след речта му за завръщането на Волдемор. Свалиха го и от поста Главен магьосник на Визенгамот, това е най-висшия магьоснически кръг и се говори, че ще му вземат и Ордена на Мерлин.

– Но Дъмбълдор каза, че не го е грижа какво правят те, тъй като не могат да го махнат от картинките на Шоколадовите жаби – подсмихна се Бил.

– Няма на какво да се смееш – каза остро господин Уизли – Ако той продължи да предизвиква Министерството, накрая могат да го изпратят в Азкабан, а последното нещо, което искаме е да видим Дъмбълдор заключен. Ако Дъмбълдор е въвн от строя пътят на Вие-Знаете-Кой ще бъде напълно разчистен.

– Но ако Волдемор се опитва да привлече повече смъртожадни, това означава, че той ще издаде завръщането си? – попита отчаяно Хари.

– Волдемор не отива в къщите на хората и не чука на предните им врати, Хари – каза Сириус – Той ги мами, заплашва и изнудва. Научил се е добре да действа в секретност. Но набирането на последователи е само едно от нещата, които го интересуват. Той има и други планове, които ще приведе в изпълнение много внимателно и за момента се е концентрирал върху тях.

– Какво ще стане, когато той няма достатъчно поддръжници? – попита Хари. Той забеляза Сириус и Лупин да си разменят бързи погледи, преди Сириус да отговори.

– Тогава той ще го получи тихомълком.

Когато Хари продължи да изглежда озадачен, Сириус обясни:

– Като оръжие. Нещо, което той не притежаваше последния път.

– Когато преди е бил могъщ ли?

– Да.

– Какво е това оръжие? – попита Хари – Нещо по-лошо от Авада

Кедавра?

– Достатъчно!

Госпожа Уизли говореше от сянката пред вратата. Тя трепереше леко, докато говореше на Сириус – Дадохте на Хари достатъчно информация. Още малко и ще трябва да го включите в Ордена.

– Защо не? – попита бързо Хари – Искам да участвам и да се бия.

– Не.

Този път не беше госпожа Уизли, а Лупин.

– В Ордена могат да участват само възрастни магьосници – обясни той – Магьосници, които са завършили училище – добави той, като забеляза как Фред и Джордж понечиха да отворят уста – Има опасности, за които нямате и най-малка представа, някои от вас... Мисля, че Моли е права, Сириус. Казахме достатъчно.

Сириус се намръщи, но не възрази. Госпожа Уизли кимна повелително към синовете си и Хърмаяни. Един по един те си тръгнаха и Хари ги последва.

Глава 6. Древният и благороден род на Блек

Госпожа Уизли тръгна след тях по стълбата, изглеждайки сърдита.

– Искам веднага да си легнете, без приказки – каза им тя – Имаме важна работа утре. Джини сигурно вече спи – добави тя към Хърмаяни – Опитай се да не я будиш.

– Спи, как не – каза Фред ниско, след като Хърмаяни им пожела „Лека нощ“ и те поеха към горния етаж. Ако Джини не е будна и не чака завръщането на Хърмаяни, тогава аз съм червей!

– Добре, Рон, Хари – каза госпожа Уизли на следващата площадка, насочвайки ги към спалнята им – Веднага в леглата.

– Лека нощ – казаха те на близнаците.

– Сладки сънища – намигна им Фред.

Госпожа Уизли затвори вратата зад Хари с прещракване. Спалнята изглеждаше още по-влажна и мръсна отколкото беше на пръв поглед. Празната картина на стената сега дишаше много бавно и дълбоко, сякаш невидимият ѝ обитател е заспал. Хари си сложи пижамата, свали очилата си и се сви в неприветливото си легло, докато Рон хранеше Пигуиджън и Хедуиг.

– Не можем да им позволим да ловуват всяка нощ – обясни Рон, докато навличаше пижамата си – Дъмбълдор не иска около площада да се навъртат много сови, защото ще изглежда странно. О, да... как щях да забравя...

Той отиде до вратата и я изследва.

– За какво е пък това?

– Крийчър – отговори Рон, като изключи осветлението – Първият път, когато спях тук, той се появи в три часа през нощта. Вярвай ми, не искаш да се събудиш и да го намериш да се навърта наоколо – Той се върна в леглото си и се взря в тъмнината в Хари:

– Какво смяташ?

Хари не счете за нужно да попита какво има пред вид Рон.

– Добре, те не ни казаха толкова много, колкото ни се искаше – каза той, мислейки за казаното на стълбището – Всичко, което научихме е, че се опитват да спрат Вол... – Рон си пое дълбоко въздух – демон – завърши Хари – Кога ще започнеш да използваш името му? Лупин и Сириус го правят.

Рон пренебрегна последния му коментар.

– Да, прав си – каза – Знаехме всичко това от Разширените Уши. Единствената новина беше, че...

Щрак.

– АУУУУ!

– Говори по-тихо, Рон или мама ще влезе.

– Вие двамата току-що ми счупихте коленете.

– Да, в тъмното е по-трудно.

Хари видя как Фред и Джордж скачат от леглото. Чу се охкане и Джордж се озова на пода паднал.

– И така разбрахте ли за какво става дума? – каза нетърпеливо Джордж.

– Оръжието, което имаше пред вид Сириус ли? – попита Хари.

– Нека сме наясно – изплъзна се Фред, сядайки до Рон – Ние не бяхме чули за това с добрите стари Разширени Уши.

– Какво смятате, че е? – попита Хари.

– Може да бъде всичко – отвърна Фред.

– Но не може да съществува нещо по-лошо от проклятието Авада Кедавра, нали? – обади се Рон – Какво може да е по-лошо от смъртта?

– Може би нещо, което убива много хора наведнъж – предположи Джордж.

– Може би някой много по-болезнен начин да се убиват хора – замисли се Рон.

– За да измъчва, той използва проклятието Круциатус – То е достатъчно ефикасно за тази цел.

Настъпи пауза и Хари знаеше, че също като него другите се чудят какво е това ужасяващо оръжие.

– Мислите ли, че сега го е получил? – попита Джордж.

– Надявам се, че е на наша страна – Рон звучеше леко изнервен.

– Ако е, Дъмбълдор сигурно го пази – каза Фред.

– Къде? – попита бързо Рон – Хогуортс?

– Обзалагам се за това! – възкликна Джордж – Нали там беше скрил Философския камък.

– Мисля, че оръжията са доста по-големи от камъка – обади се Рон.

– Не е задължително – възрази Фред.

– Да, размерът не е гаранция за сила – каза Джордж – Вижте Джини.

– Какво искаш да кажеш? – попита Хари.

– Никога не си получавал върху себе си една от нейните Vat-Vogey Hexes, нали?

– Шшшшът – прошепна Фред, надигайки се наполовина от леглото – Слушайте!

Те замълчаха. По стълбището се чува стъпки.

– Мама! – каза Джордж и с трясък изчезна от леглото на Хари. Минути по-късно те чува как отвън до вратата им, госпожа Уизли подслушва дали те разговарят или не.

Хедуиг и Пигуиджън изцвърчаха подигравателно. След малко я чува да се качва за да провери Фред и Джордж.

Хари беше сигурен, че няма да може да заспи, вечерта беше толкова пълна със събития, че можеше да лежи с часове и да мисли върху тях. Той искаше да продължи да си говори с Рон, но госпожа Уизли отново заслиза по стълбите и още веднъж провери.

На сутринта, когато беше свит на топло кълбо под пижамата си бе разбуден от високите викове на Фред и Джордж:

– Мама каза да ставате, закуската е в кухнята и след това ви чака в галерията, има много повече Доксита отколкото тя мислеше и намери още гнездо от умрели надувковци под дивана.

След половин час вече облечени, Рон и Хари закусиха бързо, влязоха в галерията продълговата стая на първия етаж с масленозелени стени покрити от мръсни тапети. Килимът изпускаше малки облаци прах всеки път, когато някой стъпеше върху него, повечето зелени пердета бяха изпокъсани и овехтяли. Госпожа Уизли, Хърмаяни, Джини, Фред и Джордж се бяха скупчили, изглеждаха доста странно, тъй като всеки бе увил с кърпа носа и устата си. Всеки от тях също носеше голяма бутилка тъмна течност с дюза в края.

– Покрийте си лицата и вземете спрея – каза госпожа Уизли на Рон и Хари веднага, щом ги видя, посочвайки към двете останали бутилки тъмна течност на масата – Това е Доксицид. Никога не съм виждала такова нашествие на паразити – какво е правил този домашен дух през тези десет години.

Лицето на Хърмаяни бе закрито наполовина с пешкир, но Хари я видя да гледа госпожа Уизли намръщено.

– Крийчър е наистина много стар, не може да управлява.

– Ще се изненадаш как добре може да управлява Крийчър, когато иска, Хърмаяни – каза Сириус, който току-що бе влязъл в стаята носейки окървавена чанта, в която вероятно имаше умрели плъхове. Току – що нахраних Бъкбийк – улови той погледа на Хари – Завързах го на стълбището на спалнята на майка ми. Както и да е... това писалище...

Той постави торбата с плъхове на креслото, след което започна да

изследва заключения кабинет, който Хари бе забелязал първия път.

– Добре, Моли, сигурен съм, че това е Богърт – каза Сириус, надзъртайки през ключалката – Но може би е добре да помолим Лудоокия да погледне, доколкото познавам майка си, може да е нещо по-лошо...

– Прав си, Сириус – съгласи се госпожа Уизли.

Те си говореха официално вежливо, което показва на Хари, че не са забравили разногласието си предишната нощ.

От долното стълбище се чу висок звън, последван веднага от какафония от писъци и стонове, същите, които Тонкс бе предизвикала със спъването си в чадъра.

– Казах им да не използват звънеца на входната врата – вбеси се Сириус, като бързо излезе от стаята. Те го чуха да мърмори по стълбите, ехото от писъците на госпожа Блек го последва:

– Петна от позор, мръсна пасмина, кървави изменници, деца на flith...

– Моля те, Хари, затвори вратата – каза госпожа Уизли.

Хари се забави повече време, тъй като се опитваше да чуе какво става на стълбището. Сириус би трябвало да е затворил пердетата пред портрета на майка си, защото тя спря да пищи. Той чу как Сириус върви по коридора и след това дълбок глас, по който разпозна Кингсли Шакълболт, каза:

– Хестия току-що ме успокои, че е взела мантията на Муди, ще трябва да напиша доклад на Дъмбълдор.

Чувствайки погледа на госпожа Уизли върху гърба си, Хари със съжаление затвори вратата на галерията и се върна към партито на гадинките.

Госпожа Уизли се наведе, за да проучи страницата за Докситата в – Ръководството на Гилдрой Локхарт за домакински напасти, която лежеше отворена на дивана.

– Добре, трябва да внимавате, защото ухапката и зъбите на Докситата са отровни. Имам бутилка антидот тук, но по-добре е никой да не се нуждае от нея.

Тя се изправи, зае централно място пред пердетата и им кимна да дойдат при нея.

– Когато кажа думата, започнете да пръскате със спрея незабавно – каза тя – Очаквам да започнат да летят около нас, но се казва, че с едно напръскване спрят ще ги парализира. Когато те са обездвижени, просто ги хвърлете в тази кофа.

Тя отстъпи внимателно встрани и извади собствения си спрей.

– Добре, пръскайте!

Само няколко секунди след пръскането едно Докси се извиси над тях и се озъби срещу Хари, който го напръска с Доксицид. То замръзна във въздуха и тупна на килима с изненадващо високо ТУП. Хари го взе и хвърли в кофата.

– Фред, какво правиш? – попита остро госпожа Уизли – Напръскай го веднага и го хвърли в кофата!

Хари погледна наоколо. Фред държеше борещо се Докси между палеца и показалеца си.

– Добре – каза Фред, напръска Докси бързо в лицето, но зад гърба на госпожа Уизли си го сложи в джоба.

– Искате да експериментирате с отровата на Докситата за нашите Остъргвачи Закусчици – обясни Джордж на Хари.

Хари сръчно пръсна две Доксита наведнъж и както те се извисиха близо до носа му, Хари се приближи до Джордж и промърмори: – Какво е това Остъргвачи Закусчици?

– Сладки, които те разболяват – прошепна Джордж, хвърляйки бърз поглед към госпожа Уизли – Нямам предвид сериозно болен, но достатъчно, за да излезеш от клас, когато искаш. Фред и аз ги изобретихме това лято. Те са двуцветни. Ако изядеш оранжевата половина, ще ти прилошее. Точно преди да те заведат в болничното крило, изядеш пурпурната.

– Която те връща в добра форма, позволявайки ти да правиш какво-то си искаш по времето, когато другите са в час – допълни Фред, който бе излязъл от полезрението на госпожа Уизли и сега зашеметяваше няколко Доксита, прибирайки ги в джоба си – Но все още трябва да поработим върху тях. В момента тестерите ни показват, че имаме големи грижи.

– Тестери?

– Ние – каза Фред – Опитавме ги върху себе си. Джордж направи Немощни Фантазии, и двамата опитахме Кръвоносна Нуга.

– Мама смяташе, че сме се дуелирали – каза Джордж.

– Значи все още смятате да отворите Шегобийница? – промърмори Хари, докато се опитваше да нагласи дюзата на спрея си.

– Е, все още нямаме шанса да получим позволение за това – понижил глас Фред, тъй като госпожа Уизли ги изгледа изпод вежди преди да се върне към атаката – За момента го замисляме като доставки по пощата. Миналата седмица публикувахме обяви в „Пророчески вестни“

– Всичко благодарение на теб, приятелю – допълни Джордж – Но

не се тревожи. Мама си няма и представа. Тя престана да чете „Пророчески вести“ заради лъжите, които разправят за теб и Дъмбълдор.

Хари се ухили. Той беше дал на близнаците хилядата галеона, наградата, която бе получил от Тримагическия турнир, за да подпомогне амбицията им да отворят шегобийница, но той също се радваше, че плановете им са неизвестни за госпожа Уизли. Тя не смяташе, че шегобийницата е достойна кариера за двамата ѝ сина.

Обезпаразитяването на завесите им отне по-голямата част от сутринта. Беше почти средата на деня, когато госпожа Уизли свали предпазната си маска и потъна в креслото, и скочи с отвращение, когато забеляза, че е седнала върху чантата с умрели плъхове. Завесите повече не жужукаха, те висяха отпуснати и влажни от непрекъснатото пръскане със спрей. В края им зашеметени Доксита лежаха в кофата.

– Мисля, че е време за обед – госпожа Уизли потърка праха по шкафа с чекмеджета, който се намираще от другата ѝ страна. Чекмеджетата изглеждаха наблъскани с най-разнообразен асортимент от странни предмети: сбирка ръждясали ножове, нокти, навита на кълбо змийска кожа, няколко позагубили блясъка си сребърни кутийки със старинни надписи на непознат език, кристална бутилка с опал на запушалката, пълна с нещо, за което Хари беше почти сигурен, че е кръв.

Звънецът на предната врата иззвъня отново. Всички гледаха към госпожа Уизли.

– Стойте тук – каза тя твърдо, сграбчи торбата с плъхове и писъци на госпожа Блек започнаха отново – Ще ви донеса няколко сандвича.

Тя излезе от стаята и затвори внимателно вратата. Веднага всички се скупчиха на прозореца да видят какво става долу пред входната врата. Можеха да видят рошава рижа глава и куп от не много добре закрепени котли.

– Мъндънгус! – каза Хърмаяни – За какво е донесъл тези котли?

– Вероятно иска да ги прибере на сигурно място – отвърна Хари – Може би това е правил и през нощта, когато трябваше да ме охранява? Да събира ловко котли.

– Да, прав си – съгласи се Фред, когато вратата се отвори Мъндънгус пренесе котлите през нея и изчезна от погледите им – Мама няма да хареса това...

Двамата с Джордж отидоха до вратата и внимателно се заслушаха. Писъците на госпожа Блек престанаха.

– Мъндънгус говори на Сириус и Кингсли Шакълболт – промърмори Фред, напрягайки се да се концентрира – Не мога да чуя добре...

смятате ли, че можем да рискуваме с Разширените Уши?

– Трябва да си струва труда – каза Джордж – Мога да се промъкна на горното стълбище и да взема чифт.

Но в следващия момент се разнесе експлозия от звуци на долното стълбище, което почти обезсмисли използването на Разширените Уши. Всички те можеха ясно да чуят как госпожа Уизли крещи с пълен глас.

– НИЕ НЕ ПРАВИМ СКРИВАЛИЩЕ ЗА ОТКРАДНАТИ ВЕЩИ.

– Обичам да слушам как мама крещи на някой друг – ухили се Фред саркастично след като отвори вратата с около инч, за да може гласът на госпожа Уизли да изпълни стаята по-добре – Това е добра промяна.

– НАПЪЛНО БЕЗОТГОВОРНО, ТЪЙ КАТО ИМАМЕ ДА СЕ ТРЕВОЖИМ ЗА МНОГО ПО-ВАЖНИ НЕЩА ОТ ОТКРАДНАТИ КОТЛИ В ТАЗИ КЪЩА.

– Идиотите й позволяват да влезе в темпото си – каза Джордж, клатейки глава – Тя винаги е възразявала, когато той бе избран да те пази. А, ето я отново майката на Сириус.

Гласът на госпожа Уизли се загуби сред крясъците на портретите в коридора.

Джордж затвори вратата, за да заглуши шума, но преди да го направи, домашният дух влезе в стаята.

Освен увитата около кръста си дрипа, той беше почти гол. Изглеждаше много стар. Кожата му изглеждаше няколко пъти по-голяма за дрипата и беше плешив като всички домашни духчета. Той се довлачи бавно от далечния край на стаята мърморейки с пресипнал глас.

– Не е редно да го казвам, но тя не е по-добра, гадна стара предателка, която досажда с нейните манджи в къщата на господарката ми, горката ми господарка, ако тя знаеше, че те се събират в нейната къща, никога не би го допуснала. Какво щеше да каже тя на горкия стар Крийчър срамота е, тези мътнороди и върколаци и предатели, горкият стар Крийчър, какво можеше да направи той...

– Здравсти, Крийчър – каза Фред много високо, затваряйки вратата с трясък.

Домашното духче замръзна, спря да мърмори, а изразът на лицето му беше стреснат и изненадан.

– Крийчър не вижда младия господар – каза и се обърна към Фред. Все още търкайки килима, той добави силно – Гаден малък потомък на предатели е той.

– Моля? – попита Джордж – Не чух последното нещо.

– Крийчър не каза нищо – каза духчето, добавяйки с понижен тон – и близнака му, мръсни малки изчадия са те.

Хари не знаеше да се смее или не. Духчето се изправи, гледайки ги гадно и след като се убеди, че не могат да го чуят, продължи да мърмори.

– ... и мътнородката, която стои тук... о, ако господарката ми знаеше, о, как щеше да плаче, и тук има ново момче, Крийчър не знае името му. Какво прави той тук? Крийчър не знае...

– Това е Хари, Крийчър – каза колебливо Хърмаяни – Хари Потър.

Бледите очи на Крийчър се ококориха и замърмори по-бързо и раздразнено от всякога.

– Мътнородката говори с Крийчър, мислейки, че ми е приятел. Ако господарката на Крийчър го видеше в такава компания, о, какво ли щеше да каже.

– Не я наричай мътнородка! – казаха много ядосано Джини и Рон в един глас.

– Няма значение – прошепна Хърмаяни – Той не е с ума си, той просто не знае какво говори.

– Не се вдетинявай, Хърмаяни, той прекрасно знае какво казва – намеси се Фред гледайки Крийчър с дълбока антипатия.

Крийчър все още мърмореше с вперен в Хари поглед.

– Истина ли е? Това Хари Потър ли е? Крийчър може да види белега, би трябвало да е истина, че това е момчето, което е спряло Черния Лорд, Крийчър се чуди как го е направил.

– Не всички, Крийчър – каза Фред.

– Какво все пак искаш? – попита Джордж.

Кръглите очи на Крийчър се стрелнаха към него:

– Крийчър чисти – каза той уклончиво.

– Мила история – чу се глас зад Хари.

Сириус се беше върнал, той се мръщеше на духчето от вратата. Шумът от коридора беше секнал, може би Мъндънгус и госпожа Уизли бяха пренесли спора си в кухнята.

При вида на Сириус, Крийчър се хвърли в странен нисък поклон, а носът му опираше в пода.

– Остани изправен! – каза нетърпеливо Сириус – Сега ми кажи какво правиш тук?

– Крийчър чисти – повтори духчето – Крийчър живее, за да служи в Благородната къща на Блек.

– И тя става все по-мръсна с всеки изминал ден – каза Сириус.

– Господарят се шегува – каза Крийчър, покланяйки се отново и продължи с понижен тон – Господарят е гадна неблагодарна свиня, която разби сърцето на майка си.

– Майка ми нямаше сърце, Крийчър – изръмжа Сириус – Тя оцеляваше само благодарение на проклетията си.

Докато той говореше, Крийчър отново се поклони.

– Както казва господарят – промърмори раздражено – Господарят не е достоен да избърше праха под краката на своята майка си. О, горката ми господарка, какво щеше да каже тя, ако знаеше, че Крийчър служи на него, когото тя мрази, какво разочарование беше той.

– Попитах те какво правиш тук – попита Сириус студено – Всеки път когато се покажеш, претендирайки, че чистиш, донасяш нещо от стаята си, което не можем да изхвърлим навън.

– Крийчър никога не е премествал нещо от мястото му в къщата на господаря – каза духчето, след което бързо промърмори – Господарката никога няма да прости на Крийчър, ако гобленът беше изхвърлен навън, 7 века е бил в семейството, Крийчър трябва да го пази, Крийчър няма да позволи Мътнородката, предателите и пасмината да го унищожат.

– Би трябвало да е това – Сириус хвърли поглед с отвращение върху стената насреща – Тя сигурно е направила друга Постоянно Закопчаваща магия върху гърба му, но ако може да се отърва от него, ще го напраща. Сега се махай, Крийчър.

Крийчър не се подчини веднага на директната заповед на Сириус, той повлачи крака към вратата и излезе от стаята мърморейки.

– Идва от Азкабан да заповядва на Крийчър, о, горката ми господарка, какво щеше да каже, ако можеше да види сега къщата си, нейните съкровища изхвърлени, тя се закле, че той повече не ѝ е син и той също така е убиец.

– Продължавай да мърмориш и ще бъда убиец наистина – каза вбесено Сириус, като отвори вратата и извика покрай отдалечаващото се домашно духче.

– Сириус, той не осъзнава какво говори – застъпи се Хърмаяни – Не мисля, че осъзнава, че ние го чуваме.

– Прекалено дълго е бил сам – каза Сириус – изпълнявайки откачените поръчки на портрета на майка ми и говорейки си сам, но той винаги си е бил противен.

– Ако само можеше да го освободиш – каза с надежда Хърмаяни – може би.

– Не мога да го пусна, знае твърде много за Ордена – каза рязко

Сириус – И освен това шокът ще го убие. Ако само му кажеш, че ще напусне тази къща, ще видиш как ще го приеме.

Сириус прекоси стаята и отиде до гоблена, който Крийчър се бе опитал да запази. Хари и останалите го последваха.

Гобленът изглеждаше много стар и прояден от Докситата, но въпреки това на него можеха да се види обширното семейно дърво датиращо /както отбеляза на глас Хари/ от Средновековието. На горната част на гоблена можеха да бъдат прочетени големи букви:

БЛАГОРОДНИЯТ И НАЙ-ДРЕВЕН ДОМ НА БЛЕК
Toujours pur /Винаги чист!/
—

– Няма те тук – каза Хари, като проучи дървото отблизо.

– Трябваше да бъда тук – посочи Сириус малка дупчица на гоблена, сякаш прогорена от цигара – Сладката ми стара майчица ме махна, след като избягах от къщи. Крийчър доста често си мърмори тази история под носа си.

– Ти си избягал от къщи?

– Да, когато бях на шестнайсет – отвърна Сириус – Стигаше ми толкова.

– Къде отиде? – попита Хари, като го гледаше.

– При баща ти – отговори Сириус – Дядо ти и баба ти бяха добри хора, те ме приеха като собствен син. Да, прекарвах и ваканциите при тях, а когато станах на 17, имах вече собствен дом. Чичо ми Алфард ми остави голяма сума в злато, той беше също заличен оттук, вероятно поради тази причина, както и да е, след това сам се грижех за себе си, но винаги бях добре дошъл в дома на господин и госпожа Потър.

– Но... защо ти...?

– Се магнах? – усмихна се горчиво Сириус и прокара нервно пръсти по дългата си несресана коса – Мразех ги всичките, моите родители с тяхната мания за чистокръвността, доказвайки си, че да бъдеш Блек е едва ли не равносилно да си крал... този идиот брат ми, достатъчно мекушав за да им вярва... това е той.

Сириус посочи с пръст в едно от крайчетата на гоблена върху името – Регулус Блек. Датата на смъртта /преди 15 години/ следваше датата на раждане.

– Той беше по-млад от мен – каза Сириус – И доста по-добър син, което ми беше постоянно напомняно.

– Но той е мъртъв – каза Хари.

– Да – отговори Сириус – Глупав идиот... стана поддръжник на смъртожадните.

– Шегуваш се!

– Хайде, Хари, видял си достатъчно от тази къща, за да се досетиш към кои магьосници спадаха семейство Блек – каза сприхаво Сириус.

– Бяха ли... бяха ли родителите ти също смъртожадни?

– Не, не, но повярвай ми, те смятаха, че Волдемор е на прав път, всички те се обявяваха за запазването на чистокръвността на старите магьоснически фамилии. Не бяха само те, имаше още доста хора, преди Волдемор да разкрие истинското си лице и тогава те видяха какво е приготвил той, за да получи власт. И все пак според родителите ми Регулус беше малък герой в техните очи, защото го е последвал пръв.

– От аврор ли е бил убит? – попита колебливо Хари.

– О, не – отговори Сириус – Не, той беше убит от Волдемор. Или по поръчка на Волдемор, тъй като според мен Регулус не беше толкова важен, че да го убие Волдемор лично. От това, което намерих след неговата смърт, той е отишъл твърде далеч, после се е паникьосал от това, в което се е превърнал и се е опитал да се измъкне. Добре, не можете да си подадете оставката при Волдемор. Това е доживотна служба при смъртта.

– Обяда – чу се гласът на госпожа Уизли.

Тя държеше пръчката високо пред себе си, като балансираше голяма табла със сандвичи и торта. Лицето ѝ беше червено и все още ядосано. Другите я заобиколиха, нетърпеливи за ядене, но Хари остана със Сириус, който се приближи до гоблена.

– Не бях го разглеждал от години. Това е Файнеас Нигелу, моя прапра-дядо, виждаш ли?... Най-малко популярният директор, който някога Хогуортс е имал... и Араминта Мелифлуа... братовчедка на майка ми... опитала се е да принуди Министерството да узакони преследването на мъгли... и скъпата леля Еладора... тя е започнала семейната традиция да се убиват домашните духчета, когато остарееят и не могат повече да носят чая... разбира се, всеки път, когато семейството низвергне някого, този някой изчезва и от гоблена... виждам, че Тонкс също я няма. Може би затова и Крийчър не приема заповеди от нея, той е задължен да прави това, което членовете на семейството му наредят.

– Вие с Тонкс сте роднини? – попита изненадан Хари.

– О, да, майка ѝ Андромеда ми беше любима – отговори Сириус и отново започна да изследва гоблена – Виждам, че и Андромеда също я няма.

Той посочи друга изгоряла дупчица между две имена – Белатрикс и Нарциса.

– Сестрите на Андромеда са тук, защото сключиха сполучливи бракове с чистокръвни магьосници, но Андромеда се ожени за мъгъл, Тед Тонкс, така че...

Сириус махна раздражено с пръчката си към гоблена. Хари не се засмя, той беше твърде зает да разглежда имената върху гоблена вдясно от дупчицата на Андромеда. Двойна линия от златна бродерия свързваше Нарциса Блек с Луциус Малfoy и вертикална линия от имената им водеше до името Драко.

– Ти си роднина на семейство Малfoy!

– Чистокръвните семейства на магьосници са всичките роднини – обясни Сириус – Ако искаш да запазиш кръвта на синовете и дъщерите си чиста, изборът ти е ограничен. Моли и аз сме братовчеди по сватовство и Артър ми е нещо като втори братовчед.

Сега Хари гледаше името вляво от дупчицата на Андромеда: Белатрикс Блек, която се свързваше с двойна златна линия с Родолфус Лестранж.

– Лестранж... – каза на висок глас Хари. Името му напомняше нещо, беше го чувал някъде, но в момента не можеше да си спомни къде и защо това предизвиква неприятно усещане в стомаха му.

– Те са в Азкабан – каза кратко Сириус.

Хари го погледна любопитно.

– Белатрикс и съпругът ѝ Родолфус влязоха с Барти Крауч младши – каза Сириус със същия остър глас – Братът на Родолфус, Рабастан също беше с тях.

Тогава Хари си спомни. Беше видял Белатрикс Лестранж в мислосема на Дъмбълдор – висока тъмнокоса жена с надменни очи, която пред трибунала изразяваше гордостта си от това, че е поддръжница на Лорд Волдеморт и се надяваше след завръщането си той да я възнагради за нейната лоялност.

– Никога не си казвал, че тя е твоя.

– Има ли значение това, че ми е братовчедка? – изръмжа Сириус – Те не са мое семейство и тя не е моя роднина. Не съм я виждал откакто бях на твоите години, докато ти отбеляза нейното отиване в Азкабан. Мислиш ли, че съм горд да имам роднина като нея?

– Извинявай – каза бързо Хари – Няма значение, просто бях изненадан, това е всичко.

– Няма значение, не се извинявай – измънка Сириус. Той се

извърна от гоблена с дълбоко скрити в джобовете си ръце – Не исках да се връщам тук – каза той, като закрачи из галерията – Никога не съм мислил, че ще видя тази къща отново.

Хари го разбра напълно. Той познаваше това чувство, когато пораснеше се надяваше никога повече да не види Привит Драйв.

Те намериха изглеждащ неприятно сребърен инструмент, приличащ на щипци с много крака. Той пропъзля като паяк по крака на Хари и продупчи кожата му, преди да бъде хванат. Сириус го сграбчи и затисна с тежка книга озаглавена „Природата на благородството: Магьосническа генеалогия“. Имаше също така музикална кутия, която издаваше слаб, злокобен тон при допир, и всички те се почувстваха странно слаби и сънливи, докато Джини не се сети да блъсне капака ѝ, масивен медальон, който никой от тях не можеше да отвори, старинен печат и, в прашна кутия, Ордена на Мерлин, Първа Степен, който беше връчен на дядото на Сириус за заслуги към Министерството.

– Това означава, че им е дал много злато – каза Сириус, като президентно хвърли медала в чувала за отпадъци.

Няколко пъти Крийчър се промъкваше в стаята, като се опитваше да изнесе тайно неща под дрехата си, мърморейки по техни адрес зловни проклетия. Докато Сириус водеше тежка борба с голяма халка с гравирани кръста на Блек, Крийчър избухна в разявени сълзи и напусна стаята задъхвайки се и наричайки Сириус с имена, които Хари никога преди не бе чувал.

– Беше на баща ми – каза Сириус, като хвърли халката в чувала – Крийчър не беше твърде привързан към него, както към майка ми, но го хванах все още да носи чифт стари панталони на баща ми миналата седмица.

Госпожа Уизли ги накара да работят здраво през следващите няколко дена. Три дена бяха нужни да бъде обеззаразена галерията. Най-накрая единствените нежелани неща останаха гобленът с родословното дърво на Блек, който отблъскваше всичките им опити да го махнат от стената и старото писалище. Муди още не се беше върнал в Главния шаб и не можеха да бъдат сигурни какво има вътре.

Те се преместиха от галерията в трапезарията на приземния етаж, където намериха паяци с големината на чаена чинийка, скрити в бюфета. /Рон побърза да напусне стаята, за да направи чай и не се върна около час и половина/. Порцеланът, върху който също имаше кръста и мотото на рода Блек, беше изхвърлен безцеремонно в чувала от Сириус, същата съдба имаха и няколко стари снимки в сребърни рамки, техните

обитатели изпищяха, когато стъкленото им покритие се счупи.

Снейп би нарекъл работата им почистване, но според мнението на Хари те водеха истинска война срещу къщата, която им даваше много добър отпор, подпомагана и насърчавана от Крийчър. Домашното духче се показваше навсякъде, където те се събираха, мърморенето му ставаше все по-войнствено, тъй като той се опитваше да махне всичко, което можеше от чувала с отпадъците. Сириус за малко да му подари дреха, но Крийчър го фиксира с насълзени очи и каза:

– Господарят ще постъпи така, както намери за добре – преди да се обърне и да промърмори високо – но господарят няма да изгони Крийчър, о, не, не, защото Крийчър знае какво правят те, о, да, той заговорнически срещу Черния лорд, да, с всички тези мътнороди и предатели...

При което Сириус, игнорирайки протестите на Хърмаяни, сграбчи Крийчър за реверите на дрехата му и го изхвърли навън.

Звънецът на външната врата звъня няколко пъти през деня, което беше сигнал за майката на Сириус да поднови писъците си и за Хари и другите да се опитат да подслушат посетителя, събирайки оттук-оттам сведения от бегли погледи и откъслечни разговори, които можеха да чуят преди госпожа Уизли да ги върне към техните задължения. Снейп прехвърчаше ту вътре, ту вън от къщата няколко пъти повече, но от пристигането на Хари те никога не се бяха срещали лице в лице. Хари също видя знака на учителката си по трансфигурация Професор Макгоногъл, изглеждаше много странна в мъгълска рокля и палто, тя също изглеждаше твърде заета, за да се мотае. Понякога посетителите оставаха да помогнат. Тонкс се присъединяваше към тях и тогава следобедът беше паметен, те намираха убийствен стар таласъм, утаил се в тоалетната на горното стълбище, и Лупин, който прекарваше доста време в къщата със Сириус, но ги напускаше за дълго, за да върши тайнствена работа за Ордена, им помагаше да възстановят часовника на дядото, който имаше неприятния навик да хвърля тежки болтове по преминаващите. Мъндъгус си възвърна благоразположението на госпожа Уизли, спасявайки Рон от древен комплект от пурпурни мантии, опитващи се да го удушат докато той ги вадеше от гардероба.

Въпреки факта, че все още спеше лошо, че все още имаше кошмари за коридорите и заключените врати, които караха белега му да настръхва, Хари за пръв път през това лято започна истински да се забавлява. Колкото и да беше зает, той се чувстваше щастлив. Но веднъж докато лежеше на леглото си и наблюдаваше сенките по тавана, страхът от предстоящото изслушване от министерството се върна. Той се питаше

какво ще стане с него, ако бъде изключен от Хогвортс.

Тази мисъл бе толкова мъчителна, че той не я сподели с Рон и Хърмаяни, които виждаше често да си шушукат и да хвърлят към него загрижени погледи. Понякога той не можеше да подтисне мъчителната представа, показваща му как официален служител на Министерството с безизразно лице счупва пръчката му на две и нареждайки му да се върне обратно при Дърсли – Но той нямаше да го направи. Беше убеден в това. Щеше да се върне тук, на Гримо Плейс и да живее със Сириус.

Почувства как буца засяда в стомаха му, когато госпожа Уизли се обърна към него по време на вечерята в сряда и каза внимателно:

– Изгладих дрехите ти за утре сутринта, Хари и искам тази вечер да си измиеш косата. Доброто първо впечатление върши чудеса.

Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж и Джини спряха да се хранят и погледнаха към него. Хари се опита да продължи да се храни, но устата му не можеше да преглътне и да различи вкуса.

– Как ще отида там? – попита той госпожа Уизли, опитвайки се да изглежда безучастен.

– Артър ще те вземе с него в работата си – каза нежно госпожа Уизли.

Господин Уизли се усмихна окуражително на Хари отсреща на масата.

– Можеш да почакаш в офиса ми докато стане време за изслушването.

Хари погледна към Сириус, но преди да зададе въпрос, госпожа Уизли му отговори:

– Професор Дъмбълдор смята, че не е добра идея Сириус да дойде с теб и трябва да кажа, че аз...

– Мисля, че той е напълно прав – прекъсна я Сириус през стиснати зъби.

Госпожа Уизли присви устни.

– Кога ти каза това Дъмбълдор? – попита Хари, като се обърна към Сириус.

– Той дойде снощи, когато вие бяхте в леглата си – отговори господин Уизли.

Сириус раздражено зачопли с вилицата картофа си. Хари наведе очи към чинията си. Мисълта, че Дъмбълдор е бил в къщата в нощта преди изслушването и не е поискал да го види как се чувства, беше повече от лоша.

Глава 7. Министерството на магията

Хари се събуди в пет и половина следващата сутрин внезапно и напълно, тъй като някой крещеше в ухото му. За няколко минути остана да лежи неподвижен, тъй като мисълта за дисциплинарното изслушване изпълваше всяка клетка от мозъка му, след това стана от леглото и сложи очилата си. Госпожа Уизли беше сгънала току-що изпраните му джинси и тениската му на края на леглото му. Хари ги нахлузи. Празната картина на стената се разкикоти.

Рон лежеше по гръб на своето легло с широко отворена уста, дълбоко заспал. Той не чу как Хари стъпи на земята, прекоси стаята и излезе, като затвори леко вратата зад себе си. Като се опитваше да не мисли за следващия път, когато щеше да види Рон, когато те нямаше повече да са съученици в Хогвортс, Хари заслиза внимателно надолу по стълбите, премина покрай главите на Крийчъровите прадеди и влезе в кухнята.

Той очакваше да я намери празна, но когато отвори вратата, чу тих групов шепот от другата страна. Видя господин и госпожа Уизли, Сириус, Лупин и Тонкс да седят там и както си и помисли, те го очакваха. Всички те бяха напълно облечени освен госпожа Уизли, която носеше пурпурна домашна роба. Тя скочи на крака веднага след като Хари влезе.

– Закуската – каза тя и махна с пръчката си към огъня.

– Д-д-добро утро, Хари – прозя се Тонкс Тази сутрин косата ѝ беше руса и къдрава – Наспа ли се добре?

– Да – отговори Хари.

Бях б-б-будна цяла нощ – каза тя с друга сънена прозявка – Ела и седни...

Тя измагьоса стол и почука наоколо.

– Какво искаш, Хари? – извика госпожа Уизли – Овесена каша? Препечена кифличка с масло? Пушена риба? Бекон и яйца? Тост?

– Просто – просто тост, благодаря – отговори Хари.

Лупин погледна Хари, после каза на Тонкс:

– Какво казваше за Скримджър?

– О... да... ние трябва да сме по-внимателни, задаваше странни въпроси на мен и Кингсли.

Хари беше благодарен, че не му се налага да участва в разговора. Вътрешностите му се свиваха. Госпожа Уизли сложи две парчета тост и

мармалад пред него; той се опита да яде, но му се стори на вкус като дъвкан килим. Госпожа Уизли седна от другата му страна и започна да оправя гънките на тениската му. Хари би искал тя да не го прави.

– ... и ще трябва да кажа на Дъмбълдор, че не мога да поема нощното дежурство утре. Аз съм просто т-т-твърде уморена – завърши Тонкс с поредна прозявка.

– Ще го поема вместо теб – каза господин Уизли – И без друго имам да свърша един доклад.

Господин Уизли не носеше магьосническа мантия, а чифт раирани панталони и стар жакет. Той се обърна от Тонкс към Хари:

– Как се чувстваш?

Хари се оклюма.

– Всичко това скоро ще свърши – каза окуражително господин Уизли – След няколко часа ще бъдеш оправдан.

Хари не каза нищо.

– Изслушването е на моя етаж, в офиса на Амелия Боунс. Тя е ръководител на Департамента на Магическото правосъдие и тази, която ще ти задава въпросите.

– Амелия Боунс е О'Кей, Хари – добави Тонкс – Тя е справедлива и ще те изслуша.

Хари все още не можеше да измисли какво да каже.

– Не падай духом – посъветва го Сириус – Бъди вежлив и се придържай към фактите.

Хари отново клюмна.

– Законът е на твоя страна – каза внимателно Лупин – Дори на невръстни магьосници се позволява да използват магия при застрашаващи живота им ситуации.

Нещо много студено полази от гърба към врата на Хари, за момент той си помисли, че някой му прилага Магия за преливане, после откри, че госпожа Уизли реши косата му с мокър гребен. Тя приглади перчема му.

– Колко е трудна за вчесване! – каза отчаяно тя.

Хари вдигна глава.

Господин Уизли погледна часовника си и погледна към Хари:

– Мисля че вече трябва да тръгваме – каза той – Малко ще подралим, но според мен така е по-добре.

– О'Кей – каза механично Хари, дояждайки тоста си и изправяйки се на крака.

– Всичко ще бъде наред, Хари – каза Тонкс, като го потупваше по

гърба.

– Успех – каза Лупин – Сигурен съм, че всичко ще е наред.

– И ако не е – намръщи се Сириус – Ще си поприказвам с Амелия

Боунс за теб...

Хари немощно се усмихна. Госпожа Уизли го прегърна.

– Всички ще стискаме палци за теб – каза тя.

– Добре... – каза Хари – Ще се видим по-късно.

Той последва господин Уизли надолу по стълбите и през коридора. Можеше да чуе хъркането на майката на Сириус зад завесите. Господин Уизли отвори вратата и двамата излязоха навън в студената, сива утрин.

– Не ходиш на работа нормално, нали? – попита Хари, докато двамата вървяха по булеварда.

– Не, обикновено използвам метлата – отвърна господин Уизли – но сега е по-добре да пристигнем по немагически начин... прави добро впечатление.

Господин Уизли държеше ръката си в джоба на жакета си. Хари знаеше, че стискаше вътре своята магическа пръчка. Уличките бяха запустели и те стигнаха до мизерна малка подземна гара, която беше пълна с ранни пътници. Тъй като господин Уизли винаги бе проявявал интерес към живеещите в съседство мъгли, му беше трудно да сдържи ентузиазма си.

– Просто баснословно – прошепна, докато разглеждаше автоматите за продаване на билети.

– Вън от употреба са – каза Хари, посочвайки към табелката.

– Да, но въпреки това... – каза господин Уизли.

Те си купиха билети от дремещия наблизко пазач /Хари направи покупката, тъй като господин Уизли не се оправяше много добре с мъгълските пари/ и пет минути по-късно те се бяха качили в метрото, което ги караше към центъра на Лондон. Господин Уизли отново и отново проверяваше Подземната карта, гледайки през прозореца.

– Четири спирки остават, Хари... три спирки... Още две спирки, Хари...

Те слезоха в самото сърце на Лондон и се озоваха между носещи куфарите си мъже и жени. Нагоре през ескалатора, през барриерата за билети /господин Уизли се наслаждаваше на пътя с билета си в ръка/ и излязоха на централна улица, от двете страни на която бяха наредени импозантно – изглеждащи сгради. Трафикът беше доста оживен.

– Къде сме? – попита господин Уизли и за един спиращ сърцето момент Хари си помисли, че са слезли на грешната спирка, но след

секунда той каза:

– А, да... отгук, Хари – и го поведе надолу по улицата.

– Съжалявам – каза той – Но аз никога не ходя на работа с метрото и всичко изглежда доста по-различно от мъгълска гледна точка.

Надолу сградите ставаха все по-малки и по-малко внушителни. Стигнаха до уличка, на която бяха разположени няколко, доста мърляво изглеждащи офиса, кръчма и телефонна кабина. Хари очакваше значително по-представително местонахождение на Министерството на магията.

– Пристигнахме – каза високо господин Уизли, завъртайки стар червен телефон, на който липсваха няколко цифри, и застанаха пред покрита с графити стена – След теб, Хари.

Той отвори телефонната кутия-врата.

Хари стъпи вътре, като се чудеше за какво служеше това. Господин Уизли го последва и затвори вратата. След лек удар, Хари се изправи срещу телефонен апарат.

– Господин Уизли, мисля, че и този не работи – каза Хари.

– Не, не, сигурен съм, че е наред – каза господин Уизли, придържайки слушалката. Чу се сигнал – Да видим... шест... – той набра цифрата – две... четири... още една четворка... и още една двойка...

След като шайбата се върна на мястото си, приятен женски глас прозвуча от вътрешността на телефонната кутия, не от слушалката в ръката в ръката на господин Уизли, но толкова силен и ясен, сякаш невидимата жена се намираще пред тях.

Добре дошли в Министерството на Магията. Моля, оставете името си и по каква работа сте тук.

– Ъ-ъ-ъ... – каза господин Уизли, видимо неуверен да говори или да не говори в слушалката – Артър Уизли от Отдела за Мъгълски вещи, придружава Хари Потър, повикан за дисциплинарно изслушване...

– Благодаря ви – каза приятният женски глас – Посетители, вземете отличителния знак и го прикрепете към мантиите си.

Чу се припукване и Хари видя нещо, подобно на монета. Взе го, беше сребърна значка с надпис Хари Потър, дисциплинарно изслушване. Той я закачи на тениската си и женският глас заговори отново:

– Посетители в Министерството, ще трябва да бъдете претърсени и да предадете пръчките си на регистратурата, която се намира в далечния край на Атриума.

Дъното на телефонната кутия се разтресе. Те вървяха бавно. Хари гледаше неспокойно тъй като настилката започваше да се повдига на

нивото на прозорците докато тъмнина покри главите им. Вече не можеха да виждат нищо, но чуваха глас, тъй като телефонната кутия им показваше пътя. След минута, която се стори на Хари много дълга, лъч от златиста светлина освети краката му, премина през тялото му, достигна до лицето му и го накара за момент да замижи.

– Министерството на магията ви пожелава приятен ден – каза женският глас.

Вратата на телефонната кутия се отвори и господин Уизли пристъпи на нея. Хари го последва със зяпнала уста. Намираха се на края на много дълъг и елегантен салон, с полиран под от черно дърво. Синият полилей на тавана беше гравирани със светещи златни символи, които се движеха и променяха като някакво огромно небесно табло за обяви. Стената на всяка страна бе облицована с лъскаво черно дърво и бе озарена от искри. На всеки пет секунди вещица или магьосник се появяваше от една от искрите от лявата страна с лек шум. От дясната страна се образуваха малки опашки от хора, преди всяка искра, да чакат пред министерството.

По средата на залата имаше фонтан. Група от златни статуи, по-големи от човешки ръст стояха в средата на кръгъл басейн. Най-високият от тях показваше благородно изглеждащ магьосник с пръчка, насочена към небето. Събраните около него бяха красива вещица, кентавър, таласъм и домашен дух. Последните трима гледаха с обожание вещицата и магьосника. Струйки вода излизаха от краищата на пръчките им.

– От тук – каза господин Уизли.

Те се движеха между служителите на министерството, някои от които носеха парчета пергамент, други куфарчета, трети четяха „Пророчески вести“ докато вървяха. След като минаха покрай фонтана, Хари видя сребърни сикли и бронзови кнудове да подскачат на дъното му. Можеше да прочете малък надпис на табелката отпред:

ВСИЧКИ ПОСТЪПЛЕНИЯ ОТ МАГИЧЕСКИЯ ФОНТАН ЩЕ БЪДАТ ДАРЕНИ НА БОЛНИЦАТА ЗА МАГЬОСНИЧЕСКИ ЗАБОЛЯВАНИЯ – „СВЕТИ МЪНГО“

– Ако не ме изключат от Хогуортс, ще даря десет галеона – помисли си Хари.

– От тук, Хари – каза господин Уизли и те излязоха от потока от министерски служители, стигнаха до златна врата. Вляво имаше бюро, означено с надпис „Сигурност“, гладко обръснат магьосник в синя роба вдигна към тях поглед и остави настрана своя „Пророчески вести“.

– Придружавам посетител – каза господин Уизли, заставайки пред

Хари.

– Елате насам – гласът на магьосника звучеше отегчено.

Хари се приближи и магьосникът прекара дълъг златен прът по всичките му страни.

– Пръчката – избоботи магьосникът по сигурността, сваляйки златния си инструмент.

Хари извади пръчката си. Магьосникът я постави в странен инструмент, който започна да вибрира. Тясна ивица пергамент излезе от него, магьосникът го взе и го прочете:

– 11 инча, сърдечна нишка – перо от феникс, в употреба от четири години. Това правилно ли е?

– Да – отговори Хари нервно.

– Ще запазя това – каза магьосникът и забодя парчето пергамент – Можете да си я вземете – и той върна пръчката на Хари.

– Благодаря ви.

– Това е – каза бавно магьосникът.

Очите му се преместиха от значката на Хари към лицето му.

– Благодаря ти, Ерик – каза официално господин Уизли и като прихвана Хари за раменете, го поведе от бюрото обратно към потока магьосници и вещици, преминаващи покрай златните врати.

Хари последва господин Уизли в малък коридор, където имаше най-малко двайсет асансьора. Хари и господин Уизли се качиха на един от тях. До тях магьосник с голяма брада носеше голяма картонена кутия.

– Всичко наред ли е, Артър? – попита магьосникът, гледайки към господин Уизли.

– Какво има тук, Боб? – попита господин Уизли, гледайки кутията.

– Не сме сигурни – отговори сериозно магьосникът – Мислехме, че са обикновени блатни пилета, докато не започнаха да издишват огън. Изглежда ми като сериозно нарушение на Забраната за Експериментално размножаване.

След голямо клатушкане асансьорът се отвори пред тях, Хари и господин Уизли се озоваха срещу черна стена. Няколко вещици и магьосници гледаха любопитно към Хари, той наведе глава към обувките си, за да не срещне ничий поглед. След това приятният женски глас заговори отново:

– Етаж седми, Департамент за магически игри и спортове, обединяващ щабовете на Английската и Ирландската лига по квидич, Официалния Годстоун клуб и Офиса за Нелепи Патенти.

Вратата на асансьора се отвори. Хари погледна към разхвърляния коридор с различни плакати на отбори по квидич на стените. Един от магьосниците в асансьора, който носеше наръч от дръжки за метли сле-зе трудно и пое надолу по коридора. Вратите се затвориха, асансьорът отново тръгна и женският глас обяви:

– Етаж шести, Департамент по Магическо Транспортиране, включ-ващ Мрежа за Магически Транспорт, Отдел за Регулация на Метли, Ма-гипортационен Офис и Център за Проверка Пригодността за Магипортиране.

Още веднъж вратата на асансьора се отвори и четири-пет магьосни-ка слязоха, в същия момент в асансьора влетяха няколко хартиени само-летчета. Хари ги погледна, те се издигнаха над главата му, бяха бледо лилави на цвят и с щампован надпис „Министерство на Магията“.

– Просто напомнянки – промърмори господин Уизли – Преди това използвахме сови.

След като асансьорът тръгна, напомнянките се издигнаха около лампата, люлеейки се от тавана.

– Етаж пети, Департамент по Международно магьосническо сът-рудничество обединяващ Отдела по международни търговски магьосни-чески стандарти, Офиса по международно магьосническо право и Бри-танското представителство на Международната магьосническа конфедерация.

Когато вратата се отвори, две от самолетчетата излетяха навън с още няколко вещици и магьосници, но няколко други самолетчета вля-зоха и отново закръжиха около лампата.

– Етаж четвърти, Департамент за регулиране и контрол върху маги-ческите създания, включващ Отдел „Чудовища“, Отдела „Живи Същес-тва“ и Отдел „Духове“, Отдел „Връзки с Таласъми“ и Бюро за Надзор над Вредителите.

– Извинете – каза магьосникът, носещ кутията с огнедишащи пиле-та и излезе. Вратата след него се затвори.

– Етаж трети, Департамент по магически инциденти и катастрофи, включващ Отряд за Отменяне на Магиите, Отдел „Забравя“ и Комитет за Защита на Мъгълите.

Всички излязоха от асансьора освен Хари, господин Уизли и вещи-цата, която четеше голямо парче пергамент. Напомнянките продължава-ха да кръжат около лампата, асансьорът тръгна отново и гласът съобщи:

– Етаж втори, Департаментът по Магическо правосъдие, включващ Отдел за Неправомерна Употреба на Магията, Главен щаб на Аврорите

и Отдел „Визенгамот“.

– Това е за нас, Хари – каза господин Уизли и те последваха вещицата по коридора, от двете страни на който имаше врати – Моят офис е от другата страна на етаж.

– Господин Уизли – каза Хари, след като преминаха покрай прозорец, през който се прокрадваше слънчева светлина – Все още ли сме под земята?

– Сме – отвърна му господин Уизли – Това са омагьосани прозорци. Главното ръководство на Министерството решава какво ще е времето днес. След като два месеца имахме само бури, изглежда са решили да пуснат малко слънце. Насам, Хари.

Те завиха, минаха покрай две блиндиращи врати и се озоваха в хаотично отворена зона, разделяща се на кабинки, от които се носеха разговори и смях. Напомнянките кръжаха вътре и вън от кабинките като миниатюрни ракети. На една от кабинките Хари прочете „Главен щаб на Аврорите“.

Хари погледна скришом към вратата, покрай която току-що бяха минали. Аврорите бяха покрили стените на тяхната кабинка с всичко: от портрети на издирвани магьосници и снимки на техните семейства до плакати на любимите си отбори по квидич и статии от „Пророчески вестни“. Мъж в пурпурночервена роба и с конска опашка, по-дълга от тази на Бил седеше с вирнати крака на бюрото си и диктуваше доклад на перото си за писане. Малко по-надолу вещица с превръзка на едното око говореше от кабинката си на Кингсли Шакълболт.

– Добро утро, Уизли – каза безгрижно Кингсли, когато те се приближиха – Трябва да разменя две думи с теб, имаш ли минутка?

– Да, ако наистина е само минутка – отвърна господин Уизли – Много бързам.

Те си говореха като непознати и когато Хари отвори уста да поздрави Кингсли, господин Уизли го настъпи по крака. Те последваха Кингсли в най-отдалечената кабинка.

Хари получи лек шок, от всички посоки му намигаше лицето на Сириус. Изрезки от вестници и негови стари снимки – дори и тази, на която Сириус кумуваше на сватбата на родителите му – покриваха стените. На единственото празно място, на което нямаше снимка на Сириус имаше карта на света, върху която просветваха като бижута малки червени точки.

– Тук – каза безцеремонно Кингсли на господин Уизли, размахвайки в ръката си парче пергамент – Нуждая се от колкото се може повече

информация за летящите превозни средства на мъгълите забелязани през последните дванайсет месеца. Получихме сведения, че Блек все още използва стария си мотоциклет.

Кингсли намигна на Хари и добави шепнешком:

– Дай му списанието, може да го сметне за интересно. После каза вече с нормалния си глас:

– И не се бавете, Уизли, закъснението на този доклад за огнените пръчки ни държи за момента с вързани ръце.

– Ако бяхте прочел доклада ми, щяхте да знаете, че терминът е огнестрелни оръжия – каза хладно господин Уизли – Боя се, че ще трябва да почакате за информацията за мотоциклетите, доста заети сме в момента – Той понижи глас:

– Ако можеш да се измъкнеш преди седем, Моли ще приготви за вечеря кюфтета.

Той кимна към Хари и го изведе от кабинката на Кингсли, след това пое по друг коридор и накрая стигнаха до врата с надпис „Злоупотреба с мъгълски вещи“

Офисът на господин Уизли изглеждаше по-малък. Вътре имаше две бюра и шкаф с много чекмеджета, което оставяше много малко свободно пространство в помещението. Мястото беше жив свидетел за чудачествата на господин Уизли: различни плакати за коли, включително и един на разглобена машина, две илюстрации на пощенски кутии, вероятно изрязани от мъгълска детска книжка и диаграма, показваща как се включва щепсел.

В купчината можеше да се открие и стар тостер, който неутешимо хълцаше и чифт кожени ръкавици, които въртяха палците си. Снимка на семейство Уизли стоеше на бюрото Хари забеляза, че Пърси беше махнат от нея.

– Нямаме прозорец – извини се господин Уизли, като си свали jaketa и го постави на облегалката на стола – Помолехме да ни дадат, но изглежда от горе прецениха, че нямаме нужда. Сядай, Хари, изглежда, Пъркинс още го няма.

Хари седна на стола зад бюрото на Пъркинс докато господин Уизли прегледа парчето пергамент, което му беше дал Кингсли Шакълболт.

– Ах – каза той ухилен, тъй като държеше брой от списание озаглавено – Шарлатанин... Да... Той го удари леко. Да, прав е. Сигурен съм, че Сириус ще намери това за много забавно... о, какво е това?

Напомнянка току-що влетя през отворената врата и тупна на върха на хълцания тостер. Господин Уизли я взе и я прочете високо:

– Трета изтичаща обществена тоалетна докладвана в Бетнъл Грийн, моля да бъде изследвана незабавно... Това звучи смахнато.

– Изтичаща тоалетна?

– Анти – мъгълски лудория – обясни намръщено господин Уизли – Имахме две миналата седмица, една във Уибълдън, една в Елефант и Кастъл. Мъгълите пускат водата в тоалетната и вместо всичко да изчезне – добре, можеш да си представиш. Трябвало да викат водчици – сещаш се, хората, които оправят тръбите и разни други неща.

– Водопроводчици?

– Точно, но разбира се, те се озадачили, единствената ни надежда е да хванем кой го е направил.

– Аврорите ли ще го хващат?

– О, не, това е много банално за аврорите, ще бъде обикновен патрул на Департамента по Магическо правосъдие – а, Хари, това е Пъркинс.

Срамежлив стар магьосник току-що беше влязъл в стаята.

– О, Артър! – каза отчаяно той, без да гледа към Хари – Слава Богу, не знаех какво е най-добре да направя докато те чакам. Изпратих ти сова в къщи, но те нямаше, спешно съобщение пристигна преди няколко минути.

– Знам за протеклата тоалетна – каза господин Уизли.

– Не, не, не е тоалетната, за изслушването на момчето Потър е, промениха времето и мястото, започва в осем часа сега и ще се проведе долу в старата съдебна зала номер десет.

– Но те ми казаха... Брада на Мерлин!

Господин Уизли погледна часовника си и скочи от стола си.

– Бързо, Хари, трябваше да сме там преди няколко минути.

Пъркинс се почувства подтиснат сред мъгълските чекмеджета, след като господин Уизли хвана Хари за ръката и затича.

– Защо са променили времето? – каза с въздишка Хари, докато преминаваха покрай кабинките на аврорите. Хората се обръщаха да ги погледнат.

– Не знам, но слава Богу, че дойдохме по-рано, защото ако ти липсваше, това щеше да е катастрофа.

Господин Уизли нетърпеливо натисна копчето на асансьора.

– ХАЙДЕ!

Асансьорът дойде и всеки път когато спираше на етажите, господин Уизли припряно натискаше бутончето с номер девет.

– Тези съдебни зали не са използвани от години – каза ядосано

господин Уизли – Не знам какво са намислили, но...

Закръглена вещица, която носеше пушещ таласъм отвори асансьора в този момент и господин Уизли не продължи.

– Атриумът – каза приятният женски глас и златните врати се отвориха, като пред Хари отново се показаха златните статуи от фонтана. Закръглената вещица излезе и магьосник със жълтеникава кожа влезе на нейно място.

– Добро утро, Артър – каза той с пресипнал глас, а асансьорът тръгна отново – Не очаквах да те видя тук.

– Спешна работа, Боди – каза господин Уизли, който пружинираше на краката си, хвърляйки загрижени погледи към Хари.

– А, да – каза Боди, гледайки Хари без да мигне – Разбира се.

Хари си спести емоциите към Боди, но изражението на последния го накара да се почувства не много удобно.

– Департамент на Мистериите – каза приятният женски глас и млъкна.

– Бързо, Хари – каза господин Уизли и след като асансьорът се отвори, двамата затичаха по коридора, който беше доста по-различен от предишните. Стените бяха голи, нямаше нито врати, нито прозорци, освен една цялата в черно, в самия край на коридора. Хари очакваше да преминат покрай нея, но вместо това господин Уизли го настъпи по крака и го побутна наляво, където имаше отвор водещ до няколко стъпала.

– Надолу, надолу – каза господин Уизли, взимайки две стъпала наведнъж – Асансьорът не слиза дотук, защо те... защо те...

Те стигнаха до края на стълбището и преминаха тичешком друг коридор който много наподобяваше този на Снейп в Хогуортс, с тъмно червени каменни стени факли. Вратите през които преминаха бяха от твърдо дърво с железни болтове и ключалки.

– Съдебна зала... десет... мисля... близо сме... да.

Господин Уизли се спъна и спря пред мръсна черна врата с желязно резе.

– Влизай – задъха се той, посочвайки към вратата – Тук е.

– Няма ли... няма ли да дойдеш с мен?

– Не, не, не ми е позволено. Успех!

Сърцето на Хари заби учестено, а в гърлото му беше заседнала буца. Той се спъна на прага, завъртя дръжката на вратата и влезе в съдебната зала.

Глава 8. Разпитът

Хари ахна, не успя да се сдържи. Голямото подземие, в което беше влязъл, беше ужасяващо познато. Не само го беше виждал преди, а и беше влизал преди. Това беше мястото, което беше посетил в офиса на Дъмбълдор, мястото, където беше видял семейство Лестранж да бъдат осъдени на доживотно затваряне в Азкабан.

Стените бяха от тъмен камък, слабо осветявани от факли. Празни пейки се издигаха от двете му страни, но отпред на най-високите пейки седяха много неясни фигури. Говореха тихо, но когато се затвори тежката врата зад Хари се възцари злокобна тишина.

Студен мъжки глас прокълта в съдебната зала.

– Закъсня.

– Съжалявам – каза Хари нервно – Аз... аз не знаех, че часът е променен.

– Това не е по вина на Визенгамот – каза гласът – Беше ти изпратена сова тази сутрин. Заеми мястото си.

Хари погледна към стола в центъра на залата, чиито облегалки бяха покрити с вериги. Беше виждал тези вериги да оживяват и да връзват този, който седеше между тях. Стъпките му ехтяха високо докато вървеше по каменния под. Когато седна предпазливо на ръба на стола веригите издрънчаха заплашително, но не го овързаха. Чувстваше гадене когато погледна към хората, които седяха на пейката горе.

Бяха петдесетина човека и, доколкото можеше да види, всички носеха тъмновиолетови роби с претенциозно изработено – У от лявата страна на гърдите. Всички бяха вперили погледите си в него, някои с много строги изражения, други с искрено любопитство.

По средата на първия ред седеше Корнелиус Фъдж, Министърът на магията. Фъдж беше едър човек, който често се перчеше със зелено бомбе, но днес се беше освободил от него. Беше се освободил и от снизходителната усмивка, с която преди се обръщаше към Хари. Широка магьосница с квадратна уста и много къса сива коса седеше отляво на Фъдж; тя носеше монокъл и внушаваше страх. От дясната страна на Фъдж имаше друга жена, но тя стоеше толкова назад на пейката, че лицето и беше в сянка.

– Много добре – каза Фъдж – След като обвиняемият присъства, най-накрая, нека започнем. Готов ли си? – извика надолу по реда.

– Да, сър – каза нетърпелив глас, който Хари познаваше. Братът на Рон, Пърси, седеше в края на предната пейка. Хари погледна към Пърси, като очакваше някакъв знак за познанство, но такъв нямаше. Очите на Пърси зад неговите очила с рогови рамки бяха съсредоточени върху пергамента му, а в ръката си държеше перо.

– Дисциплинарно разпитване на дванадесети август – каза Фъдж със звучен глас и Пърси започна веднага да води записки – за нарушения извършени според Указа за Ограничение на Непълнолетно Магьосничество и Международния Закон за Пазене на Тайна от Хари Джеймс Потър, живущ на улица – Привит Драйв номер четири, Литъл Уининг, Съри.

Разпитвачи: Корнелиус Осуолд Фъдж, Министър на магията; Амелия Сюзън Боунс, Началник на Отдел за Изпълнение на Магьосническия Закон; Долорес Джейн Умбридж, Старши Подсекретар на Министъра. Съдебен секретар, Пърси Игнациус Уизли...

– Свидетел за защитата, Албус Пърсивал Вулфрик Браун Дъмбълдор – каза тих глас зад Хари, който си обърна така бързо главата, че го заболя вратът.

Дъмбълдор крачеше ведро в залата облечен в тъмносиня роба и с напълно спокойно изражение. Дългата му сребърна брада и коса проблеснаха когато застана до Хари и погледна към Фъдж през очилата си с форма на полумесеци, които стояха по средата на силно изкривения му нос.

Членовете на Визенгамот мърмореха. Всички погледи бяха впити в Дъмбълдор. Някои изглеждаха раздражени, други леко уплашени; две по-възрастни магьосници на задния ред обаче му махнаха за добре дошъл.

Силна емоция се беше зародила в гърдите на Хари при гледката на Дъмбълдор, едно укрепващо, обещаващо чувство като това, което получаваше от песента на феникс. Искаше да улови погледа на Дъмбълдор, но Дъмбълдор не гледаше към него; продължаваше да гледа към явно смутения Фъдж.

– А... – каза Фъдж, който изглеждаше изцяло объркан – Дъмбълдор. Да. Значи ти... въз... получи нашето... въз... съобщение, че времето и... въз... мястото на събитието са били сменени?

– Трябва да съм го изпуснал – каза Дъмбълдор весело – Въпреки това заради една щастлива грешка пристигнах в Министерството три часа по-рано, така че нищо лошо не е станало.

– Да... добре... предполагам, че ще ни трябва друг стол... аз...

Уизли, би ли...?

– Няма нужда, няма нужда, – каза Дъмбълдор с приятен глас; беше си извадил магическата пръчка, леко я перна и отникъде до Хари се появи много мек сатенен фотьойл Дъмбълдор седна, допря върховете на дългите си пръсти и започна да наблюдава Фъдж над тях с учтив интерес. Членовете на Визенгамот все още мърмореха и шаваха неспокойно.

– Да – каза Фъдж отново, докато разпределяше бележките си – Добре тогава. Значи. Обвиненията. Да.

Той извади един пергамент от купчината пред него, пое дълбоко въздух и зачете:

– Обвиненията срещу обвиняемия са както следва: Че той умишлено, обмислено и в пълно съзнание за незаконността на действията си, бидейки получил предишно писмено предупреждение от Министерството на магията за подобно провинение, е произвел заклинание за Патронус в населен от мъгли район, в присъствието на мъгъл, което съставлява нарушение според Параграф В на Указа за Ограничение на Непълнолетно Магьосничество, 1875, и също според Секция 13 на Закона за Пазене на Тайна на Международната Конфедерация на Вълшебниците.

– Ти ли си Хари Джеймс Потър от Привит Драйв номер четири, Литъл Уининг, Съри? – каза Фъдж, като гледаше кръвнишки Хари над пергамента.

– Да – каза Хари.

– Получил си официално предупреждение от Министерството за употреба на нелегална магия преди три години, нали?

– Да, но...

– И въпреки това си направил заклинание за Патронус в нощта на втори август?

– Да – каза Хари – но...

– Със знанието, че не ти е позволено да използваш магия извън училище преди седемнадесетгодишна възраст?

– Да – каза Хари ядосано – но я използвах само защото бяхме...

Магьосницата с монокъла го прекъсна с оживен глас.

– Създал си възрастен Патронус?

– Да – каза Хари – защото...

– Осезаем Патронус?

– Какъв? – каза Хари.

– Патронусът ти имаше ли ясно определена форма? Имам предвид, беше нещо повече от пара или дим?

– Да – каза Хари, като чувстваше нетърпение и леко отчаяние –

елен е, винаги е елен.

– Винаги? – прогърмя Мадам Боунс – Създавал си Патронус преди?

– Да – каза Хари – Правя го повече от година.

– И си на 15 години?

– Да, и...

– И си научил това в училище?

– Да, професор Лупин ме научи по време на третата година, заради...

– Впечатляващо – каза мадам Боунс – истински Патронус на неговата възраст... наистина много впечатляващо.

Някои от магьосниците и вещиците около нея пак мърмореха; някои кимаха, а други се мръщеха и клатеха глави.

– Няма значение колко е била впечатляваща магията – каза Фъдж с раздразнен глас – всъщност, бих решил, че колкото по-впечатляваща, толкова по-лошо, като се има предвид че момчето го е направил пред погледа на мъгъл!

Тези, които се мръщеха, сега шепнеха одобрително, но беше лицемерното кимване на Пърси, което подтикна Хари да проговори.

– Направих го заради Дименторите! – каза той високо, преди някой да успее да го прекъсне.

Беше очаквал повече мърморене, но тишината, която се възцари, изглеждаше някак по-плътна от преди.

– Диментори? – каза мадам Боунс след момент, а дебелите и вежди така се бяха повдигнали, че монокълтът и можеше да падне – Какво искаш да кажеш, момче?

– Искам да кажа, че имаше двама Диментори по уличката и те нападнаха мен и братовчед ми.

– А – каза Фъдж отново, усмихвайки се неприятно като гледаше наоколо към Визенгамота, сякаш ги канеше да се посмеят с него – Да. Да, реших, че ще чуем нещо подобно.

– Диментори в Литъл Уининг? – попита мадам Боунс с много изненадан глас – Не разбирам...

– Не разбираш ли, Амелия? – каза Фъдж и още се хилеше – Нека ти обясня. Обмислял го е и е решил, че Диментори биха били добра илюстрация, наистина доста добра... Мъгълите не виждат Диментори, нали момче? Много удобно, много удобно... значи само твоята дума без свидетели...

– Не лъжа – каза Хари високо над нова вълна от мърморене – Бяха двама, идваха от двата края на уличката, всичко стана тъмно и студено и

братовчед ми ги усети и се затича...

– Стига, стига... – каза Фъдж с надменен поглед – съжалявам, че трябва да прекъсна една, сигурен съм, добре отретепирана история...

Дъмбълдор прочисти гърло. Членовете на Визенгамот утихнаха.

– Всъщност имаме свидетел за присъствието на Диментори на уличката – каза той – Имам предвид друг освен Дъдли Дърсли.

Закръгленото лице на Фъдж започна да се отпуска, сякаш някой беше изкарал въздух от него. Погледна надолу към Дъмбълдор за един-два момента и после, с вид на човек, който се взема в ръце, каза – Страхувам се, че нямаме време да слушаме повече измишльотини, Дъмбълдор. Искам да приключваме бързо...

– Може да греша – каза Дъмбълдор любезно – но съм сигурен, че според Устава на Визенгамот обвиняемият има право да призове свидетели за неговото дело. Не е ли такава политиката на Отдела за изпълнение на магьосническия закон, мадам Боунс?

– Вярно – отвърна мадам Боунс – Напълно вярно.

– О, много добре, много добре – сопна се Фъдж – Къде е този човек?

– Доведох я с мене – каза Дъмбълдор – Тя е отвън. Да я...?

– Не... Уизли, ти иди – излая Фъдж на Пърси, който скочи веднага, затича се надолу по стълбите от балкона на съдиите и мина бързо покрай Дъмбълдор и Хари без да ги погледне.

Момент по-късно Пърси се върна, следван от мисис Фиг. Тя изглеждаше уплашена и по-луда от всякога. На Хари му се прииска да се сетила да си смени домашните пантофи.

Дъмбълдор се изправи и предостави стола си на мисис Фиг, правейки втори за себе си.

– Пълно име? – каза Фъдж високо, когато мисис Фиг се беше настанила нервно на ръба на стола.

– Арабела Дорийн Фиг – каза мисис Фиг с разтреперан глас.

– И коя точно сте вие? – попита Фъдж с отегчен и високомерен глас.

– Жител съм на Литъл Уининг, близо до къщата на Хари Потър.

– Нямаме данни за никакъв магьосник или вещица, живущи в Литъл Уининг, освен Хари Потър – каза мадам Боунс веднага – Положението винаги е било точно следено предвид... предвид минали събития.

– Аз съм безмоцна – каза мисис Фиг – затова няма как да ме имате регистрирана, нали?

– Безмоцна, а? – каза Фъдж, като я гледаше внимателно – Ще

проверим това. Ще оставите детайлите от потеклото си на асистента ми Уизли. Между другото, могат ли безмошните да виждат Диментори? – добави, като се оглеждаше настрани по пейката.

– Да, можем! – каза мисис Фиг възмутено.

Фъдж погледна отново към нея с повдигнати вежди – Много добре – каза той резервирано – Каква е вашата история?

– Бях излязла да купя котешка храна от магазина на ъгъла в края на Уистирия Уок, около 9 часа, във вечерта на втори август – пробърбори мисис Фиг веднага, сякаш си беше научила думите наизуст – Когато чух безредие надолу по алеята между Уистирия Уок и Магнолия Кресчънт. Когато стигнах до началото на уличката видях Диментори да бягат...

– Да бягат – попита мадам Боунс остро – Дименторите не бягат, те се плъзгат.

– Това исках да кажа – каза мисис Фиг и няколко розови петна се появиха по изсъхналите и страни – Плъзгаха се надолу по алеята към каквото приличаше на две момчета.

– Как изглеждаха? – попита мадам Боунс и така присви очи, че краищата на монокъла се скриха в плътта и.

– Ами, едното беше доста голямо, а другото по-скоро мършаво...

– Не, не – каза мадам Боунс нетърпеливо – Дименторите... опишете тях.

– О – каза мисис Фиг, докато розовият цвят слизаше към врата и. – Бяха големи. Големи и носеха мантии.

Хари усети, че му прималява. Каквото и да кажеше мисис Фиг му звучеше най-много като да е виждала снимка на Диментор, а снимката не можеше да предаде истински как изглеждат тези същества: зловещия начин, по който се движеха, реещи се сантиметри над земята; или заобикалящата ги гниеца миризма; или ужасния тракащ звук, с който поглъщаха въздуха наоколо...

На втория ред един тантурест магьосник с големи черни мустаци заговори на ухо на съседката си, къркосока вещица. Тя се ухили и кимна.

– Големи и носещи мантии – повтори мадам Боунс студено, докато Фъдж сумтеше подигравателно – Разбирам. Нещо друго?

– Да – каза мисис Фиг – Усетих ги. Стана студено, а отбележете, че това беше много топла лятна вечер. И почувствах... сякаш всичката радост си е отишла от света... и си спомних... ужасяващи неща.

Гласът и се разтрепери и замря.

Очите на мадам Боунс леко се разшириха. Хари можеше да види

червени петна на мястото, където беше стоял монокълът.

– Какво направиха Дименторите? – попита тя и Хари усети прилив на надежда.

– Те тръгнаха към момчетата – каза мисис Фиг, сега с по-силен и по-уверен глас, докато руменината се стичаше от лицето и – Едното беше паднало. Другото вървеше назад и се опитваше да отблъсне Диментора. Това беше Хари. Той опита два пъти и издаде само сребърна пара. На третия опит създаде Патронус, който връхлетя срещу единия Диментор, а после с насърчението ми пропъди другия от братовчед му. И това... това се случи – Завърши мадам Фиг някак тромаво.

Мадам Боунс погледна към мисис Фиг мълчаливо. Фъдж изобщо не гледаше към нея, а въртеше пергаментите в ръцете си. Най-накрая повдигна очите си и каза по-скоро агресивно – Това е, което сте видяла, така ли?

– Това се случи – повтори мисис Фиг.

– Много добре – каза Фъдж – Можете да си тръгвате.

Мисис Фиг отправи изплашен поглед към Дъмбълдор и тръгна към вратата. Хари я чу да се затваря зад нея.

– Не особено убедителен свидетел – каза Фъдж надменно.

– О, не знам – каза мадам Боунс с гръмовния си глас – Със сигурност описа доста точно ефектите от дименторска атака. И не мога да си представя защо би казала, че са били там ако не е вярно.

– Но Диментори да бродят в мъгълско предградие и просто случайно да срещнат магьосник? – изсумтя Фъдж – Вероятността е много, много малка. Дори Багман не би се обзаложил...

– О, не мисля, че някой от нас вярва, че Дименторите са били там по случайност – каза Дъмбълдор леко.

Вещицата отдясно на Фъдж леко се раздвижи, но всички останали бяха много тихи и неподвижни.

– И какво точно трябва да значи това? – попита Фъдж ледено.

– Значи, че според мене им е било наредено да отидат там – каза Дъмбълдор.

– Мисля, че бихме имали сведение ако някой е наредил на два Диментора да идат да се разходят в Литъл Уининг – изляз Фъдж.

– Не, ако Дименторите вземат нареждания от някой различен от Министерството, тези дни – каза Дъмбълдор спокойно – Вече съм изразил пред тебе гледната си точка по въпроса, Корнелиус.

– Да, така е – каза Фъдж убедително – И нямам причина да вярвам, че мнението ти е нещо различно от безсмислица, Дъмбълдор.

Дименторите стоят на място в Азкабан и правят каквото изискваме от тях.

– Тогава – каза Дъмбълдор тихо, но ясно – трябва да се запитаме защо някой от Министерството е наредил на два Диментора да отидат на онази уличка на втори август.

Сред съвършената тишина, която посрещна тези думи, вещицата отдясно на Фъдж се наведе напред, така че Хари я видя за пръв път.

Помисли, че изглеждаше точно като грамадна бледа жаба. Беше доста дундеста с широко, отпуснато лице, врат малък колкото на чичо Върнън и много широка увиснала уста. Очите и бяха големи, кръгли и леко изпъкнали. Дори малката черна кадифена панделка, сложена на косата ѝ, напомняйки му за едра муха, която щеше да хване с дълъг лепкав език.

– Съдът дава думата на Долорес Джейн Умбридж, Старши подсекретар на Министъра – каза Фъдж.

Вещицата заговори с прърхаш, момичешки, тънък глас, който изнепада Хари, който очакваше крякане.

– Сигурна съм, че не съм ви разбрала добре, професор Дъмбълдор – каза тя с превзета усмивка, която не достигна големите ѝ кръгли очи, които останаха студени както обикновено – Толкова глупаво от моя страна, но прозвуча сякаш за един дребничък момент предполагате, че Министерството на магията е поръчало атака над това момче!

Тя се изсмя звънливо, което накара космите по гърба на Хари да се изправят. Още няколко от членовете на Визенгамот се засмяха с нея. Нямаше как да е по-ясно, че никой от тях не беше особено развеселен.

– Ако е вярно, че Дименторите вземат заповеди само от Министерството и е вярно също, че два Диментора са нападнали Хари и братовчед му, то тогава логично следва, че някой от Министерството може да е поръчал атаките – каза Дъмбълдор любезно – Разбира се, специално тези Диментори може да са били извън контрола на Министерството...

– Няма Диментори извън контрола на Министерството! – изплющя Фъдж, а лицето му беше керемиденочервено.

Дъмбълдор наклони главата си в леко кимване.

– Тогава несъмнено Министерството ще направи цялостно разследване защо два Диментора са били толкова далеч от Азкабан и защо са нападнали без разрешение.

– Не е твоя работа да решаваш какво ще прави или няма да прави Министерството, Дъмбълдор! – изплющя Фъдж, сега с оттенък на пурпурно, от който чичо Върнън би бил горд.

– Разбира се, че не е – каза Дъмбълдор меко – Просто изразявах увереността си, че този въпрос няма да остане неразследван.

Той погледна към мадам Боунс, която нагласи монокъла си и погледна към него, леко намръщена.

– Искам да напомня на всички, че поведението на тези Диментори, ако те не са само плод на въображението на това момче, не е включено в това разпитване! – каза Фъдж – Тук сме, за да разгледаме нарушенията на Хари Потър според Указа за Ограничение на Непълнолетно Магьосничество!

– Разбира се – каза Дъмбълдор – Но присъствието на Диментори на онази уличка е силно уместно. Седма клауза от Указа гласи, че магия може да бъде използвана в присъствието на мъгли при извънредни обстоятелства и тъй като тези извънредни обстоятелства включват ситуации, които заплашват живота на магьосника или вещицата или на някакви вещици, магьосници или мъгли, които присъстват по време на...

– Наясно сме със седма клауза, много благодаря! – изръмжа Фъдж.

– Разбира се, че сте – каза Дъмбълдор учтиво – Тогава имаме съгласие, че употребата на Патронус от Хари в тези обстоятелства попада именно в категорията на извънредните обстоятелства, които клаузата описва?

– Ако е имало Диментори, в което се съмнявам.

– Чу го от свидетел – прекъсна го Дъмбълдор – Ако още се съмняваш в истинността на показанията й, извикай я отново, разпитай я отново. Сигурен съм, че тя няма да възрази.

– Аз... това... не... – развилня се Фъдж, докато въртеше пергаментите в ръцете си – Това е... искам да приключа с това днес, Дъмбълдор!

– Но, ти разбира се не би се безпокоил колко пъти ще чуеш един свидетел, ако алтернативата е сериозна съдебна грешка – каза Дъмбълдор.

– Сериозна грешка, глупости! – каза Фъдж като крещеше – Правил ли си си труда да пресметнеш в колко небивалици се е забърквало това момче, Дъмбълдор, докато се опитва да прикрие очебийната злоупотреба на магия извън училище? Предполагам си спомняш Хвърковатата магия, която направи преди три години...

– Не бях аз, беше едно домашно духче! – каза Хари.

– ВИЖДАШ ЛИ? – изрева Фъдж, сочейки превзето по посока на Хари – Домашно духче! В мъгълска къща! Питам теб...

– Домашното духче, за което става въпрос в момента е на работа в Хогвортс – каза Дъмбълдор – Ако искаш мога да го извикам веднага, за

да даде показания.

– Аз... не... нямам време да слушам домашни духчета! Както и да е, това не е единственото... той наду леля си, за Бога! – извика Фъдж, като удари с юмрук по пейката и обърна една мастилница.

– И ти много любезно не предяви обвинение в онзи случай, приемайки, че, предполагам, дори и най-добрите магьосници не могат винаги да контролират емоциите си – каза Дъмбълдор спокойно, докато Фъдж се опитваше да изтрие мастилото от бележките си.

– Да и дори не съм започнал с какво се забърква в училище.

– Но тъй като Министерството няма правомощия да наказва ученици на Хогуортс за лошо поведение в училище, поведението на Хари там не е уместно на това разпитване – каза Дъмбълдор любезно както винаги, но сега с лека следа от студенина зад думите му.

– Охо! – каза Фъдж – Не е наша работа какво прави в училище, а? Така ли мислиш?

– Министерството няма права да изключва ученици от Хогуортс, Корнелиус, както ти напомних в нощта на втори август – каза Дъмбълдор – Нито има право да конфискува пръчки, докато обвиненията не са успешно доказани; отново, както ти напомних в нощта на втори август. С превъзходната си бързина да се увериш, че законът е спасен, изглежда самия ти си недогледал няколко закона.

– Законите могат да се променят – каза Фъдж свирепо.

– Разбира се, че могат – отвърна Дъмбълдор като наклони глава – И изглежда, че определено правиш много промени, Корнелиус. Защо в няколкото кратки седмици откакто напуснах Визенгамот, е станало вече практика да се създава пълно углавно дело, което се занимава с простия въпрос за непълнолетна магия!

Няколко от магьосниците над тях се раздвижиха неловко. Лицето на Фъдж стана малко по-тъмно от червеникаво-кафявото. Жабестата магьосница от дясната му страна, обаче, просто гледаше втрещено Дъмбълдор с непроницаемо лице.

– Доколкото знам – продължи Дъмбълдор – все още няма постановен закон, който да накаже Хари за всяка частица магия, която е направил. Обвинен е в конкретно нарушение и е представил своята защита. Всичко, което той и аз можем да направим, е да изчакаме вашата присъда.

Дъмбълдор отново допря пръстите си и не каза нищо повече. Фъдж го гледаше злобно, явно вбесен. Хари погледна настрани към Дъмбълдор, търсещ подкрепа; изобщо не беше сигурен, че Дъмбълдор е прав да

казва на Визенгамот, че е време да вземат решение. Отново, въпреки това, Дъмбълдор сякаш не съзнаваше опита на Хари да го погледне. Той продължи да гледа нагоре към пейките където целият Визенгамот беше изпаднал в настоятелни тихи разговори.

Хари погледна краката си. Сърцето му, което изглежда се беше подуло до ненормална големина, биеше лудо срещу ребрата му. Беше очаквал разпитването да продължи по-дълго. Не беше сигурен, че е направил добро впечатление. Не беше казал особено много. Трябваше да обясни по-обстойно за Дименторите, как беше паднал, как Дъдли и него замалко не ги целунаха...

Два пъти погледна нагоре към Фъдж и отвори уста да каже нещо, но надутото му сърце сега възпираше дихателните му пътища и двата пъти пое дълбоко въздух и пак погледа надолу към обувките си.

Тогавашепотът престана. Хари искаше да погледне нагоре към съдиите, но реши, че е много, много по-лесно да продължава да си гледа връзките.

– Тези които гласуват за обявяване невинен по всички обвинения, моля да вдигнат ръка? – каза гръмкият глас на мадам Боунс.

Главата на Хари рязко се повдигна. Имаше ръце във въздуха, много ръце... повече от половината! Дишаш много бързо, той се опита да ги преброи, но преди да свърши мадам Боунс беше казала:

– И тези за доказване виновен?

Фъдж вдигна ръка; така направиха и още пет-шест други, включително вещицата отдясно, мустакатият магьосник и къдрокосата вещица от втория ред.

Фъдж погледна наоколо, сякаш нещо му беше заседнало в гърлото, и свали ръката си. Пое два пъти дълбоко въздух и каза с глас, изопачен от потисната ярост.

– Много добре, много добре... Доказан за невинен по всички обвинения.

– Отлично – каза Дъмбълдор отсечено, изправяйки се на крака, изваждайки пръчката си и карайки двата сатенени стола да изчезнат – Добре, аз трябва да тръгна. Приятен ден на всички.

И без веднъж да погледне Хари, той профуча извън подземие.

[#1 fudge – (англ.) празни приказки, глупости]

[#2 bones – (англ.) кокали, кости]

[#3 dolores – (исп.) болки / umbridge – (англ.) обида, оскърбление]

[#4 fig – (англ.) смокиня/ премяна, тоалет]

Глава 9. Бедите на госпожа Уизли

Рязкото заминаване на Дъмбълдор беше напълно изненадващо за Хари. Той продължаваше да седи там на стола с веригите, борейки се с чувствата си на шок и облекчение. Магьосниците от трибунала се бяха изправили, говорейки си, докато събираха и подреждаха книгата си. Хари стана. Никой изглежда не му обръщаше и най-малкото внимание, освен отровната магьосница, която бе седяла отдясно на Фъдж, тя го наблюдаваше втръчено, както преди това бе гледала и Дъмбълдор. Пренебрегвайки я, той се опита да улови погледите или на Фъдж, или на мадам Боунс, като искаше да ги попита дали е свободен да си върви, но Фъдж изглеждаше твърдо решен да не забелязва Хари, докато мадам Боунс беше заета с куфарчето си. Затова той направи няколко несигурни стъпки към изхода и когато никой не му каза да се върне обратно, си тръгна с много бързи крачки.

Той взе последните няколко стъпала почти тичайки, дърпайки силно вратата и почти се сблъска с господин Уизли, който стоеше отдясно с бледо и неспокойно изражение.

– Дъмбълдор не каза...

– Невинен – отвърна Хари, затваряйки вратата след себе си – по всички обвинения.

Грейнал, господин Уизли прегърна Хари през раменете.

– Хари, това е чудесно! Да, разбира се, те не можеха да те признаят за виновен, нямаха никакви доказателства, но въпреки това, не мога да претендирам, че бях...

Но господин Уизли млъкна, тъй като вратата на заседателната зала се отвори и магьосниците от Трибунала излязоха.

– Брада на Мерлин! – възкликна учудено господин Уизли, дърпайки Хари да им направи път – Бил си разпитван от истински съд?

– И аз така мисля – каза внимателно Хари.

Няколко от магьосниците кимнаха на Хари, докато минаваха покрай него и няколко, включително мадам Боунс казаха: „Добро утро, Артър“ на господин Уизли, но повечето извърщаха очи. Корнелиус Фъдж и приличащата на гъба отровна вещица бяха сред последните, напуснали подземие. Фъдж премина покрай Хари и господин Уизли сякаш те бяха стена, вещицата погледна преценяващо Хари. Последният, който излезе беше Пърси. Също както и Фъдж, той напълно пренебрегна Хари и

баща си, носеше голямо парче навит пергамент и носът му беше вирнат. Линиите около устата на господин Уизли се набръчкаха, но другояче той не показа, че е забелязал своя трети син.

– Ще те върна веднага в къщи, за да съобщиш на другите добрите новини – кимна към Хари, докато Пърси изчезна по стълбището към деветия етаж – Ще те превода по пътя на онази течаща тоалетна в Бетнъл Грийн. Хайде.

– А какво ще направиш с тоалетната? – попита ухилен Хари. Сега всичко му изглеждаше много по-забавно. Беше невинен, щеше да се върне в Хогвортс.

– Просто е, достатъчно анти-сакатлък – каза господин Уизли, докато се качваха по стълбите – Но не разполагаме с чак толкова много, че да възстановим повреденото. По-важно е какво се крие зад този вандализъм, имам чувството, че е нещо по-дълбоко и гадно.

Той спря по средата на изречението. Току-що бяха стигнали до коридора на деветия етаж и Корнелиус Фъдж беше само на няколко крачки от тях, разговаряше тихо с висок мъж със зализана руса коса и бледо лице.

Вторият мъж се обърна при звука от техните стъпки. Той също млъкна, а студентите му сиви очи фиксираха Хари.

– Добре, добре, добре... Патронус Потър – каза хладно Луциус Малфой.

Хари замръзна. Той беше виждал тези студени сиви очи скрити под качулка и беше чувал този леден глас, когато се бе дуелирал с Лорд Волдеморт. Той не можеше да повярва, че Луциус Малфой го гледа, че се намира тук, че Корнелиус Фъдж разговаря с него, след като преди няколко седмици Хари му беше казал, че Малфой е смъртожаден.

– Министърът току-що ми разказа за щастливото ти избавление, Потър – провлече господин Малфой – Направо удивителен е начинът, по който продължаваш да се провираш между дупките... като змия, бих казал...

Господин Уизли стисна Хари за рамото.

– Да – отвърна Хари – Да, добър съм в избавянето.

Луциус Малфой вдигна очи към лицето на господин Уизли.

– А ето го и Артър Уизли! Какво правиш тук, Артър?

– Работя тук – отвърна кратко господин Уизли.

– Не тук сигурно? – каза господин Малфой, посочвайки с поглед вратата зад рамото на господин Уизли – Мисля, че си на втория етаж... не правеше ли нещо, свързано с мъгълските вещи и омагьосването им?

– Не – изплющя гласът на господин Уизли, пръстите му сега силно стискаха рамото на Хари.

– Какво вие правите тук? – попита Хари Луциус Малфой.

– Не мисля, че личните работи между мен и министъра те касаят, Потър – каза Малфой. Хари отчетливо чу лек звън на нещо, което звучеше като пълен джоб със злато – Наистина, само защото си любимото момче на Дъмбълдор, не трябва да очакваш същото разглеждане от нас останалите. Ще отидем ли в офиса ви, министре?

– Разбира се – отговори Фъдж, като обърна гръб на Хари и господин Уизли – От тук, Луциус.

Те продължиха заедно, говорейки с ниски гласове. Господин Уизли не позволи на Хари да тръгне, докато те не изчезнаха в асансьора.

– Защо той не чакаше пред офиса на Фъдж, след като двамата имат бизнес дела? – попита неспокойно Хари – Какво прави той тук?

– Опитал се е да се промъкне долу до съдебната зала, ако питаш мен – каза господин Уизли, изглеждайки необичайно възбуден и поглеждайки зад гърба си, за да е сигурен, че те не са наоколо – Опитвал се е да разбере дали ще те изключат или не. Когато те заведе в къщи, ще изпратя съобщение на Дъмбълдор, той трябва да узнае, че Фъдж и Малфой отново са разговаряли.

– Все пак, какъв частен бизнес те биха могли да имат?

– Злато, предполагам – каза ядосано господин Уизли – Малфой постига така нещата от години... давайки злато на подходящите хора... след това той иска услуги... закъснелите закони, които нарушава... о, той е много добре свързан, Луциус Малфой.

Асансьорът пристигна. Беше празен освен няколко напомнянки, които кръжаха около главата на господин Уизли, той натисна бутона за Атриума и бутна ядосано вратите.

– Господин Уизли – каза бавно Хари – Ако Фъдж се среща насаме със смъртожадни като Малфой, как да сме сигурни, че не са му приложили проклятието Имперису?

– Не мисли, че не ни е хрумвала тази мисъл, Хари – отговори внимателно господин Уизли – Но Дъмбълдор мисли, че в момента Фъдж действа на своя глава – което, както казва Дъмбълдор, не носи голяма полза. По-добре е да не говорим повече за това, Хари.

Вратата се отвори и те влязоха в Атриума. Ерик, магьосникът от охраната беше скрит отново зад своя „Пророчески вестни“. Те отново преминаха покрай фонтана със златните статуи преди Хари да си спомни.

– Почакай... – каза той на господин Уизли и извади портмонето си

от джоба. Той погледна очарователното лице на магьосника, но гледано от близо то изглеждаше доста немощно и глуповато. Усмивката на вещицата беше блудкава, като на участничка в конкурс за красота и от това, което Хари знаеше за кентаврите и таласъмите те не гледаха с особено възторг на човешките същества. Само позата на домашното духче на пълзящо сервилничество изглеждаше правдоподобно. Подхилквайки се при мисълта какво би казала Хърмаяни ако можеше да види статуята на духчето, Хари изсипа цялото съдържание на портмонето си във фонтана.

– Знаех си – каза Рон – Знаех си, че ще се измъкнеш и този път!

– Те бяха длъжни да те оправдаят – каза Хърмаяни, която изглеждаше разтревожена, когато Хари влезе в кухнята и беше закрила лицето си с ръце – Нямаха улики срещу теб, никой от тях.

– Мисля, че всички вие изгледахте сигурни, че ще се измъкна – каза с усмивка Хари.

Госпожа Уизли избърса лицето с престилката си и Фред, Джордж и Джини затанцуваха боен танц с викове:

– Той се измъкна, той се измъкна, той се измъкна...

– Достатъчно. Сядайте – викна госпожа Уизли, макар че също се усмихваше. Слушай, Сириус, Луциус Малfoy е бил в Министерството.

– Какво? – попита остро Сириус.

– Той се измъкна, той се измъкна, той се измъкна...

– Мирувайте вие тримата. Да, видяхме го да разговаря с Фъдж на деветия етаж, след това двамата заедно отидоха до офиса на Фъдж. Дъмбълдор трябва да знае.

– Точно така – каза Сириус – Не се безпокой, ще му кажем.

– Добре, време е да се връщам, очаква ме една протекла тоалетна в Бетнъм Грийн. Моли, ще закъснея. Ще поема дежурството на Тонкс, но Кингсли може да дойде за вечеря.

– Той се измъкна, той се измъкна, той се измъкна...

– Достатъчно – Фред-Джордж-Джини – каза госпожа Уизли, след като господин Уизли напусна кухнята – Хари, миличък, ела и седни, ето обяда, ти хапна малко на закуска.

Рон и Хърмаяни седнаха срещу него, като изглеждаха по-щастливи отколкото бяха първия път, когато той пристигна на Гримо Плейс. Чувството на Хари за зашеметяващо спокойствие, което донякъде бе помрачено от срещата с Луциус Малfoy, се върна отново. Мръсната къща изглеждаше по-топла и приветлива, дори Крийчър му изглеждаше по-малко грозен, когато навря нос си в кухнята да проучи източника на

целия този шум.

– Разбира се, след като Дъмбълдор е застанал на твоя страна, нямаше начин да те осъдят – каза щастливо Рон, докато сипваше големи камари картофено пюре в чинията на всеки.

– Да, той се застъпи за мен – каза Хари. Той почувства, че би прозвучало доста неблагоприятно и детинско, ако беше казал:

– Бих искал той да ми проговори. Или дори да ме погледне.

И както си го мислеше, белегът го заболя толкова силно, че постави ръката си отгоре му.

– Какво става? – попита разтревожено Хърмаяни.

– Белегът – измънка Хари – Нищо особено...

Никой от останалите не забеляза нищо. Всички се хранеха, докато обсъждаха избавлението на Хари; Фред, Джордж и Джини все още пееха. Хърмаяни изглеждаше доста загрижена, но преди да каже нещо, Рон се обади щастливо:

– Обзалагам се, че тази вечер Дъмбълдор ще дойде да празнува с нас.

– Не мисля, че ще има тази възможност, Рон – каза госпожа Уизли, докато поставяше голяма чиния с печено пиле пред Хари – Наистина е много зает в момента.

– ТОЙ СЕ ИЗМЪКНА, ТОЙ СЕ ИЗМЪКНА, ТОЙ СЕ ИЗМЪКНА...

– МЛЪКНЕТЕ! – извика госпожа Уизли.

През следващите няколко дни Хари забеляза един човек на Гримо Плейс номер дванайсет, който не изглеждаше особено доволен от това, че Хари ще се върне в Хогвортс. Сириус демонстрира голяма радост първия път, когато чу новината от Хари, стискайки му ръката и грейна също като останалите. Скоро той стана отново мрачен и избягваше да разговаря с другите, дори с Хари, и прекарваше по-голямата част от времето си в стаята на майка си с Бъкбийк.

– Не се чувствай виновен – каза Хърмаяни, след като Хари сподели някои от чувствата си с нея и Рон докато търкаха мухлясал долап на третия етаж няколко дена по-късно – Ти принадлежиш на Хогвортс и Сириус го знае. Лично аз мисля, че той се държи като егоист.

– Това е доста грубо, Хърмаяни – намръщи се Рон, докато се опитваше да махне голям пласт мухъл, полепнал по пръстите му – Ти не би искала да бъдеш затворена в тази къща без никаква компания.

– Той има компания – отговори Хърмаяни – Това е Главният щаб на Ордена на Феникса, нали? Той беше подхранил надеждите си, че Хари ще дойде да живее с него.

– Не мисля, че това е вярно – каза Хари, изстисквайки дрехата си – Той не ми даде твърд отговор, когато го попитах бих ли могъл.

– Той просто не е искал да подхранва по-големи надежди – каза проникателно Хърмаяни – И вероятно той се е почувствал малко виновен пред себе си, защото според мен част от него наистина се е надявала ти да бъдеш изключен. Тогава и двамата щяхте да сте изгнаници тук.

– Достатъчно – казаха заедно Рон и Хари, но Хърмаяни продължи.

– Понякога мисля, че майката на Рон е права и Сириус бърка теб и баща ти, Хари.

– Мислиш, че не е наред с главата ли? – попита гневно Хари.

– Не, мисля, че е бил много самотен дълго време – каза простиичко Хърмаяни.

В този момент госпожа Уизли отвори спалнята зад тях.

– Още ли не сте свършили? – каза тя, обръщайки глава към долапа.

– Вие бяхте толкова запалени да помагате на Ордена – каза госпожа Уизли – Можете да го направите, като направите Главния щаб обитаем за живеене.

– Чувствам се като домашно духче – изръмжа Рон.

– Добре, сега разбирате колко ужасяващ живот водят, може би вече ще сте малко по-активни в СМРАД – каза с надежда Хърмаяни, след като госпожа Уизли излезе – Знаете ли, може би нямаше да е лоша идея да се покаже на хората колко ужасно е да се чисти през цялото време, можем да организираме показно почистване в общата стая на Грифиндор, в подкрепа на СМРАД. Това ще спечели повече симпатизанти.

– Ще те подкрепя да млъкнеш относно СМРАД – промърмори вбесено Рон, но само Хари можеше да го чуе.

Хари се улови, че мечтае за Хогуортс все повече и повече с приближаването на края на ваканцията. Не можеше да дочака да види отново Хагрид, да играе отново квидич, дори да се изправи срещу странните растения в парниците при уроците по билкология, само да напусне тази мръсна къща, където половината от долапите бяха все още мухлясали и Крийчър с хрипящи обида да се показва от сенките, когато минаваш покрай него, но Хари внимаваше да не казва нищо от думите му на Сириус.

Фактът, че живееше в Главния щаб на движението анти-Волдемор не беше нито толкова интересен, нито толкова вълнуващ, колкото бе очаквал Хари. Членовете на Ордена на Феникса идваха и си отиваха редовно, понякога оставаха за вечеря, понякога само за няколко минути оживен разговор. Госпожа Уизли беше сигурна, че Хари и останалите не

могат да ги чуят /нито с разширени уши, нито с нормални/ и никой, дори Сириус, не изглеждаше да чувства, че Хари има нужда да знае повече от това, което беше чул при пристигането си.

През последния ден от ваканцията Хари почистваше курешките, които Хедуиг хвърляше от гардероба, когато Рон отвори спалнята им, носейки купчина пликове.

– Пристигнаха списъците – каза той, като хвърли един върху седналия на стола Хари.

– По едно време мислех, че са забравили, друг път пристигат доста по-рано.

Хари хвърли последните курешки в чанта с боклук и замери Рон с чантата, сякаш целеше баскетболен кош. Той отвори писмото си. Съдържаха две парчета пергамент: едното – обичайното напомняне, че учебната година започва на първи септември, второто му казваше какви учебници ще са му нужни за годината.

– Само две нови – каза той, докато четеше листа – Стандартна книга за заклинанията част 5 от Миранда Гошаук и – Защитна магическа теория на Уилбърт Слинкърт.

Бум.

Фред и Джордж се магипортираха пред Хари. Той толкова често ги беше виждал да го правят, че не мръдна от мястото си.

– Чудехме се кой е включил книгата на Слинкърт.

– Защото това означава, че Дъмбълдор е намерил нов преподавател по Защита срещу черните изкуства – добави Джордж.

– И съвсем навреме – каза Фред.

– Какво искате да кажете? – подскочи Хари.

– Добре, подслушахме разговора на мама и татко с Разширените уши преди няколко седмици – каза Фред на Хари – и от това, което те казаха, Дъмбълдор е имал истински ядове докато намери някой, който да поеме работата през тази година.

– Не е изненадващо, като си спомняте какво се случи на останалите четири – добави Джордж.

– Един беше изхвърлен, един умря, един загуби паметта си и се заключваше в дървото за девет месеца – преброи ги Хари на пръсти – Да, разбирам какво искате да кажете.

– Какво става с теб, Рон? – попита Фред.

Рон не отговори. Хари погледна наоколо. Рон стоеше с леко отворена уста, гледайки писмото си от Хогвортс.

– Какво има? – попита Фред, опитвайки се да види през рамото на

Рон съдържанието на пергаментата.

Фред също зяпна.

– Префект? – каза той, гледайки невярващо писмото – Префект?

Джордж се приближи, грабна пергаментата от Рон, обърна го от двете страни и по лицето му изби червенина.

– Няма начин – каза Джордж с глух глас.

– Трябва да е грешка – каза Фред, държейки писмото встрани от Рон срещу светлината и изучавайки печата – На никой от тях не би му минало през ум да направи Рон префект.

Главите на близнаците се обърнаха към Хари в унисон.

– Мислехме, че ти си печелившият кон – каза Фред с тон, който едва ли не обвиняваше Хари в измама.

Смятахме, че Дъмбълдор беше длъжен да избере теб – възмути се Джордж.

– След спечелването на Триагическия турнир и всичко останало – добави Фред.

– След всички неприятности, които му се случиха – каза Джордж на Фред.

– Да – каза бавно Фред – На теб наистина ти се събраха много беди на главата, приятелю. Най-малкото трябваше да получиш някаква привилегия.

Той обикаляше около Хари и го тупаше по гърба, докато хвърляше към Рон унищожителен поглед.

– Префект... Рони Префектът.

– Мама ще пощурее – изпъшка Джордж, като пхна в ръката на Рон значката на префекта с погнуса.

Рон, който все още не беше казал нито дума, взе значката, погледна я за момент, след това я насочи към Хари сякаш за потвърждение, че това е истина. Хари я взе. Голяма буква – П беше изобразена върху герба с Грифиндорския лъв. Той беше виждал тази значка от първия си ден на гърдите на Пърси.

Вратата се отвори. Хърмаяни влезе с насълзени очи в стаята, бузите ѝ червенееха и косата ѝ се ветрееше. Държеше в ръката си плик.

– Ти-ти получи ли?

Тя погледна значката в ръката на Хари и издаде вик:

– Знаех си! – възкликна развълнувано, размахвайки писмото си – И аз, Хари, и аз!

– Не – каза бързо Хари, връщайки значката на Рон – Не аз, а Рон...

– Е, какво?

– Рон е префект, не аз – отвърна Хари.

– Рон? – каза Хърмаяни и челюстта ѝ увисна – Но... сигурен ли си? Имам пред вид?

Тя почервения, тъй като Рон я изгледа с предизвикателен израз на лицето.

– Моето име е на писмото – каза той.

– Аз... – каза напълно объркана Хърмаяни – Аз... добре... уау!

Поздравления, Рон! Това е наистина.

– Неочаквано – кимна Джордж.

– Не – задъха се Хърмаяни – Не е... Рон има заслуги за... той наистина е...

Вратата зад тях се отговори малко по-силно и госпожа Уизли влезе при тях, носейки куп изпрани и изгладени мантии.

– Джини каза, че списъците с учебниците най-после са пристигнали – погледна тя към пликовете, след което започна да подрежда дрехите на два купа – Ако ми ги дадете, ще отида днес следобед до Диагон-Али и ще ги взема докато вие си подреждате багажа. Рон, ще трябва да ти взема други пижами, тези са ти окъсели с поне шест инча, не мога да повярвам колко бързо растеш... какъв цвят предпочиташ?

– Вземи му червена и златна, за да отиват на значката му – подхилваше се Джордж.

– Да му отива на какво? – попита разсеяно госпожа Уизли, вдигайки чифт изпуснати чорапи и прибавяйки ги към общия куп.

– Неговата значка – каза бързо Фред – Неговата красива нова светеща значка на префект.

Трябваше да минат няколко минути преди думите на Фред да откъснат госпожа Уизли от презаеатата ѝ с пижамите мисъл.

– Той... но... Рон, ти не си...?

Рон вдигна значката.

Госпожа Уизли също като Хърмаяни нададе писък.

– Не мога да повярвам, не мога да повярвам! О, Рон, колко е хубаво! Префект! Като всеки в нашето семейство!

– А ние с Джордж да не би да сме съседите? – възмути се Джордж, когато майка му прегърна най-малкия си син.

– Почакайте само да чуе баща ви! Рон, толкова се гордея с теб, каква чудесна новина, ти можеш да станеш Отличник, също като Бил и Пърси, това е първата стъпка! О, Рони...

Фред и Джордж направиха зад гърба ѝ физиономии на отвращение, но госпожа Уизли не забеляза: тя разцелува Рон по лицето, което

придоби пурпурен цвят също като значката.

– Мамо... недей... мамо, престани... – промърмори той, опитвайки се да я отстрани.

Тя го остави и каза с въздишка:

– Добре, какво да бъде? Подарихме на Пърси сова, но ти си имаш.

– К-каво искаш да кажеш? – погледна Рон към нея невярвайки на ушите си.

– За това ще получиш подарък – отговори му госпожа Уизли – Какво ще кажеш за нова официална мантия?

– Вече му купихме – каза раздразнено Фред с такова изражение, сякаш съжалява за това.

– Или нов котел, този на Чарли е напълно ръждясал, или нов плъх, ти винаги си обичал Скабърс.

– Мамо – каза с надежда Рон – мога ли да получа нова метла?

Госпожа Уизли направи физиономия, метлите бяха скъпи.

– Не непременно добра – добави Рон – Просто нова.

Госпожа Уизли се притесни, после се усмихна.

– Разбира се... по-добре да тръгвам, след като ще купувам метла. Ще се видим после... малкият Рони, префект! И не забравяй да приготиш багажа си... префект... о, цялата треперя от вълнение!

Тя отново целуна Рон по бузата и напусна засмяна стаята.

Фред и Джордж се спогледаха.

– Няма да възразиш ако не те целунем, нали, Рон? – попита с престолено загрижен глад Фред.

– Ще ти направим само реверанс, ако позволиш – добави Джордж.

– О, я млъквайте – сопна им се Рон.

– Или какво? – попита Фред с лукаво пламъче в очите – Ще ни изпратиш в ареста?

– Бих искал да го видя как се опитва – изкиска се Джордж.

– Може и да го направи, ако не си отваряте очите – ядосано каза Хърмаяни.

Фред и Джордж се заливаха от смях, а Рон промърмори: Остави, Хърмаяни!

– Отиваме да си отваряме очите, нали Джордж? – престолено се разтрепери Фред – с тези двамата в нашия случай...

– Да, изглежда, че дните ни са преброени – поклати глава Джордж.

И с висок крясък близнаците изчезнаха.

– Тези двамата! – каза вбесено Хърмаяни, гледайки към тавана, където можеха да чуят как Фред и Джордж се заливаха от смях в горната

стая – Не им обръщай внимание, Рон, те просто ревнуват!

– Не мисля така – усъмни се Рон, също гледайки към тавана – Винаги са казвали, че само дърдорковците стават префекти... още – добави той с по-ведра нотка – те никога не са имали нови метли! Бих искал да отида с мама и да си избира... тя никога не би ми купила Нимбус, но може би нова Чистометка, да, би било чудесно... ще отида да ѝ кажа, че искам Чистометка, за да знае...

Той излезе от стаята, като остави Хари и Хърмаяни сами.

Поради някаква причина Хари откри, че не иска да погледне към Хърмаяни. Той се обърна и започна да подрежда купчината дрехи в куфара си.

– Хари? – каза колебливо Хърмаяни.

– Честито, Хърмаяни! – все още без да я погледне, каза с приповдигнато сърдечен глас – Брилянтно. Перфектно. Велико.

– Благодаря – отговори Хърмаяни – Ъ-ъ-ъ, Хари, мога ли да изпратя по Хедуиг съобщение на мама и татко? Те наистина ще се зарадват много, мисля, че префект е нещо, което биха разбрали.

– Да, няма проблем – каза Хари с все още ужасно сърдечен глас, който сякаш не беше негов – Взemi я!

Той се обърна към куфара, като сгъваше дрехите си и правейки се, че тършува нещо в него, докато Хърмаяни отиде до гардероба и повика долу Хедуиг. След няколко минути Хари чу как вратата се затваря и се заслуша, но единствените звуци, които чуваше бяха от празната картина на стената, която отново се разкиска и шумоленето на кошчето за книжните отпадъци.

Той се изправи и погледна зад себе си. Хърмаяни беше излязла и Хедуиг си беше отишла. Хари закричи бързо из стаята, затвори вратата, след това се върна бавно на леглото си и се втренчи в краката на гардероба.

Той напълно беше забравил, че префектите се избираха на петата година. Беше твърде разтревожен от възможността да го изключат, че бе пропуснал да си помисли, че значката ще бъде дадена на сигурните хора. Но ако той си беше спомнил... ако беше мислил за това... какво би очаквал?

Не това, обади се тънък и верен гласец в главата му.

Хари закри лицето си с ръце. Той не можеше да се самозалъгва, значката на префект би трябвало да дадат на него, а не на Рон. Това правеше ли го арогантен като Драко Малфой? Смяташе ли се за нещо повече от другите? Наистина ли вярваше, че е по-добър от Рон?

Не, отговори му тъничкият гласец.

Беше ли истина това? Хари се чудеше, разтревожен от собствените си чувства.

– Аз съм по-добър по куидич – каза гласчето – Но не съм по-добър във всичко останало.

Това беше напълно вярно, мислеше Хари, той не беше по-добър в уроците от Рон. Но извън уроците? Какво да кажем за всички онези приключения, които той, Рон и Хърмаяни имаха заедно от както бяха започнали да учат в Хогуортс, често рискувайки много повече от изключване?

– Добре, Рон и Хърмаяни бяха с мен през по-голямата част от времето – каза гласчето в главата на Хари.

Не през цялото време обаче, спореше Хари със себе си. Те не се бяха заедно с мен срещу Куиръл. Не се сблъскаха с Риддъл и Базилиска. Не го спасиха и когато го нападнаха Дименторите в нощта, когато Сириус се измъкна. Те не бяха с него и когато се дуелираше с Волдеморт.

И същото чувство, че е недооценен, което го измъчваше в нощта на пристигането му, се появи отново. Направил съм много повече, негодуваше Хари. Направил съм много повече от всеки от тях.

– Но може би – отбеляза справедливо тънкото гласче – може би Дъмбълдор не избира префектите защото те се забъркват в ред опасни ситуации... може би ги избира по други причини... Рон трябва да има нещо, което ти нямаш...

Хари отвори очи и загледа през пръсти краката на гардероба, като се опитваше да си спомни какво беше казал Фред: Никой от тях с всички си не би направил Рон префект...

Хари се изсмя късо. Секунда по-късно се засрами от себе си.

Рон не беше искал от Дъмбълдор значката на префект. Не беше вината у Рон. Щеше ли той, Хари, най-добрият приятел на Рон, да се цупи само заради една значка, да се смее с близнаците зад гърба му, след като това беше първият път, когато Рон бе победил Хари с нещо?

Чуха се стъпките на завръщащия се Рон. Той се изправи, сложи си очилата и постави на лицето си усмивка при влизането на Рон.

– Едва я хванах – каза той щастливо – Каза, че ако може, ще ми купи Чистометка.

– Добре – отговори Хари и чу, че гласът му бе загубил сърдечната си нотка – Слушай, Рон, честито, приятелю.

На лицето на Рон грейна усмивка.

– Никога не съм мислил, че ще бъда аз! – каза той, като клатеше

глава – Мислех, че ще си ти!

– Ха, аз създавам твърде много неприятности – отвърна Хари, повтаряйки като ехо думите на Фред.

– Да – каза Рон – Да, предполагам... я по-добре да си оправим багажа.

Отне им по-голямата част от следобеда да намерят книгите си, пръснати по цялата къща и да ги подредят в куфарите си. Хари забеляза, че Рон разнася значката си навсякъде, първо на масата, после я сложи в джоба на джинсите си, после я остави да лежи върху мантиите си, за да види ефекта на червеното върху черното. Едва когато Фред и Джордж влязоха и му предложиха да я прикрепят към челото му с Постоянно Залепваща Магия, той нежно я закачи върху чорапите си и я прибра в куфара си.

Госпожа Уизли се върна от Диагон-Али около шест часа, натоварена с книги и носеща голям пакет увит в голяма кафява хартия, който Рон пое от нея с продължително пшкане.

– Остави разопаковането за по-късно, хората пристигат за вечеря, искам всички да слезете долу – каза тя, но в момента, в който тя не ги виждаше, Рон разкъса хартията и проучи всеки инч от новата си метла с изражение на екстаз върху лицето си.

Долу в сутерена госпожа Уизли закачи червена табелка над масата за вечеря с надпис:

– ПОЗДРАВЛЕНИЯ ЗА НОВИТЕ ПРЕФЕКТИ РОН И ХЪРМАЯНИ!

Тя изглеждаше в най-доброто си настроение, в което Хари я беше виждал през цялата ваканция.

– Нека си направим малко парти – каза тя на Хари, Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж и Джини, когато те влязоха в стаята. Изпратих им сови и те се развълнуваха – добави тя грейнала.

Фред завъртя очи.

Сириус, Лупин, Тонкс и Кингсли Шакулболт бяха вече там, а Лудокият Муди влезе точно, когато Хари си наливаше бирен шейк.

– О, Аластор, радвам се, че си тук – каза весело госпожа Уизли, а Лудокият Муди сви рамене под пътническото си наметало – Искахме отдавна да те питаме, можеш ли да хвърлиш един поглед върху писалището в галерията и да ни кажеш какво има вътре? Не искахме да го отворим, защото изглежда вътре има нещо наистина гадно.

– Няма проблем, Моли...

Електриково-синьото око на Муди се завъртя по-нагоре и се

втрени в тавана на кухнята.

– Галерията... – промърмори той – Писалището в ъгъла? Да, виждам го, да, това е Богърт... искаш ли да отида и да го изгоня, Моли?

– Не, не, аз ще го направя по-късно – грейна госпожа Уизли – Изпий си питието. Имаме да празнуваме хубаво събитие... – тя погледна червения надпис – Четвъртият префект в нашето семейство! – и разроши косата на Рон.

– Префект, а? – промърмори Муди, нормалното му око погледна към Рон, а магическото около главата му. Хари имаше некомфортното чувство, че гледа него и се премести между Сириус и Лупин.

– Браво, поздравления – каза Муди, все още гледайки към Рон с нормалното си око – Белезите на властта винаги носят неприятности, но предполагам, Дъмбълдор мисли, че ти можеш да издържиш на по-големи нещастия или не те е предупредил...

Рон се стресна доста от тази гледна точка, но си спести грижата да отговори заради пристигането на баща си и най-големия си брат. Госпожа Уизли беше в същото добро настроение, дори не се оплака от това, че бяха взели Мъндънгус с тях; той беше облечен в странно изглеждащо дълго палто и отказа предложението да го свали и да го закачи при мантията на Муди.

– Добре, мисля, че е време за тост – каза господин Уизли, когато всеки си наля пиене. Той вдигна бокала си:

– За Рон и Хърмаяни, новите префекти на Грифиндор!

Рон и Хърмаяни грейнаха, когато всеки пи за тях и ги аплодира.

– Никога не съм била префект – каза весело Тонкс зад гърба на Хари, когато всеки започна да се храни. Днес косата ѝ беше доматиено червена и със средна дължина, изглеждаше като по-голяма сестра на Джини – Главата на моето семейство казваше, че ми липсват необходимите качества.

– Като кое например? – попита Джини, избирайки си печен картоф.

– Като умението да се държа прилично.

Джини прихна; Хърмаяни изглеждаше така, сякаш не знае дали да се размее или не, накрая компромисно отпи голяма глътка бирен шейк и се задави.

– А ти какво ще кажеш, Сириус? – попита Джини, докато тупаше Хърмаяни по гърба.

– Никой не би си и помислил да ме направи префект. Прекарвах много време в ареста заедно с Джеймс. Лупин беше добро момче, той получи значката.

– Според мен Дъмбълдор се е надявал, че като ме направи префект, ще мога да контролирам най-добрите си приятели – каза Лупин – Засрамено ще си призная, че напълно се провалих.

Настроението на Хари значително се повиши. Баща му също не е бил префект. Веднага партито започна да му се струва доста по-забавно.

Рон разказваше за новата си метла на всеки, който бе готов да го слуша.

– ... набира до седемдесет за десет секунди... не е толкова зле, нали? Като си помислиш, че Комета 2900 набира до шестдесет и при това с прилична дръжка съгласно Магьоснически Метли?

Хърмаяни разпалено обясняваше на Лупин възгледите си за правата на домашните духчета.

– Според мен е същата глупост както при изолацията на върколаци-те. И всичко идва от това, че магьосниците се смятат за господари над останалите създания.

Госпожа Уизли и Бил имаха обичайния спор относно косата на Бил.

– Наистина изглежда малко дълга, ще ти отива много повече, ако е по-къса, нали, Хари?

– О – не знам – стресна се Хари, че се обръщат за мнение към него. Той се присъедини бързо към Фред и Джордж, които се скупчиха в ъгъла с Мъндънгус.

Когато видя Хари, Мъндънгус млъкна, но Фред му намигна и кимна на Хари да се приближи.

– Всичко е О'Кей – каза той на Мъндънгус – Ние вярваме на Хари, той е финансовият ни поддръжник.

– Виж какво ни даде Дънг – каза Джордж, като протегна ръка към Хари. Беше пълна с нещо, което изглеждаше като въртящи се черни шушулки. Слаб тракащ шум идваше от тях, дори и когато те стояха напълно неподвижни.

– Отровни семена от Мустатник – обясни Джордж – Нуждаем се от тях за Остъргващи Закусници, но те са забранени за търговско разпространение и затова се снабдихме много трудно с тях.

– Десет галеона, нали, Дънг? – каза Фред.

– Ако знаете само колко трудности имах докато ги получа – каза Мъндънгус, неговото хлътнало кръвясало око присветкваше алчно.

– Съжалявам, момчета, но не взимам кнугове под двайсет.

– Дънг харесва малката си шегичка – обясни Фред на Хари.

– Да, най-добрата му беше, че 6 сикли за чанта с пера от Нарл – каза Джордж.

– Бъдете внимателни – каза им тихо Хари.

– Какво? – каза Фред – Всичко е о'кей, мама се суети около Префекта Рон.

– Но Муди ви наблюдава с магическото си око – уточни Хари.

Мъндънгус погледна нервно през рамо.

– Добре тогава – промърмори той – Добре, момчета, десет, ако ги вземете бързо.

– Наздраве, Хари! – каза възхитено Фред, когато Мъндънгус изпразни джобовете си в протегнатите ръце на близнаците.

– Най-добре е да отидем на горното стълбище...

Хари ги наблюдаваше, като се чувстваше леко неловко. Струваше му се, че господин и госпожа Уизли биха искали да знаят как Фред и Джордж финансират тяхната шегобийница. Давайки на близнаците наградата си от Тримагическия турнир тогава му се струваше проста работа, но какво ще стане, ако те поемат по друг път като Пърси? Щеше ли все още госпожа Уизли да чувства Хари като свой син ако научеше, че той е предоставил възможност на Фред и Джордж да започнат неподходяща според нея кариера?

Стойки там, където го бяха оставили близнаците, Хари чу името си. Дълбокият глас на Кингсли Шакълболт прозвуча отчетливо:

– Защо Дъмбълдор не е направил Потър префект? – попита Кингсли.

– Имал си е свои причини – отговори Лупин.

– Но би показал доверие в него. Аз бих постъпил така – настоя Кингсли – специално с нещата, които пишат в „Пророчески вести“...

Хари не погледна към тях, той не искаше Лупин или Кингсли да разберат, че ги е чул. Той последва Мъндънгус обратно на масата. Удоволствието му от партито беше секнало толкова бързо, колкото беше дошло, искаше колкото се може по-бързо да си легне.

Лудоокият Муди подуши пилешката кълка под носа си за доказателство, че не съдържа никаква отрова, едва след това я захапа.

– ... Ръчно направена от испански дъб с лак анти-злополуки и вграден контрол върху вибрациите – казваше Рон на Тонкс.

Госпожа Уизли се прозя широко.

– Добре, мисля, че трябва да изгоня Богърта преди да си легна... Артър, не се бави много. Лека нощ, Хари.

Тя напусна кухнята. Хари остави чинията си и се зачуди дали би могъл да я последва, без да привлича вниманието.

– Добре ли си, Потър? – изръмжа Муди.

– Да, добре съм – излъга Хари.

Муди отпи от плоското си шишенце и електриково-синьото му око се втренчи в Хари.

– Ела тук, имам нещо, което може би те интересува – каза той.

От джоба на мантията си Муди извади много стара магьосническа снимка.

– Оригиналният Орден на Феникса – избоботи той – Намерих я миналата нощ, когато търсех резервната си мантия невидимка, тъй като явно Подмоър няма желание да ми върне най-добрата ми... мисля, че хората ще я харесат.

Хари погледна снимката. Малък кръг от хора, някои олюляващи се, други слагачи си очилата, го гледаха.

– Това съм аз – каза Муди, посочвайки се. Муди на снимката беше същият, само че косата му беше по-малко сива и носът му беше цял. Този отстрани е Дъмбълдор, от другата ми страна е Дедалус Дигъл... ето я и Марлийн МакКинън, тя бе убита две седмици по-късно, те избиха цялото й семейство. Това са Франк и Алис Лонгботъм.

Стомахът на Хари се сви, гледайки снимката на Алис Лонгботъм, той познаваше много добре нейното пълничко дружелюбно лице, макар че никога не беше я срещал. Синът й Невил беше нейно пълно копие.

– Бедните дяволи – промърмори Муди – По-добре да бяха мъртви, отколкото това, което им се случи... ето я Емелин Ванс, ето го Лупин, а това е... Бенджи Фенуик, той също бе убит... – добави той, като побутна снимката и малките фотографирани хора размениха местата си.

– Това е Едгар Боунс... братът на Амелия Боунс, той и семейството му също бяха унищожени, той беше велик магьосник... Стъджис Подмоър, дявол да го вземе, изглежда млад... Карадок Диърбърн, изчезна шест месеца след това, така и не открихме тялото му... Елфиъс Додж, срещал си го, забравих че носеше тази глупава шапка... Гидиън Превет, трябваша цели петима смъртожадни, за да хванат него и брат му Фабиан... те умряха като герои... размърдайте се, размърдайте се...

Мъничките хора на снимката отново се раздвижиха и онези, които бяха скрити излязоха напред.

– Това е братът на Дъмбълдор Абърфорт, срещал съм го само веднъж, странна птица... ето го Доркас Медоус, Волдемор го уби лично... Сириус, когато все още беше с къса коса и... ето, това ще ти бъде интересно.

Сърцето на Хари се разтуптя. Майка му и баща му сияеха насреща му, те стояха отстрани на малък човек с воднисти очи и конска опашка,

в когото Хари разпозна веднага човека, който беше предал родителите му на Волдеморт и беше виновен за смъртта им.

– Е? – каза Муди.

Хари погледна страховитото му лице.

– Да – каза Хари, още веднъж опитвайки се да се усмихне – Ъ... слушайте... току – що си спомних, че все още не съм подредил моя...

Той пропусна да обясни какво не е подредил. Сириус току-що казваше: Какво си намерил, Лудооки? и Муди се обърна към него. Хари прекоси кухнята и бързо тръгна по стълбите, преди някой да го повика.

Той не можеше да си обясни изпитания шок, когато видя родителите си преди и след това, и той познаваше Опаш... но да бъдат до него, той най-малко бе очаквал да види... никой не би харесал това, помисли той ядосано.

И тогава, да ги види обкръжени от толкова други щастливи лица... Бенджи Фенуик, който беше убит... и Гидеон Превет, който бе умрял като герой... и семейство Лонгботъм, които бяха доведени до лудост... добре, Муди може би намираще това за интересно... той, Хари го намираще за смущаващо...

Хари топуркаше нагоре по стълбите във вестибюла, минавайки покрай главите на домашните духчета, като си припомни първата нощ, когато ги видя. Някой ридаше в галерията.

– Хей? – попита Хари.

Нямаше отговор, но хлипането продължаваше. Той изкачи две стъпала наведнъж и отвори вратата.

Някой се беше свил до тъмната стена, с пръчка в ръката, цялото му тяло трепереше в конвулсии. Проснат на прашния стар килим лежеше мъртъв Рон.

Въздухът излезе от белия дроб на Хари, той замръзна, Рон мъртъв, не, не можеше да бъде.

– Госпожо Уизли? – повика я Хари с дрезгав глас.

– Р-р-ридикулус! – изхлипа госпожа Уизли, насочвайки пръчката си към тялото на Рон.

ТРИС!

Тялото на Рон се превърна в това на Бил, проснато на гърба му, очите му бяха широко отворени и празни. Госпожа Уизли зариди по-високо от всякога.

– Р-ридикулус! – изхлипа тя отново.

ТРИС!

Тялото на господин Уизли замени това на Бил, очилата му се

килнаха, кръв рукна от цялото му лице.

– Не! изстена госпожа Уизли – Не... ридикулус! РИД-ДИКУЛУС!

ТРЯС! Мъртви близнаци. ТРЯС. Мъртъв Пърси. ТРЯС. Мъртъв Хари.

– Госпожо Уизли, просто излезте оттук! – извика Хари, гледайки собственото си мъртво тяло на пода – Нека някой друг...

– Какво става?

Лупин влезе тичешком в стаята, следван от Сириус и Муди. Лупин погледна от госпожа Уизли към мъртвия Хари и разбра. Извади собствената си пръчка и каза отчетливо и високо:

– Ридикулус!

Тялото на Хари изчезна. Сребърна мъгла се разнесе във въздуха. Лупин махна отново с пръчката си и мъглата се превърна в дим.

– О-о-о! – преглътна госпожа Уизли и избухна в буря от сълзи, закрила лицето си с ръце.

– Моли! – каза сурово Лупин, вървейки около нея – Моли, недей!

След няколко секунди тя хлипаше на рамото на Лупин.

– Моли, това беше само Богърт – каза той успокоително, галейки я по главата – Просто глупав Богърт...

– Видях ги м-м-м-мъртви през цялото време! – изстена госпожа Уизли – През цялото в-в-време! С-с-сънувам това...

Сириус гледаше кръпката килим, където Богъртът, правейки се на Хари бе лежал. Муди гледаше към Хари, който избягваше погледа му. Имаше странното чувство, че магическото око на Муди го бе следвало през цялото време, откакто бе излязъл от кухнята.

– Н-н-не казвайте на Артър – преглътна сълзите си госпожа Уизли – Н-н-не искам той да знае, че съм се държала толкова глупаво.

Лупин ѝ подаде кърпичка и тя си изсекна носа.

– Хари, ужасно съжалявам. Какво ли си мислиш за мен? – каза тя неловко – Неспособна дори да се справи с Богърт...

– Не ставайте глупава – Хари се опита да се усмихне.

– Аз само т-т-толкова се притеснявах – каза тя, сълзите отново рунаха от очите ѝ – П-п-половината семейство е в Ордена на Феникса, ще б-б-бъде чудо ако се отървем невредими. И П-П-Пърси не ни говори...

– Достатъчно, Моли – каза строго Лупин – Това не е като последния път. Орденът е по-добре подготвен, знаем какви са планове на Волдемор.

Госпожа Уизли нададе лек вик при споменаването на името му.

– О, хайде, Моли, време е вече да започнеш да чуваш името му,

виж, не мога да ти обещаая, че никой няма да бъде наранен, това никой не може да обещае, но ние сме много по-добри и силни от последния път. Тогава ти не беше в Ордена, не разбираш. Миналият път бяхме един срещу двайсет смъртожадни и те ни залавяха един по един...

Хари си помисли отново за сияещите лица на родителите си на снимката. Той знаеше, че Муди все още го наблюдава.

– Не се тревожи за Пърси – каза рязко Сириус – Той ще се върне. Само въпрос на време е Волдемор да се разкрие. Веднага след като го направи, Министерството ще трябва да ни помоли за прошка. Не съм сигурен, че аз ще приема извиненията им – добави той горчиво.

– А за това кой ще се грижи за Рон и Джини, ако вие с Артър умрете – каза с лека усмивка Лупин – какво мислиш, че ще ги оставим ли?

Госпожа Уизли се усмихна плахо.

– Глупаво се държах – промърмори отново.

Но Хари, когато десет минути по-късно затваряше вратата, не можеше да помисли госпожа Уизли за глупава. Той все още можеше да види сияещите си родители от мърдащата снимка, докато техните животи, както и на толкова много други трябваше да свършат. Образът на Богърта се бе явил като отделен кошмар за госпожа Уизли за всеки член от семейството ѝ.

Белегът отново започна да го боли и стомахът му се присви.

– Престани – каза той строго, докосвайки белега и болката престана.

– Първи белег на лудостта, да си говориш сам – каза тъничко гласче от празната картина на стената.

Хари го пренебрегна. Чувстваше се по-възрастен от всякога и му изглеждаше странно, че само преди час се бе тревожил за някаква шегобийница и кой е получил значката на префект.

Глава 10: Луна Ловгуд

Хари имаше тревожни сънища... Родителите му се появяваха и изчезваха в съня му, но никога не говореха; госпожа Уизли ридаше над мъртвото тяло на Крийчър пазено от Рон и Хърмаяни, които носеха корони на главите си, и отново Хари започваше да върви по коридор, завършващ със затворена врата. Той внезапно се събуди, белегът го болеше, а Рон, вече облечен, му говореше:

– ... по-добре побързай, мама е бясна, че ще изпуснем влака...

Голямо вълнение цареше в къщата. От това, което чу докато се обличаше максимално бързо, Хари разбра, че Фред и Джордж, за да не си правят труда да си носят куфарите, са ги омагьосали да си отлетят сами долу, но по профучавайки по стълбите са ударили Джини и тя е паднала през две стълбища в коридора; госпожа Блек и госпожа Уизли крещяха с пълен глас:

– ... МОЖЕХТЕ СЕРИОЗНО ДА Я НАРАНИТЕ, ИДИОТИ ТАКИВА...

– ... МРЪСНИ, НЕВЪЗПИТАНИ ХУЛИГАНИ, ВИЕ ПЕТНИТЕ КЪЩАТА НА БАЩА МИ...

Хърмаяни влезе бързо в стаята като изглеждаше объркана, тъкмо когато Хари си обуваше маратонките. Хедуиг се люлееше на рамото и, а в ръцете и се бе свил Крукшанкс.

– Мама и татко тъкмо изпратиха Хедуиг обратно. Советата изпърха услужливо нагоре и кацна върху клетката си. Готов ли си вече?

– Почти. Джини добре ли е? – попита Хари докато си слагаше очилата.

– Госпожа Уизли и сложи лепенка – каза Хърмаяни – Но сега Лудоокия се оплаква, че не можем да тръгнем преди да се е върнал Стърджис Подмор, иначе охраната ще е с един по-малко.

– Охрана? – каза Хари. – Трябва да отидем до Кингс Крос с охрана?

– Ти трябва да идеш до Кингс Крос с охрана – поправи го Хърмаяни.

– Защо? – каза Хари раздражено – Мислех, че Волдемор трябваше да се покрива или ми казвате, че ще изскочи иззад някое кошче за боклук, за да ме преследва отново?

– Не знам, това е, което каза Лудоокия! – каза Хърмаяни разсеяно, гледайки часовника си – но ако не тръгнем скоро определено ще

изпуснем влака...

– ЩЕ СЛЕЗЕТЕ ЛИ ВЕДНАГА ВСИЧКИ ТУК, МОЛЯ – изкрещя госпожа Уизли. Хърмаяни подскочи като опарена и бързо излезе от стаята. Хари грабна Хедуиг, напъха я безцеремонно в клетката и излетя след Хърмаяни надолу по стълбите, влачейки куфара след себе си. Портретът на госпожа Блек крещеше яростно, но никой не си даваше труд да спусне завесите пред нея; целият шум в залата сигурно я бе събудил отново.

– Хари, ти идваш с мен и Тонкс – изкрещя госпожа Уизли между повтарящите се крясъци МЪТНОРОДИ! ИЗМЕТ! МРЪСНИ СЪЗДАНИЯ!... Остави куфара и совата си, Аластор ще се погрижи за багажа... О, за бога, Сириус, Дъмбълдор каза не! Подобно на мечка черно куче се бе появило до Хари докато той се катереше по всевъзможните куфари, задръсти коридора, за да се добере до госпожа Уизли.

– Ох, честно... – каза госпожа Уизли отчаяно – Е, щом ще го правеш на твоя глава – така да бъде!

Тя с усилие отвори предната врата и пристъпи навън под слабите лъчи на септемврийското слънце. Хари и кучето я последваха. Вратата се затръшна зад тях и крясъците на госпожа Блек спряха мигновено.

– Къде е Тонкс? каза Хари оглеждайки се докато слизаха по каменните стъпала на номер 12, които изчезнаха в момента, в който те стъпиха на тротоара.

– Тя ни чака там горе каза госпожа Уизли рязко отделяйки поглед от мотаещото се около Хари черно куче. Една стара жена ги поздрави на ъгъла. Тя имаше ситни посивели къдрици и носеше шапка подобна на пай с месо.

– Внимавай, Хари – каза тя примигвайки – По-добре да побързаме нали, Моли? – добави тя, гледайки часовника си.

– Знам, знам... изпъшка госпожа Уизли забързвайки крачките си – но Лудоокия искаше да изчакаме Стърджис... само ако Артър можеше отново да вземе коли от Министерството... но напоследък Фъдж не би му заел дори празна мастилница... как мъгълите издържат да пътуват без магия... Но голямото черно куче залая радостно и заподскача наоколо като се мъчеше да хване гълъбите или гонеше опашката си. Хари не можеше да не се засмее. Сириус е бил затворен наистина много време. Госпожа Уизли присви устни почти както леля Петуния. Отне им 20 минути да стигнат пеша до гара Кингс Крос и през това време не се случи нищо по-значимо от това как Сириус уплаши две котки, за да забавлява Хари. Веднъж пристигнали, на гарата непредвидено ги забави

минаването през бариерата между девети и десети перон, но когато теренът беше вече чист те преминаха един по един до перон девет и три четвърти, където експрес Хогуъртс испускаше черни кълба дим над заминаващите ученици и техните семейства. Хари вдиша познатата мизантропия и почувства, че сякаш полита... той наистина се връщаше...

– Дано другите дойдат навреме – каза притеснено госпожа Уизли вирайки се назад към арката от ковано желязо, през която щяха да дойдат другите заминаващи.

– Хубаво куче, Хари! – извика едно високо момче с ужасни къдрици.

– Благодаря, Лий! – каза Хари хилейки се докато Сириус махаше с опашка като обезумял.

– Ох, добре... – каза госпожа Уизли с облекчение – ... ето го и Аластор с багажа, вижте...

Нахлупил шапка на носач ниско над кривогледите си очи, Муди се задаваше накуцвайки по арката като буташе пред себе си количката с багажа им.

– Всичко е наред – измърмори той на госпожа Уизли и Тонкс – не мисля, че са ни проследили...

Секунда по-късно господин Уизли се появи на перона с Рон и Хърмаяни. Те почти бяха разтоварили количката на Муди, когато Фред, Джордж и Джини се появиха с професор Лупин.

– Някакви проблеми? – изръмжа Муди.

– Никакви – каза Лупин.

– Все пак ще трябва да докладвам на Дъмбълдор за Стърджис – каза Муди – за втори път не се е появявал от седмица. Става ненадежден като Мандънгус.

– Е, грижете се за себе си – каза Лупин ръкувайки се с всички наоколо. Той стигна до Хари последен и го потупа по рамото – Ти също, Хари. Бъди внимателен.

– Да! Дръжте си очите отворени бъдете нащрек – каза Муди стискайки ръката на Хари – И не забравяйте – внимавайте какво пишете! Ако се съмнявате, не го пишете изобщо в писмото!

– Страхотно е, че се запознах с вас! – каза Тонкс прегръщайки Хърмаяни и Джини – Дано да се видим скоро пак.

Прозвуча предупредително изсвирване и учениците, които все още бяха на перона забързаха да се качат във влака.

– Бързо, бързо – каза госпожа Уизли, прегръщайки ги напосоки и хващайки Хари два пъти.

– Пишете... бъдете добри... ако сте забравили нещо ще ви го изпратим... ще го изпратим по влака, сега, побързайте.

За един кратък миг голямото черно куче се изправи на задните си крака и сложи предните си лапи на раменете на Хари, но госпожа Уизли издърпа Хари към вратата на влака просъсквайки – За бога, Сириус, дръж се все пак като куче!

– Ще се видим – извика Хари през отворения прозорец, когато влакът потегли, докато Рон, Хърмаяни и Джини махаха до него. Фигурите на Тонкс, Лупин, Муди и господин и госпожа Уизли се смаяваха бързо, но черното куче тичаше наравно с вагона, махайки с опашка, а изчезващите вече от поглед хора на перона се смееха, гледайки го как преследва влака, който направи завой и Сириус си беше отишъл.

– Той не трябваше да идва с нас – каза Хърмаяни разтревожено.

– О, я се успокой – каза Рон – горкият човек не е виждал дневна светлина от месеци.

– Е – плесна с ръце Фред – не можем да стоим тук цял ден да си приказваме, имаме да обсъждаме бизнес с Лий. Ще се видим по-късно – и той и Фред изчезнаха надолу по коридора. Влакът набираше скорост и къщите навън профучаваха сякаш се полошваха на местата си.

– Ще отидем ли да си намерим купе? – попита Хари.

Рон и Хърмаяни си размениха погледи.

– Ами... – каза Рон. Ние... ами... Рон и аз трябва да отидем във вагона на префектите – каза Хърмаяни несигурно. Рон не поглеждаше Хари; той изглеждаше дълбоко заинтересуван от ноктите на лявата си ръка.

– О – каза Хари – Ами, добре, чудесно.

– Не мисля, че ще трябва да стоим там през цялото пътуване – каза Хърмаяни бързо.

– В писмата се казваше, че само Главното момче и момиче ще ни инструктират и после ще патрулираме по коридора от време на време.

– Добре – каза Хари отново – Е, тогава... тогава ще се видим по-късно.

– Да, определено – каза Рон, поглеждайки несигурно и неспокойно към Хари – За нас е наказание да отидем там. Бих предпочел..., но ние трябва... имам превид, че не ми харесва, аз не съм Пърси – завърши Рон непокорно.

– Знам, че не си – каза Хари и се ухили. Но когато Рон и Хърмаяни затъртриха куфарите си, Крукшанкс и затворената Пигуиджън надолу към локомотива, Хари почувства странно чувство на загуба. Той никога

не беше пътувал в експрес Хогуортс без Рон.

– Хайде – каза му Джини – ако побързаме можем да им запазим места.

– Вярно – каза Хари вдигайки клетката на Хедуиг в едната си ръка и дръжката на куфара в другата. Те напредваха по коридора, вглеждайки се през стъклените врати на купетата, покрай които минаваха, но те вече бяха пълни. Хари не можа да не забележи, че много от хората го зяпаха с голям интерес, а някои от тях побутваха съседите си и го сочеха. След като това се повтори в пет последователни вагона той си спомни, че „Пророчески вестни“ цяло лято бяха казвали на читателите си какъв лъжлив фукльо е. Той мрачно се питаше дали хората, които сега го гледаха и си шушукаха, вярват на тези истории. В последния вагон те срещнаха Невил Лонгботъм, съученикът пета година на Хари в Грифиндор, лицето му лъщеше от усилията да мъкне куфара си и с другата ръка да държи съпротивляващата му се жаба, Тревър.

– Здравсти, Хари! – каза той запъхтяно. – Здравсти, Джини... навсякъде е пълно... не мога да си намеря място...

– Какво говориш? – каза Джини, която се беше промушила покрай Невил, за да види в купето зад него – В това има място, вътре е само Луна Ловгуд...

Невил промърмори, че не искал да безпокои никого.

– Не ставай глупав – засмя се Джини – тя няма да има нищо против.

Тя отвори вратата и издърпа куфара си вътре, Хари и Невил я последваха.

– Здравсти, Луна – каза Джини – нещо против да седнем тук?

Момичето до прозореца ги погледна. Тя имаше рядка, дълга до кръста, мазна, руса коса, много светли вежди и изпъкнали очи, които и придаваха неизменно учуден израз. Хари веднага разбра защо Невил беше подминал това купе. Момичето наистина излъчваше наоколо явна смахнатост. Може би беше, защото държеше пръчката си зад лявото ухо, за по-сигурно, или заради това, че носеше навързани запушалки от бирен шейк като огърлица, или за това, че четеше списание, обърнато на обратно.

Погледът и премина покрай Невил и се спря върху Хари. Тя кимна.

– Благодаря – каза Джини като и се усмихваше.

Хари и Невил сложиха багажа и клетката на Хедуиг в багажника и седнаха. Луна ги гледаше над обърнатото си списание, което се казваше „Клюки и интриги“. Изглежда тя нямаше нужда да мига колкото останалите хора, защото се вираше ли вираше в седналия срещу нея Хари, на

когого сега му се щеше да не беше сядал там.

– Добре ли прекара лятото, Луна? – попита я Джини.

– Да – каза Луна замечтано, без да сваля очи от Хари – Да, знаеш ли, беше наистина приятно. Ти си Хари Потър – добави тя.

– Знам – каза Хари.

Невил се закиска. Луна го погледна с воднистите си очи.

– А аз не знам кой си ти?

– Аз не съм никой – каза бързо Невил.

– Не вярно – каза Джини рязко – Невил Лонгботъм – Луна Ловгуд – Луна е на моите години, но е в Рейвънклоу.

– Най-голямото богатство за човека е знанието – каза тя с напевен тон. След това вдигна обърнатото си списание дотолкова, че да скрие лицето и замълча. Хари и Невил се погледнаха, вдигнали вежди. Джини едва успя да не се изкикоти. Влакът продължи да се носи напред, през различни местности. Времето беше много променливо – в един момент вагонът бе огрян от слънчевите лъчи, а в следващия тъмни, заплашителни облаци ги скриваха.

– Познай какво получих за рождения си ден? – каза Невил.

– Ново всепомниче? – каза Хари спомняйки си подобното на мраморно топче устройство, което бабата на Невил му бе изпратила в усилията си да подобри паметта на внука си.

– Не – каза Невил – можеш да мина и с едно, въпреки че старото го загубих преди цяла вечност... не, виж това...

Той започна да рови в куфара си с една ръка, а с другата здраво държеше Тревър и след малко тършуване извади нещо, което изглежда беше малък сив кактус в саксия, само че изглежда беше покрит с циреи вместо с бодли.

– Мимбулус Мимбълтония – каза той гордо.

Хари се вгледа в нещото. То леко пулсираше и имаше вид на забоял вътрешен орган.

– То е много, много рядък вид – каза Невил сияейки – Не знам дали дори в оранжерията на Хогуъртс има такова. Нямам търпение да го покажа на професор Спраут. Прачичо ми Алджи го е взел от Асирия. Ще видя дали не мога да го развържа. Хари знаеше, че любимият предмет на Невил е билкологията, но и за цял живот той не можеше да си представи какво ще може да прави това малко закъряло растение.

– То... ами... прави ли нещо? – попита той.

– Много неща! – каза Невил гордо – То има невероятни механизми за защита. Ето, подръж Тревър вместо мен...

Той изтърси жабата в скута на Хари и взе едно перо от чантата си. Надзъртащите очи на Луна Ловгуд се появиха над обърнатото и списание, за да гледа какво ще направи Невил. Той държеше своята Мимбулус Мимбълтония на височината на очите, бе прехапал език от усърдие и като избра едно място той убоде растението с върха на перото си. Гъста, воняща, тъмно зелена течност започна да хвърчи от всеки негов цирей. Струите опръскаха тавана, прозорците и списанието на Луна Ловгуд; Джини, която тъкмо навреме бе прикрила лицето си с ръце само изглеждаше сякаш на главата си имаше лигава, зелена шапка, но Хари, чиито ръце бяха заети с мъчещия се да избяга Тревър, беше уцелен в лицето. Миришеше на гранясал тор. Невил, чието лице и тяло също се бяха намокрили, разклати глава, за да изкара течността от очите си.

– Из-звинявайте – изпъшка той – Не съм пробвал това преди... не мислех, че може да е толкова... не се притеснявайте, все пак, сокът не е отровен – добави той нервно, когато Хари изплю на земята всичко, което бе попаднало в устата му.

Точно в този момент вратата на купето им се отвори.

– О... здравей, Хари – чу един нервен глас – А... лош момент?

Хари избърса стъклата на очилата си с ръката, в която не държеше Тревър. Едно много хубаво момиче с дълга, лъскава черна коса стоеше на вратата и му се усмихваше: Чо Чанг, търсачката от отбора по квидич на Рейвънклоу.

– О... здрасти – каза Хари безизразно.

– Ами... – каза Чо – Е... мислех само да кажа здравей... чао тогава.

С доста порозовяло лице тя затвори вратата и изчезна. Хари се свлече обратно на седалката си и изстена. Изкаше му се Чо да открие как той седи с група много готини хора, които се превиваха от смях на шегата, която тъкмо е казал; той никога не би избрал да седи с Невил и Луни Ловгуд, държейки жаба и целият във вонящ сок.

– Няма значение – каза Джини ободряващо – Можем бързо да се отървем от всичко това. Тя извади пръчката си – Премахни!

Вонящият сок изчезна.

– Извинявайте – тихо каза Невил отново.

Рон и Хърмаяни не се бяха появили почти от час, като през това време количката с храна вече беше минала. Хари, Джини и Невил бяха привършили тиквените си пасти и бяха заети да си разменят картички от шоколадови жаби, когато вратата на купето се отвори и те влязоха, придружени от Крукшанкс и пронизително писукащата Пигуиджън в клетката и.

– Умирам от глад – каза Рон, слагайки Пигуиджън до Хедуиг, вземайки една шоколадова жаба от Хари и хвърляйки се на седалката до него. Той разкъса опаковката, отхапа главата на жабата и се излегна със затворени очи сякаш беше прекарал много изморителна сутрин.

– Е, има по двама префекти пета година от всеки дом – каза Хърмаяни, изглеждайки видимо недоволна докато сядаше – Момче и момиче от всеки.

– И познай кой е префект на Слидерлин? – каза Рон, все още със затворени очи.

– Малфой – веднага отговори Хари, сигурен, че най-големият му стах ще се потвърди.

– Разбира се – каза злобно Рон, натъквайки остатъка от жабата в устата си и вземайки си друга.

– И тази абсолютна крава Панси Паркинсън – каза Хърмаяни гневно – Как може да е станала префект, като е по-глупава от трол със сътресение на мозъка...

– Кои са от Хафълпаф? – попита Хари.

– Ърни Макмилиан и Хана Абът – каза Рон с пълна уста.

– И Антъни Голдшайн и Падма Патил от Рейвънклоу – каза Хърмаяни.

– На Коледния бал ти беше с Падма Патил – каза един неясен глас.

Всички погледнаха Луна Ловгуд, която се взираше без да мига в Рон над „Клюки и интриги“. Той преглътна жабата, която дъвчеше.

– Да, знам – каза той, като изглеждаше меко казано учуден.

– Тя не се забавлява особено – информира го Луна – Тя мисли, че не си се държал много добре, защото не си танцувал с нея. Не мисля, че аз бих имала нещо против – добави тя замислено – Не обичам много да танцувам.

Тя отново се оттегли зад „Клюки и интриги“. За няколко секунди Рон се беше вторачил в корицата с отворена уста, после се погледна към Джини за някакво обяснение, но тя беше напъхала пръстите си в устата, за да спре да се кикоти. Рон поклати глава слисано и погледна часовника си.

– Трябва да обикаляме по коридорите от време на време – каза той на Хари и Невил – и можем да даваме наказания ако някой не се държи прилично. Нямам търпение да хвана Краб и Гойл за нещо...

– Не трябва да злоупотребяваш с позицията си, Рон! – каза Хърмаяни рязко.

– Да бе, вярно, защото Малфой няма да злоупотребява изобщо –

саркастично каза Рон.

– И ти затова ще паднеш на неговото ниво?

– Не, просто искам да се уверя, че аз ще хвана неговите съученици преди той да хване моите.

– За бога, Рон...

– Ще накарам Гойл да преписва, това ще го убие, той мрази да пише, – каза Рон весело. Той си преправи гласа, за да звучи като грухтене-то на Гойл и изкривявайки лице сякаш му е трудно да се концентрира започна да пише във въздуха. Не... трябва... да... приличам... на... павиански... задник...

Всички се смееха, но Луна Ловгуд се смееше най-силно. Тя така изпищя от радост, че Хедуиг се събуди и плесна с криле неодобрително, а Крукшанкс скочи в отделението за багаж съскайки. Луна се смееше толкова силно, че списанието ѝ се изплъзна и падна в краката ѝ на пода.

– Това беше смешно!

Изпъкналите ѝ очи се напълниха със сълзи, докато се опитваше да си поеме дъх, гледайки втренчено Рон. Абсолютно объркан той погледна останалите, които сега се смееха на изражението му и на нелепо продължителния смях на Луна Ловгуд, която се люшкаше напред-назад, хванала бедрата си.

– Схващаш ли шегата? – каза Рон, мръщейки ѝ се.

– Павиански... задник! – каза тя задъхвайки се и държейки се за ребрата. Всички гледаха как Луна се смее, но погледът на Хари попадна върху списанието на пода и забеляза нещо, което го накара да се наведе, за да го вземе. Обърнато наопаки беше трудно да се каже каква е снимката отпред, но сега Хари разбра, че беше доста лоша карикатура на Корнелиус Фъдж; Хари го позна единствено по избелялото зелено бомбе. Едната му ръка стискаше торба със злато, а с другата душеше едно джудже. Карикатурата беше озаглавена: Колко далеч ще отиде Фъдж, за да спечели Гринготс?

Под нея стояха заглавията на други статии в списанието.

Измама в лигата по куидич:

Как „Торнадата“ поемат управлението
Разбулване тайните на древните руни
Сириус Блек: Престъпник или жертва?

– Може ли да погледна? – Хари жадно попита Луна.

Тя кимна като все още се бе втреничила в Рон, без дъх от смях. Хари отвори списанието и прегледа списъка от статии. До този момент той напълно беше забравил за списанието, което Кингсли беше дал на господин Уизли, за да го предаде на Сириус, но сигурно е било това издание на „Клюки и интриги“. Той намери страницата и зачете напрегнато. Това също беше илюстрирано с доста лоша карикатура; всъщност, Хари не би могъл да се сети, че това трябва да е Сириус, ако не беше отбелязано. Сириус седеше върху куп човешки кости с извадена пръчка. Заглавието беше:

СИРИУС – ТАКЪВ, ЗА КАКЪВТО ГО ОБВИНЯВАТ?

Известен масов убиец или невинна сензация в музиката?

Хари трябваше да прочете първото изречение няколко пъти преди да се убеди, че го е разбрал правилно. От кога Сириус беше сензация в музиката?

Четиринайсет години Сириус Блек е смятан за виновен за масовото убийство на дванайсет мъгли и един магьосник. Дръзкото бягство на Блек от Азкабан преди две години бе последвано от най-голямото преследване, водено някога от Министерството на Магията. Никой от нас не се бе замислял дали той заслужава да бъде хванат и върнат отново на Дименторите.

НО ТАКА ЛИ Е?

Потресаващи нови доказателства наскоро излезли наяве може да докажат, че Сириус Блек не е извършил престъпленията, заради които е бил изпратен в Азкабан. Всъщност, според думите на Дорис Пъркис, живееща на улица.

– Актиния N 18 в Литър Нортън, Блек може би дори не е присъствал по време на убийствата.

– Това, което хората не разбират е, че Сириус Блек е псевдоним, казва госпожа Пъркис. Човекът, който хората познават като Сириус Блек е всъщност Стъби Бордман, вокалист на известната група – Плашилата, който се оттегли от обществения живот, след като бе уцелен с ръпа в ухото на концерт в салона на църквата в Литър Нортън преди около петнайсет години. Веднага го познах на снимката във вестника. Стъби не би могъл да извърши тези престъпления, защото същият ден той беше на романтична вечеря на свещи с мен. Писах до Министъра на Магията и очаквам той да помилва Стъби, наричан още Сириус, много скоро.

Хари прочете статията и гледайки страницата не можеше да

повярва на очите си. Може би беше шега, той си помисли, че вероятно в списанието често се публикуват измислени статии. Той прехвърли няколко страници и намери статията за Фъдж.

Корнелиус Фъдж, Министърът на Магията, отрече да е имал някакви планове да вземе управлението на магьосническата банка – Гринготс, по време на избирането му за Министър на Магията преди пет години. Фъдж винаги е настоявал, че единствено желае мирно сътрудничество с пазачите на нашето злато.

НО ТАКА ЛИ Е?

Източници близки до Министъра разкриха наскоро, че най-голямата амбиция на Фъдж е да упражнява контрол над запасите от злато на таласъмите и няма да се поколебае да използва сила ако това е необходимо.

– Това също не се случва за първи път, каза човек от Министерството.

– Корнелиус – Размазващия таласъми – Фъдж, както го наричат приятелите му. Ако можехте да го чуете, когато си мисли, че никой не го чува, о, той все говори за таласъмите, които е съсипал, удавил, пушал от върха на сгради, отровил, сготвил...

Хари не продължи по-нататък. Фъдж може да имаше много недостатъци, но Хари не можеше да си представи как е наредил таласъми да бъдат сготвени. Той прелисти нататък списанието. От време на време спираше, за да прочете: обвинение към „Тътшилските Торнада“, че са спечелили лигата по квидич с изнудване, незаконни експерименти с метли и мъчения; интервю с магьосник, твърдящ че е летял до луната с Чистометка 6 и за доказателство е донесъл оттам жаби; и статия за древните руни, която най-накрая обясняваше защо Луна четеше „Клюки и Интриги“ наобратно. Според списанието ако обърнеш руните с главата надолу те изписват заклинание, с което можеш да превърнеш ушите на този, който ти е неприятен в kumquats. Всъщност, сравнено с останалите статии, твърдението, че Сириус може да е вокалист на „Плашилата“, звучеше доста смислено.

– Нещо интересно? – попита Рон, когато Хари затвори списанието.

– Разбира се, че не – каза Хърмаяни язвително, преди Хари да успее да отговори. „Клюки и Интриги“ е боклук и всички го знаят.

– Извинявай – каза Луна, чийто глас беше загубил сънливостта си – Баща ми е редакторът.

– Аз... о – смутено каза Хърмаяни – Е... има някои интересни...

имам предвид, че е доста...

– Ще си го взема, благодаря – каза Луна студено и като се наведе напред тя го грабна от ръцете на Хари. Прелиствайки до страница петдесет и седем тя решително го обърна отново с главата надолу и изчезна зад него, точно когато вратата на купето се отвори за трети път.

Хари се огледа; беше очаквал това, но така видът на Драко Малфой, който му се хилеше насреща с приятелчетата си Краб и Гойл, не ставаше по-приятен.

– Какво? – агресивно каза той преди Малфой да може да си отвори устата.

– Дръж се прилично, Потър, или ще трябва да стоиш след часовете – провлечено каза Малфой, чиято пригладена, руса коса и вирната брадичка приличаха точно на тези на баща му – Виждаш ли, аз, за разлика от теб, станах префект, което пък значи, че аз, за разлика от теб, имам право да раздавам наказания.

– Да – каза Хари, – но ти за, разлика от мен, си идиот, така че излез и ни остави намира.

Рон, Хърмаяни, Джини и Невил се засмяха, Малфой презрително сви устни.

– Какво е чувството Уизли да е предпочетен пред теб, Потър? – попита той.

– Млъквай, Малфой – срязва го Хърмаяни.

– Явно темата е болезнена – каза Малфой хихикайки. Е, Потър, ти само се пази, защото ще те следвам като хрътка, в случай че някога престъпиш правилата.

– Махай се! – каза Хърмаяни, изправяйки се. Кикотейки се, Малфой за последно изглежда злобно Хари и изчезна, а Краб и Гойл се затърриха след него. Хърмаяни тръшна вратата на купето зад тях и се обърна да погледне Хари, който веднага разбра, че и на нея, като него, казаното от Малфой ѝ е направило впечатление и тя е също толкова разстроена.

– Хвърли насам още една жаба – каза Рон, който очевидно не беше забелязал нищо.

Хари не можеше да говори спокойно пред Невил и Луна. Той размени с Хърмаяни още един нервен поглед и се втренчи през прозореца. Той мислеше, че идването на Сириус на гарата беше просто шега, но изведнъж то изглеждаше безразсъдно, та ако не и направо опасно... Хърмаяни беше права... Сириус не биваше да идва. Ами ако господин Малфой е забелязал черното куче и е казал на Драко? Ами ако той е стигнал до извода, че семейство Уизли, Лупин, Тонкс и Муди са знаели къде се

крие Сириус? Или това, че Малфой каза – като хрътка е само съвпадение? Времето остана променливо докато пътуваха все по-на север. Слаб дъждец запръска по прозорците, след това слънцето показа бледите си лъчи преди отново да се скрие зад облаците. Когато се стъмни и във всички вагони светнаха лампите, Луна нави „Клюки и Интриги“, остави го внимателно в чантата си и вместо него започна да разглежда всички в купето. Хари седеше с чело, опряно на прозореца на влака, опитвайки се да зърне Хогуортс в далечината, но нощта беше безлунна и по мръсния прозорец се стичаха кални струйки дъжд.

– По-добре да се преоблечем – най-накрая каза Хърмаяни и всички заотваряха куфарите си и извадиха училищните мантии. Тя и Рон внимателно забодоха значките си на префекти отпред на гърдите. Хари забеляза как Рон се оглеждаше в черния прозорец. Най-последно влакът намали и те чуха обичайната връва, когато всички ходят нагоре-надолу за да вземат багажа и животните си и да се приготвят за слизане. Тъй като Рон и Хърмаяни трябваше да наглеждат всичко това, те отново изчезнаха от купето оставяйки Хари и другите да наглеждат Крукшанкс и Пигвиджън.

– Ако искаш аз ще държа совата – каза Луна на Хари протягайки се да вземе Пигвиджън, докато Невил внимателно слагаше Тревър във вътрешния си джоб.

– О... ами... благодаря – каза Хари подавайки й клетката и повдигайки тази на Хедуиг по-сигурно.

Те се измъкнаха от купето и усетиха пощипването на нощния въздух върху лицата си докато се присъединяваха към тълпата в коридора. Те се придвижваха бавно към вратите. Хари можеше да усети мириса на боровите дървета покрай пътеката надолу към езерото. Той стъпи на перона и се послуша за познатото „първокурсниците ей тука... първокурсниците...“. Но така и не го чу. Вместо това един съвсем различен остър женски глас викаше:

– Първокурсниците, моля, наредете се тук! Всички първокурсници при мен!

Един фенер се приближи люлеейки се към Хари и на неговата светлина той видя изпъкналата брадичка и строгата прическа на професор Гръбли-Планк, вещицата, която беше поела да води вместо Хагрид уроците по Грижа за Магическите Създания миналата година.

– Къде е Хагрид? – каза Хари на глас.

– Не знам – каза Джини – но по-добре да се махнем от вратата, защото пречим на движението.

– О, да...

Хари и Джини се оказаха разделени когато тръгнаха по перона и излязоха от гарата. Гласкан напред от тълпата той хвърли бегъл поглед в тъмното за Хагрид; той трябваше да е тук, Хари разчиташе на това – да види отново Хагрид беше едно от нещата, които бе очаквал с най-голямо нетърпение. Но от него нямаше и следа. Не може да е напуснал, каза си Хари докато се измъкваше бавно през тесния портал навън към пътя с останалата част от тълпата. Сигурно е настинал или нещо подобно... Той се огледа за Рон и Хърмаяни, с желанието да разбере какво мислят те за завръщането на професор Гръбли-Планк, но никой от тях не беше наблизил, така че той се остави тълпата да го носи напред по тъмния, измит от дъжда път извън гарата на Хогсмийд.

Тук стояха стоте или повече файтони, които винаги караха учениците, без първокурсниците, до замъка. Хари ги погледна без особен интерес и се огледа за Рон и Хърмаяни, но нещо го накара отново да се обърне към колите. Те вече не бяха без коне. Някакви създания стояха отпред. Ако трябваше да им даде име той предполагаше, че би ги нарекъл коне, въпреки че имаха нещо общо и с влечугите. Те сякаш бяха безплътни, можеше да се видят всичките им кости и черните им чулове плътно прилепваха за скелетите им. Главите им бяха подобни на драконовски, а белите им, втренчени очи нямаша зеници. Всеки от тях имаше крила – огромни, черни ципести криле, които сякаш бяха принадлежали на огромни прилепи. Стойки тихо и спокойно в мрака, създанията изглеждаха тайнствено и зловещо. Хари не можеше да разбере защо файтоните трябва да бъдат теглени от тези ужасни коне, когато те можеха да се движат доста добре и сами.

– Къде е Пиг? – чу се гласът на Рон точно зад Хари.

– Ами онази Луна я носеше – каза Хари, като се обърна бързо, нетърпелив да поговори с Рон за Хагрид – Къде мислиш...

– ... че е Хагрид? Не знам – каза Рон притеснено – Дано да е добре...

Малко по-нататък Драко Малфой и няколко от неговите приятели, включително Краб, Гойл и Панси Паркинсън, отклоняваха от пътя няколко плахи второкурсници, за да могат той и компанията му да си намерят файтон. След няколко секунди Хърмаяни се появи от тълпата като едва си поемаше дъх.

– Малфой се е държал абсолютно отвратително с един първокурсник ей там. Кълна се, ще го докладвам, има тази значка от три минути и я използва да тормози хората по-лошо от всякога... къде е Крукшанкс?

– Джини го взе – каза Хари – Ето я...

Джини тъкмо се беше появила от тълпата, едва удържайки неспокойно въртящия се Крукшанкс.

– Благодаря – каза Хърмаяни докато освобождаваше Джини от котката – Хайде да си намерим кола преди всички да са се напълнили...

– Още не съм взел Пиг! – каза Рон, но Хърмаяни вече се беше запътила към най-близкият незает фойтон. Хари остана назад с Рон.

– Какви са тези неща според теб? – попита той Рон кимвайки към ужасните коне, около които се движеха другите ученици.

– Какви неща?

– Тези коне...

Луна се появи с клетката на Пигуиджън в ръце; малката сова пърхаше възбудено както обикновено.

– Ето ви и вас – каза тя – Много е сладка, нали?

– Ами... да... горе – долу – каза Рон сърдито – Е, хайде тогава да се качваме... какво казваш, Хари?

– Питам, какви са тези конеподобни неща? – каза Хари, докато той, Рон и Луна отиваха към колата, в която вече седяха Хърмаяни и Джини.

– Какви конеподобни неща?

– Тези, които теглят фойтоните! – каза Хари с нетърпелив тон. Те, все пак, бяха на три крачки от най-близкия, който ги гледаше с празните си бели очи. Въпреки това Рон погледна Хари объркано.

– За какво говориш?

– Говоря за... виж!

Хари го дръпна за ръката и го притегли, така че да застане лице в лице с крилатия кон. Рон се вгледа в него за секунда, после погледна към Хари.

– И какво все пак би трябвало да гледам?

– Това там, между тегличите! Впрегнати в колата! Точно там пред...

Но след като Рон продължаваше да гледа объркано, на Хари му хрумна нещо странно.

– Не... не можеш ли да ги видиш?

– Да видя какво?

– Не можеш ли да видиш какво тегли фойтоните?

Сега Рон изглеждаше сериозно разтревожен.

– Добре ли си, Хари?

– Аз... да...

Хари се почувства напълно объркан. Конете бяха там пред него,

проблясвайки все така едри на слабата светлина идваща от прозорците на гарата зад него, пара излизаше от ноздрите им в хладния нощен въздух. И все пак, освен ако Рон не се преструваше, а това беше доста лоша шега ако наистина беше така – той изобщо не можеше да ги види.

– Ще се качваме ли тогава? – каза несигурно Рон гледайки Хари сякаш се притесняваше за него.

– Да – каза Хари – Да, давай...

– Всичко е наред – каза един тих глас до Хари, когато Рон изчезна в тъмната вътрешност на каретата – Не си полудял или нещо подобно. Аз също ги виждам.

– Наистина? – каза Хари отчаяно обръщайки се към Луна. Той можеше да види отраженията на крилатите коне в големите ѝ ясни очи.

– О, да – каза Луна – Аз бях способна да ги видя от първия си ден тук. Те винаги са теглели каретите. Спокойно. Ти си толкова с ума си, колкото и аз.

Усмивайки се леко тя се качи в остарялата вътрешност на файтона след Рон. Не съвсем успокоен Хари я последва.

Глава 11. Новата песен на Разпределителната Шапка

Хари не искаше да казва на другите, че той и Луна имат една и съща халюцинация, ако това беше ако наистина това беше обяснението, за това не каза нищо повече за конете, когато седна в каретата и тръшна вратата зад себе си. Въпреки това, нямаше как да не гледа силуетите на конете мърдащи отвъд прозореца.

– Видяхте ли Гръбли-Планк? – попита Джини – Какво прави пак тук? Не е възможно Хагрид да е напуснал нали?

– Аз бих се радвала ако го е направил – каза Луна – не е много добър учител, нали?

– Напротив, добър е! – отговориха ядосано Хари, Рон и Джини в един глас.

Хари изгледа свирепо Хърмаяни. Тя се изкашля леко и бързо каза – Ъ-ъ-ъ... да... той е много добър.

– Ние пък в Рейвнклоу го приемаме на шега – каза Луна безчувствено.

– Явно имате много тъпо чувство за хумор – сопна й се Рон.

Луна не изглеждаше засегната от грубостта на Рон, напротив тя просто го изгледа за малко все едно е средно интересна ТВ програма.

Тракайки и люшкайки се, каретите се наредиха в конвой по пътя. Когато минаха покрай високите каменни колони с крилати глигани от двете страни на портите водещи към училищните земи, Хари пробва да види дали къщата на Хагрид свети, но всичко беше в непрогледна тъмнина. Замъка Хогвортс, обаче се виждаше: високи смолисточерни кули на фона на тъмното небе, а тук-там някое прозорче хвърляше ярка светлина над тях.

Каретите спряха близо до каменните стъпала водещи до дъбовата порта и Хари първи излезе. Отново се обърна към Забранената Гора, но нямаше и следа от живот в колибата на Хагрид. Неохотно, понеже се надяваше да са изчезнали, той се обърна към странните скелетни създания стоящи тихо на хладния нощен въздух, празните им бели очи блещукаха.

Досега само веднъж на Хари му се бе случвало да вижда нещо, което Рон не може да види, но онова беше отражение на огледало, нещо доста по-въображаемо отколкото стотици доста масивно изглеждащи

чудовища достатъчно силни да дърпат каретите. Ако Луна е била права, значи зверовете винаги са били там, но невидими. Защо тогава Хари изведнъж започва да ги вижда в Рон не може?

– Ехо... идваш ли? – попита Рон зад него.

– О... да – отговори бързо Хари и те се присъединиха към тълпата бързаща към замъка.

Входната Зала бе осветена от факли и ехтеше под стъпките на учениците преминаващи през настилания с плочи под за да стигнат до двойната врата водеща към Голямата Зала.

Четири дълги маси в Голямата зала бяха под беззвезден черен покрив точно като небето навън. Свещи се носеха във въздуха осветявайки сивите призраци и лицата на учениците говорещи си енергично, разменяйки си летни новини, и обсъждайки новите прически и мантии на другите. Отново, Хари забеляза хора да се оглеждат и да си шушукат, че той е минал. Той изскърца със зъби и се престори, че въобще не забелязва и не го интересува.

Луна се отдели от тях и тръгна към масата на Рейвънклоу. Когато стигнаха масата на Грифиндор, Джини бе повикана от нейни съученици и отиде да седне при тях. Хари, Рон, Хърмаяни и Невил си намериха места между Почти Безглавия Ник, духът на домът Грифиндор, и Парвати Патил и Лавендър Браун. Последните две поздравиха приятелски Хари и това го направи сигурен, че току-що са го обсъждали. Имаше по-важни неща, за които да се тревожи: той оглеждаше масата на учителите.

– Той не е там.

Рон и Хърмаяни също прегледаха учителската маса, макар и да нямаше нужда защото размерите на Хагрид го правеха лесно видим независимо къде е.

– Не може да е напуснал – каза Рон леко притеснено.

– Естествено, че не е – каза Хари твърдо.

– Не мислите, че... може да му се е случило нещо, нали? – каза Хърмаяни тревожно.

– Н е – веднага отвърна Хари.

– Но къде е тогава?

Последва малка пауза, тогава Хари каза много тихо, така че Невил, Парвати и Лавендър да не чуят – Може би не се е върнал. Нали се сещате от мисията-работата, която вършеше за Дъмбълдор през лятото.

– Да... да, това трябва да е – каза Рон успокоено, но Хърмаяни захапа устната си гледайки към учителската маса с надеждата да намери

убедително обяснение на отсъствието на Хагрид.

– Кой е това? – каза рязко тя, сочейки към средата на учителската маса.

Очите на Хари проследиха нейните. Първо видя Професор Дъмбълдор да седи на златния си стол в центъра на дългата учителска маса. Носеше тъмно лилава мантия на сиви звездички и островръха шапка. Главата му бе наклонена към жената седяща до него, която му говореше в ухото. На Хари тя му изглеждаше като нечия неомъжена леля: ниска, с къса къдрава кафява коса на която бе сложила отвратителна розова лента, която отиваше на розовия ѝ пуловер, който бе облякла над мантията си. Тогава тя обърна лицето си за да пие от чашата си и Хари я разпозна: бледо жабешко лице и чифт издадени торбести очи.

– Това е оная Умбридж.

– Коя? – попита Хърмаяни.

– Беше на моето прослушване, тя работи за Фъдж!

– Хубава жилетка – каза Рон и се подсмивайки се.

– Тя работи за Фъдж! – повтори намръщено Хърмаяни – Какво по дяволите прави тука тогава?

– Не знам.

Хърмаяни прегледа учителската маса, очите и се притвориха.

– Не – промърмори тя – не, не е възможно...

Хари не разбра какво има предвид, но и не попита. Вниманието му бе насочено към професор Гръбли-Планк, която току що се бе появила зад учителската маса и зае мястото на Хагрид. Това значеше, че първокурсниците са преминали езерото и са стигнали замъка. Секунди покъсно вратите към Входната Зала се отвориха. Дълга линия от изплашени първокурсници влезе водена от Професор Макгоногъл, която носеше стол на който седеше стара шапка, цялата в кръпки с широк процеп близо до оръфания ръб.

Шумът в Голямата Зала заглъхна. Първокурсниците се подредиха пред учителската маса и Професор Макгоногъл сложи столчето срещу тях.

Лицата на първокурсниците изглеждаха бледи на светлината на свещите. Едно момче в средата на редицата изглеждаше сякаш трепереше. Хари си спомни колко изплашен беше като седеше там чакайки неизвестен тест, който щеше да определи в кой дом ще бъде.

Цялото училище чакаше със затаен дъх. Цепката близо до ръба на шапката се отвори като уста и Разпределителната Шапка запя:

В времена когато аз все още нова бях
И училището Хогвортс едва бе се появило
Тез, които сложиха нашата основа
Мислеха, че никога и нищо не би ги разделило:
Със цел, която ги обедини
Те имаха все същото желание
Да създадат най-доброто училище за магии
Да предадат нататък своето знание.
– Заедно ще учим и градим! –
Четиримата приятели взеха това решение
И без да си помислят че
Някой ден може да са разделени,
Защото нямаше никъде такава задруга
Като Слидерин и Грифиндор!
Освен в двойката друга
На Хафълпаф и Рейвънклоу!
И как всичко се обърка там?
Такова приятелство как се проваля?
Защо, аз бях и мога да ви дам
Тъжна, печална историята цяла.
Слидерин каза
– Ще учим тези чиято кръв е чиста. –
Рейвънклоу каза
– Ще учим тези с интелигентност бистра. –
Грифиндор каза,
– Ще учим онези с най-смелите дела. –
Хафълпаф каза
– Ще уча всички на еднакви начала. –
Спорове се разризах
Когато първо тез различия се появиха
Защото всеки основател имаше дом, в който взимаше само тези, които той
желае, така,
Например, Слидерин
Вземаше само онези с чиста кръв
И хитрост най-голяма, точно като него,
А само на тези с остър ум
Преподаваше Рейвънклоу
Докато смелите и дръзки
Отиваха при безстрашния Грифиндор.
Добрата Хафълпаф, взимаше всички други,
И ги учеше на всичко, което знае,
Така основатели и домове

Запазиха приятелството предано и здраво.
И Хогвортс бе в хармония
За няколко години тъй желани
Но раздор се между нас прокрадна
От нашите стракове и грешки се подхрани.
Домовете, като четири колони,
Някога на нашето училище опорен пласт
Се обърнаха един срещу друг
Разединени, търсеци власт.
И за момент училището сякаш
Отиваше към своя свършек,
С дуели и с борба,
И между приятелите сблъсък,
И тогава дойде сутрин една,
Когато старият Слудерин замина, бяхме разделени
И въпреки, че споровете отминаха
Той ни остави доста обезверени.
И никога откакто четиримата основатели
Останаха три
Домовете не са били обединени
Както трябвало да са били.
И сега Сортиращата шапка е тук
И причината всички знаете я Вие
Аз ви разпределям по домовете
Защото това е моята задача
Но тази година ще отида по-далече
Слушайте моята песен, туй е спешно
Осъдена съм аз да ви разделям
И все пак мисля, че това е грешно
Трябва да изпълня своя дълг
И да въведа отново разделение
Но чудя се дали Сортирането няма
Да доведе до края, това е мое опасение.
О-о, знайте опасността, разчетете знаците,
От историята предупреждение е дошло
Защото нашият Хогвортс е в опасност
От външен смъртен враг и зло
И ние трябва да се обединим
Или отвътре ще строшим
Казах ви, предупредих ви...
И нека сега да ви Разпределим!

– Ейбъркромби, Юън.

Ужасеното момче, което Хари бе забелязал по-рано се препъна, направи няколко крачки напред и си сложи шапката; единственото, което го предпази от падане бяха големите му издадени уши. Шапката се замисли за момент, после цепката близо до ръба ѝ се отвори и извика:

– Грифиндор!

Хари пляскаше силно заедно с останалите от масата на Грифиндор, когато Еуан Ейбъркромби залитайки стигна до масата им и седна, изглеждайки все едно искаше да потъне в земята и никога да не бъде погледнат отново.

Постепенно дългата линия от първокурсници намаляваше. В паузите между имената и решенията на Разпределителната Шапка, Хари можеше да чуе стомаха на Рон да къркори. Най-накрая Зелър, Роуз бе разпределена в Хафълпаф и професор Макгоногъл взе столчето и шапката и ги постави настрана, а професор Дъмбълдор стана на крака.

Каквито и да бяха неотдавнашните му болезнени чувства към Директора, на Хари някак му олекна като видя Дъмбълдор прав пред тях. Между отсъствието на Хагрид и появяването на онези драконови коне, беше почувствал, че завръщането му в Хогуортс, толкова дългоочаквано бе пълно с неподозирани изненади. Но това поне беше както трябва да бъде: техния Директор изправен за да ги поздрави преди началото на празненството.

– За новодошлите – каза Дъмбълдор със звънящ глас и с усмивка – добре дошли! За останалите, добре дошли отново! Има си време за реч, но не това, така че... Нагъвайте!

Последва смях и аплодисменти след като Дъмбълдор седна и си отмести брадата зад рамото за да не му пречи като яде. Храна се появи от нищото, така че пет дълги маси бяха затрупани от пайове, чинии със зеленчуци, хляб, сосове и шишета с тиквен сок.

– Чудесно – изпъшка Рон и започна да пълни чинията си с пържолки, гледан тъжно от Почтибезглавия Ник.

– Какво казваше преди Разпределянето? – Хърмаяни попита духът – Нещо за предупреждения на Шапката?

– О, да – каза Ник, който изглеждаше доволен от причината да се отдръпне от Рон който сега ядеше печени картофи с невероятен ентусиазъм – Да, чух, че Шапката е предупреждавала няколко пъти преди, винаги когато засече период на велика опасност за училището. И естествено винаги един и същ съвет: бъдете заедно, бъдете силни.

– Кък мое дъ зньи, чъ уч'щето и в упъснаст щъм е шпъкь? – каза

Рон.

Устата му бе толкова пълна, че на Хари му се стори постижение, че издава въобще някакъв звук.

– Извинявай не разбрах – каза учтиво Почтибезглавия Ник, докато Хърмаяни изглеждаше отвратена. Рон преглътна и каза – Как може да знае, че училището е в опасност щом е шапка?

– Нямам идея – каза Почтибезглавия Ник – Естествено, тя живее в офиса на Дъмбълдор, така че може би от там получава информация.

– И иска всички домове да бъдат приятели? – каза Хари, гледайки към масата на Слидерин, която бе владение на Драко Малфой.

– Е, сега не бива да имате такова отношение – каза укорително Ник – Мирно сътрудничество, това е ключът. Ние духовете на различните домове също поддържаеме приятелски връзки. Колкото до неразбирателството между Грифиндор и Слидерин, не бих дори и сънувал да търся тема за разговор с Кървавия Барон.

– Само защото се ужасяваш от него – каза Рон.

Почтибезглавия Ник изглеждаше силно оскърбен.

– Ужасен? Надявам се, че аз Сър Николас де Мимси-Портингтън никога не съм бил страхлив в живота си! Благородната кръв течаща във вените ми...

– Каква кръв? – попита Рон – Да не би да имаш все още?

– Това е фраза за бога! – каза Почтибезглавия Ник толкова разтревожен, че главата му се клатеше злокобно на почти отрязания му врат – Надявам се че все още имам радостта, да използвам, която дума си поискам, въпреки че удоволствия като ядене и пиене са ми забранени! Но съм свикнал с ученици подиграващи се на смъртта ми, мога да те уверя!

– Ник, той не ти се смееше! – каза Хърмаяни хвърляйки яростен поглед на Рон.

За жалост, устата на Рон бе отново напълнена до пръсване и единственото, което можеше да каже бе – 'ъмф 'гънфън 'мнъф – което за Ник не звучеше като извинение. Издигна се във въздуха и отиде на другия край на масата при братята Крийви, Колин и Денис.

– Е, браво, Рон, – викна Хърмаяни.

– Какво? – възмути се Рон, преглъщайки най-накрая това, което беше в устата му. – Не мога ли да попитам?

– По-добре млъкни – раздразнено каза Хърмаяни и двамата се намръщиха. Остатъкът от вечерята премина в мълчание.

Хари отдавна беше свикнал с техните заяждания и не се опита да ги помири, знаейки от опит, че много по-умно е да си дояде спокойно

стека и пая с бърбери, още повече, че след това го чакаше любимият му десерт – сладкиш с петмез.

Когато всички се нахраниха и в залата отново се чува разговори, Дъмбълдор се надигна от масата. Разговорите изведнъж стихнаха и всички глави се обърнаха към директора. Приятна, сита сънливост завладя Хари и той с наслада си мислеше за леглото с балдахина, което го чакаше горе, меко и топло...

– Разрешете ми за няколко минути да отвлека вашето внимание от това великолепно пиршество и да кажа това, което винаги казвам в началото на учебната година, – обърна се към залата Дъмбълдор. – На първо място, първокласниците трябва да запомнят, че гората, която обкръжава територията на училището е забранена зона за всички ученици. Позволявам си, също така, да изразя надежда, че към настоящия момент този факт е стигнал и до съзнанието на някои ученици от горните класове. (Хари, Рон и Хърмаяни си размениха доволни усмивки.)

– По-нататък. Училищният надзирател господин Филч ме помоли да ви напомня, както той ме уверява – за четиристотин шестдесет и втори път, че на учениците е забранено да правят магии през междучасията в коридорите. Също така са забранени и ред други действия, списъкът на които виси на вратата на кабинета на господин Филч.

– Освен това, тази година в нашето училище станаха някои промени в учителския състав. Ние много се радваме отново да приветстваме между тези стени професор Гръбли-Планк, която ще води занятията по Грижа за магическите създания. Също така съм щастлив да ви представя професор Умбридж, новият преподавател по Защита от черни изкуства.

Раздадох се вежливи, но не много силни аплодисменти, по време на които Хари, Рон и Хърмаяни в паника се гледаха един-друг: Дъмбълдор не каза нищо за това, колко дълго ще бъде с тях професор Гръбли-Планк.

Дъмбълдор продължи:

– Тренировките на желаещите да се включат в отборите по квидич ще се проведат...

Той се спря, като погледна очаквателно професор Умбридж. Тъй като тя не беше по-висока права, отколкото седнала, настъпи момент, когато никой не разбра защо Дъмбълдор спря да говори, но тогава професор Умбридж прочисти гърло: Хъм, хъм, изправи се и се приготви да държи реч.

За момент Дъмбълдор се слиса, след което си седна на мястото и погледна внимателно професор Умбридж като мислеше, че най-

малкото, което би искал е да я слуша. Другите от учителската маса не бяха толкова умели, когато скриваха изненадата си. Очите на професор Спраут изчезнаха в хвърчащата ѝ коса, устата на професор Макгоногъл беше се присвила повече, отколкото Хари я беше виждал някога. Никога нов учител преди това не беше прекъсвал Дъмбълдор. Много от учениците се подхилваха, тази жена определено не беше наясно как стоят нещата в Хогоуртс.

– Благодаря ви, директоре – усмихна се превзето професор Умбридж – за тези няколко думи, които бих искала да кажа...

Гласът ѝ беше треперлив и малко момичешки и, отново Хари почувства нарастващо чувство на антипатия, което не можеше да си обясни. Всичко, което знаеше е, че всичко у нея го отблъсква: от глупавия ѝ глас до розовата ѝ жилетка. Тя отново се прокашля – Хм, хм и продължи:

– Трябва да кажа, че е чудесно да се върна в Хогоуртс – тя се усмихна, показвайки зъбите си – И да видя толкова щастливи малки лица, които ме гледат.

Хари погледна наоколо. Някое от лицата, които видя не изглеждаше щастливо. Напротив, всички изглеждаха доста смутени, че към тях се обръщат сякаш са на пет години.

– Много бих искала да се опознаем и съм сигурна, че ще станем много добри приятели.

При това изказване учениците си размениха погледи, някои от тях и усмивки.

– Ще ѝ бъде добра приятелка, докато не заема от нея тази жилетка – прошепна Парвати на Лавендър и двете се разкикотиха.

Професор Умбридж отново прочисти гърлото си: Хм, хм, но когато продължи, някои от придиханията изчезнаха от гласа ѝ. Тя звучеше поделово и сега думите ѝ звучаха монотонно и отегчително за тях:

– Министерството на магията винаги е взимало предвид първостепенната важност на обучението на младите вещици и магьосници. Дарбите, с които сте родени могат да не доведат до нищо, ако не бъдете възпитавани и напътствани под внимателни инструкции. Древните заклинания, уникални за магьосническото общество трябва да бъдат предавани от поколение на поколение, преди да сме ги изгубили завинаги. Съкровищницата от магически познания, натрупана от нашите предшественици трябва да бъде опазена, попълвана и шлифована от тези, които са призвани към благородната учителска професия.

Професор Умбридж направи пауза и се поклони леко към

останалите от учителската маса, никой от които не ѝ се поклонил в отговор. Веждите на професор Макгоногъл се склочиха и изглеждаше като на ястреб, и Хари улови размяната на погледи между нея и професор Спраут, след което професор Умбридж отново се прокашля – хм, хм – и продължи изказването си:

– Всеки директор и директорка на Хогоуртс са внесли по нещо ново в тази трудна задача при управлението на това историческо училище, и така трябва да бъде, защото без прогрес ще настъпи стагнация и разлагане. Тук отново, в името на прогреса прогресът трябва да бъде обезсърчен в името на добрите стари проверени традиции. Балансът между старото и новото, между утвърденото и промяната, между традиция и иновация...

Хари вече не слушаше, вниманието му все повече се отклоняваше. Спокойствието, което изпълваше Голямата зала, когато говореше Дъмбълдор беше прекъснато и учениците събираха глави, като си шепнеха и се кикотеха. На масата на Рейвънклоу Чо Чанг разговаряше оживено с приятелите си. На няколко места от нея Луна Ловгуд отново четеше „Клюки и Интриги“. На масата на Хафълпаф Ърни Макмилън беше един от тези, които все още гледаха професор Умбридж, но той беше късоглед и Хари беше сигурен, че само си дава вид, че слуша в опит да защити светещата на гърдите му значка на префект.

Професор Умбридж изглежда не забелязваше безгрижието на нейната аудитория. Хари остана с впечатлението, че няма намерение да прекрати речта си дори и при пълната размирица под носа ѝ. Учителите все още я слушаха внимателно, а Хърмаяни изглежда попиваше всяка дума, изречена от Умбридж и ако се съдеше по изражението ѝ, не ѝ бяха по вкуса.

– ... Защото някои промени може би са за добро, но други напълно могат да бъдат определени като грешки. Някои от старите навици ще бъдат запазени, но други, които са старомодни и негодни трябва да бъдат изкоренени. Нека заедно да преминем в новата ера на отвореност, ефективност и отговорност, с намерение да запазим това, което трябва да бъде запазено, да усъвършенстваме това, което трябва да бъде усъвършенствано и да скъсаме с онова, което трябва да бъде забранено.

Тя си седна. Дъмбълдор изръкопляска. Учителите последваха примера му, но Хари забеляза, че някои от тях събраха ръцете си само един-два пъти и спряха. Няколко ученици се присъединиха към тях, но повечето дори не бяха чули повече от няколкото думи в края на речта ѝ. Дъмбълдор се изправи отново.

– Благодаря ви много, професор Умбридж, това беше много впечатляващо – каза той, обръщайки се към нея – Сега искам да кажа, че мачовете по квидич ще бъдат последвани...

– Да, наистина беше впечатляващо – каза Хърмаяни с нисък глас.

– Да не би да ми казваш, че ти е харесало? – попита внимателно Рон, обръщайки се с лице към нея – Това беше най-тъпата реч, която някога съм чувал, откакто съм израснал с Пърси.

– Казах впечатляваща, а не приятна – отвърна Хърмаяни – Обяснява много.

– Така ли? – каза изненадано Хари – На мен ми звучи като куп дрънканици.

– Има няколко важни неща, скрити под дрънканиците – каза строго Хърмаяни.

– Така ли? – попита Рон неразбиращо.

– Какво ще кажете за „прогресът в името на прогреса трябва да бъде обезкуражен“? Какво ще кажете „за скъсването с практики, които трябва да бъдат забранени“?

– Добре де, какво означава това? – попита нетърпеливо Рон.

– Ще ти кажа какво означава – отвърна Хърмаяни през стиснати зъби – Означава, че Министерството се намесва в Хогоуртс.

Около тях имаше голяма врява и глъчка, Дъмбълдор очевидно се беше оттеглил от училището, тъй като всеки беше готов да излезе от Голямата зала. Хърмаяни подскочи, като изглеждаше развълнувана.

– Рон, трябва да покажем на първокурсниците къде да отидат!

– О, да – каза Рон, който беше напълно забравил за това – хей, вие! Дребосъците!

– Рон!

– Добре, те са, те са начинаещи...

– Знам, но не трябва да ги наричаш дребосъци! – Първокурсници! – извика към масата повелително Хърмаяни – Оттук, моля!

Група от нови ученици вървеше срамежливо в пролуката между масите на Грифиндор и Хафълпаф и всички те се опитваха да не се откъсват от групата. Наистина изглеждаха много малки, Хари беше сигурен, че той самият не се виждаше толкова малък, когато пристигна тук. Той им се усмихна. Русото момче близо до Юън Ейбъркромби се вкаменени, то смушка Юън и му прошепна нещо на ухо. Юън Ейбъркромби се стресна и хвърли ужасен поглед към Хари, който почувства как по лице-то му се плъзна усмивка.

– Ще се видим по-късно – каза той тъпо на Рон и Хърмаяни и

излезе от Голямата зала сам, като правеше всичко възможно, за да не обръща внимание на шепота и погледите към себе си. Той гледаше право пред себе си, докато мина през Входната врата, след това забърза към главното стълбище, направи няколко замаскиращи крачки и скоро се изгуби от погледа на останалите.

Беше глупаво да не очаква това, мислеше си ядосано, докато вървеше по празните коридори. Разбира се, че всеки ще го гледа: той се бе върнал от Тримагическия турнир преди два месеца, носейки мъртвото тяло на свой съученик и заяви, че е видял Лорд Волдеморт да се връща с възстановена сила. Нямахме време последния срок да го обясни, тъй като всички трябваше да се връщат в къщи, дори ако той се бе почувствал длъжен да даде подробен отчет на цялото училище за ужасните събития, които се бяха случили.

Хари стигна до края на коридора, водещ до общата стая на Грифиндор и застана пред портрета на Дебелата дама, но откри, че не знаеше новата парола.

– Тъж... – каза той неловко, гледайки Дебелата дама, докато тя изглеждаше гънките на розовата си рокля и му се обърна гърб.

– Няма парола, няма влизане – отвърна му тя.

– Хари, аз я знам! – каза някой зад гърба му и Хари видя Невил, който тичаше към него – Познай каква е. Този път ще я запомня веднага! – Невил размаха малкия кактус, който им беше показал във влака – Мимбулус мъмблетония!

– Правилно – отговори Дебелата дама, портретът се отвори и Хари и Невил преминаха през него.

Общата стая на Грифиндор изглеждаше както винаги: кръгла стая, пълна с разнебитени разкашкани кресла и стари маси. Огънят весело играеше в камината и няколко души топлеха ръцете си преди да отидат в своите спални; от другата страна Фред и Джордж Уизли пишеха нещо на таблото за обяви. Хари им пожела лека нощ и се запъти към вратата, която водеше към спалнята на момчетата. Не беше много в настроение за приказки. Невил го последва.

Дийн Томас и Шеймс Финегън бяха стигнали в спалнята първи и облепваха стените над леглата си с плакати и снимки. Те разговаряха, докато Хари отваряше вратата, но млъкнаха в момента, щом го видяха. Хари се чудеше дали не бяха разговаряли за него или става параноик.

– Здравейте – каза той, сложи куфара на леглото си и го отвори.

– Хей, Хари! – каза Дийн, който подреждаше две пижами с цветовете на Уест Хям – Добре ли мина ваканцията?

– Не лошо – промърмори Хари – А при теб?

– Да, чудесно беше – отговори Дийн – По-добре от тази на Шеймъс, както той току-що ми разказваше.

– Защо, какво се е случило, Шеймъс? – попита Невил, докато нежно поставяше своята Мимбулус Мимбетония на нощното си шкафче.

Шеймъс не отговори веднага, той се опитваше да се увери, че плакатът на куидичният тим на Кенмеър Кестърълс е закрепен здраво. След това отговори, все още с гръб към Хари:

– Майка ми не искаше да се върна в Хогоуртс.

– Какво? – попита Хари, като спря да подрежда робите си.

Шеймъс загърби плакатите си и извади собствените си пижами, все още без да поглежда Хари.

– Но защо? – попита поразен Хари. Той знаеше, че майката на Шеймъс е вещица и не можеше да разбере защо тя се държи като семейство Дърсли.

Шеймъс не отговори, докато не свърши с подреждането на пижамите си.

– Добре – отговори той съдържано – Предполагам... заради теб.

– Какво искаш да кажеш? – попита бързо Хари.

Сърцето му заби учестено. Беше почувствал смътно, че е свързано с него.

– Добре – каза отново Шеймъс, все още избягвайки погледа на Хари – тя... ъ-ъ-ъ... добре, не е само заради теб, но и заради Дъмбълдор...

– Тя е повярвала на „Пророчески вести“, така ли? – попита Хари – Тя мисли, че аз съм лъжец, а Дъмбълдор е стар глупак?

Шеймъс го погледна.

– Да, нещо такова.

Хари не отговори нищо. Той хвърли пръчката си върху нощното шкафче, взе робите си, постави ги ядосано в куфара си и извади пижамите си. Беше му омръзнало всичко това: беше му омръзнало да бъде човекът, когото всички гледат и за когото непрекъснато се говори през цялото време. Ако някой от тях знаеше, ако някой имаше и най-малката идея как се чувства той от всичко, което му се беше случило... Госпожа Финегън е глупачка, която няма никаква представа, мислеше той разярено.

Той си легна и понечи да придърпа завесите, но преди да го направи, Шеймъс се обади:

– Слушай... какво се случи нощта, когато... ти знаеш, когато... със Седрик Дигъри и останалото?

Шеймъс изглеждаше нетърпелив и нервен. Дийн, който се беше навел над куфара си, като се опитваше да го затвори, се обърна и Хари знаеше, че слуша напрегнато.

– За какво ме питаш? – отвърна язвително Хари – Просто чети „Пророчески вести“ като майка си. Там ще ти кажат всичко, което исках да знаеш.

– Не споменавай майка ми – изръмжа Шеймъс.

– Ще споменавам всеки, който ме нарича лъжец – отговори Хари.

– Не ми говори по този начин!

– Ще ти говоря както си искам – гневът на Хари се покачваше, той сграбчи пръчката от шкафчето си – Ако имаш проблем, че споделяш спалнята си с мен, попитай Макгоногъл дали можеш да се премести... и маменцето ти повече няма да се тревожи...

– Остави майка ми настрани, Потър!

– Какво става?

Рон се появи на вратата на спалнята. Разширените му очи се местеха от Хари, който насочваше пръчката си към Шеймъс към Шеймъс, който стоеше със свити юмруци.

– Той обижда майка ми! – кресна Шеймъс.

– Какво? – попита Рон – Хари не би го направил. Ние сме виждали майка ти и я харесваме...

– Това беше преди тя да започне да вярва на всяка дума, която вонящият „Пророчески вести“ пише за мен! – каза Хари с висок глас.

– Ох – каза с разбиране Рон – Ох... добре.

– Знаеш ли какво? – каза гневно Шеймъс, хвърляйки злобен поглед към Хари – Той е прав, не искам повече да съм в една спалня с него, той е луд.

– Това не е твоя работа, Шеймъс – каза Рон, чиито уши бяха започнали да почервяват, винаги опасен знак.

– Не е моя работа, така ли? – извика Шеймъс, който в контраст на Рон побледня – Ти да не би да вярваш на тези измишльотини за Ти-Знаеш-Кой и за неговото завръщане?

– Да, вярвам! – отговори ядосано Рон.

– Тогава ти също си луд – каза с отвращение Шеймъс.

– Така ли? За твое нещастие, приятелю, аз съм също така и префект – каза Рон, посочвайки с пръст към гърдите си – Така че ако не искаш наказание, затваряй си устата!

Шеймъс се замисли за малко дали е готов да плати с цената на наказание този разговор, след което млъкна, обърна се и отиде на леглото

си. Рон погледна към Шеймъс, после към Дийн и Невил.

– Нечии други родители да имат проблем с Хари? – попита агресивно той.

– Моите родители са мъгли, човече – отвърна Дийн – Те не знаят нищо за тези смъртни случаи в Хогуортс, защото аз не съм толкова глупав да им кажа.

– Ти не познаваш майка ми, тя не лицемери никога за нищо – кресна Шеймъс – Така или иначе, родителите ти не получават „Пророчески весті“. Те не знаят, че нашият директор е изгонен от Магьосническия трибунал и Международната конфедерация на магьосниците, защото си е загубил акъла.

– Баба ми казва, че това са измишльотини – обади се Невил – Тя казва, че „Пророчески весті“ са тези, които дрънкат, а не Дъмбълдор. Тя прекрати абонамента ни. Ние вярваме на Хари – каза Невил простиичко. Той отиде на леглото си и погледна към Шеймъс – Баба ми винаги е твърдяла, че Вие-Знаете-Кой ще се върне някой ден. Тя казва, че когато Дъмбълдор казва, че той се е върнал, значи той наистина се е върнал.

Хари почувства прилив на благодарност към Невил. Никой друг не проговори. Шеймъс прибра пръчката си, дръпна завивките на леглото и изчезна под тях. Дийн легна на своето легло и се умълча. Невил, който изглежда нямаше какво повече да каже, се загледа в кактуса си.

Хари легна на възглавницата си докато Рон на съседното легло оправяше нещата си. Той се чувстваше разтреперан от спора със Шеймъс, когото винаги бе харесвал много. Колко още хора щяха да го обвинят, че лъже и колко да му повярват?

Дали Дъмбълдор беше страдал през това лято когато първо Трибунала на магьосниците, а после Международната магьосническа конфедерация го бяха изключили от своите редици? Изпитваше ли яд към Хари, това ли беше причината за мълчанието му през тези месеци? Двамата бяха в едно и също положение; Дъмбълдор беше повярвал на Хари, анонсирайки неговата версия за събитията пред цялото училище и след това сред магьосническото общество. Хари беше лъжец, както и Дъмбълдор, както и всеки, който бе измамен... Те всички щяха да повярват накрая, мислеше горчиво Хари, докато Рон си легна и духна последната свещ в спалнята. Но се чудеше колко още атаки като тази на Шеймъс ще трябва да изтърпи преди да дойде часът на истината.

Глава 12. Професор Умбридж

Шеймъс се облече със светкавична бързина следващата сутрин и напусна общата спалня преди Хари да си е обул чорапите.

– Не мислите ли, че се превръща в смахнат, ако стои в една стая дълго с мен? – попита високо Хари, когато робата на Шеймъс се изгуби от погледите им.

– Не се тревожи за това, Хари – промърмори Дийн, нарамвайки училищната си чанта – Той е просто...

Но очевидно не можеше да обясни какъв е Шеймъс и след кратка неловка пауза, го последва навън.

Невил и Рон погледнаха Хари, като казваха с очи – Проблемът-си-е-негов-не-твой, но Хари не остана много утешен. Колко още от това щеше да понесе?

– Какво има? – попита Хърмаяни няколко минути по-късно, настигайки Рон и Хари в общата стая и тримата тръгнаха за закуска – Изглеждате абсолютно... о, за Бога!

Тя погледна на таблото за обяви в общата стая, където имаше голям надпис:

ГАЛЕОНИ, ГАЛЕОНИ!

Джобните пари не ви достигат? Искате да спечелите малко злато? Свържете се с Фред и Джордж Уизли в Общата стая на Грифиндор за проста, почасова, напълно безболезнена работа.

/съжбяваме, но всичко е собствен риск от кандидатствания/

– Те преминават границата – каза ядосано Хърмаяни, когато видя знака, който Фред и Джордж бяха заболи на плаката, поставяйки датата на първото посещение в Хогсмийд, която беше през октомври – Ще трябва да си поговорим с тях, Рон.

Рон изглеждаше доста стреснат.

– Защо?

– Защото сме префекти – отговори Хърмаяни, след като преминаха през портрета – Наша работа е да спрем всички тези неща.

Рон не каза нищо, а Хари намръщено изрази мнението си, че

перспективата да се спрат Фред и Джордж е почти никаква.

– Както и да е, какво става, Хари? – продължи Хърмаяни, докато вървяха по стълбите, заобиколени от портрети на древни вещици и магьосници, всички от които ги игнорираха, заети със собствения си разговор – Изглеждаш наистина ядосан от нещо.

– Шеймъс нарече Хари лъжец, че Ти-Знаеш-Кой се е върнал – отвърна вместо него Рон.

Хърмаяни, от която Хари очакваше да реагира ядосано, направи гримаса.

– Да, Лавендър също мисли така – каза тя мрачно.

– Имали сте малък разговор с нея дали съм или не съм лъжец, който просто търси внимание, така ли? – попита високо Хари.

– Не – отговори спокойно Хърмаяни – Казах ѝ да си затваря голямата уста за теб. И ще бъде чудесно, Хари, ако спреш да се заяждаш с Рон и мен, защото ние сме на твоя страна.

– Съжалявам – каза тихо Хари.

– Така е по-добре – каза с достойнство Хърмаяни – Не помните ли какво ни каза Дъмбълдор на празненството по случай края на миналата година?

Хари и Рон я погледнаха с празен поглед, а тя продължи:

– За Вие-Знаете-Кой. Дъмбълдор каза: – За него най-добрият подарък е разногласието помежду ни. Затова единственото ни оръжие е единството, взаимното доверие и истинското приятелство.

– Как можеш да помниш такива неща? – попита Рон, като я гледаше с възхищение.

– Слушам, Рон – отвърна Хърмаяни с рязка нотка.

– Аз също слушам, но не мога да кажа със сигурност какво...

– Точка – каза високо Хърмаяни – Това е нещото, за което говореше Дъмбълдор. Вие-Знаете-Кой се върна едва преди два месеца и всички започнахме да се караме помежду си. И предупреждението на Разпределителната шапка беше същото: бъдете заедно, бъдете единни.

– И Хари го получи предишната нощ – отвърна язвително Рон – Ако това означава, че трябва да се прегърнем със Слидерин... никакъв шанс!

– Добре, мисля, че ще бъде жалко да не опитаме поне малко да установим разбирателство между домовете – сопна се ядосано Хърмаяни.

Бяха излезли на главната площадка на стълбището. Няколко четвъртокурсници от Рейвнклоу пресичаха Входната зала, те уловиха погледа на Хари и побързаха да образуват по-сбита група, мислейки

стреснато, че ще ги атакува докато са разпилени.

– Да, наистина ще трябва да се сприятелим с хора като тези – каза саркастично Хари.

Те последваха Рейвънклоувци в Главната зала, всички погледнаха инстинктивно към масата, когато те влязоха. Професор Гръбли-Планк разговаряше с Професор Синистра, преподавателката по астрономия, и отсъствието на Хагрид изпъкна веднага. Омагьосаният таван над тях откликна с ехо на настроението на Хари, беше покрит със сиви облаци.

– Дъмбълдор не каза колко време ще остане тази Гръбли-Планк – каза той, когато отидоха до масата на Грифиндор.

– Може би... – каза замислено Хърмаяни.

– Какво? – попитаха Хари и Рон в един глас.

– Може би не иска да привлича вниманието върху отсъствието на Хагрид.

– Какво искаш да кажеш с това? – попита Рон с полуусмивка – Как можем да не забележим?

Преди Хърмаяни да отговори, високо мургаво момиче с дълга коса тръгна към Хари.

– Здравей, Анджелина.

– Здравейте – каза тя – Добре ли прекарахте лятото? – И без да дочака отговор, продължи – Слушайте, бях избрана за капитан на отбора по квидич на Грифиндор.

– Чудесно – каза Хари, като ѝ се усмихна, той се съмняваше, че Анджелина ще остане капитан толкова дълго колкото Оливър Ууд, което можеше да е само подобрение.

– Да, да, ние се нуждаем от нов пазач след напускането на Оливър. Тренировките са в петък и искам целия отбор там, ясно? Тогава ще видим и новото попълнение.

– О'кей – отговори Хари.

Анджелина му се усмихна и си тръгна.

– Забравих, че Ууд е напуснал – каза Хърмаяни, като седна до Рон и придърпа до себе си чиния с препечени филийки – Предполагам, че в отбора ще има големи промени.

– Сигурно – отвърна Хари, сядайки на пейката отсреща – Той беше добър пазач.

– Няма да е лошо да се влее свежа кръв в отбора, нали? – каза Рон.

С крясъци и профучаване стотици сови влетяха през прозорците. Те носеха писма и колети на собствениците си и пръскаха закусващите с капчици вода, тъй като навън валеше. Хедуиг никъде не се виждаше, но

единственият кореспондент на Хари беше Сириус и той едва ли имаше да каже нещо ново на Хари, след като се бяха разделили само преди 24 часа. Хърмаяни изпи портокаловия си сок бързо, голяма сова носеше в човката си „Пророчески вестни“.

– За какво все още получаваш това? – попита раздразнено Хари, като мислеше за Шеймъс, докато Хърмаяни пусна кнут в кутийката на крачето на совата – Не бих чел повече този парцал.

– По-добре е да се знае какво пише врагът – каза мрачно Хърмаяни, разгъна вестника, скри се зад него и не се подаде докато Хари и Рон не свършиха със закуската.

– Нищо – каза просто, нави вестника и го постави до чинията си – Нито за теб, нито за Дъмбълдор.

Професор Макгоногъл мина покрай масата им с програмите.

– Погледнете какво имаме днес! – изпъшка Рон – История на магията, двоен по отвари, пророкуване и двоен час по Защита срещу черните изкуства... Бинс, Снейп, Трелони и Умбридж в един и същ ден! Бих искал Фред и Джордж да побързат с изобретяването на тези Остъргващи Закусчици!

– Моето име ли дочуха ушите ми? – попита Фред, който заедно с Джордж седна на скамейката до Хари – Префектите на Хогуортс не биха искали да пропускат уроците си, нали?

– Погледни само какво имаме днес – тикна Рон програмата си под носа на Фред – Това е най-лошият понеделник, който съм виждал.

– Лоша работа, малко братче – каза Фред, като погледна колонката – Мога да ти дам Нуга за кръвотечение евтино, ако желаеш.

– Защо евтино? – попита подозрително Рон.

– Защото ще продължи да ти тече кръв, още не сме изнамерили антидот – каза Джордж, докато хапваше от херингата.

– Да ви е сладко – каза подтиснато Рон – Но мисля, че все пак ще влезе в часовете.

– И като говорим за вашите Остъргващи Закусчици – каза Хърмаяни, гледайки строго Фред и Джордж – не можете да подавате обяви за тестери на таблото на Грифиндор.

– Кой го казва? – попита удивено Джордж.

– аз го казвам – отвърна Хърмаяни – И Рон.

– Не ме замесвай в това – бързо каза Рон.

Хърмаяни го погледна. Фред и Джордж се изхилиха.

– Скоро ще запееш друга песен, Хърмаяни – каза Фред, като ядеше дебело намазана с масло кифла – Започваш петата си година, не след

дълго ще ни молиш за Закусчици.

– И защо след като започвам петата си година, ще искам Закусчици? – попита Хърмаяни.

– Петата година е годината, когато се държат изпитите за СОВА.

– Е, и?

– Тогава ще държите своите изпити, нали? Те ще ви накарат да държите до почервяване носовете си – заровени в учебниците.

– Половината ни година мина в малки прекъсвания с приближаването на СОВА-та – каза щастливо Джордж – Сълзи и гневни изблици... Патриша Симпсън все още губи съзнание от това...

– На Кенет Таулър му излязоха циреи, помниш ли? – попита сияещ Фред.

– Това е защото му сложи в пижамата Булбадокс пудра – отвърна Джордж.

– О, да – разхили се Фред – Бях забравил... трудно е да се остави следа.

– Така или иначе, петата година е кошмарна година – каза Джордж – Ако ви интересуват резултатите от изпитите. Фред и аз си запазихте куража все пак.

– Да... запазихте си го, по три СОВИ всеки? – каза Рон.

– Да – отговори Фред – Но нашето бъдеще е въвн от академичните постижения.

– Ние сериозно разговаряхме какво ще правим след седмата година – каза весело Джордж.

Той получи предупредителен поглед от Хари, който се опасяваше, че Джордж ще спомене наградата от Тримагическия турнир, която им бе дал.

– Сега ще си вземем останалите СОВИ – каза бързо Джордж – Имам предвид, наистина ли трябва да държим ТРИТОН? Не мисля обаче, че мама ще ни остави да напуснем училище по-рано.

– Няма да изгубим последната си година тук напразно – добави Фред, гледайки предано Голямата зала – Ще проведем маркетингови проучвания от какво се нуждаят учениците на Хогоуртс в една шегобийница, внимателно ще обобщим резултатите от проучването и ще произведеме въпросните продукти.

– Но къде ще намерите толкова злато, за да отворите шегобийница? – попита скептично Хърмаяни – Имате нужда от всички компоненти и материали и помещение, предполагам?

Хари не гледаше към близнаците. По лицето му изби пот, той се

наведе под масата и се престори че търси нещо там когато чу Фред да казва:

– Не ни задавай въпроси, за да не чуваш лъжи, Хърмаяни. Хайде, Джордж, ако излезем по-рано, може да продадем няколко Разширени Уши преди часа по билкология.

Хари се показва и ги видя да си тръгват, носейки в ръката си по една препечена филийка.

– Какво ли искаха да кажат – Хърмаяни премести погледа си от Хари към Рон – Не ни задавай въпроси. Значи ли това, че те са намерили злато да отворят шегобийница?

– Знаеш ли, винаги съм се чудил за това – каза Рон и повдигна вежди – Това лято ми купиха нова мантия и не мога да разбера откъде имат галеони.

Хари реши, че е време да се смени темата на разговора.

– Смятате ли, че тази година наистина ще бъде трудна заради изпитите?

– О, да – каза Рон – Ще бъде. Изпитите за СОВА са наистина важни, защото те са насока за бъдещата ти работа. Получаваме също така съвети за кариерата си, Бил ми каза. Можем да си изберем какъв ТРИТОН-и искаме за следващата година.

– Знаете ли какво искате да правите след завършването на Хогоуртс? – попита Хари останалите двама, докато напуснаха Главната зала и тръгнаха към кабинета по История на Магията.

– Не още – каза бавно Рон – Освен... добре.

Той изглеждаше леко смутен.

– Какво? – насърчи го Хари.

– Добре би било да стана Аврор – каза полугласно Рон.

– Да, би било чудесно – възкликна разпалено Хари.

– Но те, както изглежда, са елитът – каза Рон – Наистина трябва да си много добър. А ти какво ще кажеш за себе си, Хърмаяни?

– Не съм решила още – отвърна тя – Мисля, че бих искала да правя нещо, което наистина си струва.

– Да си аврор си струва! – каза Хари.

– Да, но не е единственото нещо, което си струва – замислено каза Хърмаяни – Имам предвид, ако за в бъдеще СМРАД се разрасне...

Хари и Рон внимателно се спогледаха.

История на магията беше най-досадният предмет, който някога им бе преподаван. Професор Бинс, техният учител призрак имаше провлачен хрипящ глас, който при топло време гарантирано ги приспиваше за

десет минути. Той никога не променяше формата на техните уроци, и им преподаваше без пауза докато те си водеха бележки. Хари и Рон добутваха този предмет само защото преписваха записките на Хърмаяни преди изпит, изглежда само тя успяваше някак-си да се съпротивлява на приспиващата сила на гласа на Бинс.

Днес те щяха да се мъчат час и половина с войните на великаните. Хари чу достатъчно през първите десет минути, за да прецени, че преподавана от друг учител темата би била интересна, но след това мозъкът му изключи и останалия час и двацет минути той прекара играейки морски шах с Рон на края на пергамента си.

Хърмаяни ги изгледа с крайчеца на околото си.

– А какво ли ще стане – попита ги студено, докато излизаха в междучасие – ако тази година откажа да ви дам записките си?

– Ще се провалим на СОВА – отговори Рон – Това ще ти тежи на съвестта, Хърмаяни.

– Ще си го заслужите – каза тя – Дори не се и опитвате да го слушате.

– Опитваме се – каза Рон – Просто нямаме твоя ум или памет или твоята концентрация – ти си по-умна нас, това ли искаше да ни натякнеш?

– О, я не ми го приписвай – каза Хърмаяни, но изглеждаше леко омекнала, когато тръгна към влажния двор.

Дъждът бе престанал да ръми, хората бяха скупчени в въглчетата на двора. Хари, Рон и Хърмаяни си избраха въгълче под един балкон и като се загръщаха в мантиите си поради студения въздух, си говореха какво ли им е приготвил Снейп за първия учебен час. Бяха еднородни, че сигурно ще е нещо особено трудно, когато някой тръгна към тях.

– Здравей, Хари.

Беше Чо Чан – тя беше сама отново. Това беше доста необичайно, Чо винаги бе заобиколена от група кикотещи се момичета. Хари си спомни как се беше опитал да я покани да му бъде дама на бала.

– Здравей – отговори Хари, а лицето му почервения. Най-малкото не си опръскан този път със растителни гадости, си каза. Чо изглежда си мислеше същото.

– Махна от себе си това нещо, нали?

– Да – Хари се опита да се усмихне и да погледне на последната им среща откъм забавната ѝ страна – Е... ти... добре ли прекара лятото?

В момента, в който го изрече му се прииска да не беше го правил. Седрик беше приятелят на Чо и споменът за неговата смърт сигурно бе

помрачил ваканцията ѝ, така както бе помрачил тази на Хари. Сянка премина по лицето ѝ, но тя отговори:

– О, да... добре беше...

– Това значката на Торнадата ли е? – попита внезапно Рон, посочвайки небесносинята значка със златна емблема и буквата – Т на мантията на Чо – Тяхна поддръжничка ли си?

– Да – отговори Чо.

– Винаги ли си ги подкрепяла или от момента, в който започнаха да печелят мачовете си в лигата? – попита Рон, в чийто глас Хари долови необичайно обвинителни нотки.

– Тяхна привърженичка съм от шестгодишна – каза хладно Чо – Ще се видим после, Хари.

Тя си тръгна. Хърмаяни изчака нейното отдалечаване и се нахвърли върху Рон:

– Толкова си нетактичен!

– Какво? Аз само я попитах.

– Не разбра ли, че искаше да поговори с Хари насаме?

– Е, и? Можеше да го направи, какво ѝ пречех...

– Защо, по дяволите, я нападна за нейния отбор по квидич?

– Нападях ли я? Не съм я нападал, само я попитах.

– На кой му пука дали тя е привърженичка на Торнадата?

– О, хайде, половината хора почнаха да носят тези значки от миналия сезон.

– Но какво значение има?

– Това значи, че не са им истински привърженици, просто следват победителите.

– Звънецът – каза тъпо Хари, защото Хърмаяни и Рон така си крещяха, че дори не го чува. Те не спряха да спорят и по пътя към кабинета на Снейп, което даде на Хари достатъчно време да отбележи, че между Невил и Рон би било истинско щастие, ако може да размени две думи с Чо.

Докато размишляваше, вече бяха влезли в коридора, водещ към класната стая на Снейп: тя беше дошла да поговори с него, нали? Тя беше приятелка на Седрик, тя можеше лесно да намрази Хари, че беше спечелил Тримагическия турнир и се беше върнал жив оттам, но тя му говореше напълно приятелски, значи не го обвиняваше, че е отговорен за смъртта на Седрик. Дори когато чу отвратителния звук от отварянето на кабинета на Снейп, този звук прозвуча приятно, сякаш в негова чест. Той последва в класната стая Рон и Хърмаяни, като не обръщаше

внимание на дразнещия им спор.

– Седнете – каза студено Снейп, затваряйки вратата зад тях.

От момента на затварянето на вратата, шумът престана. Смразяващото присъствие на Снейп беше достатъчно, за да наложи тишина.

– Преди да започнем днешния урок – каза Снейп като ги оглеждаше и тръгна към катедрата си – е уместно да ви напомня, че следващият юни ви предстои важен изпит, който ще покаже какво сте научили за приготвянето и употребата на отварите. Несъмнено се очаква да ги издържите, макар че се съмнявам в познанията на някои от този клас...

Погледът му се спря на Невил, който преглътна.

– След тази година, разбира се, някои ще продължат да учат с мен – добави Снейп – В моя ТРИТОН клас взимам само най-добрите, което означава, че с някои от вас ще си кажем довиждане.

Очите му се забиха в Хари и устните му се присвиха. Хари го погледна в отговор с доволна усмивка, идеята, че повече няма да изучава отвари след петата година му беше особено приятна.

– Но имаме цяла година преди щастливия момент на сбогуване – каза бавно Снейп – затова, независимо от това дали ще попаднете или не в ТРИТОН класа ми, ви съветвам да се концентрирате върху възможно най-високото ниво на знания, които очаквам от моите ученици при държането на СОВА.

– Днес ще забъркаме една от основните магьоснически отвари, Глътка мир, успокояваща отвара. Отбележете си: ако прекалите със съставките, пиещият може да се почувства сънлив, затова трябва особено внимателно да прецените дозата. Съставките и методът – размаха пръчката си Снейп, – са на дъската /те се появиха там/ – вие ще намерите всичко необходимо – отново размаха пръчката си Снейп – в долапа – /вратата на долапа се отвори/ – имате час и половина... старт!

Както бяха предсказали Хари, Рон и Хърмаяни, Снейп им беше дал много трудна отвара. Съставките трябваше да бъдат сложени в котела в прецизно съотношение, микстурата да бъде разбъркана точно определен брой пъти, първо в посока на часовниковата стрелка, после в посока обратна на часовниковата стрелка, топлината на огъня трябваше да има точно определена температура, течността да ври точно определено време, преди да бъде добавена финалната съставка.

– Лека сребриста пара трябва да излиза от вашата отвара – каза Снейп след десет минути.

Хари, който обилно се бе изпотил, погледна отчаяно наоколо. От неговия котел излизаха тежки облаци от тъмносиви изпарения, тези на

Рон бяха зелени, при Шеймъс имаха цвета на неговия котел, само при Хърмаяни се бе получила сребриста пара. Снейп погледна без да направи коментар, което означаваше, че няма за какво да критикува.

При котела на Хари Снейп се спря и погледна надолу с ужасна усмивчица на лицето.

– Потър, какво би трябвало да е това?

Слидеринците в предната част на стаята се извърнаха нетърпеливо, те обичаха да слушат как Снейп гълчи Хари.

– Глътка мир – отговори напрегнато Хари.

– Каж ми, Потър – провлачи бавно Снейп – можеш ли да четеш?

Драко Малфой се изсмя.

– Мога – отвърна Хари, пръстите му леко стискаха пръчката.

– Прочети ми третата част от инструкциите, Потър.

Хари погледна към черната дъска; не беше лесно да ги прочете през цялата тази смесица от разноцветни изпарения наоколо.

– Добавете стрит лунен камък, разбъркайте три пъти в посока на часовниковата стрелка, оставете да покъкри седем минути и добавете щипка чемерика.

Сърцето му заби учестено. Беше пропуснал щипката чемерика.

– Направи ли всичко както пише на трети ред, Потър?

– Не – каза много тихо Хари.

– Моля?

– Не – повтори Хари, този път по-високо – Забравил съм чемериката.

– Знаех, че си го направил, Потър, което прави обяснението ти излишно. Изчезни!

Съдържанието в котела на Хари изчезна, той се почувства глупаво – седейки пред празния си котел.

– Тези от вас, които са следвали правилно инструкциите, отсипете ги във флакончето, надпишете четливо името си и ги оставете на бюрото ми за проверка – каза Снейп – За домашно: 12 инча пергамент за качествата на лунния камък и неговата употреба при отварите, да ми бъде предаден в четвъртък.

Докато всички около него пълнеха флаконите си, Хари събра нещата си. Отварата му не беше по-лоша от тази на Рон, която миришеше на развалени яйца или от тази на Невил, която имаше консистенцията на цимент.

– Това беше нечестно – каза солидарно Хърмаяни, като седна до Хари на обяд – Отварата ти беше почти толкова лоша колкото и тази на

Гойл, но Снейп добави нещо към флакона ѝ преди да я прибере в шкафа с останалите.

– Да, добре – каза Хари, като гледаше в чинията си – но кога ли Снейп е бил справедлив към мен?

Никой от другите не му отговори. И тримата знаеха, че между Хари и Снейп враждата е от първия ден на стъпването му в Хогоуртс.

– Мисля, че можеше да е малко по-добър тази година – каза с разочарован глас Хърмаяни – Искам да кажа... знаете... – тя погледна внимателно наоколо към празните места и когато никой не се приближи, добави – нали сега и той е в Ордена...

– Отровните гъби не променят петната си – каза мъдро Рон – Така или иначе, винаги съм си мислил, че Дъмбълдор не би трябвало да вярва на Снейп. Какво ли доказателство е дал, че вече не служи на Виензаете-Кой.

– Според мен доказателството, което е получил Дъмбълдор му е достатъчно, независимо, че не го е споделил с теб, Рон – сопна се Хърмаяни.

– О, я млъкнете и двамата – кресна им Хари, когато Рон понечи да отговори на Хърмаяни. Двамата замръзнаха.

– Не можете ли да мирясате за малко? – каза Хари – Това, че непрекъснато се карате ме влудява – и като се отказа от пая си, той наметна чантата си на раменете си и ги остави сами.

Той тръгна по стълбите, взимайки две стъпала наведнъж преминавайки покрай учениците, бързащи за обяд. Гневът, пламнал толкова неочаквано, още бушуваше в гърдите му, и изражението по изненаданите лица на Рон и Хърмаяни предизвика у него дълбоко задоволство – Достатъчно ги търпях – мислеше си той – Не могат ли да ме оставят малко на мира с техните постоянни кавги...

Той премина покрай голямата картина на сър Кадоган; сър Кадоган извади шпагата си и го предизвика на дуел, но Хари не му обърна внимание.

– Върни се, страхливо куче! Бий се като мъж! – извика сър Кадоган с глух глас, но Хари продължи да върви и когато сър Кадоган се опита да го последва, притичвайки на съседната картина, той беше изгонен от обитателката ѝ – голяма и разгневена ловджийска хрътка.

Хари прекара другата половина от времето си за обед седейки сам на отвора на покрива на Северната Кула. Следователно, той беше първият, който изкачи стълбите към класната стая на професор Трелони.

След отварите, пророкуването беше следващият нелюбим предмет

на Хари, тъй като професор Трелони имаше неприятния навик да предсказва смъртта му на всеки урок. Слаба жена, плътно увита във воали, тя винаги напомняше на Хари насекомо с нейните големи очи зад очилата. Тя беше заета да поставя подвързани с кожа книги на всяка от кръглите малки масички, с които бе пълна стаята ѝ, когато Хари отвори вратата. Дори не го забеляза. Останалата част от класа пристигна през следващите няколко минути, Рон се показа от процепа, погледна внимателно наоколо, забеляза Хари и се насочи право към него, доколкото можеше да мине направо през всички тези масички и табуретки.

– Хърмаяни и аз спряхме да се караме – каза той, докато сядаше до Хари.

– Добре – промърмори Хари.

– Но Хърмаяни каза, че ще бъде добре да престанеш да изливаш темперамента си върху нас – каза Рон.

– Аз не...

– Просто предавам съобщението – бързо добави Рон – Но смятам, че е права. Не сме виновни, че Шеймъс и Снейп са те ядосали.

– Никога не съм го твърдял.

– Добър ден – каза професор Трелони с обичайния си мъгляв и замечтан глас и Хари млъкна, чувствайки се отново засрамен от себе си.

– И добре дошли пак на уроците по пророкуване. Разбира се, погледнах през ваканцията вашите съдби и се радвам, че всички безопасно се върнахте в Хогвортс – както, разбира се, знаех, че ще се върнете.

– Ще намерите на масичките си екземпляри от Оракулът на сънищата от Иниго Имаго. Тълкуването на сънищата е един от най-важните методи на предсказване на бъдещето и той ще бъде включен в изпита ви за СОВА. Не, че разбира се, аз не зная кои от вас ще го вземат успешно и кои ще се провалят, но ако отворите Вътрешното си око, учебниците почти няма да ви трябват.

Гласът ѝ спадна деликатно, оставяйки ги да се чудят какво точно е искала да им каже.

– Обърнете на въведението и прочетете какво казва Имаго за значението на сънищата. След това се разделете по двойки. Използвайте Оракулът на сънищата за да изтълкувате взаимно последните си сънища. Побързайте.

Единственото положително, което можеше да се каже за този урок, че не беше двоен. След като свършиха с въведението, те имаха останали десет минути за тълкуване на сънища. На съседната маса от тази на Хари и Рон, Дийн беше в двойка с Невил, който незабавно се впусна в

продължително обяснение на кошмар, включващ двойка великани с шапката на майка му. Хари и Рон се спогледаха ухилено.

– Не мога да си спомня някой свой сън – каза Рон – Кажеш ти твой.

– Поне един трябва да помниш – каза нетърпеливо Хари.

Не искаше с никого да споделя сънищата си. Знаеше перфектно какво означава редовният му кошмар, нямаше нужда нито Рон, нито професор Трелони или този глупав Оракул на сънищата да му ги тълкуват.

– Добре, сънувах миналата нощ, че играя квидич – каза Рон, мръщейки лице в опит да си припомни – Какво смяташ, че означава това?

– Вероятно ще бъдеш изяден от гигантски бонбон или нещо такова – каза Хари, разгръщайки страниците на Оракула на сънищата без особен интерес.

Струваше му се много тъпо да тълкува сънища по някаква книга и Хари не посрещна с ентузиазъм домашното, което им даде професор Трелони: да си водят дневник на сънищата през месеца. Когато звънецът удари и с Рон слязоха по стълбичката, Рон започна да мърмори на висок глас:

– Забелязваш ли колко много домашни имаме вече? Бинс ни възложи съчинени от фут и половина за войните на великаните, Снейп иска фут за използването на лунния камък и сега Трелони иска от нас да си водим месечен дневник на сънищата. Фред и Джордж бяха прави за тази година на СОВИ-те. Дано поне тази Умбридж не ни даде някаква...

Когато влязоха в класната стая по Защита срещу черните изкуства, те завариха професор Умбридж седнала на катедрата си, облечена в розова жилетка и с черна кадифена панделка в косата си. На Хари повече от всякога му заприлича на голяма жаба.

Класът предпазливо влезе в стаята, професор Умбридж все още им беше непозната и никой не знаеше колко стриктно ще се придържа към дисциплината.

– Добър ден – каза тя, когато класът вече беше седнал по местата си.

Няколко ученици промърмориха в отговор.

– Така, така – каза професор Умбридж – Това повече да не се случва. Бих искала, моля, да ми отговорите: – Добър ден, професор Умбридж. Още веднъж, ако обичате – Добър ден, клас!

– Добър ден, професор Умбридж – отговориха ѝ в хор.

– Това вече е друго – каза сладко професор Умбридж – Не беше толкова трудно, нали? Махнете пръчките и извадете перата за писане.

По-голямата част от класа си размениха навъсени погледи. Никой досега не им беше давал още командата – махнете пръчките, последвана от интересен урок. Хари прибра пръчката в чантата си и извади перо, мастило и пергамент. Професор Умбридж отвори чантата си, извади собствената си пръчка, която бе необичайно къса и написа на черната дъска с нея следните думи:

Защита срещу черните изкуства.
Връщане към базисните принципи

– Добре, досега вашето обучение по предмета е било разпокъсано и на части, нали? – започна професор Умбридж, обръщайки лицето си към класа и със скръстени пред себе си ръце – Постоянната смяна на учители, повечето от които явно не са следвани одобрения от министерството учебен план са дали лоши резултати, вие сте далеч от стандартите, които очакваме от вас при взимането на СОВА.

– Ще бъдете доволни да знаете, че тези проблеми вече са разрешени. Ще се придържаме към внимателно структуриран, теоретично центриран, одобрен от министерството курс на защитна магия тази година. Запишете, моля.

Тя отново се обърна към черната дъска, първото съобщение изчезна и на негово място се появи:

Цели на курса

1. Да се разберат принципите, върху които лежи защитната магия
2. Да се научи разпознаването на ситуациите, при които защитната магия може да се използва легално.
3. Използването на защитната магия в контекста на практическото ѝ прилагане

За няколко минути стаята се изпълни със звука на скърцащи пера върху пергамент. Когато всички записаха Целите на курса, професор Умбридж попита:

– Всички ли имате екземпляр от „Теория на защитната магия“ на Уилбърт Слинкърт?

Чу се тъпо мърморене из класа.

– Да опитаме отново – каза професор Умбридж – Когато задам въпрос, бих искала да получа ясен отговор: – Да, професор Умбридж или Не, професор Умбридж. И така: Всички ли имате екземпляр от „Теория

на защитната магия“ на Уилбърт Слинкърт?

– Да, професор Умбридж.

– Добре – каза професор Умбридж – Бих искала да обърнете на страница пета и да прочетете – Глава първа, Основа за начинаещи. Няма нужда да се говори.

Професор Умбридж напусна дъската и седна зад катедрата, втрещвайки в тях жабешките си очички. Хари обърна на пета страница „Теория на защитната магия“ и започна да чете.

Беше отчайващо тъпо, толкова лошо колкото и слушането на професор Бинс. Той почувства, че концентрацията му се разсейва, прочете първия ред няколко пъти без да разбира повече от първите няколко думи. Минаха няколко минути в мълчание. До него Рон с напълно отсъстващо изражение мачкаше в ръце перото си, гледайки на една и съща страница. Хари погледна вдясно и беше смяян, Хърмаяни дори не беше отворила своята „Теория на защитната магия“. С вдигната ръка във въздуха тя фиксираше професор Умбридж.

Хари не можеше да си спомни друг път Хърмаяни да не се е подчинявала на нареждане да чете или дори да е устоявала на изкушението да отвори книга поставена под носа ѝ. Той я изглежда въпросително, но тя леко наведе глава, за да покаже, че не ѝ се отговаря в момента на въпроси и продължи да гледа професор Умбридж, чиято глава в момента беше обърната в друга посока.

След още няколко минути Хари не беше единственият, който гледаше Хърмаяни. Главата, която бяха инструктирани да прочетат беше толкова скучна, че все повече и повече хора предпочитаха да наблюдават опитите на Хърмаяни да привлече вниманието на професор Умбридж, отколкото да четат.

Когато повече от половината клас вместо в учебника, гледаха Хърмаяни, професор Умбридж реши, че не може да игнорира повече ситуацията.

– Искате да попитате нещо за главата ли, скъпа? – попита тя Хърмаяни сякаш току-що я бе забелязала.

– Не за главата, не – отвърна Хърмаяни.

– Добре, сега всички четем – каза професор Умбридж, показвайки малките си редки зъби – Ако имате други въпроси, изчакайте до края на часа.

– Имам въпрос за целите на вашия курс – каза Хърмаяни.

Професор Умбридж повдигна вежди.

– И вашето име е?

– Хърмаяни Грейнджър – отвърна Хърмаяни.

– Добре, госпожице Грейнджър, мисля, че целите на курса са напълно ясни, ако ги четете достатъчно внимателно – каза със сладък глас професор Умбридж.

– Не, не смятам – каза без заобикалки Хърмаяни – Вътре няма написано нищо за използването на защитните заклинания.

Настъпи кратка тишина, в която много от учениците обърнаха глави към написаните на дъската цели.

– Използването на защитните заклинания? – повтори професор Умбридж с тънък смях – Защо, аз не мога да си представя някаква ситуация в моята класна стая, която би наложила да използвате защитни заклинания, госпожице Грейнджър. Нали не очаквате да бъдете нападната в клас?

– Няма да използваме магия? – възкликна удивено Рон.

– В моите часове, когато учениците искат да кажат нещо вдигат ръка, господин...?

– Уизли – каза Рон, вдигайки ръка във въздуха.

Професор Умбридж, все още усмихвайки се широко, му обърна гръб. Хари и Хърмаяни незабавно вдигнаха ръце. Жабешките очички на професор Умбридж се втренчиха за момент в Хари преди да се обърне към Хърмаяни.

– Да, госпожице Грейнджър? Искате да попитате още нещо ли?

– Да – каза Хърмаяни – Със сигурност основната цел на Защитата срещу черните изкуства е да се практикуват защитни заклинания.

– Вие навярно сте подготвен в Министерството образователен експерт, госпожице Грейнджър? – попита с престолено сладък глас професор Умбридж.

– Не, но...

– Добре, боя се тогава, че не сте квалифицирана да определите каква е основната цел на класа, чиято програма е съставена от много по-възрастни и умни магьосници. Вие ще изучавате защитните заклинания по сигурен, свободен от рискове начин...

– Каква употреба е това? – каза високо Хари – Ако ние бъдем нападени, няма да бъде по...

– Ръката, господин Потър? – пропя професор Умбридж.

Хари вдигна ръката си във въздуха. Отново професор Умбридж се извърна от него, но още няколко ученици вдигнаха ръце.

– А вашето име е? – попита професор Умбридж Дийн.

– Дийн Томас.

– Да, господин Томас?

– Искам да попитам същото, което и Хари – каза Дийн – Ако бъдем нападнати, това няма да е свободно от рискове.

– Повтарям – каза професор Умбридж, усмихвайки се на Дийн по много дразнещ начин – очаквате ли да бъдете нападнати по време на моите уроци?

– Не, но...

Професор Умбридж заговори.

– Не бих искала да критикувам начина, по който са вървели досега нещата в това училище – каза тя и по голямата ѝ уста пропълзя престорена усмивчица – но вие сте били изложени на влиянието на няколко много безотговорни магьосници, наистина много безотговорни, без да смятаме и това – тя избухна в кратък гаден смях – изключително опасни.

– Ако имате пред вид професор Лупин – ядоса се Дийн – той беше най-добрият учител, който някога...

– Ръката, господин Томас! И както вече казах, били сте запознати със заклинания, които са напълно неподходящи за вашата възрастова група и потенциално смъртоносни. Вие сте били принудени да вярвате, че едва ли не ще бъдете нападани всеки ден.

– Не, не бяхме! – каза Хърмаяни – Ние просто...

– Ръката ви не е вдигната, госпожице Грейнджър!

Хърмаяни вдигна ръка. Професор Умбридж се извърна от нея.

– Разбирам, че моят предшественик не само е практикувал незаконни курсове пред вас, той ги е прилагал и върху вас.

– Добре, той все пак е бил маниак, нали? – каза разпалено Дийн – Смятате, че сме научили достатъчно ли?

– Ръката ви не е вдигната, господин Томас! – изчурулика професор Умбридж – Сега министерството смята, че теоретичните познания ще ви бъдат повече от достатъчни, за да изкарате изпитите си, каквато е и целта на това училище. И вашето име е? – добави тя, гледайки Парвати, чиято ръка беше вдигната.

– Парвати Патил и не влиза ли в изпита за СОВА практическата защита срещу черните изкуства? Не трябва ли да покажем там какво сме научили по време на уроците?

– Ако вие изучавате теорията достатъчно дълго и упорито, няма причина да не можете да приложите заклинанията под внимателно контролираните условия на изпита – отговори презрително професор Умбридж.

– Без никога преди това да сме ги упражнявали? – попита недоверчиво Парвати – Да не би да ни казвате, че първият път, когато ще прилагаме заклинания ще бъде по времето на изпита ни?

– Повтарям – ако сте изучавали теорията достатъчно дълго и упорито...

– И колко работа ще ни свърши теорията в реалния живот? – попита високо Хари с вдигната ръка.

Професор Умбридж го изгледа.

– Това е училище, господин Потър, а не реалният живот – каза бавно тя.

– Значи няма да бъдем подготвени за това, което ни очаква навън, така ли?

– Нищо не ви очаква навън, господин Потър.

– О, нима? – попита Хари. Гневът му, който бе подтискал през целия ден, започна да излиза на повърхността.

– Кой си представяте, че би нападнал деца като вас? – попита професор Умбридж с ужасно меден гласец.

– Хмм... нека да помисля – каза Хари с подигравателно замислен тон – Може би... Лорд Волдемор?

Рон изпъшка, Лавендър Браун издаде лек писък, Невил се сви на стола си. Професор Умбридж не трепна. Тя погледна Хари с подчертано изражение на задоволство на лицето си.

– Десет точки от Грифиндор, господин Потър.

Класната стая се умълча. Всеки гледаше ту Хари, ту професор Умбридж.

– Сега нека направя някои неща пределно ясни.

Професор Умбридж стана, пръстите ѝ се сплетоха върху бюрото.

– Вие казахте, че този Черен магьосник се е върнал от смъртта.

– Той не беше мъртъв – каза ядосано Хари – Но да, той се върна.

– Господин-Потър-току-що-изгубихте-десет-точки-за-вашия-дом-не-правете-нещата-по-лоши-за-себе-си – каза професор Умбридж на един дъх, без да го гледа – Както казах, вие сте информиран, че истински Черен магьосник се е върнал. Това е лъжа.

– Това НЕ е лъжа! – каза Хари – Видях го, бих се с него.

– В ареста, господин Потър! – каза триумфално професор Умбридж – Утре вечерта. В пет часа. В моя кабинет. Повтарям, това е лъжа. Министертвото на магията гарантира, че вие не сте в опасност от този Черен магьосник. Ако все още се тревожите, елате да разговаряме в извънучебните часове. Ако някой ви алармира с измислици за преродени

Тъмни магьосници, бих искала да чуя за това. Аз съм тук, за да помогна. Аз съм ваша приятелка. А сега, моля, продължете да четете страница пета „Основи за начинаещи“

Професор Умбридж седна обратно зад катедрата си. Хари остана прав. Всички гледаха към него. Шеймъс беше наполовина засегнат, наполовина очарован.

– Хари, не! – прошепна Хърмаяни с предупредителен глас, дърпайки го за ръкава, но Хари отместе ръката си.

– Значи според вас Седрик Дигъри се е самоубил, така ли? – повиши глас Хари.

Класът си пое дълбоко въздух, никой от тях, включително Рон и Хърмаяни не бяха го чували да говори за това, което се беше случило онази нощ, когато умря Седрик. Те местеха жадно погледи от Хари към професор Умбридж, която вдигна очи и го изгледа без следа от усмивка по лицето си.

– Смъртта на Седрик Дигъри беше нещастен случай – каза тя студено.

– Беше убийство – каза Хари. Чувстваше се разколебан. Беше му трудно да говори на други за това, най-малко пред тридесет нетърпеливо слушащи съученици – Волдемор го уби и вие го знаете.

Лицето на професор Умбридж побеля. За момент Хари си помисли, че тя ще изпищи. След това тя каза, с най-мекия си, най-сладкия си момичешки гласец:

– Елате тук, господин Потър, миличък.

Той ритна стола си, мина покрай Рон и Хърмаяни и отиде на катедрата на преподавателката. Класът затаи дъх. Той се чувстваше толкова ядосан, че не му пукаше какво ще се случи.

Професор Умбридж извади от чантата си малко руло розов пергамент, натопи перото си в шишенце мастило и закри с ръка, за да не види Хари какво пише на него. Никой не проговори. След минута тя нави парчето пергамент, подписа го с магическата си пръчка и го запечата така, че той да не може да го отвори.

– Дайте това на професор Макгоногъл, миличък – каза професор Умбридж, като му връчи пергаментата.

Той го взе без да каже нито дума и излезе от стаята, без да погледне нито към Рон, нито към Хърмаяни. Тръгна много бързо по коридора, стискайки писмото до Макгоногъл в ръка и стигайки до ъгъла, се сблъска с полтъргайста Пийвс, малко човече с голяма уста. Носеше на гърба си няколко мастилници.

– Защо, това е Потти Лудия Потър – изкудкудяка Пийвс, изпускатки на пода две мастилници. Те се разляха и опръскаха пода с мастило. Хари отскочи от пътя и се озъби.

– Разкарай се, Пийвс!

– О-о-о, ексцентрикът се чувства раздразнен – каза Пийвс, като преследваше Хари по коридора – Какво има, какво става този път, приятелче мое Потти? Чуваш гласове? Виждаш видения? Говориш на – Пийвс задюдюка – езици?

– Казах, остави ме НА МИРА! – изкрещя Хари и затича по стълбите, а Пийвс весело седна на колонката зад гърба му.

О, повечето мислят, че той е луд, смахнатия дребосяк
Но някои са благи и меки и мислят, че той е просто тъжен
Но Пийвси знае най-добре и казва, че той е ЛУД!

– Млъкни!

Вратата отляво се отвори и професор Макгоногъл се показа от кабинета си. Изглеждаше строга и леко обезпокоена.

– Защо за Бога, си се развикал, Потър? – изплющя гласът ѝ, докато Пийвс се скри от погледа ѝ – Защо не си в клас?

– Бях изпратен при вас – каза твърдоглаво Хари.

– Изпратен? Какво искаш да кажеш?

Той ѝ протегна бележката от професор Умбридж. Професор Макгоногъл я взе, отвори я с магическата си пръчка, разгъна я и започна да чете. Очите ѝ се движеха по редовете иззад очилата ѝ и докато четеше написаното от Умбридж, те все повече се стесняваха.

– Влизай, Потър.

Той я последва в кабинета ѝ. Вратата зад него се затвори автоматично.

– Е? – попита професор Макгоногъл, обръщайки се към него – Това истина ли е?

– Да – отвърна Хари.

– Нарекъл си я лъжкия?

– Да.

– Ти си ѝ казал, че Онзи-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава се е върнал?

– Да.

Професор Макгоногъл седна зад бюрото си и погледна Хари отблизо. След което каза:

– Вземи си бисквитка, Потър.

– Да си взема... какво?

– Вземи си бисквитка – повтори тя нетърпеливо, посочвайки кутията лежаша върху купчина книжа на масата – И сядай.

При последния случай, когато Хари очакваше да бъде мъмрен от професор Макгоногъл, той бе включен от нея в отбора по квидич. Той седна в стола срещу нея взимайки си една с джиджифил, чувствайки се толкова неловко както и при предишното такова събитие.

Професор Макгоногъл сложи долу бележката на професор Умбридж и погледна много сериозно Хари.

– Потър, трябва да бъдеш внимателен.

Хари преглътна бисквитата си и я погледна. Тонът на гласа ѝ не беше този, който обичайно използваше, не беше бърз, отривист и суров, беше тих, загрижен и някак по-човешки от обикновено.

– Неподчинението в часовете на Долорес Умбридж може да ти струва повече от точки за дома и арест.

– Какво искате да кажете?

– Потър, използвай досетливостта си – изплющя професор Макгоногъл, като рязко се върна в обичайния си маниер – Знаеш откъде идва и на кого докладва.

Звънецът оповести края на часа. От всички страни се чуваше шумът на движещи се ученици.

– Тя пише тук, че ти налага арест всяка вечер от тази седмица, започвайки от утре – каза професор Макгоногъл, като отново зачете бележката.

– Всяка вечер тази седмица! – повтори ужасен Хари – Но, професоре, не можете ли?

– Не, не мога – каза равно професор Макгоногъл.

– Но...

– Тя е твоя учителка и има пълното право да ти наложи наказание. Ще отидеш утре в пет часа в стаята ѝ за първото. Просто помни, че трябва да си особено внимателен с Долорес Умбридж.

– Но аз казах истината! – възкликна възмутен Хари – Волдемор се върна, вие знаете това, Дъмбълдор знае това.

– За Бога, Потър! – професор Макгоногъл оправи очилата си ядосано /тя потрепери ужасено, когато чу името на Волдемор/ – Наистина ли мислиш, че въпросът тук е за истини и лъжи? Дръж си главата наведена и гнева под контрол.

Тя се изправи, същото стори и Хари.

– Вземи си още една бисквитка – каза и побутна кутията към него.

– Не, благодаря – отговори той студено.

– Не се дръж като чужак – изплющя тя.

Той си взе една.

– Благодаря – каза неохотно.

– Не чу ли речта на Долорес Умбридж на празненството за началото на срока, Потър?

– Да – отвърна Хари – Да... тя каза... прогресът ще бъде забранен или... добре, това означава, че... Министерството на магията се опитва да се намеси в Хогвортс.

Професор Макгоногъл го погледна отблизо за момент, после се разходи зад бюрото и отвори вратата пред него.

– Добре, радвам се, че си се вслушал в Хърмаяни Грейнджър – каза тя, изпращайки го от кабинета си.

Глава 13. Арестът с Долорес

Тази нощ вечерята в Главната зала не беше приятно изживяване за Хари. Новината за неговия сблъсък с Умбридж се беше разнесла светкавично бързо дори и за Хогуортските стандарти. Чуваше шепот навсякъде около себе си докато седнаше между Рон и Хърмаяни. Странното е, че никой от шепнещите не се интересуваше дали той ще чуе какво си говорят за него. Напротив, сякаш се надяваха, че ще се ядоса, ще започне да крещи отново и ще могат да чуят историята от първа ръка.

– Той казва, че е видял да убиват Седрик Дигъри...

– Той заяви, че се е дуелирал с Вие-Знаете-Кой...

– Хайде, хайде...

– А може би просто се е пошегувал?

– О-о-о...

– Това, което не разбирам – каза Хари през стиснати зъби, докато поставяше долу ножа и вилцата си /ръцете му се колебаеха дали да ги държат стабилно/ – е защо всички те вярваха на историята преди два месеца, когато им го каза Дъмбълдор...

– Проблемът, Хари, е, че не съм сигурна дали са вярвали – каза рязко Хърмаяни – хайде да се махаме оттук.

Тя постави долу собствения си нож и вилица, Рон погледна продължително половината си ябълков пай, но го остави. Хората ги гледаха докато не излязоха от Главната зала.

– Какво искаше да кажеш с това, че не си сигурна дали вярват на Дъмбълдор – попита Хари Хърмаяни, когато изкачиха площадката на първия етаж.

– Виж, ти не разбираш какво беше, когато това се случи – каза внимателно Хърмаяни – Ти пристигна на ливадата, носейки мъртвото тяло на Седрик... никой от нас не е видял какво се е случило в лабиринта... имаме само думата на Дъмбълдор за това, че Ти-Знаеш-Кой се е върнал, убил е Седрик и се е дуелирал с теб.

– Което е и истината! – каза високо Хари.

– Знаем, че е истина, Хари, затова би ли престанал, моля те, да ми триеш сол на главата? – каза уморено Хърмаяни – Това е само защото истината излезе наяве, когато всеки се прибираше в къщи за лятната ваканция, където два месеца четоха за това, че ти си луд и, че Дъмбълдор е изкуфял.

Дъждът чукаше по стъклата на прозорците, докато те вървяха по празните коридори към кулата на Грифиндор. Хари би искал първият ден от седмицата да е последният, но все още имаше да пише планина от домашни преди да си легне. Чувстваше тъпа болка около дясното си око. Той погледна през измития от дъжда прозорец и влязоха в коридора при Дебелата дама. Все още нямаше светлина в къщата на Хагрид.

– Мимбулус мимблетония – каза Хърмаяни преди Дебелата дама да ги попита. Портретът се отвори, за да ги пропусне и тримата преминаха през него.

Общата стая беше почти празна, тъй като все още всички бяха на вечеря. Крукшанкс скочи от фотьоила, в който се беше свил, за да ги посрещне, измяука високо, и когато Хари, Рон и Хърмаяни заеха любимите си места до камината, той леко скочи в полата на Хърмаяни и се сви там като пухкава рижава възглавничка. Хари се загледа в пламъците, чувстваше се изцеден и изтощен.

– Как може Дъмбълдор да позволи да се случи това? – извика внезапно Хърмаяни, което накара Хари и Рон да подскочат, а Крукшанкс скочи от нея уплашено. Тя яростно мачкаше облегалките на креслото – Как може да позволи да ни преподава тази ужасна жена? И то в годината на нашите СОВИ!

– Никога не сме имали късмет с преподавателите по Защита срещу черните изкуства, нали? – каза Хари – Знаете за какво говоря. Хагрид ни каза, че никой не е искал работата, смята се, че носи нещастие.

– Да, но да приемеш на работа някой, който отказва да ни позволи да правим магии? На какво си играе Дъмбълдор?

– И тя се опитва да накара хората да шпионират за нея – каза мрачно Рон – Помните ли когато ни каза, че иска да отидем и да ѝ кажем ако чуем някой да казва, че Вие-Знаете-Кой се е върнал?

– Разбира се, тя е тук за да шпионира всички ни, това е очевидно, защо иначе Фъдж ще иска да я прати? – изплющя Хърмаяни.

– Не започвай да спориш пак – каза уморено Хари, когато Рон отвори уста да възрази – Не можем ли просто... хайде просто да си напишем домашните.

Те взеха от ъгъла училищните си чанти и се върнаха в креслата си до огъня. Хората вече се връщаха от вечеря. Хари запази непроницаемо изражение, но все още чувстваше, че привлича погледите към себе си.

– От предмета на Снейп ли ще започнем? – попита Рон, като потопи перото си в мастило – Качествата на... лунния камък... и неговата употреба... при приготвянето на отвари... – промърмори той, докато

пишеше думите и ги изговаряше на глас. Той подчерта заглавието, след това погледна очаквателно към Хърмаяни.

– Е, какви са качествата на лунния камък и употребата му в приготвянето на отвари?

Но Хърмаяни не го слушаше, тя хвърли бегъл поглед към отдалечения ъгъл, където Фред, Джордж и Лий Джордън седяха в центъра на група невинно изглеждащи първокурсници, всички те дъвчеха нещо, което явно бе излязло от голямата книжна торба, която държеше Фред.

– Не, съжалявам, те отидоха твърде далеч – каза тя, ставайки и изглеждайки бясна – Хайде, Рон.

– Аз... какво? – каза Рон, опитвайки се да печели време – Не, стига, Хърмаяни, не можем да им забраним да раздават сладкиши.

– Знаеш перфектно, че това са или Кръвоносна Нуга, или Повръщащи Бонбони или...

– Изтощителни Сладки? – предположи спокойно Хари.

Един по един първокурсниците се свлякоха в безсъзнание на местата си, някои легнаха на пода, други се облегнаха на креслата си, езиците им бяха изплезени навън. Изглежда по-голямата част от тях се смееха. Хърмаяни сви рамене и тръгна решително право към мястото, където стояха Фред и Джордж, изследвайки отблизо първокурсниците. Рон се надигна наполовина от стола си, погледна неразбиращо за няколко минути, след което промърмори на Хари:

– Тя ще поеме нещата под контрола си – преди да се смъкне отново толкова ниско, колкото креслото го позволяваше.

– Достатъчно! – твърдо каза Хърмаяни на Фред и Джордж, двамата я погледнаха с лека изненада.

– Да, права си – отговори Джордж – Дозата изглежда достатъчно силна, нали?

– Казах ви сутринта, не можете да тествате своите измишльотини върху ученици.

– Ние им плащаме – отговори с достойнство Фред.

– Не ме интересува, може да е опасно!

– Глупости – каза Фред.

– Успокой се, Хърмаяни, те са добре – каза Лий убедително, докато преминаваше от първокурсник на първокурсник и поставяше пурпурни бонбони в отворените им усти.

– Да, погледни, те идват на себе си – каза Джордж.

Няколко от първокурсниците наистина се размърдаха. Някои изглеждаха толкова шокирани от това, че са легнали на пода или клатейки

се на креслата си, че Хари беше сигурен: Фред и Джордж не им бяха казали какво е действието на бонбоните.

– Добре ли се чувстваш? – попита Джордж любезно малко тъмно-косо момиче, легнало в краката му.

– Аз... аз така мисля – отговори то разколебано.

– Отлично – каза щастливо Фред, но в следващия момент Хърмаяни грабна от ръцете му clipboard и книжната чанта с Изтощителни Сладки.

– НЕ Е отлично!

– Разбира се, че е. Те са живи, нали? – каза ядосано Фред.

– Не можете да правите това, какво ще стане, ако наистина разболеете някого?

– Ние не ги разболяваме, преди това тествяхме върху себе си, сега просто проверяваме дали всеки реагира по същия начин.

– Ако не престанете, аз ще...

– ... ви наложа наказание? – каза Фред с глас, който казваше бих-искал-да-видя-как-ще-се-опиташ-да-го-направиш.

– Ще ни накараш да пишем линии? – каза подхилвайки се Джордж.

Наоколо се засмяха. Хърмаяни се изправи в цялата си дължина, очите ѝ се присвиха и рошавата ѝ коса се наелектризира.

– Не – каза тя, а гласът ѝ бе пълен с гняв – Ще пиша на майка ви.

– Няма да го направиш – каза ужасен Джордж, отстъпвайки от нея.

– О, да, ще го направя – каза строго Хърмаяни – Не мога да ви попеча да ядете тези глупави неща, но не и да ги давате на първокурсниците.

Фред и Джордж изглеждаха като ударени от гръм. Беше ясно, че тя ще изпълни заплахата си. С последен строг поглед, тя им върна папката и чантата със Сладките и се върна в креслото си до камината.

Рон бе потънал толкова ниско в своето, че носът му беше на едно ниво с коленете.

– Благодаря ти за подкрепата, Рон – каза кисело Хърмаяни.

– Добре се справи и сама – промърмори Рон.

Хърмаяни гледаше за малко празното парче пергамент пред себе си, след това каза остро:

– О, не е добре, не мога да се концентрирам сега. Отивам да си легна.

Тя дръпна отворената си чанта, Хари мислеше, че ще прибере учебниците си вътре, но вместо тях Хърмаяни сложи два безформени вълнени предмета, постави ги удобно на масата до огъня, покри ги с няколко

парчета пергамент и счупено перо, след което се облегна назад да се наслади на ефекта.

– Какво, в името на Мерлин, правиш? – попита я Рон с вида на човек, който се съмнява в здравия й разум.

– Това са шапки за домашни духчета – отговори бързо тя, като почна да прибира книгите в чантата – Направих ги това лято. Вярно, без магия се справях много по-бавно, но сега, когато вече съм в училище съм способна да направя доста повече.

– Правиш шапки за домашни духчета? – попита бавно Рон – И ги покриваш преди това с боклуци?

– Да – отговори кратко Хърмаяни, намятайки чантата на гърба си.

– Няма да го направиш – каза ядосано Рон – Опитваш се да ги подмамиш да ги вземат, което означава, че ще станат свободни, а те не искат да бъдат свободни.

– Разбира се, че искат да бъдат свободни! – каза веднага Хърмаяни и лицето й порозовя – Не пипай шапките, Рон.

Тя се обърна и излезе. Рон я изчака докато изчезна през вратата, водеща към спалнята на момичетата, след което изчисти боклука от вълнените шапки.

– Най-малкото те трябва да видят какво взимат – каза сурово той – Така или иначе... – той нави парчето пергамент, на което беше написал заглавието на есето за Снейп – Няма никакъв шанс да свършим днес с това, не бих могъл без помощта на Хърмаяни, нямам никаква идея какво се прави с този лунен камък, а ти?

Хари поклати глава, че и той няма, болката в дясното му слепоочие ставаше все по-силна. Мислеше за съчинението си за войните на великаните и болката се изостри. Като знаеше перфектно, че до и сутринта няма да е свършил домашното си, той постави обратно книгите в чантата си.

– Аз също си лягам.

На път към спалнята мина покрай Шеймъс, но дори не погледна към него. Хари имаше краткото впечатление, че Шеймъс сякаш иска да му заговори, но се забърза и тръгна по каменното спираловидно стълбище, защото не можеше да понесе повече провокации.

Следващият ден беше също дъждовен и мъглив както и предишния. Хагрид все още отсъстваше от мястото си на масата за закуска.

– Но от друга положителна страна, няма го Снейп – каза бодро Рон.

Хърмаяни се прозяваше широко и си наля кафе. Тя изглеждаше доволна от нещо и когато Рон я попита от какво е толкова щастлива, тя

отвърна:

– Шапките ги няма. Изглежда домашните духчета след всичко искат да бъдат свободни.

– Не се обзалагам за това – срязва я Рон – Те може да не са ги помислили за шапка. На мен повече ми приличат на вълнени торбички.

Хърмаяни не му проговори цяла сутрин.

Двойният час по вълшебство бе последван от двоен по трансфигурация. Професор Флитуик и професор Макгоногъл прекараха първите петнайсет минути от часовете си в обяснения колко важни са тази година изпитите СОВА.

– Това, което трябва да запомните – каза мъничкият професор Флитуик пискливо, седнал както винаги върху купчината книги на бюрото си – е, че тези изпити могат да определят вашето бъдеще за години наред. Ако досега не сте се замисляли сериозно върху кариерата си, сега е моментът да го направите. И боя се, ще трябва да работим много по-здраво, за да сме сигурни, че сте подготвени.

След това прекараха цял час, преговаряйки Призоваващата магия, която според професор Флитуик щеше да влезе в изпитите за СОВА. В края на часа им зададе още по-голямо домашно от получените досега.

Беше същото, ако не и по-лошо, в часа по трансфигурация.

– Не можете да издържите СОВА – каза строго професор Макгоногъл – без сериозна подготовка, учене и практика. Не виждам причина всеки в този клас, който се е упражнявал в часовете по трансфигурация, да не изкара изпита – Невил издаде тъничък невярващ шум – Да, ти също, Лонгботъм – каза професор Макгоногъл – Няма нищо грешно в твоята работа, освен липсата на сигурност. Е... днес започваме заклинанията за изчезване. Те са по-лесни от заклинанията за илюзия, които ще изучавате когато стигнете до степента ТРИТОН, но все пак са най-трудните заклинания, които досега сте опитвали да правите.

Тя беше права, Хари намери заклинанията за изчезване за ужасно трудни. В края на двойния час нито той, нито Рон бяха успели да накарат охлювите, върху които се упражняваха, да изчезнат, но както с надежда бе отбелязал Рон, те изглеждаха малко по-бледи. Хърмаяни, от друга страна, успешно накара своя да изчезне, което донесе десет точки за Грифиндор. Само на нея професор Макгоногъл не зададе домашно, всички останали получиха задачата да упражняват заклинанието, за да се подготвят за нов опит следобед.

Леко паникьосани от камарата домашни, които трябваше да приготвят, Хари и Рон прекараха времето си за обед в библиотеката,

търсейки нещо за употребата на лунния камък в отварите. Все още ядосана на подмятането на Рон за нейните вълнени шапки, Хърмаяни не се присъедини към тях. Когато стана време за часа по грижа за магически създания, главата на Хари отново го заболя.

Денят беше хладен и ветровит и докато вървяха по ливадата към къщичката на Хагрид, минавайки покрай Забранената Гора, дъждът намокри лицата им. Професор Гръбли-Планк очакваше класа на няколко ярда от предната врата на дома на Хагрид, пред нея имаше дълга дървена маса отрупана с вейки. Хари и Рон чуха зад себе си висок смях, обръщайки се, видяха Драко Малфой, придружен от обичайната си банда слидеринци. Навярно беше казал нещо забавно, защото Граб, Гойл, Панси Паркинсън и останалите продължиха да се кикотят, докато стигнаха до масата и продължаваха да гледат Хари, за когото не беше трудно да се досети кой е предметът на шегата.

– Всички ли са тук? – попита професор Гръбли-Планк веднага след пристигането на грифиндорци и слидеринци – Да започваме тогава. Някой може ли да каже как се наричат тези неща?

Тя посочи купчината вейки пред тях. Хърмаяни вдигна ръка. Зад гърба ѝ Малфой я имитира как подскача с вдигната ръка нетърпелива да отговори. Панси Паркинсън издаде писклив смях, който веднага след това се превърна в писък, вейките пред нея се разхвърчаха и оттам се подадоха новородени горски феи, всяка с изпъкнали кафяви ръце и крака, подобни на клони пръсти и подобно на кора на дърво лице, от което святкаха две кафяви очи.

– О-о-о-о-о-о-о! – казаха хорово Парвати и Лавендър, дразнейки Хари. Никога преди това Хагрид не им беше показвал впечатляващи създания. Несъмнено, пихтиестите червеи бяха доста тъпи, но саламандрите и хипогрифите бяха доста интересни и може би раконогите огнемети – също донякъде.

– Моля ви, замълчете, момичета – каза остро професор Гръбли-Планк, разпръсквайки с ръка нещо, прилично на кафяв ориз около съществата, които незабавно започнаха да се хранят – Е, знае ли някой имената на тези създания? Госпожице Грейнджър?

– Огъвачи – отвърна Хърмаяни – Те са дървесни обитатели, живеят на магически дървета.

– Пет точки за Грифиндор – каза професор Гръбли – Планк – Да, това са Огъвачи, и както правилно каза госпожица Грейнджър, живеят основно на дърветата в магическа гора. Някой да знае с какво се хранят?

– Дървесен ориз – отговори Хърмаяни, което обясняваше защо

Хари бе намерил зрънца от кафяв ориз, докато вървяха – И ако намерят, яйца от феи.

– Браво, още пет точки за Грифиндор. Затова всеки път, когато се нуждаете от листа и дървесина, които са къщичката на Огъвачите, е разумно да имате подръка като подарък дървесен ориз, за да им отвлечете вниманието. Те може да не изглеждат опасни, но ако са ядосани, могат да ви издерат очите с острите си нокти. Затова ако искате да се приближите до тях, вземете малко дървесен ориз и огъвач, имам достатъчно тук за да има по един за трима от вас, ще можете да ги разгледате отблизо. Искам от вас скица на съчинение с описанието им в края на часа.

Класът се скупчи около масата. Хари безцеремонно ги загърби и отиде при професор Гръбли – Планк.

– Къде е Хагрид? – попита я, докато останалите си избираха Огъвачи.

– Не е твоя работа – отсече професор Гръбли-Планк, както беше направила и последния път, когато заместваше Хагрид. Подхилквайки се, Драко Малфой отиде при Хари и хвана най-големия Огъвач.

– Може би – каза Малфой тихо така, че само Хари да го чуе – глупавият дебелак се е почувствал обиден...

– Може би ти ще бъдеш, ако не млъкнеш – отговори Хари.

– Може би са му съобщили, че този предмет е твърде голям за него, ако следиш мисълта ми...

Малфой се отдалечи, подхилвайки се към Хари, който се почувства като болен. Знаеше ли нещо Драко Малфой? Баща му беше смъртожаден, но ако той имаше информация за Хагрид, която все още не е достигнала до ушите на Ордена? Той забърза към Рон и Хърмаяни, които се бяха отдалечили на тревата и се опитваха да убедят Огъвача да остане достатъчно дълго, че да могат да го разгледат и опишат. Хари извади пергамент и перо, седна между тях и с шепот им събщи какво беше казал Малфой.

– Дъмбълдор щеше да знае, ако нещо се е случило с Хагрид – каза веднага Хърмаяни – Малфой просто се опитва да те дразни. Не му обръщай внимание, Хари. Ето, подръж за момент този Огъвач, за да мога да нарисувам лицето му.

– Да – чу се отчетливо гласът на Малфой в групата близо до тях – Баща ми разговаря с министъра само преди няколко дена и по всичко изглежда, че Министерството определено е решило да прекрати нестандартното преподаване в това училище. Дори и този слабоумен великан да се появи, най-вероятно ще бъде изгонен незабавно.

– УХ!

Хари беше стиснал Огъвача толкова силно, че той почти изпука и заби острите си нокти в ръката на Хари, оставяйки белези. Краб и Гойл, които се кикотеха при идеята за уволняването на Хагрид, избухнаха в още по-гръмогласен смях при вида на връщания се в гората Огъвач. Когато звънецът удари, Хари превърза кървящата си ръка с кърпичката на Хърмаяни и тръгна за урока по билкология. Зад гърба им се чу смехът на Малфой и компанията му.

– Ако още веднъж нарече Хагрид слабоумен... – процеди през стиснати зъби Хари.

– Хари, не се занимавай с Малфой, не забравяй, че той сега е префект и може да ти направи живота труден...

– Чудех се какво ли би било, ако животът ми стане труден – каза саркастично Хари. Рон се засмя, но Хърмаяни се намръщи. Заедно те минаха покрай зеленчуковата градина. Небето все още не можеше да реши дали да вали или не.

– Просто искам Хагрид по-бързо да се върне – каза високо Хари, като влязоха в оранжерията – И не казвай, че Гръбли-Планк е по-добра учителка – добави той заплашително.

– Няма да го кажа – отвърна спокойно Хърмаяни.

– Защото тя никога няма да е толкова добра, колкото е Хагрид – каза сурово Хари, напълно осъзнаващ, че току-що бе получил нагледен урок по грижа за магически създания.

Вратата на най-близката оранжерия се отвори и няколко четвъртокурсника излязоха от нея, включително Джини.

– Здравсти – каза тя весело, като мина покрай тях. Няколко секунди по-късно се подаде Луна Ловгуд, влачейки се на опашката зад класа, със зацапан с пръст нос и панделка на главата. Когато видя Хари, изпъкналите й очи се ококориха развълнувано и тя му направи съучастнически знак. Много от съучениците му се обърнаха любопитно да видят. Луна си пое дълбоко въздух и тогава каза, без повече прелюдии:

– Вярвам, че Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава се е върнал. Вярвам и, че си се бил с него и си се спасил.

– Ъ-ъ... добре – каза неловко Хари. Луна носеше нещо което изглеждаше като две оранжеви репички вместо обици, факт който бе отбелязан от Парвати и Лавендър, които се закикотиха – сочейки към ушите й.

– Вие може да се смеете – каза Луна, гласът й се повиши, защото Парвати и Лавендър се закискаха още по-силно от това, което каза – но

хората също така не са вярвали и в съществуването на Човека-Бомба или Смачканорогия Човек!

– Да, но те са били прави, нали? – каза нетърпеливо Хърмаяни – Човека-Бомба или Смачканорогия Човек не съществуват.

Луна й хвърли смразяващ поглед и рязко си тръгна, репичките гневно се полюшнаха. Вече Парвати и Лавендър не бяха единствените, които се смеят.

– Можеш ли да не дразниш единствените хора, които ми вярват? – попита Хари Хърмаяни, докато влизаха в клас.

– О, за Бога, Хари, можеш да направиш повече от нея – каза Хърмаяни – Джини ми разказа за нея, тя вярва само в неща, за които няма доказателства. Добре, какво друго може да се очаква от някого, чийто баща е редактор на „Клюки и Интриги“?

Хари си мислеше за зловещите крилати коне, които бе видял при пристигането си и как Луна му каза, че също ги е видяла. Беше ли го излъгала? Но преди да отдаде повече значение на това, Ърни Макмилън пристъпи към него.

– Искам да знаеш, Потър – каза високо и загрижено той – че не само чудациите те поддържат. Лично аз ти вярвам хиляда процента. Моето семейство винаги е заставало зад Дъмбълдор, както и лично аз.

– Ъ-ъ-ъ благодаря ти много, Ърни – каза Хари приятно изненадан. Ърни можеше да е помпозен при събития като това, но Хари би предпочел да запази дълбоко в тайна подкрепата на някой, който не носи репички на ушите си. Думите на Ърни изтриха усмивката от лицето на Лавендър Браун и когато тя се обърна да разговаря с Рон и Хърмаяни, Хари улови изражението на Шеймъс, което беше едновременно засрамено и предизвикателно.

Никой не се изненада, когато професор Спраут започна урока с лекция за важността на тази година и изпитите за СОВА. Хари би желал всички учители да спрат да говорят за това, започна да се чувства раздразнен, стомахът му се свиваше всеки път, като си помислеше за купчината домашни, чувството стана още по-драматично след като професор Спраут им даде още едно съчинение накрая на часа. Уморени и миришещи силно на змейска тор, предпочитаната от професор Спраут, грифиндорци се върнаха след час и половина в замъка, никой от тях не говореше много, след този дълъг ден.

Както беше ужасно гладен и му предстоеше първото наказание при професор Умбридж в пет часа, Хари отиде право на обяд без да остави чантата си в кулата на Грифиндор. Питаше се какво ли му е приготвила

тя. Току-що бе влязъл в Главната зала, когато висок и ядосан глас извика:

– Хей, Потър!

– Сега пък какво? – промърмори той раздражено, обръщайки се с лице към Анджелина Джонсън, която изглеждаше разярена.

– Ще ти кажа аз на теб сега пък какво? – каза тя, марширувайки към него и заканвайки му се с пръст – Как можа да си навлечеш наказание за пет часа в петък?

– Какво? – попита Хари – Защо... о, да, изпробването на пазачи!

– Сега той си спомни – озъби се Анджелина – Не ти ли казах, че бих искала да направя пробите с целия отбор и да намеря някой, който си пасва с всички? Не ти ли казах, че специално съм запазила игрището по квидич? И сега реши, че няма да присъстваш!

– Не съм решавал да не присъствам! – каза Хари, вбесен от несправедливостта на тези думи – Получих наказание от тази Умбридж само защото ѝ казах истината, че Ти-Знаеш-Кой...

– Добре, можеш да отидеш право при нея и да я помолиш да те освободи за петък – каза тя бясно – И не ме интересува как ще го направиш. Кажи ѝ, че Ти-Знаеш-Кой е плод на въображението, ако искаш, но просто осигури присъствието си!

Тя се обърна и си тръгна.

– Знаете ли какво? – каза Хари на Рон и Хърмаяни, когато те влязоха в Голямата зала – Мисля, че по-добре да бяхме заплашени с Пъдълмиър Юнайтед и Оливър Ууд да беше убит по време на тренировка, защото Анджелина изглежда си е пуснала гнева на свобода.

– Как мислиш, какви са шансовете Умбридж да те освободи в петък? – попита скептично Рон, когато седнаха на масата на Грифиндор.

– По-малки от нула – каза мрачно Хари, взимайки си от чинията агнешка плешка и започна да се храни – Може и да опитам все пак. Ще ѝ предложа две наказания наведнъж или нещо такова, не знам... – той преглътна парче картоф и добави – Имаме да пишем три съчинения, да упражняваме заклинанията за изчезване за Макгоногъл, да направим броящо заклинание за Флитуик, да завършим рисунката на Огъвачите и да започнем да пишем този глупав дневник на сънищата за Трелони.

Рон изпъшка и по някаква причина погледна към тавана.

– И по всичко изглежда, че ще вали.

– Какво общо има това с домашните ни? – вдигна вежди Хърмаяни.

– Нищо – каза веднага Рон, ушите му се зачервиха.

В пет и пет Хари се сбoguва с останалите двама и тръгна към

кабинета на Умбридж на третия етаж. Когато почука на вратата, тя отговори – Влез със захарно гласче. Той отвори предпазливо, оглеждайки се наоколо.

Беше влизал в този кабинет при трима предишни преподаватели.

В дните, когато им преподаваше професор Локхарт, навсякъде имаше негови движещи се портрети. Когато го обитаваше Лупин, можеше да видиш някое странно магическо създание. В кабинета на самозванецата Муди кабинетът бе пълен с различни предмети и инструменти за откриване на враговете и нападателите.

Сега изглеждаше напълно неузнаваем. Навсякъде беше драпиран с дантелени покривки и дрехи. Имаше няколко вази, пълни със сухи цветя, всяко от което беше поставено на отделна салфетка. На една от стените имаше колекция от орнаментирани чинии, всяка украсена с голямо шарено коте, което носи различна панделка на вратлето си.

Това беше толкова глупаво, че Хари вкаменен не откъсваше погледа си, докато професор Умбридж не заговори отново:

– Добър вечер, господин Потър.

Хари се огледа наоколо. В първия момент Хари не я забеляза, защото тя носеше пъстра роба на цветя, която се сливаше с покривката на масата пред нея.

– Добър вечер, професор Умбридж – отговори Хари.

– Добре, седни – каза тя, посочвайки към малка масичка, драпирана с дантела, отстрани на която имаше стол. Парче празен пергамент лежеше на масата, видимо очакващо него.

– Ъ-ъ-ъ – каза Хари, без да се движи – Професор Умбридж... ъ-ъ-ъ... преди да започнем, аз... аз бих искал да ви помоля нещо.

Нейните очи се присвиха.

– О, да?

– Добре, аз съм... аз съм в отбора по квидич на Грифиндор. И трябваше да бъда на тренировките за избор на нов пазач в пет часа в петък и аз... и аз се чудех дали не може да се пропусне тази вечер наказанието, и да се изпълни друга вечер...

Той знаеше още преди да завърши изречението си, че ще му откаже.

– О, не – каза Умбридж, усмихвайки се толкова широко, че изглеждаше сякаш току-що е преглътнала голяма сочна муха – О, не, не, не. Това е вашето наказание, защото разпространявате лукави, гадни, търсещи внимание истории, господин Потър, и наказанията не могат да се нагаждат по молба на наказания. Не, вие ще дойдете тук в пет часа утре, и

други ден, и в петък също и ще изтърпите наказанието си така, както е планирано. Мисля, че е добре, че ще пропуснете нещо, което наистина искате. Това ще ускори урока, който искам да усвоите.

Хари почувства как кръвта се качва в главата му и ушите му забучават. Значи той разказва – лукави, гадни, търсеци внимание истории, така ли?

Тя го гледаше с леко отпусната встрани глава, все още усмихвайки се широко, тъй като знаеше какво си мисли той и искаше да види дали той отново ще започне да крещи. С голямо усилие Хари извърна очи от нея, постави чантата си отстрани на стола и седна.

– Ето – каза сладко Умбридж – ние започнахме вече да сдържаме гнева си, нали? Сега вие ще напишете няколко реда за мен, господин Потър. Не, не с перо – добави тя, когато Хари понечи да отвори чантата си – Ще използвате моето, което е доста специално. Заповядайте.

Тя му подаде дълго, тънко черно перо с необичайно остър връх.

– Искам да напишете Не трябва да разказвам лъжи – каза му бавно.

– Колко пъти? – попита Хари с похвална имитация на вежливост.

– О, толкова пъти, колкото е нужно на съобщението да потъне – каза сладко Умбридж – Започвайте.

Тя седна на бюрото си и се взря в парчета пергамент, които изглеждаха като съчинения за проверка. Хари вдигна остроно черно перо, след това откри какво липсва.

– Не сте ми дали мастило – каза той.

– О, нямате нужда от мастило – отговори Умбридж с многозначителен смях в гласа.

Хари постави върха на перото върху пергамента и написа Не трябва да разказвам лъжи.

Ахна от болка. Думите се появиха върху пергамента с нещо, което изглеждаше като светещо червено мастило. В същия момент те се появиха върху гърба на дясната ръка на Хари с разрез сякаш направен от скалпел. Дори и когато гледаше разреза, кожата се възстановяваше, като оставяше мястото малко по-червено, отколкото е било, но доста гладко.

Хари погледна към Умбридж. Тя го гледаше, широката ѝ жабешка уста се изкриви в усмивка.

– Да?

– Нищо – каза внимателно Хари.

Той погледна отново пергамента, натисна перото още веднъж, написа Не трябва да разказвам лъжи и за втори път почувства болка върху ръката си, още веднъж думите бяха изрязани върху кожата му, още

веднъж след секунда бяха зараснали.

И това продължи. Отново и отново Хари написа думите върху пергамента, върху който скоро отбеляза, че вместо мастило, те се появяват със собствената му кръв. И отново и отново думите се изрязваха върху ръката му и зарастаха до следващото поставяне на перото върху пергамента.

През прозореца на Умбридж видя, че навън беше станало тъмно. Хари не попита кога ще му бъде позволено да спре. Той дори не погледна часовника си. Знаеше, че тя го гледа, дебнейки моментите му на слабост и нямаше да покаже такива, дори и да трябваше да седи цяла нощ, режейки собствената си ръка с това перо.

– Елате тук – каза тя, след време, което изглеждаше като цяла вечност.

Той се изправи. Ръката му болезнено пареше. Когато погледна надолу, видя, че кожата беше зараснала, но беше останало ожулено място.

– Ръката – каза тя.

Той я протегна. Тя я взе в своята. Хари потръпна при допира на дебелите ѝ къси пръсти, върху които тя носеше грозни стари пръстени.

– Тъй, тъй, явно не е останал още отпечатък – каза тя, усмихвайки се – Добре, ще опитаме утре вечер отново, нали? Можете да си тръгвате.

Хари напусна кабинета ѝ без да каже нито дума. Училището беше доста пусто, сигурно минаваше полунощ. Той вървеше бавно по коридора, после зави към ъгъла и когато беше сигурен, че тя не може да го чуе, затича.

Той нямаше време да упражнява заклинанията за изчезване, не беше написал и едничък сън в дневника и не беше завършил рисунката на Огъвача, нито беше написал съчиненията си. Той пропусна закуската следващата сутрин, за да се опита да скалъпи няколко сънища за първия си час по пророкуване и беше изненадан да види как разчорлен Рон седна да му прави компания.

– Не можа ли да го направиш миналата нощ? – попита Хари докато Рон гледаше диво наоколо из общата стая за вдъхновение. Рон, който вече беше заспал когато Хари се върна в спалнята, промърмори нещо за правене на друго домашно, тъй като на това не достигнал пергамент и е надраскал няколко думи.

– Това и ще направя – каза той и хлопна дневника – Казах, че съм сънувал, че си купувам нови обувки, тя не може да направи нещо фатално от това, нали?

Забързаха заедно към Северната кула.

– Как мина наказанието с Умбридж? Какво те накара да направиш?
Хари се притесни за стотни от секундата и отговори:

– Редове.

– Е, това не е толкова лошо, нали? – каза Рон.

– Не е – отговори Хари.

Рон изпъшка със симпатия.

Беше още един лош ден за Хари, беше един от най-слабите по трансфигурация, тъй като не беше упражнявал заклинанията за изчезване. Трябваше да пропусне обяда си, за да направи картината с Огъвача и междувременно професорите Макгоногъл, Гръбли-Планк и Синистра им дадоха още повече домашни, които той нямаше изглед да свърши заради второто наказание с Умбридж. За капак на всичко, Анджелина Джонсън го нападна отново по време на обяда, искайки да знае дали ще присъства в петък на пробите, като му каза, че не се впечатлява от неговите пози и би искала в отбора си играчи, за които тренировките са преди всичко останало.

– Аз съм наказан! – изкрещя след нея Хари, когато тя се отдалечи – Мислиш ли, че стоя с удоволствие в кабинета при тази смахната жаба вместо да играя квидич?

– Най-малкото, това са само редове – каза Хърмаяни солидарно, когато Хари седна обратно и погледна към стека и пая си, които вече не го привличаха толкова – Не е като някое смъртоносно наказание все пак...

Хари отвори уста, затвори я отново и клюмна. Не беше много сигурен защо не иска да разкаже на Рон и Хърмаяни какво точно се беше случило в стаята на Умбридж, знаеше само, че не иска да вижда ужаса по лицата им, което щеше да влоши нещата. Чувстваше също, че тази битка между него и Умбридж е лична война на воли и той нямаше да й достави удоволствието да чуе, че той се е оплаквал за това.

– Не мога да повярвам колко много домашни имаме – каза унило Рон.

– Добре, защо не направи нищо миналата нощ? – попита го Хърмаяни – Къде беше все пак?

– Бях... разхождах се – каза Рон.

Хари имаше чувството, че не е единственият, който нещо крие.

Второто наказание беше също толкова лошо, колкото и предишното. Кожата на ръката на Хари сега се раздразни много бързо и скоро почервеня и се възпали. Хари мислеше, че след това ще се нуждае от ефективно лечение. Скоро разрезът щеше да се гравира на ръката му и вероятно Умбридж щеше да бъде доволна. Той не издаде нито един вик на

болка и от момента, в който влезе в стаята до момента на напускането, отново след полунощ, не каза нищо повече от „добър вечер“ и „лека нощ“.

Ситуацията с домашните му беше отчайваща и когато се върна в Общата стая на Грифиндор той не отиде да си легне, макар че беше изтощен, а отвори учебника си и започна съчинението на Снейп за лунния камък. Беше два часа през нощта, когато го завърши. Знаеше, че работата му е лоша, но нямаше друг изход, защото ако не я предаде следващото му наказание щеше да бъде със Снейп. След това се зае с въпросите на професор Макгоногъл, опита се да направи нещо с домашното на професор Гръбли-Планк и напълно изтощен, заспа както си беше с дрехите.

Четвъртък премина като насън. Рон също изглеждаше много сънлив, макар че Хари не виждаше защо би могъл да бъде такъв. Третото наказание на Хари премина също както първите две, като след два часа думите „Не трябва да говоря повече лъжи“ не избледняха от ръката му, а продължиха да стоят там, заобиколени от капчици кръв. Паузата между забожданията на перото накараха професор Умбридж да го погледне.

– Ах – каза тя бавно, движейки се около масата, за да провери ръката му – Добре. Това ще ти послужи като напомняне, нали? Можеш да си тръгваш за днес.

– Все още ли трябва да дойда утре? – попита Хари, взимайки чантата с лявата си ръка.

– О, да – каза професор Умбридж, усмихвайки се така широко, както и преди – Да, смятам, че ще можем да направим съобщението малко по-дълбоко с друга вечерна работа.

Хари никога не си беше представял, че ще срещне друг учител, когато да мрази повече от Снейп, но докато вървеше към кулата на Грифиндор, той си мислеше, че Снейп вече има сериозен съперник. Тя е подла, мислеше той, докато изкачваше стъпалата, тя е подла, гадна, луда стара...

– Рон?

Когато стигна на последното стъпало, той тръгна към Рон, криещ се между статуята на Дългунестия Лаклахан, сграбчил дръжката на метлата си. Рон се изненада много, когато видя Хари и побърза да скрие своята Чистометка Седем зад гърба си.

– Какво правиш тук?

– Ъ-ъ-ъ... нищо. Какво ти правиш тук?

Хари му се намръщи.

– Хайде, кажи ми. От какво се криеш тук?

– Аз... аз се крия от Фред и Джордж, ако искаш да знаеш – каза Рон – Те току-що минаха с група първокурсници, обзалагам се, че пак ще тестват върху тях изобретенията си, имам предвид, те не могат да го правят в Общата стая, след като и Хърмаяни е там.

Той говореше много бързо.

– Но за какво си взел метлата си, да не си летял? – попита Хари.

– Аз... добре, добре, о'кей, ще ти кажа, но няма да се смееш, нали? – каза отбранително Рон – Аз... аз мислех да се явя на пробите за пазач на Грифиндор утре. Нали вече имам нова метла. Хайде. Смей се.

– Не се смей – каза Хари. Рон примигна – Това е брилянтна идея! Ще бъде чудесно, ако влезеш в отбора. Никога не съм те виждал да играеш като пазач, добър ли си?

– Не се справям зле – отвърна Рон, неимоверно успокоен от реакцията на Хари – Чарли, Фред и Джордж винаги ме караха да пазя, когато тренираха през ваканцията.

– И ти си се упражнявал тази нощ?

– Всяка вечер от вторник... Опитях се да омагьосам куофъла да лети с мен, но не беше лесно и не знам колко ще ми бъде от полза – Рон изглеждаше нервен и ядосан – Фред и Джордж ми се изсмяха глупаво, когато се записах за пробите. Те не са спирали да ми се подиграват от както станах префект.

– Искаше ми се да бях там – каза горчиво Хари, когато двамата заедно тръгнаха към спалнята.

– Да, и аз също – Хари, какво е това на гърба на ръката ти?

Хари, който току-що почесваше носа си с дясната ръка, се опита да го скрие, но имаше не по-голям успех при опита си от Рон с неговата Чистометка.

– Това е само разрез, нищо особено, това е...

Но Рон взе ръката му, обърна я и я видя отблизо. Настъпи пауза, през която той четеше думите врязани в кожата, след това с ужасени очи той пусна Хари.

– Мислех, че каза, че тя просто ти е дала редове?

Хари се смути, но след като Рон беше достатъчно напълно искрен с него, той също разказа на Рон истината за часовете в кабинета на Умбридж.

– Тази стара жаба! – възмутено прошепна Рон, когато стигнаха до портрета на Дебелата дама, която кимна миролюбиво от съседната рамка – Тя е болна! Иди при Макгоногъл да й кажеш.

– Не! – каза веднага Хари – Няма да ѝ доставя удоволствието да знае, че ме е наранила.

– Наранила? Не можеш да я оставиш да се измъкне така.

– Не знам Макгоногъл колко повече власт има от нея – каза Хари.

– Дъмбълдор тогава, кажи на Дъмбълдор!

– Не! – каза решително Хари.

– Защо не?

– Той си има достатъчно грижи на главата – каза Хари, но не това беше истинската причина. Откакто Дъмбълдор не му беше проговорил, Хари не бе ходил при него за помощ.

– Добре, аз смятам, че ти трябва – започна Рон, но бе прекъснат от Дебелата дама, която ги гледаше сънливо и им се сопна – Ще ми дадете ли паролата или трябва да ви чакам цяла нощ, докато си свършите разговора?

Петък беше мрачен и подтискащ, както останалата част от седмицата. Хари механично погледна към масата на учителите по време на закуска, без никаква надежда да види там Хагрид, и веднага насочи вниманието си към по-неотложните проблеми: поредната купчина домашни, които го чакаха и предстоящото наказание с Умбридж. Две неща крепяха Хари този ден. Едното беше мисълта, че беше почти уикенд, а другото, че при финалното наказание с Умбридж той имаше далечна гледка от нейния прозорец, от която се виждаше игрището за квидич и би могъл да види нещо от изпробването на Рон. Това бяха доста мижави лъчи светлинка, наистина, но Хари беше благодарен за всичко, което би могло да внесе малко светлина в мрака, той никога не бе имал по-мрачна първа седмица в Хогвортс.

В пет часа той почука на вратата на кабинета на професор Умбридж, искрено надяващ се, че това е за последен път и бе поканен да влезе. Празният пергамент беше приготвен на масичката, остро черно перо стоеше встрани.

– Знаете какво да правите, господин Потър – усмихна му се сладко професор Умбридж.

Хари взе перото и погледна през прозореца. Ако само преместеше стола си около инч вдясно... той го направи под претекст, че се приближава до масата. Сега имаше далечен изглед към игрището по квидич, където отбора на Грифиндор половин дузина малки тъмни фигурки очакваха реда си да пазят. Беше невъзможно от това разстояние да се разбере кой от тях беше Рон.

Не трябва да говорим лъжи – написа Хари. Разрезът на ръката му се

отвори и започна да кърви.

Не трябва да говоря лъжи. Разрезът стана по-дълбок, парещ и болезнен.

Не трябва да говоря лъжи. Кръвта опръска цялата му китка.

Той хвърли още един бърз поглед през прозореца. Който и да пазеше сега на вратата, вършеше много лошо работата си. Хари успя да види как Кейти Бел отбеляза два пъти за няколко секунди. Надявайки се от все сърце, че пазачът не беше Рон, той върна погледа си върху светещото с кръв парче пергамент.

Не трябва да говоря лъжи.

Не трябва да говоря лъжи.

Той погледна дали може да рискува, когато чу скърцането на перото на Умбридж или отварянето на чекмеджето на бюрото. Третият човек, който опитваше беше доста добър, четвъртият беше ужасен, петият отклони блъдждър сравнително добре, но след това пропусна при лесно спасяване. Небето стана тъмно и Хари се запита ще може ли да види шестия и седмия.

Не трябва да говоря лъжи.

Не трябва да говоря лъжи.

Пергаментът се просмука от капките кръв от ръката му, която пареше от болка. Когато погледна отново през прозореца, навън беше вече нощ и отборът по квидич вече не се виждаше.

– Хайде да видим дали сме получили съобщението? – каза бавният глас на Умбридж половин час по-късно.

Тя отиде при него, хващайки ръката му с късите си дебели пръсти. И тогава, когато видя, че думите са се отбелязали върху ръката му, Хари изпита силна болка, но не от ръката, а от белега на челото си. В същото време той получи най-странното усещане, някъде долу в диафрагмата си.

Той издърпа ръката си и се изправи, като я гледаше. Тя му обърна гръб с широка усмивка на жабешкото си лице.

– Боли, нали? – попита тя бавно.

Той не й отговори. Сърцето му туптеше много тежко и бързо. Дали тя говореше за ръката му или за това, което току-що беше почувствал на главата си?

– Да, мисля, че постигнах целта си, господин Потър. Можете да си вървите.

Той взе чантата си и излезе от кабинета колкото можеше по-бързо.

Запази спокойствие, каза си, докато тичаше по стълбите. Запази

спокойствие, не е задължително да е това, което мислиш, че означава...

– Мимбулус мимблетония – извика той на Дебелата дама, която го пропусна веднага.

Взторжен глас го поздрави. Рон тичаше насреща му с грейнало лице и с бокал бирен шейк в ръката.

– Хари, направих го, в отбора съм, аз съм пазач!

– Какво? О, брилянтно! – каза Хари, като се опитваше да се усмихне естествено, докато сърцето му продължаваше да прескача и ръката му да пари и да кърви.

– Вземи си бирен шейк – подаде му бутилка Рон – Не мога да похвалявам, къде отиде Хърмаяни?

– Тук е – каза Фред, който също пиеше бирен шейк и посочи към креслото до камината. Хърмаяни седеше в него, несигурно държейки напитката си.

– Добре, тя каза, че се радва, когато ѝ съобщих – каза Рон.

– Оставете я да спи – каза бързо Джордж. Минаха няколко минути преди Хари да забележи, че няколко първокурсници около тях не даваха признаци на живот.

– Ела тук, Рон, да видим дали някоя от старите роби на Оливър ще ти стане – повика го Кейти Бел – ще махнем неговото име и ще сложим твоето на мястото му.

Когато Рон се махна, Анджелина отиде при Хари.

– Съжалявам, че бях малко рязка с теб, Потър – каза тя внезапно – Знаеш, че този избор беше малко стресиращ. Започвам да мисля, че на Ууд никак не му е било лесно – Тя погледна Рон над бокала си с леко смръщено лице.

– Виж, знам, че е най-добрият ти приятел, но той не е баснословен – каза тя откровено – Мисля, че с малко повече тренировки ще се справи. Идва от семейство на добри играчи по квидич. Може да има повече талант, отколкото показва днес, за да бъде открoвена, Вики Фробишър и Джофри Хупър пазеха по-добре тази вечер, но Хупър е наистина досадник, той винаги се мръщи на нещо или някой, а Вики е включена във всички видове общности. Тя си призна, че ако трябва да избира между нейния Клуб на магиите и тренировката, ще избере магиите. Както и да е, утре в 2 часа е първата ни тренировка и този път искам да съм сигурна, че ще дойдеш И... направи ми услуга и помогни на Рон, колкото можеш, о'кей?

Той кимна и Анджелина се върна при Алиша Спинет. Хари отиде и седна до Хърмаяни, която рязко се събуди, когато той сложи чантата си

долу.

– О, Хари, това си ти... това е добре за Рон, нали? – каза тя неясно – Аз съм просто... просто... просто... толкова уморена – прозя се тя – Стоях до един часа, правейки още шапки. Изчезвах като луди!

Хари видя пръснати вълнени шапки из цялата стая, където можеха да бъдат взети от непредпазливи духчета.

– Хубаво – каза разсеяно Хари, ако не кажеше скоро на някого, щеше да полудее – Слушай, Хърмаяни, току-що бях в кабинета на Умбридж и тя докосна ръката ми...

Хърмаяни се заслуша внимателно. Когато Хари завърши, тя бавно каза:

– Тревожиш се, че Ти-Знаеш-Кой я контролира така, както контролираше Куиръл?

– Да – каза Хари, понижавайки глас – Това е възможно, нали?

– И аз смятам така? – каза Хърмаяни, но не звучеше съвсем убедено – Но не мисля, че той я е овладял така, както беше овладял Куиръл. Искам да кажа, че сега той е жив, има собствено тяло, няма нужда да обитава нечие чуждо. Предполагам, че може би я контролира с проклятието Имперіус.

Хари погледна за момент как Фред, Джордж и Лий Джордън жонглираха с празните бутилки от бирен шейк. Тогава Хърмаяни каза:

– Но последната година белегът те болеше, когато никоой не те беше докосвал и не каза ли Дъмбълдор, че това се случва, когато и Ти-Знаеш-Кой чувства нещо в същия момент? Може би това няма нищо общо с Умбридж, може би е просто съвпадение, че се е случило докато ти си бил при нея.

– Тя е подла – каза гневно Хари – Двулична.

– Ужасна е, така е... Хари, мисля, че трябва да отидеш да кажеш на Дъмбълдор за болката в белега.

Това беше вторият път през последните два дена, когато получаваше съвет да отиде при Дъмбълдор и отговорът към Хърмаяни беше същият, както към Рон.

– Няма да му досаждам с това. Както сама каза, не е голям проблем. Болеше и спираше да ме боли през цялото лято, беше просто по-лошо тази нощ, това е всичко...

– Хари, сигурна съм, че Дъмбълдор иска да му досаждаш с това.

– Да – каза Хари, преди да може да се спре – единственото нещо свързано с мен, от което се интересува Дъмбълдор е моят белег, нали?

– Не казвай това, не е вярно!

– Мисля да пиша на Сириус и да разбера какво мисли той.

– Хари, не можеш да напишеш нещо такова в писмо – каза Хърмаяни, като изглеждаше стресната – Не помниш ли, че Муди ни каза да бъдем внимателни какво пишем. Не можем да сме сигурни, че совите няма да бъдат хванати.

– Добре, добре, тогава няма да му кажа! – каза раздразнено Хари. Той се изправи на крака – Кажете на Рон за мен, о'кей?

– О, не! – каза Хърмаяни – Ако ти си лягаш, и аз също си лягам. Напълно изтощена съм и искам да направя повече шапки утре. Слушай, можеш да ми помогнеш, ако искаш, доста забавно е. Мога да приготвя кройките и останалите неща сега.

Хари погледна сияещото ѝ лице и се опита да изглежда изкушен от предложението ѝ.

– Ъ-ъ-ъ... не, не мисля, че мога да се справя, благодаря – каза той – Ъ-ъ-ъ... не утре. Имам да пиша толкова много домашни.

И той се запъти по стълбите към момчешката спалня, оставяйки я леко разочарована.

Глава 14. Пърси и Падфуут

На следващата сутрин Хари беше първият в спалнята, който се събуди. Той лежеше, гледайки как слънчев лъч се прокрадва в стаята и си спомни, че беше събота. Първата седмица от срока се беше проточила като Гигански урок по История на магията. Той се наслаждаваше на спящата тишина и изгрева на слънцето, току – що се бе разсъмнало. Отвори завесите на леглото си, стана и започна да се облича. Единственият звук освен далечното цвъртене на птици беше бавното, дълбоко дишане на съседите му грифиндорци. Той внимателно отвори училищната си чанта, извади перо и пергамент и отиде в общата стая.

Изправен пред любимото си старо кресло отстрани на изгасналия огън, Хари се разположи удобно и разви пергаментата си, докато гледаше наоколо из стаята. Парчетата от смачкан пергамент, старите камъни, празните стъкла от буркани и обвивките от бонбони, които оставаха в общата стая след всяка вечер, сега ги нямаше, те всички бяха на шапките на Хърмаяни. Чудейки се неясно колко ли духчета сега са свободни, независимо дали го искат или не, Хари отпуши мастилницата си, натопи вътре перото си и започна да пише върху жълтия пергамент, замисляйки се трудно, но след минута откри, че се е загледал в празното пространство, напълно изгубил нишката на мисълта си. Сега вече разбираше колко трудно е било за Рон и Хърмаяни да му пишат през лятото. Как би могъл да каже на Сириус всичко, което му се беше случило през изминалата седмица и да включи всички въпроси, които би искал да му зададе без да съобщи вътре информация, която би предпочел да премълчи. За момент остана неподвижен с поглед към камината, след това, най-накрая взел решение, той още веднъж натопи перото в мастилницата и започна да пише върху пергаментата:

Драги Смърки,

Надявам се, че си добре, първата седмица тук беше ужасна. Наистина се радвам, че е уикенд. Имаме нова учителка по Защита срещу черните изкуства, професор Умбридж. Тя е толкова добра, колкото и майка ти. Пиша ти, защото онова нещо, за което ти писах миналото лято, се случи отново миналата нощ, когато изтърпявах наказание с Умбридж. На всички ни липсва нашият най-добър приятел, надяваме се да го видим скоро.

Моля, отговори бързо.

Всичко най-добро,

Хари

Хари препрочете писмото няколко пъти, опитвайки се да го види от гледната точка на външен човек. Той не виждаше как те биха могли да разберат за какво говори, или на кого говори, само от четенето на това писмо. Той се надяваше, че Сириус ще разбере намека за Хагрид и ще им каже кога ще се върне. Хари не искаше да го пита директно, за да не привлече вниманието към това, че Хагрид не е в Хогоуртс. Това беше късо писмо като се има предвид дългото време на писането му, слънцето огря стаята, докато той работеше върху писмото и сега можеше да чуе шум и движение от спалните наоколо. Запечатвайки внимателно пергаментата, той премина през портрета и се запъти към соварника.

– Не бих минал по този път на твоето място – каза му Почти Безглавият Ник, носейки се през стената почти над главата на Хари – Пийвс планира забавна шега на следващия човек, който мине покрай бюста на Парацелз надолу по коридора.

– Да не би да хвърли Парацелзиев дъжд по главите на минаващите? – попита Хари.

– Всъщност прави точно това – каза с отегчен глас Почти Безглавият Ник – Финесът никога не е спадал към силните страни на Пийвс. Ще трябва да намеря Кървения барон... може би ще го озапти... до скоро, Хари...

– Чао – каза Хари и вместо да завие надясно, се обърна наляво по по-дългия, но по-сигурен път към соварника. Докато минаваше от прозорец към прозорец, настроението му се повиши, небето беше чисто и синьо, по-късно имаха тренировка и най-после ще бъде на игрището по куидич.

Нещо погъделичка глезена му. Той погледна надолу и видя мършавия скелет на Госпожа Норис, която се отгъркваше о него. За момент тя обърна към подобните си на лампички очи преди да изчезне зад статуята на Замисления Уилфред.

– Не съм направил нищо лошо – извика след нея Хари. Тя имаше безгрешния вид на котка, която отива да докладва на господаря си, но Хари не виждаше за какво, той просто отиваше в събота сутрин до соварника.

Сега слънцето беше високо в небето, когато Хари влезе в соварника, стъклата на прозорците го ослепиха, помещението беше огряно от

светлина, стотици сови летяха наоколо или просто си почиваха преди да отидат на лов. Покритият със слама под изскърца, когато Хари премина покрай няколко новородени бебета сови и потърси с поглед Хедуиг.

– Ето къде си – каза той, като я откри някъде близо до тавана – Слез долу, имам писмо за теб.

С нисък крясък тя разпери големите си бели крила и кацна на рамото му.

– Добре, знам какво каза Смърки – каза ѝ той, като постави писмото в човката ѝ и без да знае защо, прошепна – Но то е за Сириус, ОК?

Тя примигна веднъж с кехлибарените си очи и той почувства, че го разбира.

– Сигурен полет тогава – каза Хари и я занесе до един от прозорците. Хедуиг полетя към яркосиньото небе. Той я гледаше докато се превърна в малка черна точица и изчезна, след това обърна погледа си към къщата на Хагрид, която се виждаше от този прозорец; напълно необитаема, коминът ѝ не пушеше, завесите бяха спуснати. Върховете на дърветата в Забранената гора се полюшваха от вятъра. Хари ги гледаше, чувстваше свежия въздух по лицето си, мислеше си за куидича по-късно... и тогава го видя. Голям крилат кон, също като тези, които носеха каретите на Хогвортс, с големи черни криле като на птеродактил, полетя над дърветата като гротескна гигантска птица. Направи голям кръг и след това се изгуби обратно в дърветата. Всичко това се случи толкова бързо, че Хари не можеше да повярва, че го вижда наистина.

Вратата на соварника зад него се отвори. Той изпадна в шок и се обърна бързо, когато видя Чо Чан да държи писмо и пакет в ръцете си.

– Здравей – каза механично Хари.

– О... здравей – каза тя – Не мислех, че ще намеря някого тук толкова рано... само преди минути си спомних, че днес е рожденият ден на майка ми.

Тя показа пакета.

– Хубаво – каза Хари. Мозъкът му се размъти. Искаше да каже нещо забавно и интересно, но споменът за ужасния крилат кон беше още пресен в паметта му.

– Хубаво време – обърна се той към прозореца. Вътрешностите му се свиваха в спазми. Времето. Той говореше за времето...

– Да – каза Чо, докато се оглеждаше за подходяща сова – Добри условия за куидич. Не съм излизала цяла седмица, а ти?

– Не – отвърна Хари.

Чо избра една от училищните сови и я сложи на ръката си, като

завързваше пакетчето за крака ѝ.

– Хей, има ли вече Грифиндор нов пазач? – попита тя.

– Да – отговори Хари – Моят приятел Рон Уизли, познаваш го, нали?

– Мразещият Торнадата? – каза доста хладно Чо – Добър ли е наистина?

– Да – каза Хари. – Така мисля. Не съм бил на пробите, защото изгърпявах наказание.

Чо се огледа, пакетчето беше наполовина завързано за крака на совата.

– Тази Умбридж е отвратителна – каза тя с нисък глас – Да ти наложи наказание само защото си казал истината за това... за това... за това как е умрял той. Всеки е чувал за това, цялото училище. Наистина си смел да застанеш така срещу нея. Вътрешностите на Хари се преобърнаха толкова бързо, че сякаш се издигна няколко инча над пода. На кого му пукаше за този глупав крилат кон, Чо смяташе, че той е проявил истинска смелост. За момент си помисли дали да не ѝ покаже ръката си, докато ѝ помага да завърже пакетчето за совата... но тази пронизваща го мисъл бе спряна, тъй като вратата на соварника се отвори отново. Пазачът Филч влезе в стаята, като дишаше тежко. По бузите му бяха избили червени петна, челюстите му бяха увиснали и рядката му сива коса беше разчорлена, той почти беше тичал дотук.

– Аха! – каза той, като пристъпи към Хари, тлъстите му бузи се тресяха от гняв – Получих съобщение, че си направил огромна поръчка за торови бомбички...

Хари сви рамене и погледна пазача:

– Кой ви е казал, че съм поръчвал торови бомбички?

Чо погледна от Хари към Филч и се намръщи, совата ѝ уморена от стоенето на един крак, издаде крясък, но Чо не ѝ обърна внимание.

– Имам си своите източници – каза със самодоволно изражение Филч – Сега извади каквото се канеше да изпращаш...

Чувствайки се неимоверно благодарен на това, че бе изпратил писмото без забавяне, Хари каза:

– Не мога, излетя.

– Излетя? – каза Филч и лицето му още повече почервения.

– Излетя – отвърна спокойно Хари.

Филч отвори уста вбесено, остана така няколко секунди, след което измери с очи мантията на Хари.

– Как да съм сигурен, че не е в джоба ти?

– Защото...

– Видях го да изпраща писмото – каза ядосано Чо.

Филч се обърна към нея.

– Видяла си го?

– Точно така, видях го – каза тя ожесточено.

Настъпи кратка пауза, през която Филч и Чо се гледаха, после пазачът се обърна и излезе през вратата. Той спря с ръка на дръжката и погледна към Хари:

– Ако намеря и следа от торови бомбички...

Той тръгна надолу по стълбите. Госпожа Норис хвърли последен продължителен поглед към советите и го последва.

Хари и Чо гледаха един към друг.

– Благодаря – каза Хари.

– Няма проблем – отговори Чо, като най-после завърза пакета за совата, лицето ѝ леко порозовя – Нали не си поръчвал торови бомбички?

– Не – каза Хари.

– Чудя се тогава защо си го е мислел? – каза тя, докато носеше совата към прозореца.

Хари сви рамене. Той беше не по-малко озадачен от нея, но и от това, което тя беше направила.

Напуснаха соварника заедно. В началото на коридора, който водеше към западната част от замък, тя каза:

– Аз съм от тук. Добре, аз ще... ще се видим по-късно, Хари...

– Да... добре... чао.

Тя му се усмихна и се отдалечи. Хари вървеше, чувствайки се леко опиянен. Той беше имал цял разговор с нея насаме и не можеше да го осъзнае веднага... наистина беше смело от твоя страна да ѝ го кажеш... Чо го беше нарекла „смел“... тя не го мразеше, че е останал жив...

Разбира се, тя беше предпочела Седрик, той знаеше това... но ако я беше поканил на бала преди Седрик, нещата можеха да се развият различно... тя изглеждаше, че искрено съжалява, когато му бе отказала...

– Добро утро – каза весело Хари на Рон и Хърмаяни, когато се видяха на масата на Грифиндор в Главната зала.

– От какво си толкова доволен? – попита го изненадано Рон.

– Ъмм... от квидича по-късно – каза щастливо Хари като си сипа обилно бекон и яйца.

– О... да – каза Рон. Той сложи долу филийката, която ядеше и си сипа в чашата тиквен сок – Слушай, можеш ли да излезеш с мен по-рано...? Просто да... ъ-ъ-ъ... да ми покажеш някои неща преди

тренировката?

– Да, о'кей – отговори Хари.

– Не мисля, че трябва да го правите – каза сериозно Хърмаяни – И двамата имате купища домашни и...

Но тя не завърши изречението си, защото пристигна сутрешната поща и с нея Пророчески вести тупна в скута ѝ от човката на една сова, която се приземи опасно близо до захарницата и протегна крак. Хърмаяни пусна кнут в кутийката на крака ѝ, взе вестника и прегледа критично предната страница.

– Нещо интересно? – попита Рон. Хари се ухили, знаейки че той просто иска да я отвлече от темата за домашните.

– Не – отбеляза тя – само съобщение, че бас китаристът на групата Съдбоносните Сестри се е оженил.

Хърмаяни отвори вестника и се скри зад него Хари се зае с яйцата и бекона си. Рон потъна в мислите си, загледан през прозореца.

– Един момент – каза внезапно Хърмаяни – О, не... Сириус!

– Какво е станало? – Хари дръпна вестника толкова бързо, че той падна в средата между него и Хърмаяни, всеки от който го държеше с по една ръка.

„Министерство на магията е получило сведение от сигурен източник, че Сириус Блек, побърканият масов убиец... бла бла... се укрива по всяка вероятност в Лондон“ – прочете Хърмаяни от нейната страна с изтерзан шепот.

– Луциус Малфой, обзалагам се на всичко – каза Хари с нисък, вбесен глас – Може да е разпознал Сириус на платформата.

– Какво? – стресна се Рон. – Ти не си казвал, че...

– Шшът – казаха другите двама.

„... Министерството предупреждава магьосническата общност, че Блек е много опасен... избягал от Азкабан... обичайните глупости“ – завърши Хърмаяни, като остави своята половина от вестника и погледна уплашено към Хари и Рон. – Той не трябваше да напуска къщата, това е – прошепна тя – Дъмбълдор го предупреди да не го прави.

Хари погледна навъсено към вестника. По-голямата част от страницата беше заета от обявата на Робите за всички случаи на Мадам Молкин.

– Хей! – каза той и го разгърна така, че Рон и Хърмаяни да могат да прочетат – Вижте това!

– Получих всичките роби, които исках – каза Рон.

– Не! – каза Хари – Погледнете... това малко парче тук... – Рон и

Хърмаяни се приближиха до него, извадката беше около инч дълга и бе поместена в долния ъгъл на колонката. Беше озаглавена.

ЗЛОУПОТРЕБА В МИНИСТЕРСТВОТО

Стърджис Подмоър, живущ в Лабърнъм Гардънс 38, Клафъм беше изправен пред магьосническият трибунал за злоупотреба и опит за кражба в Министерството на магията на 31 август. Подмоър е бил заловен от охраната в министерството Ерик Мънч, който го е намерил да се опитва да премине през врата на строго секретно помещение в един часа сутринта. Подмоър, който отказа да отговаря в своя защита, е признат за виновен по всички обвинения и осъден на шест месеца в Азкабан.

– Стърджис Подмоър? – каза бавно Рон – Това е този, който изглежда така сякаш главата му е от слама, нали? Той е един от Ор...

– Рон, тихо! – каза Хърмаяни, като хвърли ужасен поглед наоколо.

– Шест месеца в Азкабан! – прошепна шокиран Хари – Само защото се е опитал да премине през някаква си врата?

– Не бъди глупак, не е защото се е опитал да мине през врата. Какво е правил в Министерството в един часа сутринта? – въздъхна Хърмаяни.

– Намекваш, че е правил нещо за Ордена? – промърмори Рон.

– Чакайте малко... – каза бавно Хари – Стърджис често идваше да ни види, помните ли?

Другите двама го погледнаха.

– Той беше част от нашата охрана, когато отивахме до Кингс Крос, помните ли? И Муди беше раздразнен, че не се е върнал; значи той не е изпълнявал тяхна поръчка, нали?

– Да, може би те не са очаквали да го хванат – каза Хърмаяни.

– Може да е капан! – възкликна Рон развълнувано. – Не, слушайте! – той понижи драматично гласа си при заплашителния израз на лицето на Хърмаяни – Министерството се е усъмнило, че е един от Дъмбълдорци, не знам, те са го подмамили в Министерството и той не се е опитвал да премине през никаква врата! Може би са измислили някакъв претекст, за да го хванат.

Хари и Хърмаяни обмислиха това през настъпилата пауза. Хари мислеше, че това е малко вероятно. Хърмаяни от друга страна изглеждаше доста впечатлена.

– Знаете ли, няма да съм изненадана, ако се окаже истина.

Тя взе замислено своята половина от вестника. Тъй като Хари остава на масата вилицата и ножа си, Хърмаяни скоро излезе от замечтатостта си.

– Добре, мисля, че първо трябва да се заемем със съчинението за Спраут за само плодящите се храсти и ако имаме късмет, ще можем да започнем преди обяд закланянето на Макгоногъл Неживиус...

Хари изпита лека вина при вида на купчината домашни, които ги очакваха, но небето беше толкова ясно и синьо и не беше се качвал на Светкавицата от седмица...

– Мисля, че можем да го направим тази нощ – каза Рон, докато вървяха двамата с Хари към игрището за квидич, с дръжки на рамо и със злокобните предупреждения на Хърмаяни в ушите си, че ще се провалят на изпитите за СОВА.

– А и утре е пред нас. Това, че тя непрекъснато работи си е неин проблем – Настъпи пауза, след което добави с леко загрижен тон – Мислиш ли, че говореше сериозно, че няма да ни даде да препишем от нея?

– Да, мисля – отвърна Хари – Все пак това също е важно, трябва да тренираме, ако искаме да останем в отбора по квидич.

– Така е, прав си – каза сърдечно Рон – Имаме достатъчно време, за да се справим с всичко това.

Когато стигнаха до игрището по квидич, Хари погледна вдясно към дърветата в Забранената гора, които бяха тъмни. Нищо не летеше над тях, небето беше празно, само няколко сови кръжаха около соварника. Не беше негова грижа някакъв си крилат кон и Хари го изхвърли от ума си. Те взеха топките от съблекалнята и се заеха с работа. Рон пазеше трите глави поста, Хари играеше като преследвач и се опитваше да вземе куофъла през Рон. Хари мислеше, че Рон е доста добър, той спаси три четвърти от головете. Хари се опита да го премине и колкото повече играеха, толкова по-добър ставаше. След няколко часа се върнаха в замъка за вечеря, по време, на която Хърмаяни им даде доста ясно да разберат, че са безотговорни, след това се върнаха на игрището по квидич за редовната тренировка. Всичките им съотборници с изключение на Анджелина вече бяха в съблекалнята, когато те влязоха.

– Добре ли си, Рон? – намигна му Джордж.

– Да – каза Рон, който ставаше все по-неспокоен.

– Готов си да ни покажеш на какво си способен, а, Префекте? – каза Фред, който беше с раздърпана коса и взимаше наметалата по квидич от масата с лукава усмивка на устните си.

– Млъкни – каза Рон с каменно лице, докато за пръв път обличаше

собствената си роба. Робата на Оливър му стоеше доста добре, бяха я преправили малко, тъй като Оливър беше доста широк в раменете.

– Окей, всички – каза Анджелина, като се появи от капитанската кабина, наистина променена – Хайде да излизаме. Алиша и Фред, вие донесете касетата с топките. О, и навън има няколко човека, които са дошли да ни гледат, но не им обръщайте внимание, разбрано?

Нещо в обичайният ѝ глас накара Хари да си помисли, че знае кои са неканените посетители и беше вече сигурен, когато на излизане от съблекалнята имаше буря от освирквания и подигравки от отбора по куидич на Слидерин. Те се бяха събрали на празните седалки и нечий глас прозвуча високо около стадиона.

– Какво е яхнал Уизли? – подигравателно проточи Малфой – Защо някой е приложил Летателна магия върху мухлясал стар пън като този?

Краб, Гойл и Панси Паркинсън се заляха от смях. Рон яхна дръжката и се оттласна от земята, Хари го последва.

– Не им обръщай внимание – каза той, като ускори ход, за да се изравни с Рон – Ще видим кой ще се смее когато играем с тях...

– Точно стойката, която искам, Хари – каза Анджелина, която ги приближи с куофъла в ръцете си и се обърна към останалите от отбора – Окей, всички, ще започнем с няколко паса просто да загреем, целият отбор, моля.

– Хей, Джонсън, какво ѝ има на прическата ти? – изкряска Панси Паркинсън – Защо ли някои изглеждат така, сякаш от главата им излизат змии...

Анджелина отметна дългата си коса от лицето си и продължи спокойно:

– Разпръснете се и ще видим какво ще правим...

Хари се откъсна далеч от другите в края на игрището. Рон застана на обратния голов пост. Анджелина вдигна с ръка куофъла и я хвърли силно към Фред, който я хвърли към Джордж, който я прати към Хари, който я хвърли към Рон, който я изпусна. Слидеринци начело с Малфой избухнаха в смях. Рон, който се беше спуснал надолу, за да хване куофъла преди да падне на земята се гмурна несръчно, след това се притисна отстрани към метлата си и изчервен се опита да се издигне на височина. Хари видя как Фред и Джордж си разменят погледи, но нехарактерно за тях никой не каза дума, за което им беше благодарен.

– Подай пас, Рон – каза Анджелина, сякаш нищо не е случило.

Рон хвърли куофъла към Алиша, която го върна на Хари, който го подаде на Джордж.

– Хей, Потър, как е белегът ти? – извика Малфой – Сигурен ли си, че нямаш нужда да полегнеш долу? Би трябвало да отбележим рекорда, че цяла седмица не си бил в болничното крило.

Джордж хвърли към Анджелина, тя го върна към Хари, който не го очакваше, но го хвана с върха на пръстите си и бързо го хвърли към Рон, който се гмурна за да го хване и пропусна за секунди.

– Хайде, Рон – каза сърдито Анджелина, когато той отново се спусна към земята да хване куофъла – Внимавай.

Трудно можеше да се каже дали лицето на Рон или куофъла са почервени. Малфой и останалата част от отбора на Слидерин отново задююкаха и започнаха да се смеят.

На третия опит Рон хвана куофъла, може би във восторг, че е успял, той ентусиазирано го изпрати покрай протегнатите ръце на Кейти Бел и я удари по лицето.

– Съжалявам – изпъшка Рон и закръжи наоколо, за да види дали е причинил някаква травма.

– Върни се на позиция, тя е добре! – изрева Анджелина – Но когато подаваш на съотборник, не се опитвай да го свалиш от метлата, ясно? За това си имаме блъджъри.

Носът на Кейти кървеше. Долу слидеринци бяха станали на крака и подигравателно жестикулираха. Фред и Джордж се приближиха към Кейти.

– Ето, вземи това – Фред извади от джоба си нещо малко и червено и й го подаде. – Ще спре кървенето за нула време.

– Окей – извика Анджелина – Фред, Джордж, вземете бухалките и блъджърите. Рон, застани на вратата. Хари, пусни снеча, когато кажа. Очевидно, целта е вратата на Рон.

Хари тръгна след близнаците, за да вземе снеча.

– Рон прави нещата направо свински, нали? – промърмори Джордж, когато тримата слязоха, отвориха касетата с топките и взеха оттам снеча и един блъджър.

– Просто е нервен – отвърна Хари – Когато тренирах с него тази сутрин, всичко беше добре.

– Добре, надявам се, че не е отслабнал толкова скоро – каза мрачно Фред.

Те се върнаха във въздуха. Когато Анджелина наду свирката, Хари хвърли снеча, а Фред и Джордж пуснаха блъджъра. За момент Хари беше напълно в неведение какво правеха другите. Неговата работа беше да улови малката светеща златна топчица, която носеше сто и петдесет

точки на отбора на търсача и развиваше невероятна скорост. Той се издигна, завъртя се и се гмурна около гончиите, топлият есенен въздух галеше лицето му, далечните подвиквания на слидеринци му звучаха толкова без значение... но твърде скоро свирката го върна отново в действителността.

– Стоп-стоп-СТОП! – крещеше Анджелина – Рон, не покриваш средния си пост!

Хари погледна към Рон, който се носеше от пред на левия кош, оставяйки другите два неохранявани.

– О... съжалявам...

– Трябва да се местиш, докато следиш гончиите! – каза Анджелина – Заставаш в центъра, докато не трябва да се преместиш да защитаваш един от кошовете, но не се движи безразборно само на една страна. Ето затова допусна и последните три гола.

– Съжалявам – повтори Рон и лицето му пламтеше като фар срещу ясното синьо небе.

– И, Кейти, не можеш ли да направиш нещо срещу това кървене от носа ти?

– Става все по-лошо – каза Кейти, като се опитваше да избърше кървенето с ръкава си.

Хари хвърли бърз поглед към Фред, който изглеждаше загрижен и ровеше нещо в джобовете си. Той видя как Фред извади нещо пурпурно, проучи го за секунда и погледна към Кейти, която със сигурност беше ужасена.

– Добре, да опитаме отново – каза Анджелина. Тя не обърна внимание на слидеринци, които сега се бяха изправили на крака и крещяха „Грифиндор са губещи, Грифиндор са губещи“, но се стегна върху дръжката на метлата си.

Този път летяха около три минути, когато прозвуча свирката на Анджелина. Хари, който току-що беше забелязал снича над противоположния кош, се почувства видимо обиден.

– Сега пък какво? – каза нетърпеливо той на застаналата наблизо Алиша.

– Кейти – отвърна кратко тя.

Хари се обърна и видя Анджелина, Фред и Джордж да летят колкото се може по-бързо към Кейти. Хари и Алиша също се спуснаха към нея. Анджелина беше прекратила тренировката точно навреме. Кейти беше бяла като тебешир и цялата в кръв.

– Трябва да отиде в болничното крило – каза Анджелина.

– Ще я заведем – каза Фред – Тя – ъъъ – трябва да е взела Кръвопукаща таблетка погрешка.

– Добре, няма смисъл да продължаваме без бячите и един гончия – каза Анджелина, докато Фред и Джордж кръжаха към замъка от двете страни на Кейти – Хайде да отиваме да се преобличаме.

Дюдюканията на слидеринци ги съпроводи до съблекалните.

– То беше – започна Хари.

– Направо гадно – каза Рон с кух глас, потъвайки в креслото до Хърмаяни. Тя го изгледа и леденото ѝ изражение започна да се топи.

– Добре, все пак това беше първият ти път – каза с разбиране – иска се време, за да...

– Кой казва, че аз съм този, заради което е било отвратително? – кресна Рон.

– Никой – каза объркано Хърмаяни. – Мислех, че...

– Мислела си, че ще се проваля, така ли?

– Не, разбира се, не съм мислила така! Виж, ти каза, че е било гадно и аз просто...

– Ще се опитам да си напиша домашните – каза ядосано Рон, тръгна към спалнята на момчетата и се изгуби от поглед. Хърмаяни се обърна към Хари.

– Той ли се провали?

– Не – каза лоялно Хари.

Хърмаяни вдигна вежди.

– Добре де, предполагам, че можеше да играе и по-добре – промърмори Хари – но, както и ти каза, това все пак му беше първата тренировка...

Изглежда нито Хари, нито Рон бяха напреднали кой знае колко с домашните си тази нощ. Хари знаеше, че Рон е претоварен от мисълта колко лошо се бе представил на тренировката по куидич и от подвикванията на слидеринци „Грифиндор са губещи“. Те прекараха цяла неделя в общата стая потънали в учебниците си, когато стаята се напълни и после изпразни. Беше още един ясен и хубав ден и повечето грифиндорци го прекараха на открито, радвайки се може би на един от последните слънчеви дни до края на годината. Вечерта Хари се почувства така, сякаш някой го беше удрял по главата.

– Знаеш ли, Хари, може би трябва да се опитаме да пишем повечето домашни през седмицата – промърмори Рон, когато най-последно завършиха съчинението за професор Макгоногъл за заклинанието Неживиус и отчаяно се обърна към доста дългото и трудно съчинение, което им

беше дала професор Синистра за многото луни на Юпитер.

– Даа... – каза Рон, като разтъркваше леко кървясалите си очи и хвърляше петия си сгрешен пергамент в огъня зад тях – Слушай... не можем ли просто да помолим Хърмаяни да хвърлим един поглед на това, което тя е написала?

Хари погледна към нея, тя седеше с Крукшанкс в скута си и си говореше весело с Джини, докато взе оставените пред нея куки за плетене и се зае с обичайното си плетене на шапки за домашни духчета.

– Не – каза той тежко – знаеш, че няма да ни позволи.

И те продължиха работят докато слънцето през прозореца се скри напълно. Бавно общата стая отново започна да се изпразва. В единадесет и половина Хърмаяни се върна при тях, като се прозяваше.

– Почти свършихте?

– Не – отвърна кратко Рон.

– Най-голямата луна на Юпитер е Ганимед, а не Калисто – каза тя, като погледна през рамото на Рон към съчинението му – и е известна с вулканите си.

– Благодаря – озъби се Рон, докато поправяше изреченията си.

– Съжалявам, аз само...

– Добре, ако просто си дошла да ни критикуваш...

– Рон...

– Нямам време да слушам проповеди, Хърмаяни. Изкривих си врата тук...

– Не, виж!

Хърмаяни посочи към най-близкия прозорец. Хари и Рон погледнаха натам. Красива крякаща сова беше застанала на рамката на прозореца, гледайки към Рон.

– Това не е ли Хермес? – попита смаяна Хърмаяни.

– Дявол да го вземе, тя е – спокойно отвърна Рон, като остави перото си и стана – За какво ли ми пише Пърси?

Той отиде до прозореца и го отвори. Хермес влетя вътре, приземи се върху съчинението на Рон и протегна краче, върху което имаше привързано писмо. Рон взе писмото и совата излетя веднага, оставяйки пръски мастило по съчинението на Рон там, където беше писал за Йо.

– Това наистина е почерка на Пърси – каза Рон, като седна обратно в креслото си и загледа думите от външната страна на пергаментата „Роналд Уизли, Дом Грифиндор, Хогвортс“. Той погледна към останалите двама.

– Е, какво мислите?

– Отвори го! – каза нетърпеливо Хърмаяни и Хари кимна.

Рон разви свитъка и започна да чете. Колкото повече четеше пергамента, толкова повече се мръщеше. Когато свърши, изглеждаше отвратен. Той протегна писмото към Рон и Хърмаяни, които се приближиха един към друг, за да го прочетат заедно.

Скъпи Рон,

Току-що чух /от не по-малко важен човек от Министъра на магията, който го е научил от твоята нова преподавателка професор Умбридж/, че ти си станал префект на Хогвортс. Бях приятно изненадан да чуя тези новини и първо бих искал да поднеса поздравленията си. Трябва да призная, че винаги съм се опасявал че ще тръгнеш по онова, което наричам „пътя на Фред и Джордж“, отколкото по моите стъпки, затова можеш да си представиш какво почувствах, когато чух, че си спрял да се подиграваш на властта и си решил да поемеш истинска отговорност. Но бих искал да ти дам повече от поздравления, Рон, бих искал да ти дам няколко съвета, ето защо ти изпращам това през ноща вместо с обичайната сутрешна поща. Надявам се, че ще го прочетеш далеч от любопитни погледи и ще избегнеш неудобни въпроси. От това, което министърът ми каза, когато ми съобщи, че си станал префект, мисля, че все още се влияеш много от Хари Потър. Трябва да ти кажа, Рон, че нищо не може да те постави в по-голяма опасност да изгубиш значката си от общуването ти с това момче. Да, сигурен съм, че ще се изненадаш да прочетеш това, казвал си много пъти, че Потър винаги е бил любимецът на Дъмбълдор, но се чувствам длъжен да ти кажа, че влиянието на Дъмбълдор ще намалява за сметка на хора, които имат по-различни, и със сигурност по-прецизни наблюдения върху поведението на Потър. Няма да ти кажа повече тук, но прочети утре Пророчески вести и ще получиш по-ясна представа накъде духа вятърът, и можеш да промениш и посоката на твоя. Сериозно, Рон, ти не би искал да бъдеш мерен със същия аршин като Потър, това може да бъде много вредно за бъдещите ти планове и тук имам предвид и след училище. Както вероятно знаеш, баща ни го придружи до съда, Потър имаше дисциплинарно изслушване това лято пред целия Магьоснически трибунал, където не се представи много добре. Той се измъкна на косъм, ако питаш мен, и много от хората, с които съм разговарял, са убедени в неговата вина. Може да се

страхуваш да се конфронтираш с Потър, знам, че той може да бъде неуравновесен и, от всичко което съм чувал, склонен към насилие, но ако има нещо, за което да се тревожиш или нещо в поведението му те притеснява, съветвам те да разговаряш с Долорес Умбридж, наистина възхитителна жена, за която съм сигурен, че с удоволствие ще те посъветва. Това ме води и до другата част от съвета ми. Както отбелязах по-горе, с влиянието на Дъмбълдор скоро ще е свършено. Твоята лоялност, Рон, трябва да е не към него, а към училището и министерството. Много съжалявам да чуя, че професор Умбридж е получила толкова малко съдействие при опитите си да наложи тези задължителни промени в Хогоуртс, които министерството толкова силно желае /от следващата седмица вероятно ще ѝ бъде по-лесно и отново, прочети утре Пророчески вестии!/ Мога да кажа само това, ученик, който показва желание да съдейства на професор Умбридж ще има големи шансове да бъде избран за Отличник през следващите години. Съжалявам, че не можах да ви видя всички през лятото. Боли ме да критикувам родителите ни, но се страхувам, че не мога да живея под техния покрив, докато продължават да се смесват с опасния кръг около Дъмбълдор. Ако пишеш на майка, можеш да ѝ кажеш, че Стърджис Подмоър, който е голям приятел на Дъмбълдор е изпратен в Азкабан за злоупотреба в министерството. Може би това ще ѝ отвори очите с какви криминални типове са се забъркали така глупаво. Бях късметлия да се избавя от петното, че съм общувал с такива хора, министърът никога не е бил толкова благосклонен към мен, и се надявам, Рон, че няма да позволиш на фамилените връзки да те заслепят и доведат до разбиранията и действията на нашите родители. Искрено се надявам, че те навреме ще разберат, че са били на много погрешен път и разбира се, ще бъда готов да приема пълното им извинение, когато настъпи този ден. Моля те, помисли внимателно за това, което казах, най-вече за частта относно Хари Потър и отново поздравление, че си станал префект.

Твой брат,

Пърси

Хари погледна Рон.

– Добре – каза той, като се опита гласът да му да звучи така, сякаш приема нещата като шега – ако ти искаш да... ъ-ъ-ъ... какво беше? –

Той погледна писмото на Пърси – а, да, да прекъснеш връзките с мен, кълна се, че няма да упражня насилие върху теб.

– Остави – каза Рон и протегна ръка – Той е – и смачка писмото на Пърси наполовина – най-големият... – и като нахъса писмото на парчетата, го хвърли в огъня.

– Хайде, трябва да свършим това преди разсъмване – каза бързо на Хари и посочи съчинението на професор Синистра пред тях.

Хърмаяни погледна Рон със странно изражение на лицето.

– Дай ги тук – каза рязко тя.

– Какво? – каза Рон.

– Дай ми ги, ще ги погледна и коригирам – каза тя.

– Сериозно ли говориш? Ах, Хърмаяни, ти ни спасяваш живота – каза Рон – какво мога да...?

– Да кажете „Обещаваме, че никога няма да оставяме домашните си за последния момент“ – каза тя с ръце върху съчиненията им, но готова да се размее.

– Милион благодарности, Хърмаяни – каза слабо Хари, остави съчинението си, потъна обратно в креслото и затвори очи.

Беше вече половин час след полунощ и в общата стая бяха останали само тримата и Крукшанкс. Единственият звук беше от перото на Хърмаяни, което се движеше по редовете на съчиненията им и от страниците на учебниците, които тя прелистваше за да отбележи нови факти. Хари беше изтощен. Той изпитваше странно, празно, болезнено усещане в стомаха си.

Знаеше, че повечето хора в Хогвортс го смятат за странен, дори луд, знаеше, че фалшивите намеци на Пророчески вести са от месеци, но имаше нещо, което беше видял в писмото на Пърси, когато съветваше Рон да прекъсне отношенията им и да съобщава на Умбридж, това правеше ситуацията реална като нищо друго. Той познаваше Пърси от четири години, беше стоял в къщата им през лятото, беше споделял палатка с него по време на Световното първенство по квидич, беше получавал от него високи оценки по време на Тримагическия турнир, а сега Пърси го смяташе за неуравновесен и вероятно склонен към насилие. И с прилив на симпатия към кръстника си, Хари си помисли, че Сириус вероятно е единственият човек, когото познаваше, който наистина знае как се чувства, защото Сириус беше в същата ситуация. Почти целият магьоснически свят смяташе Сириус за опасен убиец и голям поддръжник на Волдеморт и той беше живял с това четиринайсет години... Хари примигна. Той току – що беше видял в камината нещо, което не трябва

да е там. Беше като знак, който се появи и изчезна незабавно. Не... не можеше да бъде... това беше само въображението му, тъй като си беше помислил за Сириус...

– О'кей, напиши това – каза Хърмаяни на Рон, като му подаде съчинението и страница, написана на ръка – и след това добави този завършек, който написах за теб.

– Хърмаяни, честно казано, ти си най-чудесният човек, който някога съм срещал – каза слабо Рон – и ако някога отново те нагрубя...

– ... ще знам, че си се върнал към нормалното – каза Хърмаяни – Хари, твоето е о'кей, освен този пасаж в края, мисля, че просто не си чул професор Синистра. Европа е покрита с лед, а не с мишки – Хари?

Хари беше станал от креслото си и сега лежеше на каменната плоча пред камината и като гледаше към пламъците.

– Ъ-ъ-ъ... Хари? – каза неразбиращо Рон – Защо си там долу?

– Защото току-що видях главата на Сириус в огъня – каза Хари.

Той говореше доста спокойно, предишната година беше видял Сириус в камината, но сега не беше съвсем сигурен, защото главата се появи и изчезна много бързо.

– Главата на Сириус? – повтори Хърмаяни – Искаш да кажеш главата на Сириус, както когато се беше появил да разговаряте по време на Тримагическия турнир ли? Но той не може да го направи сега, би било твърде... Сириус!

Тя се задъха, като гледаше пламъците. Рон остави перото си. Там по средата на танцуващите пламъци седеше главата на Сириус, дългата черна коса падаше около ухиленото му лице.

– Бях почнал да си мисля, че ще си легнете преди някой от вас да ме забележи – каза той – Появявах се на всеки час.

– Ти си се показвал в огъня на всеки час? – каза Хари с полусмях.

– Само за няколко секунди за да погледна дали теренът е чист.

– Но какво щеше да стане, ако някой те беше видял? – попита загрижено Хърмаяни.

– Мисля, че една първокурсничка, но тя май си помисли, че съм призрак – каза бързо Сириус, тъй като Хърмаяни сложи ръка пред устата си – Изчезнах в същия миг, когато тя ме видя и се обзалагам, че си е помислила, че съм привидение или нещо друго смахнато.

– Ама, Сириус, това е ужасен риск – започна Хърмаяни.

– Звучиш като Моли – каза Сириус – Това беше единственият начин да дойда с отговора на писмото на Хари, без да използвам код, и кодовете могат да бъдат разгадавани.

При споменаването на писмото на Хари, Хърмаяни и Рон се обърнаха да го погледнат.

– Не си казвал, че си писал на Сириус! – каза укорително Хърмаяни.

– Забравил съм – каза Хари, което си беше чиста истина. Срещата му с Чо в соварника беше изгонила всичко друго от ума му.

– Не ме гледай по този начин, Хърмаяни, нямаше друг начин да получи тази секретна информация, нали, Сириус?

– Не, това беше много добре – каза усмихвайки се Сириус – Така или иначе е по-добре да побързаме, само за причината за безпокойството – твоят белег.

– Какво за...? – започна Рон, но Хърмаяни го прекъсна.

– После ще ви кажа. Продължавай, Сириус.

– Добре, знам, че не е забавно, когато те боли, но не мисля, че има за какво да се тревожиш. Не помниш ли, че и миналата година те боля?

– Да, и Дъмбълдор каза, че се случва, когато Волдемор изпитва силна емоция – каза Хари, пренебрегвайки както обикновено потреперването на Рон и Хърмаяни – Може би е бил само, не знам, много ядосан в нощта, когато изтърпявах наказанието.

– Добре, сега когато той се завърна, ще наранява много често – каза Сириус.

– Значи не мислиш, че има нещо общо с факта, че Умбридж ме докосна, когато изтърпявах наказанието? – попита Хари.

– Убеден съм – отговори Сириус – Познавам репутацията ѝ и съм сигурен, че не е смъртожадна.

– Достатъчно е гадна, за да бъде – каза мрачно Хари и Рон и Хърмаяни кимнаха в знак на съгласие.

– Да, но светът не се разделя на добри хора и смъртожадни – каза Сириус с крива усмивка – Знам, че е противно същество, но трябваше да чуете какво казва за нея Ремус.

– Лупин познава ли я? – попита бързо Хари, спомняйки си коментарите на Умбридж за получовеците по време на първия им урок.

– Не – каза Сириус – но тя е автор на редица антивърколашки разпоредби и за него е било невъзможно да си намери работа.

Хари си спомни колко по-изнемощял изглеждаше Лупин тези дни и антипатията му към Умбридж се засили.

– Какво има тя срещу върколаците? – попита ядосано Хърмаяни.

– Страхува се от тях, предполагам – усмихна се Сириус на нейното възмущение. – Тя ги нарича получовеци, провеждала е кампании да има

преследвания и го постигна миналата година. Представете си да ви губят времето и енергията в гонитба на получовечи, докато те са само малко по-опасни от Крийчър.

Рон се разсмя, но Хърмаяни изглеждаше унила.

– Сириус – каза тя с укор – Честно казано, ако положиш някакво старание спрямо Крийчър, той би ти отвърнал със същото. След всичко, ти си единственият член от семейството му и професор Дъмбълдор каза...

– Е, как са уроците на Умбридж? – прекъсна я Сириус – Тя упражнява ли ви да преследвате получовечи?

– Не – каза Хари, като игнорира обидения поглед на Хърмаяни, че е прекъсната защитата ѝ на Крийчър.

– Всичко, което правим е да четем тъпия учебник – каза Рон.

– А, да, тези фигури – каза Сириус – Нашата информация е от вътрешен източник в министерството е, че Фъдж е този, който не иска да тренирате в битка.

– Да тренираме в битка? – повтори скептично Хари – Какво си мисли той, че тук формираме някаква магьосническа армия ли?

– Точно това си мисли, че правите – каза Сириус – или поне това, което се бои, че Дъмбълдор прави, формира си собствена частна армия, с която ще се опита да завземе министерството.

Настъпи пауза, след която Рон каза:

– Това е най-глупавото нещо, което съм чувал, включително и от нещата, които разправя Луна Лавгуд.

– Значи ние не изучаваме Защита срещу черните изкуства само защото Фъдж се страхува да не нападнем министерството? – каза Хърмаяни, като изглеждаше вбесена.

– Да – каза Сириус – Фъдж си мисли, че Дъмбълдор няма да се спре пред нищо, за да получи власт. Той става все по-голям параноик по отношение на Дъмбълдор с всеки изминат ден. Въпрос на време е да нареди да арестуват Дъмбълдор под някакъв измислен предлог.

Това напомни на Хари за писмото на Пърси.

– Знаеш ли дали утре в Пророчески вести ще излезе нещо за Дъмбълдор? Пърси, братът на Рон намекна, че ще има...

– Не знам – отговори Сириус – Не съм виждал никого от Ордена през целия уикенд, заети са. Бяхме само двамата с Крийчър.

В гласа на Сириус имаше горчива нотка.

– Значи тогава нямаш никакви вести за Хагрид, така ли?

– А... – каза Сириус – добре, той трябваше да се е върнал досега,

никой не знае какво му се е случило – Тогава като видя разстроените им лица, добави бързо – Но Дъмбълдор не се тревожи, значи и вие не се притеснявайте. Сигурен съм, че Хагрид е добре.

– Но ако той е трябвало да се върне досега... – каза Хърмаяни с тъничък загрижен глас.

– Мадам Максим беше с него, бяхме във връзка с нея и тя каза, че са се разделили по пътя към къщи, но нищо не показва, че той е ранен или, че е добре.

Хари, Рон и Хърмаяни си размениха загрижени погледи.

– Слушайте, не задавайте толкова много въпроси за Хагрид – каза припряно Сириус – Това само привлича прекалено вниманието, че той не се е върнал и Дъмбълдор не би искал това, всичко ще бъде наред – И когато видя, че не са доволни от думите му, Сириус добави:

– Кога е вашият следващ уикенд в Хогсмийд? Мисля, че мога да дойда тогава като куче.

– НЕ! – казаха Хари и Хърмаяни в един глас високо.

– Сириус, не си ли видял Пророчески вестии? – попита загрижено Хърмаяни.

– О, това – каза ухилено Сириус – те винаги си играят на догадки относно месторазположението ми и съм сигурен, че си нямат и най-малката представа...

– Да, но този път мислим, че си имат – каза Хари – Нещо, което каза Малфой във влака ме кара да смятам, че той знае, че си бил с нас, баща му беше на платформата. Сириус, ти познаваш Луциус Малфой, затова не идвай тук, каквото и да става. Ако Малфой отново те разпознае...

– Добре, добре, взех си поука – каза Сириус. Изглеждаше повече от недоволен – Просто мислех, че ще се радваш да бъдем заедно...

– Щях! Просто не искам да те върнат обратно в Азкабан – каза Хари.

Настъпи пауза, през която Сириус гледеше през пламъците към Хари през гънката на хлътналите си очи.

– Ти приличаш много по-малко на баща си, отколкото мислех – каза накрая с подчертана студенина в гласа си – Рискът щеше да е развлечение за Джеймс.

– Виж...

– Добре, трябва да тръгвам. Мога да чуя как Крийчър се качва по стълбите – каза Сириус, но Хари беше сигурен, че той лъже – Ще ти пиша за времето, когато мога да се покажа от пламъците, това поне мога,

нали? Ако ти би искал да рискуваш...

Чу се кратко пук и мястото, където беше главата на Сириус избухна в още по-силни пламъци.

Глава 15. Инквизитора на Хогвортс

Те очакваха че ще трябва да преровят внимателно „Пророчески вестни“ на Хърмаяни на следващата сутрин, за да намерят статията, която Пърси беше споменал в писмото си. Все пак отпътувалия бухал едва излетял над върха на каната за мляко, когато Хърмаяни въздъхна и захвърли вестника, в който се разкри огромна снимка на Долорес Умбридж, усмихваща се широко и мигаща бавно срещу тях под заглавието.

Министерството търси образователна реформа Долорес Умбридж привлечена Първия инквизитор в историята

– Умбридж – инквизитор? – каза Хари мрачно, изпускайки наръфаната си филийка препечен хляб – Какво означава това?

Хърмаяни зачете на глас:

Като изненадващ свой ход миналата вечер Министерството на магията пуна ново законодателство, даващо му невиджано ниво на контрол в Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“. „Министъра попадна в неловко положение относно нередностите в Хогвортс напоследък“ – каза асистента на Министъра, Пърси Уизли – Сега той отговаря за интересите на загрижени родители, които усещат, че училището може би се насочва към път, който те не одобряват. Това не е първия път през последните седмици когато Министъра Корнелиус Фъдж, използва нови закони, за да повлияе върху напредъците в магическото училище. На скоро, на 30 Август, Образователен указ номер 22 беше пуснат, за да предпази от невъзможността на настоящия директор да предостави кандидат за учителски пост, така че Министерството да избере подходящ човек. „Ето как Долорес Умбридж беше назначена сред учителския персонал в Хогвортс“ – каза Уизли снощи – „Дъмбълдор не намери никой, така че Министерството назначи Умбридж и, разбира се, назначаването и беше непосредствен успех.“

– КАКВО е било назначаването й? – попита Хари шумно.

– Чакай, има още – каза Хърмаяни строго.

Непосредствен успех, променящ коренно преподаването по Защита срещу Черните Изкуства и снабдяващ Министъра с реална представа какво всъщност става в Хогвортс. Това е последното назначение, което

Министерството вече направи с влизането в сила на Образователния указ номер 23, който създава нова позиция на инквизитор в Хогоуртс, „Това е вълнуваща нова фаза в плана на Министъра да започне да се бори с това, което някои наричат западащи стандарти в Хогоуртс“ – каза Уизли – „Инквизитора ще има пълномощията да наглежда своите колеги учители и да бъде сигурна, че те са на необходимото равнище. На професор Умбридж тази позиция и беше предложена в допълнение към нейния собствен учителски пост и сме радостни да кажем че тя е приела“. Новите ходове на Министерството получиха възторжена подкрепа от родители на ученици в Хогоуртс. „Чувствам се доста по-спокойно сега, когато знам, че Дъмбълдор е бил подложен на честна и обективна оценка“ каза господин Луциус Малфой, говорейки от своето имение в Уилтшър снощи. „Много от нас смятат че най-големите интереси на нашите деца са били засегнати от някои от ексцентричните решения на Дъмбълдор през последните години и сме доволни да чуем, че Министерството държи ситуацията под око“. Сред тези ексцентрични решения са без съмнение спорните назначения на персонал, описани преди във вестника, между които назначенията на върколака Ремус Лупин, полу-великана Рубиъс Хагрид и правещия си илюзии бивш авор „Лудоокия“ Мууди. Има слухове, разбира се, че Албус Дъмбълдор, бивш Главен Председател на Международната Конфедерация на Магьосниците и Вещиците и Главен Председател на Визенгамот, вече не е отговорен за задачата да управлява престижното училище Хогоуртс. „Мисля, че привличането на инквизитора е първа стъпка към осигуряването на това, че Хогоуртс има директор, на който всички можем да разчитаме“ каза вътрешен човек от Министерството снощи. Визенгамотските магове Гризелда Марчбенкс и Тибериус Огдън са се отказали от позициите си в знак на протест срещу въвеждането на поста Инквизитор в Хогоуртс. „Хогоуртс е училище, не аванпост на офиса на Корнелиус Фъдж“ каза госпожа Марчбенкс. „Това е поредният, отвратителен опит за дискредитиране на Албус Дъмбълдор“ (За пълен отчет на връзките на госпожа Марчбенкс с подривните таласъмски групи, обърнете на седемнадесета страница.)

Хърмаяни свърши с четенето и към двамата на другия край на масата.

– Значи сега знаем как се преустановихме с Умбридж! Фъдж е пунал този Образователен указ и ни я натресе! И сега и е дадена силата да инспектира другите учители! – Хърмаяни дишаше бързо и нейните очи бяха много светли – Не мога да повярвам! Това е скандално!

– Знам че е – каза Хари. Той погледна надолу към дясната си ръка, свита в юмрук върху масата и видя бледите бели контури на думите, които Умбридж беше го накарала да гравира в кожата си.

Но усмивка се разля по лицето на Рон.

– Какво? – казаха Хари и Хърмаяни в един глас, опулени срещу него.

– Ох, нямам търпение да видя Макгоногъл инспектирана – каза Рон щастливо – Умбридж няма да разбере какво я е ударило.

– Добре, хайде – каза Хърмаяни скачайки – по-добре да тръгваме, ако тя инспектира часът на Бинс не бива да закъсняваме...

Но Професор Умбридж не инспектира техния час по История на Магията, който беше също толкова скучен колкото предишния, нито в подземията на Снейп, когато те пристигнаха за двоен час по Отвари, където съчинението за лунния камък му беше върнато обратно с огромно, заострено, черно и задраскано „У“ в единия горен край.

– Пиша ти оценката, която би получил ако представиш тази работа на изпита СОВА – каза Снейп самодоволно, профучавайки между учениците, връщайки им домашните – Това трябва да ти даде реална представа какво да очакваш на изпита.

Снейп стигна до катедрата и се завъртя на пета за да се обърне с лице към класа.

– Общия стандарт на това домашно беше висок. Повечето от вас се провалиха. Очаквам да видя повече усилие на есето тази седмица върху различните видове противоотрова, или ще трябва да наложа задържане след часовете на тези кретени които имат „У“.

Той се усмихна докато Малфой се хихикаше и каза шепнейки:

– Някой хора имат „У“? Ха!

Хари видя че Хърмаяни гледаше настрана за да види каква оценка има той, Малфой бързо мушна съчинението си в чантата колко се е възможно по-бързо, усещайки че ще бъде по-добре да запази за себе си тази информация. Твърдо решен да не дава извинение на Снейп че изостава на този урок, Хари прочете и препрочете инструкциите на черната дъска поне три пъти, преди да започне да работи по тях. Неговия Подсилващ разтвор не беше толкова тюркоазен колкото на Хърмаяни, но поне беше син, а не розов като този на Невил и Хари занесе манерка от разтвора си на бюрото на Снейп в края на часа със смесено чувство от предизвикателство и облекчение.

– Е, не беше толкова зле като миналата седмица, нали? – каза Хърмаяни, докато изкачваха стълбите на изхода на подземията и си

проправяха път към Голямата зала за обяд – И домашното не беше толкова лошо, нали?

Когато нито Рон, нито Хари отговориха, тя продължи:

– Имам предвид не очаквах най-високата оценка, не и ако се води по стандартите на изпита за СОВА, но преминаването на това ниво е окуражаващо, не мислите ли?

Хари издаде гърлен звук.

– Разбира се, много неща могат да се случат между сега и изпита, имаме време в изобилие да се подобрим, но оценките, които получаваме сега са основна база, нали? Нещо, върху което можем да си изградим знания...

Те седнаха заедно на масата на Грифиндор.

– Очевидно, аз щях да треперя ако няхах „О“

– Хърмаяни – каза Рон остро, ако искаш да знаеш какви оценки имаме, питай.

– Не искам... няхах предвид това... е, ако искате да ми кажете...

– Аз имам „С“ – каза Рон, сипвайки супа в паницата си – Доволна ли си?

– Това не е нещо, от което да се срамуваш – каза Фред, който токущо беше дошъл на масата с Джордж и Лий Джордан, и беше седнал от дясно на Хари – Няма проблем с едно хубаво „С“

– Но – каза Хърмаяни – „С“ не е ли за...

– „Слаб“, да – каза Лий Джордан – Все пак е по-добре от „У“, нали? „Ужасен“?

Хари усети, че лицето му почервява и се изкашля. Когато се измъкна от ситуацията, той съжали че Хърмаяни все още беше в дълбок размисъл за оценки за изпита СОВА.

– Значи най-високата оценка „О“ е за „Отличителен“ – каза тя, след това е „П“...

– Не, „ОО“ – поправи я Джордж – „ОО“ за „Оправдани очаквания“. Аз винаги съм си мислил, че аз и Фред трябва да имаме „ОО“ по всичко, защото оправдаваме очакванията дори като се появим на изпитите.

Всички се засмяха с изключение на Хърмаяни, която подхвърли:

– Значи след „ОО“ е „П“ за „Приемлив“ и това е последната оценка, с която минаваш, нали?

Аха, ' каза Фред, топейки цяло парче хляб в супата си, лапайки я и поглъщайки я цяла.

– След това е „С“ за „Слаб“... – тук Рон вдигна двете си ръце смейки се – и „У“ за „Ужасен“

– И тогава „Т“ – напомни и Джордж.

– „Т“? – попита Хърмаяни ужасено – По-слабо дори от „У“? Какво за Бога означава „Т“?

– „Трол“ – незабавно отговори Джордж.

Хари се засмя, дори и да не беше сигурен дали Джордж не се шегува. Той си представи че се крие от Хърмаяни, понеже е получил „Т“ на всички изпити СОВА и твърдо реши отсега да работи усилено.

– Вие вече имавте ли инспектиран час? – попита ги Фред.

– Не – каза веднага Хърмаяни – А вие?

– Точно сега, преди обяд – каза Джордж – Вълшебство.

– Как беше? – попитаха Хари и Хърмаяни в един глас.

Фред вдигна рамене.

– Не толкова лошо. Умбридж просто се сви в ъгъла, водейки записки в дневник. Знаете как е при Флитуик, той се държеше с нея като с гост, въпреки това не изглеждаше да му пречи. Тя не говореше много. Зададе на Алиша няколко въпроса за това какви са класовете, Алиша и каза че са наистина добри и това беше.

– Не виждам стария Флитуик да отговаря на очакванията – каза Джордж – той обикновено пуска всички на изпитите.

– С кой имате този следобед? – попита Хари Фред.

– Трелони...

– „Т“, ако някога видя някой.

– И самата Умбридж...

– Е, бди добро момче и внимавай с Умбридж днес – каза Джордж – Анджелина ще се побърка ако изпуснеш още тренировки по Куидич.

Но Хари не трябваше да чака за часа по Защита срещу Черните изкуства за да срещне Професор Умбридж. Той захлупи дневника със сънищата си на стола в много сенчестата стая по Пророкуване, когато Рон го удари с лакът в ребрата и, оглеждайки се, видя как Професор Умбридж влезе от капандурата на земята. Класът, който говореше оживено, изведнъж замълча. Рязкото преминаване от шум в тишина накара Професор Трелони, която носеше копия от „Сънния оракул“, да се огледа.

– Добро утро, Професор Трелони – каза Професор Умбридж с широката си усмивка – Получили сте бележката ми, нали? С часа и датата на инспекцията ви?

Професор Трелони кимна рязко и изглеждайки недоволна, обърна гръб към Професор Умбридж и продължи да раздава книги. Все още усмихвайки се, Професор Умбридж сграбчи гърба на най-близкото кресло и го добута пред класа, така че то беше на няколко инча от местото на

Професор Трелони и седна, взе бележник от чантата си на цветя и зачака класът да започне.

Професор Трелони наметна шала си с леко треперещи ръце и погледна класа през увеличените си лещи.

– Днес ще продължим с урока за пророческите сънища – каза тя в храбър опит да запази нормалните си мистични нотки, но гласът ѝ леко трепереше – Разделете се по двойки, моля, и започнете взаимно да тълкувате последните си сънища с помощта на Оракула.

Тя понечи да се върне обратно в креслото си, но видя, че там е седнала професор Умбридж и незабавно се запъти към Парвати и Лавендър, които обсъждаха оживено последния сън на Парвати.

Хари отвори своя екземпляр от Оракул на сънищата, гледайки скришом Умбридж. Тя си водеше записки в бележника. След няколко минути стана и закрачи из стаята по пътя на Трелони, слушайки нейните разговори с учениците и задавайки въпроси тук и там. Хари забоденос в книгата си.

– Измисли си бързо сън – каза той на Рон – защото тя идва насам.

– Направих го миналия път – протестира Рон – сега е твой ред, кажи ми ти един.

– Ох... не знам... – каза отчаяно Хари, който не можеше да си спомни да е сънувал нещо през последните дни – Да кажем, че съм сънувал... че съм удавил Снейп в моя котел. Да, това съм сънувал...

Рон се изкиска, докато отваряше неговия Оракул на сънищата.

– О'кей, трябва да добавим годините ти към датата на съня ти, броят на буквите в думата... дали е „удавяне“, „котел“ или „Снейп“?

– Няма значение, сложи която и да е – каза Хари, като хвърли поглед зад себе си. Професор Умбридж сега надничаше зад рамото на професор Трелони и си водеше записки, докато учителката по прокуване питаше Невил за неговия дневник на сънищата.

– Кога е бил сънят ти? – попита Рон, докато пресмяташе.

– Не знам, минала нощ, сложи каквото искаш – отговори му Хари, опитвайки се да чуе какво казва Умбридж на професор Трелони. Бяха на разстояние само на една маса от тяхната. Професор Умбридж записа още нещо в бележника си и професор Трелони изглеждаше крайно разстроена.

– Сега – каза Умбридж, като гледаше професор Трелони – от колко време сте на този пост?

Професор Трелони се намръщи, ръцете ѝ бяха кръстосани, а раменете прегърбени сякаш искаше да се предпази колкото се може от

унизителната инспекция. След кратка пауза през която тя реши, че въпросът не е достатъчно нападателен, че да може да го игнорира, каза с дълбоко засегнат тон:

– Около шестнадесет години.

– Доста дълъг период – каза професор Умбридж, като си записа нещо в бележника – Професор Дъмбълдор ли беше този, който ви ангажира?

– Точно така – отговори кратко професор Трелони.

Професор Умбридж си записа още нещо.

– И вие сте пра-пра-правнучка на знаменитата гадателка Касандра Трелони?

– Да – каза професор Трелони, като леко повдигна глава.

Друга записка в бележника.

– Но аз мисля, поправете ме ако греша, че вие сте първата в семейството ви след Касандра, която е била обладана от Втория Знак?

– Тези неща често пропускат... ъ-ъ-ъ... три поколения – каза професор Трелони.

Жабешката усмивка на професор Умбридж стана още по-широка.

– Разбира се – каза тя сладко, докато си записа още нещо в бележника – Тогава можете ли да предскажете нещо за мен? – И тя зачака, все още усмихвайки се.

Професор Трелони имаше такъв израз, сякаш не може да повярва на ушите си.

– Не ви разбирам – каза тя, мачкайки конвулсивно шала около врата си.

– Бих искала да ми направите предсказание – каза много ясно професор Умбридж.

Сега Хари и Рон не бяха единствените, които гледаха и слушаха тайно зад учебниците си. По-голямата част от класа гледаше слисано професор Трелони, която сякаш се беше смалила, брониците и гривните ѝ подрънкваха.

– Вътрешното Око не Вижда под команда! – каза тя със скандализиран глас.

– Разбирам – каза професор Умбридж бавно и записа отново нещо в бележника си.

– Аз-но-но... почакайте! – каза внезапно професор Трелони в опит да звучи ефирно както обикновено, сякаш мистичният ефект се бе изгубил някъде във въздуха и се беше заменил с гняв – Мисля... мисля, че виждам нещо... нещо, което ви касае... усещам нещо... нещо тъмно...

някаква смъртна опасност...

Професор Трелони насочи треперещ пръст към професор Умбридж, която продължи да ѝ се усмихва, веждите ѝ се повдигнаха.

– Боя се... боя се, че вие сте в голяма опасност! – Завърши драматично професор Трелони.

Настъпи пауза. Професор Умбридж изучаваше професор Трелони.

– Добре – каза бавно тя и отново записа нещо в бележника си – Добре, ако това наистина е най-доброто, което можете да направите...

Тя се обърна. Професор Трелони беше напълно изгубила равновесието си, дишаше тежко. Хари улови погледа на Рон и знаеше, че Рон си мисли същото: и двамата знаеха, че професор Трелони е стара откачалка, но от друга страна те толкова ненавиждаха Умбридж, че бяха на страната на Трелони, докато няколко секунди по-късно тя не дойде при тях.

– Е? – каза тя, размахвайки дългите си пръсти под носа на Хари с нехарактерна бързина – Нека да видя вашите дневници на сънищата, моля.

И от момента, в който започна да тълкува сънищата на Хари на висок глас /с който предсказа, че яденето на овесени ядки предвещава ранни смърт/, той почувства, че все по-малко започва да ѝ симпатизира. През цялото време професор Умбридж стоеше на няколко крачки, водеше си бележки и когато звънецът би, тя се спусна преди тях първа и ги изчака да влязат за урока си по Защита срещу Черните изкуства десет минути по-късно.

Тя си мърмореше нещо и се усмихваше на себе си, когато те влязоха в стаята. Хари и Рон разказаха на Хърмаяни, която беше на аритмантика, какво се беше случило в часа по пророкуване докато изваждаха учебниците си по Теория на защитната магия, но преди Хърмаяни да им зададе въпроси, професор Умбридж им извика да седнат и да запазят тишина.

– Пръчки настрани – инструктира ги с усмивка и тези, които с надежда ги бяха извадили, тъжно ги върнаха в чантите си – След като миналия път завършихме Глава Първа, искам всички да обърнете на страница деветнайсет и да започнете „Глава Втора, Общи Защитни Теории и техният произход“. Няма нужда да се говори.

Все още усмихвайки се широко и самодоволно, тя седна на бюрото си. Класът като един въздъхна, докато обръщаше на страница деветнайсет. Хари се чудеше тъпо дали в книгата има достатъчно глави за четене, че да им стигнат до края на годината и прелисти на страницата,

когато забеляза, че Хърмаяни отново е вдигнала ръка.

Професор Умбридж също я забеляза и изглежда беше променила стратегията си. Вместо да се прави, че не вижда Хърмаяни, тя се изправи и тръгна между чиновете докато не застанаха лице в лице, тогава се наведе и прошепна така, че останалата част от класа да не чуе:

- Какво има този път, госпожице Грейнджър?
- Вече съм прочела втора глава – отвърна Хърмаяни.
- Добре, преминете тогава на трета.
- И нея съм чела. Чела съм цялата книга.

Професор Умбридж примигна, но почти веднага възвърна самообладанието си.

– Добре, тогава можете да ми кажете какво пише Слинкхарт за Заклинанията за лош късмет в глава петнайсега?

– Той казва, че Заклинанията за лош късмет е неправилна формулировка – отвърна веднага Хърмаяни – Той казва, че Заклинанията за лош късмет е просто име, което хората дават на своите нещастия, за да звучат по-приемливо.

Професор Умбридж повдигна вежди и Хари знаеше, че тя е впечатлена за разлика от него.

– Но аз не съм съгласна – продължи Хърмаяни.

Веждите на професор Умбридж се вдигнаха малко по-високо и изразът ѝ стана студен.

– Не сте съгласна? – повтори тя.

– Да, не съм – каза Хърмаяни, която за разлика от Умбридж не шепнеше, а говореше с ясен, отчетлив глас, което привлече вниманието на останалите от класа – Господин Слинкхарт не харесва кутсузите, нали? Но според мен те могат да бъдат много полезни, ако се използват като защита.

– О, така ли, така ли? – каза професор Умбридж, като забрави да шепне и се изправи – Страхувам се, че мнението на господин Слинкхарт, а не вашето има значение в тази класна стая, госпожице Грейнджър.

– Но... – започна Хърмаяни.

– Достатъчно – каза професор Умбридж. Тя отново започна да се разхожда между класа и застана отпред, цялата самоувереност, която бе показала в началото на урока, бе изчезнала – Госпожице Грейнджър, отнемам за това пет точки от Грифиндор.

По чиновете премина вълна от мърморене.

– За какво? – попита ядосано Хари.

– Не се бъркай! – прошепна му бързо Хърмаяни.

– За разстройване на класа ми с безсмислени прекъсвания – отговори професор Умбридж – Тук съм за да ви уча по одобрен от министерството метод, който не включва покана към учениците да изказват мнения по материя, която разбират твърде малко. Предишните ви преподаватели по този предмет са ви позволявали това, но като никой от тях, с изключение на професор Куиръл, който се е ограничавал до подходящи за годините ви неща, не би преминал през инспекцията на министерството.

– Да, Куиръл беше велик учител – каза високо Хари – имаше само малък проблем с него, че в чалмата около главата му беше Лорд Волдемор – При произнасянето на това настъпи гробно мълчание.

– Мисля, че още една седмица наказание ще ви се отрази добре, господин Потър – каза мазно професор Умбридж.

Разрезът върху ръката на Хари беше почти зараснал, но на следващата сутрин отново започна да кърви. Той не се оплака от вечерното наказание; нямаше да достави на Умбридж това удоволствие, отново и отново той пишеше. Не трябва да говоря повече лъжи и не издаде нито звук, докато разрезът ставаше все по-дълбок с всяка дума.

Далеч по-лоша от наказанието втора седмица беше, както предсказа Джордж, реакцията на Анджелина. Тя прегради пътя му, когато отиваше на масата на Грифиндор за закуска и крещеше толкова силно, че професор Макгоногъл дойде при тях да ги укротява.

– Госпожице Джонсън, как си позволявате да вдигате този шум в Главната зала! Пет точки от Грифиндор!

– Но, професоре – той отново си е изпросил наказание!

– Какво значи това, Потър? – попита го остро професор Макгоногъл, като се обърна към него – Наказание от кого?

– От професор Умбридж – промърмори Хари, като отбягваше погледа на професор Макгоногъл.

– Да не би да ми казваш – понижи тя глас, защото група любопитни рейвънкловци зад тях се опитваха да чуят – че след предупреждението, което ти дадох миналата седмица, ти отново си изгървал нервите си по време на урока на професор Умбридж?

– Да – промърмори Хари, като гледаше към земята.

– Потър, трябва да се научиш да се владееш! Причиняваш големи неприятности! Още пет точки от Грифиндор!

– Но защо? Професоре, недейте! – каза Хари, вбесен от тази несправедливост – Вече съм наказан от нея, защо и вие отнемате точки?

– Защото наказанията очевидно нямат никакъв ефект върху теб –

каза остро професор Макгоногъл – Не, нито дума за обяснение повече, Потър! А колкото до вас, госпожице Джонсън, ограничете викането си само на тренировките по квидич или рискувате да загубите поста си на капитан на отбора!

Професор Макгоногъл се върна обратно на учителската маса. Анджелина изгледа Хари с дълбоко отвращение и си тръгна, докато той седна на скамейката до Рон.

– Тя отнема точки на Грифиндор, защото разрязвам всяка нощ ръката си. Как може това да е честно, как!

– Знам, приятелю – каза със симпатия Рон, слагайки бекон в чинията на Хари – тя те удари без основание.

Хърмаяни, която просто прелистваше Пророчески вестни, не каза нищо.

– Смяташ, че професор Макгоногъл е права, нали? – обърна се ядосано Хари към снимката на Корнелиус Фъдж закриваща лицето на Хърмаяни.

– Бих искала да не отнема точки от теб, но мисля, че е права да те предупреждава да не губиш самоконтрола си с Умбридж – каза гласът на Хърмаяни, докато Фъдж жестикулираше бързо от първа страница, явно държащ някаква реч.

Хари не проговори на Хърмаяни през целия час по вълшебство, но когато влязоха в час по трансфигурация, забрави за караницата. Професор Умбридж и бележникът ѝ седяха в ъгъла и при вида ѝ споменът за закуската избледня.

Професор Макгоногъл маршируваше из стаята без да показва и най-малкия знак, че знае за присъствието на професор Умбридж.

– Това, което ще правим – каза тя и настъпи мълчание – Господин Финегън, елате, ако обичате и върнете домашнит, госпожице Браун, вземете тази кутия с мишки – не бъди глупава, момиче, няма да те наранят, и раздайте по една на всеки ученик.

– Хм, хм – каза професор Умбридж със същото глупаво покашляне, с което бе прекъснала речта на Дъмбълдор при откриването на учебната година. Професор Макгоногъл не ѝ обърна никакво внимание. Когато Шеймъс върна съчинението на Хари, Хари без да погледне към Шеймъс, го взе и за голямо свое облекчение видя, че е оценен с „А“.

– Добре, всички слушайте внимателно, Дийн Томас, ако още веднъж направиш това на мишката си, ще ти наложа наказание, повечето от вас вече успешно накараха да изчезнат охлюви и дори тези, които го направиха с черупки имат вече представа за заклинанието. Днес ще...

– Хм, хм – каза професор Умбридж.

– Да? – каза професор Макгоногъл, като се обърна и веждите ѝ се сключиха в дълга извита дъга.

– Просто се чудех, професоре, дали сте получила бележката, която ви съобщаваше датата и часа на вашата инспекция...

– Сигурно съм я получила, иначе бих ви попитала какво правите в моята класна стая – каза професор Макгоногъл, като се обърна рязко към професор Умбридж – Много от учениците си размениха ликуващи погледи. – Както казах, днес ще упражняваме доста по-трудното изчезване на мишки. Сега Изчезващото заклинание...

– Хм, хм...

– Чудя се – каза професор Макгоногъл с ледена ярост, като се обърна към професор Умбридж – как очаквате да се запознаете с обичайните ми методи на преподаване, ако продължавате да ме прекъсвате. Както виждате, не позволявам на хората да говорят, когато аз говоря...

Професор Умбридж изглеждаше като ударена през лицето. Тя замълча, но отвори бележника си и започна яростно да пише.

Изглеждайки напълно безучастна, професор Макгоногъл се обърна веднага към класа:

– Както казах, Изчезващото заклинание се усложнява съобразно същността на животното. Охлювът, като безгръбначно, не представлява голямо предизвикателство, мишката като бозайник обаче предлага такава. Това не е магия, която бихте усвоили, докато мислите за обяда си. Затова, знаете формулата, нека да видя какво можете...

– Как може тя да ми чете лекции да си контролирам нервите с Умбридж! – промърмори под носа си Хари към Рон, но се ухили – ядът му към професор Макгоногъл беше започнал да се топи.

Професор Умбридж не последва професор Макгоногъл из класа, както беше го направила с професор Трелони, вероятно осъзнаваше, че професор Макгоногъл не би ѝ го позволила. Тя направи много повече бележки в тефтерчето си, докато седеше в ъгъла и когато най-после професор Макгоногъл им каза да си тръгват, тя се изправи със сурово изражение на лицето си.

– Ето, започва се – каза Рон, като държеше за опашката мишката си и я постави обратно в кутията, с която Лавендър минаваше.

Когато всички останали напуснаха стаята, Хари видя професор Умбридж изправена до катедрата. Той кимна на Рон, който кимна на Хърмаяни и тримата предпазливо се заслушаха.

– От колко години преподавате в Хогвортс? – попита професор

Умбридж.

– Този декември ще станат тридесет и девет – каза рязко професор Макгоногъл, като подреждаше чантата си.

Професор Умбридж го записа.

– Много добре – каза тя – ще получите резултатите от вашата инспекция в срок от десет дена.

– Мога да чакам дълго – каза професор Макгоногъл с ледено безразличие и тръгна към вратата – Побързайте вие тримата – добави тя, побутвайки пред себе си Хари, Рон и Хърмаяни.

Хари не можеше да се въздържа да не отправи към нея щастлива усмивка, която тя му върна.

Мислеше, че следващата му среща с Умбридж ще бъде при наказанието, но беше сгрешил. Когато вървяха по ливадата към гората за урока по грижа за магически създания, тя ги очакваше с бележник в ръце заедно с професор Гръбли-Планк.

– Обикновено не взимате този клас, нали? – я попита Хари, когато пристигнаха на масата – където група пленени Огъвачи пълзяха сред купчина горски вейки и шума.

– Точно така – каза професор Гръбли-Планк с ръце зад гърба си – Аз съм заместничка на професор Хагрид.

Хари размени поглед с Рон и Хърмаяни. Малфой си шепнеше с Краб и Гойл, със сигурност му допаднаше идеята да разказва лъжи за Хагрид пред представител на министерството.

– Хм-м-м – каза професор Умбридж, понижавайки гласа си, но Хари все още можеше да чува ясно – Чудя се, Директорът странно защо, не пожела да ми даде тази информация, можете ли да ми кажете кое налага толкова продължителното отсъствие на професор Хагрид?

Хагрид забеляза нетърпеливият Малфой да се приближава до Умбридж и Гръбли – Планк.

– Не бих могла да ви кажа – каза нехайно професор Гръбли-Планк – Не зная повече от вас по този въпрос. Получих сова от Дъмбълдор дали бих ли желала да поема преподавателската работа за няколко седмици и приех. Това е всичко, което зная. А сега може ли да започваме?

– Да, моля, направете го – каза професор Умбридж, докато записваше в бележника си.

Умбридж започна да обикаля класа и да задава въпроси за магическите създания. Повечето от учениците отговаряха добре и настроението на Хари се повиши, най-малкото класът нямаше да провали Хагрид.

– Обиколих – каза професор Умбридж, когато се върна обратно при

професор Гръбли-Планк след продължителен разпит на Дийн Томас – Как се чувствате като временен заместник, де факто аутсайдер? – Предполагам, че трябваше да кажа, как намирате Хогоуртс? Чувствате ли, че получавате достатъчна подкрепа от училищното ръководство?

– О, да, Дъмбълдор е отличен – каза сърдечно професор Гръбли-Планк – Да, много съм доволна от начина, по който вървят нещата, наистина съм щастлива тук.

С леко скептичен израз Умбридж написа нещо в бележника си и продължи:

– Какво планирате да изучавате с класа през тази година – разбира се, ако професор Хагрид не се върне?

– О, ще ги запозная с всички създания, които са включени в програмата за СОВА – каза професор Гръбли-Планк – Не сме изучавали много – изучавали са Еднорозите и Смрадльовците, мисля, че ще продължим с Колянковците, сигурна съм, че вече разпознават успешно Подопашковци и Израстиковците...

– Добре, изглежда вие знаете какво правите – каза професор Умбридж, като записа нещо в бележника си. Хари не хареса удариението, което тя постави върху думата вие и все по-малко го харесваше, когато тя зададе следващия си въпрос на Гойл:

– Сега. Чух, че в този клас е имало наранявания.

Гойл се ухили глупаво. Малфой се втурна да отговори на въпроса:

– Това бях аз – отговори – Бях нападнат от хипогриф.

– Хипогриф? – попита професор Умбридж, като пишеше бясно.

– Само защото той беше твърде глупав, за да чуе какво му казва да прави Хагрид – каза ядосано Хари.

Рон и Хърмаяни се намръщиха. Професор Умбридж бавно завъртя главата си в посоката на Хари.

– Още една нощ наказание, мисля – каза тя бавно – Добре, благодаря ви много, професор Гръбли-Планк. Мисля, че научих каквото ми трябваше. Ще получите резултатите от вашата инспекция в срок от десет дена.

– Всичко хубаво – каза професор Гръбли-Планк и професор Умбридж се запъти през ливадата към замъка.

Беше близо полунощ, когато Хари напусна кабинета на Умбридж, ръката му кървеше толкова обилно, че се наложи да я превърже с кърпичка. Той очакваше при завръщането му общата стая да е празна, но Рон и Хърмаяни го очакваха. Беше му приятно да ги види, още повече, че Хърмаяни изглеждаше по-скоро симпатизираща, отколкото

критична.

– Тук – каза тя загрижено, мажейки го с някаква жълта течност – мажи ръката си с тази отвара от пипала на Стенопълзач, ще помогне.

Хари потопи кървящата си и болезнена ръка в бокала и почувства голямо облекчение. Свитият до краката му Крукшанкс измяука високо, изправи се на лапите си и отново легна.

– Благодаря – каза благодарно и почеса с лявата си ръка Крукшанкс зад ушите.

– Все още мисля, че трябва да разкажеш за това – каза тихо Рон.

– Не – каза упорито Хари.

– Ако професор Макгоногъл узнае, тя ще направи...

– Да, вероятно ще направи – каза тъпо Хари – И колко време мислите, че ще отнеме на Умбридж да получи друг декрет, в който се казва, че всеки, който не е съгласен с Великият инквизитор ще бъде уволняван незабавно?

Рон отвори уста да отговори, но от нея нищо не излезе, после я затвори.

– Тя е ужасна жена – каза с тъничък глас Хърмаяни – Ужасна. Знаеш ли, току-що казвах на Рон, когато ти дойде... трябва да направим нещо срещу нея.

– Предложих да я отровим – каза рязко Рон.

– Не... имах предвид колко непоносима учителка е тя и как от нея няма да научим нищо за защитата срещу Черните изкуства – каза Хърмаяни.

– Добре, какво можем да направим срещу това? – каза Рон и се прозя – Твърде късно е, нали? Тя вече получи работата и ще остане, Фьдж може да е сигурен в това.

– Добре – каза колебливо Хърмаяни – Знаете ли, мислих си днес... – тя погледна нервнo към Хари – Мислех си, че може би е време да го направим сами.

– Кое да направим сами? – попита мнително Хари, който все още държеше ръката си в отварата от пипала на Стенопълзач.

– Добре – да изучаваме самостоятелно Защита срещу Черните изкуства.

– Забрави! – намръщи се Рон – Искаш да се заемем с извънкласна работа? Осъзнаваш ли, че с Хари сме затрупани с домашни и това е едва втората седмица?

– Но това е много по-важно от домашно! – каза Хърмаяни.

Хари и Рон се опулиха насреща й.

– Не мислех, че на света има нещо по-важно от домашните! – каза Рон.

– Не ставай глупав, разбира се, че има – отговори Хърмаяни и Хари почувства застрашителното чувство, че изразът на лицето ѝ става толкова вдъхновен, както когато говори за СМРАД – Това е да се приготвим, както Хари каза на първия урок на Умбридж, за това, което ни очаква във отгук. Трябва да сме сигурни, че можем да се защитаваме. Ако не научим нищо през цялата година...

– Не можем да направим кой знае какво сами – каза унило Рон – Исках да кажа, добре, можем да прочетем някои проклетия в библиотеката и да се опитаме да ги упражняваме, предполагам...

– Не, съгласна съм, че трябва да научим неща, за които не пише в книгите – каза Хърмаяни – Имаме нужда от учител, който може да ни покаже как да прилагаме заклинанията и да ни поправя, ако грешим.

– Ако говориш за Лупин – започна Хари.

– Не, не, не говоря за Лупин – каза Хърмаяни – Той е твърде зает с Ордена и повече можем да го виждаме само през уикендите в Хогсмийд, което не е достатъчно.

– Тогава кой? – намръщи ѝ се Хари.

Хърмаяни въздъхна дълбоко.

– Не е ли очевидно? – попита тя – Говорех за теб, Хари.

За момент настъпи тишина. Лек ношен бриз повя от прозореца зад Рон и огънят изгасна.

– Какво за мен? – попита Хари.

– Говорех ти да ни учиш на защита срещу Черните изкуства.

Хари я погледна. Тогава се обърна към Рон, готов да си разменят разгневени погледи, както винаги, когато Хърмаяни измислеше нещо налудничаво като СМРАД. За изненада на Хари обаче Рон не изглеждаше разгневен.

Той се намръщи леко, като очевидно размишляваше. Тогава каза:

– Това е идея.

– Какво е идея? – попита Хари.

– Ти – отговори Рон – Да ни научиш да го правим.

– Но...

Хари се ухили, сигурен, че те двамата се шегуват.

– Но аз не съм учител, аз не мога...

– Хари, ти си най-добрият от нас по Защита срещу Черните изкуства.

– Аз? – усмихна се още по-широко Хари – не, не съм. Побеждаваш

ме на всеки тест.

– Всъщност не съм – каза хладно Хърмаяни – Победи ме третата година, единствената година, когато заедно се явихме на теста и имахме учител, който наистина разбираше предмета. Но аз не говоря за резултати от тестове, Хари. Мисля, че ти имаш основата!

– Какво искаш да кажеш?

– Знаеш ли какво, не съм сигурен, че искам някой толкова глупав да ме учи – каза Рон, като намигна на Хърмаяни. Той се обърна към Хари.

– Да помислим – каза, като направи физиономия като Гойл, когато се съсредоточава – Ъ-ъ-ъ... първата година, ти спаси Философския камък от Ти-Знаеш-Кой.

– Но това беше късмет – каза Хари – а не умение.

– Втората година – прекъсна го Рон – ти уби Базиликса и унищожи Риддъл.

– Да, но ако Фоукс не се беше върнал, аз...

– Третата година – каза по-високо Рон – ти се би наведнъж със стоици диментори наведнъж.

– Знаеш, че това беше случайност, ако времевъртът не беше...

– Последната година – сега Рон почти крещеше – се би срещу Ти-Знаеш-Кой отново...

– Чуйте ме! – каза почти ядосано Хари, тъй като Рон и Хърмаяни си намигаха – просто ме изслушайте, о'кей? Звучи като нещо велико, когато го казвате, но през цялото време това беше късмет, половината време не знаех какво правя, не съм планирал нищо от това, аз само правех това, което мислех, че трябва и получавах помощ...

Рон и Хърмаяни все още си намигаха и Хари почувства, че гневът му нараства; не беше сигурен защо се чувства толкова разярен.

– Не се хилете така, сякаш мислите, че знаете какво правя по-добре от мен – каза той – знам през какво съм минал, о'кей. И съм минал не защото съм брилянтен в защитата срещу Черните изкуства, аз преминах през всичко това защото... защото помощта идваше навреме или, предполагам, че съм прав, съм бил преведен през всичко това без да имам представа какво правя, СПРЕТЕ ДА СЕ СМЕЕТЕ!

Бокалът с отварата падна на пода и се разля. Той не усети кога се бе изправил на крака. Крукшанкс се шумгна под дивана. Усмивките на Рон и Хърмаяни изчезнаха.

– Вие не знаете какво е! Вие, никой от вас, никога не сте заставали лице в лице с него. Мислите, че е достатъчно да си спомните няколко

проклетия и да ги хвърлите срещу него, като че ли сте в клас или нещо такова. Мислите, че нищо не застава между вас и смъртта ви освен вашите... вашите мозъци или издръжливост или каквото и да е там, не знаете какво е да сте на наносекунда от това да бъдете убити или изтезавани или да виждате как приятелите ви умират, никога не са ни учили на това в клас, и вие тук седите и се държите така, сякаш аз съм умно малко момче, което стои тук живо, докато Дигъри е умрял защото е бил глупав, а всъщност аз можеше да бъда мъртъв, ако Волдемор тогава нямаше нужда от мен.

– Не сме казвали нищо такова, приятелю – каза втрещен Рон – Не сме твърдели това за Дигъри, разбрал си ни погрешно...

Той погледна безпомощно към Хърмаяни, чието лице беше поразено.

– Хари – каза тя плахо – не виждаш ли? Това... ние се нуждаем точно от това... да знаем какво е да го видим лице в лице... да го видим... В-Волдемор!

Беше първият път, когато тя бе изрекла името на Волдемор, което успокои Хари повече от всичко. Все още дишайки тежко, той седна в креслото си, разбирайки какво бе направил, ръката започна отново да го боли ужасно. Той съжали, че беше счупил бокала с отварата от пипала на Стенопълъч.

– Добре... помисли за това – каза внимателно Хърмаяни – Моля те...

Хари не можеше да измисли какво да каже. Той се чувстваше засрамен от избухването си. Кимна трудно в нещо като съгласие.

Хърмаяни стана.

– Добре, отивам да си лягам – каза с колкото се може по-естествен глас – Ъ-ъ-ъ... лека нощ.

Рон също се изправи.

– Идваш ли? – каза несръчно на Хари.

– Да – каза Хари – След... минута. Трябва да почистя тук.

Той посочи разсипания на пода бокал. Рон кимна и си тръгна.

– Репаро! – промърмори Хари, насочвайки пръчката си към парчетата порцелан. Те се слепиха като нови, но не можеше да върне отварата обратно.

Беше толкова изморен, че би заспал в креслото, но си наложи да стане и да последва по стълбите Рон. Неспокойната му нощ бе придружена със сънища за дълги коридори и заключени врати и той се събуди на следващата сутрин отново със силни болки в белега.

Глава 16. В главата на Свинята

Хърмаяни не спомена пред Хари за даването на уроци по Защита срещу Черните изкуства цели две седмици след предложението ѝ. Задържанията на Хари след часовете с Умбридж бяха напълно свършили (той се колебаеше дали някого думите, гравирани на ръката му щяха да изчезнат напълно), Рон беше имал още две тренировки по куидич, но не беше и споменал за тях, и тримата се справяха със заклинанието за Изчезването на мишките им по Трансфигурация (в действителност Хърмаяни напредваше и с изчезването на котенца точно когато, часът свърши отново. Беше бурна нощ в края на Септември и тримата стояха в библиотеката, търсейки части за отвара при Снейп.

– Чудех се – каза изведнъж Хърмаяни – дали си размислил за Защитата по Черни изкуства, Хари?

– Разбира се, че да – отвърна сърдито той – не мога да го забравя, с тази вещица, която ни преподава.

– Имах в предвид идеята, която аз и Рон имахме – Рон ѝ хвърли разтревожен, заплашителен поглед. Тя му се намръщи – О... добре... идеята, която аз имах, за това да ни обучаваш.

Хари не отговори веднага. Той се преструваше, че чете внимателно страница за Азиатски противоотрови, защото не искаше да каже, това което си мислеше.

Беше се чудил много по въпроса през последните две седмици. Понякога звучеше като откачена идея, точно като през вечерта, когато Хърмаяни я предложи, но от друга страна, той се чудеше за много от заклинанията, който му бяха помогнали най-много с различните си срещи с Тъмни същества и Смъртножадни. В действителност, подсъзнателно, той заплануваше уроци...

– Ами... – каза бавно той, когато вече не можеше да се преструва, че търсенето на Азиатски противоотрови е интересно – да... мислих малко по този въпрос...

– И? – каза с нетърпение Хърмаяни.

– Не знам – отвърна Хари, поглеждайки към Рон.

– Отначалото мислех, че е добра идея – каза Рон, който изглеждаше по-запален да се включи в разговора, сега, когато беше сигурен, че Хари няма да започне да крещи отново.

Хари се чувстваше неудобно.

– Чу ме за онова, което ти казах, че човек не трябва да претоварва късмета си... – каза той.

– Да, Хари – каза тихо Хърмаяни – но няма смисъл да се преструваш, че не си добър в Защитата по черните изкуства, защото СИ. Миналата година, ти беше единствения човек, който успя да отхвърли напълно проклятието Имперниус, можеш да произведеш Патронус, можеш да правиш неща, които дори и по-възрастни магьосници не могат, Виктор винаги казваше...

Рон толкова бързо се обърна, за да я погледне, че за малко не си счупи врата. Разтривайки го, той каза:

– Така ли? И какво каза Вики?

– О, не – каза отегчено Хърмаяни – Той каза, че Хари знае как да прави нещата, дори без да иска, а Виктор все пак е последна година в Дурмщранг.

Рон гледаше подозрително към Хърмаяни.

– Не поддържаш още връзка с него, нали?

– Дори и да го правя, какво от това? – каза хладно Хърмаяни, като лицето ѝ леко порозовя – Мога да си пиша с някого, ако...

– Той не искаше само да си пише с теб – каза Рон укорително.

Хърмаяни завъртя главата си ядосано и, игнорирайки Рон, който продължаваше да я гледа, се обърна към Хари:

– Е, какво мислиш? Ще ни обучаваш ли?

– Но само теб и Рон, става ли?

– Е – каза Хърмаяни леко загрижена – Е... моля те, Хари, не отбягвай истината... но наистина мисля, че трябва да обучаваш всеки, който иска да се научи. В смисъл, говоря да защитаваме себе си против В-Волдемор. О, не бъди патетичен, Рон. Няма да е честно, ако не предоставим възможност и на други хора.

Хари го обмисли за момент, след което каза:

– Да, но се съмнявам, че някой освен вас двамата ще иска да е обучаван от мен. Нали помните, че съм побъркан?

– Е, мисля, че ще си изненадан, колко много хора биха били заинтеригувани да чуят, това което искаш да кажеш – каза сериозно Хърмаяни – Виж – наведе се тя към него, а и Рон, който все още я гледаше с гримаса на лицето, се наведе, за да чуе – сещаш се за първия уикенд през Октомври, уикенда в Хогсмейд? Какво смяташ, да кажем ли на всеки, който иска да се срещне с нас да дойде в селото и да поговорим?

– Защо трябва да го правим извън училище? – каза Рон.

– Защото – отвърна Хърмаяни, връщайки се към чертежа на

Хапещото Китайско Зелe, което прерисуваше – Смятам, че Умбридж няма да е много весела, ако разбере с какво сме се подхванали.

Хари очакваше с нетърпение обиколката в Хогсмийд, но имаше само едно нещо, което го притесняваше, Сириус не се беше обаждал, от както се бе появил в огъня през онази Септемврийска нощ, Хари знаеше, че го ядосаха, след като му казаха, че не искат да идва, но пък все още се притесняваше, че Сириус може да привлече внимание към себе си. Какво щяха да правят, ако голямото черно куче беше дошло в Хогсмийд точно под носа на Драко Малфой?

– Е, не можеш да го обвиняваш за желанието му да излезе навън – каза Рон, след като Хари сподели страховете си с него и Хърмаяни – В смисъл... той е беглец вече от почти две години, все пак, но пък поне е бил свободен, нали? А сега просто е затворен през цялото време с онзи противен домашен дух.

Хърмаяни се намръщи на Рон, но не обърна внимание на обидата към Крийчър.

– Проблемът е – каза тя на Хари – докато В-Волдемор – О, Господи, Рон – се разкрие, Сириус ще трябва да остане скрит, нали? В смисъл... глупавото Министерство няма да осъзнае, че Сириус е невинен, докато не осъзнаят, че Дъмбълдор е казвал истина за него през цялото време. И веднъж глупаците започнат ли да хващат истински Смъртно-жадни отново, ще бъде очевидно, че Сириус не е един от тях. ... Все пак той няма белег, нали...

– Не смятам, че той би бил толкова глупав, че да направи това неочаквано – каза ободрително Рон – Дъмбълдор ще се вбеси, ако го направи, а все пак Сириус слуша Дъмбълдор, дори и да не му се иска.

Хари изглеждаше още притеснен, затова Хърмаяни му каза:

– Слушай, Рон и аз споменахме на няколко човека, които смятаме, че ще искат да научат някои неща по Защита срещу черните изкуства, и има няколко които изглеждат заинтригувани. Казахме им да се срещнем в Хогсмийд.

– Да... – каза смътно Хари, мислейки още за Сириус.

– Не се притеснявай, Хари – каза тихо Хърмаяни – Имаш си достатъчно проблеми и без Сириус...

Тя беше права, разбира се, той едва се справяше с домашното си, макар, че вече беше доста по-добре, след като вече не прекарваше цялата вечер в наказание с Умбридж. Рон дори беше по-изостанал и от Хари с домашното си, защото освен, че двамата имаха тренировки по Куидич през седмицата, той трябваше и да се занимава със задълженията си на

префект. За разлика от тях, Хърмаяни, която беше взела дори повече предмети от тях, не само, че успяваше да напише домашните си, ами и намираще време да плете повече дрехи за елфове. Хари трябваше да признае, че тя се справя все по-добре, сега беше почти възможно да се различи кое е шапка и кое е чорап.

Сутринта, преди посещението в Хогсмийд, беше светла, но ветровита. След закуската, те се наредиха на опашката пред Филч, отбелязващ имената им в дългия списък с ученици, които имат разрешение от своите родители или настойници за посещение в селото. С лека болка, Хари се сети, че ако не беше Сириус, той никога нямаше да може да отиде.

Когато Хари достигна до Филч, пазачът душеше силно, сякаш опитвайки се да усети някаква миризма, която да излиза от Хари. След като не усети нищо, той кимна ядосано глава и Хари продължи напред, излизайки на стълбите в студената сутрин.

– Ъ-ъ-ъ... защо Филч те душеше? – попита Рон, докато той Хари и Хърмаяни бързаха по пътя към портите.

– Предполагам, че проверяваше за миризма от Торови бомбички – каза Хари с тих смях – Забравих да ви кажа... – И той разправи историята с изпращането на писмото към Сириус и яростта на Филч, след като не е могъл да види писмото. За негова изненада, Хърмаяни намери историята за много по-интересна, отколкото му се струваше.

– Той бил казал, че някой му е намекнал, че ти си изпращал заявление за Торови бомбички... Но кой ли може да му е намекнал?

– Нямам представа – каза Хари, свивайки рамене – Може би Малфой, който е смятал, че може да е смешно.

Те минаха покрай високата каменни колони, на върха, на който имаше крилати глигани и завиха на ляво по пътя към селото, вятърът блъскаше косите към очите им.

– Малфой? – каза скептично Хърмаяни – да... може би...

И тя потъна в мислите си докато стигнаха предградията на селото.

– А сега къде отиваме? – попита Хари – в „Трите метли“?

– О, не – каза Хърмаяни, излизайки от замислеността си – Винаги е препълнено и много шумно. Казах на другите да ни чакат в „Главата на Свинята“, една от кръчмите, която не е на главния път. Учениците не ходят обикновено там, пък и не смятам, че ще бъдем подслушвани.

Те вървяха по главната улица, подминаха Магазина за Шеги на Зонко, където не се изненадаха да видят Фред, Джордж и Лий Джордън, минаха покрай Пощата, от където сови отлитаха през определен период

от време, от където завиха по една странична уличка, в края на която имаше малка гостопориенница. Очукана дървена табела, с нарисувана картинка на прост глиган, от който се процежда кръв, върху бялата покривка около него, беше закачена с ръждясала скоба на вратата. Табелата изскърца, след като те приближиха кръчмата. Тримата се поколебаха пред вратата.

– Е, хайде – каза леко изнервена Хърмаяни.

Хари влезе пръв. Не беше точно като „Трите Метли“, чийто бар създаваше усещане за топлина и чистота. „Главата на Свинята“ се състоеше от една малка, мръсна стая, която миришеше много на кози. Червеникавокафявите прозорци бяха до такава степен покрити с мръсотия, че много малка част от дневната светлина можеше да достигне до стаята, която вместо това беше осветена от свещи в дървени поставки, сложени на масите. В първия момент, подът изглеждаше, направен от пръст, но след като Хари стъпи върху него, момчето осъзна, че има камъни под земята, което означаваше, че мръсотията се е трупала с векове.

Хари се сети, че Хагрид бе споменавал за тази кръчма през първата година:

– Мда... можеш да намериш мноо забавни хора в „Главата на Свинята“... – беше казал той, обяснявайки как се беше сдобил с драконово-то яйце от някакъв качулат странник.

Тогава Хари се чудеше как Хагрид не се е учудил на странника, който е държал лицето си закрито през цялото време на срещата им, сега Хари осъзна, че да държиш лицето си така е нещо като маниер в „Главата на Свинята“. Имаше един човек на бара, чиято глава беше увита в мръсни, сиви превръзки, който, въпреки всичко, продължаваше да поглъща непрестанно, чаша след чаша, някакво димящо, горещо вещество през цепнатина върху устата си. Две фигури, завити в качулки седнаха на масата близо до прозореца. Хари може да ги помисли за Диментори, ако не говореха на силен йокширски акцент, и в затъмнения ъгъл, близо до камината седна вещица с дебел, черен воал, който стигаше до краката ѝ. Те можех да видят само крайчеца на носа ѝ, защото се издаваше леко от воала.

– Не знам Хърмаяни – промълви Хари, докато те вървяха към бара. Той гледаше подозрително към покритата с воал вещица – Помисляла ли си си, че под този воал може да се крие Умбридж?

Хърмаяни хвърли поглед на забулената фигура.

– Умбридж е по-ниска от тази жена – каза тихо тя – И все пак, дори

и Умбридж да дойде тук, тя не може да направи нищо, за да ни спре, защото, Хари, проверих 2 или 3 пъти училищните правила. Ние не нарушаваме законите на училището. Специално попитах професор Флитуйк дали на учениците им е позволено да идват в „Главата на Свинята“ и той каза „да“, но все пак той ме посъветва да внимаваме много. Прегледах всичко, свързано с ученически групи, групи за домашна работа, а те са със сигурност позволени. Просто смятам, че не е хубаво да се перчим с това, което смятаме да правим.

– Не – каза Хари – особено, след като не е група за домашни работи, както планираш, нали?

Барманът се приближи към тях. Той беше кисел, стар мъж с дълга сива коса и брада. Бе висок и слаб и изглеждаше смътно познат на Хари.

– Какво? – изгрухтя той.

– Три бирени шейка, моля – каза Хърмаяни.

Мъжът се наведе под тезгяха и измъкна три много прашни и мръсни бутилки, които тресна върху бара.

– Шест сикли – каза той.

– Ето, заповядайте – каза Хари докато подаваше среброто. Очите на бармана се плъзнаха към Хари, спирайки се за част от секундата върху белега му. После се обърна и пусна парите на Хари в много старо дървено чекмедже, което се отвори веднага, за да ги приеме. Тримата се оттеглиха към най-далечната маса от бара и седнаха, оглеждайки се наоколо. Мъжът в тъмно сивите бинтове почука на тезгяха с пръстите си и получи още една чаша с димящото вещество.

– Знаете ли какво? – промърмори Рон, гледайки с възторг към бара – тук можем да поръчаме, каквото си искаме. Обзалагам се, че барманът би ни продал всичко, без да му пука. Винаги съм искал да опитам Горящо Уиски.

– Ти-си-префект... – озъби се Хърмаяни.

– О... – каза Рон, усмивката му изчезна от лицето – да...

– Та, кой казвате трябва да се срещне с нас? – каза Хари, докато махаше ръждясалата капачка на Бирения си шейк, след което отпи голяма глътка.

– Просто няколко човека – повтори Хърмаяни, проверявайки часовника си и гледайки загрижено към вратата – Казах им да бъдат тук по това време, а съм сигурна, че всички знаят къде е... о гледайте, може би са те.

Вратата на кръчмата се беше отворила. Голям сноп слънчева светлина разцепи стаята на две за момент, след което изчезна, закрита от

тълпата от хора, влязла вътре.

Първо дойде Невил с Дийн и Левендър, които бяха следвани от Парвати и Падма Патил (стомахът на Хари се преобърна), Чо с една от обичайните и подхилкващи се приятелки, след това Луна Ловгуд (която беше толкова замечтана, сякаш е влязла по случайност), след това Кати Бел, Алиша Спинет и Анджелина Джонсън, Колин и Денис Крийви, Ърни Макмилан, Джъстин Финч-Флечли, Хана Абът, момиче от Хафълпаф с дълга плитка, чието име Хари не знаеше, три момчета от Рейвънклоу, за който Хари беше сигурен, че се казват Антъни Голдшин, Майкъл Корнър и Тери Буут, Джини, следвана близо от мършаво, русо момче с вирнат нос, който Хари смътно разпозна като член от отбора по Куидич на Хафълпаф, Фред и Джордж Уизли с техния приятел Лий Джордан. И тримата носеха големи хартиени торби със стоки от магазинчето на Зонко.

– Няколко човека? – каза дрезгаво Хари – Няколко човека?!

– Е, да, изглежда идеята е доста популярна – каза щастливо Хърмаяни – Рон ще можеш ли да издърпаш още няколко стола?

Барманът беше замръзнал, докато чистеше една чаша с толкова мръсен парцал, сякаш никога не беше мит. Може би никога не беше виждал кръчмата си толкова пълна.

– Здравсти – каза Фред, след като стигна до бара и преброи своите приятели – може ли да ни дадете... 25 Бирени Шейка, моля?

Барманът се вгледа в него за миг, след което, захвърляйки мръсния си парцал раздразнително, сякаш беше прекъснат от нещо много важно и започна да подава прашасали бутилки от под бара.

– Наздраве – каза Фред, подавайки им ги – Плащайте, защото нямам достатъчно злато за всички...

Хари гледаше вцепенено докато голямата група от хора поемаше шейковете от Фред и тършуваше по чобовете на мантиите си за монети. Той не можеше да си представи как всички тези хора пристигнаха неочаквано и една ужасна мисъл го осени, може би те щяха да искат нещо като реч, Хари се обърна веднага към Хърмаяни.

– Какво си им казала? – запита той с тих глас – Какво очакват?

– Казах ти, те просто искат да чуят, това, което имаш да кажеш – каза успокояващо Хърмаяни, но Хари продължи да я гледа така ядосано, така че тя добави бързо:

– Не трябва да правиш нищо още, аз ще говоря първа с тях.

– Здравсти, Хари – каза лъчезарно Невил докато заемаше място срещу него.

Хари се опита да се усмихне в отговор, но не проговори. Устата му беше пресъхнала. Чо му се усмихна и седна от дясната страна на Рон. Нейната приятелка, която имаше къдрава червеникаво руса коса, не се усмихна, а хвърли недоверчив поглед на Хари, което чисто и просто означаваше, че тя не искаше да е тук.

По двама и по трима пристигналите се настаняваха около Хари, Рон и Хърмаяни, някой изглеждащи по-скоро възбудени, други любопитни, Луна Ловгуд се беше втренчила замечтано в пространството. Когато всички бяха заели места, глъчката замря. Всяко око се беше вторачило в Хари.

– Ъ-ъ-ъ... – каза Хърмаяни с по-тънък и по-висок глас от обикновено – Така... ъ-ъ-ъ... здравейте.

Вниманието на групата се фокусира върху нея, макар че очите продължаваха често да поглеждат изкъсо към Хари.

– Ами... така... знаете защо сте тук... така... Хари имаше идея... в смисъл... аз... (Хари и беше хвърлил остър поглед)... аз имах идея, която може да прозвучи добре на хора, които искат да учат Защита Против Черните изкуства, в смисъл... наистина да учат, знаете, а не глупостите, които Умбридж ни преподава (изведнџ гласът на Хърмаяни беше станал по-силен и по-уверен), защото никой не може да нарече това Защита против черните изкуства, (Слушай, слушай – каза Антъни Голдщин и Хърмаяни се окуражи)

– Мисля, че ще е по-добре ако вземем нещата в наши ръце...

Тя спря за миг, погледна изкосо към Хари и продължи:

– Това значи да се научим как да се защитаваме правилно, не просто по теория, а като правим истински заклинания.

– Искаш да минеш своите изпити СОВА по Защита по Черните Изкуства нали? – каза Майкъл Корнър, който я гледаше отблизо.

– Разбира се, че да – отвърна веднага Хърмаяни – но преди всичко бих искала да се науча да се защитавам правилно, защото... защото – тя пое дълбоко дъх и довърши – защото Лорд Волдемор се е върнал.

Реакцията беше бърза и предсказуема. Приятелката на Чо изпищя разля Бирения си шейк върху себе си, Тери Буут се размърда неволно, тръпки побиха Падма Патил, а Невил издаде странен звук, наподобяващ скимтене, който той (Невил) превърна в кашлица. Въпреки всичко, те гледаха вторачено, със силно желание към Хари.

– Ами... това е планът като цяло – каза Хърмаяни – Ако искате да се присъедините към нас, трябва да решим...

– Къде е доказателството, че Ти-знаеш-кой се е върнал? – попита

русия играч на Хафълпаф в по-скоро агресивен тон.

– Е, Дъмбълдор го вярва – започна Хърмаяни.

– Искаш да кажеш – Дъмбълдор му вярва – каза русото момче, кимайки към Хари.

– Кой си ти? – попита Рон доста неучтиво.

– Захарис Смит – каза момчето – и смятам, че имаме правото да знаем, защо той смята, че Ти-знаеш-кой се е върнал.

– Виж – намеси се бързо Хърмаяни – не за това беше насрочена срещата.

– Всичко е наред, Хърмаяни – каза Хари.

Вече стана ясно защо толкова много хора са дошли. Той смяташе, че Хърмаяни е трябвало да забележи това. Някои от тези хора, може би по-голямата част от тях, се надяваха да чуят оригиналната история от Хари.

– Какво ме кара да говоря, че Ти-знаеш-кой се е върнал? – той повтори, гледайки право в лицето на Захарис – Видях го. Но Дъмбълдор каза на цялото училище какво се случи миналата година, и ако не му повярвахте, няма да повярвате и на мен, пък и няма да си губя целия следобед да убеждавам някого.

Изглежда цялата група бе задържала дъха си, докато Хари говореше. На Хари му се струваше, че дори бармана слушаше. Той почистваше една и съща чаша с кирливия парцал, правейки я още по-мръсна.

Захарис каза презрително:

– Всичко, което ни каза миналата година, беше, че Седрик Дигъри е убит от Ти-Знаеш-Кой и това, че си донесъл тялото му обратно в училище. Той не ни даде детайли, не ни обясни как точно Дигъри е умрял, мисля, че всички бихме искали да разберем...

– Ако си дошъл, да чуеш как изглежда точно, когато Волдемор убива, мога да ти помогна – каза Хари. Гневът му, обикновено на ръба тези дни, се наддигаше отново. Хари не свали очите си от предизвикателно изглеждащото лице на Захарис Смит, като откъсна поглед от Чо – Не искам да говоря за Седрик Дигъри, става ли? И ако си тук само заради това, можеш да се измиташ.

Хари хвърли ядосан поглед на Хърмаяни. Той мислеше, че вината е изцяло нейна, тя беше решила да го показва като ненормален и разбира се всички са искали да чуят точно каква е била историята. Но никой от тях не напусна мястото си. Дори и Захарис Смит, който продължаваше да е вторачен в Хари.

– И така – каза с тънък глас Хърмаяни – И така... както бях

започнала да казвам... ако искате да се научите на някаква защита, трябва да уточним как ще го правим, колко често ще се срещаме и къде точно ще...

– Вярно ли е – прекъсна момичето с дългата опашка, гледайки към Хари – че можеш да произведеш Патронус?

В групата започнаха шушукания.

– ДА – каза Хари.

– Патронус с форма?

Изречението прозвуча някак си познато на Хари.

– Ъ-ъ-ъ не познаваш Мадам Бонс, нали? – попита той.

Момичето се усмихна.

– Тя ми е леля – каза тя – Аз съм Сюзън Бонс. Тя ми каза за твоя разпит. Значи е наистина вярно? Ти правиш Патронус с формата на елен?

– Да – каза Хари.

– Дявол да го вземе, Хари! – каза Лий, дълбоко изумен – Никога не съм знаел това.

– Мама каза на Рон да не се раздухва – каза Фред, подхилквайки се – Тя каза, че си бил привлякъл достатъчно внимание, което си е чистата истина.

– Тя не греши – измънка Хари и няколко човека се изсмяха.

Вещицата с воала, която стоеше сама, се раздвижи в стола си.

– И ти ли уби Базилиска с онзи меч, който е в офиса на Дъмбълдор? – попита Тери Буут – Това ми го каза единия от портретите, когато бях там миналата година.

– Еми... да... така беше... – каза Хари.

Джъстин Флинч-Флечли подсвирна, братята Крийви си размениха погледи, изпълнение с благоволение, а Лавендър Браун каза тихо „Уау!“ Хари се почувства неудобно, той гледаше навсякъде другаде, но не и към Чо.

– А през първата година – каза Невил към групата – той спаси Филологичния Камък.

– Философския – поправи го Хърмаяни.

– Да, точно така, от Ти-знаеш-кой – довърши Невил.

Очите на Хана Абът се уголемиха като Галеони.

– И това не е всичко – каза Чо (Очите на Хари се стрелнаха към нея. Тя гледаше към него, усмихвайки му се. Стомахът му отново се преобърна) – а всичките изпитания, през които той трябваше да мине миналата година на Триагическия Турнир, минавайки през Дракони и

Подводните Хора и други подобни?

Дочу се одобрявашо мърморене около масата. Вътрешностите на Хари се свиха. Опитваше се да изгледа, така че сякаш не е толкова доволен от себе си. Фактът, че Чо го хвалеше му даваше усещането, че става все по-трудно и по-трудно да не каже, това което си беше обещал да не споменава.

– Вижте – и всички млъкнаха отново – не искам да звуча скромно, но... наистина ми помогнаха със всички тези неща...

– Но не и с дракона, нали? – каза Майкъл Корнър изведнъж – Беше доста готино летене.

– Е, добре – каза Хари, мислейки си, че щеше да изглежда глупаво, ако го отхвърли.

– И никой не ти помогна да се измъкнеш от онези Диментори това лято – каза Сюзън Бонс.

– Не – каза Хари – но, добре, знам, че съм направил и някои неща без помощ, но това което искам да кажа е, че...

– Да не опитваш да се измъкнеш от това да ни покажеш някои от тези неща? – каза Захарис Смит.

– Ето ти идея – каза високо Рон, преди Хари да може да каже нещо – защо не си затвориш устата?

Може би думата „измъквам се“ повлия на Рон доста силно. Във всеки случай, той гледаше сега така Захарис сякаш искаше да го фрасне силно. Захарис се изчерви.

– Е, ние искахме да се научим от него, а сега ни казва, че в действителност не може да направи нищо от това – продължи Захарис.

– Не това каза – отвърна Фред.

– Искаш ли да ти прочистим ушите? – запита Джордж, издърпвайки един дълъг, заплашително-изглеждащ метален инструмент от една от чантите на Зонко.

– Или някоя друга част от тялото ти? – продължи Джордж.

– Да, добре... – каза бързо Хърмаяни – да продължим... съгласни ли сме да вземаме уроци от Хари?

Всички шушукаха одобрително. Захарис си скръсти ръцете и не каза нищо, може би защото беше прекалено зает да внимава с инструмента в ръката на Фред.

– Добре – каза Хърмаяни, гледайки вече спокойно, сякаш всичко беше уредено – Така... следващия въпрос е колко пъти ще се събирате? Не мисля, че има някакъв смисъл да се виждаме по-малко от един път на седмица.

– Задръж... – каза Анджелина – трябва да сме сигурни, че няма да се покрива с нашата тренировка по Куидич.

– Не и с нашата – каза Чо.

– Не и с нашата – каза Захарис.

– Сигурна съм, че ще намерим вечер, която да е удобна на всички ни – довърши нетърпеливо Хърмаяни – но знаете, това е много по-важно, трябва да се научим да се защитаваме срещу Смъртножадните на Волдемор.

– Добре казано – каза силно Ърни Макмилан, който Хари очакваше да говори доста преди това – Лично аз смятам, че това е много важно, може би дори по-важно и от всяко нещо, което ще правим тази година, по-важно и от СОВИ-те които идват.

Той гледеше към останалите, сякаш очакваше те да изреват „Как ли пък не? и след като никой не проговори, той продължи:

– Искам да разбера защо Министърът ни постави толкова безполезна учителка в този критичен период. Очевидно те отричат завръщането на Ти-знаеш-кой, но да ни дадат учител, който се опитва с цената на всичко да ни откаже от използването на заклинания...

– Мислим, че причината, поради която Умбридж не иска да ни тренира по Защита Срещу Черните Изкуства – каза Хърмаяни – е, това че тя си е внушила, че... Дъмбълдор може да използва учениците си като някаква лична армия. Тя смята, че той ни подготвя против Министерството.

Почти всички изглеждаха зашеметени от тази новина, всички освен Луна Ловгуд, която се обади:

– Да, това има смисъл. След като Фъдж си има своя армия...

– Какво – каза Хари, смаян от тази информация.

– Да, той си има армия от Хелиопати – каза тържествено Луна.

– Не няма – отсече Хърмаяни.

– ДА, има“ – каза Луна.

– Какво са Хелиопатите? – попита Невил, който беше побледнял.

– Те са привидения от огън – каза Луна с толкова изпъкнали очи, че изглеждаше по-луда от всякога. Големи високи, горящи същества, които галопират и изгарят всичко, което е пред...

– Те не съществуват, Невил – каза остро Хърмаяни.

– Не, ама да – каза ядосано Луна.

– О, извинявай, а къде е доказателството за това? – отсече Хърмаяни.

– Има изобилие от свидетели. И само защото си толкова

ограничена, ти трябва доказателство под носа преди да...

– Хм, хм – каза Джини толкова наподобяваща на Професор Умбридж, че няколко човека се обърнаха стреснати, след което се засмяха – Не трябваше ли да обсъждаме колко често ще се срещаме, за да имаме уроци по Защита против черните изкуства?

– Да – каза Хърмаяни – права си, Джини.

– Е, мисля, че един път седмично звучи чудесно – каза Лий Джордън.

– Докато... – започна Анджелина.

– Да, да, знаем за Куидича – продължи Хърмаяни със стегнат глас – Е, другото нещо, което остава е къде ще се срещаме.

Това беше доста по-трудно.

Цялата група млъкна.

– Библиотеката? – предложи Кати Бел след няколко минути.

– Не мога да си представя как Мадам Пинс ще ни позволи да правим такива неща в библиотеката – каза Хари.

– Може би в свободна стая? – каза Дийн.

– Да... – каза Рон – Магконагъл може да ни отстъпи със своята, както направи, когато Хари тренираше за Тримагическия Турнир.

Но Хари беше убеден, че Магконагъл няма да бъде толкова услужлива този път. Откакто Хърмаяни беше споменала за групите за домашна работа, той имаше все по-ясното чувство, че това може да изглежда много по-непокорно.

– Добре, ще се опитаме да намерим някъде – каза Хърмаяни – Ще изпратим съобщение до всеки, когато имаме време и място за първата си среща.

Тя потършува в чантата си и извади пергамент и перо, след което се замисли, сякаш искаше да каже нещо.

– Мисля... че всеки трябва да напише името си тук, просто, за да знаем кой е присъствал. Но също така мисля – тя пое дълбоко дъх – че не трябва да раздухваме какво искаме да правим. Така че, подписвайки, се съгласявате да не казвате на Умбридж, или на когото и да е друг за това.

Фред пое пергамента и тържествено написа името си. Хари забеляза, че някои хора не изглеждат щастливи от факта, че ще поставят имената си.

– Ъ-ъ-ъ... – започна бавно Захарис, като не взе пергамента, който Джордж се опитваше да му подаде – Ами... аз съм сигурен, че Ърни ще ми каже точно кога е срещата ни...

Но Ърни също се колебаеше да попълни. Хърмаяни повдигна вежите си.

– Аз... ами ние сме префекти – каза Ърни – И ако този лист бъде намерен... искам да кажа... вие сами споменахте, че ако Умбридж открие...

– Ти току-що каза, че Групата е най-важното нещо, с което ще се занимаваш тази година – припомни му Хари.

– Аз... да – каза Ърни – така и смятам... но... просто...

– Ърни, ти наистина ли смяташ, че аз ще оставя този лист да се разнася наоколо? – каза раздражено Хърмаяни.

– Не. Не, разбира се, че не – каза Ърни, малко по-отпуснат – да, да, разбира се, че ще се впиша.

Никой не повдигна повече въпроси след Ърни, въпреки, че на Хари му се строи, че приятелката на Чо, й хвърли укорителен поглед, след като написа името си. Когато и последния, Захарис подписа, Хърмаяни взе пергамента и го пхна внимателно в чантата си. Всички се чувстваха някак си странно. Сякаш току-що бяха подписали нещо като договор.

– Е... времето лети – каза бързо Фред, докато ставаше на краката си – Джордж, аз и Лий трябва да купим някои неща, които са от изключителна важност. Ще се видим по-късно.

По двама и по трима останалите започнаха да напускат. Чо закопча с известна трудност чантата си преди да тръгне, дългата й коса закриваше част от лицето й, но нейната приятелка стоеше зад нея със скръстени ръце, затова и Чо нямаше друг избор, освен да тръгне с нея. След като приятелката и я поведе към вратата, тя се обърна и махна на Хари.

– Е, мисля, че това мина доста добре – каза Хърмаяни, докато тя, Рон и Хари излизаха от „Главата на Свинята“ след няколко минути. Рон и Хари стискаха бутилките от Бирените си шейкове.

– Този Захарис е адски неприятен – каза Рон, докато гледаше напред към фигурата на Смит, която беше едва забележима в далечината.

– Аз също не го харесвам много – съгласи се Хърмаяни – но той дочу как говорех с Хана и Ърни на масата на Хафълпаф и му се стори доста интересно, така че какво можех да кажа? Но колкото повече, толкова по-добре. Майкъл Корнър и приятелите му нямаше да дойдат, ако той не излизаше с Джини...

Рон, който допиваше последните глътки от шейка си се задави и изплю количеството шейк пред себе си.

– Той какво?! – каза Рон разпръсквайки слюнки навсякъде, като ушите му изглеждаха червени като сурово говеждо месо – Тя излиза...

с... моята сестра излиза с... какво имаш в предвид с Майкъл Корнър?

– Е, мисля, че затова дойдоха приятелите му... очевидно те се интересуват от защитата срещу черните изкуства. Но ако Джини не беше казала на Майкъл какво се замисляше...

– Кога стана... кога тя...?

– Срегнах се на миналогодишния бал и от края на годината са заедно – каза успокоително Хърмаяни.

Те бяха завили по главната улица и се спряха пред магазина за Писци, на чиято витрина имаше изложени множество пера.

– Хм... мога да си купя ново перо.

Тя влезе в магазина, Хари и Рон я последваха.

– Кой от всичките беше Майкъл Корнър? – каза Рон доста ядосан.

– Тъмният – отвърна Хърмаяни.

– Не го харесах – каза отведнъж Рон.

– Защо ли не се изненадвам – каза Хърмаяни тихо.

– Но – продължи Рон, докато следваше Хърмаяни по дългата редица с пера, поставени в медни съдове – аз мислех, че Джини харесваше Хари.

Хърмаяни погледна към него сякаш състрадателно и поклати главата си.

– Джини отдавна си падаше по Хари, но се отказа още преди месеци. Но разбира се не е спряла да те харесва – тя се обърна учтиво към Хари, докато разглеждаше дълго черно-златно перо.

На Хари, който още си мислеше за махането на Чо преди да си тръгне, тази тема не му се струваше толкова интересна, колкото на Рон, който определено трепереше от яд и възмущение.

– Затова ли вече говори – запита Хари – преди никога не е обелвала и дума пред мен.

– Точно така – отвърна Хърмаяни – Мисля, че ще взема точно това.

Тя отиде до касата и подаде на касиера петнадесет сикли и два кну-та, докато Рон я следваше плътно.

– Рон – каза строго тя, след като се обърна и го настъпи по крака – именно заради това Джини не ти е казала, че се среща с Майкъл, знаела е, че ще го приемеш много тежко. Така че, спри да се притесняваш, за Бога!

– Какво имаш предвид? Кой го приема тежко? Не мисля да се притеснявам, за каквото и да е! – Рон продължи да си мърмори след като излязоха на улицата отново.

Докато Рон проклинаше отново и отново Майкъл Корнър,

Хърмаяни обърна очите си към Хари и каза малко по-тихо:

– Говорейки за Майкъл и Джини... какво става между теб и Чо?

– Какво имаш предвид – изстреля бързо Хари.

Сякаш ледено студена вода го беше изпълнила, нима той беше толкова явен?

– Е – каза Хърмаяни, усмихвайки се широко – тя просто не можеше да свали очи от теб все пак...

Хари не беше забелязал преди колко хубаво беше в Хогсмийд...

Глава 17. Образователен указ номер двадесет и четири

Хари се чувстваше по-щастлив този уикенд, отколкото се беше чувствал през целия срок. Той и Рон прекараха по-голямата част от неделния ден, справяйки се с всичките домашни отново, и макар че това трудно можеше да се нарече забавление, последните лъчи на есенно слънце ги изкушаваха, затова вместо да се навеждат над масите в общата стая, те взеха домашните си навън и се настаниха в сянката на един голям бук накрая на езерото. Хърмаяни, която, разбира се, беше готова с всичките си домашни, донесе прежда със себе си и омагьоса иглите си за плетене, а те премигнаха и потрепваха във въздуха пред нея, правейки още шапки и шалове.

Фактът, че те правеха нещо, за да се съпротивяват срещу Умбридж и Министерството и че той беше важна част от бунта, накара Хари да се почувства доволен. Той продължи да си спомня всичките съботни събирания: всички тези хора, които идваха при него, за да учат Защита Срещу Черните Изкуства... и погледите върху лицата им, когато чуваха някои от нещата, които беше правил... и Чо, хвалейки участието му в Тримагическия турнир – фактът, че всички тези хора не мислеха, че той е странен лъжец, а някой, заслужаващ възхищение, го зарадва толкова много, че той беше още весел в понеделник сутрин, въпреки неизбежно присъствие на най-нелюбимите му предмети.

Той и Рон се запътиха надолу по стълбите към спалнята им, обсъждайки идеята на Анджелина за нови движения, наречена Ленивото Хващане и Завъртане през вечерната куидична тренировка, и още докато бяха наполовината на слънчевата обща стая, те забелязаха добавката, която вече беше привлякла вниманието на малка група.

Голям плакат беше окачен на грифиндорското табло за обяви, толкова голям, че закриваше всичко друго – списъците с книги втора употреба за продажба, редовните напомняния на училищните правила от Аргус Филч, разписанието на тренировките на отбора по куидич, предложенията за размяна на картички от Шоколадови Жаби за други, последните предложения за Уизли за пробващи, датите на посещенията в Хогсмийд и изгубените и намерените бележки. Новият плакат беше напечатан с големи черни букви и имаше официален печат накрая до спретнат и завъртян подпис.

ПО ЗАПОВЕД НА ВЕЛИКИЯ ИНКВИЗИТОР НА ХОГУОРТС

Всички ученически организации, общества, отбори, групи и клубове отсега нататък са закрити. Организация, общество, отбор, група или клуб се определя като регулярно събиране на три или повече ученика. Разрешение за преустановяване може да бъде потърсено от Великия Инквизитор (Професор Умбридж)

Никоя ученическа организация, общество, отбор, група или клуб не може да съществува без одобрението на Великия Инквизитор

Всички ученици, които са хванати да организират или да членуват в организация, общество, отбор, група или клуб, която не е одобрена от Великия Инквизитор, ще бъдат изключени.

Горното е следствие от Образователен Указ Номер Двадесет и Четири

Подпис: Долорес Джейн Умбридж, Велик Инквизитор

Хари и Рон прочетоха бележката над главите на нервни второкурсници.

– Това значи ли, че ще затворят и клуба Gobstones? – един от тях попита приятеля си.

– Мисля, че с Gobstones е наред – каза Рон мрачно, което накара второкурсника да подскочи – Обаче не мисля, че ние ще имаме такъв късмет, а ти? – той попита Хари, щом второкурсниците се магнаха.

Хари отново четеше бележката. Радостта, която го изпълваше от събота, се беше изпарила. Вътрешностите му пулсираха с ярост.

– Това не е съвпадение – каза той, а ръцете му образуваха юмруци – Тя знае.

– Не е възможно – веднага каза Рон.

– Имаше хора, които подслушваха в онази кръчма. И все пак, не знаем на колко от хората, които дойдоха, можем да вярваме... всеки от тях може да е избягал и да е казал на Умбридж.

А преди той си мислеше, че му вярваха, даже, че му се възхищаваха...

– Захариас Смит – моментално каза Рон, удряйки юмрук в ръката си – Или – мислех, че Майкъл Корнър също има странен вид...

– Чудя се дали Хърмаяни е видяла това? – каза Хари, поглеждайки към спалните на момичетата.

– Да отидем и да ѝ кажем – каза Рон. Той се запъти напред, отвори вратата и започна да се качва по стълбите.

Той беше на шестата стълба, когато се чу силен, виещ, подобен на клаксон звук, стълбите се сляха и направиха гладка, каменна пързалка. За кратък момент Рон продължи да се опитва да тича, махайки с ръце като мелница и тогава той падна по гръб от новонаправената пързалка, а след това си почина в краката на Хари.

– Ами – не мисля, че ни е позволено да влизаме в спалните на момичетата – каза Хари, помагайки на Рон да се изправи и опитвайки се да не се смее.

Две четвъртокурснички весело се спуснаха по пързалката.

– Ооо, кой се опита да се качи? – те се разкикотиха, ставайки на крака и смеейки се на Хари и Рон.

– Аз – каза Рон, който все още беше разрошен – Не осъзнах, че ще стане така. Не е честно! – добави той към Хари, щом момичетата се запътиха към портрета, още кикотейки се като луди – На Хърмаяни ѝ е позволено да влиза в нашите спални, защо на нас...

– Ами, това е старо правило – каза Хърмаяни, която току-що се беше спуснала на килимче пред тях и сега ставаше – но в „История на Хогвортс“ е казано, че основателите са мислили, че момчетата заслужават по-малко доверие, отколкото момичетата. Както и да е, защо се опитвахте да дойдете тук?

– Да те извикаме – виж това! – каза Рон, замъквайки я към таблото за обяви.

Очите на Хърмаяни бързо се плъзнаха по бележката. Изражението ѝ стана каменно.

– Някой трябва да ѝ е казал! – каза Рон ядосано.

– Не могат – тихо каза Хърмаяни.

– Толкова си наивна – каза Рон – мислиш така просто защото ти си честна и на теб може да се има доверие.

– Не, не могат да са ѝ казали, защото сложих заклинание на онзи пергамент, който подписахме всички – мрачно каза Хърмаяни – Повярвайте ми, ако някой е казал на Умбридж, ще знаем точно кои са и ще съжаляват.

– Какво ще им стане? – нетърпеливо каза Рон.

– Ами, ако го погледнем от тази страна – каза Хърмаяни – ще направи пъпките на Елоиз Миджън да изглеждат като няколко сладки лунички. Хайде, нека да слезем на закуска и да видим какво мислят другите... чудя се дали това е сложено във всички домове?

Още с влизането в Голямата Зала се разбираше, че плакатът на Умбридж се беше появил не само в кулата Грифиндор. Имаше особено напрежение в разговорите и много повече движение, защото хората бързаха напред и назад по масите, обсъждайки прочетеното. Хари, Рон и Хърмаяни едва бяха седнали на местата си, когато Невил, Дийн, Фред, Джордж и Джини се спуснаха към тях.

– Видяхте ли го?

– Мислите ли, че знае?

– Какво ще правим?

Всички те гледаха към Хари. Той се огледа, за да се убеди, че наблизо няма учители.

– Ще го направим, разбира се – тихо каза той.

– Знаех, че ще кажеш това – каза Джордж, потупвайки Хари по ръката.

– И префектите ли? – каза Фред, гледайки въпросително към Рон и Хърмаяни.

– Разбира се – спокойно каза Хърмаяни.

– Ето ги Ърни и Хана Абът – каза Рон, гледайки през рамото си – И тези от Рейвънклоу и Смит... и никой не изглежда с прекалено много пъпки.

Хърмаяни изглеждаше развълнувана.

– Без значение за пъпките, идиотите не могат да дойдат сега, ще изглежда наистина подозрително – седайте! – през зъби каза тя на Ърни и Хана, правейки им знак да се присъединят към масата на Хафълпаф – По-късно! Ще-говорим-с-вас-по-късно!

– Ще кажа на Майкъл – нетърпеливо каза Джини, измъквайки се от пейката – глупакът, честно...

Тя побърза към масата на Рейвънклоу. Хари я гледаше как отива. Чо седеше недалеч и говореше на кърдросата си приятелка, която беше довела в „Главата на Свинята“. Дали бележката на Умбридж ще я паникьоса до такава степен, че да спре да ходи на срещите?

Но истинските последици от бележката не бяха почувствани, докато те не излязоха от Голямата Зала за История на Магията.

– Хари! Рон!

Беше Анджелина и тя бързаше към тях с изцяло отчаян вид.

– Всичко е наред – тихо каза Хари, когато тя беше достатъчно наблизо, за да го чуе – Още ще...

– Осъзнавате ли, че тя включва и квидича? – прекъсна го Анджелина – Трябва да отидем и да поискаме разрешение да преустановим

отбора по квидич!

– Какво? – каза Хари.

– Няма начин – каза Рон, ужасен.

– Прочетохте плаката, споменават се и отбори! Затова чуй ме, Хари... Казвам ти за последен път... моля те, моля те, не си изпускай нервите пред Умбридж отново или тя може да не ни разреши да играем повече!

– Добре, добре – каза Хари, а Анджелина беше на път да заплаче – Не се притеснявай, ще се държа прилично...

– Обзалагам се, че Умбридж е в История на Магията – мрачно каза Рон, когато те тръгнаха за урока на Бинс – Тя още не е проверявала Бинс... ще се обзаложа на всичко, че е там...

Но той грешеше; единственият учител, който присъстваше, когато влязоха, беше професор Бинс, носейки се няколко сантиметра над стола си както обикновено и подготвяйки се да започне монотонното си бръмчене за войните на великаните. Хари дори не се и опитваше да следи какво казваше той днес, той драскаше безмислено по пергамента си, не обръщаше внимание на честите погледи и побутвания на Хърмаяни, докато особено болезнено ръгване в ребрата го ядоса.

– Какво?

Тя посочи към прозореца. Хари погледна натам. Хедуиг беше кацнала на тесния перваз на прозореца, гледайки към него през дебелото стъкло, с писмо завързано на крака ѝ. Хари не можеше да разбере, те току-що свършиха със закуската, защо, по дяволите, не беше доставила писмото тогава, както обикновено? Много от съучениците му също си посочваха Хедуиг един на друг.

– О, винаги съм обичала тази сова, толкова е красива – Хари чу как Лавендър въздъхна към Парвати.

Той погледна към професор Бинс, който продължаваше да чете бележките си, необезпокоен, че вниманието на класа беше дори по-малко фокусирано върху него от обикновено. Хари тихо се измъкна от стола си, наведе се и побърза по редицата към прозореца, където хвана дръжката и го отвори бавно.

Той очакваше Хедуиг да подаде крака си, за да може да махне писмото и след това да отлети към Соварника, но в момента, в който прозорецът беше достатъчно широко отворен, тя скочи вътре, бухайки тъжно. Той затвори прозореца с нервен поглед към професор Бинс, отново се наведе и забърза към мястото си с Хедуиг на рамо. Той пак зае мястото си, премести Хедуиг в скута си и се опита да махне завързаното за крака

й писмо.

Товага той осъзна, че перата на Хедуиг бяха разбъркани странно, някои бяха обърнати в обратната посока и тя държеше едното си крило под странен ъгъл.

– Тя е ранена – прошепна Хари, навеждайки главата си близо до нея. Хърмаяни и Рон се приближиха, Хърмаяни дори остави перото си – Виж, има нещо нередно с крилото й...

Хедуиг трепереше; когато Хари докосна крилото й, тя подскочи леко, всичките й пера настръхнаха, като че ли се издуваше, и се загледа в него укорително.

– Професор Бинс – силно каза Хари, и целия клас се обърна към него – Не се чувствам добре.

Професор Бинс вдигна очи от бележките си, изглеждайки изумен, както винаги, да види стаята пред себе си пълна с хора.

– Не се чувстваш добре? – повтори той.

– Не съм добре – твърдо каза Хари, ставайки на крака с Хедуиг зад гърба си – Мисля, че се нуждаю да отида в болничното крило.

– Да – каза професор Бинс, очевидно неодобрявайки – Да... да, болничното крило... ами, отивай, Пъркинс...

Когато излезе от стаята, Хари върна Хедуиг на рамото си и побърза по коридора, спирайки да помисли само, когато не се виждаше вратата на Бинс. Неговият пръв избор на човек, който да излекува Хедуиг би бил Хагрид, разбира се, но след като той нямаше никаква идея къде беше Хагрид, неговият последен избор беше да намери професор Гръбли-Планк и да се надява, че тя ще помогне.

През един прозорец той погледна към тъмните, облачни игрища. Нямаше я никъде близо до колибата на Хагрид; ако не преподаваше, би трябвало да е в учителската стая. Той тръгна надолу по стълбите, а Хедуиг тихо крясна, когато се полюшна на рамото му.

Две каменни статуи препречваха врата към учителската стая. Когато Хари се появи, единият от тях изкряка „Ти би трябвало да си в клас!“

– Налага се – отсече Хари.

– О, налага се, нали? – каза другата статуя с писклив глас – Това ни сложи на място, нали?

Хари почука. Той чу стъпки, след това вратата се отвори и той се намери лице в лице с професор Макгонъгол.

– Нали не ти е възложено ново наказание! – веднага каза тя, квадратните й очила мигаха заплашително.

– Не, професоре! – бързо каза Хари.

– Добре тогава, защо си извън клас?

– Налага се, очевидно е – иронично каза втората статуя.

– Търся професор Гръбли-Планк – обясни Хари – За совата ми, ранена е.

– Ранена сова ли казваш?

Професор Гръбли-Планк се появи на рамото на професор Макгонъгол, пушеше лула и държеше брой на „Пророчески вест“.

– Да – каза Хари, внимателно вдигайки Хедуиг от рамото си – тя се появи след другите пощенски сови и крилото ѝ е странно, вижте...

Професор Гръбли-Планк задържа лулата между зъбите си и взе Хедуиг от Хари, докато професор Макгонъгол гледаше.

– Хмм – каза професор Гръбли-Планк, лулата ѝ се поклащаше леко, докато говореше – Изглежда нещо я е нападнало. Макар че не знам какво може да е. Тестралите понякога ловят и птици, разбира се, но Хагрид е обучил Тестрали в „Хогуортс“ да не ловят сови.

Хари нито знаеше, нито се интересуваше какво са Тестрали, той просто искаше да знае дали Хедуиг ще се оправи. Обаче професор Макгонъгол погледна Хари остро и каза:

– Знаеш ли колко надалеч е пътувала тази сова, Потър?

– Ами – каза Хари – От Лондон, мисля.

Той срещна погледа ѝ за кратко и по начина, по който веждите ѝ се събраха в средата, той осъзна, че под „Лондон“ тя разбра номер дванадесет, Гримо Плейс.

Професор Гръбли-Планк извади лупа от вътрешността на одеждите си и я доближи до окото си, за да изследва по-отблизо крилото на Хедуиг.

– Трябва да мога да я оправя, ако я оставиш при мен, Потър – каза тя – във всеки случай, не трябва да лети на дълги разстояния за няколко дни.

– Ами, добре, благодаря – каза Хари, точно когато звънецът за междучасието удари.

– Няма защо – рязко каза професор Гръбли-Планк, връщайки се в учителската стая.

– Един момент, Вилхелмина! – каза професор Макгонъгол – Писмото на Потър!

– О, да – каза Хари, който временно беше забравил свитъка, завързан за крака на Хедуиг. Професор Гръбли-Планк го подаде и след това изчезна в учителската стая, носейки Хедуиг, която гледаше Хари като че ли не можеше да повярва, че той я оставя така. С леко чувство на

вина, той се обърна да си върви, но професор Макгонъгол го извика обратно.

– Потър!

– Да, професоре?

Тя погледна нагоре и надолу по коридора; имаше ученици, които идваха и от двете посоки.

– Имай предвид – каза тя бързо и тихо, гледайки към свитъка в ръката му – че начините за връзка в и извън „Хогвортс“ могат да бъдат гледани, нали?

– Аз – каза Хари, но групите ученици по коридора бяха почти до него. Професор Макгонъгол рязко му кимна и се оттегли в учителската стая, оставяйки Хари да бъде пометен заедно с тълпата. Той забеляза Рон и Хърмаяни да стоят в закрит ъгъл, с вдигнати яки на мантиите срещу вятъра. Хари разви свитъка, докато бързаше към тях и намери пет думи с почерка на Сириус.

Днес, същото време, същото място.

– Хедуиг добре ли е? – развълнувано попита Хърмаяни, когато той можеше да я чуе.

– Къде я заведе? – попита Рон.

– При Гръбли-Планк – каза Хари – И срещнах Макгонъгол, слушайте...

И той им каза каквото му беше казала Макгонъгол. За негова изненада, никой от тях не изглеждаше шокиран. Точно обратното, те си размениха значителни погледи.

– Какво? – каза Хари, гледайки от Рон към Хърмаяни и обратно.

– Ами, тъкмо казвах на Рон... ами ако някой се е опитал да засече Хедуиг? Имам предвид, тя никога не е била наранявана при полет преди, нали?

– Както и да е, от кого е писмото? – попита Рон, взимайки бележката от Хари.

– Смърки – тихо каза Хари.

– „Същото време, същото място“. Дали има предвид огъня в общата стая?

– Очевидно – каза Хърмаяни, също прочитайки бележката. Тя изглеждаше неспокойна – Само се надявам никой да не е прочел това...

– Но то беше запечатано и всичко останало – каза Хари, опитвайки се да се убеди колкото нея – И никой не би разбрал значението му, ако не знае, че сме говорили и преди с него, нали?

– Не знам – нервно каза Хърмаяни, мятайки чантата си на рамо,

когато звънецът отново иззвъня – не би било особено трудно да се запечата един свитък с магия... и ако някой наблюдава летежната мрежа... но наистина не виждам начин как можем да го предупредим да не идва без и това да бъде засечено!

Те изминаха с усилие каменните стълбища към подземията за отвари, и тримата от тях загубени в мислите си, но когато стигнаха края на стълбите, бяха извикани обратно от Драко Малфой, който стоеше точно пред вратата на класната стая на Снейп, размахвайки пергамент с официален вид и говорейки много по-силно от обикновено, за да могат да чуят всяка дума.

– Да, Умбридж даде на отбора по квидич на Слидерин разрешение да продължи да играе веднага. Тази сутрин първо отидох да я попитам. Е, беше доста автоматично, имам предвид, тя познава баща ми наистина добре, той винаги се навърта около Министерството... ще бъде интересно да видим дали на Грифиндор им е позволено да продължат да играят, нали?

– Не правете нищо – умолително прошепна Хърмаяни на Хари и Рон, които гледаха Малфой със свити юмруци – Той иска точно това.

– Имам предвид – каза Малфой още по-силно, сивите му очи блестяха злорадо в посоката на Хари и Рон – ако е въпрос за влияние в Министерството, не мисля, че имат голям шанс... от това, което казва баща ми, са се опитвали да намерят извинение, за да уволнят Артър Уизли от години... а за Потър... баща ми казва, че е въпрос за време преди Министерството да го отведат в „Св. Мънго“... очевидно имат специално отделение за хора, чиито мозъци са били разбъркани чрез магия.

Малфой направи гримаса, с отворена уста и въртящи се очи. Краб и Гойл се засмяха с грухтене, както обикновено, Панси Паркинсън изскряка весело.

Нещо силно блъсна рамото на Хари, отнасяйки го настрана. Секунда след това той осъзна, че Невил току-що е минал покрай него, запътвайки се право към Малфой.

– Невил, недей!

Хари се наклони към Невил и сграбчи края на одеждите му; Невил се бореше като обезумял с юмруците си, отчаяно опитвайки се да се добере до Малфой, който за момент изглеждаше прекомерно шокиран.

– Помогни ми! – втурна се Хари към Рон, опитвайки се да сложи ръката си около врата на Невил и да го завлече назад, далече от слидериците. Краб и Гойл огъваха ръцете си, като се преместиха пред

Малфой, готови за боя. Рон сграбчи ръцете на Невил, и заедно той и Хари успяха да завлекат Невил обратно при линията на грифиндорците. Лицето на Невил беше алено, натискът, който Хари прилагаше на гърлото му, го правеше доста непонятен, но откъслечни думи бързо излязоха от него.

– Не... смешно... недей... Мънго... покажи... му...

Вратата на подземиеето се отвори. Снейп се появи там. Черните му очи огледаха линията на грифиндорците до мястото, където Хари и Рон се бореха с Невил.

– Биете ли се, Потър, Узли, Лонгботъм? – каза Снейп с неговия студен, презрителен глас – Десет точки от Грифиндор. Пусни Лонгботъм, Потър, или ще има наказание. Влизайте, всички.

Хари пусна Невил, който застана задъхан и гледаше свирепо в него.

– Трябваше да те спра – каза Хари, взимайки чантата си – Краб и Гойл щяха да те победят.

Невил не каза нищо, той само грабна чантата си и бавно се запъти към подземиеето.

– За какво, в името на Мерлин – бавно каза Рон, когато те последваха Невил – беше това?

Хари не отговори. Той знаеше много добре защо темата за хората, които са в „Св. Мънго“ заради магически щети в мозъците им причиняваше мъка на Невил, но се беше заклел пред Дъмбълдор, че няма да каже на никого тайната на Невил. Дори и Невил не знаеше, че Хари знае.

Хари, Рон и Хърмаяни седнаха на традиционните си места най-отзад, извадиха пергамент, пера и екземплярите си „Сто Магически Билки и Гъби“. Класът около тях си шепнеше за това, което току-що беше направил Невил, но когато Снейп силно затръшна вратата на подземиеето, всички веднага замълчаха.

– Ще забележите – каза Снейп с неговия нисък и подигравателен глас – че днес имаме гост.

Той посочи към неясния ъгъл на подземиеето и Хари видя професор Умбридж да седи там, с папка на коляното си. Той погледна настрани към Рон и Хърмаяни, с вдигнати вежди. Снейп и Умбридж, двамата учители, които мразеше най-много. Трудно беше да реши кой от двамата искаше да надделее над другия.

– Днес ще продължим с нашият Подсилващ Разтвор. Ще намерите вашите смеси, както ги оставихте в предишния час, ако са били направени добре, трябва да са узрели през уикенда – указания – той махна с пръчката си отново – на дъската. Давайте.

Професор Умбридж изразходва първия половин час, вземайки си бележки в тъмния си ъгъл. Хари беше доста заинтересован как тя ще разпита Снейп; толкова заинтересован, че отново забравяше отварата си.

– Кръв от саламандър, Хари! – измънка Хърмаяни, сграбчвайки китката му, за да го предпази от добавяне на грешната съставка за трети път – не сок от нар.

– Добре – неясно каза Хари, оставяйки бутилката и продължавайки да гледа към ъгъла. Умбридж тъкмо беше станала – Ха – каза той леко, когато тя тръгна между две редици чинове към Снейп, който се навеждаше при котела на Дийн Томас.

– Е, класа изглежда наистина напреднал за нивото си – каза тя остро зад гърба на Снейп – Макар че ще запитам дали е подходящо да им се преподава отвара като Подсилващият Разтвор. Мисля, че Министерството ще предпочете, ако е премахната от материала.

Снейп бавно се изправи и се обърна към нея.

– Сега... от колко време преподавате в Хогоуртс? – попита тя, с перо папката.

– Четиринадесет години – отговори Снейп. Изражението му не показваше нищо. Хари го гледаше отблизо и добави няколко капки в отвара си, която изсъска заплашително и стана от тюркоазена оранжева.

– Първо кандидатствахте за поста по Защита Срещу Черните Изкуства, мисля? – професор Умбридж попита Снейп.

– Да – тихо каза Снейп.

– Но не успяхте?

Устната на Снейп се изви.

– Очевидно.

Професор Умбридж записа в папката си.

– И предполагам, че сте се кандидатствали регулярно за поста по Защита Срещу Черните Изкуства?

– Да – тихо каза Снейп, без да си мърда устните. Изглеждаше ядосан.

– Имате ли идея защо Дъмбълдор последователно отказва да ви назначи? – попита Умбридж.

– Предлагам да го попитате – каза Снейп, трепвайки.

– О, ще го направя – каза Умбридж със сладка усмивка.

– Предполагам, че е съществено? – попита Снейп, а черните му очи се свиха.

– О, да – каза професор Умбридж – да, Министерството иска пълно

проучване на учителския... ами... произход.

Тя се обърна, отиде до Панси Паркинсън и започна да я разпитва за уроците. Снейп погледна към Хари и за секунда очите им се срещнаха. Хари бързо погледна към отварата си, която сега се втвърдяваше неприятно и разпространяваше силна миризма на изгорена гума.

– Отново няма да имаш оценка, Потър – каза Снейп злобно, изпразвайки котела на Хари с махване на пръчката си – Ще ми напишеш съчинение за правилното приготвяне на тази отвара, включвайки как и защо си събркал, за следващия урок, разбрано?

– Да – бясно каза Хари. Снейп вече им беше дал домашно и той имаше тренировка по квидич тази вечер; това значеше още няколко безсънни нощи. Не изглеждаше възможно, че тази сутрин се беше събудил много радостен. Всичко, което искаше сега, беше силно желание този ден да свърши.

– Може би ще пропусна пророкуване – тъжно каза Хари след обяд, когато те бяха навън, вятърът се вееше по ръбовете на одеждите им и по перифериите на шапките им – Ще се престоря, че ми е лошо и ще направя съчинението за Снейп, тогава няма да се налага да стоя буден половината нощ.

– Не можеш да пропуснеш пророкуването – строго каза Хърмаяни.

– И кой го казва, ти си излезе от пророкуване, ти мразиш Трелони – възмути се Рон.

– Не я мразя – надменно каза Хърмаяни – Просто мисля, че е ужасен преподавател и стара мошеница. Но Хари вече пропусна история на магията и не мисля, че би трябвало да пропусне още нещо днес.

В това имаше прекалено много истина, за да не му се обърне внимание, и затова след половин час Хари зае мястото си в горещата, прекалено парфюмирана атмосфера на кабинета по пророкуване, чувстввайки гняв към всички. Професор Трелони изваждаше екземпляри от „Оракул на сънищата“. Хари си помисли, че ще е по-заел да се занимава с наказанието на Снейп, отколкото да седи тук и да се опитва да намери значението на измислените си сънища.

Въпреки това, изглеждаше, че той не е единственият гневен човек в часа по пророкуване. Професор Трелони тръшна един екземпляр от Оракул на сънищата на масата пред Хари и Рон със свити устни, тя хвърли следващият екземпляр от Оракула на Шеймъс и Дийн, почти отнасяйки главата на Шеймъс, и запрати последния по Невил с такава сила, че той се изхлузи от табуретката си.

– Давайте, де! – силно каза професор Трелони, с писклив и някакси

истеричен глас – знаете какво да правите! Или аз съм толкова нестандартна учителка, че никога не сте се учили как да отворите книга?

Класът се загледа объркано в нея, а след това помежду си. Обаче Хари си помисли, че знае каква е причината. След като професор Трелони се тръшна обратно на високия учителски стол, уголемените ѝ очи бяха пълни с гневни сълзи, той се наведе към Рон и промърмори:

– Мисля, че е получила резултатите от разпита си.

– Професоре? – тихо каза Парвати Патил (тя и Лавендър винаги се бяха възхищавали на професор Трелони) – Професоре, има ли нещо, което... а... да не е наред?

– Да не е наред! – проплака професор Трелони с глас, който развълнувано трептеше – Определено не! Бях обидена, разбира се... срещу мен бяха отправени намеци... безпочвени обвинения... но не, всичко е наред, определено!

Тя си пое дъх, треперейки, и отдръпна погледа си от Парвати, а гневните сълзи се лееха под очилата ѝ.

– Не съм казала нищо – задави се тя – за шестнадесет години предавна служба... всичко е минало очевидно незабелязано... но не трябва да бъда обиждана, не, не трябва!

– Но, професоре, кой ви обижда? – плахо попита Парвати.

– Институтът! – каза професор Трелони с дълбок, драматичен, трепкащ глас – Да, тези, чиито очи са замъглени от материалното, за да Виждат както аз Виждам, за да Знаят, както аз Знаем... разбира се, ние, пророците, винаги сме всявали страх, винаги преследвани... то е... уви... наша съдба.

Тя преглътна, докосна влажните си бузи с края на шала си, след това извади малка бродирана носна кърпичка от ръкава си, и издуха носа си много силно със звук, наподобяващ подигравка на Пийвс.

Рон се изсмя тихо. Лавендър го погледна погнусена.

– Професоре – каза Парвати – имате ли предвид... да не е нещо с професор Умбридж?

– Не ми говори за онази жена! – изплака професор Трелони, изправяйки се на крака, мънистата ѝ подрънкваха, а очилата ѝ трептяха – Просто продължи работата си!

И тя прекара остатъка от часа, вървейки между тях, с още сълзи под очилата си, мърморейки нещо подобно на заплахи през зъби.

– ... може да напусне... унижението... на разследване... ще видим... как се осмелява...

– Ти и Умбридж имате нещо общо – тихо каза Хари на Хърмаяни,

когато те отново се срещнаха в защита срещу черните изкуства – Очевидно тя също счита Трелони за стара мошеница... изглежда, че я разследва.

Докато той говореше, Умбридж влезе в стаята, носейки дългата си кадифена фльонга и самодоволно изражение.

– Добър ден, ученици.

– Добър ден, професор Умбридж – отговориха те безинтересно.

– Пръчки настрана, моля.

Но този път нямаше отговарящо бързо движение, никой не се беше потрудил да си извади пръчката.

– Моля, отворете на страница тридесет и четвърта от Теория на магическа защита и прочетете третата глава, озаглавена „Случаят на неатакуващи отговори на магическа атака“. Няма да има...

– Нужда от разговори – казаха заедно Хари, Рон и Хърмаяни през зъби.

– Няма да има тренировки по квидич – безнадеждно каза Анджелина когато Хари, Рон и Хърмаяни отидоха в общата стая след вечеря вечерта.

– Но аз се държах добре! – ужасен каза Хари – Не й казах нищо, Анджелина, заклевам се, аз...

– Знам, знам – нещастно каза Анджелина – Тя просто каза, че ще й трябва малко време да обмисли.

– Да обмисли какво? – ядосано каза Рон – Тя даде на слидеринците разрешение, защо не и на нас?

Но Хари можеше да си представи колко се наслаждаваше Умбридж на заплахата да няма грифиндорски отбор по квидич и разбираше лесно, че тя няма да иска им отстъпи това оръжие прекалено скоро.

– Е – каза Хърмаяни – погледни го от добрата страна – поне сега ще имаш време да направиш съчинението за Снейп!

– Това е добрата страна, нали? – изръмжа Хари, докато Рон се загледа недоверчиво в Хърмаяни – Без тренировка по квидич, и допълнителни отвари?

Хари се отпусна в един стол, издърпа неохотно съчинението по отвари от чантата си и започна да работи. Беше му много трудно да се концентрира, дори да знаеше, че Сириус не е очакван в огъня преди много по-късно, той не можеше да спре да поглежда към пламъците през няколко минути за всеки случай. В стаята имаше и невероятно много шум: Фред и Джордж очевидно бяха изработили един вид от Изтощителни Сладки, което демонстрираха пред весела тълпа.

Първо, Фред си взимаше малко от оранжевия край на дъвката, и почваше да повръща ефектно в кофа, която бяха поставили пред него. След това той си взимаше от лилавия край, и повръщането веднага спираше. Лий Джордан, който помагаше за демонстрацията, мързеливо караше повръщаното да изчезва на равни интервали със същото заклинание, с което Снейп използваше за отварите на Хари.

С повтарящите се звуци на повръщане, аплодиране и звуците на Фред и Джордж, които приемаха заповеди от тълпата, на Хари му беше особено трудно да се фокусира на конкретния метод за Подсилващ Разтвор. Хърмаяни също не му помагаше, звуците на повръщане, което удряше дъното на кофата на Фред и Джордж, се отбелязваха от силните ѝ и неодобрителни въздишки, които Хари намираше за още поразконцентриращи.

– Тогава просто отиди и ги спри! – раздражено каза той, след като за четвърти път сбърка теглото на стритите на прах нокти на грифон.

– Не мога, технически те не правят нищо нередно – каза Хърмаяни през зъби – Те имат право да ядат глупостите и не мога да намеря правило, в което се казва, че другите идиоти нямат право да ги купуват, не и ако не е доказано, че по някакъв начин са опасни и не изглежда да са.

Тя, Хари и Рон гледаха как Джордж повърна в кофата, преглътна останалата част от дъвката и се изправи, с широко отворени ръце, които да предизвикат аплодиране.

– Знаете ли, не схващам защо Фред и Джордж минаха само по три СОВИ – каза Хари, гледайки как Фред, Джордж и Лий събираха злато от развълнуваната тълпа. Те наистина си знаят работата.

– О, те знаят само бляскащи глупости, от които никой няма полза – безгрижно каза Хърмаяни.

– Няма полза? – напрегнато каза Рон – Хърмаяни, те вече направиха около двадесет и шест галеона.

Мина дълго време, преди тълпата около близнаците Уизли да изчезне; след това Фред, Лий и Джордж седяха да броят приходите си дори по-дълго, и беше след полунощ, когато Хари, Рон и Хърмаяни останаха сами в общата стая. Най-накрая, Фред затвори вратата към спалните помещения на момчетата, дрънкайки кутията си с галеони толкова показно, че Хърмаяни се намръщи. Хари, който имаше много малък напредък със съчинението по отвари, реши да го остави за през нощта. Щом като той остави книгите си, Рон, който подремваше в едно кресло, приглушено изсумтя, събуди се и се загледа в огъня.

– Сириус! – каза той.

Хари се обърна. Безредната тъмна глава на Сириус отново седеше в огъня.

– Здравсти – каза той, ухилвайки се.

– Здравсти – изпяха Хари, Рон и Хърмаяни, коленичейки на плочата пред огнището. Крукшанкс измърка силно и се доближи до огъня, опитвайки се, въпреки горещината, да сложи лицето си близо до това на Сириус.

– Как вървят нещата? – каза Сириус.

– Не много добре – каза Хари, когато Хърмаяни издърпа Крукшанкс обратно, за да го спре да си опърли мустаците – Министерството е взело надмощие чрез друг указ, което означава, че не можем да имаме отбори по квидич.

– Или тайни групи по защита срещу черните изкуства? – каза Сириус.

– Откъде знаеш за това? – настоя Хари.

– Трябва да избирате местата си за срещи по-внимателно – каза Сириус, още по-широко ухилен – Например „Главата на Свинята“.

– Е, беше по-добре, отколкото „Трите Метли“ – каза Хърмаяни, защитавайки се – Там винаги има хора.

– Което значи, че би било по-трудно да бъдете дочути – каза Сириус – Имаш да учиш много, Хърмаяни.

– Кой ни е дочул? – настоя Хари.

– Мъндънгус, разбира се – каза Сириус, и когато всички те го погледнаха объркано, той се разсмя – Той беше вещицата под воала.

– Онова е било Мъндънгус? – каза Хари, зашеметен – Какво правеше той в Главата на Свинята?

– Какво мислиш, че правеше? – нетърпеливо каза Сириус – Държи те под око, разбира се.

– Още ли ме следват? – ядосано попита Хари.

– Да, следват те – каза Сириус – и добре, че е така, нали, ако първото нещо, което правиш през почивката си, е да организираш нелегална защитна група.

Но той не изглеждаше нито гневен, нито притеснен. Точно обратното, той гледеше към Хари с особена гордост.

– Защо Дънг се криеше от нас? – попита Рон, звучейки разочаровано – Ние бихме искали да го видим.

– Беше му забранено да влиза в „Главата на Свинята“ преди двадесет години – каза Сириус – и онзи барман има дълга памет. Ние загубихме излишната мантия невидимка на Мууди когато Стърджис беше

арестуван, и затова Дънг се преобличаше като вещица доста по-късно... както и да е, първо, Рон – заклех се да ти предам съобщение от майка ти.

– Да? – каза Рон, звучейки неспокойно.

– Тя казва, че не е добре да взимаш участие в тайна група по защита срещу черните изкуства. Тя казва, че със сигурност ще бъдеш изключен и бъдещето ти ще се провали. Тя казва, че по-късно ще имаш много време, за да се научиш да се защитаваш и че си прекалено млад, за да се притесняваш за това точно сега. Тя също – очите на Сириус се обърнаха към другите двама – съветва Хари и Хърмаяни да не продължават с групата, макар че тя разбира, че няма права над никой от тях и просто ги моли да си спомнят, че тя мисли най-доброто за тях. Тя би написала всичко това на вас, но ако совата е била засечена, всички вие щяхте наистина да си имате проблеми, и тя не може да ви го каже лично, защото тази вечер е дежурна.

– Дежурна за какво? – каза Рон.

– Не е важно, просто неща за Ордена – каза Сириус – И затова се падна на мен да бъда пратеник и се уверете, че сте й казали, че съм ви предал всичко, защото не мисля, че тя ми вярва.

Имаше още една пауза, в която Крукшанкс, мяучейки, се опитваше да докосне с лапа главата на Сириус, а Рон си играеше с дупка в плочата.

– Значи искаш да кажа, че няма да участвам в групата по защита? – промълви той най-накрая.

– Аз? Определено не! – каза Сириус, изглеждайки изненадан – Аз мисля, че е чудесна идея!

– Така ли? – с приповдигнато настроение каза Хари.

– Разбира се! – каза Сириус – Мислиш ли, че баща ти и аз щяхме да се подчиним и да изпълняваме заповеди от стара вещица като Умбридж?

– Но... миналата година всичко, което ми каза, беше да бъда внимателен и да не поемам рискове.

– Миналата година, цялото доказателство беше, че някой в Хогуортс се опитваше да те убие, Хари! – нетърпеливо каза Сириус – Тази година, ние знаем, че има някой извън Хогуортс, който би желал да убие всички ни, затова мисля, че да се учите как да се защитавате правилно, е много добра идея!

– А ако ни изключат? – попита Хърмаяни с въпросителен поглед.

– Хърмаяни, цялото това нещо беше твоя идея – каза Хари,

загледан в нея.

– Знам, че беше, просто се чудех какво мисли Сириус – каза тя, свивайки рамене.

– Ами, по-добре изключени и способни да се защитавате, отколкото да си стоите на сигурно в училище без никаква идея – каза Сириус.

– Слушай, слушай – ентузиазирано казаха Хари и Рон.

– И – каза Сириус – как организирате групата? Къде се срещате?

– Ами, това създава малко проблеми сега – каза Хари – Не знам къде ще можем да отидем.

– Какво ще кажете за къщата на кръсърците? – предложи Сириус.

– Ей, това е идея! – развълнувано каза Рон, но Хърмаяни издаде скептичен звук и тримата я погледнаха, а главата на Сириус се обърна в пламъците.

– Ами, Сириус, тогава сте били четирима, когато сте се срещали в къщата на кръсърците, когато сте били в училище – каза Хърмаяни – и всички вие сте могли да се превръщате в животни и предполагам, че сте могли да се сместите в една мантия невидимка, ако сте искали. Но ние сме двадесет и осем и никой от нас не е зоомаг, следователно няма да ни трябва толкова мантия невидимка, колкото палатка невидимка.

– Така е – каза Сириус, изглеждайки леко унил – Е, сигурен съм, че ще измислите място. Имаше хубава широка галерия зад голямото огледало на четвъртия етаж, може да имате достатъчно място, за да упражнявате проклятия.

– Фред и Джордж ми казаха, че е блокирана – каза Хари, поклащайки глава – Затрупана или нещо такова.

– О... – каза Сириус, намръщен – Добре, ще помисля и ще се върна.

Той прекъсна. Лицето му изведнъж се стегна, разтревожено. Той се обърна настрана, очевидно гледайки в масивната тухлена стена на камината.

– Сириус? – неспокойно каза Хари.

Но той беше изчезнал. Хари се вгледа в пламъците за момент, след това се обърна към Рон и Хърмаяни.

– Защо той...?

Хърмаяни ахна, ужасена и се изправи на крака, още загледана в огъня.

Ръка се беше появила при пламъците, опипвайки като че ли да хване нещо; дебела ръка с къси пръсти, покрита с грозни, старомодни пръстени.

Тримата избягаха. На вратата на спалните помещения на момчетата

Хари погледна обратно. Ръката на Умбридж все още извършваше грабващи движения в пламъците, като че ли знаеше точно къде е била косата на Сириус преди миг и беше твърдо решена да я хване.

Глава 18. Армията на Дъмбълдор

– Умбридж е чела пощата ти, Хари. Друго обяснение няма.
 – Смяташ, че Умбридж е нападнала Хедуиг? – каза освирепял Хари.
 – Почти напълно сигурна съм – отговори сурово Хърмаяни – Погледни жабата си, тя избяга.

Хари насочи пръчката си към жабата, която се беше скрила от другата страна на масата – Акцио! – и тя се озова обратно в ръката му.

Часовете по вълшебство бяха едни от най-приятните, защото позволяваха да се движиш и да разговаряш. Днес, когато класната стая беше пълна с жаби и грачещи гарвани, и с шума от проливния дъжд, който идваше от прозорците, Хари, Рон и Хърмаяни можеха незабелязано да разговарят шепнешком за това как Умбридж едва не бе хванала Сириус.

– Очаквах това, откакто Филч те обвини в поръчка на торови бомбички, защото изглеждаше като глупава лъжа – прошепна Хърмаяни – Искях да кажа още веднъж, че писмото ти е било четено и от него щеше да е напълно ясно, че ти не си ги поръчвал, затова и не си бил в опасност, доста глупава шега, нали? Но после се замислих, какво би било, ако някой просто е търсел извинение, за да прочете писмото ти? Добре, това би било перфектен начин за Умбридж да го организира, използва Филч да свърши мръсната работа и да конфискува писмото, след това си е намерила предлог да го вземе от него, не мисля, че Филч е най-големият защитник на правата на учениците. Хари, мачкаш жабата си!

Хари погледна надолу, той наистина мачкаше жабата си така, че нейните очи изпъкнаха, той бързо я върна на чина.

– Тя беше много, много близко предишната нощ – каза Хърмаяни – Чудя се, дали Умбридж знае колко близко е била. Силенсио!

Жабата, върху която упражняваше магията за мълчание бе онемяла и я гледаше укорително.

– Ако тя бе хванала Смърки...

Хари завърши изречението вместо нея.

– ... вероятно тази сутрин вече щеше да е обратно в Азкабан – Той размахна пръчката си без да е наистина концентриран, жабата му се наду като зелен балон и издаде свистящ звук.

– Силенсио! – каза бързо Хърмаяни, като насочи пръчката към жабата на Хари, която застана мълчаливо пред тях – Добре, не трябва повече да го правим. Не знам как ще му съобщаваме занаяд, след като

не можем да изпращаме повече сови.

– Не смятам, че той ще рискува отново – Той не е глупав и знае, че тя беше близо до залавянето му. Силенсио!

Големият и грозен гарван пред него подигравателно изграчи.

– Силенсио! СИЛЕНСИО!

Гарванът заграчи още по-силно.

– Трябва да движиш пръчката си ето така – каза Хърмаяни, гледайки критично Рон – Не я размахвай, достатъчно е просто остро мушване.

– Гарваните са по-трудни от жабите – каза през стиснати зъби Рон.

– Добре, нека да опитаме пак – Хърмаяни хвана гарвана на Рон и го сложи до жабата си – Силенсио! – Гарванът продължи да отваря и затваря острата си човка, но не издаде нито звук.

– Много добре, госпожице Грейнджър! – каза пискливият глас на професор Флитуик близо до тях, което накара тримата да подскочат – Сега да видя вашия опит, господин Уизли.

– Какво? О-о, добре – каза много объркано Рон – Тъ – силенсио!

Той мушна жабата толкова силно в окото, че тя изквака оглушително и падна от чина.

Никой от тях не се изненада, когато Хари и Рон получиха за домашно да упражняват магията за мълчание.

Позволиха им да останат вътре по време на междучасието заради дъжда навън. Те си намериха места в шумната и претъпкана класна стая на първия етаж, където Пийвс унесено блуждаеше близо до полилея, като от време на време хвърляше по някое топче върху главата на някого. Те тъкмо бяха седнали, когато Анджелина се запъти към тях през група ученици.

– Получих разрешение – каза тя – да възстановя отбора по квидич!

– Отлично! – казаха в един глас Хари и Рон.

– Да! – грейна Анджелина – Отидох при професор Макгоногъл и мисля, че се е обърнала към Дъмбълдор. Така или иначе, Умбридж го даде. Ха! И така, искам ви тази вечер в седем часа на игрището, защото загубихме много време. Знаете ли, че имаме само три седмици преди първия си мач?

Тя си тръгна, избягвайки топчето пуснато от Пийвс и се изгуби от поглед.

Усмивката на Рон бавно се стопи, когато погледна проливния дъжд през прозореца.

– Надявам се да спре. Какво става с теб, Хърмаяни?

Тя също гледеше през прозореца, но с неவிждащ поглед. Очите ѝ

бяха разфокусирани и намръщено.

– Просто се замислих... – каза тя, все още мръщейки се на мокрия от дъжда прозорец.

– За Сири... за Смърки? – попита Хари.

– Не... не съвсем... – каза бавно Хърмаяни – Повече... чудех се... дали сме постъпили правилно... мисля... не сме.

Хари и Рон се спогледаха.

– Добре, това се изясни – каза Рон – Нямахте да те измъчва, ако си беше отговорила правилно.

Хърмаяни го погледна сякаш току-що беше открила, че и той е там.

– Просто се чудех – каза тя с по-силен глас – дали постъпихме правилно, като създадохме тази група за Защита срещу черните изкуства.

– Какво? – казаха в един глас Хари и Рон.

– Хърмаяни, това най-напред беше твоя идея! – каза възмутено Рон.

– Знам – каза Хърмаяни, сплитайки пръсти – Но след разговора със Смърки...

– Но той е изцяло „за“ – каза Хари.

– Да – каза Хърмаяни, като гледаше през прозореца – Точно това ме накара да си помисля, че след всичко това идеята не е добра...

Пийвс изплува наоколо, веднага тримата посегнаха да предпазят глави с чантите си, докато той премине.

– Хайде да изясним това веднъж завинаги – каза ядосано Хари, след като поставиха чантите си пак на пода – Сириус се съгласи с нас, а ти мислиш, че повече не бива да го правим?

Хърмаяни изглеждаше напрегната и жалка. Сега гледаше към ръцете си, докато каза:

– Наистина ли честно вярвате на неговата присъда?

– Да! – каза веднага Хари – Винаги ни е давал добър съвет!

Едно топче профуча, уцелвайки по ухото Кейти Бел. Хърмаяни гледаше как Кейти подскочи и започна да мята предмети по Пийвс, минаха няколко минути преди да заговори внимателно, като подбираше думите си:

– Не мислите ли, че е станал... някак... безразсъден... откакто беше затворен на Гримо Плейс? Не мислите ли, че е... някак... сякаш живее през нас?

– Какво искаш да кажеш с това „живее през нас“? – попита язвително Хари.

– Имам пред вид... добре... мисля, че на него му харесва създаването на тайни защитни общества под носа на някого от

министерството... мисля, че е наистина фрустриран от мисълта колко малко прави... и се опитва да компенсира чрез нас...

Рон наистина изглеждаше объркан.

– Сириус е прав – каза той – Ти звучиш точно като майка ми.

Хърмаяни сви устни и не отговори. Звънецът удари точно, когато Пийвс падна върху Кейти и изпразни бутилката с топчета върху главата ѝ.

До края на деня времето не се подобри, така че когато Рон и Хари отидоха на игрището за тренировка в седем часа вечерта, бяха прогизнали от влагата по тревата. Небето беше покрито с тъмносиви облаци и имаше бегло успокоение от идващите от класните стаи лъчи светлина, макар че знаеха – това е временна утеха. Те завариха Фред и Джордж да дебатират дали да използват едно от своите Изтощителни Сладки, за да се измъкнат.

– ... Но се обзалагам, че тя знае какво сме направили – каза Фред с тъгълчето на устата си – Ако не бях предложил да ѝ продам вчера няколко Повръщащи бонбони...

– Можем да опитаме Температурен бонбон – промърмори Джордж – Никой още не го е виждал...

– Действа ли? – попита с надежда Рон, тъй като дъждът се засили и вятърът зафуча около сградата.

– Да, да – отговори Фред – Температурата ти се покачва.

– Но трябва също така да вземеш тези масивни Гнойно-изпгълващи циреи – каза Джордж – А все още не сме ги изпитали напълно.

– Не виждам никакви циреи – каза Рон, като гледаше близнаците.

– Разбира се, че не виждаш – каза мрачно Фред – Те не са на мястото, което обикновено показваме на публиката.

– Но докато седиш на метлата, те могат да те накарат да почувстваш болка в...

– Добре, слушайте всички – каза Анджелина, като се показа от капитанската стая – Знам, че времето не е идеално, но има шанс да играем срещу Слидерин при подобни условия, така че ще е добре да се опитаме да се приспособим. Хари, не можеш ли да направиш нещо с очилата си, за да не ги замъглява дъждът, както когато играхме срещу Хафълпаф?

– Хърмаяни го направи – каза Хари. Той извади пръчката си, докосна очилата и изрече:

– Импервиус! ОК. Да тръгваме.

Всички прибраха пръчките във вътрешните джобове на робите си, нарамниха метлите си и последваха Анджелина във от съблекалните.

Те шляпаха през дълбоката кал към средата на игрището, видимостта беше все още много лоша дори и с магията Импервиус, светлината се скриваше бързо и земята беше мокра.

– Добре, изчакайте свирката ми – извика Анджелина.

Хари се отгласна от земята, като пръскаше кал във всички посоки и се издигна нагоре, разбира се, вятърът леко го дърпаше.

Той нямаше идея как ще види сница в такова време, имаше достатъчно трудности с виждането на един блъджър, с който те тренираха, след минута блъджъра едва не го изхвърли от метлата и той трябваше да използва „Мързеловото преобръщане около дръжката“ за да го избегне. За нещастие Анджелина не видя това. Фактически тя не можеше да вижда нищо, никой от тях нямаше представа какво правят другите. Вятърът се засили, дори и от разстояние Хари можеше да чуе свистящите звуци на дъжда да раздвижват повърхността на езерото.

Анджелина ги задържа близо час преди да признае поражението си. Тя поведе своя прогизнал и кисел отбор обратно към съблекалните, като отбеляза, че тренировката не е била загубено време, без нотки на убеденост в гласа си. Фред и Джордж изглеждаха видимо раздразнени, двамата накуцваха и потреперваха при всяко движение. Хари можеше да ги чуе как се оплакват с ниски гласове, докато бършеше мократа си коса.

– Мисля, че няколко от моите бяха скъсани – каза глухо Фред.

– Моите не са – каза Джордж през стиснати зъби – пулсират като луди Чувствам се по-голям от нещо...

– УФ! – каза Хари.

Той притисна кърпата до лицето си, очите му се насълзиха от болка. Белегът на челото му почна да го пари отново, по-болезнено от всякога.

– Какво става? – попитаха няколко гласа.

Хари се показа иззад пешкира си; съблекалнята беше размазана, защото не носеше очилата си, но все още можеше да каже, че всички лица бяха извърнати към него.

– Нищо – промърмори той – бръкнах си в окото, това е.

Но той хвърли към Рон съучастнически поглед и двамата се обърнаха с гръб към останалите от отбора, загърнати в наметалата си и с нахлупени ниско на ушите шапки.

– Какво стана? – попита Рон в момента, когато Алиша изчезна през вратата – Белегът ли беше?

Хари кимна.

– Но... – изглеждайки уплашен, Рон отиде до прозореца и погледна

навън в дъжда – той... той не може да е близо до нас, нали?

– Не – промърмори Хари, като седна на пейката и притисна челото си – Той е вероятно на мили оттук. Боли защото... той е... ядосан.

Хари нямаше желание да изрече тези думи, прозвучаха му сякаш ги изрича някой друг, но знаеше, че са верни. Той не знаеше как е узнал това, но знаеше: Волдемор, където и да беше, каквото и да правеше, беше нарастващо ядосан.

– Видя ли го? – попита ужасен Рон – Получи ли... видение или нещо такова?

Хари гледаше към краката си, позволявайки на паметта и ума си да си починат.

Смушаващи сплетени от форми, крещящ хор от гласове...

– Той иска нещо да бъде направено и то не се е случило достатъчно бързо – каза той.

Отново Хари беше изненадан да чуе думите излязли от устата му и отново знаеше, че са верни.

– Но... откъде знаеш? – попита Рон.

Хари поклати глава и покри очи с ръцете си, притискайки ги до слепоочията си. Малки звездички запулсираха от тях. Той почувства, че Рон сяда на пейката до него и знаеше, че Рон го наблюдава.

– Това ли е, което беше последния път? – попита приглушено Рон – Когато белегът те болеше в кабинета на Умбридж? Ти-Знаеш-Кой е бил ядосан?

Хари поклати глава.

– Тогава какво е?

Хари се замисли. Той беше погледнал лицето на Умбридж... белегът започна да го боли... и той имаше онова странно чувство в стомаха си... странно, ускорено усещане... щастливо чувство... но разбира се, той не можеше да разпознае какво е било, тъй като се чувстваше ужасно.

– Последният път беше защото той беше доволен – отговори – Наистина доволен. Мислеше си... нещо хубаво ще се случи. И нощта преди да се върнем в Хогвортс... – Хари си помисли за момента за нощта на Грималд Плейс в спалнята на Рон, когато белегът пак го болеше – Тогава той беше бесен.

Той погледна към Рон, който с благоволение му каза:

– Ти си над Трелони, приятелю.

– Аз не правя пророчества – каза Хари.

– Не, знаеш ли какво правиш? – каза Рон, като звучеше

едновременно уплашен и впечатлен – Хари, ти четеш ума на Ти-Знаеш-Кой!

– Не – каза Хари, като поклати глава – То е повече като... неговото настроение, предполагам... Просто получавам сигнали какво е настроението му. Дъмбълдор каза нещо подобно миналата година. Той каза, че когато Волдемор е близо до мен или когато наранява някого, аз мога да го кажа. Сега чувствам, когато той също е доволен...

Настъпи пауза. Дъждът и вятърът шибеха сградата.

– Трябва да кажеш на някого – каза Рон.

– Миналия път казах на Сириус.

– Добре, кажи му за този път.

– Нима мога? – каза раздражено Хари – Умбридж наблюдава сови-те и огньовете, не помниш ли?

– Добре тогава, Дъмбълдор.

– Току-що ти казах, той знае – отговори Хари.

Рон сви рамене.

– Хайде, все още имаме да упражняваме Мълчаливата магия.

Те забързаха обратно, минавайки през мократа земя без да разговарят. Хари бе потънал в мислите си. Какво беше това, което Волдемор искаше да бъде направено и не се беше случило достатъчно бързо?

– Той промени плановете си... плановете, които може да приложи в действие наистина много внимателно... нещо, което може да има само крадешком... като оръжие. Нещо, което той нямаше последния път.

Хари не бе размишлявал през седмицата върху тези думи, беше твърде погълнат от това което ставаше в Хогвортс, твърде зает да мисли за битките с Умбридж, несправедливата намеса на Министерството... но сега думите се върнаха към него и го накараха да се чуди. Гневът на Волдемор можеше да е предизвикан от това, че той не беше още сложил ръце върху оръжието, където и да е то. Беше ли му попречил Орденът да го вземе? Къде се пазеше то сега и от кого?

– Мимбулус мимблетония – каза гласът на Рон и Хари дойде на себе си, за да премине през отворения пред тях портрет.

Изглежда Хърмаяни си беше легнала рано, оставяйки Крукшанкс свит на кълбо в близкото кресло и асортимент от плетени шапки за духчета лежаха на масата до камината. Хари беше доста благодарен, че тя не е наоколо, защото нямаше никакво желание да дискутира с нея болката в белега си и да получи повторно съвета да каже на Дъмбълдор. Рон му хвърляше загрижени погледи, но Хари забодя нос в учебника по вълшебство и се опита да свърши съчинението си, но това беше само

предлог да се концентрира и до времето, когато Рон му каза, че си ляга, не бе написал нищо.

Настъпи полунощ, Хари четеше и препрочиташе пасажа за използването на скорбутовата трева, любовничето и кихавничето и не можеше да напише нито дума.

– Тези растения са по-ефикасни при мозъчни възпаления и умствена преумора и се използват най-вече при Объркващите и Омайващите отвари, където магьосникът желае да предизвика буйство и безразсъдство.

– Хърмаяни беше казала, че Сириус е станал безразсъден на Гримо Плейс. ... по-ефикасни при мозъчни възпаления и умствена преумора... Пророчески вести щяха да помислят, че мозъкът му е възпален, ако знаеха, че той усеща какво чувства Волдемор. ... използват най-вече при Объркващите и Омайващите отвари... объркваща бе думата, да; защо той знаеше какво е чувството на Волдемор? Каква беше тази връзка помежду им, която Дъмбълдор не можеше да обясни задоволително? ... където магьосникът желае...

Но Хари желаше да спи. ... да предизвика буйство...

Беше топло и удобно пред камината в креслото, с биещия по прозорците дъжд, мъркащият наблизко Крукшанкс и пламъците в камината.

Книгата падна от ръцете му с трясък на пода. Главата му се отпусна встрани.

Той вървеше по коридор без прозорци, стъпките му оттекваха в тишината. При вида на уголемяващата се врата в края на коридора, сърцето му заби силно от вълнение... ако само можеше да я отвори... да влезе вътре...

Той протегна ръка... пръстите му бяха на инчове...

– Хари Потър, сър!

Той се събуди рязко. Повечето свещи в стаята бяха изгаснали, само няколко догаряха още, но нещо се движеше наблизко.

– Кой е? – попита Хари, сядайки вдясно на креслото си. Огънят почти беше изгаснал, в стаята беше много тъмно.

– Доби носи вашата сова, сър! – отвърна пискливо гласче.

– Доби? – каза замаяно Хари, търсейки източника на гласа.

Домашното духче Доби седеше отстрани на масата, където Хърмаяни беше оставила половин дузина от своите плетени шапки. Неговите големи уши се подаваха от нещо, което приличаше на всички изплетени от Хърмаяни шапки заедно; той ги носеше една върху друга, главата му беше покрита около два или три фута, а най-горе Хари видя Хедуиг –

крещяща безгрижно и очевидно излекувана.

– Доби беше доброволец да върне совата на Хари Потър! – каза пискливо духчето с израз на обожание върху лицето – Професор Гръбли-Планк каза, че сега тя е добре, сър – Той се приведе в дълбок поклон и подобния му на молив нос се удари в каменната плоча на огнището, Хедуиг изкряска възмутено и качна на креслото на Хари.

– Благодаря ти, Доби! – каза Хари, като гладеше по главата Хедуиг и мигаше учестено, като се опитваше да си спомни вратата в съня си... тя беше ослепителна. Като оглеждаше Доби по-отблизо, той забеляза, че духчето носеше също и няколко scarves и огромен брой чорапи, от което краката му изглеждаха твърде големи за тялото му.

– Тъж... ти ли взе всичките дрехи, които Хърмаяни беше оставила тук?

– О, не, сър – каза щастливо Доби – Доби взе няколко и за Уинки, сър.

– Как е Уинки? – попита Хари.

Ушите на Доби бавно клюмнаха.

– Уинки все още пие много, сър – каза той тъжно, огромните му кръгли зелени очи, големи като топки за тенис, се сведоха надолу – Тя все още не се интересува от дрехи, Хари Потър. Нито някой от другите домашни духчета. Никой от тях вече няма да чисти кулата на Грифиндор, не и с шапките и чорапите скрити навсякъде, това ги обижда, сър. Доби всичко прави сам, сър, но за Доби няма значение, защото той винаги се е надявал да срещне Хари Потър и ето, че тази нощ желанието му се сбъдна! – Доби отново дълбоко се поклони – Но Хари Потър не изглежда щастлив. – Доби се изправи отново и боязливо пристъпи към Хари – Доби го чу да мърмори в съня си. Защо Хари Потър има лоши сънища?

– Не непременно лоши – каза Хари, като се прозяваше и разтъркваше очи – Имал съм и по-лоши.

Духчето гледаше изпитателно Хари с огромните си очи. След това каза много сериозно, ушите му клюмнаха:

– Доби би искал да може да помогне на Хари Потър, Хари Потър освободи Доби и Доби е много, много по-щастлив сега.

Хари се усмихна.

– Не можеш да ми помогнеш, Доби, но благодаря за предложението.

Той взе книгата си по отвари и я затвори. Ще се опита да завърши съчинението си утре. Погледна осветените от светлината резки по

ръката си – резултата от наказанията му с Умбридж.

– Почакай за момент... има нещо, което можеш да направиш за мен, Доби – каза бавно Хари.

Духчето грейна.

– Назовете го, Хари Потър, сър!

– Трябва да намеря място, където 28 човека могат да упражняват Защита срещу Черните изкуства, без да ги намери някой от учителите. Специално – Хари постави ръка на книгата, така че резките изглеждаха перлено бели – професор Умбридж.

Той очакваше усмивката на духчето да изчезне и ушите му да клюмнат; той очакваше да каже, че това е невъзможно или нещо такова, но очакванията му не се оправдаха. Това, което не беше очаквал от Доби е да отскочи и да скръсти ръце.

– Доби знае перфектното място, сър! – каза щастливо духчето – Доби е слушал за него от другите духчета, когато дойде в Хогвортс. Сред нас е познато като Влез-И-Върви-стаята или още като Стаята на нуждата!

– Защо? – попита любопитно Хари.

– Защото това е стая, в която човек може да влезе само когато – каза Доби сериозно – наистина има нужда от нея. Понякога я има, понякога я няма, но когато я има винаги е екипирана според нуждите на търсещия. Доби я е използвал, сър – каза духчето, като понижи глас и изглеждаше виновно – когато Уинки беше много пиана, той я скри в Стаята на Изискването и намери там антидоти на бирения шейк и чудесно легло за домашни духчета, за да я сложи там... и Доби знае, че господин Филч е намирал там материали за чистене, сър, и...

– И ако наистина имаш нужда от баня – каза Хари, изведнъж спомняйки си нещо, което Дъмбълдор беше казал на бала миналата Коледа – дали ще я намериш пълна с тасчета за баня?

– Доби го очаква, сър – каза Доби, като кимаше енергично – Това е най-удивителната стая, сър.

– Колко човека знаят за нея? – попита Хари, като се изправи от креслото си.

– Само няколко, сър. Повечето хора се спъват в нея, когато имат нужда, но често не я намират отново, защото не знаят, че тя винаги е на услугите им, сър.

– Звучи брилянтно! – каза Хари, като сърцето му се разтуптя – Звучи перфектно, Доби. Кога можеш да ми я покажеш?

– По всяко време, Хари Потър, сър – каза Доби, поласкан от

ентузиазма на Хари – Може и сега, ако желаете.

За момент Хари се изкуши да тръгне с Доби. Беше на половината път от мястото, където бе скрил своята Мантия Невидимка, когато не за пръв път глас, който напомняше за шепота на Хърмаяни прозвуча в ушите му: безразсъдство... Преди всичко вече беше много късно, чувстваше се изтощен и трябваше да приключи съчинението за Снейп.

– Не тази нощ, Доби – каза неохотно Хари, потъвайки обратно в креслото си – Това е наистина важно... не бих искал да го пропиляя, нуждае се от подходящо планиране. Слушай, можеш ли просто да ми кажеш къде се намира тази Стая на нуждата и как се стига до нея?

Мантите им се издуваха и въртяха наоколо, докато джапаха през наводнените зеленчукови лехи за двойния час по билкология, където трудно можеха да чуят какво казва професор Спраут от удрящите се по прозорците дъждовни капки. Следобеда урокът по грижа за магически създания беше преместен в свободна класна стая на първия етаж и, за тяхно голямо облекчение, Анжелина събра отбора на обяда, за да им каже, че тренировката по куидич се отменя.

– Добре – каза спокойно Хари, когато тя му каза – защото намерих къде да проведем първата си сбирка по Защита срещу черните изкуства. Тази вечер, в осем часа, на седмия етаж насреща на гоблена, където Побърканият Барнабас е с онези тролове. Можеш ли да кажеш на Кейти и Алиша?

Тя изглеждаше леко объркана, но обеща да каже на другите. Хари гладно се върна към своите наденички и пюре. Когато се обърна, за да си вземе тиквения сок, забеляза наблюдаващата го Хърмаяни.

– Какво? – каза той бързо.

– Добре... знаеш, че плановете на Доби не винаги са сигурни. Не помниш ли, когато едва не изпотроши костите на крака ти?

– Това не е просто една от смахнатите идеи на Доби, Дъмбълдор също знае за тази стая, той ми я показа преди бала миналата година.

Изразът на Хърмаяни се проясни.

– Дъмбълдор ти е казал за това?

– Просто спомена – отвърна Хари.

– О, добре, тогава значи всичко е наред – каза настръхнало Хърмаяни и не повдигна повече възражения.

Заедно с Рон те прекараха по-голямата част от деня търсейки хората, които се бяха записали в списъка в „Главата на свинята“ и съобщавайки им мястото на срещата. За разочарование на Хари Джини беше тази, която намери първа Чо Чан и приятелката ѝ, накрая на обяда той

беше сигурен, че новината е стигнала до всичките 25 човека, които се бяха събрали в „Главата на свинята“.

В седем и половина Хари, Рон и Хърмаяни напуснаха общата стая на Грифиндор, Хари носеше в ръката си парче пергамент. На петокорусниците беше позволено да се разхождат по коридорите до девет часа, но и тримата изглеждаха нервни по пътя към седмия етаж.

– Следвайте ме – предупреди Хари, разгъвайки парчето пергамент на края на последното стъпало, написа нещо с пръчката си и промърмоори – Тържествено се заклевам, че ще върша пакости!

Картата на Хогвортс се появи върху бялата повърхност на пергамента Тънки черни точки се движеха с надписани по тях имена, показвайки кой къде се намира.

– Филч е на втория етаж – каза Хари, като държеше картата близо до очите си – и госпожа Норис е на четвъртия.

– А Умбридж? – попита загрижено Хърмаяни.

– В кабинета си – посочи Хари – О'кей, да вървим.

Те забързаха по коридора към мястото, показано от Доби, където на стената беше закачен гоблен, показващ смахнатия Барнабас, опитващ се да тренира балет от тролове.

– О'кей – каза спокойно Хари, докато прояден от молци трол спря в своя неуморим танц – Доби каза да минем през стената, като три пъти се разхождаме около стената и се концентрираме върху това, от което наистина се нуждаем.

Те го направиха, обърнаха се към прозореца до бялата стена, от другата страна на която имаше ваза с човешки ръст. Рон присви очите си в опит да се концентрира, Хърмаяни шепнеше нещо под носа си, пръстите на Хари бяха сключени.

– Имаме нужда от място, където да се научим да се бием... – мислеше той – Просто ни дай място, където да практикуваме... някъде, където не могат да ни намерят...

– Хари – каза остро Хърмаяни, когато преминаха за трети път.

На стената се появи висока полирана врата. Рон я изгледа предпазливо. Хари стигна до нея, хвана ръчката на бравата, отвори вратата и влезе в просторна стая, осветена със запалени факли като тези, които осветяваха подземията на осмия етаж.

По стените имаше дървени шкафове и вместо столове имаше големи възглавници на пода. Комплект от полици в отдалечения край на стаята съдържаше уреди като Опасноскопи, Тайни сензори и голям Враголед, който Хари беше виждал предишната година в кабинета на Муди.

– Ще свършат добра работа, когато упражняваме Зашеметяването – каза ентузиазизирано Рон, побутвайки с крак една от възглавниците.

– И само погледнете тези книги! – възкликна развълнувано Хърмаяни, като прокара пръст по голямата лавица, пълна с тежки томове книги – Кратко изложение на основните проклетия и тяхното действие... Тъмните изкуства са надхитрени... Заклинания при самозащита... уау! – Тя погледна към Хари, лицето ѝ гореше и той видя наличието на хиляди книги, които най-накрая убедиха Хърмаяни, че това, което правят е правилно – Хари, това е великолепно! Тук има всичко, от което се нуждаем!

Тя взе Нещастията за нещастните от полицата, потъна в най-близката възглавница и започна да чете.

На вратата се чу леко почукване. Хари погледна наоколо. Бяха пристигнали Джини, Невил, Лавендър, Парвати и Дийн.

– Лелеее – каза впечатлен Дийн, докато се оглеждаше – Какво е това място?

Хари започна да обяснява, но преди да завърши, дойдоха още хора и трябваше да започне отначало. Когато стана осем часа, всяка възглавница беше заета. Хари отиде до вратата и завъртя ключа, всички се умълчаха и го погледнаха.

– Добре – каза леко изнервен Хари – Това е мястото, което намерихме за нашите упражнения по защита и вие... ъ-ъ-ъ... очевидно сметнахте, че е ОК.

– Фантастично е! – каза Чо и няколко човека промърмориха в съгласие.

– Ексцентрично е – каза намръщено Фред – Крихме се тук веднъж от Филч, помниш ли, Джордж? Но тогава то просто беше дръжка на метла.

– Хей, Хари, какво е това? – попита Дийн от ъгъла на стаята, посочвайки опасноскопите и врагогледа.

– Тъмни детектори – каза Хари, стъпвайки между възглавниците – Основно показват когато Тъмни магьосници или врагове са наоколо ви, но не може да се разчита много на тях, защото може да са повредени.

Той погледна към врагогледа, сенчести фигури се движеха в него, но никоя не беше разпознаваема. Обърна му гръб.

– Добре, мислех с какво ще се заемем най-напред и – Хари забеляза вдигнатата ръка – Какво, Хърмаяни?

– Мисля, че трябва да си изберем водач – каза Хърмаяни.

– Хари е водач – каза веднага Чо, като погледна към Хърмаяни

сякаш е полудяла.

Стомахът на Хари получи спазми.

– Да, но мисля, че трябва да го гласуваме – каза невъзмутимо Хърмаяни – Това е просто формалност, която му дава власт. И така, кой иска Хари да е нашият водач?

Всеки вдигна ръка, дори Захариас Смит, който го направи не много охотно.

– Ъ-ъ-ъ... добре, благодаря – каза Хари, чието лице беше почервено – и какво, Хърмаяни?

– Също мисля, че трябва да имаме име – каза тя весело, с все още вдигната във въздуха ръка – Това ще ни създаде колективен дух и чувство за общност, не мислите ли?

– Може ли да бъдем Анти-Умбридж лига? – попита с надежда Анджелина.

– Или група – Министерството на магията са тъпаци? – предложи Фред.

– Мислех си – каза Хърмаяни, като се намръщи на Фред – повече за име, което не казва на всеки какво сме и ще го използваме само помежду си на сигурни сбирки.

– Защитна асоциация? – попита Чо – Накратко ДА и никой няма да разбере за какво говорим.

– Да, ДА звучи добре – каза Джини – Звучи почти като най-лошия страх на Министерството – ДА /Армията на Дъмбълдор/

При това наоколо се чу одобрително мърморене и смях.

– Всички ли са за ДА? – попита началнически Хърмаяни и започна да брой – Гласуването приключи... болшинство!

Тя извади парчето пергамент с подписите им и написа отгоре с големи букви

АРМИЯТА НА ДЪМБЪЛДОР

– Добре – каза Хари, когато тя седна – Можем ли да започнем вече с упражненията? Мислех, че първото, което трябва да направим е Експелиармус, знаете – Магията за обезоръжаване. Тя е основна и много често се прилага.

– О, моля те – каза Захариас Смит, като завъртя очи – Не мисля, че Експелиармус наистина ще ни помогне срещу Вие-Знаете-Кой.

– Аз я използвах срещу него – каза спокойно Хари – Тя спаси живота ми през юни.

Смит отвори глупаво устата си. Останалата част от стаята притихна.

– Но ако мислиш, че е под равнището ти, можеш да си тръгнеш – каза Хари.

Смит не помръдна. Нито друг.

– О'кей – каза Хари, устните му се навлажниха леко, погледите на всички бяха вперени в него – Предлагам да се разделим по двойки и да започваме.

Чувстваше се странно да дава инструкции, но също толкова странно беше, че и останалите ги изпълняваха. Всеки стана и си избра партньор с изключение на Невил, който остана сам.

– Можеш да се упражняваш с мен – каза му Хари – Добре, отброяваме до три, тогава... едно, две, три...

Стаята се изпълни с викове „Експелиармус!“ Пръчките летяха във всички посоки, пропуснати заклинания удряха книгите на лавицата и ги караха да се издигат във въздуха. Хари беше твърде бърз за Невил, чиято пръчка падна от ръката му, удари тавана и с няколко искри падна върху библиотеката, откъдето Хари я повика с призоваваща магия. Като хвърли поглед наоколо, той си мислеше, че е бил прав да предложи да започнат с основата, много от хората не успяваха да обезоръжат опонента си, а просто ги караха да подскочат наоколо.

– Експелиармус! – каза Невил и Хари, хванат натясно, изпусна пръчката си, която излетя във въздуха.

– Направих го! – каза сияещ Невил – Никога не съм успявал преди! **НАПРАВИХ ГО!**

– Много добре – каза окуражително Хари, като реши да не отчита това, че при реален дуел опонентът на Невил би размахал своята пръчка от обратната страна на посоката, която бе избрал той – Слушай, Невил, можеш ли да се поупражняваш с Рон и Хърмаяни, за да мога да видя как се справят другите?

Хари отиде в средата на стаята. Нещо много странно се случваше със Захариас Смит. Всеки път, когато отвореше уста, за да обезоръжи Антъни Голдщайн, неговата собствена пръчка излиташе от ръката му, без дори Антъни да издаде и звук. Хари не трябваше да отива далеч, за да разгадае мистерията: Фред и Джордж бяха на няколко крачки от Смит и насочваха пръчки към гърба му.

– Съжалявам, Хари – каза бързо Джордж, когато Хари ги изгледа – Няма да се повтори.

Хари се разхождаше около другите двойки, като поправяше тези,

които казваха заклинанието грешно. Джини беше в двойка с Майкъл Корнър, тя се справяше много добре, което означаваше, че или Майкъл беше много слаб, или не желаше да я нарани. Ърни Макмилън размахваше пръчката си излишно, което даваше време на партньора му да се защити, братята Крийви бяха ентузиазирани, но нестабилни и главни виновници за падащите от библиотеката книги, Луна Лавгуд беше на моменти.

– ОК, спрете! – викна Хари – Стоп! СТОП!

– Имам нужда от свирка – помисли си и незабавно намери една да лежи върху книгите на една от лавиците. Той я взе и свирна силно. Всички свалиха пръчките си.

– Не беше лошо – каза Хари – но има място за подобрене – Захариас Смит го погледна – Да опитаме пак!

Той отново се придвижи из стаята, спря и започна да подсказва. Бавно генералното изпълнение се подобри.

Той избягваше да се приближава до Чо и приятелката ѝ, но след като по два пъти се доближи до останалите двойки, почувства, че не може повече да ги пренебрегва.

– О, не – каза доста буйно Чо, когато той се приближи – Експелиармиус! Исках да кажа Експелимелиус! Аз – о, съжалявам, Мариета!

Къдравата коса на приятелката ѝ пламна, Мариета я изгаси с пръчката си и погледна Хари, като мислеше, че е по негова вина.

– Ти ме притесняваш, правех я доста добре преди да дойдеш – каза печално Чо на Хари.

– Това беше много добре – излъга Хари, но когато тя повдигна вежди, каза:

– Добре де, беше отвратително, но мисля, че можеш да изпълниш магията правилно. Гледах те.

Тя се разсмя. Приятелката ѝ Мариета ги погледна и се обърна.

– Не ѝ обръщай внимание – промърмори Чо – Тя не искаше да е тук, но я накарах да дойде с мен. Родителите ѝ са ѝ забранили да прави каквото и да е било, което би могло да ядоса Умбридж. Разбираш ли, майка ѝ работи в Министерството.

– А твоите родители? – попита Хари.

– Те също са ми забранили да вървя срещу Умбридж – каза гордо Чо – но ако мислят, че след това, което се случи със Седрик няма да се бия срещу Ти-Знаеш-Кой...

Тя се прекъсна, изглеждайки доста сконфузена и между тях настъпи тишина. Пръчката на Тери Буут профуча покрай ухото на Хари и

удари по носа Алиша Спинет.

– Добре, баща ми е голям поддръжник на всичко, което е анти-Министерството – каза гордо Луна Лавгуд, като се появи зад гърба на Хари и се намеси в разговора, докато Джъстин Финч-Флетчли се опитваше да се размотае от робите, които беше увил върху главата си – Той винаги е казал, че не вярва в нищо, което казва и прави Фъдж; искам да кажа, в броя таласъми, които е убил Фъдж! И разбира се, той използва Департамента на мистериите, за да създава ужасни отрови, които дава на всеки, който е срещу него. И също така неговият Umgubular Редоразрушител...

– Не питай – промърмори Хари на Чо, която понечи да отвори уста. Тя се изкиска.

– Хей, Хари – повика го Хърмаяни от другия ъгъл на стаята – Провери ли времето?

Той погледна часовника си и остана шокиран, че вече е девет и половина, което означаваше, че незабавно трябва да се върнат в своите общи стаи или рискуваха да бъдат хванати и наказани от Филч. Той надусвирката си, всеки спря да вика „Експелиармус!“ и последната двойка пръчки тупнаха на пода.

– Добре, всичко мина много добре – каза Хари – Но е време да свършваме. На същото място по същото време следващата седмица?

– По-скоро – каза Дийн Томас нетърпеливо и много от хората промърмориха в знак на съгласие.

Анджелина каза бързо:

– Сезонът по квидич започва и също трябва да тренираме.

– Нека тогава да е следващата сряда – каза Хари – тогава ще решим кога да се събираме. Хайде, по-добре е да тръгваме.

Той отново извади Хитроумната карта и я провери внимателно за следи от учители на седмия етаж. Остави ги да си тръгнах на тройки и четворки, наблюдавайки точиците им загрижено, за да види дали са се прибрали нормално в спалните си; Хафълпафците в основния коридор, който водеше също до кухнята; Рейвнклоувците – към кулата от западната страна на замъка и Грифиндорците – по коридора към портрета на Дебелата дама.

– Това беше наистина добро, много добро, Хари – каза Хърмаяни, когато бяха останали само тримата.

– Да, беше! – каза ентусиазирано Рон, когато излязоха през вратата и погледнаха как тя се затваря в камъка зад тях – Видя ли ме как обезоръжих Хърмаяни, Хари?

– Само веднъж – сопна се Хърмаяни – Аз те обезоръжих много

повече пъти, отколкото ти мен.

– Не беше само веднъж, направих го най-малко три пъти.

– Да, ако смяташ оня път, когато падна и спъвайки се, изби пръчката от ръката ми.

Те продължиха да спорят през целия път до общата стая, но Хари не ги слушаше. Той хвърляше по едно око на Хитроумната карта и мислеше за това как Чо му беше казала, че я кара да се чувства нервна.

Глава 19. Лъвът и Змията

През следващите две седмици Хари се чувстваше така, сякаш носеше някакъв талисман в гърдите си, сгряваща тайна, която му беше опора в часовете на Умбридж и дори му даваше сили да ѝ се усмихва учтиво, когато гледаше в изпъкналите ѝ очи. Той и ДА (Армията на Дъмбълдор) ѝ се противопоставяха под самия ѝ нос, оправдавайки най-лошите ѝ страхове и притесненията на Министерството, и когато в нейните часове трябваше да чете книгата на Уилбърт Слинкхард, той се връщаше към удовлетворителните спомени от последната им среща, спомняйки си как Невил успешно обезоръжи Хърмаяни, как Колийн Крийви успя да направи Препречащата магия след упорити усилия в три поредни събирания, как Парвати Патил направи толкова силно Смаляващо проклетие, че смали масата и всички врагоскопи до размерите на пращинки.

Той смяташе, че е почти невъзможно да определят една вечер в седмицата за редовни срещи на АД, след като и трите отбора имаха отделни тренировки по квидич, които често променяха датата си, заради лошите климатични условия. Но Хари не съжаляваше за това, той имаше чувството, че може би е по-добре, времето за техните срещи да бъде неопределено. Ако някой ги следеше, щеше да бъде трудно да ги разкрие.

Хърмаяни скоро измисли много умен начин за осведомяване на всички членове за времето и датата на следващото събиране, в случай че трябва да бъде променена веднага. Щеше да изглежда подозрително, ако ученици от различни домове прекосяваха твърде често Голямата зала, за да си говорят. Тя даде на всеки от членовете на АД фалшив галеон. Рон беше много развълнуван, когато видя за пръв път кошницата и беше убеден, че тя наистина раздава злато.

– Виждате ли цифрите по ръба на монетата? – каза Хърмаяни, вдигайки една за проба в края на четвъртата им среща. Монетата блестеше лъскава и жълта на светлината на факелите – Върху истинските галеони това е просто сериен номер, който казва на таласъмните къде е отлята монетата. Обаче цифрите върху тези фалшиви монети ще се променят и ще показват времето и датата на следващата ни среща. Монетите ще започнат да парят, ако датата е променена, така че, ако си ги носите в джобовете ще можете да ги почувствате. Всеки ще вземе по една и когато Хари определи датата на следващата среща, той ще промени числата на монетата си, а понеже направих Повтарящо заклинание на монетите, те

всички ще се променят, подражавайки на неговата.

Думите на Хърмаяни бяха посрещнати с пълна тишина. Тя гледаше объркано всички вперени в нея лица.

– Ами... Мислех, че е добра идея – каза тя несигурно – Имам предвид, че дори и Ъмбридж да ни накара да си обърнем джобовете, няма нищо съмнително в това да носим галеони, нали? Но... ако не искате да ги използваме...

– Можеш да правиш Повтарящо заклинание? – попита Тери Бут.

– Да – каза Хърмаяни.

– Но това е... това е заклинание със степен на трудност ТРИТОН, това е... – каза той тихо.

– О – каза Хърмаяни, опитвайки се да изглежда скромно – О... ами... да, предполагам, че е.

– Как така не си в Рейвънклоу? – попита той, зяпнал Хърмаяни с учудване – С ум като твоя?

– Ами, Разпределящата шапка сериозно обмисляше да ме прати в Рейвънклоу, докато ме разпределяше – каза грейнала Хърмаяни – но накрая реши, че ще съм в Грифиндор. Е, означава ли това, че ще използваме галеоните?

Чу се одобрително мърморене и всички се изредиха да вземат своя галеон от кошницата. Хари гледаше отстрани Хърмаяни.

– Знаеш ли на какво ми напомня това?

– Не, на какво?

– Белезите на смъртожадните. Когато Волдемор докосне един от тях, белезите на всички почват да парят и така разбират, че трябва да се присъединят към него.

– Ами... да – каза тихо Хърмаяни – всъщност оттам взех идеята... Но забележи, че аз реших да отпечатам датата на парче метал, много по-добре, отколкото върху кожата на нашите членове.

– Да... Предпочитам твоя начин – каза ухилено Хари, докато пускаше галеона си в джоба – Предполагам, че единствената опасност е, че можем случайно да ги похарчим.

– Едва ли – каза Рон, който разглеждаше своя фалшив галеон с печална въздишка – Нямам никакви истински галеони, с които да го объркам.

След като наближи първият куидичен мач за сезона Грифиндор срещу Слидерин, срещите на ДА бяха преустановени, защото Анджели-на настояваше за почти всекидневни тренировки. Фактът, че купата по куидич, не беше печелена от доста отдавна, увеличи значително

интереса и вълнението, придружаващи предстоящата игра. Хафълпаф живо се интересуваха от резултата, те, разбира се, щяха да играят и с двата отбора през годината. А отговорниците за домовете на състезаващите се отбори, въпреки че се опитваха да го прикрият под съвестни изисквания за спортменство, определено искаха техният отбор да бъде победител. Хари разбра колко много професор Макгонъгол държи на победата над Слидерин, след като тя се въздържа да им даде домашна работа в седмицата преди мача.

– Мисля, че сте заети с достатъчно работа в момента – каза тя високомерно.

Никой не можеше да повярва на ушите си, когато тя погледна към Хари и Рон и каза строго:

– Наистина свикнах да виждам Купата по квидич в кабинета си, момчета, и никак не ми се иска да я връча на професор Снейп, така че ще използвате допълнителното време за тренировка, нали?

Снейп поддържаше отбора си също толкова горещо. Той толкова често запазваше квидичното игрище за тренировките на Слидерин, че на грифиндорците трудно се удаваше възможност да поиграят. Също така си правеше оглушка с многото оплаквания заради опитите на слидеринци да омагьосат играчите на Грифиндор по коридорите. Когато Алиша Спинет се появи в болничното крило с толкова гъсто обрасли вежди, че ѝ пречеа да вижда като стигаха до устата, Снейп настояваше, че тя е пробвала да си направи Заклинание за съгъстяване на косата и отказа да изслуша четиринайсетимата очевидци, които твърдяха, че са видели пазачът на Слидерин, Майлс Блетчли да я атакува в гръб с проклятието, докато тя работела в библиотеката.

Хари беше оптимист относно шансовете на Грифиндор – преди всичко, те никога не бяха губили от отбора на Малфой. По общо признание, Рон все още не можеше да се мери с Ууд, но се беше занимавал изключително усърдно, за да стане по-добър. Най-голямата му слабост беше тенденцията да губи увереност след някоя груба грешка, след като му вкарваха един гол, той се смущаваше и заради това допускаше още. От друга страна, Хари беше виждал Рон да прави няколко наистина грандиозни спасявания, когато беше във форма, по време на една забележителна тренировка той увисна с една ръка за метлата си и ритна куофъла толкова далеч от обръча, че той прелетя над цялото игрище и мина през централния обръч в другия край, останалите от отбора сравниха това спасяване със спасяването, направено скоро от Бари Райън, Ирландският национален пазач, срещу най-добрият търсач на Полша, Ладислав

Заможки. Дори Фред каза, че сега той и Джордж наистина се гордеят с Рон и сериозно обсъждат дали да признаят, че имат роднинска връзка с него, нещо което, както го уверяваха, се опитвали да отрекат от четири години насам.

Единственото нещо, което наистина притесняваше Хари, беше колко много се поддава Рон на тактиката слидеринския отбор да го разстройват още преди да са излезли на игрището. Хари понасяше язвителните им коментари вече повече от четири години, така че подхвърляния като „Хей, Потти, чух, че Уорингтън се е заклел да те срине от метлата ти в събота!“ не можеха да го разгневят и само го караха да се смее.

– Мерникът на Уорингтън е толкова разстроен, че бих се разтревожил повече, ако се цели в някой, който е до мен – отвърна Хари, като разсмя Рон и.

Хърмаяни и изтри самодоволната усмивка от лицето на Панси Паркинсън.

Но Рон никога не беше понасял такава безмилостна серия от обиди, подигравки и заплахи. Когато слидеринци, някои от които бяха седмолкурсници, значително по-големи от него, просъскаха, докато минаваха по коридорите „Застла ли си леглото в болничното крило, Уизли?“, той не се засмя, но лицето му придоби зеленикав оттенък. Когато Драко Малfoy изимитира как Рон изпуска куофъла (което му се случваше всеки път, когато двамата се видеха), ушите на Рон пламнаха в червено и ръцете му така се разтрепериха, че в този момент със сигурност би изпуснал каквото и да държеше.

Октомври си отиде с устрема на виещите ветрове и плющиящия дъжд. Дойде ноември, студен като замръзнало желязо, със сутрешни слани и ледени виелици, атакуващи откритите ръце и лица. Небето и таванът в Голямата зала придобиха блед, бисерно сив цвят, планините около Хогвортс се покриха със сняг, а температурата в замъка падна толкова ниско, че между часовете много ученици носеха дебелите си защитни ръкавици от змейска кожа в коридорите.

Утрото преди мача изгря светло и студено. Когато се събуди, Хари погледна към леглото на Рон, който седеше прав като бастун, с ръце около коленете и гледаше втренчено в пространството.

– Добре ли си? – попита Хари.

Рон кимна, но не отговори. Хари беше принуден да си спомни как Рон без да иска си направи Бълващо плужещи заклинание, тогава изглеждаше също толкова блед и потен и дума не можеше да става да си отвори устата.

– Просто трябва да закусиш – каза Хари бодро – Хайде!

Когато пристигнаха в Голямата зала, тя беше почти пълна, разговорите бяха по-гръмогласни и настроението беше по-оживено от обикновено. Когато минаха покрай масата на Слидерин, се надигна шум. Хари се огледа и видя, че като прибавка към обичайните зелено сребърни шалчета и шапки, всички слидеринци носеха сребърни значки във формата на нещо, подобно на корона. По някаква причина много от тях махаха на Рон, смеейки се шумно. Докато минаваха, Хари се опита да види какво пише на значките, но беше твърде загрижен по-бързо да отведе Рон до тяхната маса и не се забави достатъчно дълго, за да прочете надписа.

Те бяха посрещнати с насърчителни викове на масата на Грифиндор, където всички носеха червено и златно, но поздравите съвсем не повдигнаха духа на Рон и явно изсмукаха последния остатък от смелостта му, той се строполи на най-близката пейка и изглеждаше така, сякаш това му е последното хранене в живота.

– Трябва да съм луд да правя това – прошепна той пресипнало – Луд!

– Не бъди такъв глупак – каза Хари твърдо, докато си сипваше овесени ядки – Ще се представиш чудесно. Нормално е да си нервен.

– Аз съм боклук – изхриптя Рон – Отвратителен съм. Не мога да играя, дори животът ми да зависи от това. Какво съм си мислил?

– Овладей се – каза Хари строго – спомни си за спасяването, което направи онзи ден с крак, дори Фред и Джордж казаха, че е великолепно.

Рон се обърна с измъчено лице към Хари.

– Стана случайно – нещастно прошепна той – Не мислех да го направя... Бях се изплъзнал от метлата си, докато вие не гледяхте и когато се опитах да се кача обратно, ритнах куофъла случайно.

– Е – каза Хари, съвземайки се бързо от неприятната изненада – няколко случайности като тази и победата ни е в кърпа вързана, нали?

Хърмаяни и Джини седнаха срещу тях. И двете носеха червено златни шалчета, ръкавици и розетки.

– Как се чувстваш? – попита Джини Рон, който изучаваше капките мляко в празната си паница и май сериозно обмисляше дали да не повърне в нея.

– Просто е нервен – каза Хари.

– Е, това е добър знак, никога не съм смятала, че можеш да се представиш добре на изпитите, ако не си нервен поне малко – каза Хърмаяни искрено.

– Здравейте – каза един глъхнещ и сънлив глас зад тях.

Хари вдигна глава. Луна Ловгуд се беше довялякла от масата на Рейвнклоу. Много хора я зяпяха, а някои открито се смееха и я сочеха, беше успяла да се сдобие с шапка във формата на лъвска глава с реални размери, която се клатушкаше несигурно на главата ѝ.

– Подкрепям Грифиндор – каза Луна, сочейки без необходимост шапката си – Вижте какво прави...

Тя се протегна и почука шапката с пръчката си. Тя отвори широко уста и нададе изключително реалистичен рев, който накара всички, които бяха наблизко да подскочат.

– Страхотна е, нали? – каза Луна щастливо – Исках да я омагьосам да дъвче змия, която щеше да представлява Слидерин, но нямаше време. Все едно... късмет, Роналд!

Тя се отдалечи. Още не се бяха съвзели от шока от шапката на Луна, когато Анджелина дойде забързана при тях, придружена от Кейти и Алиша, чиито вежди Мадам Помфри благосклонно беше направила отново нормални.

– Когато сте готови – каза тя – отиваме към игрището да проверим условията и да се преоблечем.

– След секунда сме там – отвърно Хари – Само Рон да закуси.

Все едно, след десет минути стана ясно, че Рон не може да хапне нищо повече и Хари си помисли, че е по-добре да го заведе долу в съблекалните. Когато се вдигнаха от масата, Хърмаяни също стана, хвана ръката на Хари и го дръпна настрани.

– Не позволявай на Рон да види какво пише на значките на слидеринците – прошепна тя бързо.

Хари я погледна въпросително, но тя поклати глава предупредително, Рон току-що се беше приближил към тях, изглеждащ замаян и отчаян.

– Късмет, Рон – каза Хърмаяни, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата – И на теб, Хари...

Докато прекосяваха Голямата зала Рон сякаш дойде полека-лека на себе си. Той докосваше лицето си там, където го беше целунала Хърмаяни и изглеждаше озадачен, сякаш не беше много сигурен какво точно се беше случило. Той изглеждаше твърде разсеян, за да забележи нещо около себе си, но Хари хвърли любопитен поглед към значките във форма на корона, докато минаваха покрай масата на Слидерин и този път успя да разчете гравираниите върху тях думи:

Уизли е нашият крал

С неприятното чувство, че това не може да означава нищо добро, той издърпа бързо Рон през Входната зала, надолу по каменните стъпала и навън на ледения въздух.

Замръзналата трева хрущеше под краката им, докато бързаха по оределите ливади към стадиона. В общи линии, нямаше вятър, а небето беше все същото бисерно бяло, което означаваше, че ще има добра видимост без неудобството от блестящата право в очите ти слънчева светлина. Хари посочи на Рон тези окуражителни условия, но тълпата започна да се излива от замъка към игрището.

– Добре. Току-що получих някои последни сведения за Слидерин – каза Анджелина, държейки парче пергамент – Миналогодишните биячи Дерик и Боул са напуснали, но както изглежда Монтегю е предпочел да ги замести с обичайните горили, отколкото с някой, който лети сравнително добре. Това са две момчета, които се казват Краб и Гойл, не знам много за тях...

– Ние знаем – казаха Хари и Рон в един глас.

– Е, не изглеждат достатъчно умни, за да могат да различат единия край на метлата от другия – каза Анджелина, пускайки пергаментата в джоба си – Но винаги съм била изненадана, че Дерик и Боул успяват да се ориентират на игрището без указателни знаци.

– Краб и Гойл са в същата категория – отвърна й Хари.

Те чуха стотици стъпала да изкачват издигнатите на хълма платформи. Някои пееха, но Хари не можеше да различи думите. Той почваше да се чувства нервен, но знаеше, че пеперудките в неговия стомах са нищо в сравнение с Рон, който се беше вкопчил в стомаха си с отпусната челюст и бледо сивкав цвят на лицето.

– Време е – каза тихо Анджелина, поглеждайки часовника си – Хайде, всички... късмет!

Всички от отбора станеха, нарамили метлите си, и в редица по един излязоха от съблекалнята навън на ослепителната слънчева светлина. Посрещна ги силна врява, в която Хари все още чуваше пеене, макар че беше заклусено от аплодисменти и подсвирквания.

Отборът на Слидерин ги чакаше. Те също носеха онези сребърни значки във формата на корона. Новият капитан, Монтегю, имаше същото телосложение като Дъдли Дърсли, с масивни мишници, подобни на космати чукове. Зад него се криеха Краб и Гойл, едри почти колкото него, и примигваха глупаво на слънцето, люлеейки новите си бухалки на

биячи. Малфой стоеше отстрани и слънцето проблясваше по бледорусата му глава. Той улови погледа на Хари и се ухили, потупвайки значката във форма на корона върху гърдите си.

– Капитани, стиснете си ръцете! – нареди съдията мадам Хууч, когато Анджелина и Монтегю се приближиха един към друг. Хари беше сигурен, че Монтегю се опита да счупи пръстите на Анджелина, въпреки че тя не трепна.

– Възседнете метлите си...

Мадам Хууч постави свирката в устата си и я наду.

Топките бяха освободени и четиринайсетте играчи се изстреляха нагоре. С ъгълчето на окоото си, Хари видя Рон да кръжи около обръчите. Хари се вдигна нагоре, избягвайки един блъджър и направи голяма обиколка на игрището, вирайки се за златист обтлясък; в другия край на стадиона Драко Малфой правеше същото.

– И ето Джонсън, Джонсън е с куофъла, какъв играч е само това момиче, повтарям го от години, но тя все още не иска да излезе с мен...

– ДЖОРДЪН! – извика професор Макгонъгол.

– Просто един забавен факт, професоре, прави нещата по-интересни... и тя минава под Уорингтън, минава Монтегю и... охх, удря я блъджър откъм Краб... Монтегю хваща куофъла, Монтегю води играта и... добър блъджър от Джордж Уизли, Монтегю изпуска куофъла, който е поет от Кейти Бел, Кейти Бел от Грифиндор връща топката на Алиша Спинет, но тя е далеч...

Коментарът на Лий Джордан ечеше над стадиона и Хари го слушаше колкото можеше по-внимателно, въпреки вятъра, свирещ в ушите му и врявата на тълпата, която викаше, дюдюкаше и пееше.

– ... лъже Уорингтън, избягва блъджър... близо беше, Алиша... и тълпата харесва това, само ги чуйте, какво е това, което пеят?

И когато Лий прекъсна коментара си, за да слуша, песента се надигна гръмка и ясна откъм зелено-сребърното море в сектора на Слидерин по трибуните:

Уизли нищичко не може да спаси,
Не може да опази един обръч дори,
Затова Слидерин цял е запял:
Уизли е нашият крал!
Уизли е роден във кофа за боклук,
Той винаги пропуска куофълите тук,
Уизли победата ни е обещал

Уизли е нашият крал!

– ... и Алиша подава на Анджелина! – извика Лий, докато Хари се свиваше с врящи вътрешности от това, което беше чул току-що. Той разбра, че Лий се опитва да заглуши думите на песента – Хайде сега, Анджелина – изглежда че ще натрие носа на пазача!... ТЯ СТРЕЛЯ... ТЯ... аааааах...

Блетчли, пазачът на Слидерин беше спасил гола, той хвърли куофъла на Уорингтън, който препусна с него, промушвайки се между Алиша и Кейти; песента от трибуните ставаше все по-силна и по-силна, сякаш се приближаваше все по-близо и по-близо до Рон.

Уизли е нашият крал,
Уизли е нашият крал,
Той винаги допуска гол,
Уизли е нашият крал!

Хари не можа да се съдържи. Той прекъсна търсенето на снича, за да гледа Рон, самотна фигурка в далечния край на игрището, едва крепящ се във въздуха пред трите обръча, докато едрият Уорингтън го атакуваше.

– ... и Уорингтън е с куофъла, насочва се към гол, той е извън обсега на блъджърите и само пазачът е отпред...

Вълната от пеене се надигна от трибуните на Слидерин отдолу:

Уизли нищичко не може да спаси,
Не може да опази един обръч дори

– ... да, това е първият изпит на новия пазач на Грифиндор Уизли, брат на биячите Фред и Джордж и обещаващ нов талант в отбора – давай, Рон!

Но откъм края на Слидерин се чува тържествуващи викове, Рон се беше спуснал надолу с разперени ръце и куофъла прелетя между тях през централния обръч на Рон.

– Десет точки за Слидерин! – чу се гласа на Лий сред аплодисментите и виковете на тълпата долу – тъй че резултатът е десет на нула за Слидерин – лош късмет, Рон!

Слидеринците пееха още по-силно:

Уизли е роден във кошче за боклук,
Той винаги пропуска куофълите тук

– Топката отново е във владение на Грифиндор и Кейти Бел поема напред – изкрещя доблестно Лий, въпреки че пеенето сега беше толкова оглушително, че той трудно можеше да го надвика.

УИЗЛИ ПОБЕДАТА НИ Е ОБЕЩАЛ,
УИЗЛИ Е НАШИЯТ КРАЛ...

– Хари, КАКВО ПРАВИШ? – изкрещя Анджелина, прелитайки по-карай него, за да не изостане от Кейти – ТРЪГВАЙ!

Хари осъзна, че беше висял неподвижно във въздуха повече от минута, гледайки развитието на мача, без изобщо да се замисли за местонахождението на снича; ужасен, той се гмурна надолу и отново започна да обикаля игрището, опитвайки се да не обръща внимание на припева бучащ над стадиона:

УИЗЛИ Е НАШИЯТ КРАЛ,
УИЗЛИ Е НАШИЯТ КРАЛ...

Нямаше следа от снича накъдето и да погледнеш; Малфой все още обикаляше игрището също като него самия. Те се разминаваха над игрището, движейки се в противоположни посоки и Хари чу Малфой да пее силно:

УИЗЛИ Е РОДЕН ВЪВ КОФА ЗА БОКЛУК...

– ... и Уорингтън отново – изрева Лий – той подава на Пъси, Пъси минава Спинет, давай Анджелина, сигурен съм, че можеш да го спреш... и добър блъджър от Фред Уизли, тоест, Джордж Уизли, о, все едно кой от двамата, ... и Уорингтън изпуска куофъла и Кейти Бел... въз... също го изпуска и куофълът е у Монтею. Капитанът на Слидерин Монтею е с куофъла и се носи над игрището, хайде, Грифиндор, препречете му пътя!

Хари кръжеше в края на стадиона зад обръчите на Слидерин и не искаше да гледа какво се случва в края на Рон. Когато прелетя край пазача на Слидерин, чу Блетчли да пее с тълпата долу:

УИЗЛИ НИЩИЧКО НЕ МОЖЕ ДА СПАСИ...

– И Пъси отново избягва Алиша и се готви да отбележи гол, спри го, Рон!

Не беше необходимо Хари да гледа, за да разбере какво се случи, чу се ужасен стон откъм края на Грифиндор, придружен с нови викове и аплодисменти от слидеринците. Поглеждайки надолу, Хари видя ухилената Панси Паркинсън, която стоеше обърната с гръб на игрището пред трибуните и сякаш дирижираше поддръжниците на Слидерин, които ревяха:

ЗАТОВА СЛИДЕРИН ЦЯЛ Е ЗАПЯЛ
УИЗЛИ Е НАШИЯТ КРАЛ!

Но двайсет на нула не беше нищо, все още имаше време, Грифиндор да вкарат или да уловят снача. Няколко гола и ще поведат както обикновено, уверяваше сам себе си Хари, люлеейки се между останалите играчи в преследване на нещо бляскаво, което се оказа, че е верижката на часовника на Монтегю.

Но Рон пропусна още два гола. Паниката на Хари се изостри, както и желанието му да намери снача сега. Ако само можеше да го хване по-скоро и да приключи играта бързо.

– И Кейти Бел от Грифиндор избягва Пъси, минава Монтегю, страхотен завой, Кейти, и тя подава на Джонсън, Анджелина Джонсън хваща куофъла, тя минава Уорингтън, дали ще отбележи, давай Анджелина... ДЕСЕТ ТОЧКИ ЗА ГРИФИНДОР! Резултатът е четирийсет на десет, четирийсет на десет за Слидерин и Пъси е с куофъла...

Хари чу сред аплодисментите за Грифиндор рева на смешната шапка на Луна и се ободри, водеха им само с трийсет точки, това беше нищо и лесно можеха да ги настигнат. Хари избягна блъджъра, който Краб запрати към него и продължи отчаяната си обиколка на игрището в търсене на снача, хвърляйки по едно око на Малфой, в случай, че покаже знаци да го е забелязал, но Малфой, също като него, продължаваше да лети над стадиона и да търси безрезултатно...

– Пъси хвърля към Уорингтън, Уорингтън към Монтегю, Монтегю връща на Пъси... Джонсън се намесва, Джонсън взема куофъла, Джонсън към Бел, това е добре... тоест зле... Бел е ударена от блъджър откъм Гойл от Слидерин и топката е във владение на Пъси...

УИЗЛИ Е РОДЕН ВЪВ КОФА ЗА БОКЛУК,
ТОЙ ВИНАГИ ПРОПУСКА КУОФЪЛИТЕ ТУК
УИЗЛИ ПОБЕДАТА НИ Е ОБЕЩАЛ...

Но Хари най-сетне го видя: мъничкият пръхаш златен снич се въртеше на сантиметри от земята в слидеринския край на игрището.

Той се спусна...

След секунди Малфой се стрелна от небето и полетя вляво от Хари, зелено сребърно петно, приковано за метлата си...

Сничът заобиколи головия стълб в подножието му и излетя в другия край на трибуните, смяната на посоката му облагодетелства Малфой, който беше по-близо. Хари ускори Светкавицата, той и Малфой бяха все по-близо и по-близо...

На сантиметри от земята, Хари пусна дясната си ръка от метлата, проявайки се за сница, от дясната му страна Малфой също беше протегнал ръка и посягаше, опипвайки във въздуха...

Всичко свърши за две задъхани, отчаяни, ветровити секунди, пръстите на Хари се ключиха около мъничката, съпротивляваща се топка, ноктите на Малфой безнадеждно одраскаха ръката на Хари, Хари насочи метлата си нагоре, държейки съпротивляващата се топка в ръката си и поддръжниците на Грифиндор завикаха одобрително...

Бяха спасени, нямаше вече значение, че Рон е допуснал тези голове, никой нямаше да помни това дълго, след като Грифиндор беше победил...

БАМ!

Един блъджър удари Хари в кръста, той падна от метлата си и полетя надолу. За щастие не беше на повече от два метра над земята след като се беше спуснал толкова ниско, за да хване сница. Беше му все едно, когато се приземи по гръб върху замръзналото игрище. Той чу пронизителната свирка на мадам Хууч и врявата по трибуните, в която се смесваха освирквания, ядосани викове и подигравки, тупване, и след това обезумелият глас на Анджелина.

– Добре ли си?

– Разбира се, че съм добре – каза Хари мрачно, поемайки ръката ѝ и позволявайки ѝ да го изправи на крака.

Мадам Хууч се приближаваше към един от играчите на Слидерин, но Хари не можеше да различи кой е той от този ъгъл.

– Беше този главорез Краб – каза ядосано Анджелина – той запрати блъджъра към теб в момента, в който видя, че ти хвана сница... но ние

победихме, Хари, победихме!

Хари чу зад себе си смутен и се обърна, все още държейки здраво сница в ръката си, Драко Малфой се беше приземил наблизко. Макар и преbledнял от яд, той все още беше способен на подигравки.

– Спаси кожата на Уизли, нали? – каза той на Хари – Никога не съм виждал по-лош пазач... ама нали е роден във кофа за боклук... хареса ли ти поезията ми, Потър?

Хари не отговори. Той се обърна, за да посрещне останалите от отбора, които сега се приземяваха един по един, триумфално викащи и подскачащи във въздуха, всички, освен Рон, който беше слязъл от метлата си близо до главите стълбове и явно се готвеше бавно да се върне в съблекалните сам.

– Искахме да напишем още няколко стиха! – извика Малфой, когато Кейти и Алиша прегърнаха Хари – Но не можахме да намерим рими за дебела и грозна – искахме да пеем за майка му, както виждаш...

– След като така и така гроздето е кисело – каза Анджелина, хвърляйки отвратен поглед на Малфой – ние пък не можахме да намерим рима за безполезен губещ, за баща му, нали знаеш...

Фред и Джордж разбраха какво говореше Малфой. Те мислеха да стиснат ръката на Хари, но се спряха вцепенени на половината път, гледайки право в Малфой.

– Остави! – каза Анджелина веднага, хващайки Фред за рамото – Остави го, Фред, нека си вика, просто е огорчен, че загуби и попрекали малко...

– ... но ти харесваш семейство Уизли, нали Потър? – каза Малфой презрително – Прекара с тях ваканцията и всичко, нали? Не мога да разбера как понасяш миризмата, но предполагам, че след като си бил отгледан от мъгли, дори и бърлогата на Уизли вони по-добре...

Хари сграбчи Джордж, за да го спре. Междувременно, с общи усилия Анджелина, Алиша и Кейти се опитваха да възпрат Фред да се нахвърли на Малфой, който открито се смееше. Хари се огледа за мадам Хууч, но тя все още се караше на Краб заради нечестната му атака с блъджъра.

– Или може би – каза Малфой злобно, докато се обръщаше – си спомняш как е смърдяла къщата на майка ти, Потър, и кочината на Уизли ти напомня за нея...

Хари не усети как пусна Джордж; всичко, което знаеше, беше, че секунда по-късно двамата се нахвърлиха върху Малфой. Той напълно беше забравил, че всички учители гледаха: единственото нещо, което

искаше да направи, беше да причини на Малфой колкото се може по-голяма болка, нямаше вереме да извади пръчката си, той просто замахна с юмука си, стискащ снеча, и удари колкото се можеше по-силно стомаха на Малфой...

– Хари! ХАРИ! ДЖОРДЖ! НЕ!...

Той чуваше писъците на момичетата, виковете на Малфой, ругатните на Джордж, надуване на свирка и рева на тълпата наоколо, но това не го интересуваше. Той не престана да удря всеки сантиметър от Малфой, който можеше да достигне, докато някой наблизко не извика „Импедимента! и той беше блъснат назад от силата на заклинанието.

– Какво си мислите, че правите? – изкрещя мадам Хууч, докато Хари скачаше на крака.

Явно тя му беше направила Препречващата магия. Тя държеше свирката в едната си ръка и пръчката в другата, а метлата ѝ лежеше изоставена на няколко метра встрани. Малфой се присвиваше на земята, хленчейки и охкайки, а носът му кървеше. Лицето на Джордж беше разкрасено с подута устна, Фред все още беше възпиран насила от трите гончийки, а Краб кряскаше нещо зад тях.

– Никога не съм виждала такова поведение!... Връщайте се в замъка и вървете право в кабинета на отговорника за вашия дом! Вървете! Сера!

Хари и Джордж се завъртяха на пети и напуснаха игрището. И двамата дишаха тежко и не си продумваха и дума един на друг. Виковете и подигравките на тълпата ставаха все по-слаби и по-слаби, докато вървяха към Входната зала, където не се чуваше нищо освен собствените им стъпки. Хари забеляза, че нещо все още мърда в дясната му ръка, кокалчетата на която беше натъртил о челюстта на Малфой. Той погледна надолу и видя сребърните крилца на снеча да се подават измежду пръстите му, борейки се за освобождение.

Те едва бяха стигнали до вратата на кабинета на професор Макгънгол, когато тя пристигна, минавайки по коридора зад тях. Тя носеше шалче на Грифиндор, но го развърза от врата си с треперещи ръце, когато смъртно бледа застана срещу тях.

– Влезте! – каза тя яростно, посочвайки вратата. Хари и Джордж влязоха. Тя седна зад бюрото си и ги погледна, треперейки гневно, докато хвърляше грифиндорското шалче на пода отстрани.

– Е? – каза тя – Никога не съм виждала такава позорна постъпка! Двама срещу един! Обяснете ми!

– Малфой ни предизвика – каза Хари сковано.

– Предизвика ви? – извика професор Макгонъгол, удряйки с юмрук по бюрото си – Той току-що загуби, нали? Естествено, че е искал да ви предизвика! Но какво, за Бога, може да е казал, за да оправдаете това, чи вие двамата...

– Той обиди родителите ми – изръмжа Джордж – И майката на Хари.

– И вместо да оставите на мадам Хууч да отсъди, вие двамата решихте да демонстрирате мъгълска борба, така ли? – изрева професор Макгонъгол – Имате ли изобщо представа, какво...

– Ъ-хъм.

Хари и Джордж се завъртяха. Долорес Умбридж стоеше на вратата, облечена в зелена вълнена мантия, която доста подсилваше приликата ѝ с гигантска крастава жаба, и се усмихваше със своята ужасна, болезнена, зловеща усмивка, която Хари свързваше с предстоящо неизбежно нещастие.

– Мога ли да ви помогна, професор Макгонъгол? – попита тя със своя най-отровен сладък глас.

Кръвта нахлу в лицето на професор Макгонъгол.

– Да ми помогнете? – повтори тя със свито гърло – Какво имате предвид?

Професор Ъмбридж влезе в кабинета, все още усмихвайки се с болезнената си усмивка.

– Защо, мислех, че ще сте признателна за малко повече власт.

Хари нямаше да се изненада, ако от ноздрите на професор Макгонъгол изригнаха искри.

– Не сте мислили правилно – каза тя, обръщайки гръб на Ъмбридж – Сега, вие двамата, по-добре слушайте внимателно. Не ме интересува как ви е предизвикал Малфой, не ме интересува дори да е обидил всеки един от членовете на вашите семейства, поведението ви беше отвратително и всеки от вас ще бъде задържан след часовете в продължение на една седмица, не ме гледай така, Потър, заслужаваш го! И ако някой от вас някога...

– Ъ-хъм.

Професор Макгонъгол затвори очите си сякаш се молеше за търпение, преди отново да се обърне с лице към професор Ъмбридж.

– Да?

– Мисля, че заслужават повече от задържане след часовете – каза Ъбридж, все още усмихвайки се до уши.

Очите на професор Макгонъгол се разтвориха широко.

– Но за нещастие – каза тя, опитвайки се да върне усмивката на Умбридж, което изкриви лицето ѝ в гримаса – аз смятам, че това им е достатъчно, докато са в моя дом, Долорес.

– Ами, всъщност, Минерва – усмихна се превзето професор Ъмбридж – Мисля, ще сметнеш, че това, което аз мисля, им е достатъчно. Момент, къде ли е? Корнелиус тъкмо го изпрати... мисля – отново се чу краткият ѝ изкуствен смях, докато претърсваше чантата си – Министърът току-що го изпрати... а, да...

Тя беше извадила парче пергамент, което сега развиваше, прецизно прочиствайки си гърлото преди да започне да чете съдържанието му.

– Ъ-хъм... Образователен Указ Номер Двайсет и Пет...

– Не и още един! – възкликна професор Макгонъгол отчаяно.

– Ами, да – каза Ъмбридж, все още усмихвайки се – Ако трябва да бъда честна, Минерва, благодарение на теб видях, че се нуждаем от допълнителна поправка... Помниш ли как не ми обърна внимание, когато не исках да позволя на грифиндорския отбор по квидич да продължи да играе? Как осведоми за случая Дъмбълдор, който настоя отборът да получи разрешение за игра? Е, сега това ще бъде поправено. Веднага се свързах с министъра и той беше абсолютно съгласен с мен, че Висшият Инквизитор трябва да има правото да лишава учениците от привилегиите им, или в противен случай щях да имам по-малко власт от обикновените учители! Нали виждаш сега Минерва колко права бях, когато се опитах да попреча на грифиндорския отбор да играе? Ужасни характеристики... все едно, бях почнала да чета новия ни указ... ъ-хъм... “Висшият Инквизитор отсега нататък разполага с върховна власт върху всички наказания, санкции и отмени на привилегии, касаещи учениците в Хогвортс, както и силата да променя наказания, санкции и отмени на привилегии, наложени от други членове на персонала. Подписано, Корнелиус Фъдж, Министър на Магията, Награден с Орден на Мерлин първа степен и така нататък, и така нататък.

Тя нави пергамента и го прибра в чантата си, все още усмихвайки се.

– Така че... наистина си мисля, че трябва да забраня на тези двамата някога отново да играят квидич – каза тя, гледайки от Хари към Джордж и обратно.

Хари почувства как сничът яростно запляска с крилца в ръката му.

– Да ни забраните – каза той и гласът му прозвуча странно далечен – да играем някога отново?

– Да, господин Потър, смятам, че доживотната забрана ще ви вкара

в правия път – каза тя, усмихвайки се още по-широко, докато го гледаше как се мъчи да осмисли това, което беше казала – Теб и присъстващия тук господин Уизли. И мисля, че за всеки случай близнакът на този младеж също трябва да бъде спрял, ако съотборниците му не го бяха задържали, сигурна съм, че и той щеше да нападне младия Малфой. Разбира се, ще искам да конфискувам метлите им, аз ще ги пазя на безопасно място в кабинета си, за да съм сигурна, че забраната ми няма да бъде нарушена. Но аз не съм неразумна, професор Макгонъгол – продължи тя, обръщайки се към професор Макгонъгол, която сега стоеше като изсечена от лед и я гледаше втренчено – Останалите от отбора могат да продължат да играят, не забелязах прояви на насилие у някой от тях. Е... желая ви приятен ден.

И изглеждайки дълбоко удовлетворена, Умбридж напусна стаята, оставяйки ужасяваща тишина след себе си.

– Забрани ви да играете – каза Анджелина с глух глас, късно тази вечер в общата стая – Забрани ви... Без търсач и без биячи... Какво, за Бога, ще правим?

Не личеше изобщо, че са спечелили мача. Накъдето и да погледнеш, Хари виждаше безутешни и ядосани лица, отборът се беше събрал около огъня, всички, освен Рон, който не се беше мяркал след края на мача.

– Толкова е нечестно – каза Алиша вдървено – Имам предвид, какво се случи с Краб и блъджъра, който той удари след като свирката беше изсвирила? Забрани ли му тя да играе?

– Не – каза Джини нещастно. Тя и Хърмаяни седяха от едната страна на Хари – Той само трябва да преписва изречения, чух Монтегю да се смее за това на вечеря.

– И да забрани на Фред да играе, след като нещо не е направил! – каза Алиша яростно, удряйки коляното си с юмрук.

– Не съм виновен, че не направих нищо – каза Фред с много застрашителен израз на лицето – Щях да направя малкия боклук на каша, ако вие трите не ме бяхте държали.

Хари погледна нещастно в тъмния прозорец. Валеше сняг. Сничът, който хвана по-рано, сега летеше насам-натам в общата стая, учениците го гледаха като хипнотизирани, а Крукшанкс скачаше от стол на стол и се опитваше да го хване.

– Отивам да спя – каза Анджелина, изправяйки се бавно на крака – Може би ще се окаже, че всичко това е само лош сън... Може би ще се събудя утре и ще откроя, че още не сме играли...

Тя скоро беше последвана от Алиша и Кейти. Фред и Джордж отидоха да сят малко по-късно, гледайки сърдито всички, край които минаха, а не след дълго и Джини си отиде. Само Хари и Хърмаяни останаха край огъня.

– Виждал ли си Рон? – попита Хърмаяни тихо.

Хари поклати глава.

– Мисля, че той ни избягва – каза Хърмаяни – Къде мислиш, че...

Но в същия момент се чу скърцащ звук зад тях, Дебелата дама се отмести и Рон пристигна, промушвайки се през дупката на портрета. Той беше наистина много блед и в косата му имаше сняг. Когато видя Хари и Хърмаяни, спря изтръпнал напред пътя си.

– Къде беше? – попита Хърмаяни загрижено, докато ставаше.

– Разхождах се – измънка Рон. Той все още носеше квидичния си екип.

– Изглеждаш премръзнал – каза Хърмаяни – Ела и седни!

Рон отиде към камината и седна в най-отдалечения стол от Хари, без да го погледне. Откраднатият снич летеше над главите им.

– Съжалявам – промърмори Рон, гледайки краката си.

– За какво? – попита Хари.

– За това, че си мислех, че мога да играя квидич – каза Рон – Първото нещо, което ще направя утре, е да си подам оставката.

– Ако ти напуснеш – каза Хари изпитателно – ще останат само три-ма души в отбора.

И когато видя озадачението на Рон, той каза:

– Забраниха ми до края на живота да играя квидич. На Фред и Джордж също.

– Какво? – изскимтя Рон.

Хърмаяни му разказа цялата история, Хари не би понесъл да я разказва отново. Когато тя свърши, Рон изглеждаше по-измъчен от всякога.

– Аз съм виновен за всичко...

– Не ти ме накара да набия Малфой – каза Хари ядосано.

– Ако не бях толкова ужасен на квидич...

– Няма нищо общо с това.

– Онази песен ме нарани...

– Тя би наранила всекиго.

Хърмаяни стана и отиде към прозореца, настрана от спора, и заглежда как снегът се удря в стъклото.

– Виж, ще престанеш ли най-сетне? – избухна Хари – Достатъчно е лошо и без да се самообвиняваш за всичко!

Рон не каза нищо, но се взираше нещастно в мокрия подгъв на мантията си. След малко каза с убит глас:

– Това е най-лошото, което съм изпитвал някога.

– Добре дошъл в клуба – каза Хари горчиво.

– Е – каза Хърмаяни с леко треперещ глас – Сещам се за едно нещо, което може да ви ободри.

– Нима? – каза Хари скептично.

– Да – отвърна Хърмаяни, извърщайки се от черния, покрит със снежинки прозорец с широка усмивка на лицето – Хагрид се върна.

Глава 20. Разказът на Хагрид

Хари тичаше към спалнята на момчетата, за да вземе Мантията Невидимка и Хитроумната карта: беше толкова бърз, че той и Рон бяха готови за излизане пет минути преди да се зададе Хърмаяни от спалнята на момичетата, носейки шал, ръкавици и една от собствените си шапки за домашни духчета.

– Студено е навън! – каза тя отбранително, когато Рон нетърпеливо изплезе език.

Те преминаха през портрета и бързо се наметнаха с мантията, Рон беше толкова пораснал, че се наведе, за да не се показват краката му отвън, след това движейки се бавно и предпазливо, те се спуснаха надолу по стълбите, спирайки на интервали да погледнат на картата за следи от Филч или Госпожа Норис. За техен късмет не видяха никой друг, освен Почти Безглавия Ник, който се рееше наоколо с отсъстващ вид, припаяйки си нещо, което ужасяващо напомняше на „Уизли е нашият крал“. Те прекосиха Входната зала и мълчаливо стъпиха в снега. Със силно разгуптяно сърце Хари видя малки светлилки и дим, излизащ от комина на Хагрид. Той ускори ход, другите двама си пробиваха път и подскачаха зад него. Те развълнувано вървяха през скърцащия под краката им сняг докато най-после стигнаха до дървената предна врата. Когато Хари вдигна ръка и почука три пъти, кучето отвътре ожесточено залая.

– Хагрид, ние сме! – извика през ключалката Хари.

– Знаех си! – отвърна груб глас.

Те погледнаха един към друг под мантията: можеха да разберат от гласа на Хагрид, че е зарадван – Изчакайте три секунди... махни се от пътя, Фанг... махни се от пътя, глупаво куче.

Отвътре бравата се завъртя, вратата се откряна и главата на Хагрид се появи в пролуката. Хърмаяни изпищя.

– Брада на Мерлин, свалете я! – каза бързо Хагрид, гледайки диво над главите им – Под мантията ли сте? Добре, влизайте, влизайте!

– Съжалявам! – изпъшка Хърмаяни, докато тримата се промушиха покрай Хагрид в къщата и свалиха мантията – Аз просто... о, Хагрид!

– Нищо, нищо – каза бързо Хагрид, затваряйки вратата зад тях и побърза да дръпне завесите, но Хърмаяни продължи да се взира в него с ужас.

Главата на Хагрид беше цялата окървавена и лявото му око беше

превързано. Имаше много резки по лицето и ръцете му, някои от които още кървяха и той се движеше внимателно, което накара Хари да предположи, че има и строшени ребра. Явно току-що се беше прибрал: плътна черна мантия лежеше на гърба на близкия стол и изглеждаше достатъчно широка за да побере вътре няколко малки деца. Хагрид, който имаше два пъти по-голям ръст от обикновен човек, сега накуцваше около огъня и постави върху него меден чайник.

– Какво ти се е случило? – попита Хари, докато Фанг танцуваше около тях и се опитваше да ги близне по лицата.

– Нищо, казвам ви – каза рязко Хагрид – Искате ли чай?

– Хайде, кажи ни – каза Рон – На сигурно място си.

– Казах ви, добре съм – каза Хагрид, като се изправи и грейна насреща им – Толкова се радвам да ви видя и тримата, добре ли прекарахте лятото?

– Хагрид, ти си бил нападнат! – каза Рон.

– За последен път, нищо ми няма – сопна се той.

– Ти би ли казал, че нищо не се е случило, ако някой от нас се върне с паунд кайма вместо лице? – попита Рон.

– Трябва да отидеш и да се видиш с Мадам Помфри, Хагрид – каза загрижено Хърмаяни – някои от тези рани изглеждат ужасно.

– Аз ще се справя с това, ясно? – каза Хагрид.

Той се разхождаше около ненормално голямата дървена маса, която стоеше в средата на стаята му и дръпна лежащата там покривка за чай. Отдолу имаше суров, кървав, зеленикав стек малко по-голям от автомобилна гума.

– Няма да ядеш това, нали, Хагрид? – каза Рон, като се приближи да погледне – Изглежда отровен.

– Това изглежда като месо от дракон – каза Хагрид – И няма да го ям.

Той взе стека и го наложи от лявата страна на лицето си. Зеленикава кръв се стече надолу по брадата му и той издаде лек стон на задоволство.

– Така е по-добре, помага при ужилвания, доколкото знам...

– Сега ще ни кажеш ли какво ти се е случило? – попита Хари.

– Не мога, Хари, върховна тайна е.

– Великаните ли те нападнаха, Хагрид? – попита спокойно Хърмаяни.

Пръстите на Хагрид сграбчиха драконовия стек и го свалиха върху гърдите му.

– Великани? – каза Хагрид, преди отново да сложи стека върху лицето си – Кой каза нещо за великани? Кой ви е говорил за това? Кой ви е казал, че аз съм бил при великаните?

– Предположихме – каза извинително Хърмаяни.

– О, да, така ли? – попита той, като я погледна сурово с околото, което не беше закрито от стека.

– Беше някак си... очевидно – каза Рон.

Хари кимна. Хагрид ги погледна, изръмжа, после сложи стека обратно върху масата и отиде при чайника, от който се вдигаше пара.

– Не знаех, че деца като вас знаят повече от мен – промърмори той, като сипваше кипяща вода в три от подобните си на кофи чаши – Не ви правя комплимент, ха, никак. Любопитковци, някои така им викат. Месят се където...

Но брадата му потрепери.

– Значи си отишъл да видиш великаните? – попита ухилено Хари, докато седнаше на масата.

Хагрид постави чая пред тях, седна, отново взе стека си и го сложи обратно върху лицето си.

– Да, така е – изръмжа – Бях при тях.

– И ги намери? – попита с приглушен глас Хърмаяни.

– Честно казано, не е толкова трудно да ги намериш – каза Хагрид – Видят се отдалече.

– Къде са те? – попита Рон.

– В планините – отвърна безпомощно Хагрид.

– Тогава защо мъгълите...?

– Те го правят – каза мрачно Хагрид – Само че тяхната смърт винаги бива представяна като планински инциденти.

Той намести малко стека, така че да покрие най-лошите натъртвания.

– Хайде, Хагрид, кажи ни какво точно стана – каза Рон – Разкажи ни как си бил нападнат от великаните и Хари ще ти каже как е бил атакуван от диментори.

Хагрид се задави с чая си и махна в същия момент стека от лицето си, по масата се разля смес от драконова кръв и чай.

– Какво искаш да кажеш с това, че си бил нападнат от диментори? – изръмжа той.

– Не знаеш ли? – попита Хърмаяни с широко отворени очи.

– Не знам нищо, което се е случило откакто тръгнах. Изпълнявах секретна мисия и не исках сови да ме придружават до мястото...

проклетите диментори! Не говориш сериозно, нали?

– Да, сериозен съм. Те се появиха в Литъл Уингинг и нападнаха братовчед ми и мен, след това Министерството на магията ме изключи...

– КАКВО?

– ... и трябваше да се явя на изслушване и други неща, но кажи първо за великаните.

– Ти си бил изключен!

– Разкажи ни за твоето лято и аз ще ти разкажа за моето.

Хагрид го погледна с отвореното си око. Хари му върна погледа с непоколебимо изражение.

– Ох, добре – каза Хагрид с примирен глас.

Той се наведе и дръпна драконовото месо от устата на Фанг.

– О, Хагрид, недей, не е хигиенично... – започна Хърмаяни, но Хагрид вече беше наложил месото върху окото си.

Той пое още една голяма глътка чай и каза:

– Добре, когато срокът завърши, ние тръгнахме...

– Тогава Мадам Максим беше с теб, нали? – прекъсна го Хърмаяни.

– Точно така – отвърна Хагрид и меко изражение се появи на онези инчове от лицето му, които не бяха закрити с брадата или със зеления стек – Да, тръгнахме двамата. И да знаете, тя не се страхуваше тази Олимпия. Знаете, че е красива, добре облечена жена, знаете къде отивахме и винаги съм се чудил как ще се чувства да спи по дупки и пещери, но тя не се оплака нито веднъж.

– Знаехте къде отивате? – повтори Хари – Значи сте знаели къде са великаните?

– Да, Дъмбълдор знаеше, той ни каза – отговори Хагрид.

– Скрити ли са? – попита Рон – Тайна ли е къде са?

– Не точно – отвърна Хагрид, като поклати глава – Повечето магьосници просто не се интересуват къде са, важното е да са далеч. Но там, където са беше трудно достъпно за човеци, затова се нуждаехме от инструкциите на Дъмбълдор. Отне ни около месец да стигнем дотам...

– Месец? – попита Рон, който никога не беше чувал за пътуване с такава странна продължителност – Но... защо просто не взехте летекод или нещо такова?

По непокритото око на Хагрид се изписа особено изражение, докато гледаше към Рон, беше почти съжаление.

– Бяхме наблюдавани, Рон – каза той грубо.

– Какво искаш да кажеш?

– Ти не разбираш – каза Хагрид – Министерството шпионира не само Дъмбълдор, а и всеки, който е около него.

– Знаем това – намеси се бързо Хари, нетърпелив да чуе историята на Хагрид – знаем за наблюдението на министерството върху Дъмбълдор.

– Не можете ли да стигнете дотам с магия? – попита Рон, изглеждаше като ударен от гръм – през цялото ли време трябваше да се държиш като мъгли?

– Е, не през цялото време – каза потайно Хагрид – Просто трябваше да сме внимателни, защото Олимпия и аз, ние всъщност доста изпъкваме...

Рон издаде звук между сумтене и подсмърчане и бързо отпи глътка чай.

– ... така че беше трудно да се преструваме. Претекстът беше, че отиваме във ваканция заедно, така че отидохме до Франция, където е училището на Олимпия, защото знаехме, че ще бъдем проследени от някого от министерството. Трябваше да пътуваме бавно, защото не ни беше възможно да използваме магия, тъй като знаехме, че министерството ще потърси основание да тръгне след нас. Открихме, че си имаме опашка по пътя за Дижон...

– О-о-о, Дижон? – възкликна развълнувано Хърмаяни – Била съм там във ваканция, видяхте ли...?

Тя замълча при изражението на Рон.

– Използвахме малко магия, така че не беше лошо пътуване. Минахме покрай двойка смахнати тролове на полската граница и имах малко разногласие с вампир в една кръчма в Минск, но все пак не можеше да мине съвсем гладко...

– И тогава открихме мястото, обикаляйки из планините и търсейки ги...

– ... Веднъж намерили ги, повече не биваше да използваме магия. Те не харесват магьосниците и не искахме да ни обърнат гръб веднага, защото Дъмбълдор ги беше предупредил, че Вие-Знаете-Кой ще ги потърси и той също им беше изпратил посланик. Каза ни да бъдем много внимателни, когато привличаме вниманието върху себе си и ние не бяхме по-близо, отколкото бяха Смъртожадните.

Хагрид спря за още една голяма глътка чай.

– Продължавай! – каза нетърпеливо Хари.

– Намерихме ги – каза прямо Хагрид – Вървахме около хребета цяла нощ и там, където те бяха и отдолу забелязахме малки светлинки

между сенките на хълма... беше сякаш гледаме как планината се движи...

– Колко са големи те? – попита с приглушен глас Рон.

– Над 20 фута – отговори Хагрид – Някои от по-големите надхвърлят 25...

– И колко на брой бяха? – попита Хари.

– Смятам, около 70 или 80.

– Това ли са всички? – попита Хърмаяни.

– Да – отвърна тъжно Хагрид – осемдесет са умрели, може би има стотици различни групи пръснати по света. Но те умират от години. Разбира се, магьосниците са избили някои от тях, но повечето се избиват един друг и сега те умират по-бързо от всякога. Те не могат да живеят заедно, както казва Дъмбълдор, вината е наша, имаше магьосници, които са ги накарали да повярват, че могат да живеят добре далеч от нас и под собствената си опека.

– Е – каза Хари – видя ги и тогава какво?

– Добре, изчакахме до сутринта, не искахме да ги безпокоим в тъмното, за наша собствена безопасност – продължи Хагрид – Приближихме се до трима от тях, които бяха заспали седнали. Нас не ни ловеше сън. Искахме да сме сигурни, че никой от тях няма да се събуди и да ни открие така. Затова изчакахме да настъпи утрото.

– ... Когато отидохме при тях, светлината беше загаснала.

– Какво беше? – попита Рон с благовение – Нещо като великански лагер?

– Да, Дъмбълдор ни каза какво да правим – каза Хагрид – Да дадем подаръци на Гърга, да покажем уважение към тях...

– Да дадете подаръците на кого? – попита Хари.

– О, на Гърга – искам да кажа, техния водач.

– Как разбрахме кой от тях е Гъргът? – попита Рон.

Хагрид изръмжа развеселено.

– Нямаше проблем – каза той – Беше най-високият, най-грозният и най-мързеливият. Седеше и чакаше, докато другите му донесат храна. Нещо като умрели кози. Името му е Каркус.

– И просто се приближи до него? – попита останалата без дъх Хърмаяни.

– Приближих се в подножието, защото той лежеше в долината. Там, където бяха планините, имаше езеро. Олимпия и аз минахме през планинската част.

– И когато ви видяха, не се опитаха да ви убият? – попита

недоверчиво Рон.

– Някои от тях имаха това намерение – сви рамене Хагрид – но ние направихме, каквото ни каза Дъмбълдор, оставихме подаръците отпред и насочихме цялото си внимание към Гърга, пренебрегвайки останалите. Това и направихме. Мина спокойно.

– Какво подарихте на великана? – попита нетърпеливо Рон – Храна?

– Не, той можеше да си набавя храна и сам – каза Хагрид – Направихме му магия. Великаните харесват магията, но не обичат да я използвате срещу тях. Първия ден му дадохме сноп от Вечен огън.

Хърмаяни каза бавно „Уау!“, но Хари и Рон се намръщиха озадачени.

– Сноп от какво?

– Вечен огън – каза раздранено Хърмаяни – би трябвало да го знаете, професор Флитуик го е споменавал в клас най-малко два пъти.

– Добре, така или иначе – продължи Хагрид бързо, преди Рон да отговори – Дъмбълдор беше омагьосал този сноп да гори завинаги, което не всеки от магьосниците може да прави, и после легнах пред краката на Каркус и казах:

– Подарък за Гърга на великаните от Албус Дъмбълдор, който му изпраща своите най-почтителни благопожелания.

– И какво каза Каркус? – попита нетърпеливо Хари.

– Нищо – отвърна Хагрид – Не говореше английски.

– Шегуваш се!

– Няма значение – каза невъзмутимо Хагрид – Дъмбълдор ни беше предупредил, че това може да се случи. Каркус знаеше достатъчно за да каже на двама великани, които разбират нашия език, да ни превеждат.

– И хареса ли подаръка? – попита Рон.

– О, да, настъпи буря от въодушевление веднага щом разбра какво е – каза Хагрид, обръщайки драконовия стек, за да наложи хладната му страна върху подутото си око – Беше много доволен. След това казах:

– Албус Дъмбълдор моли Гърга да разговаря с неговия пратеник, когато се върне утре с нов подарък.

– Защо не им говори още същия ден? – попита Хърмаяни.

– Дъмбълдор искаше да го направим много бавно – каза Хагрид – Нека да видят, че изпълняваме обещанията си. Ще се върнем утре с друг подарък и след това да се върнеш с друг подарък, прави добро впечатление, нали? И им дава време да тестват първия ни подарък, да се уверят, че е хубав и да нямат търпение за следващия. Великаните като Каркус

не бива да бъдат затрупвани с информация или ще ни убият, само за да опростят нещата. Затова си тръгнахме и намерихме приятна малка пещера, в която прекарахме нощта и когато се върнахме на следващата сутрин, намерихме Каркус да ни очаква нетърпеливо.

– И вие му говорихте?

– О, да. Първо му се представихме с красив боен шлем таласъмска изработка, след което седнахме и разговаряхме.

– Какво каза той?

– Не много – отговори Хагрид – Повече слушаше. Но имаше добри знаци. Той чу за Дъмбълдор, чу за това, че той се е обявявал срещу избиването на последните великани в Британия. Каркус изглеждаше доста заинтересован от това, което Дъмбълдор беше казал. И някои от останалите, особено тези, които говореха английски, също се приближиха и се заслушаха. Когато си тръгнахме, бяхме изпълнени с надежда. Обещахме им да се върнем на другата сутрин с нов подарък. Но тази нощ всичко се обърка.

– Какво искаш да кажеш? – попита бързо Рон.

– Да, както казах, те не са създадени да живеят заедно, тези великани – каза тъжно Хагрид – Не им в големи групи като тая. Не могат да си помагат и се избиват един друг всяка седмица. Мъжете се бият един срещу друг и жените една срещу друга, останките от боя използват за храна... Когато расата им почти изчезне, накрая ще се усетят, но...

Хагрид въздъхна дълбоко.

– Тази нощ също имаше бой, видяхме го през процепа на пещерата си. Продължи часове, нямаше да повярвате какъв беше шумът... И когато слънцето изгря, главата му лежеше на дъното на езерото.

– Чия глава? – изпъшка Хърмаяни.

– Тази на Каркус – отговори тежко Хагрид – Имаше нов Гърг, Голгогат – той въздъхна дълбоко – Не можехме да предложим сделка на новия Гърг два дена, след като сме установили приятелски контакт с предшественика му и имахме странното усещане, че Голгогат няма да е толкова благоразположен да ни изслуша, но трябваше да опитаме все пак.

– Отидохте да разговаряте с него? – попита скептично Рон – След като сте го видели да хвърля в езерото главата на друг великан?

– Разбира се, че го направихме – каза Хагрид – Не извървяхме целия този път, за да си отидем след два дена. Отидохме със следващия подарък, който щяхме да дадем на техния Каркус. Знаех, че отговорът ще бъде „не“ още преди да си отворя устата. Той седеше със шлема на

Каркус и ни гледаше докато се приближавахме. Огромен е, един от най-големите там. Черна коса, гигантски зъби и огърлица от кокали. Човешки кокали, някои от тях. Дадох му го голямо руло от драконова кожа и казах: „Подарък за Гърга на великаните“. Следващото, което усетих е, че летя във въздуха, двама от приятелчетата му ме бяха сграбчили. Хърмаяни закри с ръце устата си.

– Как се измъкна от това? – попита Хари.

– Нямахте да се измъкна, ако Олимпия не беше там – каза Хагрид – Тя извади пръчката си и изрече няколко бързи заклинания. Беше направо чудесно. Удари в очите двамата, които ме държаха със заклинанието Конюктивитус и те ме пуснаха веднага, но бяхме в сериозна опасност, защото бяхме използвали магия срещу тях, това, заради което великаните мразят магьосниците. Плюхме си на петите и напуснахме лагера им без да се обръщаме назад.

– Дявол да го вземе, Хагрид! – каза спокойно Рон.

– И как така ти трябваше цял месец да се върнеш обратно, след като си бил там само три дена? – попита Хърмаяни.

– Не напуснахме след три дена! – каза възмутено Хагрид – Дъмбълдор се надяваше на нас!

– Но ти току-що каза, че не е имало начин да се върнете обратно!

– Не, посред бял ден не можехме. Прекарахме няколко дена в пещерата, лежахме и се оглеждахме. И това, което виждахме не беше добро.

– Още глави ли е хвърлял? – попита погнусено Хърмаяни.

– Не – каза Хагрид – Де да беше.

– Какво искаш да кажеш?

– Скоро разбрахме, че той не отправя всички магьосници, а само нас...

– Смъртожадни? – попита бързо Хари.

– Да – каза мрачно Хагрид – Няколко от тях го посещаваха всеки ден и му носеха подаръци.

– Как разбра, че са били Смъртожадни? – попита Рон.

– Защото разпознах единия от тях – изръмжа Хагрид – Помните ли Макнеър? Гадината, която изпратиха да езекутира Бъкбийк? Маниак, ето какво е той. Харесва му да убива, също както и на Голгогат, не се учудвам, че толкова добре са си паснали.

– Значи Макнеър е изпратен при великаните от Вие-Знаете-Кой? – попита отчаяно Хърмаяни.

– Не съм свършил още разказа си, в името на Хипогрифите! – каза Хагрид с възмущение, което показваше, че след първоначалната си

неохота да им каже каквото и да е било, сега му доставя удоволствие да се впуска в подробности – Ние с Олимпия си поговорихме и се съгласихме, че само защото Гъргът им изглежда симпатизира на Вие-Знаете-Кой, не значи, че всички са такива. Опитахме се да влезем във връзка с няколко други, които не искаха Голгопат като Гърг.

– Как можехте да разберете кои са те? – попита Рон.

– Това бяха тези, които при последната битка са били направени на каша – каза търпеливо Хагрид – Те се бяха изпокрили също като нас в пещерите. Затова решихме някоя нощ да се опитаме да ги намерим.

– Ходили сте по тъмните пещери, за да търсите великани? – попита Рон с нарастващ респект.

– Всъщност не великаните ни тревожеха – каза Хагрид – Повече се притеснявахме за Смъртожадните. Дъмбълдор ни беше казал да не влизаме в битки с тях, ако можем да ги избягваме, проблемът беше, че те знаеха, че сме наблизко – Голгопат им е казал за нас. През нощта, когато великаните спяха и ние бяхме излезли да ги търсим в пещерите, Макнеър и още един търсеха пък нас. Трудно беше да попреча на Олимпия да им скочи – каза Хагрид – тя искаше да ги нападнем... когато пламне тази Олимпия... огън жена... предполагам, френското у нея...

Хагрид впери замъглен поглед в огъня. Хари му даде половин минута, преди високо да прочисти гърлото си:

– И така, какво стана? Намерихте ли някой от другите великани?

– Какво? О, да... да, намерихме. На третата нощ след убийството на Каркус ние излязохме от пещерата, като си отваряхме очите за смъртожадни. В пет от пещерите нямаше никого, но в шестата намерихме трима скрити великани...

– Пещерата трябва да е била тясна – каза Рон.

– Не беше стая, където пространството беше усукано – отговори Хагрид.

– Не ви ли нападнаха, когато ви видяха? – попита Хърмаяни.

– Вероятно щяха при други условия – каза Хагрид – но и тримата бяха много лошо ранени. Голгопат почти ги беше убил, едва се бяха добрали до най-близкото убежище. Един от тях... разбираше малко английски... и преведе на останалите, че няма да им направим нищо лошо. Така че ние продължихме да се връщаме за да си говорим с ранените... Смятам, че шестима или седмина от тях се убедиха с един удар...

– Шест или седем? – каза Рон нетърпеливо – Това не е лошо... ще тръгнат ли да се бият с нас срещу Вие-Знаете-Кой?

Но Хърмаяни каза:

– Какво искаш да кажеш с това „с един удар“, Хагрид?

Хагрид я погледна тъжно.

– Голгогат нападна пещерите. Тези, които оцеляха, повече не искаха да тръгнат с нас.

– Е... тогава няма ли да дойдат великаните? – попита разочарован Рон.

– Никой – каза Хагрид, като отново обърна стека и наложи хладната му страна върху лицето си – Но направихме, каквото ни каза Дъмбълдор, предадохме им съобщението му и някои от тях го чува. Надявам се да си го спомнят. Може би просто не искат да застават срещу Голгогат в планините, но има шанс някога да разберат, че Дъмбълдор е приятелски настроен към тях... и тогава ще дойдат.

Снегът беше замразил стъклата на прозореца. Хари почувства, че краищата на мантията му се развяват, Фанг беше сложил главата си на скута му.

– Хагрид? – попита след малко спокойно Хърмаяни.

– М-м-м...?

– Ще ни... имаше ли някакъв знак от... чу ли нещо за майка си... докато беше там?

Непокритото око на Хагрид се втренчи в нея и Хърмаяни се почувства уплашена.

– Съжалявам... аз... забрави за това...

– Мъртва е – изръмжа Хагрид – Умряла е преди години. Казаха ми.

– О... аз... толкова съжалявам – каза Хърмаяни с много тъничко гласче. Хагрид сви масивните си рамене.

– Няма нищо – каза кратко – Много малко си я спомням. Не беше добра майка.

Замълчаха отново. Хърмаяни погледна нервно към Рон и Хари, вероятно чакайки те да заговорят.

– Но ти все още не си ни казал как се докара на тоя хал, Хагрид – каза Рон, като посочи окървавеното му лице.

– Или защо се върна толкова късно – каза Хари – Сириус ни каза, че Мадам Максим отдавна не е прибрала...

– Кой те нападна? – попита Рон.

– Не съм бил нападан! – категорично каза Хагрид – Аз...

Но думите му бяха прекъснати от внезапно почукване на вратата. Хърмаяни изпъшка, канчето чай затрепери в пръстите ѝ и се разсипа на пода, Фанг се разляя. Четиримата погледнаха през прозореца в посока на вратата. Зад завесите видяха сянката на някой малък и набит.

– Тя е! – прошепна Рон.

– Елате бързо! – каза бързо Хари, намаятайки Мантията Невидимка над себе си и Хърмаяни, докато Рон се суетеше около масата и когато отиде при тях, тримата се свиха в ъгъла. Фанг лаеше лудо към вратата. Хагрид изглеждаше напълно сконфузен.

– Хагрид, прибери канчетата ни!

Хагрид прибра канчетата на Хари и Рон и ги пхна в кошницата на Фанг, Фанг се беше изправил на задни лапи на вратата, Хагрид го отместа от пътя си с крак и отвори.

Професор Умбридж стоеше на външната врата, носейки зелената си туидова мантия и оправяше шапката си. Със стиснати устни тя се втренчи в лицето на Хагрид и влезе.

– Е – каза тя бавно и високо, сякаш говореше на някой глух – Вие сте Хагрид, нали?

Без да дочака отговор, тръгна из стаята и очите ѝ оглеждаха във всички посоки.

– Махай се – изкрещя тя, хвърляйки чантата си по Фанг, който се хвърли към нея и понечи да я близне по лицето.

– Ъ-ъ-ъ... не искам да бъда груб – каза Хагрид, като я гледеше – но коя, по дяволите, сте вие?

– Името ми е Долорес Умбридж.

Очите ѝ шареха из стаята. Задържаха се в ъгъла, където Хари беше свит като сандвич между Рон и Хърмаяни.

– Долорес Умбридж? – Хагрид звучеше сконфузено – Мислех, че вие сте от министерството, не работехте ли при Фъдж?

– Да, бях Старши подсекретар на министъра – каза Умбридж, като продължително изучаваше стаята детайл по детайл: от военната торба на стената до пътническата мантия – Сега съм преподавателка по Защита срещу Черните изкуства...

– Доста смело от ваша страна – каза Хагрид – Тази работа не е много желана тук.

– ... И Висш инквизитор на Хогвортс – каза Умбридж, без да си дава вид, че го е чула.

– Какво сте? – попита Хагрид, като се намръщи.

– Всъщност аз съм тази, която задава въпросите – каза Умбридж, като гледеше към парчетата порцелан на пода от канчето на Хърмаяни.

– О – каза Хагрид, като хвърли безпомощен поглед към ъгълчето, където бяха Хари, Рон и Хърмаяни – О, да ... това беше Фанг. Той счупи канчето. И трябваше да използвам друго вместо него.

Хагрид посочи към онова, от което пиеше, ръката му все още притискаше към окото му драконовия стек. Професор Умбридж сега се бе втренчила в лицето му.

– Чух гласове – каза тя спокойно.

– Говорех на Фанг – отвърна Хагрид.

– И той ви отговаряше?

– Да... по негов си начин... каза Хагрид, като се чувстваше неудобно – Понякога мисля, че Фанг е почти човек...

– Имаше три следи от стъпки на снега, водещи от вратата на замъка до вашата къща – каза мазно Умбридж.

Хърмаяни изпъшка, Хари постави ръка на устата ѝ. За щастие Фанг се разляя високо и заподскача около мантията на Умбридж и тя явно не чу.

– Добре, аз току-що се връщам – каза Хагрид, размахвайки ненормално голямата си ръка в посока на военната торба на стената – Може би някой е идвал преди и съм го пропуснал.

– До вратата нямаше оставени ваши следи.

– Е, аз... аз не знам какво може да е... – каза Хагрид, подръпвайки нервно брадата си и отново погледна към ъгъла, сякаш тримата можеха да му помогнат – Ъ-ъ-ъ...

Умбридж отново тръгна да се разхожда из стаята, изследвайки я внимателно. Тя се наведе и погледна под леглото, отвори долапа на Хагрид, мина на два инча от мястото, където бяха те и Хари почувства как стомахът му се сви. След като погледна и в огромния котел, който Хагрид използваше за готвене, тя отново се обърна към него:

– Какво ви се е случило? От какво са тези наранявания?

Хагрид бързо махна драконовия стек от лицето си, което по мнение на Хари беше грешка, защото цицините и раните по него сега се виждаха още по-ясно, без да се брой стичащата се надолу кръв.

– О, аз... имах малък инцидент – каза той неумело.

– Какъв инцидент?

– Аз... аз се спънах...

– Вие се спънахте – повтори тя хладно.

– Да... спънах се в дръжката на метлата на един приятел. Самият аз не летя. Само вижте размера ми, не мисля, че би се намерила метла, която да ме издържи. Приятелят ми отглежда Ейбръхански коне, не знам дали някога сте ги виждали, огромни, крилати, там където бях, имаше много...

– Къде бяхте? – попита Умбридж, пресичайки хладно

словоизлиянията на Хагрид.

– Къде съм...?

– ... бил, да – каза тя – Сроктът започна преди два месеца. Беше по-викана друга учителка, за да ви замести. Никой от вашите колеги не беше в състояние да ме осведоми за местонахождението ви. Не сте оставил адрес. Къде бяхте?

Настъпи пауза, през която Хагрид гледаше към нея с непокритото си око. Хари почти можеше да чуе бясното препускане на мозъка му.

– Аз... бях по здравословни причини – каза той.

– По здравословни причини – повтори професор Умбридж. Очите й шареха по подутото и оцветено лице на Хагрид в собствената му и драконова кръв – Да, виждам.

– Да – каза Хагрид – малко... чист въздух...

– Да, като пазач явно не стоите достатъчно на чист въздух... – каза сладко.

Умбридж. Малката непокрита част от лицето на Хагрид кльомна.

– Да... промяна на обстановката, знаете...

– Промяна в планините? – попита внезапно Умбридж.

– Тя знае – помисли отчаяно Хари.

– Планините? – повтори Хагрид, като почна да мисли припряно – Не, бях в Южна Франция. Много слънце... море... знаете...

– Наистина? – каза Умбридж – Нямате толкова много тен.

– Да... добре... чувствителна кожа... – отвърна Хагрид, като се опита да се усмихне. Хари забеляза, че два от зъбите му бяха избити. Умбридж го погледна студено, усмивката ѝ замръзна. След това вдигна чантата си и каза:

– Разбира се, аз съм длъжна да уведомя министъра за вашето късно завръщане.

– Добре – кимна Хагрид.

– Трябва да знаете също и, че като Висш инквизитор неприятното ми, но необходимо задължение е да инспектирам своите колеги. Затова ще се срещнем много скоро пак.

Тя се обърна рязко и тръгна към вратата.

– Вие ще ни инспектирате? – повтори празно Хагрид, като гледаше след нея.

– О, да – каза бавно Умбридж, като се обърна към него с една ръка върху дръжката – Министерството е решило да освободи незадоволително представящите се учители. Лека нощ, Хагрид.

Тя си тръгна, като затръшна вратата след себе си. Хари понечи да

свали Мантията Невидимка, но Хърмаяни го спря.

– Не още – процеди през зъби – Може още да не си е отишла.

Хагрид изглежда мислеше същото, защото прекоси стаята и погледна зад завесите навън.

– Отива обратно към замъка – каза той тихо – Дявол да го вземе, наистина ли инспектира хората?

– Да – каза Хари, като сваляше мантията – Трелони е почти пред уволняване.

– Ъ-м-м... какви неща планираш да изучаваме в клас, Хагрид? – попита Хърмаяни.

– О, не берете грижа, имам много планове за уроците – каза ентусиазирано Хагрид, като взе драконовия стек от масата и пак си го сложи на лицето – Приготвил съм ви за годината на СОВА някои наистина специални създания...

– Ъ-ъ-ъ... специални по какъв начин? – попита колебливо Хърмаяни.

– Не казвам – отвърна щастливо Хагрид – Не искам да ви развалям изненадата.

– Виж, Хагрид – каза бързо Хърмаяни – професор Умбридж няма да се зарадва, ако донесеш в клас нещо опасно.

– Опасно? – възкликна Хагрид с напълно изумено изражение – Не ставайте глупави, никога не бих ви донесъл нещо опасно! Имам предвид, че те сами могат да се грижат за себе си...

– Хагрид, ако искаш да минеш инспекцията на Умбридж, по-добре е да ни учиш за отглеждането на Рошльовци или да ни кажеш разликата между Нарловете и таралежите, от този род! – каза настойчиво Хърмаяни.

– Но това не е много интересно, Хърмаяни – каза Хагрид – Нещата, които аз ви показвам са много по-впечатляващи. Някои от тях не се отглеждат и са много рядко срещани...

– Хагрид... моля те... – в гласа на Хърмаяни имаше нотка на отчаяние – Умбридж си търси някакво оправдание да уволни учителите, които са твърде близо до Дъмбълдор. Моля те, Хагрид, учи ни нещо тъпо, което е в програмата ни за СОВА.

Но Хагрид се прозя широко и погледна към леглото в ъгъла.

– Слушайте, денят беше дълъг и вече е късно – каза той, като бутна внимателно Хърмаяни по раменете, от което тя загуби равновесие и се удари в пода – Ох... съжалявам – той я потупа отново по гърба – Не се тревожете за мен, обещавам, че наистина съм планирал нещо интересно

за уроците... а сега си тръгвайте и не забравяйте да си държите езика зад зъбите за това, което ви разказах...

– Не знам дали не можеш да се върнеш при него – каза Рон, като проверяваше дали теренът е чист и тримата вървяха към замъка през скърцащия сняг. Но този път не оставяха следи, тъй като Хърмаяни беше направила Заличаваща магия на излизане.

– Ще се върна отново утре – каза решително Хърмаяни – Ще изготвя, ако мога, план за уроците му. Не ме интересува ако тя изхвърли Трелони, но няма да го направи и с Хагрид!

Глава 21. Окоето на змията

Събота сутринта Хърмаяни си проправи път към кабината на Хагрид през два фута сняг. Хари и Рон искаха да отидат с нея, но планината от домашни беше отново застрашително нараснала, така че те неохотно останаха в общата стая, като се опитваха да игнорират веселите викове, идващи отвън, където учениците се пързаяха по леда, спускаха се с тобоган или се замерваха със снежни топки.

– М-м-м-м – измуча Рон, най-после изгубил търпение и залепи глава на прозореца – Аз съм префект и ако още една снежна топка удари прозореца – УХ!

Той отдръпна рязко главата си назад, лицето му беше цялото в сняг.

– Това са Фред и Джордж – каза горчиво, блъсвайки прозореца зад себе си – Идиоти ...

Хърмаяни се върна от Хагрид точно преди обяда, треперейки леко, мантията ѝ беше мокра до колената.

– Е? – каза Рон, като я погледна щом влезе – Получи ли всички уроци, планирани за него?

– Да, опитах се – каза тя тъпо, потъвайки в креслото до Хари. След това извади пръчката си, размахна я леко и ги лъхна топъл въздух, после я насочи към робата си и от парата тя изсъхна – Не беше там, когато отидох. Чуках най-малко половин час. Тогава той се зададе от гората.

Хари изпъшка. Забранената гора гъмжеше от този вид създания, повечето от които можеха да докарат на Хагрид уволнение.

– Какво е донесъл оттам? Каза ли? – попита той.

– Не – каза жално Хърмаяни – Той каза, че иска да е изненада. Опитах се да му обясня за Умбридж, но той не възприе. Каза, че никой с всичкия си не би учил Нарлове вместо Химери, о, не мисля, че е донесъл Химери – добави тя при вида на пребледнелите Рон и Хари – но това не е поради липса на опит, защото той каза нещо за трудностите при намирането на яйца. Не знам колко пъти му казах, че ще бъде по-добре да се придържа към плана на Гръбли-Планк. Честно казано, не мисля, че е чул и половината от това, което му казах. Както знаете, е в малко особено настроение. Все още не иска да каже как е получил всички тези наранявания.

Повторната поява на Хагрид на учителската маса за закуска не беше посрещната с ентузиазъм от всички ученици. Някои, като Фред,

Джордж и Лий Джордън бяха доволни и затичаха между масите на Грифиндор и Хафълпаф, за да стиснат огромната лапа на Хагрид, други като Лавендър и Парвати размениха мрачни погледи и поклатиха глава. Хари знаеше, че много от тях предпочитат уроците на професор Гръбли-Планк и най-лошото беше, че една малка част от него знаеше, че имат много добра причина за това, идеята на Гръбли-Планк за интересен урок не криеше риска, че някой от тях ще пострада.

Беше обяснимо защо Хари, Рон и Хърмаяни тръгнаха към Хагрид във вторник, добре облечени срещу студа. Хари се чудеше не само за това какво беше решил да ги учи Хагрид, но и за това как Малфой и неговата банда ще се държат, ако Умбридж ги гледа.

Така или иначе, Великата инквизиторка не се виждаше никъде, докато те се бореха със снега към Хагрид, който стоеше и ги очакваше накрая на Забранената Гора. Той не направи успокоителен знак, натъртванията, които бяха пурпурни в събота вечерта, сега бяха обагрени в зелено и жълто и някои от неговите резки все още кървяха. Хари не можеше да разбере това, навярно Хагрид беше нападател от някое създание, от чиято отрова страдаше и не можеше да се излекува? Сякаш за да допълни зловещата картина, Хагрид носеше нещо на раменете си, което приличаше на умряла крава.

– Ще работим тук днес – каза щастливо Хагрид на появилите се ученици, обръщайки глава към тъмните дървета зад тях – Доста закътани са. Така или иначе, те предпочитат тъмнината.

– Кои предпочитат тъмнината? – Хари чу Малфой да казва остро на Краб и Гойл с нотка на паника в гласа си – Какво е това, което предпочита тъмнината, нали чухте?

Хари си спомни единственото друго събитие, когато Малфой беше влизал в Гората, тогава той не беше много смел. Той му се усмихна, след мача по квидич всичко, което причиняваше дискомфорт на Малфой, му създаваше комфорт.

– Готови ли сте? – попита бодро Хагрид, като гледаше към класа – Добре, приготвих това пътуване до Гората за петокурсниците, за да видите тези създания в естествената им среда. Това, което ще учим днес е доста рядко срещано, смятам, че съм единственият в Британия, който ги отглежда и тренира.

– Сигурен ли сте, че сте ги тренирали? – попита Малфой, паниката в гласа му изпъкваше още повече – Защото това не е първият случай, когато носите бесни същества на класа, нали?

Слидеринци измърмориха в съгласие и няколко грифиндорци се

присъединиха към тях.

– Разбира се, че са тренирани! – каза Хагрид и намести малко по-високо умрялата крава на раменете си.

– Тогава какво се е случило с лицето ви? – потърси обяснение Малфой.

– Това си е моя работа! – заяви ядосано Хагрид – Сега ако сте свършили със задаването на глупави въпроси, последвайте ме.

Той се обърна и тръгна към Забранената гора. Никой не изглеждаше въодушевен да го последва. Хари погледна към Рон и Хърмаяни, които кимнаха и тримата тръгнаха след Хагрид, а след тях и останалата част от класа.

Те вървяха около десет минути, докато не стигнаха до място, където дърветата бяха се сближили едно с друго, беше тъмно като в здрач и по земята нямаше сняг. С грухтене Хагрид остави кравата на земята, отстъпи и се обърна с лице към класа, по-голямата част от който се влачеше от дърво на дърво към него нервно, в очакване сякаш да ги нападне нещо всеки момент.

– Елате насам, елате – окуражаваше ги Хагрид – Сега те ще бъдат привлечени от миризмата на месо, но за всеки случай ще ги повикам, защото те ме познават.

Той се обърна, отмести косата от лицето си и издаде странен крясък, който отекна през тъмните дървета като звук от някоя чудовищна птица. Никой не се разсмя, повечето изглеждаха твърде уплашени, за да издадат и звук.

Хагрид издаде същия крясък отново. Измина минута, в която класът продължи да стои в нервно очакване зад дърветата какво ли ще е това, което ще се появи. И тогава, когато Хагрид за трети път отметна косата си и разшири огромния си гръден кош, Хари кимна на Рон и забеляза тъмното място между две дървета.

Две празни, бели, светещи очи се уголемяваха в мрака и след малко оттам се показаха глава и врат на змей и тялото на голям, черен кон. То проучи класа за няколко секунди, плющейки с дългата си черна опашка, след това наведе глава и започна да яде от мъртвата крава с големите си зъби.

Голяма вълна на облекчение премина през Хари. Най-после имаше доказателство, че той не си беше представял тези създания, те бяха истински. Хагрид също ги познаваше. Погледна нетърпеливо към Рон, но Рон все още гледаше към дърветата и след няколко секунди прошепна:

– Защо Хагрид не извика отново?

По-голямата част от класа изглеждаха объркани и нервно чакащи като Рон, но конят стоеше пред тях. Изглежда само още двама човека го виждаха: жилаво момче от Слидерин, което стоеше зад Гойл наблюдаваше с отвращение как конят яде, и Невил, чиито очи се бяха вперили в дългата черна опашка.

– О, идва още един! – каза гордо Хагрид, когато втори черен кон се показа иззад дърветата, приближи се до месото и започна да яде – Сега нека да вдигнат ръце тези, които ги виждат?

Много доволен, че най-после е разрешил загадката на тези коне, Хари вдигна ръка. Хагрид му кимна.

– Да... да... знаех, че ще можеш да ги видиш, Хари – каза Хагрид сериозно – И ти също, Невил, а? И...

– Извинете – проточи подигравателно Малфой – но какво се предполага, че би трябвало да видим?

Вместо отговор, Хагрид посочи към кравата на земята. Целият клас впери погледи в нея за няколко секунди, след което няколко човека изпъшкаха, а Парвати изпищя. Хари разбираше защо, гледката на разкъсваща се пред очите им плът и изчезваща във въздуха беше наистина странна.

– Кой го прави? – попита с ужасен глас Парвати, като се криеше зад дървото – Кой го яде?

– Тестрали – каза гордо Хагрид и Хърмаяни издаде едно кратко и разбиращо „Ох!“ зад рамото на Хари – Хогуортс има няколко такива тук. Сега, кой знае...?

– Но те са наистина, наистина нещастни! – прекъсна го Парвати, като изглеждаше паникьосана – Те носят огромно нещастие на хората, които ги виждат. Професор Трелони ми каза веднъж...

– Не, не, не – каза Хагрид подхилвайки се – това е само суеверие, те не са нещастни, те са много интелигентни и полезни. Естествено в началото те не вършеха много работа, докато Дъмбълдор се върна от едно дълго пътуване и от тогава те дърпат каретите на училището... вижте, идват още два.

Още два коня се подадоха спокойно откъм дърветата, единият от тях дойде много близко до Парвати, която се притисна до дървото и каза:

– Мисля, че усетих нещо и то е близо до мен.

– Не се безпокой, няма да те нарани – каза търпеливо Хагрид – Добре, сега ми кажете има ли още някой, който да ги е видял?

Хърмаяни вдигна ръка.

– Продължи тогава – каза ѝ Хагрид грейнал.

– Единствените хора, които ги виждат – каза тя – са хората, които са виждали смъртта.

– Точно така! – каза тържествено Хагрид – Десет точки за Грифиндор. Сега, Тестралите...

– Хм, хм.

Беше пристигнала професор Умбридж. Тя бе застанала на няколко крачки от Хари, носейки отново зелените си шапка и мантия, нейният бележник беше в готовност. Хагрид, който никога преди това не бе чувал престореното покашляне на Умбридж се втренчи в най-близкия Тестрал, доказано под впечатлението, което му бе направил звукът.

– Хм, хм.

– О, здравейте – отвърна Хагрид и се усмихна, когато уточни източника на гласа.

– Получихте ли бележката, която изпратих в кабинета ви тази сутрин? – каза Умбридж със същия висок бавен глас, който бе използвала към него и преди, сякаш разговаря с някой, който е много чужд и бавно-развиващ се – в която ви уведомявах, че ще инспектирам вашия урок?

– О, да – каза весело Хагрид – Радвам се, че благополучно намерихте мястото! Добре, както можете да видите... о, или не можете? Днес учим за Тестралите...

– Моля? – каза високо професор Умбридж, постави ръка до ухото си и се намръщи – Какво казахте?

Хагрид изглеждаше леко сконфузен.

– Ъ-ъ-ъ... Тестрали! – каза той високо – Големи – ъ-ъ-ъ – крилати коне, както знаете!

Той плесна по бедрата си с надежда. Професор Умбридж повдигна вежди и си отбеляза в бележника: „Изглежда... прибягва... до... групи... знаци... език“

– Добре... както и да е... – каза Хагрид, като се обърна към класа и изглеждаше леко объркан – Та... за какво говорех?

– „Изглежда... има... къса... памет“ – промърмори Умбридж, достатъчно високо, че да я чуят всички. Драко Малфой изглеждаше така, сякаш Коледа е дошла с един месец по-рано, Хърмаяни, от друга страна, се обърна почервенияла и едва подтискаше гнева си.

– О, да – каза Хагрид и хвърли стеснителен поглед към бележника на Умбридж – Да, исках да ви кажа как... исках да ви кажа как отглеждахме табуна. Започнахме от един мъжки и пет женски. Този – и посочи към първия кон, който се беше появил – се казва Тенебрус, той ми е

любимецът, първият, който се роди тук, в гората...

– Наясно ли сте – прекъсна го високо Умбридж – че Министерството на магията класифицира Тестралите като „опасни“?

Сърцето на Хари заби ускорено, но Хагрид само се подсмихна под мустак.

– Тестралите не са опасни! Добре, те може би са малко по... ако наистина бъдат безпокоени...

– „Показва... знаци... на... задоволство... при... идеята... за... насилие...“ – промърмори Умбридж, докато отново пишеше в бележника си.

– Не... хайде! – каза Хагрид, като сега изглеждаше леко загрижен – Исках да кажа, само че... Тестралите имат просто лоша репутация заради... нещото за смъртта... хората мислят, че са лоша поличба, но те не са наистина зли... просто другите не разбират...

Умбридж не отговори, завърши бележката си, след това погледна към Хагрид и каза много високо и бавно:

– Моля, продължете да преподавате както обикновено. Ще се поразходя – тя правеше гримаси, докато ходеше /Малфой и Панси Паркинсън се спогледаха с мълчаливи усмивки/ – между учениците и ще им давам въпроси.

Хагрид я погледна, напълно неразбиращ защо тя му говори така, сякаш той не разбира нормален английски. В очите на Хърмаяни сега имаше сълзи от гняв.

– Ти, жабо, ти, гадна жабо! – прошепна тя, докато Умбридж вървеше покрай Панси Паркинсън – Знам какво правиш, ти, отвратителна, двулична, гадна...

– Ъ-ъ-ъ... както и да е – каза Хагрид, видимо борещ се да се върне към урока си – и така Тестралите. Да. За тях може да се кажат много неща.

– Смятате ли – каза със звънлив глас Умбридж на Панси Паркинсън – че можете да разберете професор Хагрид, когато той говори?

Също както и Хърмаяни, Панси имаше сълзи в очите си, но нейните сълзи бяха от смях, наистина, отговорът ѝ беше малко неразбираем, защото се опитваше да овладее кискането си.

– Не... защото... добре... звучи... като грухтене през повечето време...

Умбридж записа в бележника си. Няколко косъмчета от брадата на Хагрид настръхнаха, но той се направи, че не е чул отговора на Панси.

– Ъ-ъ-ъ... да... нещо важно за Тестралите. Добре те са побеснявали

понякога, но никога няма да го направят повече.

– Защото те ви разбират, предполагам – каза високо Малфой и Панси Паркинсън избухна отново в кикот. Професор Умбридж се усмихна прощаващо към тях и след това се обърна към Невил.

– Вие можете да видите Тестралите, така ли, Лонгботъм? – попита тя.

Невил кимна.

– Кого сте видели да умира? – попита го с безразличен тон.

– Моя... моя дядо – отговори Невил.

– И какво мислите за тях? – каза тя, като размахваше късата си и дебела ръка към конете, които бяха оглозгали месото до кокал.

– Ъ-м-м-м... – каза нервно Невил, хвърляйки поглед към Хагрид – Добре... те са... те са... ОК.

– Учениците... са... явно... заплашени... за... да... не... признаят... че... са... уплашени... – промърмори Умбридж и отново записа нещо в бележника си.

– Не! – каза Невил, изглеждайки разстроено – Не се плаша от тях!

– Всичко е наред – каза Умбридж, като го потупваше по рамото с престорено разбираща усмивка, която се стори на Хари повече от цинична – Добре, Хагрид – обърна се тя към него отново, като пак заговори с висок и бавен глас – Мисля, че това е достатъчно. Ще получите /тя направи знак във въздуха сякаш нещо пристига/ резултатите от вашата инспекция /тя посочи към бележника/ в срок от десет дена – Тя разпери десетте си пръста и усмивката ѝ, повече от всякога широка и жабешка пропълзя по лицето ѝ, което предизвика у Панси Паркинсън и Малфой нов прилив на смях. Хърмаяни трепереше от гняв, а Невил изглеждаше сконфузен и унил.

– Тази противна, лъжлива, двулична стара гарга! – изфуча Хърмаяни половин час по-късно, когато се връщаха към замъка през пътеките, които бяха направили по-рано в снега – Знаете ли какво прави тя? Нейна работа е онова за получовеците – опитва се да изкара Хагрид някакъв вид трол, само защото той е имал майка великанка и не е честно, защото това наистина не беше лош урок, имам пред вид, беше отново леко опасно, но Тестралите са добри де факто, за Хагрид те наистина са добри!

– Умбридж каза, че са опасни – каза Рон.

– Добре, както каза Хагрид, те могат да се грижат за себе си – каза нетърпеливо Хърмаяни – Гръбли-Планк сигурно нямаше да ни ги покаже, преди степената ТРИТОН, но, добре, те са много интересни, нали?

Начинът, по който някои хора ги виждат, а други не могат! Бих искала да мога.

– Така ли? – попита я спокойно Хари.

Тя изглеждаше внезапно ужасена.

– О, Хари – съжалявам – не, разбира се беше глупаво от моя страна да го кажа.

– О'кей – каза бързо той – Не се тревожи.

– Изненадан съм колко много хора могат да ги видят – каза Рон – Трима в класа...

– Да, Узли, тъкмо се чудехме – каза злонамерен глас. Нечути от никой от тях, Малфой, Краб и Гойл вървяха отзад – Не смяташ ли, че ако си видял някой убит, ще можеш да виждаш по-добре куофъла?

Той, Краб и Гойл тръгнаха със смях към замъка, пеейки в хор „Узли е нашият крал“. Ушите на Рон почервеняха.

– Не им обръщай внимание, просто не им обръщай внимание – каза Хърмаяни, като извади пръчката си и измагьоса отново топъл въздух над тях, за да може пътят им да е по-лесен, докато вървяха покрай оранжерите.

Декември им донесе още сняг и лавина от домашни за петокурсниците. Дежурствата на Рон и Хърмаяни като префекти станаха по-тежки с приближаването на Коледа. Трябваше да наглеждат украсата на замъка „Опитайте се да поставите гирляндите, когато Пийвс е хванал другия край и се опитва да ви завърже с него“ каза Рон, да наблюдават първо и второкурсниците по време на междучасията им вътре поради големия студ. „И те са нахални малки подлещи, знаете ли, ние не бяхме такива по време на първата си година“ – каза Рон и да патрулират по коридорите с Аргус Филч, който подозираше, че коледният дух може да се прояви в магьоснически дуели „Този направо си е изгубил ума“ – каза Рон побеснял. Те бяха толкова заети, че Хърмаяни дори спря да плете шапки за домашни духчета и бе ядосана, че не е завършила последните три.

– Всички тези бедни духчета, които все още не съм успяла да освободя, ще трябва да прекарат Коледа тук защото няма достатъчно шапки.

На Хари сърце не му даваше да ѝ каже, че Доби е взел всичко, което тя е оставила и се задълбочи в съчинението по История на магията. Не му се искаше да мисли за Коледа. За пръв път в училищната си кариера искаше да прекара ваканцията си далече от Хогоуртс. Между забраната си за квидич и тревогата си дали Хагрид ще бъде или не поставен под изпитание, той се чувстваше дълбоко засегнат от това място. Единственото, което му допаднаше тук бяха срещите на ДА и те щяха да бъдат

прекратени по време на ваканцията, тъй като всеки от ДА щеше да бъде със семейството си. Хърмаяни щеше да отиде на ски с родителите си, нещо което много забавляваше Рон, тъй като никога не беше чувал за това мъгълско развлечение. Рон щеше да си отиде в Бъроуз. Хари устоя няколко дена на завистта, когато Рон му каза, в отговор на въпроса на Хари къде ще прекара Коледа:

– Но ти също идваш! Не ти ли казах? Мама ми писа преди една седмица и ми каза да те поканя.

Хърмаяни завъртя очи, но духът на Хари се повдигна: мисълта за Коледа в Бъроуз беше чудесна, макар и леко помрачена, че няма да бъде със Сириус. Чудеше се дали ще може да убеди госпожа Уизли да покани за празника кръстника му. Въпреки съмнението, че Дъмбълдор ще позволи на Сириус да напусне Гримо Плейс така или иначе и мисълта, че госпожа Уизли не го иска особено, защото те се караха толкова често. Сириус не беше се обаждал на Хари от последния път в камината и въпреки че Хари знаеше, че е под постоянно наблюдение от Умбридж дали пак ще се опита да установи контакт, той не искаше да мисли, че Сириус е сам в старата къща на майка си, може би споделяйки бисквита с Крийчър.

Хари пристигна рано в Стаята на нуждата за последната сбирка на ДА преди ваканцията и се зарадва, че го е направил, защото когато факелът избухна в пламъци видя, че Доби е идвал да украси мястото за Коледа. Сигурен беше, че духчето го е направило, защото от тавана се спускаха стотици златни дрънкулки с образа на Хари върху тях и надпис „Хари Коледа на всички!“.

Хари тъкмо бе свалил последната от тях, когато вратата се отвори и влезе Луна Ловгуд, отнесена както винаги.

– Здравсти – каза неясно тя и погледна украшенията наоколо – Хубави са, ти ли ги сложи?

– Не – отвърна Хари – Домашното духче Доби.

– Имел – каза отнесено Луна, посочвайки към голям грозд бели плодове, окачени над главата на Хари. Той подскочи.

– Добро решение – каза много сериозно Луна – Често бъкат от Nargles.

Хари си спести въпроса относно Nargles при пристигането на Анджелина, Кейти и Алиша. И тримата бяха замръзнали и останали без дъх.

– Добре – каза тъпо Анджелина, свали мантията си и я постави в тъгла – Най-последе ви намерихме.

– Намерихте ме? – попита неразбиращо Хари.

– Ти и Фред и Джордж – каза нетърпеливо Анджелина – Намерихме друг търсач.

– Кой? – попита бързо Хари.

– Джини Уизли – отвърна Кейти.

Хари я изгледа.

– Да, знам – каза Анджелина, като извади пръчката си – но тя е доста добра. Не толкова добра колкото теб, разбира се – каза, като му хвърли много мръсен поглед – но след като не можем да имаме теб...

Хари преглътна язвителния си отговор, дали тя си представяше, че той преживява изключването си от отбора сто пъти повече от нея.

– А какво става с биячите? – попита той, като се опитваше да запази нормалния си глас.

– Ендрю Кърк – отговори без ентузиазъм Алиша – и Джек Слоупър. Никой от тях не е брилянтен, но като се сравнят с останалите идиоти, които дойдоха...

Пристигането на Рон, Хърмаяни и Невил прекъсна тази депресираща дискусия и след около пет минути стаята беше достатъчно пълна, за да предотврати изгарящите погледи на Анджелина.

– О'кей – каза той на всички – Мисля, че тази вечер трябва да поговорим всички неща, които досега сме правили, защото това е последната сбирка преди ваканцията и не подхожда да учим нещо ново преди триседмична пауза.

– Няма да правим нищо ново? – прошепна Захариас Смит достатъчно високо, за да го чуят останалите в стаята – Ако знаех, нямаше да дойда.

– Всички ние наистина съжالياваме, че Хари не ти е съобщил – каза високо Фред.

Няколко човека се изкикотиха. Хари видя Чо да се смее и почувства познатия гъдел в стомаха си.

– Можем да се упражняваме по двойки – каза Хари – Ще започнем с Препречващото заклинание десет минути, после отново ще опитаме със Зашеметяването.

Всички се разделиха. Хари както обикновено партнираше на Невил. Скоро стаята се изпълни с пресекливи викове „Импедимента!“⁴. Хората замръзваха за минута или повече, по време на които партньорите им можеха да погледнат безцелно наоколо останалите двойки, след това се свестяха и на свой ред отправяха заклинанието.

Невил усъвършенстваше все повече и повече познанието си. След

като Хари беше зашеметяван три пъти, той изпрати Невил да се присъедини отново към Рон и Хърмаяни, за да може да се разходи из стаята и да види останалите. Когато се приближи до Чо, тя грейна, той устоя на изкушението да мине още няколко пъти.

След десет минути с Препречващата магия, те отново се върнаха към Зашеметяващата. Мястото беше твърде ограничено, за да им позволи да направят това заклинание веднага. Половината група наблюдаваше другата част, след което си разменяха местата.

Хари се почувства горд, докато ги гледаше. Наистина, Невил зашемети Падма Патил вместо Дийн, в когото се целеше, но беше по-близко от всякога до целта, и всички други бяха постигнали огромен напредък.

След около час Хари обяви прекъсване.

– Ставате все по-добри – каза той, като грейна към тях – Когато се върнем от ваканция, можем да се заемем с някои от трудните заклинания. Може би дори Патронус.

Понесе се развълнуван шепот. Хората започнаха да излизат по двама или трима, като пожелаваха на Хари „Весела Коледа“. Като се чувстваше доволен, той започна да прибира възглавничките заедно с Рон и Хърмаяни. Рон и Хърмаяни излязоха преди него, той се забави малко, защото Чо беше още вътре и той се надяваше да чуе от нея „Весела Коледа“.

– Не, ти тръгвай – чу я да казва на приятелката си Мариета и сърцето му заби, докато се правеше, че прибира последната възглавница. Вече беше сигурен, че са сами и очакваше тя да заговори. Вместо това чу подсмърчане.

Той се обърна и видя Чо да стои на средата на стаята, а по лицето ѝ имаше сълзи.

– Ка...?

Не знаеше какво да прави. Тя просто стоеше и тихичко хлипаше.

– Какво става? – попита едва – едва той.

Тя поклати глава и изтри лице с ръкава си.

– Аз – съжалявам – каза тя – Предполагам... просто... научаването на тази материя... просто ме кара да ... се чудя... дали... ако той знаеше всичко това... щеше да е още жив.

Хари почувства как сърцето му се сви. Трябваше да предположи. Тя искаше да говори за Седрик.

– Той знаеше тези неща – каза той тежко – Беше доста добър, иначе никога нямаше да се оправи в онзи лабиринт. Но ако Волдеморт наистина иска да те убие, просто нямаш шанс.

Тя изхълца при името на Волдемор, но погледна Хари без да трепне.

– Ти си оцелял, когато си бил още бебе – каза спокойно тя.

– Да, така е – отвърна Хари с досада, като тръгна към вратата – Не знам защо се е случило на мен, а не на някой друг, така че не е нещо, с което се гордея.

– О, не си отивай! – каза Чо, все още плачейки – Съжалявам, че те разстроих с всичко това... не исках...

Тя отново изхлипа. Беше толкова красива, дори когато очите ѝ бяха зачервени от плач. Хари се почувства ужасно. Щеше да е доволен и само на едно „Весела Коледа“

– Знам, че е ужасно за теб – каза тя, докато отново бършеше очи с ръкава си – Имам предвид, че си видял Седрик да умира... Предполагам, че не искаш да си спомняш за това, нали?

Хари не отговори: беше истина, но щеше да е безсърдечно да я изрече на глас.

– Ти си н-наистина добър учител, знаеш ли – каза Чо със слаба усмивка – Никога не съм можела да зашеметявам преди това.

– Благодаря – отвърна неловко Хари.

Те се гледаха дълго. Хари почувства изгарящо желание да излезе от стаята, и в същото време пълна неспособност да направи и крачка.

– Имел – каза Чо, като посочи тавана над главите им.

– Да – отговори Хари. Устата му беше пресъхнала – Сигурно са пълни с Nargles.

– Какво е това Nargles?

– Идея си нямам – каза Хари. Тя се приближи. Главата му се замая – Ще трябва да попиташ Луна Ловгуд.

Чо издаде забавен звук, подобен на смях. Беше дошла много близо до него. Той можеше да преброи луничките на носа ѝ.

– Наистина те харесвам, Хари.

Той не можеше да мисли. Целият пламна, мозъкът и краката му бяха като парализирани.

Тя беше плътно до него. Можеше да види всяка сълза по миглите ѝ.

Когато се върна в общата стая половин час по-късно, намери Рон и Хърмаяни на най-добрите места до огъня, всички други си бяха легнали. Хърмаяни беше написала много дълго писмо, беше изпълнила половин руло пергамент, което се вееше от ъгъла на масата. Рон лежеше на лявата си страна, опитвайки се да завърши домашното си по трансфигурация.

– Какво те задържа? – попита той, докато Хари седна в съседното кресло до Хърмаяни.

Хари не отговори. Той беше в състояние на шок. Половината от него искаше да разкаже на Рон и Хърмаяни какво се беше случило токущо, но другата половина предпочиташе да го запази в тайна.

– Добре ли си, Хари? – попита Хърмаяни, като посочи към него с върха на перото си.

Хари се почувства раздвоен. Истината е, че не знаеше дали е добре или не.

– Какво става? – повдигна се Рон и се вгледа в Хари – Какво се случи?

Хари не знаеше как да им каже и дали изобщо искаше да им каже. Накрая реши да замълчи. Хърмаяни взе материалите от ръцете му.

– Чо ли беше? – попита тя делово – Тя ли те задържа след сбирката?

– Тя – започна Хари, прочисти гласа си и опита отново – Тя... ъ-ъ-ъ...

– Целуна ли я? – попита бързо Хърмаяни.

Рон седна толкова бързо, че едва не бутна масилницата си. Без да обръща внимание на това, той жадно погледна Хари.

– Е? – поиска обяснение.

Хари видя любопитството, изписано по лицето на Рон и веселието по обикновено намръщеното лице на Хърмаяни и кимна.

– ХА!

Рон направи триумфалния знак на победата с пръстите си и се разсмя дрезгаво, което накара няколко застанали до прозореца второкурсници да се обърнат към тях. Неохотна усмивка пропълзя по лицето на Хари докато гледаше Рон.

Хърмаяни погледна с отвращение Рон и се върна към писмото си.

– Е? – попита накрая Рон – Как беше?

Хари помисли за момент.

– Мокро – каза истината накрая.

Рон издаде шум, за който трудно можеше да се каже дали е ликуване или отвращение.

– Защото тя плачеше – продължи тежко Хари.

– О – каза Рон, усмивката му помръкна – Толкова ли си лош в целуването?

– Не знам – отвърна Хари, който не беше се замислял върху това, и незабавно се разтревожи – Може и да съм.

– Разбира се, че не си – отговори разсеяно Хърмаяни, все още пишейки писмото си.

– Откъде знаеш? – попита много остро Рон.

– Защото Чо прекарва половината си време тези дни в плач – отвърна неясно Хърмаяни – Тя плачеше през целия път до мястото.

– Не мислиш ли, че малко целувки биха я утешили? – попита усмихвайки се Рон.

– Рон! – отговори Хърмаяни с глас, пълен с достойнство, поставяйки перото в мастилницата си – ти си най-нечувствителният човек, когото съм имала нещастие да срещна.

– Какво би трябвало да означава това? – попита също с достойнство

Рон – Що за човек би плакал, когато го целуват?

– Да – каза Хари, леко отчаяно – Що за човек наистина?

Хърмаяни ги погледна с израз на съжаление.

– Не разбирате ли чувствата на Чо в момента? – попита ги тя.

– Не – отговориха Хари и Рон в един глас.

Хърмаяни въздъхна и остави перото си долу.

– Добре, тя видимо тъжи за смъртта на Седрик. Предполагам също, че се чувства конфузно защото е харесвала Седрик, а сега харесва Хари и не може да реши кого от тях харесва повече. След това се чувства виновна, тъй като мисли, че е обида за паметта на Седрик да се целува с Хари и се притеснява какво ще кажат за нея другите, ако започне да излиза с Хари. И също така не може да се справи с чувствата си към Хари, тъй като той е бил единственият, който е бил със Седрик, когато е умрял и всичко е много смесено и болезнено. И също така се тревожи, че ще я изхвърлят от тима по квидич на Рейвънклоу, защото е в такава лоша форма.

Настъпи тежка зашеметяваща тишина, след което Рон се обади:

– Един човек не може да чувства всичко това, та той ще експлоадира.

– Само защото ти имаш емоционалния обхват на чаена лъжичка, не значи, че всички го имаме – сопна се Хърмаяни, като отново взе перото си.

– Тя беше тази, която го започна – каза Хари – Аз нямаше... тя просто дойде при мен... започна да плаче... не знаех какво да направя...

– Не се самообвинявай, приятелю – каза Рон, изглеждайки паникьосан при тази мисъл.

– Трябва да си бил добър към нея – каза загрижено Хърмаяни – Беше, нали?

– Да – каза Хари, неприятна червенина изби по лицето му – Да... потупах я по гърба...

Хърмаяни изглеждаше така, сякаш трудно се съдържаше да не завърти очи.

– Добре, предполагам, че можеше и да е по-лошо – каза тя – Ще я видиш ли пак?

– Разбира се, че ще я видя – каза Хари – Нали имаме сборки на ДА?

– Знаеш какво искам да кажа – каза нетърпеливо Хърмаяни.

Хари замълча. Думите на Хърмаяни отвориха пред него нова перспектива от стряскащи възможности. Той се опита да си представи, че излиза някъде с Чо, може би Хогсмийд, и да бъдат насаме в продължение на часове. Разбира се, тя щеше да очаква от него да я покани след случилото се... мисълта накара стомахът му болезнено да се свие.

– О, добре – каза отчуждено Хърмаяни, като отново се втренчи в писмото си – Имаш доста възможности да я поканиш.

– А ако той не иска да я покани? – каза Рон като гледеше Хари с необичайно съсредоточен израз на лицето си.

– Не бъди глупак – каза неясно Хърмаяни – Хари я харесва от години, нали, Хари?

Той не отговори. Да, той харесваше Чо от години, но когато си представяше сцена между двамата, той винаги си представяше усмихнатата Чо, а не тази Чо, която хлипаше неудържимо на рамото му.

– На кого пишеш тази новела? – попита Рон Хърмаяни, като се опита да прочете парчето пергамент, което падна на пода. Хърмаяни веднага го скри от поглед.

– Виктор.

– Крум?

– Колко Викторовци познаваме?

Рон не каза нищо, но изглеждаше кисел. Около двайсет минути прекараха в тишина, Рон завърши съчинението си по трансфигурация с много нетърпеливи изсумтявания и прекъсвания, Хърмаяни пишеше неотклонно в самия край на пергаментата, нави го грижливо и го подписа. Хари гледеше към огъня, като му се искаше повече от всякога Сириус да е при него и да му даде няколко добри съвета за момичетата. Но огънят бавно изгасваше, докато накрая останаха само въгленчетата и Хари видя, че отново са последните останали в общата стая.

– Лека нощ – каза Хърмаяни, като се прозя широко и тръгна по стълбището към спалнята на момичетата.

– Какво толкова намира в Крум? – попита Рон, докато двамата с

Хари тръгнаха към спалнята на момчетата.

– Добре – каза Хари, като осмисляше въпроса – Предполагам, че той е по-голям, нали... и той е международен играч по квидич...

– Да, но въпреки това – каза Рон, като звучеше раздразнено – Искам да кажа, че е нацупен циганин, нали?

– Достатъчно нацупен, вярно – съгласи се Хари, като мислите му още бяха при Чо.

Те свалиха робите си и облякоха пижамите си в пълно мълчание. Дийн, Шеймъс и Невил бяха вече заспали. Хари остави очилата си на нощното си шкафче и си легна, но не спусна завесите пред себе си, вместо това се загледа към звездното небе през прозореца до леглото на Невил. Ако само знаеше по това време миналата нощ, че ще целуне Чо Чанг...

– Лека нощ – избоботи Рон някъде вдясно.

– Лека – отвърна Хари.

Може би следващият път... ако има следващ път... тя ще бъде пощастлива. Ще я покани да излязат, вероятно го е очаквала и сега му е сърдита... или лежи в леглото, все още плачейки за Седрик... Той не знаеше какво да мисли. Обяснението на Хърмаяни му се струваше по-komplицирано, отколкото можеше да разбере.

– Ето на това могат да ни учат тук ... – мислеше, докато се обръщаше на едната си страна – как функционират мозъците на момчетата... ще бъде при всички случаи по-полезно от Пророкуването...

Невил промърмори в съня си. Някъде в нощта избуха сова.

Хари сънуваше, че е пак в стаята на ДА. Чо го укоряваше, че я е скрил тук с фалшиви претенции, беше й обещал 150 картинки от шоколадови жаби... Хари протестираше... Чо викаше „Погледни, Седрик ми даде много картинки от шоколадови жаби!“ и извади от мантията си много картинки и те се разхвърчаха във въздуха. Тогава тя се обърна към Хърмаяни, която каза „Ти си й обещал, Хари, знаеш... мисля, че вместо това трябва да й дадеш нещо друго... например твоята Светкавица?“ Хари протестираше, че не може да й даде Светкавицата, защото Умбридж я беше взела, той беше дошъл в стаята на ДА за да сложи само няколко коледни украшения във вид на главата на Доби...

Сънят се промени.

Тялото му се чувстваше плавно, силно и гъвкаво. Той се плъзгаше между светещ метален лост и тъмен студен камък... беше хоризонтален на вратата... плъзгаше се по корем... беше тъмно, още можеше да види предметите около него да блещукат в страни, вибриращи цветове...

той обърна главата си... на пръв поглед коридорът беше празен... но не... на пода седеше човек, брадичката му беше наведена към гърдите му, очертанията му проблясваха в тъмното...

Хари се изплези... той подуши във въздуха миризмата на мъжа... беше жив, но заспал... седнал пред вратата накрая на коридора...

Хари искаше да проучи мъжа... но трябваше да подтисне импулса си... имаше да върши по-важна работа...

Но мъжът се оживи... сребърната мантия падна от краката му и той се изправи... Хари видя неговите вибриращи неясни очертания, видя и закачената за пояса му пръчка... той нямаше избор... издигна се над пода и нанесе удар един, два, три пъти забивайки зъбите си дълбоко в плътта на мъжа, чувствайки как от нея бликва гореща кръв...

Мъжът крещеше от болка... след това замълча... той се свлече обратно срещу стената ... кръвта оплиска целия под.

Челото го болеше ужасно... до пръсване.

– Хари! ХАРИ!

Той отвори очи. Всеки инч от тялото му беше облян със студена пот, чаршафите на леглото му се бяха омотали около него като усмирителна риза.

– Хари!

Рон седеше до него, като изглеждаше наистина уплашен. Имаше и други фигури около леглото му. Той покри лицето си с ръце, болката го ослепяваше... обърна се надясно и започна да повръща.

– Наистина е болен – каза уплашен глас – Да повикаме ли някого?

– Хари! Хари!

Трябваше да каже на Рон, беше много важно да му каже... поемайки си дълбоки глътки въздух, Хари се повдигна на леглото, като си наложи да не падне отново, болката наполовина го беше заслепила.

– Баща ти – каза, сърцето му учестено биеше – Баща ти... е бил нападнат...

– Какво? – каза неразбиращо Рон.

– Баща ти! Ударен е, сериозно е, навсякъде имаше кръв...

– Отивам за помощ – каза същия уплашен глас и Хари чу стъпки да се отдалечават тичешком от спалнята.

– Хари, приятелю – каза Рон – ти... ти просто си сънувал.

– Не! – каза вбесено Хари, беше решаващо Рон да разбере.

– Не беше сън... не беше обикновен сън... бях там, видях го... аз го направих...

Можеше да чуе мърморенето на Дийн и Шеймъс, но не го беше

грижа. Болката в челото му отслабваше бавно, беше все още потен и трепереше. Той повърна отново и Рон се отмести от пътя.

– Хари, ти не си добре – поклати той глава – Невил отиде за помощ.

– Добре съм! – възмути се Хари, избърса устата си с пижамата и се разтросе неконтролируемо – На мен ми няма нищо, баща ти е този, за когото трябва да се тревожиш, трябва да намерим къде е, кърви като луд... аз бях... беше грамадна змия.

Той се опита да стане от леглото, но Рон го натисна обратно, Дийн и Шеймъс все още си шепнеха някъде наблизко. Хари не знаеше дали беше минала минута или десет, той просто седеше там и се клатеше, чувтвайки как болката от белега му отслабва... тогава по стълбите се чуха забързани стъпки и той отново чу гласа на Невил:

– Оттук, професоре.

Професор Макгоногъл влезе забързано в спалнята, облечена в разноцветната си вълнена дреха, очилата ѝ бяха кацнали на върха на носа ѝ.

– Какво има, Потър? Къде те боли?

Никога не беше се чувствал по-доволен да я види, имаше нужда от член на Ордена на Феникса, а не от някой, който да му дава безполезни отвари и да се суети наоколо му.

– Бащата на Рон – каза той, като седна отново – Бил е нападнат от змия и е сериозно, видях какво се случи.

– Какво искаш да кажеш с това, че си видял какво се е случило? – попита професор Макгоногъл, веждите ѝ се повдигнаха.

– Не знам... заспах и тогава отидох там...

– Искаш да кажеш, че си сънувал това?

– Не! – каза ядосано Хари, никой от тях ли нямаше да разбере? – Първо имах сън за нещо напълно различно, нещо глупаво... и това го прекъсна. Беше истинско, не съм си го въобразил. Господин Уизли спеше на пода и той беше нападнат от гигантска змия, имаше много кръв, той колабира, някой трябва да го намери къде е...

Професор Макгоногъл се втренчи в него иззад несиметричните си очила, ужасена от това, което вижда.

– Не лъжа и не съм луд! – каза ѝ Хари, като гласът му се извиси до вик – Казвам ви, видях какво се случи.

– Вярвам ти, Потър! – каза рязко професор Макгоногъл – Облечи се, отиваме да видим директора.

Глава 22. Болницата за магически заболявания и травми „Свети Мънго“

Хари беше толкова облекчен от това, че тя му говори сериозно, той скочи веднага от леглото, навлече робата си и си сложи очилата.

– Уизли, ти също ще дойдеш – каза професор Макгоногъл.

Те преминаха покрай мълчаливите фигури на Невил, Шеймс и Дийн и последваха професор Макгоногъл надолу по спираловидна стълба към общата стая, преминаха през портрета на Дебелата дама и тръгнаха по коридора. Хари чувстваше, че паниката вътре в него всеки момент ще се излее навън, искаше да тича, да вика за Дъмбълдор, господин Уизли кървеше, докато те вървяха толкова мудно и ако тези зъби, Хари се опита да не мисли за тях като за „моите зъби“ бяха отровни? Те минаха покрай Госпожа Норис, която обърна към тях ламповидните си очи, но професор Макгоногъл ѝ извика „Шът!“ Госпожа Норис потъна в сенките и след няколко минути те стигнаха до каменен водоливник, охраняващ входа на кабинета на Дъмбълдор.

– Първокласни Whizzbee – каза професор Макгоногъл.

Водоливникът оживя и се отмести встрани, стената отзад се раздели на две, за да разкрие стълба, която приличаше на спирален ескалатор. Тримата стъпиха на движещите се стълби, вратата се затвори зад тях с глух звук и те започнаха да се движат нагоре в кръг, докато стигнаха до полирана врата с чукало във формата на грифон.

Макар че вече беше половин час след полунощ, отвътре се чуваха гласове, сякаш Дъмбълдор разговаря най-малко с дузина хора.

Професор Макгоногъл почука три пъти с чукалото грифон и гласовете незабавно утихнаха, сякаш някой ги беше изключил. Вратата се отвори от само себе си и професор Макгоногъл въведе Хари и Рон вътре.

Стаята беше полутъмна, на масата имаше странни сребърни инструменти и от тях излизаха кълба дим, стените бяха покрити с портрети на предишни директори и директорки. Зад вратата, красива червено-златна птица подобна на лебед беше кацнала на прът, като беше сложила глава под крилото си.

– О, това сте вие, професор Макгоногъл и... ах...

Дъмбълдор седеше на стол с висока облегалка зад бюрото си, той се наведе към свещта, която осветяваше купчината книжа пред него. Носеше красива избродирана пурпурно-златна дреха над нощната си

риза, но изглеждаше напълно буден, неговите пронизателни светлосини очи се вдигнаха към професор Макгоногъл.

– Професор Дъмбълдор, Потър е имал... е, кошмар – каза професор Макгоногъл – Той казва...

– Не беше кошмар – каза бързо Хари.

Професор Макгоногъл погледна към него и леко се намръщи.

– Много добре, Потър, тогава разкажи ти на директора за това.

– Аз... добре, аз бях заспал... – каза Хари, и въпреки мъката и отчаянието си да накара Дъмбълдор да разбере, той се почувства раздразнен, че директорът не го погледна, а изучава собствените си пръсти – Но това не беше обикновен сън... беше реален... видях как се случва... – той си пое дълбоко въздух – Бащата на Рон, господин Уизли... е бил нападател от огромна змия.

Думите сякаш увиснаха във въздуха, след като ги изрече, звучаха доста странно, дори комично. Настъпи пауза, в която Дъмбълдор се обърна и загледа съсредоточено тавана. Рон погледна от Хари към Дъмбълдор, побелял и шокиран.

– Как видя това? – спокойно попита Дъмбълдор, все още без да гледа към Хари.

– Не знам... – каза Хари доста ядосано – какво означава това? Вътре в главата ми, предполагам...

– Не ме разбра – каза Дъмбълдор със същия спокоен тон – Искам да кажа... можеш ли да си спомниш... ъ-ъ-ъ... къде беше ти, когато наблюдаваше нападението? Може би си стоял отстрани на жертвата или наблюдаваше сцената някъде отдолу?

Това беше твърде любопитен въпрос, сякаш Дъмбълдор знаеше и Хари го погледна.

– Бях змията – отвърна той – Видях всичко през погледа на змията.

Никой друг не заговори за момент, тогава Дъмбълдор, сега гледаше към Рон, който беше тебеширено-бял, попита с нов и по-остър глас:

– Сериозно ли е наранен Артър?

– Да – каза натъртено Хари.

Защо всички те се бавят толкова, нима не знаеха колко кърви човек, когато се забият в него толкова дълги зъби? И защо Дъмбълдор не му оказва вежливостта да го погледне, когато говори с него?

Но Дъмбълдор се изправи толкова бързо, че Хари подскочи, и се обърна към един от старите портрети, окачен много близо до тавана.

– Евърард? – каза той остро – И ти също, Дилис!

Бледен магьосник с къс черен бретон и по-възрастна вещица с

дълги сребристи къдрици, които изглеждаха дълбоко заспали, отвориха очите си незабавно.

– Чухте ли? – попита Дъмбълдор.

Магьосникът кимна, вещицата каза: „Естествено“.

– Мъжът е с червена коса и очила – каза Дъмбълдор – Евърард, ще трябва да използваш алармата, увери се, че е намерен от подходящите хора...

Двамата кимнаха и се придвижиха встрани от рамките си, но вместо да отидат на съседните картини /което често се случваше в Хогвортс/, никой не се появи повторно. Едната от рамките не съдържаха нищо друго, освен тъмна завеса, а другата очарователно кожена кресло. Хари забеляза, че много от другите директори и директорки се правеха убедително на заспали, надзъртат към него изпод клепачите си и той внезапно разбра чии гласове е чувал, когато почукаха.

– Евърард и Дилис бяха двама от най-забележителните директори на Хогвортс – каза Дъмбълдор, като погледът му премина покрай Хари, Рон и професор Макгоногъл, за да се спре на красивата спяща птица на пръта отстрани на вратата – Тяхната известност е такава, че и двамата имат портрети и в други магьоснически институции. Тъй като те са свободни да се движат между собствените си портрети, могат да ни кажат какво може би се случва другаде...

– Но господин Уизли може да бъде навсякъде! – каза Хари.

– Моля, седнете и тримата – каза Дъмбълдор, сякаш Хари не беше казал нищо – Евърард и Дилис може да се забавят. Професор Макгоногъл, бихте ли измагьосали няколко стола?

Професор Макгоногъл извади пръчката от джоба на робата си и я размахна. Три стола се появиха от въздуха, дървени и с високи облегалки – пълна противоположност на удобните кресла, които Дъмбълдор беше измагьосал на изслушването на Хари. Хари седна, като гледаше през рамото си Дъмбълдор. Сега Дъмбълдор галеше с един пръст златната глава на Фоукс. Фениксът се събуди незабавно. Той повдигна високо красивата си глава и загледа Дъмбълдор с блестящи тъмни очи.

– Ще имаме нужда от – каза много внимателно Дъмбълдор на птицата – предупреждение.

Появи се пламък и фениксът изчезна.

Сега Дъмбълдор взе един от деликатните сребърни инструменти, чиито функции Хари не знаеше, занесе го на бюрото си, седна отново с лице към тях и написа нещо внимателно с пръчката си.

Инструментът оживя с ритмични звънливи тонове. Кълба от

бледозелен дим излизаха от буквите на сребърната тръбичка на върха. Дъмбълдор гледаше дима отблизо, веждите му се набраздиха. След няколко секунди, димът стана плътен и се намота във въздуха... от края му порасна глава на змия, която отвори широко уста. Хари се чудеше дали инструментът потвърждава неговият разказ: той погледна нетърпеливо към Дъмбълдор за знак, че е бил прав, но Дъмбълдор не отвърна на погледа му.

– Естествено, естествено – промърмори на себе си Дъмбълдор, като все още изучаваше дима без ни най-малка следа на изненада – Но раздвоен в същността си?

Хари не можеше да схване нито началото, нито края на този въпрос. Змията от дим се раздели на две змии, които се разтвориха във въздуха. С израз на сурово задоволство, Дъмбълдор отново написа върху инструмента нещо с пръчката си, звънливият шум се забави и затихна, змиите от дим избледняха и се разтвориха във въздуха.

Дъмбълдор отново постави инструмента на малката масичка. Хари видя как много от старите директори го следват с очи, след това, откривайки, че Хари ги гледа, бързо се направиха отново на заспали. Хари искаше да попита за какво е странният сребърен инструмент, но преди да го направи, се чу вик от стената вдясно и магьосникът на име Евърард се възстанови на портрета си, дишайки тежко.

– Дъмбълдор!

– Какви са новините? – каза веднага Дъмбълдор.

– Крещях, докато дойде някой на бегом – каза магьосникът, който залепи веждата си на завесата зад него – Чух нещо да се движи долу по стълбите – не бяха сигурни дали да ми повярват, но отидоха да проверят, знаете, че долу няма портрети от които да гледам. Така или иначе, няколко минути по-късно го носеха. Не изглеждаше добре, беше целият покрит в кръв. Изтичах до портрета на Елфрида Краг, за да получа добър изглед докато те напуснаха...

– Добре – каза Дъмбълдор тъй като Рон направи конвулсивно движение – Мисля, че Дилис ще го види, когато пристига и тогава...

Няколко минути по-късно сребърнокосата вещица също се появи на картината си, тя потъна в креслото си и каза:

– Да, занесоха го в „Св. Мънго“, Дъмбълдор... носеха го покрай портрета ми... изглежда зле.

– Благодаря ти – каза Дъмбълдор и се обърна към професор Макгоногъл:

– Минерва, иди и събуди другите деца на Уизли.

– Разбира се...

Професор Макгоногъл стана бързо. Хари погледна отстрани към Рон, който изглеждаше ужасен.

– И Дъмбълдор... какво ще правим с Моли? – попита професор Макгоногъл, като се обърна на вратата.

– Това ще е работа на Фоукс, когато хвърли поглед на всички останали – отговори Дъмбълдор – Но тя може би вече знае... този неин отличен часовник...

Хари знаеше, че Дъмбълдор говори за часовника, който вместо времето показваше местоположението и състоянието на всички членове на семейство Уизли и изтръпна при мисълта, че стрелката с името на господин Уизли може да се намира на мястото „Смъртна опасност“. Но беше много късно. Хари замръзна, когато си спомни за богърта на госпожа Уизли, който се беше превърнал в безжизненото тяло на господин Уизли, очилата му бяха паднали, кръвта се стичаше от лицето му... но господин Уизли нямаше да умре... той не можеше...

Сега Дъмбълдор ровеше в шкафа отзад. Той извади оттам опушен стар чайник и го остави внимателно на бюрото си. Той вдигна пръчката си и промърмори „Портус!“. За момент чайникът завибрира, изпълни се със странна синя светлина, после отново застана неподвижен и си върна тъмния цвят.

Дъмбълдор закричи към друг портрет, този път на интелигентно изглеждащ магьосник с остра брадичка, който носеше цветовете на Слидерин: зелено и сребърно и очевидно спеше толкова дълбоко, че не чу опита на Дъмбълдор да го събуди.

– Файнеас! Файнеас!

Хората от портретите вече не можеха да се правят на заспали, те се надигаха от рамките си за да видят по-добре какво става. Когато интелигентно изглеждащият магьосник продължи да спи, някои от тях също извикаха името му:

– Файнеас! Файнеас! ФАЙНЕАС!

Той не можеше да се преструва повече, направи театрален жест и отвори широко очи:

– Повика ли ме някой?

– Трябва отново да посетиш другия си портрет, Файнеас – каза Дъмбълдор – Получих друго съобщение.

– Да посетя другия си портрет? – попита с писклив глас Файнеас и продължително се прозя, а очите му шареха из стаята и се спряха върху Хари – О, не, не, Дъмбълдор, твърде уморен съм тази нощ.

Нещо в гласа на Файнеас се стори познато на Хари, къде го беше чувал преди? Но преди да се замисли, портретите от околните стени избухнаха в бурни протести.

– Неподчинение, сър! – извика пълен магьосник със зачервен нос, като размахваше заплашително ръце – Напускане на дежурство!

– Имаме честта да служим на настоящия директор на Хогуортс! – извика немошен стар магьосник, когото Хари разпозна като предшественика на Дъмбълдор, Армандо Дипит – Засрами се, Файнеас!

– Мога ли да го убедя, Дъмбълдор? – попита вещица с пронизващи очи, като размахваше необичайно дебела пръчка.

– О, много добре – каза магьосникът на име Файнеас, като погледна с меко разбиране към пръчката – мисля, че може би е унищожил портрета ми, както го е направил с по-голямата част от семейството ми...

– Сириус знае, че не трябва да унищожава портрета ти – каза Дъмбълдор и Хари веднага си спомни къде беше чувал този глас преди: звучеше от празната рамка в спалнята му на Гримо Плейс – Ще му предадеш съобщението, че Артър Уизли е бил лошо наранен и жена му, децата му и Хари Потър ще пристигнат скоро в къщата. Разбра ли?

– Артър Уизли, наранен, жена и деца и Хари Потър пристигат – повтори с отегчен глас Файнеас – Да, да, много добре...

Той излезе от рамката си и се изгуби от поглед в момента, в който вратата отново се отвори. Фред, Джордж и Джини бяха въведени вътре от професор Макгоногъл, и тримата изглеждаха разстроени и шокирани, все още бяха в нощните си дрехи.

– Хари, какво става? – попита уплашено Джини – Професор Макгоногъл ни каза, че си видял как татко е ранен...

– Баща ви е бил ранен в процес на работата си за Ордена на Феникса – каза Дъмбълдор преди Хари да успее да заговори – Той е закаран в болницата за магьоснически наранявания и заболявания „Свети Мънго“. Изпращам ви в къщата на Сириус, която е по-подходяща за болница от Бъроуз. Там ще се срещнете с майка си.

– Как ще пътуваме? – попита Фред – Летяща пудра?

– Не – отговори Дъмбълдор – Летящата пудра не е безопасна за момента, мрежата може да е под наблюдение. Ще вземете летекод – Той посочи към лежащия на бюрото му чайник – Чакаме само Файнеас Нигелу да се върне и да докладва... Искам да знам, че теренът е чист, преди да ви изпратя.

Появи се пламък в средата на кабинета, едно златно перо тупна на пода.

– Това е предупреждение от Фоукс – каза Дъмбълдор, като взе перото – Професор Умбридж е научила, че не сте в леглата си... Минерва, идете и я отклонете... кажете й някаква история...

Професор Макгоногъл излезе.

– Той каза, че ще бъде поласкан – каза отегчен глас зад Дъмбълдор; магьосникът на име Файнеас се беше появил отново върху Слидеринския фон – Моят пра-пра-правнук винаги е имал странен вкус при подбора на гостите си.

– Хайде тогава – каза Дъмбълдор на Хари и на всички Узизли – И бързо, преди някой друг да ни е посетил.

Хари и другите се скупчиха около бюрото на Дъмбълдор.

– Всички ли сте използвали летекод преди? – попита Дъмбълдор и те кимнаха, всеки трябваше да докосне част от черния чайник – Добре, като преброя до три, тогава... едно... две...

Случи се за стотни от секундата: в кратката пауза преди Дъмбълдор да каже „три“, Хари го погледна – всички бяха събрани заедно – и сините очи на Дъмбълдор се преместиха от чайника към лицето на Хари.

И веднага белегът на Хари пламна и побеля, старата рана се отвори и изпита странно, нежелано, неочаквано, но силно чувство, желание да се бие, да удря, да забие зъбите си в мъжа пред него...

– ... три...

Хари почувства силното отгласкване от земята, ръката му беше на дръжката на чайника, беше прилепнал към другите и те всички се носеха с вятъра... докато краката му се удариха толкова силно в земята, че коленете го заболяха, чайникът се приземи, а някъде до тях се разнесе глас:

– Отново се върнаха пасмината предатели. Вярно ли е, че баща им умира?

– ВЪН! – кресна втори глас.

Хари се изправи на крака и погледна наоколо: бяха пристигнали в мрачната неприветлива основна кухня на Гримо Плейс. Единствените източници на светлина там бяха огнището и няколко свещи, които осветяваха останки от вечеря. Крийчър се показва на вратата, като ги гледаше злобно. Сириус забърза насреща им загрижен. Беше небръснат и все още в дневните си дрехи, също както при Мъндънгус, от него се разнасяше лек мирис на пиене.

– Какво става? – попита той и подаде ръка да помогне на Джини – Файнеас Нигелу ми каза, че Артър е пострадал лошо...

– Питай Хари – каза Фред.

– Да, бих искал да чуя и аз за себе си – добави Джордж.

Близнаците и Джини го гледаха. Чуха се стъпките на Крийчър, който подслушваше на вратата.

– Беше – започна Хари, това беше дори по-лошо от това да разкаже на Макгоногъл и Дъмбълдор – аз имах... нещо като видение...

И той им разказа всичко, което беше видял, като преиначи историята сякаш я разказва от името на змията, но премълча, че е бил самата змия. Рон, все още много блед, му хвърли бърз поглед, но не каза нищо. Когато Хари свърши, Фред, Джордж и Джини продължиха да го гледат и за момент Хари не знаеше дали си го въобразява или не, но видя в очите им обвинение. Добре, ако мислеха да го обвиняват само за това, че е видял нападението, той се радва, че не им е казал, че през цялото време е бил вътре в змията.

– Тук ли е мама? – обърна се Фред към Сириус.

– Вероятно тя все още не знае какво се е случило – отвърна Сириус – Най-важното нещо беше да ви изпратят преди Умбридж да е разбрала. Очаквам, че Дъмбълдор е казал вече на Моли.

– Ще отидем веднага в „Свети Мънго“ – каза бързо Джини. Тя погледна братята си, които все още бяха по пижами – Сириус, можеш ли да ни дадеш някакви дрехи?

– Няма да ходите до никакъв „Свети Мънго!“ – каза Сириус.

– Разбира се, че можем да отидем в „Свети Мънго“, ако искаме – каза непокорно Фред – Той ни е баща!

– И как ще обясните, че знаете за това, че Артър е ранен при положение, че дори съпругата му не знае още?

– Какво значение има това? – каза буйно Джордж.

– Има, защото не искаме да привличаме вниманието към това, че Хари има видения за неща, които се случват на хиляди мили оттук! – каза ядосано Сириус – Имате ли идея как ще реагира министерството на такава информация?

Фред и Джордж изглеждаха така, сякаш ни най-малко не ги е грижа какво ще направи министерството. Рон все още беше тебеширено бял и мълчалив.

Джини каза:

– Някой друг може да ни е казал... може да сме го чули от другаде, а не от Хари...

– Като например? – каза нетърпеливо Сириус – Слушайте, баща ви е бил ранен по време на дежурство за Ордена и обстоятелствата са достатъчно подозрителни и без децата му да са вторите, които научават

какво се е случило, вие сериозно можете да навредите на Ордена...

– На кой му пука за глупавия Орден! – извика Фред.

– Говорим за това, че баща ни умира! – кресна и Джордж.

– Баща ви знаеше в какво се забърква и не би ви благодарил за причина, по която говорите за Ордена! – каза Сириус, наистина ядосан – Ето това е... затова не сте и в Ордена... вие не разбирате... има неща, заради които си струва да умреш!

– Лесно ти е да го кажеш, докато си седиш тук! – възрази Фред – Не рискуваш собствената си кожа!

Цветът по лицето на Сириус се смени. За момент той изглеждаше така, сякаш искаше да удари Фред, но когато заговори, в гласа му имаше овладяно спокойствие.

– Знам, че е тежко, но все още нищо не знаем със сигурност. Най-малкото нека изчакаме какво ще каже майка ви, о'кей?

Фред и Джордж все още изглеждаха разбунтувани. Джини направи няколко стъпки и потъна в най-близкото кресло. Хари погледна Рон, който направи странно движение между кимване и свиване на рамене, и също седна. Близнаците гледаха Сириус още няколко минути, след което заеха места от другата страна на Джини.

– Така е добре – каза окуражително Сириус – хайде, нека да... нека да пийнем по нещо, докато чакаме... Акцио Бирен шейк!

Докато говореше, той вдигна пръчката си и половин дузина бутилки излетяха от килера, стигнаха до масата, разпиляха останките от вечерята на Сириус и спряха пред всеки от шестимата. Всички отпиха и за известно време се чуваше само звукът от тракащи бутилки и прашящите пламъци в огнището.

Хари пиеше само, за да прави нещо с ръцете си. Стомахът му беше пълен с ужасна горещина, изпитваше вина. Те нямаше да са тук, ако не беше той, все още щяха да спят в леглата си. И не беше добре, че въпреки че беше предупредил за нараняването на господин Уизли, беше премълчал за това, че той е този, който го е нападнал.

– Не бъди глупак, ти нямаш змийски зъби – казваше си, като се опитваше да запази спокойствие, докато ръката му с бирения шейк се разклащаше – Ти лежеше в леглото си, не си нападнал никого...

– Но тогава какво се случи в кабинета на Дъмбълдор? – запита се – Чувствах се така, сякаш исках да нападам и Дъмбълдор...

Той тропна на масата бутилката малко по-силно и тя се разсипа. Никой не забеляза. Огънят догаряше, като осветяваше мръсните чинии пред тях и докато издаваха шокирани викове, парче пергамент падна

върху масата, придружено от едно златно фениксово перо.

– Фоукс! – каза Сириус веднага, като грабна пергамента – Това не е почеркът на Дъмбълдор – трябва да е съобщение от майка ви.

Той връчи писмото на Джордж, който го отвори и зачете високо:

„Баща ви е още жив. Тръгвам за Свети Мънго. Останете там, където сте. Ще изпратя новини веднага щом мога. Мама.“

Джордж погледна наоколо.

– Все още жив... – каза бавно – Но звучи сякаш...

Той не завърши изречението. На Хари то също звучеше сякаш господин Уизли се намира някъде между живота и смъртта. Все още необикновено блед, Рон погледна гърба на писмото от майка си, сякаш там можеше да открие думи за успокоение. Фред взе писмото от ръцете на Джордж и го прочете наум, след това погледна към Хари, чиято ръка с бирения шейк отново затрепери.

Хари не можеше да си спомни да е прекарвал по-дълга нощ от тази. Сириус се опита да внуши не много убедително, че трябва да отидат в леглата си, но изпълнените с отвращение погледи на Уизли бяха достатъчен отговор. Повечето време прекараха в мълчание около масата, гледайки догарящата свещ, допираха бирения шейк до устните си и говореха само, за да отбележат времето, да се чудят какво се е случило и да се успокояват взаимно, че ако новините са лоши щяха да ги научат веднага.

Фред задряма, главата му се килна настрана на рамото му. Джини се беше свила като котка на стола си, но очите ѝ бяха отворени. Рон седеше с лице в ръцете си и беше невъзможно да се каже дали спи или е буден. Хари и Сириус често се споглеждаха, чувствайки се натрапници в семейната мъка... чакане... чакане...

В 10 без 5 сутринта по часовника на Рон, вратата на кухнята се отвори и госпожа Уизли влезе в кухнята. Тя беше изключително бледа, но когато всички се обърнаха към нея, а Фред, Рон и Хари се надигнаха от столовете си, тя им се усмихна измъчено.

– Той ще се оправи – каза тя с натежал от умора глас – Спи. Всички можем да отидем да го видим по-късно. Бил седи при него сега, не отиде сутринта на работа.

Фред се върна на стола си и закри лицето си с ръце. Джордж и Джини станаха, отидоха при майка си и я прегърнаха. Рон издаде много слаб смях и изпи останалия бирен шейк наведнъж.

– Закуска! – каза Сириус високо и весело, като скочи на крака – Къде е тоя проклет домашен дух? Крийчър! КРИЙЧЪР!

Но Крийчър не отговори на повикванията.

– О, да забравим тогава – промърмори Сириус, като броеше хората пред себе си – Така, закуска за... да видим... седем... бекон и яйца, мисля, и чай и препечени филийки...

Хари се забърза да помогне. Не искаше да се натрапва на щастието на Уизли и се страхуваше от момента, когато госпожа Уизли ще го накара да преразкаже видението си. Както и да е, той беше взел чинии от долапа, когато госпожа Уизли ги пое от ръцете му и го прегърна силно.

– Не знам какво щеше да се случи, ако не беше ти, Хари! – каза тя с глух глас – Нямахме да намерят Артър с часове и тогава щеше да е твърде късно, но благодарение на теб той е жив и Дъмбълдор ще трябва да измисли достоверна история какво е правил там, нямаш идея какви неприятности може да създаде това, погледни горкият Сърджис...

Хари трудно можеше да понесе нейната благодарност, но за щастие тя скоро го пусна, за да се обърне към Сириус и да му благодари, че се е грижил за децата ѝ през нощта. Сириус каза, че е бил много доволен да помогне и се надява да останат при него докато господин Уизли е в болницата.

– О, Сириус, толкова съм ти благодарна... те мислят, че той ще бъде тук не след дълго и ще бъде чудесно да е по-близо... разбира се, това би трябвало да означава, че за Коледа ще сме тук...

– Колкото повече, толкова по-весело! – каза Сириус с толкова явна искреност, че госпожа Уизли грейна към него, хвърли престилката и започна да помага със закуската.

– Сириус – промърмори Хари, неспособен да издържи и минута повече – Мога ли да разменя с теб две думи? Ъ-ъ-ъ – сега...?

Той тръгна към тъмния килер и Сириус го последва. Без предисловия Хари разказа на кръстника си всеки детайл от видението си, включително и факта, че самият той е бил змията, нападнала господин Уизли.

След като си пое дъх, Сириус го попита:

– Разказа ли това на Дъмбълдор?

– Да – отвърна нетърпеливо Хари – но той не ми обясни какво означава. Той всъщност не ми каза нищо.

– Сигурен съм, че щеше да ти каже, ако има нещо, за което да се тревожиш – каза убедено Сириус.

– Но това не е всичко – Хари почти шепнеше – Сириус, аз... аз мисля, че започвам да полудявам. В кабинета на Дъмбълдор точно преди да вземем летекода... за стотни от секундата си помислих, че съм змия,

почувствах се като такъв... когато гледах към Дъмбълдор, белегът ме болеше... Сириус, аз исках да го нападам!

Можеше да види само очертанията на лицето на Сириус, останало беше в тъмнина.

– Трябва да е последствие от видението, това е – каза Сириус – Все още си мислел за видението, което си имал и...

– Не беше това – поклати глава Хари – беше сякаш нещо се надигаше вътре в мен, сякаш вътре в мен имаше змия.

– Трябва да поспиш – каза строго Сириус – Първо ще закусиш, после ще отидеш в спалнята и след обяда ще отидеш да видиш Артър заедно с останалите. Ти си в шок, Хари, обвиняваш се за нещо, на което само си бил свидетел и слава Богу, че си бил свидетел, защото иначе Артър щеше да е мъртъв. Не се тревожи повече.

Той потупа Хари по рамото и напусна килера, оставяйки го сам в тъмното.

Всички други освен Хари прекараха останалата сутрин в сън. Той се прибра в спалнята, която беше споделял с Рон през лятото, но докато Рон заспа след няколко минути, Хари седна напълно облечен на края на леглото, чувствайки се отчайващо неловко, ужасен от мисълта, че ако заспи може отново да се превърне в змия и да нападне Рон или някой от останалите в къщата.

Когато Рон се събуди, Хари се престори, че също е ободрен от дрямката. Багажите им пристигнаха от Хогоуртс докато обядваха и те можеха да се преоблекат като мъгли за пътуването до Свети Мънго. Всички с изключение на Хари бяха весели и разговорливи, докато сменяха обичайните си роби с джинси и фланелки. Когато пристигнаха Тонкс и Муди, за да ги ескортират до Лондон, бяха горещо приветстване и останалите се ухилиха при вида на бомбето на главата на Муди, с което се опитваше да скрие магическото си око. Тонкс беше не по-малко впечатляваща с косата си, отново къса и ярко розова.

Тонкс прояви жив интерес към видението на Хари за нападението, но той не беше разположен да говори за това.

– Имало ли е в семейството ти някой гадател? – попита го тя любопитно, докато седяха един до друг в метрото, което ги носеше към сърцето на Лондон.

– Не – отговори Хари, като си помисли за професор Трелони и се почувства обиден.

– Не – каза Тонкс – не, предполагам, че това, което правиш ти не е точно пророчество. Искам да кажа, че не виждаш бъдещето, а

настоящото... не е ли странно?

Хари не отговори, за щастие стигнаха до спирката, на която трябва да слизат и Фред и Джордж застанаха между него и Тонкс, която показваше пътя. Всички я последваха нагоре по ескалатора, Муди стоеше на опашката на групата и едната му ръка често беше върху копчетата на палтото му, където се намираше шишенцето с отварата му, а другата стискаше пръчката в джоба. Като се опитваше да избегне други въпроси относно съня му, Хари попита Лудоокия къде е скрита болницата Свети Мънго.

– Недалеч от тук – изръмжа Муди, когато излязоха на централна улица, от двете страни на която имаше коледни магазини. Той побутна Хари малко напред и застана плътно зад гърба му, Хари знаеше, че магическото му око оглежда във всички посоки.

– Не беше лесно да се намери подходящо място за болница. На Ди-агон – Али нямаше повече място, а не можеше да я направим в подземие като Министерството, нямаше да е здравословно. Най-накрая я построиха тук. Идеята беше, че когато болните магьосници идват тук, те няма да се различават от тълпата пазаруващи.

Той хвана Хари за рамото, за да предотврати разделянето им от група купувачи, които влизаха и излизаха от съседния магазин за електроуреди.

– Пристигнахме – каза Муди минута по-късно.

Намираха се до голям, старомоден магазин, покрит с червени тухли на име Почисти & Потопи ООД. Мястото имаше мизерен вид, на прозореца имаше само няколко пластмасови манекена, които показваха модели най-малко от преди десет години. На пращния вход с големи букви беше написано „Затворено за основен ремонт“. Хари чу как дебела жена зад тях казва на приятелката си:

– Това място винаги е затворено...

– Добре – каза Тонкс, като направи мълчалив знак към стоящия на прозореца грозен женски манекен. Фалшивите му клепащи бяха затворени и носеше зелена найлонова престилка – Всички ли са готови?

Те кимнаха и се скупчиха около нея. Муди отново побутна Хари по гърба, за да го накара да побърза. Тонкс се приближи към стъклото, като гледаше към грозния манекен и стъклото се запоти от дъха ѝ.

– Уочър – каза тя – дошли сме да видим Артър Уизли.

Хари си помисли колко абсурдно е Тонкс да очаква манекенът да я чуе, още повече при целия този шум наоколо минаващи хора и превозни средства. В следващата минута обаче зяпна, защото манекенът леко

кимна, посочи с пръст и Тонкс, Джини и госпожа Уизли стъпиха вдясно на стъклото и изчезнаха.

Фред, Джордж и Рон стъпиха след тях. Хари погледна към тълпата наоколо, никой не забелязваше как в стъклото на витрината на Почисти & Потопи ООД са изчезнали шест човека.

– Хайде – избоботи Муди, като даде още един тласък в гърба на Хари и заедно стъпиха на нещо като чаршаф, който от едната страна беше сух и топъл, а от другата влажен и студен.

Там, където стъпиха нямаше и следа от грозния манекен. Намираха се в нещо като голяма приемна, където редица вещици и магьосници бяха насядали на дървени столове, някои изглеждаха съвсем нормални и четяха стари броеве от Седмичник на магьосницата, други бяха ужасно обезобразени, слонски туловища или ненормални ръце, които се подаваха от тялото им. Стаята беше малко по-спокойна от улицата навън, много от пациентите издаваха чудати шумове. В средата на първия ред вещица с изпотено лице, която си вееше с екземпляр от Пророчески вести издаваше подобни на свирене звуци от устата си, грубовато изглеждащ вълшебник в ъгъла звънеше като камбана при всяко свое движение, с всеки звън главата му се клатеше толкова ужасно, че трябваше да придържа с ръце ушите си, за да я държи изправена.

Вещици и магьосници в светлозелени мантии се разхождаха нагоре-надолу по редиците и си записваха нещо в бележниците като Умбридж. Хари забеляза избродираната на гърдите им емблема: кръстосани кост и пръчка.

– Те лекари ли са? – попита той спокойно Рон.

– Лекари? – Рон изглеждаше стреснат – Тези мъгли, които режат хората? Не, това са Лечители.

– Оттук – извика госпожа Уизли, като мина покрай клатушкация се магьосник – камбана и те я последваха на опашката, отпред на която пълничка руса вещица седеше на бюро с надпис „Справки“. Стената зад нея беше облепена с плакати и бележки, които казваха неща като: „ЧИСТИЯТ КОТЕЛ ОПАЗВА ОТВАРИТЕ ОТ ОТРОВИ“ или „ПРОТИВООТРОВИТЕ МОГАТ ДА СЕ ПРЕВЪРНАТ В ОТРОВИ АКО НЕ СЕ ПРЕДПИШАТ ОТ КВАЛИФИЦИРАН ЛЕЧИТЕЛ“. Имаше също и голям портрет на вещица с дълги сребристи къдрици и надпис:

ДИЛИС ДЪРВЕНТ

Лечител на Св. Мънго 1722–1741

Директорка на училището за магьосници и вещици Хогуорте
1741–1768

Дилис погледна отблизо семейство Уизли и ги преброи, когато Хари срещна погледа ѝ тя му намигна, отиде до рамките на портрета встрани и изчезна.

През това време отпред на опашката млад магьосник изпълняваше нещо като странен танц подобен на джигата и се опитваше между викове си от болка да обясни затруднението си на вещицата зад бюрото.

– Това са... ух... обувките, които ми даде брат ми... оу... те ядат моите... УХ... крака... погледнете ги, трябва да имат някакво... АААХ... проклятие и не мога... ААААААХ... да ги сваля – Той подскачаше от единия крак на другия, сякаш танцуваше по нажежени въглени.

– Обувките не ви пречат да четете, нали? – каза русокосата вещица, като раздражено посочи голямата табела вляво от бюрото си – Искате Разваляне на заклинания, четвърти етаж. Също както пише на табелата. Следващият!

Когато магьосникът отскочи встрани, семейство Уизли се придвижи напред и Хари можеше да прочете упътването за етажите:

ЗЛОПОЛУКИ С
ПРЕДМЕТИ.....
Партер
Експлозии на котли, пламване на пръчки, катастрофи с метли и други.

НАРАНЯВАНИЯ ОТ МАГИЧЕСКИ
СЪЗДАНИЯ..... Първи етаж
Ухапвания, ужилвания, обгаряния и други

МАГИЧЕСКИ
ГРЕШКИ.....
Втори етаж
Заразни болести, например драконова шарка,
Изчезвания, скрофолунгус и други

ОТВАРИ И
ОТРАВЯНИЯ.....

Трети етаж

Обриви, прекипяване, неконтролируем смях и други.

РАЗВАЛЯНЕ НА
ЗАКЛИНАНИЯ.....

Четвърти етаж

Проклетия, омагьосвания, неправилно приложени магии и други.

ЧАЙНА ЗА ПОСЕТИТЕЛИТЕ / БОЛНИЧЕН
МАГАЗИН..... Пети етаж

АКО НЕ СТЕ СИГУРНИ КЪДЕ ДА ОТИДЕТЕ, ИМАТЕ ТРУДНОСТИ С ПРИДВИЖВАНЕТО ИЛИ СТЕ ЗАБРАВИЛИ ЗА КАКВО СТЕ ТУК, НАШАТА ВЕЩИЦА ПОРТИЕРКА ЩЕ СЕ РАДВА ДА ВИ ПОМОГНЕ.

Сега най-отпред на опашката беше застанал доста възрастен магьосник с тръба на ушите.

– Тук съм на свиждане на Бродерик Боуд – изхриптя той.

– Отделение 49, но се боя, че си губите времето – каза разсеяно вещицата – Както знаете, той е напълно неадекватен – все още си мисли, че е чаена лъжичка... Следващият!

Изтормозен магьосник държеше малката си дъщеричка плътно за глезена, докато тя пърхаше над главата му с големи перушинести крила.

– Четвъртият етаж – каза с отегчен глас вещицата, без да задава въпроси и мъжът се запъти към двойната врата зад бюрото, носейки дъщеря си като голям странен балон – Следващият!

Госпожа Уизли застана пред бюрото.

– Здравейте – каза тя – съпругът ми Артър Уизли е бил преместен тази сутрин, можете ли да ми кажете...?

– Артър Уизли? – попита вещицата, като местеше пръста си по дълъг списък пред себе си – Да, първи етаж, втората врата вдясно, отделението Дай Левълин.

– Благодаря ви – отговори госпожа Уизли – Насам, всички.

Те я последваха през двойната врата и по тесния коридор, от двете

страни по който бяха закачени портрети на именити лечители и осветяван от кристални топки със свещички вътре. Още вещици и магьосници в бледозелени роби влизаха и излизаха през вратите, покрай които те преминаха, от някои се чуваха далечни стонове и пшкания. Изкачиха няколко стълби и влязоха в коридора за „Наранявания от магически създания“, където на втората врата вдясно прочетоха надписа: „ОПАСНО ДАЙ ЛЕВЪЛИН ОТДЕЛЕНИЕ: Сериозни ухапвания.“ Под него беше сложена изписана на ръка бележка: Главен Лечител: Хипократес Сметуик, Помощник-Лечител: Аугустус Пай.

– Ще изчакаме отвън, Моли – каза Тонкс – Артър може би не иска много посетители наведнъж, а би предпочел да види само семейството си.

Лудоокият изгрухтя одобрително при тази идея и се обърна гърбом към стената на коридора, магическото му око се движеше във всички посоки. Хари понечи да последва примера му, но госпожа Уизли протегна ръка към него и го побутна към вратата с думите:

– Не бъди глупак, Хари, Артър иска да ти благодари.

Отделението беше малко и доста мрачно, единствената светлина идваше от кристалната топка, спускаща се от тавана и от малкото прозорче срещу вратата. На стената имаше портрет на доста покварен на вид магьосник, под който пишеше:

Ургухарт Ракхароу, 1612–1697, Създател на учебника по Вътрешно-чревни заклинания.

Вътре имаше само трима пациенти. Господин Уизли беше заел леглото в далечния край на отделението отстрани на прозорчето. Хари се зарадва, че го вижда изправен на възглавниците да чете Пророчески вестни. Когато ги видя да идват към него, остави вестника настрана и грейна.

– Здравейте! – каза – Бил току-що си тръгна, Моли, трябваше да отива на работа, но каза, че ще ти се обади по-късно.

– Как си, Артър? – Госпожа Уизли се наведе да го целуне по бузата и се взря загрижено в лицето му – Изглеждаш все още слаб.

– Чувствам се много добре – каза весело господин Уизли, като прегърна със свободната си ръка Джини – Ще се прибера в къщи веднага, щом ми свалят превръзките.

– Защо не ти ги свалят, татко? – попита Фред.

– Всеки път като се опитат, започвам да кървя като луд – обясни бодро господин Уизли, взе пръчката от шкафчето до леглото и измагьоса няколко стола за тях да седнат – Изглежда в тези зъби е имало

някакъв непознат вид отрова, която държи раната отворена. Сигурни са, че ще намерят скоро противоотрова, казаха ми, че са виждали много по-лоши случаи от моя, но трябва на всеки час да пия Възстановяваща кръвта отвара. Например този приятел тук – каза той, като понижи глас и кимна към отсрещното легло, където позеленял и болнаво изглеждащ мъж гледаше към тавана – Горкият, ухапан от върколак. Няма спасение за това.

– Върколак? – госпожа Уизли се паникьоса – Безопасно ли е да е в публично отделение? Не трябва ли да е в единична стая?

– Има две седмици преди пълнолуние – напомни й спокойно господин Уизли – Докараха го тази сутрин. Лечителите се опитват да го убедят, че може да води почти нормален живот. Казах му... разбира се, без да споменавам имена... казах му, че познавам лично един върколак, който е чудесен човек и е намерил начин да се справи лесно.

– Какво отговори той? – попита Джордж.

– Каза, че ако не млъкне, ще ме ухапе – каза тъжно господин Уизли – А тази жена тук – той посочи третото заето легло, отстрани на вратата – не иска да каже на Лечителите какво я е ухапало, което ме кара да си мисля, че е нещо, което е отглеждано незаконно. Каквото и да е, оглозгало е части от крака ѝ до костта, миришеше ужасно, когато я съблякоха.

– Ще ни кажеш ли какво се случи, татко? – попита Фред, като придърпа стола си по-близо до него.

– Вие вече знаете, нали? – каза господин Уизли със съчастническа усмивка към Хари – Много просто, имах дълъг и тежък ден, нападнаха ме и ме ухапаха.

– Пише ли в Пророчески вестни за нападението? – попита Фред, посочвайки към вестника, който господин Уизли бе захвърлил настрана.

– Не, разбира се, че не – отговори господин Уизли с леко горчива усмивка – министерството не иска да се разчува, че мръсна голяма змия е получила...

– Артър! – предупреди го госпожа Уизли.

– ... е получила... ъ-ъ-ъ... мен – завърши бързо господин Уизли, макар че Хари беше сигурен, че не това иска да каже.

– Къде беше ти, когато това се случи, татко? – попита Джордж.

– Това си е моя работа – отвърна господин Уизли с лека усмивка. Той взе Пророчески вестни, отвори го и каза – Тъкмо преди да влезете, четях за арестуването на Уили Уидършайнс. Знаете ли, изглежда Уили стои зад проблема с тоалетните през лятото. Едно от проклятията му

предизвикало пожар, тоалетната експлодирала и го намериха да лежи опръскан от главата до петите в...

– Когато каза, че си „на дежурство“ – прекъсна го с тих глас Фред – какво правеше?

– Чухте баща си – прошепна госпожа Уизли – няма да говорим за тези неща тук! Продължи за Уили Уидършайнс, Артър.

– Добре, не ме питайте как, но той се е измъкнал от тоалетната афера – каза рязко господин Уизли – Предполагам, че златото е помогнало в случая.

– Ти го охраняваше, нали? – попита спокойно Джордж – Оръжието. Нещото, което търси Ти-Знаеш-Кой!

– Джордж, бъди внимателен! – смъмри го остро госпожа Уизли.

– Така или иначе – продължи господин Уизли с по-висок глас – този път Уили е бил хванат да продава хапещи чукала за врати на мъгли и този път не смятам, че ще му се размине, защото в резултат двама мъгли са си изгубили пръстите и са в „Свети Мънго“ за възстановяване и пренастройка на паметта. Само си помислете, мъгли в „Свети Мънго“! Чудя се в кое ли отделение са?

И той се огледа нетърпеливо наоколо сякаш оттам щеше да получи някакъв знак.

– Не каза ли, че Ти-Знаеш-Кой е получил змия, Хари? – попита Фред, като наблюдаваше реакцията на баща си – Огромна. Нали ни каза в нощта, когато той се върна?

– Достатъчно – сопна се госпожа Уизли – Лудоокият и Тонкс са отвън, Артър, и искат да те видят. А вие излезте навън – каза тя към децата си и Хари – След това можете да влезете и да кажете довиждане. Хайде.

Те излязоха в коридора. Лудоокият Муди и Тонкс влязоха и затвориха вратата след себе си. Фред вдигна вежди.

– Добре – каза той хладно, ровейки в джобовете си – така да бъде. Не ни казвайте нищо.

– Тези ли търсиш? – попита Джордж, като държеше нещо като кълбо канап с телесен цвят.

– Четеш ми мислите – ухили се Фред – Сега ще видим дали в Свети Мънго прилагат на вратите на отделенията си Непроницаема магия.

Той и Джордж размотаха канапа и разделиха пет Разширени уши едно от друго и ги протегнаха към всички. Хари се притесняваше да си вземе едно.

– Хайде, Хари, вземи го! Ти спаси живота на татко! Ако някой има

правото да подслушва, това си ти.

Усмиввайки се на себе си, Хари взе края на канапа и го вкара в ухото си, както бяха направили близнаците.

– ОК, хайде – прошепна Фред.

Канапът се загърчи като дълго слабо змийче и се промуши под вратата. Първо Хари не можеше да чуе нищо, след това подскочи, тъй като чу Тонкс да шепти толкова ясно, сякаш се намираше пред него.

– ... те претърсиха целия район и не можаха да открият змията никъде. Изглежда е изчезнала веднага, след като те е нападнала, Артър... но Вие-Знаете-Кой не би допуснал змията да бъде намерена.

– Предполагам, че я е изпратил като съгледвач – избоботи Муди – защото той не би рискувал да се появи на такова разстояние. Предполагам, че се е опитвал да получи по-ясна картина пред какво се изправя и ако Артър не е бил там, на гадината нямаше да ѝ остане много време да търси. И така, Потър казва, че е видял какво се е случило?

– Да – каза госпожа Уизли. Звучеше доста тежко – Както знаете, Дъмбълдор очакваше Хари да види нещо такова.

– Да, добре – каза Муди – има нещо странно около момчето Потър, всички го знаем.

– Дъмбълдор се тревожеше за Хари, когато говорих с него тази сутрин – прошепна госпожа Уизли.

– Разбира се, че се е тревожил – изръмжа Муди – Момчето вижда нещата от вътрешността на змията на Вие-Знаете-Кой. Очевидно Потър не съзнава какво означава това, но ако Вие-Знаете-Кой го овладее...

Хари измъкна Разширеното Ухо от собственото си, сърцето му биеше много учестено. Той погледна към другите. Те всички го гледаха, все още с канапа в ушите си, изглеждаха направо ужасени.

Глава 23. Коледа в затвореното отделение

Затова ли Дъмбълдор повече не искаше да среща очите на Хари? Очаквал ли е от тях да го гледа Волдемор, уплашен, вероятно, че ослепителната им зеленина ще се превърне в червена, както става при котките в тъмното? Хари си спомни как змиеподобното лице на Волдемор се обърна веднъж към него от обратната страна на главата на професор Куриръл и го накара да се запита какво би почувствал, ако Волдемор излезе от собствения му череп.

Почувства се мръсен и осквернен, тъй като носеше нещо като мрътвъ зародиш, недостоен да седи в метрото на връщане от болницата с невинни и чисти хора, чиито ум и тела бяха свободни от покварата на Волдемор... той не просто беше видял змията... той беше змията, сега вече го знаеше...

Тогава наистина ужасяваща мисъл го споходи, спомен изплува на повърхността на ума му, нещо, което накара вътрешностите му да се преобърнат и да се гърчат като змии.

След като той се върна, ще бъде последван от поддръжници...

Нещо, което той може да придобие само крадешком... нещо като оръжие. Нещо, което не е имал предишния път...

Аз съм оръжието, мислеше Хари, и това беше разяждаща отровна мисъл, която течеше във вените му, смразяваше го, караше го да се облива в капки студена пот, както когато метрото навлезе в тъмния тунел. Аз съм този, когото Волдемор се опитва да използва, ето защо навсякъде, където отида, около мен има охрана, не е за да предпазят мен, а за другите хора, само, когато съм в Хогуортс, около мен няма човек през цялото време... Аз нападнах господин Уизли миналата нощ... аз бях. Волдемор ме е накарал да го направя и той може да бъде вътре в мен, дори сега чува мислите ми...

– Добре ли си, Хари, миличък? – прошепна госпожа Уизли, като мина покрай Джини, за да отиде при него, докато влакът отново мина през тъмен тунел – Не изглеждаш много добре. Да не си болен?

Всички го гледаха. Той поклати глава насила и се загледа в обявата за жилищно застраховане.

– Хари, скъпи, сигурен ли си, че си добре? – каза със загрижен глас госпожа Уизли, когато вървяха по неокосената ливада на Гримо Плейс – Изглеждаш ужасно блед... сигурен ли си, че си спал тази сутрин?

Веднага отивай в леглото си и поспи няколко часа преди вечеря.

Той кимна, това беше чудесно извинение да не говори с никого, което всъщност и искаше, затова щом тя отвори предната врата той се забърза покрай чадъра от тролски крак, изкачи стълбите и влезе в спалнята.

Тук започна да крачи нагоре-надолу между двете легла и празната рамка на портрета на Файнеас Нигелу, мозъкът му гъмжеше от въпросителни и какви ли не страховити идеи.

Как беше станал змия? Може би е зоомаг... не, не, не можеше да бъде, щеше да знае... може би Волдемор е зоомаг... да, това би могло да е вярно... той щеше да се превърне, разбира се, в змия... и когато ме е овладява, ние двамата се трансформираме... това все още не обяснява как съм се върнал обратно в леглото си за пет минути... но след като Волдемор е най-могъщият магьосник с изключение на Дъмбълдор, вероятно не му е проблем да прехвърля по този начин хора.

И тогава, с ужасяваща паника той си помисли „но това е смахнато, ако Волдемор ме овладява, аз му давам сега ясна представа за Главния щаб на Ордена на Феникса! Той ще знае кой е в Ордена и къде е Сириус... и всичко онова, което Сириус ми каза първият път...“

Трябваше да направи само едно – незабавно да напусне Гримо Плейс. Щеше да прекара Коледа сам в Хогоуртс, без другите, което да ги запази поне през ваканцията... но не, това не можеше да стане, и в Хогоуртс имаше доста хора, които би могъл да нападне и нарани. Какво, ако следващият път това са Невил, Шеймъс или Дийн? Той спря да крачи и се вгледа в празната рамка на Файнеас Нигелу. Стомахът му се сви-ваше. Нямаше алтернатива – трябваше да се върне на Привит Драйв, далеч от магьосническата общност.

Той се опита да не мисли как ще реагират Дърсли, ако го намерят пред вратата си шест месеца по-рано, отколкото са го очаквали, закрачи около багажа си, блъсна капака и го заключи, после автоматично потърси с поглед Хедуиг преди да си спомни, че тя все още е в Хогоуртс, добре, клетката ѝ е едно нещо по-малко за носене, той хвана единия край на багажа си и беше изминал половината път към вратата, когато подигравателен глас каза:

– Бягаме, така ли?

Той се огледа. Файнеас Нигелу се беше появил на платното на портрета си и наблюдаваше Хари със забавляващо се изражение.

– Не, не бягам – каза Хари, като влачеше куфара си с още няколко инча из стаята.

– Мислех си – каза Файнеас Нигелу, като поглаждаше острата си брадичка – че да принадлежиш към дома Грифиндор това предполага смелост? Струва ми се, че май ще се чувстваш по-добре във от къщата ми. Ние, слидеринци, сме смели, но не сме глупави. Ако имаме избор, винаги избираме да си спасим кожата.

– Не спасявам собствената си кожа – отговори кратко Хари, влачейки багажа си по проядения от молци, окъсан стар килим.

– О, виждам – каза Файнеас Нигелу, все още гладейки брадата си – това не е малодушно бягство, ти си бил благороден.

Хари не му обърна внимание. Ръката му беше на дръжката на вратата, когато Файнеас Нигелу каза лениво:

– Имам съобщение за теб от Албус Дъмбълдор.

Хари рязко се обърна.

– Какво е?

– Остани, където си.

– Не съм се местил! – каза Хари, все още с ръка върху дръжката – Е, какво е съобщението?

– Току-що ти го предадох, глупако – каза Файнеас Нигелу равно – Дъмбълдор казва „Остани, където си.“

– Защо? – попита нетърпеливо Хари, като хвана края на куфара си – Защо той иска да остана? Какво още каза?

– Нищо друго – каза Файнеас Нигелу, като повдигна тънките си черни вежди в знак на това, че намира Хари безочлив.

Гневът на Хари започна да излиза на повърхността като змия, която се показва от тревата. Беше изтощен, беше преминал границата, беше преживял терор, облекчение, отново терор през последните дванайсет часа и все още Дъмбълдор не искаше да му говори!

– Значи е това, така ли? – попита той високо – „Остани, където си“? Това е всичко, което някой ми казва откакто бях нападнат от онези диментори! Просто стой там, докато възрастните се погрижат, Хари! Няма да се отегчаваме да ти обясняваме нищо, за да не затормозяваме малко-то ти мозъче!

– Знаеш ли – каза Файнеас Нигелус дори по-високо от Хари – това е причината, заради която с нежелание станах учител. Младите хора са толкова убедени, че винаги и за всичко са прави! Не ти ли е хрумвало, горкичкият ми фукльо, че това е прекрасно обяснение защо директорът на Хогвортс не споделя всеки детайл от плановете си с теб? Не си ли се замислял, че е достатъчно да следваш заповедите на Дъмбълдор и това досега никога не ти е навличало беда? Не. Не, като всички млади хора,

си мислиш, че с всичко можеш да се справиш сам, само ти мислиш и чувстваш, само ти се намираш в опасност, ти и само ти си единственият, който си достатъчно умен да предвидиш плановете на Черния Лорд...

– Значи той планира да направи нещо с мен, така ли? – попита Хари.

– Казах ли това? – попита Файнеас Нигелу, лениво изучавайки копирените си ръкавици – Сега, ако ме извиниш, имам да върша по-важни неща от това да слушам юношески терзания... приятен ден.

И той отиде на края на рамката и се изгуби от поглед.

– Чудесно, върви си тогава! – извика Хари към празната рамка – И кажи на Дъмбълдор, че му благодаря за нищото!

Празното платно остана мълчаливо. Хари довлачи багажа си обратно на леглото, захлупи се с лице в чаршафите и затвори очи, тялото му тежеше и го болеше.

Чувстваше се, сякаш беше изминал мили и мили... преди по-малко от 24 часа му изглеждаше невъзможно Чо Чанг да се приближи до него под имела... беше толкова уморен... страхуваше се да заспи... не знаеше колко още може да се бори срещу съня... Дъмбълдор му беше казал да остане... това значеше, че може да си позволи да заспи... но се страхуваше... ами ако отново нещо се случи?

Той потъваше в сенките...

В главата му беше нещо като филм, който чакаше началото си. Вървеше по безлюден коридор близо до лакирана черна врата, мина покрай червени каменни стени, факли и отворена врата, водеща до стълбище вляво.

Той стигна до черната врата, но не можеше да я отвори... втреници се в нея отчаяно... вътре имаше нещо, което той желаше с цялото си същество... наградата, изпълваща мечтите му... само белегът да спре да го боли... и той ще може да мисли ясно...

– Хари – дочу някъде от далечината гласа на Рон – мама казва, че вечерята е готова, но ако предпочиташ да останеш в леглото, ще ти запази нещо.

Хари отвори очи, но Рон вече беше излязъл от стаята.

Той не иска да остане насаме с мен, мислеше Хари. Не и след като чу какво каза Муди.

Той предположи, че никой от тях повече не искаше да е около него, след като знаеха какво има вътре в него.

Нямаше да слезе за вечеря, не искаше да им натрапва компанията си. Той се обърна на другата страна и заспа отново. Събуди се много по-

късно, в ранните часове на сутринта, вътрешностите му куркаха от глад и Рон хъркаше на другото легло. Обходи с поглед стаята и видя тъмните контури на Файнеас Нигелу отново върху портрета му и Хари си помисли, че вероятно Файнеас Нигелу е изпратен от Дъмбълдор да наблюдава Хари да не нападне още някого.

Чувството, че е осквернен се засили. Половината от него искаше да не беше се подчинил на Дъмбълдор... ако отсега нататък това щеше да е животът му на Гримо Плейс, щеше да се чувства по-добре на Привит Драйв.

– Какво би трябвало да е това? – попита Фред, докато гледеше картината на Доби – Изглежда като гибон с две черни очи.

– Това е Хари! – отговори Джордж, като посочи гърба на картината – Пише го отзад.

– Доста си прилича – ухили се Фред. Хари запрати по него дневника си за домашни работи, който удари стената отсреща и падна на пода.

Те станаха и се облякоха. Можеха да чуят как останалите обитатели на къщата си пожелават взаимно „Весела Коледа“. Когато слизаха по стълбите, срещнаха Хърмаяни.

– Благодаря ти за книгата, Хари! – каза щастливо тя – От години търсех „Новата теория за нумерологията“. И този парфюм е наистина необикновен, Рон.

– Няма проблем – каза Рон – За кого е това? – добави той, като кимна към опакования подарък, който тя носеше.

– Крийчър – каза весело Хърмаяни.

– Дано не са дрехи! – предупреди я Рон – Знаеш какво каза Сириус: Крийчър знае твърде много, за да бъде освободен.

– Не е дреха – отговори Хърмаяни – Бих му дала нещо повече от парцали, които да носи. Не, това е четка за почистване на прах, ще може да освежи спалнята си.

– Каква спалня? – попита Хари, като понижи гласа си до шепот, тъй като минаваха покрай портрета на майката на Сириус.

– Е, Сириус каза, че не е толкова спалня, по-скоро нещо като... – каза Хърмаяни – Основно той спи под долапа в кухнята.

Когато пристигнаха в кухнята, завариха там само госпожа Уизли. Тя стоеше пред печката и звучеше, сякаш е хванала настинка, когато им пожела „Весела Коледа“ и всички се спогледаха.

– Значи това е спалнята на Крийчър? – каза Рон, като посочи към мръсната врата в ъгъла, водеща към килерчето за провизии. Хари никога не я беше виждал отворена.

– Да – отговори Хърмаяни, сега звучеше малко нервно – Ъ-ъ-ъ... по-добре е да почукаме.

Рон почука на вратата, но не последва отговор.

– Сигурно се промъква някъде по стълбите – каза той и без повече предисловия, отвори вратата – Уфф!

Хари надникна вътре. По-голямата част от килера беше заета от много голям и старомоден казан, но Крийчър си беше направил нещо като гнездо. Купчина парцали и вонящи стари одеяла бяха сложени на пода, явно Крийчър спеше върху тях. Килерът беше потънал в прах и мръсотия. В близкия ъгъл Хари видя предмети и монети, които Крийчър беше отмъкнал от чистенето през лятото на къщата. Сред тях бяха и семейните снимки в потъмнели стари рамки, които Сириус беше изхвърлил. Стъклата им трябваше да бъдат избърсани, но все още от тях черно – белите хора намигаха и се мърдаха, включително, той усети спазъм в стомаха си – тъмнокосата жена, която бе видял в мислоема на Дъмбълдор, Белатрикс Лестранж. Изглежда това беше любимата снимка на Крийчър, защото той я беше отделил от другите и беше почистил грижливо стъклото със Магичист.

– Мисля, че просто ще оставя подаръка му тук – каза Хърмаяни, като остави пакета върху купчината парцали и одеяла и затвори внимателно вратата – Когато се върне, ще си го намери.

– Като се замисля за това – каза Сириус, като взе от килера със запасите една голяма пуйка – някой от вас да е виждал Крийчър?

– Не съм го виждал от нощта на пристигането ни – каза Хари – Ти ми каза да напусне кухнята.

– Да... – каза Сириус, като се намръщи – Знаеш ли, и аз май не съм го виждал оттогава... трябва да се крие някъде на стълбището.

– Не може да си е тръгнал, нали? – попита Хари – Искам да кажа, че когато му каза „вн“, не си е помислил, че го гониш от къщата?

– Не, не, домашните духчета не могат да напуснат, докато не им дадеш дреха. Те са обвързани с къщата на техните господари – каза Сириус.

– Те могат да напуснат, ако искат – възрази му Хари – Доби го направи преди две години, когато напусна къщата на Малfoy, за да ме предупреди. След това се самонаказа, но го направи.

Сириус се обърка за момент, след което каза:

– Ще го потърся по-късно. Предполагам, че се е сврял някъде под стълбите и си изплаква очите около вехториите на майка ми или нещо такова. Разбира се, можеше да е умрял в долапа под дрипите, но не

възлагам големи надежди на това.

Фред, Джордж и Рон се разсмяха, Хърмаяни го изгледа укорително.

След като изядоха коледния си обяд, те отидоха да посетят в болницата господин Уизли, придружавани от Лудоокия и Лупин. Мъндънгус се появи тъкмо за пудинга, беше „заел“ кола от някакъв оказион, тъй като по празниците метрото не вървеше. Колата, за която Хари се съмняваше, че е взета със съгласието на собственика, беше разширена със закланение както стария Форд Англия на семейство Уизли. Отвън изглеждаща напълно нормално, вътре тя можеше да поберете удобно десет човека заедно с Мъндънгус на мястото на шофьора. Госпожа Уизли се притесни преди да влезе вътре, Хари знаеше нейното неодобрение към Мъндънгус, което се смесваше с неохотата ѝ да пътува без магия, но най-после, студът навън и триумфалните смехове на нейните деца я убедили и тя седна в добро настроение между Фред и Бил.

Пътуването до „Свети Мънго“ мина доста бързо, тъй като трафикът по улиците беше много слаб. Малко на брой вещици и магьосници се шляеха по опустялата улица, за да посетят болницата. Хари и останалите слязоха от колата и Мъндънгус паркира на ъгъла, за да ги чака. Те преминаха през прозореца, където стоеше грозният манекен с найлоновата престилка един по един.

Рецепцията и приемната имаха празничен вид. Кристалните топки, които осветяваха „Свети Мънго“ бяха уголемени и оцветени в червено и златно, имаше разнообразни светещи дрънкулки, около всяка врата лампички, които светеха, докато коледни елхи бяха украсени и сложени на всеки ъгъл, всяка от тях имаше на върха голяма златна звезда. Беше много по-малко населено, отколкото миналия път, когато Хари премина половината стая, той видя, че е наблюдаван от вещица с satsuma задръстена в лявата си ноздра.

– Семейно посещение, а? – усмихна им се русата вещица зад бюрото – Вие сте третите, които идват днес... Унищожаване на проклетия, четвърти етаж.

Те намериха господин Уизли седнал на леглото си с останките от своята пуйка за обед и с овчедушно ухилено изражение на лицето си.

– Всичко наред ли е, Артър? – попита госпожа Уизли, когато всички го поздравиха и му дадоха подаръците си.

– Да, да – отвърна малко пресилено сърдечно господин Уизли – Вие... ъ-ъ-ъ... видяхте ли се с лечителя Сметуик?

– Не – каза подозрително госпожа Уизли – Защо?

– Нищо, нищо – каза бързо господин Уизли и започна да

разопакова подаръците си – Е, всички ли имахте хубав ден? Какво получихте за Коледа? О, Хари, това е направо чудесно! – Той току-що беше отворил подаръка на Хари: медни жици и отверка.

Госпожа Уизли очевидно не изглеждаше доволна от отговора на господин Уизли. След като съпругът ѝ се извърна, за да стисне ръката на Хари, тя посочи към превръзките под ношната му дреха.

– Артър – каза тя с плющящ глас – сменили са превръзките ти. Защо са сменили превръзките ти един ден по-рано, Артър? Не трябваше да го правят преди утре.

– Какво? – каза доста стреснато господин Уизли и притисна чаршафите към гърдите си – Не, не... няма нищо... аз...

Сякаш се смали под пронизателния поглед на госпожа Уизли.

– Добре... сега не се разстройвай, Моли, но Аугустус Пай имаше идея... той е помощник лечител, както знаеш, енергичен млад човек и живо се интересува от... ъ-ъ-ъ... допълнителната медицина... имам предвид някои от тези стари мъгълски методи... казват им шевовете, Моли, и те се прилагат с голям успех върху... мъгълски рани.

Госпожа Уизли издаде странен звук между крясък и озъбване. Лупин се отстри от леглото и отиде при върколака, който нямаше посетители и изглеждаше подтиснат при вида на тълпата около господин Уизли. Бил промърмори нещо за взимане на чаша чай и Фред и Джордж излязоха с него, подхилвайки се.

– Да не искаш да ми кажеш – каза госпожа Уизли, като повишаваше тон с всяка изречена дума – че ти си се забъркал с тези мъгълски нелепости?

– Не съм се забъркавал, скъпа Моли – каза умолително господин Уизли – това беше просто... просто нещо, което Пай и аз мислехме, че можем да опитаме... само, че за нещастие не проработи така добре, както се надявахме...

– В смисъл?

– Добре... не знам дали знаеш... какво представляват шевовете...

– Звучи сякаш си се опитал да зашиеш отново кожата си – каза госпожа Уизли с нещо като безрадостен смях – но дори и ти, Артър, не може да си толкова глупав...

– И аз отивам за чай – каза Хари, като скочи на крака.

Хърмаяни, Рон и Джини го придружиха. След като вратата зад тях се затвори, чува госпожа Уизли да крещи: „КАКВО ИСКАШ ДА КАЖЕШ С ТОВА, ЧЕ Е БИЛО ОСНОВНАТА ИДЕЯ?“

– Типичен татко – поклати глава Джини, докато вървяха по

коридора – Шевове...

– Добре, знаете ли, те всъщност вършат добра работа при немагическите наранявания – каза Хърмаяни – предполагам, нещо в змийската отрова ги разтваря или подобно. Чудя се къде е чайната?

– Пети етаж – каза Хари, като си спомни табелата над бюрото на вещицата портиерка.

Те вървяха по коридора, през няколко двойни врати и намериха разнебитено стълбище, от двете страни на което имаше портрети на брутално изглеждащи лечители. Докато го изкачваха, различните лечители крещяха след тях диагнози на странни заболявания и препоръчваха ужасяващи лечения. Рон беше сериозно обиден, когато средновековен магьосник му извика, че има безнадежден spattergroit.

– Какво би трябвало да е това? – попита той ядосано, когато лечителят го преследваше през няколко портрета, избутвайки обитателите им от пътя си.

– Това е най-ужасното страдание за кожата, млади господарю, което ще ви остави още по-сипаничав и отвратителен дори, отколкото сте сега...

– Виж ти кой ме нарича отвратителен! – каза Рон, като ушите му почервеняха.

– ... единственото изобавление е да вземете черен дроб от жаба, да го пристегнете около гърлото си, докато стоите гол на пълнолуние в буря пълно със змийски очи...

– Нямам никакъв spattergroit!

– Но недостатъкът е изписан по лика ти, млади господарю...

– Това са лунички! – каза бясно Рон – Сега се върни на собствената си картина и ме остави на мира!

Той се обърна към другите, които имаха каменни лица.

– Кой етаж е това?

– Мисля, че е петият – каза Хърмаяни.

– Не, четвъртият е – каза Хари – Още един.

Но когато стъпи на земята, той се намери внезапно спрял пред малко прозорче, пред двойните врати, които бяха началото на коридора с надпис „Унищожаване на проклятия“. Видяха човек с притиснат срещу стъклото нос. Имаше руса къдрава коса, яркосини очи и широка усмивка, която разкриваше ослепително бели зъби.

– Дявол да го вземе! – каза Рон, като погледна човека.

– О, Боже мой! – възкликна останала без дъх Хърмаяни – Професор Локхарт!

Бившият им преподавател по защита срещу Черните изкуства отвори вратите и мина покрай тях, носеше дълга лилава роба.

– Ах, здравейте! – каза той – Сигурно искате автограф от мен, нали?

– Не се е променил, нали? – промърмори Хари на Джини, която се ухили.

– Ъ-ъ-ъ... как сте, Професоре? – попита Рон с леко гузна нотка в гласа си. Счупената пръчка на Рон беше тази, която беше увредила паметта на професор Локхарт толкова лошо, че беше закаран в Свети Мънго, споменът, че Локхарт се беше опитал да унищожи паметта на Хари и Рон, накара симпатията на Хари да избледнее.

– Много съм добре, благодаря ви! – каза Локхарт, като извади от джоба си смачкано перо – Колко автографа бихте желали? Както знаете, обичам да раздавам автографи.

– Ъ-ъ-ъ... не бихме искали за момента, благодаря – каза Рон, като повдигна вежди към Хари, който попита:

– Професоре, защо се скитате по коридорите? Не трябва ли да бъдете в отделението?

Усмивката бавно замръзна по лицето на Локхарт. За няколко минути той се втренчи в Хари, след което попита:

– Срещали ли сме се?

– Ъ-ъ-ъ... да, срещали сме се... – каза Хари – Вие ни преподавахте в Хогвортс, помните ли?

– Преподавал съм? – повтори объркано Локхарт – Аз? Така ли?

И тогава усмивката отново се върна на лицето му толкова бързо, че беше обезпокояващо.

– Предполагам, съм ви казал всичко, което знам, да? Добре, какво ще кажете за автографите? Мога да ви дам около дузина, за да ги раздадете на малките си приятели и никой няма да остане разочарован...

Но тогава от една врата в близкия коридор се показа глава и един глас каза:

– Гилдрой, ти немирно момче, къде се скиташ?

Майчински изглеждаща Лечителка, носеща на косата си сърмен венец забърза по коридора, като се усмихна на Хари и на другите.

– О, Гилдрой, ти имаш посетители! Колко хубаво е, а още повече е и Коледа! Знаете ли, той никога няма посетители, бедното агънце, и не знам защо, той е толкова сладурче, нали?

– Раздаваме автографи! – каза Гилдрой на лечителката с още една ослепителна усмивка – Те искат много, не приемат не за отговор! Само

се надявам, че имам достатъчно снимки!

– Чуйте го – каза лечителката, като му се усмихна сякаш е двегодишен – Беше доста известен преди няколко години. Всички ние много се надяваме, че желанието му да раздава автографи е белег, че паметта му започва да се възвръща. Ще минете ли оттук? Той е в затворено отделение, трябва да се е измъкнал, докато раздавах коледните подаръци, вратата обикновено е заключена... не, че той е опасен! Но – тя понижи гласа си до шепот – но за него е малко опасно, както виждате, не знае кой е, лута се и не може да си спомни как да се върне... мило е от ваша страна, че дойдохте да го видите.

– Ъ-ъ-ъ – каза Рон, като гледаше неловко към пода – всъщност, ние просто... ъ-ъ-ъ...

Но лечителката се усмихваше очаквателно към тях и мърморенето на Рон, което би трябвало да значи „отивахме да пием по чаша чай“ заглъхна. Те се спогледаха безпомощно, след което последваха Локхарт и неговата лечителка по коридора.

– Хайде да не оставаме дълго – каза спокойно Рон.

Лечителката извади пръчката си на вратата на отделението Янус Тики и промърмори „Алохомора“. Вратата се отвори и тя поведе групата, като държеше за глезена Локхарт докато не го настани в креслото от страни на леглото му.

– Това е отделението ни за дълго престояващи – информира тя Хари и останалите с тих глас – За унищожаване на постоянни проклетия. Разбира се, с интензивни изцеляващи отвари, магии и малко късмет можем да доведем до известно подобрене. Гилдрой изглежда си е възвърнал част от себе си и ние виждаме истинско подобрене в господин Боуди, той си възвръща силите с много бърза скорост, но все още не може да проговори. Добре, трябва да свърша с раздаването на подаръците. Оставям ви да си побъбрите.

Хари се огледа наоколо. Отделението безпогрешно изглеждаше като постоянен дом на обитателите си. Около леглата им имаше много повече лични вещи, отколкото в отделението на господин Уизли. Стената зад господин Локхарт например беше облепена с негови снимки, които широко се усмихваха. Беше подписал повечето от тях с детински, разкритичен почерк. От момента, в който лечителката го настани в креслото, Гилдрой извади нова купчина снимки, хвана перото и започна да ги разписва.

– Можете да ги сложите в пликове – каза той на Джини, поставяйки една по една снимките в ръката ѝ – Знаете ли, не съм забравил, но аз все

още получавам голяма поща от фенове... Гладис Гъджън пише всяка седмица... бих искал просто да зная защо... – той спря, изглеждаше за момент объркан, след това отново грейна и се върна с подновен ентузиазъм към подписването – Може би е заради приятната ми външност...

Тъжен магьосник със жълтеникава кожа лежеше на отсрещното легло, гледаше към тавана, мърмореше си нещо и изглеждаше неадекватен към всичко наоколо. През две легла имаше жена, чиято глава бе покрита с козина. Хари си спомни, че нещо подобно се беше случило на Хърмаяни през втората им година, за щастие заклинанието не беше постоянно и беше разрушено. Накрая на отделението завеси на цветя около две легла отделяха обитателите им и им даваха, както и на посетителите им известна дискретност.

– Заповядай, Агнес – каза весело лечителката на покритата с козина жена, като ѝ донесе малка купчина подаръци – Виждаш ли, не съм забравила? Синът ти изпрати сова, за да каже, че тази вечер ще те посети, не е ли чудесно?

Агнес изръмжа високо няколко пъти.

– Виж, Бродерик, изпратили са ти саксия с растение и красив календар с различен хипогриф за всеки месец, нали са хубави? – каза лечителката, като отиде до мърморещия мъж, като постави до леглото му доста грозно растение и закачи календара на стената с магическата си пръчка – И... о, госпожо Лонгботъм, вие сте станала?

Хари извърна глава. Завесите пред двете легла бяха дръпнати и между леглата вървяха двама посетители, застрашително изглеждаща стара вещица в дълга зелена рокля, проядено от молците палто украсено с нещо като лешояд и зад нея, видимо депресиран – Невил.

С внезапно прозрение Хари разбра кои са хората зад завесите. Той бързо се обърна за да направи знак на другите, че Невил трябва да си тръгне без да бъде забелязан и разпитван, но Рон също се беше обърнал при името „Лонгботъм“, и преди Хари да може да го спре, му извика „Невил!“

Невил подскочи, сякаш ударен от куршум.

– Ние сме, Невил! – каза весело Рон, като се изправи – Видя ли...? Локхарт е тук. На кого си на посещение?

– Това са твои приятели, нали Невил, миличък? – попита благо бабата на Невил, като се наведе към тях.

Невил изглеждаше така, сякаш би предпочел да е навсякъде другаде по света, само не и тук. Силна червенина изби по лицето му и той не гледаше към никой от тях.

– А, да – каза бабата, като се вгледа отблизо в Хари и му протегна съсухрената си ръка – Да, да, знам кой си, разбира се, Невил ми е разказвал за теб доста ...

– Ъ-ъ-ъ... благодаря – каза Хари, като ѝ стисна ръката. Невил не гледаше към тях, но червенината на лицето му стана още по-силна.

– И вие двамата сте със сигурност Уизли – продължи госпожа Лонгботъм, като протегна ръка към Рон и Джини – Да, познавам родителите ви, не много добре, но са добри хора, добри хора... а ти би трябвало да си Хърмаяни Грейнджър?

Хърмаяни остана доста впечатлена, че госпожа Лонгботъм знае името ѝ, но ѝ стисна ръка.

– Да, Невил ми е разказвал за всички вас. Помогнали сте му в някои трудни ситуации. Той е добро момче – каза тя, като носът ѝ посочи към Невил – но се боя, че няма таланта на баща си – И тя направи жест с глава към двете легла в края на отделението.

– Какво? – попита слисан Рон. Хари искаше да го настъпи по крака, но нямаше как да остане незабелязан, особено когато вместо мантия носиш джинси. – Този в края на отделението е баща ти, Невил?

– Какво е това? – попита остро госпожа Лонгботъм – Не си ли казал на приятелите си за родителите си, Невил?

Невил въздъхна тежко, погледна към тавана и поклати глава. Хари не можеше да си спомни да му е било по-жал за някого, но не можеше да измисли начин да помогне на Невил при тази ситуация.

– Няма нищо, от което да се срамуваш! – каза ядосано госпожа Лонгботъм – Трябва да се гордееш, Невил, да се гордееш! Не са дали здравето и нормалния си разсъдък за да може синът им да се срамува от тях, както знаеш!

– Аз не се срамувам – промълви едва – едва Невил, все още избягваше погледите им. Рон застана сега на пръсти за да види обитателите на двете легла.

– Имаш странен начин да го покажеш! – каза госпожа Лонгботъм – Синът ми и съпругата му – каза тя, като се обърна високомерно към Хари, Рон, Хърмаяни и Джини – бяха доведени до лудост от поддръжници на Вие-Знаете-Кой.

Хърмаяни и Джини закриха устите си с ръце. Рон престана да си криви врата, за да хване изглед към леглата и изглеждаше укротен.

– Знаете ли, те бяха аврори и много уважавани в магьосническата общност – Госпожа Лонгботъм се обърна – Високо ценени, и двамата. Аз... да, Алис, скъпа, какво има?

Майката на Невил се разхождаше в нощната си дреха из отделението. Тя повече нямаше руменото жизнерадостно лице, което Хари беше видял на снимките на Муди на оригиналния Орден на Феникса. Лицето ѝ беше изпито и слабо, очите ѝ изглеждаха прекалено големи и побелялата ѝ коса беше разбъркана и сплъстена. Изглежда не искаше да говори, вероятно и не можеше, но правеше срамежливи движения около Невил, като държеше нещо в протегнатата си ръка.

– Пак ли? – попита леко уморено госпожа Лонгботъм – Много добре, Алис, скъпа, много добре – Невил, вземи го, каквото и да е.

Но Невил вече беше протегнал ръка, в която майка му сложи празна обвивка от Най-добрите дъвки на Друбъл.

– Много добре, мила – каза бабата на Невил с престорено сърдечен глас, като прихвана майка му за раменете.

Но Невил каза спокойно:

– Благодаря, мамо.

Майка му се олюля и се върна на леглото си, като си мърмореше нещо. Невил погледна към другите с предизвикателно изражение, сякаш предизвиквайки ги да се смеят, но Хари не виждаше нищо забавно в живота му.

– По-добре е да тръгваме вече – каза госпожа Лонгботъм, като си слагаше зелените ръкавици – Радвам се, че се запознах с всички ви. Невил, сложи обвивката в кошчето, би трябвало да ти е дала достатъчно, за да облениш спалнята си.

Но когато те си тръгнаха, Хари беше сигурен, че е видял как Невил слага обвивката в джоба си.

Вратата зад тях се затвори.

– Никога не съм и предполагала – каза просълзена Хърмаяни.

– Нито пък аз – каза доста дрезгаво Рон.

– Аз също – прошепна Джини.

Всички погледнаха към Хари.

– Аз знаех – каза той мрачно – Дъмбълдор ми каза, но обещах да не казвам на никого... затова и Белатрикс Лестранж е била изпратена в Азкабан, за използването на проклятието Круциатус върху родителите на Невил докато те не са изгубили ума си.

– Белатрикс Лестранж е направила това? – прошепна ужасено Хърмаяни – Тази жена, чиято снимка Крийчър пази в килера си?

Настъпи продължително мълчание, прекъснато от ядосания глас на Локхарт:

– Погледнете, не съм си правил този труд напразно все пак!

Всички други прекараха сутринта в поставяне на коледната украса. Хари не помнеше да е виждал Сириус в по-добро настроение, той през цялото време пееше, видимо доволен, че ще си има компания за Коледа. Хари можеше да чуе как гласът му отекваше през етаж на хладната галерия, където той седеше сам, гледаше небето през прозореца и падащия сняг, като през цялото време изпитваше свирепо задоволство от това, че по този начин дава възможност на другите да разговарят за него. Когато чу госпожа Уизли да го вика за обяд, не ѝ обърна внимание.

Около шест часа вечерта звънецът на входната врата иззвъня и госпожа Блек започна отново да пищи. Вероятно беше дошъл Мъндънгус или някой друг член на Ордена, Хари просто се намести по-удобно срещу стената на стаята на Бъкбийк, където се криеше, опитвайки се да пренебрегне, че е гладен като хипогриф за умрели плъхове. Испита лек шок, когато някой отвори силно вратата няколко минути по-късно.

– Знам, че си тук – каза гласът на Хърмаяни – Би ли се показал, моля те? Искам да говоря с теб.

– Какво правиш ти тук? – попита я Хари, като отвори вратата – Мислех, че си на ски с родителите си.

– Да ти кажа честно, ските не са любимото ми занимание – каза Хърмаяни – Затова дойдох тук за Коледа – в косата ѝ имаше сняг, а лицето ѝ беше зачервено от студ – Но не казвай на Рон. Казах му, че да се кара ски е чудесно, тъй като той се смееше много. Мама и татко бяха разочаровани, но им казах, че всеки който се готви за изпитите си сериозно, е останал в Хогвортс да учи. Те разбраха, тъй като искат да се представя добре. Така или иначе – каза тя бързо – хайде да отидем в спалнята ти. Майката на Рон е запалила там огън и е донесла сандвичи.

Хари я последва на втория етаж. Когато влезе в спалнята, беше много изненадан да види Рон и Джини да го очакват, седнали на леглото на Рон.

– Пристигнах със среднощния автобус – каза Хърмаяни, като си сваляше дрехата преди Хари да има време да заговори – Първо Дъмбълдор ми каза какво се е случило тази сутрин, но исках срокът да завърши официално преди да тръгна. Умбридж е направо бясна, че сте се измъкнали под носа ѝ, дори и когато Дъмбълдор ѝ каза, че господин Уизли е в „Свети Мънго“ и ви е дал разрешение да го посетите.

Тя седна до Джини и двете момичета и Рон погледнаха Хари.

– Как си? – попита го Хърмаяни.

– Добре – отговори кратко Хари.

– О, Хари, не лъжи – каза тя нетърпеливо – Рон и Джини казаха, че

се криеш от всички от момента, в който сте се върнали от „Свети Мънго“.

– Така ли казаха? – попита Хари, като гледаше Рон и Джини. Рон гледаше към обувките си, но Джини изглеждаше невъзмутима.

– Да, правиш го! – каза тя – И не гледаш към никого от нас!

– Вие сте тези, които не искате да ме гледате – каза ядосано Хари.

– Как да го правят, когато се криеш? – попита Хърмаяни, крайчетата на устните ѝ потрепнаха.

– Много остроумно – изръмжа Хари и се обърна.

– О, престани да си мислиш, че ние не разбираме – каза остро Хърмаяни – Виж какво, останалите ми казаха какво сте подслушали миналата нощ с Разширените Уши.

– Е? – озъби се Хари, ръцете му се свиха в джобове и се загледа в падащия отвън сняг – Всички си поговорихте за мен, нали? Така си и знаех.

– Искахме да говорим с теб, Хари – каза Джини – но след като се криеш, откакто сме се върнали...

– Не исках никой от вас да разговаря с мен – каза Хари с нарастващо раздражение.

– Което е доста глупаво от твоя страна – сопна се Джини – Аз също бях овладяна от Ти-Знаеш-Кой и мога да ти кажа какво е чувството.

Думите ѝ го жегнаха и той се обърна.

– Бях забравил – каза той.

– Блазе ти – отвърна хладно Джини.

– Съжалявам... – каза Хари и наистина го мислеше – Е... е, какво мислиш? Аз съм овладян, после?

– Добре, можеш ли да си спомниш всичко, което си правил? – попита Джини – Има ли големи празни периоди, когато не знаеш какво се е случило?

Хари се замисли.

– Не – каза той.

– Тогава Ти-Знаеш-Кой не те е овладявал – каза Джини просто – Когато го направи с мен, не можех да си спомня какво съм правила, губеха ми се цели часове. Откривах, че съм някъде и не знаех какво правя там.

Хари трудно можеше да ѝ повярва, все още сърцето му надделяваше над разума.

– Сънят, който имах за баща ви и за змията, мисля...

– Хари, ти и преди си имал тези сънища – каза Хърмаяни – Имаше

видения за това, което прави Волдемор миналата година.

– Това беше различно – поклати глава Хари – Бях вътре в тази змия... беше сякаш аз съм змията... а ако по някакъв начин Волдемор ме е изпратил в Лондон?

– Някой ден – Хърмаяни звучеше вбесено – ще прочетеш най-после Историята на Хогвортс и може би това ще ти напомни, че не можеш да се магипортираш в Хогвортс. Дори Волдемор не може да те накара да напуснеш спалнята си, Хари.

– Не си напуснал леглото си, човече – каза Рон – Видях те как се мяташ в съня си минута преди да те разбудим.

Хари започна да размишлява, крачейки из стаята. Това, което всички те казваха беше не само успокояващо, пораждаше чувство... без да мисли, той си взе сандвич от чинията на леглото и гладно го погълна.

В края на краищата не аз съм оръжието, мислеше си. Сърцето му се изпълни с щастие и облекчение.

Сириус мина покрай тяхната врата и влезе в стаята на Бъкбийк, като пееше с пълно гърло „Бог да ви благослови, Весели Хипогрифи“.

Как можеше да си е мечтал да прекара Коледа на Привит Драйв? Въодушевляването на Сириус от пълната къща и специално от завръщането на Хари беше заразително. Нямаше нищо общо с лятото, когато всеки беше зает със задълженията си. Сега всеки се забавляваше, докато украсяваше къщата, която с тяхна помощ беше грейнала празнично и беше станала неузнаваема. От позагубилите блясъка си полилеи сега вместо паяжини се спускаха гирлянди с дълги златни и сребърни ленти, около изтърканите килими беше разпръснат магически сняг; голяма коледна елха, донесена от Мъндънгус и украсена с живи огънове, закриваше родословното дърво на Сириус от погледите им, и дори черепите от главите на домашните духчета бяха украсени с шапки и бради като Дядо Коледа.

Хари се събуди в коледната сутрин, за да намери леглото си пълно с подаръци, а Рон беше отворил наполовина своята по-голяма купчина.

– Добър урожай тази година – уведоми той Хари сред купчина хартии – Благодаря ти за компаса за летене, страхотен е, но този на Хърмаяни... план за приготвяне на домашните...

Хари подреди своите подаръци и видя един с почерка на Хърмаяни. Тя му беше подарила книга подобна на дневник, която всеки път при отваряне на страница казваше високо неща като „Направи го днес или ще плащаш по-късно“.

Сириус и Лупин му бяха дали комплект от великолепни книги

озаглавени „Практическа защитна магия“ и „Приложение срещу Черните изкуства“, на които имаше цветни илюстрации на движещи се проклятия и нагледни обяснения. Хари нетърпеливо удари върху първия свитък, вътре имаше всичко необходимо за уроците му в ДА. Хагрид беше изпратил кожен портфейл, който имаше зъби вместо цип, което предупреди Хари да не поставя вътре пари, ако не иска да рискува пръстите си, подаръкът на Тонкс беше миниатюрен работещ модел на Светкавицата, който полетя из стаята и Хари го проследи, като мислеше за неговия двойник в пълен размер. Рон му беше взел огромна кутия със всякаквокусови бобчета, господин и госпожа Уизли обичайния ръчно плетен пуловер, а от Доби получи най-убийствения си портрет, който Хари някога беше виждал. Той тъкмо се канеше да слезе долу, когато с високо Тряс, Фред и Джордж се магипортираха до леглото му.

– Весела Коледа! – каза Джордж – Не слизайте долу все още.

– Защо не? – попита Рон.

– Мама пак плаче – каза тежко Фред – Пърси върна обратно пуловера си.

– Без никаква бележка – добави Джордж – Дори не е попитал как е татко или да го посети.

– Опитавме се да я успокоим – каза Фред, като се движеше около леглото, за да разгледа портрета на Хари – Казахме й, че Пърси не е нищо повече от купчина говежди тор.

– Не помогна – каза Джордж, като си взимаше шоколадова жаба – Сега Лупин е при нея. Надявам се да я успокои преди да слезем за закуска.

Глава 24. Преграждане

Крийчър се беше крил на тавана. Сириус каза, че го е намерил там горе, покрит с прах, без съмнение търсейки още реликви на семейство Блек, които да скрие в шкафа си. Макар че Сириус изглеждаше задоволен с тази история, тя смути Хари. Откакто Крийчър се беше върнал, той изглеждаше в по-добро настроение, непрестанното му мърморене беше изчезнало и той се подчиняваше на заповеди по-безропотно, макар че веднъж или два пъти Хари хвана домашното духче да го гледа злобно, но веднага отместваше погледа си когато виждаше, че Хари го е забелязал.

Хари не спомена неясните си подозрения пред Сириус, чиято бодрост се изпаряваше бързо след преминаването на Коледа. Колкото датата на заминаването им обратно за Хогуортс се приближаваше, той беше все по-склонен към това, което госпожа Уизли наричаше „припадъци на намусеност“, той ставаше необщителен, сърдит, често се оттегляше в стаята на Бъкбийк за часове. Меланхолията му се промъкваше в къщата, процеждайки се през вратите като някакъв вреден газ, и въздействаше на всички.

Хари не искаше отново да остави Сириус само с Крийчър за компания; всъщност, за първи път в живота си, той не очакваше с нетърпение завръщането си в Хогуортс. Да се върне в училище означаваше да се постави отново под тиранията на Долорес Умбридж, която без съмнение щеше да е издала още дузина укази в тяхно отсъствие, нямаше куидич, за който да се вълнува, щом като му беше забранен, имаше вероятност огромната купчина домашни да се повиши с приближаването на изпитите, и Дъмбълдор си оставаше все толкова далечен. Всъщност, ако не беше за ДА Хари помисли, че би помолил Сириус да му позволи да напусне Хогуортс и да остане в Гримо Плейс. След това, на последния ден от ваканцията, се случи нещо, което накара Хари просто да се ужасява от връщането в училище.

– Хари, миличък – каза госпожа Уизли, подавайки главата си в спалнята на него и Рон, където двамата играеха магьоснически шах, гледани от Хърмаяни, Джини и Крукшанкс – може ли да слезеш в кухнята? Професор Снейп иска да си поговори с теб.

Хари не разбра моментално какво беше казала тя, един от замъците му беше окупиран с груба обсада от пионка на Рон и той се

отбраняваше ентузиазирано.

– Размажи го, размажи го, той е само пионка, глупак такъв. Извинете, госпожо Уизли, какво казахте?

– Професор Снейп, миличък. В кухнята. Иска да си поговорите.

Устата на Хари се отвори с ужас. Той погледна Рон, Хърмаяни и Джини, а те също се взираха в него. Крукшанкс, когото Хърмаяни удържаше за последните петнадесет минути, скочи весело на дъската, карайки фигурите да тичат за подслон, вресейки над гласовете им.

– Снейп? – безизразно каза Хари.

– Професор Снейп, миличък – каза г – жа Уизли с укор – Сега ела, бързо, той каза, че не може да стои дълго.

– Какво иска от теб? – разстроено каза Рон, когато госпожа Уизли излезе от стаята – Не си направил нищо, нали?

– Не! – възмутено каза Хари, събирайки мислите си, за да помисли какво може да е направил, което да накара Снейп да го преследва до Гримо Плейс. Може би последното му домашно имаше „Г“?

Минута или две по-късно, той отвори вратата на кухнята и намери Сириус и Снейп да седят на дългата кухненска маса, гледайки в различни посоки. Тишината между тях беше натежала с взаимно неразбирателство. Отворено писмо лежеше на масата пред Сириус.

– Ъ-ъ-ъ – каза Хари, за да обяви присъствието си.

Снейп го погледна, а лицето му беше между завеси от мазна черна коса.

– Седни, Потър.

– Знаеш ли – силно каза Сириус, накланяйки стола си на задните крака и говорейки на тавана – мисля, че предпочитам да не раздаваш заповеди тук, Снейп. Виждаш ли, това е моята къща.

Пребледнялото лице на Снейп пламна. Хари седна на стол до Сириус, поглеждайки към Снейп през масата.

– Трябваше да те видя насаме, Потър – каза Снейп с обикновената подигравателна усмивка – но Блек...

– Аз съм му кръстник – каза Сириус, по-силно от всякога.

– Тук съм по заповеди на Дъмбълдор – каза Снейп, чийто глас, контрастно, ставаше все по-тих и раздражителен – но по всичко личи, Блек, че обичаш да се чувстваш ... замесен.

– Какво би трябвало да означава това? – каза Сириус, оставяйки стола си да падне отново на четирите си крака със силен удар.

– Просто съм сигурен, че трябва да се чувстваш... ах... разочарован, че не можеш да направиш нищо полезно – Снейп направи

деликатно ударение на думата – за Ордена.

Беше ред на Сириус да пламне. Снейп се усмихна триумфално и се обърна към Хари.

– Директорът ме изпрати да ти кажа, Потър, че той желае ти да учиш Преграждане този срок.

– Да уча какво? – безизразно каза Хари.

Подигравателната усмивка на Снейп стана по-ясна.

– Преграждане, Потър. Магьосническата защита на ума срещу външно проникване. Неясно разклонение на магията, но много използвано.

Сърцето на Хари затуптя действително бързо. Защита срещу външно проникване? Но той не беше обсебен, всички те се бяха съгласили ...

– Защо трябва да уча Прегра... нещо си? – изгърси той.

– Защото директорът мисли, че е добра идея – гладко каза Снейп.

Ще взимаш частни уроци един път седмично, но няма да казваш на никого какво правиш, най-малко на Долорес Умбридж. Разбираш ли?

– Да – каза Хари – Кой ще ми преподава?

Снейп повдигна веждата си.

– Аз – каза той.

Хари получи неприятното усещане, че вътрешностите му се разтапят.

Допълнителни уроци със Снейп – какво, по дяволите, беше направил, за да заслужи това? Той бързо погледна към Сириус за подкрепа.

– Защо не може Дъмбълдор да учи Хари? – ядосано попита Сириус – Защо ти?

– Предполагам защото в привилегиите на директорите е да се справят с по-малко приятни задачи – каза Снейп – Уверявам те, че не съм молил за работата – Той стана – Ще те очаквам в шест часа в понеделник вечер, Потър. Моят кабинет. Ако някой пита, учиш допълнителни отвари. Никой, който те е видял в часовете ми, няма да отрече, че се нуждаеш.

Той се обърна към вратата, а черната му пътна мантия се вееше след него.

– Чакай малко – каза Сириус, изправяйки се в стола си.

Снейп се обърна към тях с подигравателна усмивка.

– Аз бързам, Блек. За разлика от теб, нямам неограничено свободно време.

– Тогава ще побързам – каза Сириус, ставайки.

Той беше по-висок от Снейп, който, както забеляза Хари, сви юмрука си в джоба на мантията си около нещо, което Хари беше сигурен,

че е дръжката на пръчката му – Ако чуя, че използваш тези уроци по Преграждане, за да направиш нещо на Хари, ще отговаряш пред мен.

– Колко забележително – изсмя се Снейп – Но сигурно си забелязал, че Потър много прилича на баща си?

– Да, забелязал съм – гордо каза Сириус.

– Ами тогава знаеш, че той е толкова надменен, че критиката просто отскача от него – мазно каза Снейп.

Сириус грубо блъсна стола си настрана, заобиколи масата и отиде до Снейп, изваждайки пръчката си в движение. Снейп издърпа неговата. Те се гледаха бясно, Сириус изглеждаше разярен, а Снейп пресмяташе нещо, очите му се мърдаха от върха на пръчката на Сириус към лицето му.

– Сириус! – силно каза Хари, но очевидно Сириус не го чуваше.

– Предупредих те, Сивиръс – каза Сириус, с лице на по-малко от две педи от това на Снейп – Не се интересувам дали Дъмбълдор мисли, че си се подобрил, знам по-добре...

– О, но защо не му кажеш? – прошепна Снейп – Или се страхуваш, че той може да не вземе на сериозно съвета на човек, който се е крил в къщата на майка си за последните шест месеца?

– Каж ми, как е Луциус Малfoy тези дни? Предполагам, че е поласкан от това, че върното му кученце работи в Хогвортс, нали?

– Като говорим за кучета – меко каза Снейп – знаеш ли, че Луциус Малfoy те е разпознал последния път, когато си рискувал една малка екскурзия навън. Умна идея, Блек, да те видят на сигурна гара ... даде ти добро извинение да не напускаш дупката си в бъдеше, нали?

Сириус вдигна пръчката си.

– НЕ! – извика Хари, прехвърляйки се през масата и опитвайки се да се добере до тях – Сириус, недей!

– Страхливец ли ме наричаш? – изръмжа Сириус, опитвайки се да избута Хари от пътя си, но Хари не искаше да се махне.

– Защо да... предполагам, че да – каза Снейп.

– Хари-махни-се-от-това! – през зъби каза Сириус, избутвайки го настрана със свободната си ръка.

Вратата на кухнята се отвори и цялото семейство Уизли заедно с Хърмаяни, влязоха вътре и всички те изглеждаха много радостни, с господин Уизли, който вървеше по средата им, облечен в раирана пижама и шлифер.

– Здрав! – обяви той пред цялата кухня – Напълно здрав!

Той и другите Уизли замръзнаха на прага, загледани в сцената пред

тях, която също беше спряна по средата, Сириус и Снейп гледаха към вратата с пръчки, които сочеха към лицето на другия, а Хари беше неподвижен между тях, с ръка протегнатата към всеки един, за да се опита да ги спре.

– В името на Мерлин – каза господин Уизли, а усмивката се изпари от лицето му – какво става тук?

Сириус и Снейп снишиха пръчките си. Хари гледаше от единия към другия. И двамата имаха изражение с едва доловимо презрение, макар че неочакваното влизане на толкова много свидетели изглеждаше да ги е върнало при сетивата им. Снейп пхна пръчката в джоба си, завъртя се на пета и се изнесе през кухнята, подминавайки семейство Уизли без коментар. На вратата той погледна обратно.

– Шест часа, понеделник вечер, Потър.

И той си беше отишъл. Сириус се загледа след него, с пръчка настрана.

– Какво ставаше? – отново попита Артър Уизли.

– Нищо, Артър – каза Сириус, който дишаше тежко, като че ли току-що беше пробягал дълго разстояние – Просто малък приятелски разговор между двама стари училищни приятели – С огромно усилие той се усмихна – Значи ... си оздравял? Това е чудесна новина, наистина чудесна.

– Да, нали? – каза госпожа Уизли, водейки съпруга си до един стол – Лечителят Сметуик накрая използва магията си, намери противоотрова на това, което змиите имат в зъбите си, и Артър си получи урок за любопитството си относно мъгълската медицина, нали, скъпи? – добави тя, по-скоро заплашително.

– Да, Моли, мила – кротко каза господин Уизли.

Тази вечеря следваше да бъде весела, с господин Уизли пак при тях. Хари можеше да каже, че Сириус се опитваше да я направи такава, макар че когато кръстникът му не се насилваше да се смее на шегите на Фред и Джордж или да предлага на всички още храна, лицето му пак добиваше унило, мрачно изражение. Хари беше разделен от него от Мъндъгус и Лудоокия, които се бяха отбили при господин Уизли, за да го поздравят. Той искаше да говори със Сириус, да му каже, че не трябва да слуша дори дума, която е казал Снейп, че Снейп го подтиква постоянно, и че другите не мислят Сириус за страхливец като прави това, което Дъмбълдор е казал и оставайки в Гримо Плейс. Но той нямаше шанс да го направи, гледайки грозният вид на лицето на Сириус, Хари се чудеше дали би се осмелил да го спомене даже ако имаше шанс. Вместо

това, той каза на Рон и Хърмаяни тихо за уроците по Преграждане със Снейп.

– Дъмбълдор иска да спреш да сънуваш тези сънища за Волдемор – веднага каза Хърмаяни – Е, ти няма да съжаляваш, ако те спрат, нали?

– Допълнителни уроци със Снейп? – каза Рон, звучейки ужасен – Бих предпочел кошмарите!

Те трябваше да се върнат в Хогвортс със Среднощния рицар на следващия ден, придружени отново от Тонкс и Лупин, които и двамата закусваха в кухнята когато Хари, Рон и Хърмаяни слязоха на следващата сутрин. Очевидно възрастните бяха по средата на тих разговор когато Хари отвори вратата и всички те се обърнаха бързо и утихнаха.

След забързаната закуска, всички те си сложиха якета и шалове срещу мразовитата сива януарска сутрин. Хари почувства неприятно свиване, той не искаше да се сбогува със Сириус. Той предчувстваше нещо лошо за тази раздяла, не знаеше кога ще се видят пак и чувстваше, че е негов дълг да каже нещо на Сириус, което да го накара да не върши глупости – Хари се притесняваше, че обвинението на Снейп в страхливост е опарило Сириус толкова лошо, че той дори може би замисляше безразсъдно смела екскурзия по-далече от Гримо Плейс. Обаче преди да измисли какво да каже, Сириус вече го беше повикал с жест.

– Искам да вземеш това – тихо каза той, пхвайки грубо зле опакован пакет с големината на книга с меки корици в ръцете на Хари.

– Какво е? – попита Хари.

– Начин да разбере дали Снейп те изтезва много. Не, не го отваряй тук! – каза Сириус, с притеснен поглед към госпожа Уизли, която се опитваше да убеди близнаците да носят ръчно изплетени ръкавици с един пръст – Съмнявам се, че Моли ще го одобри – но искам да го използваш, ако се нуждаеш от мен, става ли?

– Добре – каза Хари, слагайки пакета във вътрешния джоб на якето си, но знаеше, че никога не би го използвал, каквото и да беше. Нямахте да бъде той, Хари, който примамваше Сириус извън сигурното му място, без значение колко отвратително се държи Снейп с него в предстоящите им часове по Преграждане.

– Тогава да тръгваме – каза Сириус, потупвайки Хари по рамото и усмихвайки се, и преди Хари да можеше да каже нещо, те се запътиха нагоре по стълбите, спирайки пред вратата с много вериги и резета, заобиколени от семейство Уизли.

– Довиждане, Хари, внимавай – каза госпожа Уизли, прегръщайки го.

– Ще се видим, Хари, и хвърляй по едно око за змиите около мен – каза г – н Уизли весело, ръкувайки се с него.

– Добре... да – каза Хари разсеяно; беше последният му шанс да каже на Сириус да бъде внимателен, той се обърна, погледна лицето на кръстника си и отвори устата си, за да каже нещо, но преди да може, Сириус го прегърна за кратко с една ръка и каза рязко.

– Грижи се за себе си, Хари.

В следващия момент той се намери преместен навън при вледеняващия зимен въздух, с Тонкс (днес дегизирана като висока жена с желазно сива коса), която го следваше.

Вратата на номер дванадесет се затръшна зад тях. Те последваха Лупин до входа. Когато стигна до павираната част, Хари се обърна. Номер дванадесет се свиваше, като че ли всяка страна се издължаваше до безкрайност. Секунда по-късно беше изчезнал.

– Хайде, колкото по-бързо се качим на автобуса, толкова по-добре – каза Тонкс, и Хари си помисли, че има нервност в погледа, който хвърли на площада. Лупин протегна дясната си ръка.

ПУФ.

Ярко лилав, триетажен автобус се беше появил от въздуха пред тях, едвам отбягвайки най-близката улична лампа, която отскочи назад и се махна от пътя му.

Слаб, пъпчив младеж с големи уши в лилава униформа скочи на паважа и каза – Добре дошли в...

– Да, да, знаем, благодаря – бързо каза Тонкс – Хайде, хайде, качвайте се...

И тя бутна Хари напред през кондуктора, който се опули на Хари, когато той мина.

– Ърн – това е 'Ари!

– Ако извикаш името му, ще ти направя магия за заборава – промърмори Тонкс заплашително, сега избутвайки Джини и Хърмаяни напред.

– Винаги съм искал да се кача на това – каза Рон радостно, присъединявайки се към Хари и оглеждайки наоколо.

Беше вечер последния път, когато Хари беше пътувал със Среднощния рицар и трите му етаж бяха пълни с месингови легла. Сега, в ранната сутрин, беше претъпкан с различни столове, групирани наслуки около прозорците. Очевидно някои от тях бяха паднали, когато автобусът изведнъж спря при Гримо Плейс, няколко магьосника и магьосници все още се изправяха, мрънкайки, и неизвестно чия пазарска чанта се беше изсипала по целия автобус: неприятна смесица от жабешки хайвер,

хлебарки и яйчен крем се беше разсипала по целия под.

– Изглежда, че трябва да се разделим – оживено каза Тонкс, оглеждайки за празни места – Фред, Джордж и Джини, ако просто заемете онези седалки най-накрая ... Ремус може да стои с вас.

Тя, Хари, Рон и Хърмаяни продължиха до най-горния етаж, където имаше две незаети места най-отпред и две отзад. Стан Шънпайк, кондукторът, нетърпеливо последва Хари и Рон до задните места. Когато Хари минаваше, се обръщаха глави след него и, когато той седна, той видя как всички лица се обрнаха отново напред.

След като Хари и Рон дадоха на Стан по единадесет сикли, автобусът тръгна отново, клатейки се злокобно. Той изтрополя около Гримо Плейс, движейки се на зиг-заг по паважа, после, с още едно огромно ПУФ, всички те се наклониха назад. Столът на Рон падна и Пигуиджън, който беше в скута му, излезе от клетката и излетя до началото на автобуса, цвърчейки силно, където се настани на рамото на Хърмаяни.

ПУФ.

Столове отново се наклониха назад, когато Среднощния рицар скочи от Бърмингамската магистрала до тих провинциален селски път. Живите плетове и по двете страни на пътя се накланяха, когато те минаваха покрай тях. От тук те се преместиха на главна улица по средата на оживен град, след това на път, заобиколен от високи хълмове, след това на открито шосе между високи апартаменти, всеки път със силно ПУФ.

– Промених си мнението – промърмори Рон, ставайки от пода за шести път – Не искам да се качвам повече на това нещо.

– Слушайте, след това е спирка 'Огуортс – весело каза Стан, поклащайки се към тях. Онази жена дете се качи с вас ни намекна да ви преместим напред на опашката. Само първо ще пуснем мадам Марш – отдолу се чу звук на гадене, последван от шумно опръскване – тя нещо не е добре.

Няколко минути по-късно, Среднощния рицар издаде писклив звук и спря пред малка кръчма, която се сви, за да предотврати сблъскване. Те можеха да чуят как Стан извеждаше злополучната Мадам Марш от автобуса и облекченият шепот на пътниците на втория етаж. Автобусът се задвижи отново, набирайки скорост, докато...

ПУФ.

Те се клатушкаха из снежния Хогсмейд. Хари хвърли бърз поглед на „Главата на свинята“ надолу по улицата, а суровата глава на свиня скърцаше от зимния вятър. Снежинки падаха по големия прозорец отпред на автобуса. Най-накрая те спряха пред портите на Хогуортс.

Лупин и Тонкс им помогнаха да свалят багажа си от автобуса, след това слязоха, за да се сбогуват. Хари погледна към трите етажа на Среднощния рицар и видя как всички пътници ги гледаха с прилепнали към стъклата носове.

– Ще сте в безопасност, когато отидете на игрищата – каза Тонкс, хвърляйки бегъл поглед към безлюдния път – Приятен срок, става ли?

– Грижете се за себе си – каза Лупин, ръкувайки се с всички и достигайки до Хари последен – И чуйте ... – той сниши гласа си, докато другите си разменяха последни прощални думи с Тонкс – Хари, знам, че не харесваш Снейп, но той е превъзходен Преграждач, а всички ние – включително и Сириус – искаме да се научиш да се защитаващ, затова работи здраво, става ли?

– Да, добре – тягостно каза Хари, гледайки преждевременно сбръчканото лице на Лупин – Ами тогава, ще се видим...

Шестимата се пребориха с хлъзгащата се пътека до замъка, влачейки куфарите си. Хърмаяни вече говореше за изплитането на няколко шапки за духчета преди да стане време за лягане. Хари погледна назад, когато те стигнаха до дъбовите врати, Среднощния рицар вече си беше отишъл и той почти си пожела, като имаше предвид какво го чакаше на следващата вечер, да бъде все още там.

Хари прекара по-голямата част от следващия ден опасявайки се от вечерта. Двойният му час по отвари не даде основание, за да се махне тревогата му, защото Снейп беше противен както обикновено. Настроението му беше още по-ниско, когато членове на ДА се приближаваха до него по коридорите между часовете, питайки с надежда дали ще има събирание тази вечер.

– Ще ви кажа по обикновения начин кога ще е следващото – казваше Хари отново и отново – но не мога тази вечер. Трябва да отида на... ть-ъ-ъ... допълнителни отвари.

– Ти взимаш допълнителни отвари? – попита Захариас Смит злобно, хващайки Хари в голямата зала след обяд – Господи, трябва да си ужасен. Снейп обикновено не дава допълнителни уроци, нали?

Когато Смит се измъкна с дразнещо наперена походка, Рон се загледа след него.

– Да го прокълна ли? Още мога да го хвана от тук – каза той, вдигайки пръчката си и прицелвайки се между раменете му.

– Забрави – унило каза Хари – Всички ще мислят така, нали? Че аз съм наистина глуп...

– Здравсти, Хари – каза глас зад него. Той се обърна и видя, че Чо

стои там.

– О – каза Хари, когато стомаха му се преобърна – Здрасти.

– Ще бъдем в библиотеката, Хари – твърдо каза Хърмаяни, когато сграбчи Рон за ръката и го поведе по мраморното стълбище.

– Добре ли прекара Коледа? – попита Чо.

– Да, не беше зле – каза Хари.

– Моят беше приятно тиха – каза Чо. Поради някаква причина, тя изглеждаше смутена – Ъм ... има още една екскурзия до Хогсмийд следващия месец, видя ли бележката?

– Какво? О, не, не съм проверявал таблото откакто се върнах.

– Да, на Свети Валентин ...

– Добре – каза Хари, чудейки се защо му казва това – Ами, предполагам, че искаш...?

– Само ако ти искаш – нетърпеливо каза тя.

Хари се загледа. Той беше на път да каже „Предполагам, че искаш да знаеш кога е следващото събиране на ДА?“, но нейният отговор не съответстваше.

– Аз – ъ – каза той.

– Е, няма проблем ако не искаш – каза тя с огорчен вид – Не се притеснявай. Ще... ще се видим.

Тя се отдалечи. Хари стоя и гледаше след нея, а мозъкът му работеше като луд. Тогава нещо си дойде на мястото.

– Чо! Ей, ЧО!

Той се затича след нея, хващайки я на половината на мраморното стълбище.

– Ъ... искаш ли да дойдеш с мен в Хогсмийд на Свети Валентин?

– О-о-о, да! – каза тя, изчерви се до кървавочервено и се усмихна радостно.

– Добре ... ами ... тогава това е уредено – каза Хари, и чувствайки, че този ден не е тотална загуба, той отскочи до библиотеката, за да вземе Рон и Хърмаяни преди следобедните им уроци.

Обаче до шест часа тази вечер, дори блясъкът от успешната покана към Чо Чанг не можеше да освети злокобното усещане, което се усилваше с всяка крачка, която правеше Хари към кабинета на Снейп.

Той се спря пред вратата, когато я достигна, искайки да бъде почти където и да е другаде, тогава си пое дълбоко дъх, той почука и влезе.

Сенчестата стая беше окичена с много рафтове, на които имаше стотици стъклени буркани, в които слюзести частици животни и растения бяха в различно оцветени отвари. В единия ъгъл стоеше шкафът,

пълнен със съставки, за който Снейп беше обвинил Хари, не без причина, в грабеж. Обаче вниманието на Хари беше привлечено от катедрата, където плитък каменен съд, гравирани с руни и символи, лежеше сред светлина от свещи. Хари го разпозна веднага – беше мислосът на Дъмбълдор. Чудейки се какво, за бога, прави тук, той подскочи, когато студеният глас на Снейп излезе от сенките.

– Затвори вратата зад теб, Потър.

Хари направи, както му беше казано, с ужасното чувство, че сам се хвърляше в затвора. Когато се обърна отново към стаята, Снейп се беше преместил в светлината и посочваше към стола срещу катедрата. Хари седна, така направи и Снейп, а студеният му черни очи се заковаха, без да мигат, върху Хари, с омразата към всяка линия на лицето му.

– Е, Потър, знаеш защо си тук – каза той – Директорът ме помоли да ти преподавам Преграждане. Мога само да се надявам, че ще станеш по-опитен, отколкото по отвари.

– Добре – кратко каза Хари.

– Това може да не е обикновен час, Потър – каза Снейп със злобно свити очи – но аз още съм ти учител и следователно ти ще ме наричаш „господине“ или „професоре“ по всяко време.

– Да ... господине – каза Хари.

Снейп продължи да го проучва през свитите си очи за момент, после каза – Сега, Преграждането. Както ти казах в кухнята на милия ти кръстник, този клон на магията затваря мозъка срещу магическо натрапване и влияние.

– И защо професор Дъмбълдор мисли, че се нуждаем от това, господине? – каза Хари, гледайки право в очите на Снейп и чудейки се дали той ще отговори.

Снейп го погледна за момент и след това каза презрително.

– Сигурен съм, че дори ти можеше да измислиш това досега, Потър? Тъмният лорд има много добри умения по Прочитаемост.

– Какво е това? Господине?

– Това е способността да се вадят чувства и спомени от ума на друг човек.

– Той може да чете мисли? – бързо каза Хари, а най-лошите му страхове се потвърждаваха.

– Нямах изгънченост, Потър – каза Снейп, тъмните му очи блестяха – Ти не разбираш фините разлики. Това е една от причините, която те прави толкова печален по отвари.

Снейп спря за момент, очевидно да вкуси удоволствието да обижда

Хари, преди да продължи.

– Само мъгълите говорят за „четене на мисли“. Умът не е книга, която може да бъде отворена, когато поискаш, и четена за забавление. Мислите не са гравирани в черепа, за да бъдат прочетени от всеки нашественик, умът е сложно и многопластово нещо, Потър, или най-малкото, повечето умове са – Той се усмихна – Обаче е вярно, че тези, които са овладели Прочитаемостта са способни, при определени условия, да се ровят в умовете на своите жертви и да предават чувствата им вярно. Тъмния лорд, например, почти винаги знае кога някой го лъже. Само тези, които имат умения по Преграждане, могат да затворят тези чувства и спомени, които опровергават лъжата, и могат да говорят фалшиви неща в негово присъствие без разкриване.

Каквото и да казваше Снейп, Преграждането звучеше като четене на мисли за Хари, и той не харесваше звученето му.

– И той е способен да знае какво мислим в момента? Господине?

– Тъмния лорд е на значително разстояние и стените и игрищата на Хогуортс се пазят от много древни заклинания и магии, които да предпазват телесната и духовна сигурност на тези, които живеят в тях – каза Снейп – Време и разстояние имат значение в магията, Потър. Дори понякога очният контакт е съществен за Прочитаемостта.

– Добре тогава, защо трябва да уча Преграждане?

Снейп погледна Хари, очертавайки устата си с един дълъг пръст.

– Обикновените правила очевидно не съответстват с теб, Потър. Проклятието, което не успя да те убие изглежда е изковало някакъв вид връзка между теб и Тъмния лорд. Доказателствата предлагат, че понякога, когато умът ти е най-отпуснат и уязвим – когато спиш, например – споделяш мислите и чувствата на Тъмния лорд. Директорът смята, че не е добре това да продължава. Той желае да те науча как да затваряш ума си срещу Тъмния лорд.

Сърцето на Хари отново заби бързо. Нищо от това нямаше смисъл.

– Но защо професор Дъмбълдор иска да го спре? – рязко попита той – Не го харесвам много, но е полезно, нали? Имам предвид ... Видях как змията напада гопсодин Уизли и ако не бях, професор Дъмбълдор нямаше да може да го спаси, нали? Господине?

Снейп се загледа в него за няколко секунди, още очертавайки устата си с пръст. Когато той заговори отново, беше бавно и обмислено, като че ли преценяваше всяка дума.

– Изглежда, че Тъмния лорд не е забелязал връзката между теб и него до скоро. Досега изглежда, че си преживявал чувствата му, и си

споделял мислите му, без той да знае. Обаче видението, което си имал малко преди Коледа...

– Онова със змията и господин Уизли?

– Не ме прекъсвай, Потър – каза Снейп с опасен тон – Както казвах, видението което си имал малко преди Коледа представя такова навлизане в мислите на Тъмния лорд...

– Видях в главата на змията, не в неговата!

– Мисля, че току-що ти казах да не ме прекъсваш, Потър?

Но Хари не се интересувахе дали Снейп е разгневен, най-после той стигаше до дъното на нещата, той се беше преместил напред в стола си и, без да осъзнава, беше на самия ръб, напрегнат, като че ли готов за полет.

– Как може да виждах през очите на змията, ако споделям мислите на Волдемор?

– Не изричай името на Тъмния лорд! – изсъска Снейп.

Имаше неприятна тишина. Те се гледаха през мислоема.

– Професор Дъмбълдор казва името му – тихо каза Хари.

– Дъмбълдор е много мощен магьосник – измърмори Снейп – Докато той може да се чувства достатъчно сигурен, за да използва името му ... остатъкът от нас ... – той разтри лявата си ръка, очевидно несъзнателно, на мястото, където Хари знаеше, че Черния знак беше изгорен в кожата му.

– Просто исках да знам – отново започна Хари, насилвайки гласа си да бъде учтив – защо...

– Изглежда си посетил ума на змията, защото това е където Тъмния лорд е бил в онзи момент – изръмжа Снейп – В този момент той е владеел змията и затова и си сънувал, че също си в нея.

– И Вол... той е осъзнал, че аз също съм там?

– Така изглежда – хладно каза Снейп.

– Откъде знаете? – настоятелно каза Хари – Само професор Дъмбълдор ли предполага, или...?

– Казах ти – каза Снейп, скован в стола си, очите му бяха като цепнатини – да ме наричаш „господине“.

– Да, господине – нетърпеливо каза Хари – но как сте узнали...?

– Достатъчно е това, че знаем – съдържано каза Снейп. Важното е, че Тъмния лорд се страхува, че добиваш достъп до мислите и чувствата му. Също така той е заключил, че процесът би трябвало да действа и в обратната посока, да кажем, той е осъзнал, че скоро може да е способен да се добере до твоите мисли и чувства в замяна.

– И той може да ме накара да направя нещо? – попита Хари – Господине? – прибави той забързано.

– Може би – каза Снейп студено и неубедително – Което ни води пак до Преграждането.

Снейп извади пръчката си от вътрешен джоб на одеждите си и Хари се напрегна в стола си, но Снейп просто вдигна пръчката до слепоочието си и сложи върха ѝ в мазните корени на косата си. Когато той я махна, някакво сребристо вещество излезе, разтегляйки се между слепоочието и пръчката като твърда нишка, която се пречупи, когато той дръпна пръчката от нея и падна елегантно в мислоема, където се завъртя сребристо бяла, нито газ, нито течност. Още два пъти Снейп вдигна пръчката си до слепоочието и остави сребристото вещество в каменният съд, после, без да предложи обяснение за поведението си, взе мислоема внимателно, премести го на една полица и се върна, за да се изправи лице в лице с Хари с пръчка в готовност.

– Изправи се и извади пръчката си, Потър.

Хари се изправи с нервно чувство. Те се погледнаха с катедрата между тях.

– Имаш право да използваш пръчката си, за да се опиташ да ме обезоръжиш, или да се защитиш по всеки друг начин, за който се сещаш – каза Снейп.

– И какво ще направите? – попита Хари, гледайки пръчката на Снейп неспокойно.

– Ще се опитам да проникна в ума ти – меко каза Снейп – Ще видим колко добре ще се съпротивляваш. Беше ми казано, че вече си показал склонност към съпротивляване на проклятието Имперкус. Ще разбереш, че за това се искат сходни сили ... стимулирай се, сега. Прочитам!

Снейп беше ударил преди Хари да беше готов, дори преди да се опита да призове някаква сила на съпротивление. Кабинетът заплува пред очите му и изчезна, образ след образ се надбягваха в ума му като трептящ филм толкова ярко, че го заслепяваше за околностите.

Той беше на пет, гледаше как Дъдли кара ново червено колело, и сърцето му се пукаше от ревност ... беше на девет, и булдогът Рийпър го гонеше по дърво, а семейство Дърсли се смееха долу на поляната... той седеше под разпределителната шапка, и тя му казваше, че може да се изяви в Слидерин... Хърмаяни лежеше в болничното крило, а лицето ѝ беше покрито с гъста черна козина... стотици диментори се приближаваха към него близо до тъмното езеро... Чо Чанг се приближаваше към него ...

Не, каза глас в главата на Хари, когато споменът за Чо се приближаваше, ти не гледаш това, ти не го гледаш, това е лично...

Той почувства остра болка в коляното. Кабинетът на Снейп пак се беше изяснил и той осъзна, че е паднал на пода, а едното му коляно се беше сблъскало с крака на катедрата на Снейп. Той погледна към Снейп, който беше снишил пръчката си и разтриваше китката си. Там имаше гневен белег, като изгорено.

– Имаше ли намерение да направиш Жилеща магия? – хладно попита Снейп.

– Не – горчиво каза Хари, ставайки.

– Така си и помислих – каза Снейп, гледайки го отблизо – Ти ми позволи да вляза прекалено навътре. Ти загуби контрол.

– Видяхте ли всичко, което аз видях? – попита Хари, несигурен дали иска да чуе отговора.

– Проблясъци – каза Снейп, и устната му се сви презрително – На кой беше кучето?

– Леля ми Мардж – измънка Хари с омраза към Снейп.

– Е, за първи опит не беше толкова зле, колкото можеше да бъде – каза Снейп, вдигайки пръчката си още един път – Ти все пак се опита да ме спреш, макар че изгуби време и енергия във викане. Трябва да останеш концентриран. Отблъсни ме с мозъка си и няма да има нужда да прибъгваш до пръчката си.

– Опитвам се – гневно каза Хари – но не ми казвате как!

– Маниери, Потър – каза Снейп застрашително – Сега, искам да си затвориш очите.

Хари му хвърли неприятен поглед преди да направи както му беше казано. Той не хареса идеята да стои там със затворени очи, докато Снейп го гледаше с пръчка в ръка.

– Изчисти ума си, Потър – каза студеният глас на Снейп – Освободи се от всички чувства ...

Но гнева на Хари към Снейп продължи да пулсира във вените му като отрова. Да изчисти гнева си? Също толкова лесно би могъл да си откъсне краката.

– Не го правиш, Потър... ще ти трябва повече дисциплина от това... съсредоточи се, сега ...

Хари се опита да изпразни ума си, опита се да не мисли, или спомня, или чувства ...

– Да опитаме пак... на три... едно-две-три – Прочитам!

Огромен черен дракон се издигаше над него ... баща му и майка му

махаха от омагьосано огледало ... Седрик Дигъри лежеше на земята с празни очи, които се взираха в него ...

– НЕЕЕЕЕЕЕ!

Хари отново беше на колене, с лице заровено в ръцете си, а мозъкът го болеше като че ли някой се беше опитал да го издърпа от черепа.

– Ставай! – остро каза Снейп – Ставай! Не се опитваш, не правиш усилие. Позволяваш ми да навляза в спомените, от които се страхуваш, даваш ми оръжия!

Хари отново се изправи, а сърцето му биеше лудо като че ли токущо беше видял Седрик мъртъв в гробището. Снейп изглеждаше по-блед от обикновено, и по-гневен, макар че не толкова гневен, колкото беше Хари.

– Аз-правя-усилие – каза той през зъби.

– Казах ти да се освободиш от чувства!

– Да? Ами, намирам това за трудно в момента – изръмжа Хари.

– Тогава ще бъдеш лесна плячка за Тъмния лорд – свирепо каза Снейп – Глупаци, които гордо носят сърцата си на ръкавите, които не могат да контролират чувствата си, които се поддават на тъжни спомени и се оставят да бъдат провокирани толкова лесно – с други думи, слаби хора – те нямат шанс срещу силите му! Той ще проникне в ума ти с не-лепа лекота, Потър!

– Не съм слаб – тихо каза Хари, ярост пулсираше в него и той си помисли, че може да нападне Снейп след секунда.

– Тогава го докажи! Владей се! – злобно каза Снейп – Контролирай гнева си, подчини ума си! Ще опитаме отново! Подготви се, сега! Прониквам!

Той гледеше как вуйчо Върнън затръшва пощенската кутия... сто-тици диментори се насочваха през езерото при игрищата към него... той тичаше по коридор без прозорци заедно с господин Уизли... те се приближаваха до чисто черна врата накрая на коридора... Хари очакваше да премине през нея... но господин Уизли го заведе вляво, после полетя през каменни стълби ...

– ЗНАМ! ЗНАМ!

Той отново беше на четири крака на пода в кабинета на Снейп, белегът му го болеше неприятно, но гласът, който излезе от устата му, беше победоносен. Той се насили да стане, и откри, че Снейп го гледа с вдигната пръчка. Изглежда, че този път Снейп беше вдигнал заклинанieto дори преди Хари да се опита да се съпротивява.

– Какво стана, Потър? – каза той, гледайки Хари съсредоточено.

– Видях – спомних си – задъхано каза Хари – Току-що осъзнах ...

– Осъзна какво? – остро попита Снейп.

Хари не отговори веднага, той още се наслаждаваше на момента на осъзнаване, и потърка челото си ...

Той беше сънувал коридор без прозорци, който свършва със заключена врата в продължение на месеци, без да осъзнава, че е истинско място. Сега, виждайки спомена отново, той знаеше, че през цялото време е сънувал коридора, по който беше тичал заедно с господин Уизли на дванадесети август, когато те бързаха за съдебните зали в Министерството; беше коридорът, който води към Отдела на Мистериите и господин Уизли е бил там в нощта, когато е бил нападат от змията на Волдемор.

Той погледна към Снейп.

– Какво има в Отдела на Мистериите?

– Какво каза? – тихо попита Снейп и с голямо удоволствие Хари видя, че е развълнуван.

– Казах, какво има в Отдела на Потайностите, господине? – каза Хари.

– И защо – бавно попита Снейп – ти е да питаш такова нещо?

– Защото – каза Хари, гледайки отблизо лицето на Снейп – онзи коридор, който току-що видях... сънувам го от месеци... току-що го разпознах... той води към Отдела на Мистериите ... и мисля, че Волдемор иска нещо от...

– Казах ти да не изричаш името на Тъмния лорд!

Те се загледаха един в друг. Белегът на Хари отново го заболя, но той не се интересуваеше. Снейп изглеждаше разтревожен; но когато той заговори отново, звучеше като че ли се опитваше да изглежда хладен и безразличен.

– Има много неща в Отдела на Мистериите, Потър, от които малко ще разбереш и от които никои не те засягат. Ясен ли съм?

– Да – каза Хари, още търкайки горящия белег, който ставаше все по-болезнен.

– Искам те тук по същото време в сряда. Ще продължим работата тогава.

– Добре – каза Хари. Той копнееше да се измъкне от офиса на Снейп и да намери Рон и Хърмаяни.

– Ти ще премахваш всички емоции от ума си всяка вечер преди да заспиш, ще го изпразваш, ще го правиш пуст и спокоен, разбираш ли?

– Да – каза Хари, който едва слушаше.

– Предупреден си, Потър ... Ще узная ако не си тренирал ...

– Добре – измърмори Хари. Той взе училищната си чанта, метна я на рамо и побърза към вратата на кабинета. Когато я отвори, той погледна обратно към Снейп, който беше с гръб към Хари и загребваше собствените си мисли от мислоема с върха на пръчката си и ги преместваше внимателно в собствената си глава. Хари си тръгна без да каже нещо друго, внимателно затваряйки вратата зад него, а белегът му още пулсираше болезнено.

Хари намери Рон и Хърмаяни в библиотеката, където работеха по най-скорошната купчина домашни на Умбридж. Другите ученици, почти всички петокурсници, седяха на маси със запалени лампи, с носове забити в книги и трескаво скърцащи пера, докато небето извън прозорците ставаше все по-тъмно. Единственият друг звук беше лекото скърцане на едната обувка на Мадам Пинс, когато библиотекарката дебнеше по редовете заплашително, дишайки във вратовете на тези, които докосваха безценните ѝ книги.

Хари почувства, че се разтрепери; белегът му още го болеше, той се почувства трескав.

Когато той седна срещу Рон и Хърмаяни, погледна отражението си в насрещния прозорец, той беше много блед и белегът му се отличаваше по-ясно от обикновено.

– Как мина? – прошепна Хърмаяни, и след това със загрижен вид – Добре ли си, Хари?

– Да ... добре ... не знам – нетърпеливо каза Хари, трепвайки, когато през белега му отново премина болка – Слушайте ... току-що осъзнах нещо...

И той им каза какво току-що беше видял и какво беше заключил.

– Значи... значи казваш... – прошепна Рон, когато Мадам Пинс премина, скърцайки леко, че оръжието, онова нещо, което преследва Ти-Знаеш-Кой е в Министерството на магията?

– В Отдела на Мистериите, така трябва – прошепна Хари – Видях онази врата, когато баща ти ме заведе в съдебната зала за прослушването ми и определено е същата, която той пазеше, когато змията го ухапа.

Хърмаяни въздъхна бавно и дълго.

– Разбира се – въздъхна тя.

– Разбира се какво? – каза Рон по-скоро нетърпеливо.

– Рон, помисли малко... Стърджис Подмозър се опитваше да премине през врата в Министерството на магията ... трябва да е била онази, има прекалено много съвпадения!

– Как Стърджис се опитва да премине, когато той е на наша страна?

– каза Рон.

– Е, не знам – призна Хърмаяни – Това не съответства ...

– Е, какво има в Отдела на Мистериите? – Хари попита Рон – Баща ти някога споменавал ли е нещо за това?

– Знам, че наричат хората, които работят там „непродумващи“ – намръщено каза Рон – Защото никой не знае наистина с какво се занимават – странно място да се държи оръжие.

– Изобщо не е странно, добре са го измислили – каза Хърмаяни – Очаквам, че сигурно това, което Министерството е развивало, ще бъде строго секретно ... Хари, сигурен ли си, че си добре?

Хари беше притиснал здраво ръцете си към челото, като че ли се опитваше да го изглади.

– Да ... добре ... – каза той, махайки ръцете си, които трепереха – Просто се чувствам малко ... Не харесвам много Преграждането.

– Предполагам, че всеки би се чувствал зле, ако отново и отново са нападали ума им – отзивчиво каза Хърмаяни – Виж, нека се върнем в общата стая, ще ни е по-спокойно там.

Но общата стая беше пълна с гръмогласен смях и вълнение; Фред и Джордж представяха най-новите стоки от магазинчето за шегички.

– Безглави Шапки! – извика Джордж, когато Фред посочи островръха шапка, украсена с пухкаво розово перо, на гледащите ученици – Два галеона всяка, гледайте Фред, сега!

Фред сложи шапката на главата си. За секунда той просто изглеждаше глупав; но след това и шапката, и главата изчезнаха.

Няколко момичета изпищяха, но всички останали се смееха силно.

– И пак! – извика Джордж, и ръката на Фред потърси нещо във въздуха над рамото си, после главата му се появи отново, когато той махна шапката с розовото перо от нея.

– А как работят тези шапки? – каза Хърмаяни, объркана от домашното си и гледайки отблизо Фред и Джордж – Имам предвид, очевидно е някакъв вид невидимо заклинание, но е наистина хитро да се разширят границите на невидимото поле над тези на омагьосания предмет.

Хари не отговори; чувстваше се болен.

– Ще трябва да направя това утре – промърмори той, избутвайки книгите, които току-що беше извадил от чантата, обратно вътре.

– Е, тогава го запиши в плана за домашни! – насърчаващи каза Хърмаяни – За да не забравиш!

Хари и Рон си размениха погледи, докато той търсеше в чантата си, взе плана и го отвори колебливо.

– Не оставяй за по-късно, ти, посредственико! – смърти го книгата, когато Хари написа домашното на Умбридж. Хърмаяни се усмихна радостно.

– Мисля, че ще си лягам – каза Хари, бутайки плана за домашни обратно в чантата си и мислейки си да го хвърли в огъня при първа възможност.

Той пресече общата стая, отклонявайки се от Джордж, който се опита да му сложи Безглава шапка и стигна спокойните и хладни стълби за спалните на момчетата. Отново се чувстваше зле, точно както се беше чувствал през нощта, в която имаше видението със змията, но си помисли, че ако полежи известно време ще бъде наред.

Той отвори вратата на спалнята си и беше на крачка вътре, когато изпита такава силна болка, че си помисли, че някой е отрязал горната част на главата му. Той не знаеше къде е, дали стоеше или лежеше, дори не знаеше собственото си име.

Безумен смях кънтеше в ушите му ... той беше щастлив, както не е бил от много дълго време ... ликуващ, възторжен, тържествен ... чудесно, чудесно нещо се беше случило.

– Хари? ХАРИ!

Някой го беше ударил по лицето. Безумният смях беше спрял с вик от болка. Радостта изтичаше от него, но смеха продължи ...

Той отвори очите си и, като направи това, се изплаши, че дивият смях идваше от неговата собствена уста. В момента, в който го осъзна, той спря, Хари лежеше задъхан на пода, гледайки тавана, а белегът на челото му пареше ужасно. Рон се беше навел над него с много притеснен вид.

– Какво стана? – каза той.

– Аз... не знам... – задъха се Хари, сядайки – Той е наистина щастлив... наистина щастлив...

– Ти-Знаеш-Кой е...?

– Нещо недобро се е случило – промълви Хари. Той се тресеше така лошо, като тогава, когато беше видял как змията напада господин Уизли и се чувстваше зле – Нещо, за което се е надявал.

Думите излязоха когато те отидоха в Грифиндорската съблекалня, като че ли странник ги говореше през устата на Хари, макар той да знаеше, че са верни. Той дълбоко си поемаше въздух, пожелавайки си да не повърне върху Рон. Той беше доволен, че Дийн и Шеймс този път не гледаха.

– Хърмаяни ми каза да дойда и да те проверя – тихо каза Рон,

помагайки на Хари да стане – Тя каза, че защитата ти ще е слаба в момента, след като Снейп се е бъркал в ума ти... но все пак предполагам, че ще помогне в дългосрочен план, нали?

Той погледна Хари съмнително, докато му помагаше да отиде до леглото. Хари кимна без никакво убеждение и се отпусна на възглавниците, с болки навсякъде от толкова много падане на пода тази вечер, белегът му още го пареше болезнено. Той не можеше да спре да чувства, че първото му навлизане в Преграждането беше отслабило съпротивлението на ума му вместо да го засили, и той се чудеше с тревога какво е направило Лорд Волдеморт по-щастлив от всякога през последните четиринадесет години.

Глава 25. Брѓмбарѓт на стража

Вѓпросѓт на Хари получи отговор още на следващия ден. Когато пристигна „Пророчески вѓсти“ на Хърмаяни, тя го разтвори и се втренчи за момент в главната страница, като изскимтя събирайки погледите на всички наоколо.

– Какво? – казаха Хари и Рон заедно.

Вместо отговор тя сложи вестника на масата, така че те двамата да могат да четат и им посочи десет черно-бели снимки, които запълваха цялата първа страница: девет показваха лица на магѓосници, а десетата на вещица.

Някои от хората на снимките се подиграваха мълчаливо, други слагаха прѓсти на рамките на картините, гледайки нахално. Всяка картина беше озаглавена с името и престѓплението за което човека на нея бе пратен в Азкабан. Антонин Долохов се четеше в текста под магѓосника с дълго, бледо и изкривено лице, който се надсмиваше на Хари, осѓден за бруталното убийство на Гидеон и Фабиан Прюит.

Алгерон Рокууд беше заглавието под сипаничавия човек с мазна коса, който се накланяше срещу ръба на неговата картина, гледайки отегчено осѓден за издаване на тайни от Министерството на Магията на Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава.

Но очите на Хари се преместиха на картината с вещицата. Лицето ѝ изскочи в момента, в който той погледна страницата. Тя имаше дълга, черна коса, която изглеждаше рошава и разпиляна, въпреки че той я намираше за интелигентно изглеждаща, сбита и впечатляваща. Тя го погледна тежко през клепачи, с арогантност и с пренебрежителна усмивка, която играеше около нейните тънки устни. Като Сириус, тя имаше вид на благородно добре изглеждаща, но вероятно Азкабан бе отнел повечето от нейната красота. Белатрикс Лестранж, осѓдена за измѓчване и отвличане на Франк и Алис Лонгботъм.

Хърмаяни побутна Хари и му посочи заглавието над картините, което Хари не бе видял заради съсредоточаването си в Белатрикс.

**МАСИВНО БЯГСТВО ОТ АЗКАБАН
МИНИСТЕРСТВОТО СЕ СТРАХУВА ЧЕ БЛЕК Е
„ОПОРНА ТОЧКА“ ЗА СМЪРТОЖДАНИТЕ**

– Блек? – каза Хари високо – Но?

– Шшш! – каза Хърмаяни отчаяно – Не толкова силно, просто го прочети!

Министерството на магията обяви, че вчера късно вечерта е имало масивно бягство от Азкабан. Говорейки с репортерите в приемния си офис, Корнелиус Фъдж, Министър на Магията потвърди че десет силно охранявани затворници са избягали в ранните часове на вчерашната вечер, и че е осведомил мъгълския премиер за опасността на тези индивиди.

„За съжаление се намираме в същата позиция в която бяхме преди 2 години и половина, когато убиецът Сириус Блек избяга – каза Фъдж миналата нощ – Ние не мислим че тези две бягства нямат нищо общо помежду си. Бягство от такъв мащаб подсказва външна помощ, и ние трябва да си спомним че Блек, като първия човек избягал от Азкабан, би бил идеален за тази роля – да помогне на другите да тръгнат по неговия път. Обмисляме възможността тези индивиди, между които е и братовчедката на Блек – Белатрикс Лестранж да са се събрали заедно и Блек им е станал водач. Както и да е, ние правим всичко възможно за да арестуваме престъпниците, и искаме да помолим магическото общество да бъде бдително и предпазливо. И за нищо на света не се доближавайте до тези индивиди“

– Ето Хари – каза Рон гледайки с благоговение – Затова той беше толкова весел миналата нощ.

– Не вярвам на това – изръмжа Хари – Фъдж обвинява Сириус за бягството?

– Каква друга възможност има той? – каза Хърмаяни с горчивина – Едва ли ще каже: „Простете ми всички, Дъмбълдор ме предупреди, че това може да се случи... че стражите на Азкабан ще се присъединят към Лорд Волдемор... стига си скимтял Рон... и сега най-злите поддръжници на Волдемор също са на свобода... имам предвид, той прекара шест месеца разказвайки на всички, че ти и Дъмбълдор сте лъжци нали?“

Хърмаяни разгърна вестника и започна да чете статиите вътре, докато Хари огледа Голямата зала. Не можеше да разбере защо съучениците му не изглеждаха уплашени или поне защо не обсъждаха ужасните новини на първата страница на „Пророчески вести“, но много малко от тях си взимаха вестника като Хърмаяни всеки ден. Ето ги всички, говорещи за домашните, за Куидича и кой ли знае за какви още други неща, докато отвъд тези стени армията на Волдемор се увеличава с още десет Смъртожадни.

Той погледна към главната маса. Там историята бе различна: Дъмбълдор и професор Макгоногъл водеха разговор, и двамата изглеждаха крайно сериозни. Професор Спраут подпря вестника на бутилка кетчуп и зачете главната страница с такава концентрация, че не забеляза капката от яйчен жълтък, която падна в скута ѝ от неподвижната ѝ лъжица. През това време в другия край на масата професор Умбридж ядеше паница с овесени ядки. По едно време нейните торбести крастави очи спряха да оглеждат Голямата зала за ученици, които може да накаже. Тя се намръщи, когато си изяде храната и от време на време хвърляше злобен поглед към мястото, където Дъмбълдор и професор Макгоногъл разговаряха съсредоточено.

- Ох – каза Хърмаяни учудено, все още четейки вестника.
- Какво сега? – каза Хари бързо, той се чувстваше нервно.
- Това е ужасно – каза разтреперано Хърмаяни. Тя сгъна десета страница от вестника и я подаде на Хари и Рон:

ТРАГИЧНА СМЪРТ НА СЛУЖИТЕЛ ОТ МИНИСТЕРСТВОТО

Болницата Св. Мънго обеща пълно разследване миналата нощ след като служителя от Министерството на Магията Бродерик Боуди беше намерен мъртъв в болнично си легло удушен от саксийно цвете. Лечителите, които се притекоха на помощ не успяха да съживят господин Боуди, който е бил ранен при инцидент на работното си място няколко седмици преди да умре. Лечителката Мериън Струут, която отговаряше за болничното отделение по време на инцидента, където бе господин Боуди, беше отстранена временно с компенсация и бе невъзможно да получим нейния коментар вчера, но говорителят на болницата каза в изявление:

„Свети Мънго“ дълбоко съжалява за смъртта на господин Боуди, чието здраве се подобряваше преди този ужасен инцидент. Ние имаме строги правила за разрешената декорация в нашите болнични отделения, но изглежда че лечителката Струут е била заета около Коледния период, не забелязвайки опасността от растението на масата до господин Боуди. Когато говорът и подвижността му се подобрили, лечителката Струут окуражила господин Боуди да се грижи за това растение, без да знае, че това не е безобиден Хвърчицвят, а Дяволска примка, така когато господин Боуди докоснал растението, то го е удушило мигновено.

Свети Мънго не знае откъде се е взело това растение и моли всеки магьосник или магьосница, който знае нещо, да дойде и да помогне на разследването.

– Боуди... – каза Рон – Боуди... това име ми е познато...

– Ние го видяхме – прошепна Хърмаяни – Болният в „Св. Мънго“? Той беше в леглото срещу това на Локхарт, лежеше там и гледаше в тавана. Ние бяхме там, когато пристигна Дяволската примка. Тя, лечителката каза, че това е Коледен подарък.

Хари си спомни историята. Чувство на ужас се надигаше в него подобно на жлъчка в гърлото му.

– Как не разпознахме Дяволската примка? Виждали сме го преди... можехме да спрем това което се случи...

– Кой очакваше да се появи Дяволска примка в болница, дегизирана като безобидно цвете. Трябва да са истински кретени, ако не са проверили какво е?

– Хайде Рон! – каза Хърмаяни – Не мисля че някои може да сложи Дяволската примка в саксия и да не забележи, че то се опитва да убие всеки, който го докосне? Това... това е било убийство... интелигентно убийство..., добре, но ако растението е изпратено анонимно, как някои въобще може да разбере кои го е изпратил.

Хари не мислеше за Дяволската примка. Той си спомняше слизането с асансьора до девето ниво в Министерството на Магията в деня, когато бе на прослушване и жълтеникавото лице на мъжа, който бе слязъл преди тях.

– Аз срещнах Боуди – каза той бавно – Видях го в Министерството с твоя баща, Рон!

На Рон устата му провисна надолу.

– Чувал съм татко да говори за него в къщи! Работил е в отдела за мистерии!

Те се спогледаха за момент, тогава Хърмаяни взе вестника, сгъна го, заглеждана за момент в картините на десетте избягали Смъртожадни на първа страница и тогава стана и тръгна.

– Къде отиваш? – попита Рон сепнато.

– Да изпратя писмо – каза Хърмаяни, слагайки си чантата на рамото – Това... добре. Не зная дали..., но трябва да опитам... и само аз съм тази която може да го направи.

– Мразя я когато прави така – оплака се Рон, когато той и Хари станаха от масата и тръгнаха направо да излизат от Голямата зала.

– Ще я убие ли, ако поне веднъж ни каже какво е намислила? Ще й отнеме около 10 секунди... Хей Хагрид!

Хагрид стоеше до вратите в преддверието, чакаш да мине тълната от Рейвнклоувци. Той все още беше тежко ранен, както когато се върна от мисията свързана с великаните и на лицето около носа му имаше ново нараняване.

– Здравсти – каза той като се опитваше да се усмихне, успявайки само да скрие част от огорчената си гримаса.

– Добре ли си, Хагрид – попита Хари, следвайки го след като Хагрид тръгна след Рейвнклоувците.

– Добре, добре – каза Хагрид, придавайки си лек вид на щастие върху лицето, той размаха едната си ръка и за малко да удари минаващата професор Вектор, която изглеждаше уплашена.

– Господи, зает съм, вие знаете, обикновените неща... уроци за подготвяне... двойка саламандри имат кожна гной... и съм на изпитателен срок – измърмори той.

– Ти си на изпитателен срок? – каза Рон шумно и затова много от минаващите деца го погледнаха с любопитство.

– Съжалявам... имам предвид... ти си на изпитателен срок? – прошепна той.

– Да – каза Хагрид – Не очаквах повече. Може би не съм най-добрият, но както знаете инспектирането не мина много добре – въздъхна той дълбоко – Най-добре тръгвайте, трябва да се оправя с саламандрите или опашките им ще паднат скоро. Чао, Хари... Рон...

Той тръгна, излезе право през портите по каменните стъпала и стъпи на влажната земя отвън. Хари го гледаше как се отдалечава, чудейки се колко още лоши новини може да понесе.

Фактът, че Хагрид е на изпитателен срок бе всеобщо достойние в Хогуортс след няколко дни.

Но едва ли някой обърна внимание на възмущението на Хари, всъщност някои хора като Драко Малfoy бяха видимо радостни. Относно странната смърт на човека от отдела за Мистерии в „Св. Мънго“ явно само Хари, Рон и Хърмаяни знаеха или се интересуваха от това.

Имаше само една тема на разговор в коридорите сега: десетте избягали Смъртожадни, историята най-накрая се бе разчула в Хогуортс от малкото хора, които четяха вестници тук. Имаше мълва, че някои от осъдените са видени в Хогсмейд, вероятно за да се крият в Плащещата върба и да нахлуят в Хогуортс както Сириус навремето. Тези, които идваха от магьоснически семейства бяха израснали слушайки да се говори

за тези Смъртожадни с почти същия страх както за Волдемор, престъпленията, които те бяха извършили през времето, когато Волдемор царуваше, бяха легендарни. Имаше роднини на жертвите от тези престъпления и между учениците на Хогуортс, които сега смятаха себе си за обекти на ужасен вид отразена слава докато се разхождаха по коридорите: чичото, лелята и братовчедите на Сюзън Боунс бяха умрели от ръката на един от десетте избягали Смъртожадни, тя каза ужасена в часа по билкология, че сега вече си има представа как се чувства Хари.

– Не знам как издържаш това... ужасно е – каза тя направо, слагайки прекалено много драконова тор на нейната саксия с малките стръкчета Пищящи Камшичета, те започнаха да се гърчат и да пищят, показвайки, че не им е удобно.

Вярно е, че Хари бе причина за много слухове и сочения в коридорите тези дни, но той си помисли че улавя малка разлика в тона на шепнешките гласове. Те звучаха сега по-скоро любопитно, отколкото злобно, и веднъж или два пъти беше сигурен че е дочул част от разговор че репортажите в вестниците, които поддържаха версията на „Пророчески вест“, за това как и защо са избягали Смъртожадните са неубедителни. В техните смутове и страхове слуховете изглежда сега връщаха единственото друго обяснение с което разполагаха, а то е че Хари и Дъмбълдор са били прави миналата година.

Не само настроението на учениците се бе променило. Сега не беше странно да видиш двама или трима учители минавайки по коридорите да коментират нещо шепнешком, прекъсвайки разговора си за момент щом видят да се приближават ученици.

– Очевидно е, че вече не могат да говорят свободно в учителската стая – каза Хърмаяни тихо, когато тя Хари и Рон минаваха покрай професор Макгоногъл, Флитуик и Спраут които се съвещаваха извън класната стая по вълшебство един ден.

– Не и ако е там Умбридж!

– Мислиш ли че знаят нещо повече? – каза Рон поглеждайки през рамо трите учители.

– Ако знаят, ние няма да научим, нали? – каза ядосано Хари – Не и след като се появи Декрет... кой номер беше?

Нова бележка се бе появила в домът на дъската за обяви сутринта след новината за бягството от Азкабан.

ПО НАРЕЖДАНЕ НА ВЕЛИКИЯ ИНКВИЗИТОР НА ХОГУОРТС

На учителите им е забранено да дават на учениците каквато и да е информация.

Това нареждане не се отнася за учебния материал, за който им се плаща да обучават учениците

Нареждането е съгласно Образователният Декрет номер 26

Подпис: Долорес Умбридж, Инквизитор на Хогуортс

Този последен декрет бе обект на много закачки между учениците. Лий Джордън посочи на Умбридж, че съгласно декрет номер 26, на нея не ѝ е позволено да каже на Фред и Джордж, че не е разрешено да се хвърлят Експлодиращи бомбички по гърбовете на учениците.

Когато Хари видя след това Лий, едната страна на ръката му кървеше лошо. Хари му препоръча есенция от Бръшлян.

Хари си помисли, че бягството от Азкабан може би ще укроти Умбридж малко, може да се засрами от това, че тази катастрофа се е случила под носа на любимия ѝ министър Фъдж. Но изглежда това само засили нейното ужасно решение да вземе контрол над всеки аспект от живота в Хогуортс. Тя изглежда бе твърдо решена поне скоро да постигне уволнение и единственият въпрос бе кой ще си отиде пръв: професор Трелони или Хагрид. Всеки урок по Пророкуване или Грижа за магически създания бяха водени вече с присъствието на Умбридж и нейния тефтер. Тя се таеше до огъня в тежко ароматната стая в кулата, прекъсвайки все по-истеричното говорене на професор Трелони със сложни въпроси относно орнитомансията и хептомологията твърдейки, че тя знае всеки отговор на учениците, преди те да го кажат. Хари мислеше, че професор Трелони ще полудее скоро в резултат от напрежението. Няколко пъти той минаваше покрай нея в коридорите, само по себе си много необикновена ситуация, обикновено тя оставаше в нейната стая в кулата, мърмореща си бясно нещо сама, търкайки ръцете си и хвърляйки ужасни погледи през рамото си, през цялото време издавайки силна миризма на домашно шери. Ако не се тревожеше толкова за Хагрид, той щеше да съжалява професор Трелони, но ако някой от тях трябва да си тръгне, Хари би предпочел това да е Трелони. Той не можеше да си представи, че ще е по-добре да си тръгне Хагрид вместо Трелони. Що се отнася до Хагрид той изглежда бе послушал съвета на Хърмаяни и не им показва в часовете си нищо по-страшно от подопашковци, създания неотличими от териера на Джек Роузвел освен разклонената си опашка. Вероятно и той също си бе изгубил нервите. Беше странно объркан и нервен по време на уроците, губещ нишката на това което бе казал на класа,

отговаряше на въпросите грешно и през цялото време поглеждаше към Умбридж тревожно. Той също бе по-отдалечен от Хари, Рон и Хърмаяни, отколкото когато и да е било, и нарочно им забрани да го посещават след като се стъмни.

– Ако ни хване, вината ще е изцяло ваша – каза им решително той, и без желание да направят нещо което може да застраши неговата работа те спряха да ходят до колибата му през вечерните часове.

Изглежда Умбридж нарочно отнемаше всичко на Хари което го правеше щастлив в Хогвортс: посещенията до колибата на Хагрид, писмата от Сириус, Куидича. Но той водеше отмъщение по единствения начин по-които можеше, като влагаше повече усилие в ДА. На Хари му хареса да види всички членове на ДА, освен Захариас Смит да работят над заклинанията и контразаклинанията по-упорито от когато и да е било, след като научиха за Смъртожадните, които сега са на свобода, но никой не напредваше толкова ясно колкото Невил. Новината че убийците на неговите родители са на свобода, беше предизвикала странна и леко обезпокоителна промяна в него. Нито веднъж не спомена за срещата му в „Св. Мънго“ с Хари, Рон и Хърмаяни и бе запазил тайната им и те пазеха неговата. Не каза нищо и за бягството на Белатрикс и нейните другари. Всъщност Невил не говореше вече на събранията на ДА, но работеше неуморно над всяко заклинание или контразаклинание на което Хари ги научаваше. По време на тренировките неговото закръглено лице бе изпълнено с концентрация, очевидно безразличен към раните от заклинанията или провалите си той работеше по-упорито от всеки друг в стаята. Той напредваше толкова бързо, че бе доста разстройващо и когато Хари ги научи да правят „Магьосническият Щит“, магия която отклонява по-слабите проклетия, така че те да се връщат към атакуващия само Хърмаяни я научи по-бързо от Невил.

Хари щеше да е доста радостен ако напредваше както Невил в часовете по Преграждане. Сесиите на Хари при Снейп бяха започнали лошо и не се подобряваха. Напротив, Хари чувстваше, че те ставаха все по-лоши с всеки урок.

Преди да започне да изучава Преграждането, неговият белег го болеше леко, обикновено през нощта, последван от един от онези проблясъци на чувствата или мисли на Волдемор, които той усещаше от време на време. Сега обаче той често чувстваше раздразнение или радост, които бяха нереални неадекватни за ситуацията в която се намираше той, това винаги бе придружено с ужасна болка в белега му. Имаше и ужасното чувство, че бавно се превръща в някакъв вид антена, която е

настроена да улавя настроението на Волдеморт и бе сигурен, че може да осъзнае твърдо това чувство от първият си урок по Преграждане при Снейп. И което беше още по-странно той сънуваше почти всяка нощ как се движи по коридор в Отдела за Мистерии, снн които винаги завършваше с стоеене до оцветена в черно врата.

– Може би това прилича на болест – каза Хърмаяни, като гледаше загрижено, когато Хари им сподели какво чувства – Като настинка или нещо друго. Трябва да се влоши преди да се оправи.

– Уроците с Снейп го влошават – каза решително Хари – Повръща ми се от тази болка в белега и ми омръзна да се разхождам по този коридор всяка нощ – той си избърса челото ядосано – Искан ми се просто тази врата да се отвори омръзна ми да я зяпам.

– Не е смешно – каза Хърмаяни остро – Дъмбълдор не иска да сънуваш този снн, иначе нямаше да помоли Снейп да ти преподава Преграждане. Трябва просто да се потрудиш малко повече в тези часове.

– Старая се – каза Хари раздражено – Пробвай се ти някой път... Снейп се опитва да влезе вътре в главата ми... пада голям смях, както знаеш!

– Може би... – каза бавно Рон.

– Може би какво? – попита Хърмаяни.

– Може би не е виновен Хари, че не може да си затвори съзнанието – каза Рон мрачно.

– Какво имаш предвид? – попита Хърмаяни.

– Може би Снейп не се опитва наистина да помогне на Хари...

Хари и Хърмаяни го изгледаха. Рон погледна мрачно и многозначително от единия към другия.

– Може би – каза той отново по-тихо – той се опитва да разтвори съзнанието на Хари повече... и да направи работата на Вие-Знаете-Кой по-лесна.

– Млъквай, Рон – каза Хърмаяни ядосано – Колко пъти си подозирал Снейп и кога си бил прав? Дъмбълдор му вярва, той е в Ордена, това трябва да е достатъчно.

– Той е бил Смъртожаден – каза Рон упорито – И ние никога не сме видели доказателство че е сменил отбора.

– Дъмбълдор му вярва – повтори Хърмаяни – И ако ние не можем да повярваме на Дъмбълдор, тогава не можем да вярваме на никого.

Имаше да се тревожи за толкова много неща – ужасяващо многото домашни, които им даваха, обикновено задържаха Хари до след полунощ, тайните ДА сесии и частните уроци при Снейп, изглежда януари

отминаваше тревожно бързо. Преди Хари да осъзнае, февруари бе дошъл, донасящ по-топло време и вероятността за второ посещение тази година до Хогсмийд. Хари имаше много малко време да завърже разговор с Чо, откакто се бяха разбрали да посетят селцето заедно, но неочаквано се намери възможността да прекара изцяло Свети Валентин в нейната компания.

На сутринта на четиринадесети Хари се облече особено старателно. Той и Рон пристигнаха за закуска точно навреме за идването на пощенските сови. Хедуиг не бе там, не че Хари я очакваше, но Хърмаяни взе писмо от човката на непозната кафява сова когато седнаха.

– Навреме! Ако не беше дошло днес... – каза тя, като отвори плика и извади някакъв пергамент. Нейните очи се движеха наляво на дясно докато четеше съобщението и очарователно строг израз се показа на нейното лице.

– Слушай, Хари – каза тя, гледайки го – Това наистина е важно. Мислиш ли че ще може да се срещнем около обед в „Трите метли“?

– Ами... не знам – каза несигурно Хари – Чо може би очаква да прекарам целия ден с нея. Никога не си казваме какво ще правим.

– Добре вземи и нея ако се налага – каза Хърмаяни бързо – Но ще дойдеш ли?

– Ами добре, но защо?

– Нямам време да ти кажа сега. Трябва да отговоря на това бързо.

Тя излезе от Голямата зала, като държеше писмото в едната си ръка и част от препечена филийка в другата.

– Ще дойдеш ли? – Хари попита Рон, но той поклати главата си, гледайки го навъсено.

– Не мога да дойда в Хогсмийд. Анджелина иска да тренираме през целия ден. Като че ли това ще помогне. Ние сме най-лошият отбор, който някога съм виждал. Трябва да видиш Слоупър или Кърк, те са по-лоши и от мен – той въздъхна. – Не знам защо Анджелина не иска просто да се предадем.

– Защото сте добри, когато сте в форма, ето защо – каза раздражено Хари.

Беше му много трудно да симпатизира на играта на Рон, след като той изобщо не се и опитваше да даде нещо повече от себе си за идващият мач с Хъфълпаф. Рон изглежда си взе бележка от тона Хари защото не спомена за Куидича отново през закуската и начинът по които си казаха после „довиждане“ беше леко хладен. Рон се отправи към игрището за куидич, а Хари след като си оправи прическата, оглеждайки се в

чаената лъжичка и се отправи сам към предверието, за да се срещне със Чо, чувстваше се неспокоен и се чудеше се за какво, по дяволите ще си говорят.

Тя го чакаше до портите, изглеждаше ослепително красиво с нейната коса, която беше завързана на опашка отзад. Хари се чувстваше така, сякаш краката му бяха твърде големи за тялото му и имаше чувството че изглежда ужасно тъпо с тези ръце които размахваше.

– Здравсти – каза Чо.

– Здравсти – отговори Хари.

Те се спогледаха за момент и после Хари каза:

– Ами добре да тръгваме тогава?

– Оуу...да...

Те се присъединиха към опашката, която чакаше да се запише при Филч за Хогсмийд, гледайки се в очите и усмихвайки се от време на време, но без да си говорят.

Хари бе доста по-спокоен, когато излязоха сами навън, тръгвайки за Хогсмийд и усетиха свежият въздух и прекрасното време, отколкото когато седяха на едно място и се гледаха тъпо. Когато минаваха покрай игрището за квидич, Хари видя Рон и Джини как летят и се почувства ужасно, че не е с тях.

– Наистина ти липсва, нали? – каза Чо.

Той се обърна и видя, че тя го гледа.

– Да... – въздъхна Хари – липсва ми.

– Помниш ли първият път, когато играхме един срещу друг третата година? – попита го тя.

– Да – каза Хари и се усмихна – Ти постоянно ме блокираше.

– И Ууд ти каза да не бъдеш джентълмен и да ме свалиш от метлата ако трябва – каза Чо, смеейки се – Чух че е отишъл в *Pride of Portree* вярно ли е?

– Хмм, беше в Пъдълмиър Юнайтид, видях го на световното по квидич миналата година.

– О, аз също те видях там, сещаш ли се? Бяхме в една и съща агитка. Беше страхотно нали?

Темата квидич ги обедини през целия път до портите на Хогсмийд. Хари не можеше да повярва колко лесно бе да се говори с нея, без повече трудности, всъщност по-лесно и от говоренето с Рон и Хърмаяни, той започна да се чувства спокоен и весел, докато голяма група момичета от Слидерин начело с Панси Паркинсън минаха покрай тях.

– Потър и Чо – изкрещя Панси на групичката с нея – Оу, Чо. Не

разбирам твоя вкус. Дигъри поне изглеждаше добре.

Момичетата се забързаха, като се смееха и си говореха за мода, от време на време се обръщаха през рамо към Хари и Чо.

Хари не можеше да се сети какво да каже за куидича, а Чо гледаше обувките си леко зачервена.

– Е, къде искаш да отидем? – попита я Хари, когато влезнаха в Хогсмийд. Главната улица беше пълна с ученици които вървяха нагоре – надолу зяпайки прозорците на магазините.

– О, не знам – каза Чо, свивайки рамене – Хмм, нека просто разглеждаме магазините или нещо такова?

Те тръгнаха към „Дервиш и Баншийз“. Голям плакат беше закачен на витрината и няколко жители на Хогсмийд го гледаха. Те се отдръпнаха при идването на Хари и Чо. Хари се загледа отново в снимките на десетимата избягали смъртожадни. Плакатът „По заповед на Министерството на магията“ предлагаше 1000 галеона на всеки магьосник или вещица, който има информация, която да доведе до залавянето на някои от осъдените, показани на снимката.

– Смешно е, нали? – каза Чо тихо, гледайки снимките на смъртожадните – Сещаш ли се когато Сириус Блек бе избягал и навсякъде в Хогсмийд имаше диментори, които го търсеха? А сега десет смъртожадни са на свобода, а никъде няма диментори...

– Да – каза Хари, премествайки погледа си от лицето на Белатрикс Лестранж към главната улица – Странно е!

Той не съжаляваше, че наоколо няма диментори, но се помисли, че тяхното отсъствие означава нещо. Не само са оставили да избягат смъртожадните, а и не си дават и ни най-малък вид, че ги търсят; изглежда като че ли те наистина вече са извън контрола на Министерството.

Плакат на десетте избягали смъртожадни висеше на всичките прозорци, до които Хари и Чо минаваха. Започна да вали след като подминаха Скрийвъншафтс, студени капки от вода удряха лицето и врата на Хари.

– Искаш ли да пийнем кафе? – каза Чо колебливо, когато дъждът започна да вали по-силно.

– Да добре – каза Хари и се огледа наоколо – Къде?

– Оу, има едно великолепно място малко по-нагоре, бил ли си в „при Мадам Пудифут“? – каза весело тя, водейки го нагоре по улицата в един малък магазин за чай, който Хари никога не бе виждал досега. Вътре беше тясно и декорирано с воали и панделки. Хари се сети за неприятния кабинет на Умбридж.

– Хубаво е нали? – каза весело Чо.

– Ъ-ъ-ъ... да – излъга Хари.

– Виж това го е сложила за Денят на влюбените! – каза Чо, посочвайки няколко златни херувими, които висяха над всяка малка кръгла масичка в това магазинче като от време на време хвърляха конфети над гостите.

– Ааа...

Те седнаха на единствената останала маса, която бе до замъгления от парата прозорец. Роджър Дейвис, капитанът от Рейвнклоувския куидичен отбор, седеше на маса на няколко крачки от тях с красиво русо момиче. Държаха си ръцете. Гледката накара Хари да се чувства неудобно, особено след като огледа магазинчето за чай и видя, че беше пълно изцяло с двойки, които си държаха ръцете. Вероятно Чо очакваше от него също да й държи ръцете.

– Какво ще желаете, милички? – каза Мадам Пудифут, набита жена която мина с голяма трудност между тяхната маса и тази на Роджър Дейвис.

– Две кафета, моля – каза Чо.

През времето докато чакаха кафетата си, видяха че Роджър Дейвис и приятелката му се целуваха над захарницата. На Хари му се прииска да не бяха го направили, той се чувстваше така, сякаш Дейвис поставя някакъв стандарт и Чо щеше да очаква от него същото. Почувства, че лицето му почервява и се опита да го прикрие като се вгледа в прозореца, но заради парата не можеше да види улицата навън. За да отложи момента, в който трябва да погледне Чо, Хари се втренчи в тавана като че ли го оценява, оглежда и в този момент херувимът над тях изхвърли конфети и те паднаха в лицето на Хари.

След няколко ужасни минути, Чо спомена Умбридж. Хари се успокои и те прекараха няколко щастливи момента, като я обиждаха, но тази тема бе много разисквана на сбирките на ДА и не продължи дълго. Настъпи отново тишина. Хари чуваше ужасният шум на мляскане от масата, която се намираще на няколко крачки от тях и се огледа наоколо, като се чудеше какво да каже.

– Е... чуй, би ли искала да дойдеш с мен до „Трите метли“ към обяд? Трябва да се срещна с Хърмаяни Грейнджър.

Чо вдигна вежди.

– Имаш среща с Хърмаяни Грейнджър? Днес?

– Ъ-ъ-ъ... да, тя ме помоли и аз й казах, че ще дойда. Искаш ли да дойдеш с мен? Каза че не е проблем да дойдеш и ти.

– О, много мило от нейна страна...

Но Чо не звучеше както обикновено мило, а обратното – тонът ѝ бе хладен и внезапно тя го погледна заплашително.

Още няколко минути минаха в пълна тишина. Хари пиеше толкова бързо кафето си, че скоро щеше да се нуждае от още една чаша. А на няколко крачки от тях Роджър и неговата приятелка изглежда си бяха залепили устните. Ръката на Чо лежеше на масата между нея и кафето и Хари изпита голямо желание да я хване. „Направи го“ каза си сам, а в стомаха си усети спазъм и възбуда. „Просто се протегни и я вземи“. Учуди се колко по-трудно бе да протегне ръката си 12 инча и да докосне нейната от това да грабне летящ сич във въздуха.

Но когато той придвижи ръката си към нейната, Чо свали ръцете си от масата. В момента тя гледаше Роджър Дейвис как целува приятелката си, а по лицето ѝ беше изписан лек интерес.

– Той ме покани да излезем, знаеш ли – каза тя със спокоен глас – Преди две седмици. Роджър. Аз му отказах все пак.

Хари, който бе взел захарницата като оправдание за внезапното си протягане на ръката по масата, не можеше да разбере защо тя му казва това. Ако желаше да седи на съседната маса и да се целува с Роджър, защо се съгласи да излезе с него.

Той не каза нищо. Херувимът изхвърли още една шепа конфети върху тях, някои от тях паднаха в утайката от кафето на Хари.

– Бях тук миналата година с Седрик – каза Чо.

Отне му няколко секунди за да разбере какво бе казала. Хари се смрази. Не можеше да повярва, че тя иска да говорят сега за Седрик, докато около тях има целуващи се двойки и херувими които изхвърляха конфети.

Гласът на Чо бе сега по-висок от обикновено.

– Исках да те питам отдавна... дали Седрик... дали той... спомена нещо за мен... преди да умре?

Това беше последното нещо на Земята, за което Хари искаше да говори, а и още по-малко с Чо.

– Ами...не – каза тихо – Нямаше... нямаше време да каже нещо Ъ-ъ-ъ... е... Гледа ли куидичните мачове през ваканцията? Ти си фен на Торнадата, нали?

Неговият глас прозвуча престорено весело. За негов ужас видя, че тя плаче отново както веднъж след събирането на ДА преди Коледа.

– Виж – каза отчаяно той, снижавайки гласа си, така че никой друг да не може да ги чуе – Нека да не говорим сега за Седрик... нека

говорим за нещо друго.

Но явно не трябваше да казва това.

– Мислех – каза тя докато сълзите ѝ падаха по масата – Мислех че ти би... разбирал. Трябва да говоря с някой за това! Сигурно и ти имаш нужда да говориш също за това! Имам предвид че ти си видял как става, нали?

Всичко се бе объркало кошмарно. Приятелката на Роджър се бе отлепила от него, за да погледне към плачещата Чо.

– Ами аз говорех за това – прошепна Хари – С Рон и Хърмаяни, но...

– Ооу, говорил си с Хърмаяни Грейнджър! – каза пискливо тя, сега заплака още по-силно. Още няколко целуващи се двойките сега спряха и се обърнаха към тях – Но не искаш да говориш с мен! О... о... очевидно ще е най-добре, ако платим и ти да си отидеш на срещата с Хърмаяни, както очевидно искаш!

Хари я погледна, напълно объркан, когато тя взе салфетка и избърса лицето си с нея.

– Чо – каза той тихо, желяйки Роджър да се обърне към приятелката си, да започне да е целува отново и да спре да зяпа него и Чо.

– Тръгвай си! – каза сега, докато ронеше сълзи в салфетката – Не искам да ме каниш на среща, ако след това имаш ангажимент и с друго момиче – освен с мен, с колко още ще се срещнеш след Хърмаяни?

– Не е, каквото си мислиш – каза Хари, и най-накрая разбра защо тя беше разстроена и се засмя, след което разбра че бе направил още една грешка.

Чо стана от масата. Цялата стая бе затихнала и ги гледаше сега...

– Чао, Хари – каза драматично тя, хълцайки леко, отиде до вратата, отвори я внезапно и се втурна навън в дъжда.

– Чо! – извика Хари след нея, но вратата вече се бе затворила с мелодично звънтене.

В магазина за чай бе паднала тотална тишина. Всички гледаха Хари. Той хвърли няколко галеона на масата, изтърси конфетите от косата си и последва Чо навън.

Вън валеше силно и той не успя да я види. Просто не разбираше какво става, само преди час им беше страхотно заедно.

– Жени! – измърмори той ядосано, като тръгна надолу по измитата от дъжда улица с ръце в джобовете. Защо искаше да говорят за Седрик? Защо винаги искаше да говорят за обекти, които я карат да прилича на домашен маркуч?

Той се обърна надясно, и след няколко минути пристигна в „Трите метли“. Знаеше че е подранил за срещата с Хърмаяни, но си помисли че може да срещне друго познато лице с което да се заговори. Той отметна мократа коса от очите си и се огледа. Хагрид седеше сам в ъгъла, гледайки навъсено.

– Здравсти Хагрид – каза той, когато премина през натъпканите една до друга маси и издърпа стол, за да седне до Хагрид.

Хагрид подскочи и погледна Хари, като че ли не го бе разпознал досега. Хари видя че има две нови наранявания на лицето и няколко нови натъртвания.

– Добре, Хари – каза Хагрид – А ти?

– Чудесно – излъга Хари, но до този смачкан ужасно изглеждащ Хагрид, той почувства че няма за какво толкова да се оплаква – Е...добре ли си?

– Аз ли? – каза Хагрид – О...да... великолепно, Хари, великолепно.

Отпи грамадна глътка от халбата си, която бе с размера на голяма кофа и въздъхна.

Хари не знаеше какво да му каже. Седяха в пълна тишина за известно време. Тогава Хагрид каза изведнъж.

– В една и съща лодка сме нали 'Ари?

– Е... е – каза Хари.

– Да, казвал съм го и преди, и двамата сме аутсайдери – каза Хагрид, кимайки мъдро – И двамата сираци ммм... мм и двамата сираци?

Той отпи отново от халбата си.

– Различно е ако имаш семейство – каза той – Моят баща бе чудесен и твоите баща и майка бяха чудесни, ако бяха живи щеше да е различно?

– Да, предполагам – каза Хари предпазливо. Хагрид бе в много странно настроение.

– Семейство – каза Хагрид унило – Каквото и да казват, кръвта има значение...

И той избърса сълза от окоето си.

– Хагрид – каза Хари, не можейки да се спре – откъде си получил всички тези наранявания?

– Ъ...ъ – каза Хагрид, поглеждайки стреснато – Какви рани?

– Всички тези – каза Хари, сочейки лицето на Хагрид.

– О, тези са просто от падания и контузии, Хари – каза Хагрид – Имам тежка работа Хари.

Той изсуши халбата си остави я на масата и стана.

– Довиждане Хари... пази се.

И излезе извън кръчмата, като изглеждаше окаян и се изгуби в по-ройния дъжд. Хари го гледаше как си отива и се чувстваше отвратително. Хагрид не бе щастлив и криеше нещо, но изглежда бе решен да не приема помощ. Какво ставаше? Но преди Хари да се задълбае в разсъждение по тази тема, чу глас който го викаше.

– Хари, Хари насам.

Хърмаяни му махаше от другият край на стаята. Той стана и си направи път през претъпканата кръчма. Беше на няколко маси разстояние, когато забеляза че Хърмаяни не е сама. Тя седеше на една и съща маса с най-неприятната двойка която някога си е представял: Луна Ловгуд и не коя да е, а Рита Скийтър, екс – журналистката на „Пророчески вестни“ и най-омразният човек на Хърмаяни в света.

– Подранил си! – каза Хърмаяни, като се отмести, за да направи място на Хари – Мислех че ще си с Чо, не те очаквах по-рано от след един час.

– Чо? – каза Рита, поглеждайки алчно към Хари – Момиче?

Тя грабна чантата си от крокодилска кожа и започна да рови в нея.

– Не е твоя работа, дори и Хари да е бил с хиляда момичета – каза Хърмаяни хладно на Рита – И така, можеш да оставиш това настрана засега.

Рита беше на прага да извади кестеняво-жълто перо от чантата си. Поглеждайки така като че ли е била принудена да глътне Stinksap тя остави чантата си.

– Защо сте тук? – попита Хари, сядайки и поглеждайки от Рита през Луна до Хърмаяни.

– Малката мис Префект тъкмо ми казваше, когато ти пристигна – каза Рита, гълтайки голяма глътка от питието си – Предполагам, че ми е позволено да говоря с него, нали? – погледна тя Хърмаяни.

– Да, предполагам – каза хладно Хърмаяни.

Безработицата не бе се отразила на Рита добре. Косата която беше някога добре накъдрена, сега висеше изтощена и рошава около лицето ѝ. Червената боя на двуинчовите ѝ нокти бе олющена и две фалшиви скъпоценни камъчета липсваха от крилеподобните ѝ очила. Тя отново отпи от чашата си и каза с въгълчетата на устата си.

– Красива ли е, Хари?

– Още една дума за любовния живот на Хари и сделката се разваля, обещавам ти – каза Хърмаяни раздражено.

– Каква сделка? – каза Рита, избърсвайки устата си с ръка – Ти не

си споменавала за сделка все още, госпожичке, ти просто ми каза да дойда. Ооу някой ден – каза тя и въздъхна дълбоко.

– Да, да, един ден ще пишеш повече ужасни истории за Хари и мен – каза безразлично Хърмаяни – Намери някого на които му пука.

– Появиха се много ужасни истории относно Хари и без моя помощ – каза Рита поглеждайки го над очилата и прошепна – Как това те накара да се чувстваш, Хари? Предаден! Объркан! Погрешно разбран.

– Ядосан е, разбира се – каза Хърмаяни – Защото той каза на Министъра на Магията истината, но министърът е такъв идиот че не му повярва.

– Значи ти в действителност държиш на това че Вие-Знаете-Кой се е върнал? – каза Рита удостоявайки Хари с мрачен поглед докато пръстите и се опитваха да откопчечат чантата ѝ.

– Значи подкрепяш всички глупости на Дъмбълдор, които каза за Вие-Знаете-Кой за неговото завръщане... и ти си единственият свидетел?

– Аз не съм единственият свидетел – изръмжа Хари – Има около дузина там навън също. Искаш ли техните имена?

– Да, разбира се – сега тя ровеше в чантата си непохватно и гледаше Хари като че ли той е най-красивото същество което тя някога е виждала – Заглавие Обвиненията на Потър... Подзаглавие... Хари Потър назовава имената на Смъртожадни, които са още измежду нас... Емоционално неуравновесен тийнейджър оцелява от атаката на Вие-Знаете-Кой. Хари Потър създаде още неприятности вчера, обвинявайки уважавани и видни членове на магьосническото общество, в това че са Смъртожадни...

Самопишещото перо в ръката ѝ не бе написало половината от това, което бе казала, когато радостното ѝ изражение замръзна.

– Но, разбира се – каза тя, като спря перото и погледна кръвнишки към Хърмаяни – Малката госпожица префект не би искала да излезе такава история нали?

– Всъщност – каза Хърмаяни сладко – точно това иска малката госпожица префект.

Рита я запна, същото направи и Хари. Луна от друга страна изпя „Уизли е нашият крал“ замечтано.

– Искаш да напиша какво казва той за Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава? – попита Рита Хърмаяни с тих глас.

– Да искам – каза Хърмаяни – Истинската история. Всички факти. Точно както Хари ги каже. Той ще ти даде всички детайли, ще ти каже

имената на неразкритите смъртожадни, ще ти каже как изглежда Волдеморт сега... о, я се стегни – добави тя презрително, подавайки салфетка на Рита, защото Рита бе подскочила и бе разляла половината си напитката при споменаването на името на Волдеморт. Рита избърса разляното, все още зяпайки Хърмаяни. Тогава каза направо.

– „Пророчески вести“ няма да го публикува, ако нямате доказателства, никой няма да повярва в тази история. Всеки мисли, че той е заблуден. Сега ако ме оставиш да пиша историята от този ъгъл...

– Не ни трябва друга история за това как Хари си е изгубил ума – каза ядосано Хърмаяни – Имаме достатъчно такива, искам да му дам възможността да каже истината!

– Няма пазар за такива истории! – каза хладно Рита.

– Искаш да кажеш че „Пророчески вести“ няма да го публикува, защото Фъдж няма да им го разреши – каза Хърмаяни раздразнена.

Рита удостои Хърмаяни с продължителен и твърд поглед. Тогава тя се наклони над масата към Хърмаяни и каза демонстративно:

– Добре Фъдж може да наклони везните на „Пророчески вести“. Те няма да отпечатат история, която показва Хари в добра светлина. Никой няма да я чете. Това е против народното мнение. Бягството от Азкабан даде на хората достатъчно тревоги. Хората не искат да повярват че Ти-Знаеш-Кой се е завърнал.

– Значи „Пророчески вести“ съществува само за да казва на хората каквото те искат да чуят, така ли? – попита Хърмаяни язвително.

Рита се надигна отново, повдигна вежди и отпи от останалото си питие.

– „Пророчески вести“ съществува за да се продава, ти, тъпо момиченце – каза тя хладно.

– Баща ми мисли че е ужасен вестник – каза Луна като неочаквано се намеси в разговора. Като отпи от напитката си, погледна Рита с огромни изпъкнали леко луди очи – Той публикува важни истории, които мисли че хората трябва да знаят. Той не се интересува от парите!

Рита погледна пренебрежително Луна.

– Предполагам, баща ти ръководи някои глупав селски вестник? – каза тя – Вероятно „25 начина да се гаврим с мъгълите“

– Не – каза Луна – той е издателят на „Клюки и интриги“.

Рита се изсмя толкова силно, че хората от околните маси погледнаха към тях тревожно.

– Важни истории, които мисли че хората трябва да знаят, хм? – каза тя смразяващо.

– Мога да си наторя градината с този парцал.

– Добре, това е твоят шанс да се вдигнеш поне малко, нали? – каза с задоволство Хърмаяни.

– Луна казва, че баща ѝ ще е доволен да публикува интервю с Хари. Кой ще го направи?

Рита зяпна за момент и се изсмя високо.

– „Клюки и интриги“ – каза тя подигравателно – Мислиш ли че хората ще го вземат на сериозно ако е публикувано там!

– Някои хора н е – повиши глас Хърмаяни. Но версията на „Пророчески вести“ за бягството от Азкабан има някои пропуски. Аз мисля че много хора ще се чудят защо няма по-добро обяснение за случилото се и ако има история за това налище, дори да е публикувана в – тя погледна към Луна – в, необичайно списание. Аз мисля че те може би ще я прочетат с повече интерес.

Рита замълча за момент, но трепна, а главата ѝ се наклони леко на една страна.

– Нека за момента кажем, че аз мога да го направя – каза тя рязко – Какво възнаграждение ще получа?

– Не мисля, че баща ми плаща на хората, които пишат за списанието – каза Луна замечтано – Те го правят за чест, разбира се, и защото искат да видят имената си в списанието.

Рита Скийтър изглеждаше, сякаш в устата си има силен вкус на Stinksap когато се завъртя около Хърмаяни.

– Смяташ ли, че ще направя това безплатно?

– Да, смятам – отвърна Хърмаяни спокойно и отпи от чашата си – В противен случай, както добре знаеш, аз мога да информирам аудиторията, ч е ти си нерегистриран зоомаг. Разбира се „Пророчески вести“ ще ти дадат представа за живота в Азкабан.

Рита изглеждаше така, сякаш няма по-хубаво нещо за нея от това да извади хартиения чадър от напитката на Хърмаяни и да ѝ го завре в носа.

– Предполагам, че нямам друг избор, нали? – каза Рита, а гласът ѝ беше дрезгав и рязък. Тя отвори чантата си от крокодилска кожа още веднъж за да извади парче пергамент и да извади своето самопишещо перо.

– Татко ще бъде удовлетворен – каза Луна. Сянка пробяга по лицето на Рита.

– ОК Хари? – каза Хърмаяни, обръщайки се към него – Готов ли си да кажеш истината на хората?

– Предполагам – каза Хари, като гледаше как Рита балансира перото върху пергаментта между тях.

– Тогава, започвай, Рита – каза Хърмаяни, изваждайки черешката от дъното на своята чаша.

Глава 26. Видяно и не видяно

Луна каза неясно, че не знае колко скоро интервюто на Рита с Хари ще се появи в „Клюки и интриги“, че баща ѝ очаква хубава дълга статия за Сбръчканите Рогати Хъркачи и, разбира се, ще има много важна история, затова Хари трябва да очаква следващия брой.

Хари не намираше за лесно изживяване да говори за нощта на завръщането на Волдемор. Рита го разпитваше за всеки малък детайл и той ѝ каза всичко, което можеше да си спомни, знаейки, че това е голямата му възможност да каже истината на света. Той се чудеше как хората ще реагират на историята. Предполагаше, че тя ще потвърди у мнозина това, че е напълно побъркан, най-малкото защото историята му присъства под материал за Сбръчканите Рогати Хъркачи. Но освобождаването на Белатрикс Лестранж и другите смъртожадни беше дало на Хари изгарящото желание да направи нещо, независимо дали ще проработи или не...

– Нямам търпение да видя какво ще каже Умбридж за публичната ти изява – каза Дийн, като звучеше като ударен от гръм на вечерята по-неделник вечерта. От другата страна на Дийн Шеймъс си беше сипал големи парчета пиле и бутчета, но Хари знаеше, че и той слуша.

– Това беше правилното, което трябваше да направиш, Хари – каза Невил, който седеше насреща. Беше доста блед, но продължи с тих глас – Мисля, че... трябваше... да се каже за това.

– Да – промърмори Хари – но хората трябва да са знаели на какво е способен Волдемор, нали?

– Точно така – кимна Невил – и неговите смъртожадни също... но хората ще узнаят...

Невил остави изречението недовършено и се зае с картофеното си пюре. Шеймъс погледна нагоре, но когато улови погледа на Хари, бързо сведе обратно поглед към чинията си. След малко Дийн, Шеймъс и Невил тръгнаха към общата стая, оставяйки на масата Хари и Хърмаяни да чакат Рон, който беше на тренировка по квидич.

Чо Чанг влезе в залата с приятелката си Мариета. Стомахът на Хари се сви в болезнен спазъм, но тя не погледна към масата на Грифиндор и седна с гръб към него.

– О, забравих да те питам – попита весело Хърмаяни, като погледна към масата на Рейвънклоу – какво се случи на срещата ти с Чо? Защо се

прибра толкова рано?

– Ъ-ъ-ъ... добре, беше – каза Хари, като трошеше хляба пред себе си – беше пълно фиаско.

И той ѝ разказа какво се бе случило в магазина за чай на Мадам Пудифуут.

– ... и тогава – той завърши няколко секунди по-късно – тя подскочи и каза „Ще се видим наоколо, Хари“ и избяга от мястото! – той сложи долу лъжицата си и погледна Хърмаяни – Имам предвид, за какво беше всичко това? Какво става?

Хърмаяни погледна към Чо и поклати глава.

– О, Хари – каза тя тъжно – Съжалявам, но си бил доста нетактичен.

– Аз? Нетактичен? – попита възмутен Хари – Една минута разговаряхме чудесно, на следващата тя ми казва, че Роджър Дейвис я е поканил да излязат и как тя е приела, предавайки по този начин Седрик... какво би трябвало да почувствам аз?

– Добре, виж – каза Хърмаяни търпеливо – не трябваше да ѝ казваш, че половин час след срещата ви ще се видиш с мен.

– Но, но... – запелтечи Хари – но самата ти ми каза да се срещнем в дванайсет и да вземеш и нея, как можеше да го направя, без да ѝ кажа?

– Трябваше да ѝ го кажеш по-различно – продължи все още търпеливо Хърмаяни – трябваше да ѝ кажеш, че наистина е досадно, но съм те накарала да обещаеш да дойдеш в „Трите Дръжки на Метли“, че наистина не искаш да дойдеш, би предпочел да прекарате целия ден заедно, но трябва да отидеш и затова много, много я молиш да те придружи и се надяваш да се освободиш бързо. И също така би било добра идея да отбележиш колко грозна съм аз според теб – добави Хърмаяни като послеслов.

– Но аз не смятам, че си грозна! – стъписа се Хари.

Хърмаяни се засмя.

– Хари, по-лош си и от Рон... добре, не си, не си по-лош – отбеляза тя, докато Рон влизаше в залата и изглеждаше кисел – Виж, ти си разстроил Чо, когато си ѝ казал, че ще се срещнеш с мен, затова тя се е опитала да те накара да ревнуваш. Това е бил нейният начин да разбере колко я харесваш.

– Това ли е, което тя прави? – попита Хари, докато Рон седна отсреща и започна да яде каквото имаше пред него – Нямахме ли да е по-добре просто да ме попита дали я харесвам повече от теб?

– Момичетата никога не задават такива въпроси – каза Хърмаяни.

– А би трябвало! – каза буйно Хари – Тогава можеше да й кажа, че я харесвам и тя нямаше да ми говори за смъртта на Седрик.

– Не казвам, че тя е била деликатна – каза Хърмаяни, докато Джини се присъедини към тях, толкова мрачна, колкото и Рон и изглеждаше доста раздразнена – Просто се опитвам да те накарам да разбереш как тя се е чувствала през това време.

– Би трябвало да напишеш книга – каза Рон, докато режеше картофите си – превеждайки откачените момичета в разбираем за момчетата вид.

– Да – каза темпераментно Хари, като погледна към масата на Рейвънклоу. Чо току-що беше станала и излезе от залата, без да погледне към него. Чувствайки се доста депресиран, той се обърна към Рон и Джини – Как мина тренировката по квидич?

– Беше кошмар – отговори кисело Рон.

– О, хайде – каза Хърмаяни, като гледаше Джини – Сигурна съм, че не е било толкова...

– Да, беше – каза Джини – Беше провал. Анджелина почти се разплака накрая.

След вечеря Рон и Джини отидоха в банята, Хари и Хърмаяни се върнаха в пълната обща стая на Грифиндор и се заеха с обичайната си купчина домашни. Хари се беше заел с чертеж на нова астрономическа карта вече час и половина, когато Фред и Джордж се обърнаха към тях.

– Рон и Джини не са тук, нали? – попита Фред, като гледаше към близкия стол и когато поклати глава, каза – Добре. Гледахме тренировката им. Направо ще бъдат закопани. Без нас са пълна скръб.

– Хайде де, Джини не е лоша – каза Джордж, като седна до Фред – Въсъщност не знам къде се е научила, тъй като никога не е играла с нас.

– Тя се учи в градината от шестгодишна и взима метлите ви, когато не я виждате – отговори Хърмаяни зад разтворения си учебник по Древните Руни.

– О. – каза доста впечатлен Джордж – това обяснява всичко.

– Спасил ли е вече Рон гол? – попита Хърмаяни, като взимаше Магически Йероглифи и Логограми.

– Добре, той може да го прави, когато не мисли, че някой го гледа – завъртя очи Фред – Затова всички трябва да стоим с гръб към игрището на мача в събота и тогава той може би ще хване куофъла.

Той стана отново и отиде до прозореца, гледайки към тъмната земя.

– Знаете ли, квидичът беше единственото, заради което можех да изтърпя това място.

Хърмаяни му хвърли строг поглед:

– Изпитите ви приближават!

– Казах ти, не се натискаме за ТРИТОН – каза Фред – Закусчиците са готови за употреба, открихме как да се избавим от тези циреи, само няколко дражета от есенция Murtlap ги неутрализират, Лий ни светна за това.

Джордж се прозя широко и погледна напълно безутешно към облачното нощно небе.

– Не знам дали изобщо искам да гледам този мач. Ако Захариас Смит ни бие, направо ще се самоубия.

– По-добре убий него – каза сурово Фред.

– Това е проблемът с куидича – каза разсеяно Хърмаяни, отново отвори превода на Руните – създава всички тези лоши чувства и напрежение между домовете.

Тя потърси своя екземпляр от „Спелманова сричкова азбука“ и видя, че Хари, Фред и Джордж я наблюдават с отвращение и скептицизъм.

– Добре, наистина го прави! – каза тя нетърпеливо – Това е само игра, нали?

– Хърмаяни – поклати глава Хари – може да си добра в уроците и чувствата, но нищо не разбираш от куидич.

– Може би не – каза тя мрачно, като се върна към превода си – но най-малкото щастieto ми не зависи от способностите на Рон да спасява голове.

С мисълта, че по-скоро би скочил от кулата по астрономия, отколкото да допусне, че тя е права, Хари отиде на мача следващата събота.

Най-доброто нещо, което можеше да се каже за този мач е, че беше кратък. Агонията на грифиндорци продължи само двадесет и две минути. Беше трудно да се каже кое беше по-лошо между пропуснатите 14 гола на Рон, че Слопър беше пропуснал блъджър, но затова пък беше ударил Анджелина, и Кърк, който не можеше да се задържи на метлата си, когато Захариас Смит минаваше покрай него, докато носеше куофъла... Чудо беше, че Грифиндор загуби само с десет точки. Джини хвана сница под носа на търсача на Хафълпаф Съмърби, така че крайният резултат беше 240:230 в полза на Хафълпаф.

– Добро хващане – каза Хари на Джини, когато се върнаха в общата стая, където атмосферата приличаше на погребална.

– Имах късмет – каза тя – Сничът не беше много бърз и Съмърби беше настинал, затвори очите си и си издуха носа в неподходящия момент. Така или иначе, веднъж да се върнеш в отбора...

– Джини, имам доживотна забрана...

– Имаш я докато е в училището Умбридж – поправи го тя – Това е разликата. Така или иначе, когато се върнеш, ще се пробвам за гончия. Анджелина и Алиша напускат следващата година и предпочитам вкарването на голове пред търсенето.

Хари погледна към Рон, който се беше прегърбил в ъгъла, гледаше към коленете си и държеше в ръката си бутилка бирен шейк.

– Анджелина все още не му позволява да напусне – каза Джини, като сякаш прочете мислите му – Тя казва, че знае, че той ще се оправи.

Хари харесваше Анджелина за вярата, която беше показала в Рон, но в същото време мислеше, че ще е по-добре за Рон да напусне отбора. Рон беше напуснал игрището под съпровода на „Уизли е нашият крал“, който слидеринци пееха с цяло гърло и бяха фаворити за спечелването на Купата по квидич.

Фред и Джордж бродеха наоколо.

– Нямам дори сърце да взема от него мишката – каза Фред, като гледаше прегърбената фигура на Рон – Когато си изпуснал четиринадесет...

Той размаха диво ръце.

– Добре, да го спестя за партито, а?

След това Рон стана и отиде да си легне. Хари изчака преди на свой ред да се прибере в спалнята, когато влезе Рон се преструваше на заспал, като хъркаше само малко по-силно от убедителното.

Хари си легна, като мислеше за мача. Беше извънредно мъчително да гледаш отстрани. Беше доста впечатлен от изявите на Джини, но знаеше, че ако той бе играл, щеше да хване сница по-бързо... имаше момент, в който сничът мина близо до глезена на Кърк, ако Джини не се притесняваше, тя можеше да донесе победата на Грифиндор.

Умбридж седеше няколко реда по-надолу от Хари и Хърмаяни. Един или два пъти се обърна да го погледне, жабешката ѝ уста се бе разкривила в нещо, което наподобяваше тържествуваща усмивка. Споменът за това го изпълни с гняв, докато лежеше в тъмното. След няколко минути изпразни ума си от емоции, както Снейп го инструктираше в края на всеки урок по Преграждане.

Той се опита минута – две, но мисълта за Снейп след спомена за Умбридж просто увеличи чувството за негодувание и той се замисли колко много мрази и двамата. Бавно престореното хъркане на Рон затихна, за да бъде заместено от дълбоко равно дишане. На Хари му отне много повече време да заспи, тялото му беше уморено, но умът му беше

доста напрегнат.

Той сънува, че Невил и професор Спраут танцуваха из Стаята на Нуждата, докато професор Макгоногъл свиреше на гайда. Той ги гледаше щастливо, след което реши да отиде и да намери другите членове на ДА.

Но когато напусна стаята, се намери с лице не към картината на Смахнатия Барнабас, а към факла, която гореше на каменна стена. Той обърна бавно главата си вляво. Там, в края на коридора без прозорци имаше гладка черна врата.

Той тръгна към нея с вълнение. Имаше странното чувство, че този път ще успее, ще намери начин да я отвори... чувстваше го и видя развълнувано, че имаше ярка синя светлина от дясната страна, където беше ръката му... вратата беше открената... той протегна ръка да я отвори и...

Рон изхърка високо и Хари се събуди с ръка, протегната напред в тъмното, за да отвори вратата на хиляди мили от него. Хари изпита чувство на разочарование и вина. Знаеше, че не е видял вратата, но в същото време се чувстваше толкова изпълнен с любопитство, за това което беше зад вратата, че не можеше да си позволи да се занимава с Рон... ако просто беше задържал с една минута хъркането си...

Те влязоха в Голямата зала заедно със советите, които разнасяха утринната поща. Хърмаяни не беше единственият човек, който с нетърпение очакваше Пророчески вести, почти всички бяха нетърпеливи да прочетат повече новини за избягалите смъртожадни, които, както по всичко личеше, още не бяха хванати. Тя даде на совата – разносвач кнут и бързо го отвори, докато Хари си сипваше портокалов сок: тъй като през цялата година беше получил само едно писмо, когато една сова с трясък тупна пред него, той си помисли, че е събркала.

– За кого си? – попита я, докато отмести портокаловия си сок и се наведе към нея да види името и адреса:

Хари Потър,
Голямата зала
Хогуортс

Мръщейки се, той понечи да вземе писмото от совата, но преди да го направи, трета, четвърта, пета и повече сови влетяха и започнаха да се бият за позиция коя първа ще му даде писмото си.

– Какво става? – стъписа се Рон, цялата маса на Грифиндор се

обърна да гледа и още седем сови се спуснаха върху останалите, крещейки и пляскайки с криле.

– Хари! – каза задъхано Хърмаяни, сложи ръце на масата и хвана една сова, носеща дълъг цилиндричен пакет – Мисля, че знам какво означава. Отвори първо това...

Хари развърза кафявия пакет. Вътре намери навит екземпляр от Мартенския брой на „Клюки и интриги“. Той го разгърна, за да види как собственото му лице му се хилеше стеснително от първа страница. С големи червени букви под картината беше написано:

НАЙ-ПОСЛЕ ХАРИ ПОТЪР ПРОГОВОРИ:
ИСТИНАТА ЗА ТОЗИ, КОЙТО НЕ БИВА ДА СЕ
НАЗОВАВА И НОЩТА НА НЕГОВОТО ЗАВРЪЩАНЕ

– Добре е, нали? – попита Луна, която бе дошла на масата на Грифиндор и се вмъкна между Фред и Джордж – Излезе вчера, помолих татко да ти изпрати безплатен екземпляр. Очаквам всички тези – и тя махна към ятото сови, които все още се биеха около масата пред Хари – да носят писма от читатели.

– И аз така мислех – каза нетърпеливо Хърмаяни – Хари, мислиш ли, че ние...

– Помогнете ми – Хари изглеждаше леко сличан.

Рон и Хърмаяни започнаха да отварят пликовете.

– Това е от някакъв гад, който смята, че си побъркан – каза Рон, като прегледа писмото – А, добре...

– Тази жена ти препоръчва да изкараш антишоково лечение в „Свети Мънго“ – каза разочаровано Хърмаяни.

– Мисля, че това изглежда ОК – каза Хари, като бавно проучваше дълго писмо от вещица от Пейсли – Хей, тя казва, че ми вярва.

– Този пък изглежда е раздвоен – каза Фред, който с ентузиазъм отвори един от пликовете – Казва, че не звучиш като луд човек, но не иска да повярва, че Вие – Знаете – Кой се е върнал и не знае какво да мисли. Дявол да го време, какво хабене на пергамент!

– Ето още един, когото си убедил, Хари! – възкликна развълнувано Хърмаяни – „Когато прочетох твоята версия за историята, стигнах до извода, че Пророчески вести се е отнесъл много несправедливо към теб... помислих си, че Този, Който Не Бива Да се Назовава може би се е върнал и ти казваш истината“

– О, това е чудесно!

– Още един, който смята, че си мръднал – каза Рон, като хвърли едно от писмата през рамото си, ... но тази казва, че си я преобразил и сега те смята за истински герой... сложила е снимката си... уау!

– Какво става тук? – попита фалшиво сладък момичешки гласец.

Хари погледна към нея с ръце, пълни с пликове. Професор Умбридж стоеше зад Фред и Луна, жабешките ѝ очи изследваха купчината писма и советите на масата пред Хари. Зад нея той видя, че много от учениците гледаха към тях.

– Защо получавате всичките тези писма, господин Потър? – попита тя бавно.

– Да не е престъпление? – попита високо Фред – Да се получава поща?

– Внимавайте, господин Уизли, или ще ви наложа наказание – каза Умбридж – Е, господин Потър?

Хари се притесни, но не виждаше как би могъл да запази случилото се в тайна, беше само въпрос на време екземпляр от „Клюки и интриги“ да стигне до Умбридж.

– Хората са ми писали, защото дадох интервю – отговори Хари – За това, което ми се случи миналия юни.

По някаква причина, докато казваше това, той погледна към учителската маса. Хари имаше странното чувство, че Дъмбълдор го гледа, но когато се обърна към директора, го видя увлечен в разговор с професор Флитуик.

– Интервю? – повтори Умбридж и гласът ѝ ставаше все по-тънък и по-тънък – Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че репортерът ми задаваше въпроси и аз им отговарях – каза Хари – Тук...

И той хвърли към нея броя на „Клюки и интриги“. Тя го хвана и загледа към ъгъла. Бледото ѝ лице придоби грозен морав цвят.

– Кога направи това? – попита тя, като гласът ѝ трепереше леко.

– Миналият уикенд в Хогсмийд – отговори Хари.

Тя го погледна, нажежена до бяло, списанието се тресеше в дебелиите ѝ пръсти.

– За вас повече няма да има уикенди в Хогсмийд, господин Потър – прошепна тя – Как си позволявате... как смееете. – тя си пое дълбоко въздух – Опитвах се отново и отново да ви науча да не говорите лъжи. Съобщението очевидно още не е потънало. Петдесет точки от Грифиндор и още една седмица наказание.

Тя си тръгна, като притискаше до гърдите си „Клюки и интриги“,

очите на много от учениците я проследиха.

По средата на сутринта огромни плакати бяха разлепени из цялото училище, не само на таблата за обяви, но и по коридорите и класните стаи.

ПО ЗАПОВЕД НА ВИСШИЯ ИНКВИЗИТОР НА ХОГУОРТС

Всеки ученик, хванат в притежание на списанието „Клюки и интриги“ ще бъде изключен.

Настоящото е в съгласие с Образователен Декрет номер 27

Подписано: Долорес Джейн Умбридж
/Висш инквизитор/

По някаква причина, всеки път когато Хърмаяни видеше тези плакати, греиваше със задоволство.

– Защо си толкова щастлива? – попита я Хари.

– О, Хари, нима не виждаш? – въздъхна тя – Ако тя можеше да направи нещо, което да накара абсолютно всеки ученик в това училище да прочете интервюто ти, вече го стори.

И очевидно беше права. В края на деня Хари виждаше едва ли не във всеки ъгъл и навсякъде в училището „Клюки и интриги“, списанието се препредаваше от ръка на ръка. Хари ги чуваше да си шепнат за него, когато излизаха от клас, обсъждаха го на обяд и в края на часовете, докато Хърмаяни докладва, че всеки посетител на дамската тоалетна говори на тази тема и след това отново се зае с Древните Руни.

– Тогава ме видяха и тъй като знаеха, че те познавам, буквално ме бомбардираха с въпроси – каза Хърмаяни и очите ѝ грееха – и, Хари, мисля, че ти вярват, наистина ти вярват. Най-накрая ги убеди!

Професор Умбридж патрулираше из училището, спираше ученици и ги караше да изпразват чантите и джобовете си. Хари знаеше, че тя търси екземпляр от „Клюки и интриги“, но учениците бяха няколко крачки пред нея. Смачкани страници с интервюто на Хари бяха сложени между страниците на учебниците или бяха превърнати с магия в бели, докато самите им притежатели не пожелаеха да станат видими. Скоро изглежда всеки човек в училището ги беше прочел.

Учителите, разбира се, бяха възпрепятствани от споменаване на интервюто чрез Декрет 26, но въпреки това те бяха намерили начини да изразяват чувствата си. Професор Спраут награди Грифиндор с двадесет точки, когато Хари ѝ донесе кана с вода, сияещият професор Флитуик

му донесе кутия захарни мишлета в края на часа по вълшебство, каза „Шшшгт“, като му ги даваше и си тръгна, професор Трелони изостави истеричните си прокоби в часа по пророкуване и обяви пред смаяния клас с неодобрение към Умбридж, че Хари няма да умре от ранна смърт, а ще доживее до дълбока старост, ще стане Министър на магията и ще има 12 деца.

Но това, което караше Хари да се чувства най-щастлив беше, че Чо се сдобри с него, когато той бързаше за час по трансфигурация. Преди да се усети какво става, ръката ѝ беше в неговата и тя прошепна в ухото му:

– Толкова, толкова съжалявам. Интервюто беше толкова смело... накарал ме да плача.

Той съжаляваше, че я е накарал да плаче, но много се радваше, че отново си говорят и още повече се зарадва, че тя го целуна по бузата и отново забърза. И невероятно, веднага след като излязоха от трансфигурация, нещо още по-хубаво се случи. Шеймъс застана лице в лице с него.

– Само исках да ти кажа – промърмори той, като гледаше към лявото коляно на Хари – че ти вярвам. И изпратих екземпляр от списанието на майка ми.

Ако липсваше нещо, което да направи щастието на Хари наистина пълно, това беше реакцията, която получи от Малфой, Краб и Гойл. Той ги видя скупчили глави по-късно този следобед в библиотеката, с тях беше и мършаво момче, за което Хърмаяни прошепна, че се казва Тийдър Нот. Те гледаха към Хари, когато той прелистваше лавиците за учебника, който му беше нужен за Частичното Изчезване. Гойл се плесна през ръцете и Малфой прошепна нещо злобно на Краб. Хари знаеше перфектно защо те реагират по този начин, беше назвал имената на бащите им като смъртожадни.

– И най-добрият удар – прошепна Хърмаяни ликуващо, когато напуснаха библиотеката – е, че не могат да те опровергаят, защото ще трябва да признаят, че са чели статията!

За капак на всичко Луна им каза, че никога досега брой на „Клюки и интриги“ не е бил продаван толкова бързо.

– Татко го препечатва! – каза тя, като развълнувано въртеше очи – Не може да повярва, казва, че хората се интересуват от това много повече, отколкото от Сбръчканите Рогати Хъркачи!

Хари беше герой в общата стая на Грифиндор тази вечер. Безстрашно Фред и Джордж бяха приложили Увеличаваща магия върху

предната страница на „Клюки и интриги“ и я бяха окачили на стената, изглеждаше така, сякаш гигантската глава на Хари гледаше към всички, докато казва неща като „МИНИСТЕРСТВОТО СА ТЪПАЦИ!“ или „ЯЗ ТОР, УМБРИДЖ!“ с гръмолен глас. Хърмаяни не намери това за много забавно, каза, че ѝ пречи да се съсредоточи и отиде да си легне рано, вън от себе си от раздражение. Хари трябваше да признае, че плакатът не е толкова забавен след един – два часа, специално когато на равни интервали като развалена плоча се повтаряха думите „ТОР“ и „УМБРИДЖ“ с все по-висок и писклив глас. Главата го заболя, белегът отново започна да пламти. За разочарование на много хора, които се бяха събрали около него и го молеха да преразкаже интервюто си, той обяви, че отива да си легне рано.

Спалнята беше празна, когато влезе вътре. Той притисна за момент главата си към студеното стъкло на прозореца отстрани на леглото му, за да облекчи болката в белега. Съблече се и си легна, като се надяваше главоболието да му мине. Чувстваше се леко болен. Обърна се на една страна, затвори очи и веднага заспа.

Намираще се в тъмна стая осветявана само от една – две свещи. Ръцете му бяха на гърба на стол. Бяха с дълги пръсти и толкова бели, сякаш не бяха виждали от година слънчева светлина, изглеждаха като големи бледи паяци на фона на тъмната облегалка на стола.

От другата страна на стола, осветен от свещите беше коленичил мъж в черна мантия.

– Изглежда съм бил лошо посъветван – каза Хари с висок студен глас, който трепереше от гняв.

– Господарю, умолявам ви да ми простите – каза с дрезгав глас коленичилият на пода мъж. Главата му трепереше.

– Не те обвинявам, Рокууд – каза Хари със същия студен жесток глас.

Той напусна мястото си на стола и започна да се разхожда около него, приближавайки се до мъжа на пода, докато застана директно срещу му, изглеждайки по-висок от обикновено.

– Сигурен ли си във фактите си, Рокууд? – попита Хари.

Коленичилият мъж почти падна от бързина да потвърди. Лицето му беше сипаничаво, белезите бяха ясно видими на светлината на свещите. Той залитна, докато се изправяше и отново се поклони, докато се вгледаше ужасен в лицето на Хари.

– Добре направи, че ми каза това – каза Хари – Много добре... загубих месеци правейки плановете... но няма значение... ще започнем

отначало... Имаш благодарността на Лорд Волдемор, Рокууд...

– Господарю... да, господарю... – задъхваше се Рокууд, гласът му се изпълни с облекчение.

– Ще имам нужда от помощта ти. Имам нужда от цялата информация, която можеш да ми дадеш.

– Разбира се, господарю, разбира се... всичко...

– Много добре... можеш да си тръгваш. Изпрати ми Ейвъри.

Рокууд се отдалечи с поклони към вратата.

Останал сам в тъмната стая, Хари се обърна към стената. Голямо старинно огледало се появи в сенките. Хари мина през него. Отражението му стана по-голямо и по-ясно... лице по-бяло от череп... червени очи с цепки...

– НEEEEEEEEEEEEEEEE!

– Какво? – извика наблизко глас.

Хари се разхождаше като полудял, като ругаеше и размахваше ръце, беше станал от леглото. За няколко секунди не осъзнаваше къде се намира, беше убеден, че вижда че вижда насреща си бялото, подобно на череп лице, тогава чу гласът на Рон да казва:

– Ще спреш ли да се държиш като маниак или да те изгоня от тук?

Рон внезапно хвана ръцете му и Хари го погледна на лунната светлина, белегът му отново започна да пламти, Рон изглеждаше сякаш се кани да си ляга и с единия крачол в пижамата си.

– Пак ли някой е бил нападат? – попита Рон – Татко ли? Змията?

– Не... всички са добре... – изпъшка Хари, цялото му чело изгаряше в огън – Добре... Ейвъри не е... той е в опасност... той му даде грешна информация... Волдемор е наистина бесен.

Хари изстена и тресейки се, падна на леглото, като притискаше белега си.

– Но сега Рокууд ще му помогне... той е отново на верния път...

– За какво говориш? – попита уплашен Рон – Искаш да кажеш... видял си Ти – Знаеш – Кой?

– Аз бях Ти – Знаеш – Кой – каза Хари и притисна с ръце лицето си, за да се убеди, че няма повече дълги смъртно бели пръсти – Той беше с Рокууд, той е един от смъртожадните, които са избягали от Азкабан, помниш ли? Рокууд току-що му каза това, което Боуди не е могъл да направи.

– Не е направил какво?

– Да премахне нещо... той каза, че Боуди е знаел, че не може да го направи... Боуди беше под проклятието Империиус... мисля, че каза, че

бащата на Малфой му го е приложил...

– На Боуди е заповядано да премахне нещо? – каза Рон – Но, Хари, това можеше да е...

– ... оръжието – завърши Хари изречението вместо него – Знам.

Вратата на спалнята се отвори и Шеймъс и Дийн влязоха. Хари отново легна. Не искаше да разказва нещо толкова шантаво, след като Шеймъс току-що бе престанал да го смята за побъркан.

– Значи казваш – промърмори Рон, докато приближи главата си близо до Хари под предлог, че си сипва чаша вода от шкафчето до леглото – че ти беше Ти – Знаеш – Кой?

– Да – каза спокойно Хари.

Рон отпи ненормално голяма глътка вода.

– Хари – каза той, когато Дийн и Шеймъс шумно си приказваха, докато обличаха нощните си дрехи – ти трябва да кажеш на...

– Не смятам да казвам на никого – каза кратко Хари – Нямах да видя всичко това, ако можех да се справям с Преграждане. Крайно време е да овладее тази материя. Ето това искат те.

Под „те“ имаше пред вид Дъмбълдор. Върна се обратно в леглото си, легна на една страна с гръб към Рон и когато чу Рон да хърка, се обърна. Белегът му пак запламтя, той се зарови във възглавницата, за да не вдига шум. Някъде, знаеше той, Ейвъри е бил наказан.

Хари и Рон изчакаха до закуска следващата сутрин, за да кажат на Хърмаяни какво се е случило, искаха да са абсолютно сигурни, че няма да бъдат подслушвани. Застанали в обичайния си ъгъл, Хари им разказа всеки детайл от съня, който можеше да си спомни. Когато той свърши, тя не каза нито дума няколко минути, но загледа с болезнена интензивност Фред и Джордж, които бяха и двамата безглави и продаваха магическите си шапки, скрити под мантиите им, в другия край на двора.

– Ето защо те са го убили – каза спокойно тя, като най-после отместе погледа си от Фред и Джордж – Когато Боуди се е опитал да открадне това оръжие, нещо странно му се е случило. Мисля, че е било защитено от заклинания, за да възпре хората да го докосват. Ето защо той беше в „Свети Мънго“, мозъкът му си беше отишъл и той не можеше да говори. Но помните ли какво ни каза Лечителката? Той се възстановява. И те не могат да рискуват с неговото подобряване, нали? Искам да кажа, шокът от това, което се е случило, когато той е докоснал оръжието си вероятно под въздействието на проклятието Имперіус. Веднага, щом възвърне гласа си, той би могъл да обясни какво е правел, нали? Те ще узнаят, че е бил изпратен да открадне оръжието. Разбира се, било е

много лесно за Малфой да го прокълне. Той е бил в министерството, нали?

– Той дори се разхождаше там в деня на моето изслушване – каза Хари – В... по дяволите... – каза той бавно – Той беше в коридора на Отдела на Мистериите същия ден! Баща ти каза, че вероятно се е опитал да се промъкне долу и да подслушва какво става на изслушването ми, но ако...

– Стърджис! – изпъшка Хърмаяни, като изглеждаше ударена от гръм.

– Моля? – попита озадачено Рон.

– Стърджис Подмоър... – пое си дъх Хърмаяни – е арестуван за опит за преминаване през врата. Луциус Малфой вероятно е прокълнал и него! Обзалагам се, че го е направил в деня, когато си го видял там, Хари. Стърджис е бил с Мантията Невидимка на Муди, нали? Е, какво, ако е стоял на пост невидим, и Малфой го е чул да се движи, или е предположил, че някой е там, или просто наслуки е отправил проклятието Империиус върху този, който е застанал там на пост? Затова следващия път, когато Стърджис е имал възможността, вероятно когато е бил на редовното си дежурство, се е опитал да влезе в Отдела, за да открадне оръжието за Волдемор, Рон, успокой се, но е бил хванат и изпратен в Азкабан...

Тя се втренчи в Хари.

– И сега Рокууд е казал на Волдемор как да вземе оръжието?

– Не чух целия разговор, но звучеше нещо в този смисъл – отговори Хари – Рокууд изглежда работи там... може би Волдемор е изпратил Рокууд да го направи.

Хърмаяни кимна, все още потънала в мисли. След това каза доста грубо:

– Но ти не си видял всичко това, нали, Хари?

– Какво? – попита той объркано.

– Предполагам, че би трябвало да си се научил как да затваряш мозъка си за тия неща – каза строго Хърмаяни.

– Знам – каза Хари – но...

– Мисля, че трябва да се опитаме да забравим това, което си видял – каза рязко Хърмаяни – И отсега нататък трябва да полагаш повече старание при уроците си по Преграждане...

Хари й беше толкова ядосан, че не й проговори до края на деня, който се очертаваше да е поредният лош. Когато хората не обсъждаха избягалите смъртожадни в коридорите, те се смееха на абсурдното

представяне на Грифиндор в мача срещу Хафълпаф, слидеринци пееха „Уизли е нашият крал“ толкова високо и често, че при залез слънце побеснелият Филч забрани да се пее по коридорите.

Следващата седмица не беше по-добра. Хари получи още две „У“ по отвари; беше още на тръни, че Хагрид може да бъде уволнен, и не можеше да си наложи да не мисли за съня, в който беше Волдемор, мислеше, че няма да го сподели с Рон и Хърмаяни, за да не чуе друго засичане от Хърмаяни. Много би искал да можеше да поговори със Сириус, но това отпаднаше, затова отново се опита да изхвърли мисълта от главата си.

За нещастие в ума му вече нямаше сигурно място.

– Ставай, Потър!

Няколко седмици след съня му за Рокууд, Хари отново се намери коленичил на пода в кабинета на Снейп, като се опитваше да проясни главата си. Все още бе принуждаван да се връща към по-ранните си спомени, които не бе предполагал, че са се запазили, дори и униженията от Дъдли в началното училище.

– Последният спомен – каза Снейп – Какъв беше?

– Не знам – каза Хари, като уморено се изправи на крака. Все повече срещаше трудност да разграничава отделните спомени от смесицата от образи и звуци, които Снейп извикваше – Имате пред вид този, където братовчед ми ме кара да стоя в тоалетната?

– Не – каза Снейп бавно – Имам пред вид този с коленичилият мъж в средата на тъмната стая...

– То е... нищо – отговори Хари.

Тъмните очи на Снейп се спряха върху Хари. Спомняйки си какво беше казал Снейп за зрителния контакт, който е решителен за Проникването, Хари примигна и извърна погледа си.

– Как този мъж и стаята са се озовали в главата ти, Потър? – попита Снейп.

– Това – каза Хари, като гледаше навсякъде, но не и към Снейп – това беше... беше просто сън.

– Сън? – повтори Снейп.

Настъпи пауза, през която Хари упорито фиксираше с очи голямата мъртва жаба, поставена в буркан с някаква течност.

– Знаеш защо сме тук нали, Потър? – попита с тих, опасен глас Снейп – Знаеш защо посвещавам вечерите си на тази досадна работа?

– Да – отговори Хари.

– Напомни ми защо сме тук, Потър.

– За да мога да науча Преграждане – каза Хари, като сега гледаше към мъртвата змиорка.

– Правилно, Потър. И неясната мисъл, че ти може би си... – Хари погледна към Снейп с цялата си омраза – мислех, че след два месеца упражнението може би имаш някакъв напредък. Колко други сънища за Тъмния лорд си имал?

– Само този – излъга Хари.

– Вероятно – каза Снейп, тъмните му студени очи се присвиха леко – вероятно ти се наслаждаваш на тези мисли и сънища, Потър. Може би те карат да се чувстваш специален... важен?

– Не ме карат – отговори Хари, челюстта му се стегна и пръстите му се разтрепераха, докато стискаше пръчката си.

– Дано да е така, Потър – каза студено Снейп – защото не си нито специален, нито важен и не е твоя работа да чуваш какво Тъмният Лорд казва на неговите смъртожадни.

– Не, това е ваша работа, нали? – кресна му Хари.

Не искаше да каже точно това, но гневът му избухна. За един продължителен момент двамата се гледаха, Хари чувстваше, че е отишъл много далеч. Но когато Снейп отговори, на лицето му имаше любопитен израз на доволство:

– Да, Потър – каза, а очите му просветваха – Това е моя работа. Сега ако си готов, да започваме отново.

Той вдигна пръчката си:

– Едно... две... три... Легилименс!

Стотици диментори кръжаха около Хари покрай езерото... той сбръчка лицето си, за да се концентрира... те идваха все по-близо... можеше да види тъмните дупки зад качулките им... можеше също да види Снейп отпред, очите му фиксираха лицето на Хари, мърморейки си нещо... и как Снейп стана по-ясен, и дименторите се уголемиха...

Хари вдигна собствената си пръчка.

– Протего!

Снейп се олюля, пръчката му отлетя далеч от Хари, и внезапно умът на Хари се изпълни със спомени, които не бяха негови, гърбавонос мъж крещеше на трепереца от страх жена, докато малко тъмнокосо момче плачеше в ъгъла... тийнейджър с мазна коса седеше сам в мрачната спалня, насочил пръчката си към тавана... момиче се присмиваше на мършаво момче, което се опитваше да се качи върху дръжка на метла...

– ДОСТАТЪЧНО!

Хари се почувства, сякаш нещо тежко го беше ударило в гърдите, олюля се и отстъпи няколко стъпки назад, удари няколко лавици на стената на Снейп и чу трясък. Снейп се клатеше леко и беше пребледнял.

Гърбът на мантията на Хари беше мокър. Една от стъклените зад него падна и отварата вътре се разсипа.

– Репаро! – изсъска Снейп и дразнещият глас отново се запечата в слуха на Хари – Добре, Потър... това наистина беше някакво подобрене... – Като се задъхваш леко, Снейп изправи мислоема, в който беше източил някои от мислите си преди началото на урока – Не си спомням да съм ти казвал да използваш Защитна магия... но няма съмнение, че беше ефективна.

Хари не отговори, почувства, че ако каже нещо, ще бъде опасно. Той беше сигурен, че току-що бе влязъл в спомените на Снейп, че бе видял сцени от детството на Снейп. Беше склонен да мисли, че малкото момче, което плачеше докато гледаше родителите си да си крещят в момента стои пред него и го гледа с присвити очи.

– Хайде да опитаме пак, а? – каза Снейп.

Хари потръпна от ужас, беше сигурен, че ще си плати за това, което беше видял. Те заеха позиция с бюрото помежду им, Хари почувства, че този път ще му е много по-трудно да изпразни ума си.

– Като преброя до три, тогава – каза Снейп, като вдигна пръчката си веднага – Едно... две...

Хари нямаше време да се събере и да изчисти ума си преди Снейп да извика:

– Легилименс!

Вървеше по коридора на Отдела на Мистериите, премина белокаменните стени, факлите, лакираната черна врата се уголемяваше, той се движеше толкова бързо, че щеше да се блъсне в нея и отново можеше да види пролуката, от която идваше синята светлина...

Вратата се отвори! Най-после беше минал през нея, влезе в кръгла стая с тъмни стени и под, осветена със светещи сини свещи, и наоколо имаше още врати – трябваше да продължи, но коя врата трябваше да отвори?

– ПОТЪР!

Хари отвори очи. Беше отново легнал по гръб без спомен как се е озовал там, този път наистина беше изминал цялата дължина на коридора на Отдела на Мистериите, наистина беше тичал покрай вратата и влязъл в кръглата стая.

– Обясни се! – каза Снейп, който стоеше пред него и изглеждаше

побеснял.

– Аз... не знам какво се случи – каза искрено Хари, като се изправи. Имаше цицина на главата и беше пламнал целия – Никога не съм виждал това преди. Искам да кажа, казах ви, сънувах вратата... но преди тя никога не се е отваряла.

– Не работиш достатъчно здраво!

Поради някаква причина Снейп изглеждаше още по-ядосан, отколкото беше преди две минути, когато Хари видя спомените на своя учител.

– Ти си мързелив и немарлив, Потър, малко чудно е, че Тъмният Лорд...

– Можете ли да ми кажете нещо, господине? – попита Хари – Защо наричате Волдемор Тъмния Лорд? Чувал съм само смъртожадни да го наричат така...

Снейп отвори уста в крясък – и жена изпищя някъде във от стаята.

Снейп рязко вдигна глава към тавана.

– Какво...? – промърмори той.

Хари можеше да чуе неясното вълнение идващо от там, където би трябвало да се намира Входната зала. Снейп го погледна намръщен.

– Виждал ли нещо необичайно по пътя си насам, Потър?

Хари поклати глава. Някъде отвъд тях жената изпищя отново. Снейп отиде до вратата на кабинета си, с вдигната в готовност пръчка и след това излезе. Хари се притесни за момент, после го последва.

Писъците наистина идваха от Входната зала, те ставаха по-силни, когато Хари тръгна по каменното стълбище на излизане от подземията. Когато стигна най-горе, намери Входната зала пълна, учениците излизаха от Главната зала, където все още се вечеряше, за да видят какво става, други слизаха по главното стълбище. Хари премина през група от едри слидеринци и видя, че зрителите бяха образували голям кръг, някои от тях изглеждаха шокирани, други дори уплашени. Професор Макгоногъл беше точно отсреща на Хари, тя изглеждаше сякаш това, което вижда наистина я кара да се чувства болна.

Професор Трелони стоеше в средата на Входната зала с пръчка в едната ръка и празна бутилка шери в другата, изглеждаше като обезумяла. Косата ѝ беше прилепнала към краищата, очилата ѝ се бяха килнали настрани, така че едното око изглеждаше по-голямо от другото, многобройните ѝ шалове и дрънкулки падаха хаотично на раменете ѝ. Два големи багажа лежаха на пода отстрани, единият беше паднал долу, изглежда беше хвърлен след нея по стълбите. Професор Трелони гледаше

наоколо, наистина ужасена от нещо, което Хари не можеше да види, но което изглежда стоеше на долното стълбище.

– НЕ! – пищеше тя – НЕ! Това не може да се случва... не може... отказвам да го приема!

– Вие не осъзнавате това, което става? – попита висок момичешки глас, който звучеше грубо развеселен и Хари, като се извърна вдясно, видя, че ужасното видение на професор Трелони не е кой да е, а професор Умбридж – Вие сте неспособна да предскажете дори какво ще е времето утре, би трябвало да предвидите, че жалката ви изява по време на моята инспекция ще доведе до вашето изключване.

– Вие н – не можете! – зави професор Трелони, сълзи се стичаха по лицето ѝ иззад огромните лещи – вие н – не можете да ме уволните! Аз съм б – била тук шестнадесет години! Х-хогуортс е м – моят д – дом!

– Това беше вашият дом – каза професор Умбридж и Хари се разбунтува от израза ѝ на човек, който се забавлява, жабешкото ѝ лице наблюдаваше професор Трелони – преди един час, когато Министърът на магията подписа вашата заповед за освобождаване. Сега, ако обичате, се махнете от тази зала. Безпокоите ни...

Но тя стоеше и гледаше с нарастващо удоволствие, докато професор Трелони трепереше и подсмърчаше, въртейки се около багажа си отпред и отзад, в нервен пристъп. Хари чу приглушени хлипове от лявата си страна и погледна наоколо. Парвати и Лавендър плачеха тихичко, притиснати една в друга. Тогава той чу стъпки. Професор Макгоногъл разбута тълпата зрители, отиде при професор Трелони, потупа я по гърба енергично и ѝ даде голяма носна кърпа.

– Хайде, хайде, Сибил... успокой се... издухай си носа с това... не е толкова лошо, колкото си мислиш... ти няма да напуснеш Хогуортс...

– О, наистина ли, професор Макгоногъл? – попита с убийствен глас Умбридж, като направи няколко стъпки напред – И вашата власт за това решение е...?

– Моя – каза дълбок глас.

Предната врата се отвори. Учениците отстрани се отместиха от пътя и на входа се появи Дъмбълдор. Хари не можеше да си представи какво е правил навън, но имаше нещо внушително в изгледа му. Като остави вратата отворена зад себе си, той премина през кръга от зрители и отиде до професор Трелони, все още обляна с сълзи и трепереща до своя багаж. Професор Макгоногъл стоеше от другата ѝ страна.

– Ваша, професор Дъмбълдор? – каза Умбридж с кратък неприятен смях – Боя се, че не разбирате положението. Аз имам тук... – и извади

от мантията си парче пергамент – Заповед за освобождаване, подписана от мен и преподписана от Министъра на магията. Съгласно правилата на Образователен Декрет Номер Двадесет и Три, Висшият инквизитор на Хогуортс има властта да инспектира, поставя под изпитание и уволнява всеки учител, който – по нейната преценка – не се вписва в стандартите, изисквани от Министерството на магията. Реших, че професор Трелони не се вписва и я уволних.

За голяма изненада на Хари, Дъмбълдор продължи да се усмихва. Той погледна към все още хлипачата професор Трелони и каза:

– Напълно сте права, професор Умбридж. Като Висш инквизитор вие можете да уволнявате моите учители. Но нямате властта да ги гоните от замъка. Боя се – продължи той, като леко се поклони – че това право все още принадлежи на директора и желанието ми е професор Трелони да продължи да живее в Хогуортс.

При това професор Трелони избухна в див къс смях, който скриваше хълцането.

– Не...не... аз ще... си отида, Дъмбълдор! Аз щщц – ще напусна Хогуортс и щ – ще опитам късмета си другаде.

– Не – каза остро Дъмбълдор – Това е моето желание... да останете, Сибил.

Той се обърна към професор Макгоногъл.

– Мога ли да ви помоля да придружите Сибил по стълбите, професор Макгоногъл?

– Разбира се – каза Макгоногъл – Хайде, Сибил.

Професор Спраут се забърза насреща и хвана професор Трелони от другата страна. Заедно те я поведоха покрай Умбридж нагоре по главните стълби. Професор Флитуик заприпка след тях, той протегна пръчката си и каза „Локомотор багаж!“ и багажът на професор Трелони полетя във въздуха и тръгна след групата.

Професор Умбридж все още стоеше като пън, гледайки към Дъмбълдор, който продължаваше да се усмихва приветливо.

– И какво – прошепна тя, а шепотът ѝ отекна из цялата Входна зала – какво ще правите с нея, когато назнача нов учител по пророкуване, който ще има нужда от нейното жилище?

– О, това няма да е проблем – каза усмихнато Дъмбълдор – Виждате ли, аз намерих нов учител по пророкуване и той предпочита жилище на първия етаж.

– Вие сте намерил...? – каза пискливо Умбридж – Вие сте намерил? Мога ли да ви напомня, Дъмбълдор, че съгласно Образователен Декрет

Номер Двадесет и Две...

– Министерството има правото да ангажира подходящ кандидат ако, и само ако, директорът е неспособен да намери такъв – каза Дъмбълдор – И се радвам, че в това отношение съм успял. Мога ли да ви го представя?

Той се обърна с лице към отворените врати. Хари чу шум. Около залата се разнесе шокирано мърморене, някои се отместиха, за да направят път на новодошлия.

Когато мъглата се разнесе, Хари видя онова, което беше видял през една тъмна опасна нощ в Забранената гора: светлоруса коса и учудващо сини очи, глава и торс на мъж завършващи с тялото на кон.

– Това е Фирензи – каза щастливо Дъмбълдор на ударената от гръм Умбридж – Надявам се, че ще го намерите подходящ.

Глава 27. Кентавърът и доносникът

– Обзалагам се, че сега съжالياваш, че си напуснала пророкуването, а, Хърмаяни? – каза подсмивайки се Парвати.

Беше време за закуска, два дена след уволнението на професор Трелони и Парвати навиваше миглите си с пръчката си, като гледаше резултата на гърба на лъжицата си. Тази сутрин беше първият им урок по пророкуване при Фирензи.

– Не толкова – каза безразлично Хърмаяни, която четеше Пророчески вестии – Никога не съм харесвала конете.

Тя обърна друга страница от вестника и прегледа колоните.

– Той не е кон, той е кентавър! – възкликна шокирана Лавендър.

– Величествен кентавър. – допълни Парвати.

– Така или иначе има четири крака – каза хладно Хърмаяни – Мислех си, че вие двете сте разстроени от напускането на Трелони.

– Ние сме! – увери я Лавендър – Отидохме в кабинета ѝ да я видим, занесохме ѝ нарциси – не тези, които отглежда Спраут, а хубави.

– Как е тя? – попита Хари.

– Не е много добре горката – каза със симпатия Лавендър – Плачеше и казваше, че е по-добре да напусне замъка завинаги, отколкото да остане там, където е Умбридж, и не я обвинявам. Умбридж беше ужасна с нея, нали?

– Имам чувството, че Умбридж тепърва ще става ужасна – каза Хърмаяни мрачно.

– Невъзможно – каза Рон, като си напълни чинията с яйца и бекон – Не може да стане по-лоша, отколкото си е била винаги.

– Сега ще иска отстраняването на Дъмбълдор, защото е ангажирал нов учител, без да се консултира с нея – каза Хърмаяни, като затвори вестника – Още повече нов получовек. Забеляза изражението по лицето ѝ, когато видя Фирензи.

След закуска Хърмаяни отиде на урока си по аритмантика, а Хари и Рон последваха Парвати и Лавендър във Входната зала на път към пророкуване.

– Не отиваме ли в Северната кула? – попита объркан Рон, когато Парвати пропусна главното стълбище.

Парвати го изгледа през рамо.

– Да не очакваш Фирензи да се качва по тези стълби? Сега сме в

класна стая номер единадесет, беше написано вчера на таблото за обяви.

Класна стая номер единадесет се намираше на приземния етаж по коридора, който излизаше от Входната зала и беше на противоположната страна на Главната зала. Хари знаеше, че това е една от класните стаи, които не се използват редовно и затова изглеждаше леко занемарена. Когато влезе в нея след Рон, се намери по средата на горско сечище.

– Какво...?

Подът на класната стая бе покрит с пролетна трева и от него израстваха дръвчета, по покривът и прозорците имаше листа и клони, стаята цялата беше в мека зелена светлина. Учениците, които вече бяха пристигнали седяха на пода, като се облягаха върху дърветата и всички изглеждаха доста нервни. В средата на сечището, където нямаше дървета, стоеше Фирензи.

– Хари Потър – каза той, като протегна ръка, когато Хари влезе.

– Ъ-ъ-ъ... здрасти – каза Хари, като си стиснаха ръцете с кентавъра, който го погледна немигащо с поразителните си сини очи, но не се усмихна – Ъ-ъ-ъ... радвам се да те видя.

– И аз – каза кентавърът, като поклати светлорусата си глава – Беше писано отново да се срещнем.

Хари забеляза, че върху гърдите на Фирензи има следа от копито. И когато той се обърна да поздрави останалия клас, който беше насядал на пода, Хари видя, че всички го гледаха дълбоко впечатлени, че той разговаря свободно с Фирензи, когото намираха доста смущаващ.

Когато вратата се затвори и последният ученик беше влязъл, Фирензи направи жест към стаята.

– От страна на професор Дъмбълдор беше много любезно да приготви тази класна стая за нас – каза Фирензи – като имитация на естествената ми среда. Бих предпочел да ви обучавам в Забранената гора, която до понеделник беше мой дом, но това вече не е възможно.

– Моля... ъ – ъ – ъ... господине – каза задъхано Парвати, като вдигна ръка – защо не? Били сме там с Хагрид, не сме уплашени.

– Не става въпрос за вашата смелост – каза Фирензи – а за моето положение. Не мога да се върна в гората. Моето стадо ме изпъди.

– Стадо? – каза сконфузено Лавендър и Хари знаеше, че тя си мисли за крави – Какво... о!

Лицето ѝ порозовя.

– Има и други като вас? – попита.

– Хагрид ли ви отглежда, като тестралите? – попита нетърпеливо Дийн.

Фирензи обърна много бавно главата си към Дийн, който веднага осъзна, че е казал нещо неуместно.

– Не исках... исках да кажа... съжалявам – завърши той с глух глас.

– Кентаврите не са слуги или играчки на хората – каза спокойно Фирензи. Настъпи пауза, след която Парвати отново вдигна ръката.

– Моля, сър... защо другите кентаври са ви изпъдили?

– Защото се съгласих да работя за професор Дъмбълдор – каза Фирензи – Възприемат това като предателство към нашия вид.

Хари си спомни как преди четири години кентавърът Бейн се беше разкрещял на Фирензи, защото бе позволил на Хари да се качи на гърба му, беше го нарекъл „товарно муле“. Хари се чудеше дали Бейн е бил този, който е изритал Фирензи в гърдите.

– Хайде да започваме – каза Фирензи, като тръсна дългата си опашка. Той вдигна ръка към клоните над главата си, след това бавно я свали, светлината намаля, сега седяха на сечището в полумрак и по тавана се появиха звезди. Имаше охкания и пъшкания, а Рон възкликна:

– Дявол да го вземе!

– Легнете по гръб на пода – каза със спокойния си глас Фирензи и изследва небето – Тук е написано, за тези които могат да видят, съдбата на нашите раси.

Хари легна по гръб и се загледа в тавана. Червената блещукаща звезда над него му намигна.

– Знам, че сте изучавали имената на звездите и техните планети в часовете по астрономия – каза спокойно Фирензи – и сте чертали карти с движенията на звездите по небето. Кентаврите са разбулвали мистериите на тези движения в продължение на векове. Нашите изследвания ни показват, че бъдещето може да бъде видяно в небето над нас.

– Професор Трелони ни учеше на астрология! – каза развълнувано Парвати, като вдигна ръка пред себе си – Марс предвещава катастрофи, пожари и подобни неща, и когато направи ъгъл със Сатурн, както сега – и нарисува вдясно ъгъл във въздуха – това значи, че хората трябва да бъдат много особено внимателни, когато докосват горещи неща...

– Това – каза спокойно Фирензи – са човешки глупости.

Ръката на Парвати замръзна.

– Тривиални наранявания, детински човешки катастрофи – каза Фирензи, копитата му потропваха на пода – Това не е по-значимо от движението на мравките в широката вселена, и планетарните движения нямат нищо общо.

– Професор Трелони... – каза с наранено достойнство Парвати.

– ... е човек – каза просто Фирензи – И следователно има наочниците и ограниченията на вашия вид.

Хари извърна леко глава към Парвати. Тя изглеждаше много засегнатата, както и няколко от хората около нея.

– Сибил Трелони може би Вижда неща, които аз не знам – продължи Фирензи, и Хари отново чу плющенето на опашката му, тъй като той се разхождаше около тях – но тя си губи времето, като основно се позовава на тази човешка глупост, на която казвате гадание на Фортуна. Аз съм тук, за да ви обясня мъдростта на кентаврите, която е обективна и безпристрастна. Ние наблюдаваме небето за големите приливи и отливи на злото и за промените, които са отбелязани там. Могат да минат десет години преди да сме сигурни в това, което виждаме.

Фирензи посочи червената звезда над Хари.

– В миналата декада индикациите бяха, че магьосническата общност живее в мирния преход между две войни. Марс, носителят на битките, свети ярко около нас, което предвещава, че скоро тук отново ще се развихри битка. Колко скоро, кентаврите могат да се опитат да предскажат по изгорелите билки и листа, като изследват дима и пламъците.

Беше най-необикновеният урок, на който Хари беше присъствал. Те наистина намериха на пода на класната стая листа и сладки листа от билки и Фирензи им каза да гледат за характерни белези и символи, но беше пределно ясно, че никой от тях не може да види нищо от описаните знаци, тъй като той ги беше предупредил, че на кентаврите са нужни години за да станат компетентни, и завърши с това, че е глупаво да хвърлят толкова много вяра в тези неща, защото понякога дори кентаврите могат да сгрешат. Урокът не приличаше на нищо, преподавано от човек учител. Изглежда за Фирензи приоритет беше не да ги научи на това, което знае, а да им покаже, че всичко е условно.

– Той не се изразява определено в нищо, нали? – каза с тих глас Рон, когато запалиха своя огън от сладки листа от билки – Искам да кажа, че можем да научим нещо повече за тези войни.

Звънецът удари и всички скочиха. Хари беше забравил напълно, че все още са в замъка, беше убеден, че се намират в Забранената гора. Класът излезе навън, като изглеждаше леко озадачен.

Хари и Рон понечиха да ги последват, когато Фирензи извика:

– Хари Потър, може ли за момент?

Хари се обърна. Кентавърът се приближи до тях. Рон се притесни.

– Можеш да останеш – каза му Фирензи – Но затвори вратата, моля те.

Рон я затвори.

– Хари Потър, ти приятел на Хагрид ли си или не? – попита кентавърът.

– Да – отговори Хари.

– Тогава му занеси предупреждение от мен. Опитът му не работи. Ще направи по-добре да се откаже.

– Неговият опит не работи? – повтори празно Хари.

– И ще направи по-добре да се откаже – кимна Фирензи – Щях да предупредя Хагрид лично, но бях изгонен – ще бъде неблагоприятно от моя страна да се приближавам до Забранената гора. Хагрид има достатъчно проблеми, освен кентавърските битки.

– Но... какво се опитва да прави Хагрид? – попита нервно Хари.

Фирензи погледна безучастно Хари.

– Хагрид ми дължеше голяма услуга – каза Фирензи – и мина наистина много време преди да спечели уважението ми за грижата, която полага за всички живи създания. Няма да издам тайната му. Но трябва да се пребори с чувствата си. Опитът му не работи. Кажи му го, Хари Потър. Приятен ден.

Щастието, което изпълваше Хари дълго време след интервюто му в „Клюки и интриги“, беше изчезнало. Когато тъпият март премина в мизерен април, животът му отново изглеждаше като поредица от проблеми и тревоги.

Умбридж продължаваше да присъства на всички уроци по грижа за магически създания, така че беше много трудно да предаде на Хагрид предупреждението на Фирензи. Най-накрая Хари го направи, когато се престори, че е загубил екземпляра си от „Фантастични животни и къде да ги намерим“ и остана след часа. Когато той повтори думите на Фирензи, Хагрид се втренчи в него за момент с черните си очи, като очевидно изглеждаше объркан. След това тръгна с него.

– Добро момче е Фирензи – каза грубовато той – но не знае какво говори за това. Този опит върви на добре.

– Хагрид, какво всъщност правиш? – попита сериозно Хари – Защо то трябва да бъдеш много внимателен. Умбридж вече уволни Трелони, и ако питаш мен, се кани да го направи и с теб. Затова ако правиш нещо нередно, тогава...

– Има по-важни неща от това да си запазиш работата – каза Хагрид, като сложи ръце върху тревата – Не се безпокой за мен, Хари.

Хари нямаше друг избор, той тръгна към замъка унил и притеснен.

Както учителите, така и Хърмаяни непрекъснато напомняха, че

изпитите СОВА се приближават все повече и повече. Всички петокурсници под някаква форма бяха стресирани, но Хана Абът беше първата, която получи Успокояваща Отвара от мадам Помфри, тъй като истерично избухна в сълзи по време на часа по билкология и изхлипа, че е твърде тъпа, за да вземе изпитите си и предпочита да напусне училище още сега.

Ако не бяха уроците в ДА, Хари щеше да се чувства доста нещастен. Понякога чувстваше, че живее за часовете прекарани в Стаята на Нуждата, работеше здраво, но в същото време се забавляваше, изпълнен с гордост от това колко напред бяха отишли членовете на ДА. Чудеше се понякога как би реагирала Умбридж, когато всички те получат „Издържал“ по Защита срещу черните изкуства на СОВА.

Те бяха започнали да работят върху Патронуса, което всички бяха желали горещо. Докато произвеждаше Патронус в средата на осветената класна стая, Хари им напомни, че тя е доста по-различна и трудна когато се изправиш срещу истински диментор.

– О, не ни разваляй развлечението – каза весело Чо, като гледеше своя лебед Патронус да се носи из Стаята на Нуждата на последния им урок преди Великденската ваканция – Те са толкова красиви!

– Те не са създадени, за да бъдат красиви, те са създадени за да ви предпазят – каза търпеливо Хари – Това, от което се нуждаем е богърт или нещо такова, срещу което практически да ви покажа как се прилага Патронус, докато богъртът приема формата на диментор.

– Но това може да бъде наистина страшно! – каза Лавендър, която извикваше облаци от сребрист дим с пръчката си – И аз... все още... не мога да го правя! – добави ядосано.

Невил също имаше трудности. Лицето му се беше смръщило от напрежение, но само леки изпарения от сребрист дим излизаха от върха на пръчката му.

– Трябва да си мислиш за нещо щастливо – напомни му Хари.

– Опитвам се – отвърна Невил жално, а по лицето му се появи гъста червенина.

– Хари, мисля, че го направих! – извика Шеймъс, който беше дошъл на първата си сбирка на ДА, доведен от Дийн – Погледни – ах – отиде си – но наистина се получи, Хари!

Патронусът на Хърмаяни, блестяща сребърна видра, подскачаше весело около нея.

– Наистина са чудесни, нали? – каза тя, докато гледеше своя.

Вратата на Стаята на Нуждата се отвори и затвори. Хари се огледа

наоколо, за да види кой е, но изглеждаше няма никой. Минаха няколко минути преди да осъзнае, че хората, които бяха по-близо до вратата са замлъкнали. Следващото нещо, което узна е, че нещо се е промъкнало до мантията му, близо до коляното му. Той погледна надолу и за голямо свое учудване видя домашното духче Доби да се подава под обичайната купчина вълнени шапки.

– Здравсти, Доби! – каза той – Какво правиш тук? Случило ли се е нещо?

Очите на духчето бяха пълни с мъка и то цялото се тресеше. Застаналите наблизко членове на ДА се бяха смълчали, всеки гледаше Доби. Няколко патронуса изчезнаха обвити от сребриста мъгла и стаята стана значително по-тъмна от преди.

– Хари Потър, сър... – изпищя духчето, като трепереше от главата до петите – Хари Потър, сър... Доби дойде да ви предупреди... но на домашните духчета беше заповядано да не казват...

Той заудря главата си в стената. Хари, който си имаше известна представа за навиците на Доби да се самонаказва, скочи да го спре, но Доби просто отскочи от камъка, омекотен от купчината шапки. Хърмаяни и някои от останалите момичета издадоха писъци на страх и симпатия.

– Какво се е случило, Доби? – попита Хари, като грабна малката ръка на духчето и го прегърна, за да го предпази да се нарани.

– Хари Потър... тя... тя...

Доби се удари по носа със свободния си пръст. Хари хвана и него.

– Коя е „тя“, Доби?

Но той мислеше, че знае, коя друга „тя“ можеше да предизвика страх у Доби? Духчето го гледаше с ококорени очи и остана безмълвно.

– Умбридж? – попита ужасен Хари.

Доби кимна, след което се опита да си удари главата в коленете на Хари. Хари отново го хвана.

– Какво за нея? Доби... за нас ли се отнася... за ДА?

Той прочете отговора по лицето на духчето. Ръцете му бяха бързо уловени от Хари, духчето се опита да се ритне, но падна на пода.

– Насам ли идва? – попита спокойно Хари.

Доби зави и започна да удря краката си тежко в пода.

– Да, Хари Потър, да!

Хари се изправи и погледна към неподвижните, ужасени хора, които гледаха към духчето.

– КАКВО ЧАКАТЕ? – изкрещя Хари – БЯГАЙТЕ!

Необработената кожа образува веднага изход. На вратата се образува пролука и хората бързо излязоха навън. Хари можеше да ги чуе да тичат по коридорите и се надяваше да изминат целия път до спалните си. Беше само девет без десет, можеха да се подслонят в библиотеката или в соварника, където беше по-близо...

– Хайде, Хари! – изпищя Хърмаяни от центъра на групата хора, които сега се блъскаха да излязат.

Той грабна Доби, който все още се опитваше сериозно да се нарани и с духчето в ръце се присъедини към опашката.

– Доби... това е заповед... върни се обратно в кухнята при другите духчета и ако тя те попита дали си ме предупредил, излъжи я и кажи не! – каза Хари – И ти забранявам да се самонараняваш! – добави той, като се наведе с духчето да минат през вратата.

– Благодаря ти, Хари Потър! – изписка Доби. Хари погледна наляво и надясно, другите се движеха толкова бързо, че можеше да види само сенките им в коридора преди да изчезнат; затича се вдясно, там имаше баня за момчета и ако можеше да влезе, щеше да се преструва, че е бил там през цялото време.

– АААААХ!

Нещо го хвана за глезена и той се почувства драматично, подхлъзвайки се на пода. Някой зад него се изсмя. Той се обърна и видя Малфой скрит зад грозна ваза във формата на змей.

– Лош късмет, Потър! – каза той – Хей, професоре, ПРОФЕСОРЕ! Хванах един!

От далечния ъгъл се зададе Умбридж, останала без дъх, но с усмивка на задоволство.

– Той е! – каза тя тържествуващо при вида на Хари на пода – Отлично, Драко, отлично, петдесет точки за Слудерин! Ще го поема оттук нататък... ставай, Потър!

Хари се изправи, гледайки и двамата. Никога не беше виждал Умбридж да изглежда толкова щастлива. Тя впи пръсти в ръката му и се обърна грейнала към Малфой.

– Можеш да тръгваш и да видиш дали можеш да хванеш още някой от тях, Драко – каза тя – Кажи на другите да погледнат в библиотеката, проверете баните, госпожица Паркинсън може да провери в момичешките, а вие – добави тя с най-бавния си и опасен глас – ще дойдете с мен в кабинета на директора, Потър.

След минути бяха пред водоливника пред директорския кабинет. Хари се чудеше колко ли от другите са хванати. Той си помисли за Рон,

госпожа Уизли щеше да го убие, и как ли щеше да се чувства Хърмаяни, ако я изключат преди изпитите СОВА. И това беше първата сбирка на Шеймъс... и Невил се справяше толкова добре...

– Fizzing Whizzbee – каза Умбридж, каменният водоливник отскочи встрани, стената отзад се отвори и те пое по движещото се каменно стълбище. Стигнаха до полираната врата с чукалото във формата на грифон, но Умбридж не почука, а направо избута Хари през вратата.

Кабинетът беше пълен с хора. Дъмбълдор седеше на бюрото си с ведро изражение и събрани пред себе си ръце. Корнелиус Фъдж, Министърът на Магията се разхождаше пред камината с видимо задоволство. Кингсли Шапкълболт и здравеняк магьосник с къса твърда коса, когото Хари не познаваше бяха застанали от двете страни на вратата като охрана и луничавото лице на Пърси Уизли се подаваше отстрани на стената, в ръцете му имаше перо и руло пергамент, беше готов да води записки.

Портретите на старите директори и директорки не се преструваха, че спят тази вечер. Много от тях бяха разтревожени и сериозни, докато гледаха какво става наоколо. Когато Хари влезе, някои излязоха от рамките си и зашепнаха развълнувано в ушите на съседите си.

Хари се освободи от хватката на Умбридж, когато вратата зад тях се затвори. Корнелиус Фъдж гледаше към него с израз на лукаво задоволство.

– Добре – каза той – Добре, добре, добре...

Хари му хвърли най-мръсния поглед, на който беше способен. Сърцето му лудо биеше в гърдите му, но мозъкът му беше ясен и хладен.

– Отиваше към кулата на Грифиндор – каза Умбридж. В гласа й звучеше едва ли не цинично вълнение, същото грубо удоволствие – Малфой го залови в ъгъла.

– Така ли, така ли? – каза одобрително Фъдж – Ще трябва да си напомня да кажа на Луциус. Добре, Потър. Предполагам, че знаеш защо си тук?

Хари възнамеряваше да отговори с „да“ устата му наполовина се отвори и наполовина беше изрекъл думата, когато улови знак от лицето на Дъмбълдор. Дъмбълдор не гледаше директно към Хари, очите му бяха фиксирани някъде над рамото му, но когато Хари погледна към него, той леко поклати главата си в двете посоки.

Хари промени в последния момент думата:

– Д... не.

– Моля? – попита Фъдж.

– Не – каза отсечено Хари.

– Ти не знаеш защо си тук?

– Не, не знам – отговори Хари.

Фъдж погледна недоверчиво от Хари към професор Умбридж. Хари използва предимството на неговото разсейване, за да улови друг бърз поглед от Дъмбълдор, който едва доловимо кимна и намигна надолу към килима.

– Значи нямаш идея – каза Фъдж с изпълнен със сарказъм глас – защо професор Умбридж те е довела в този кабинет? Не разбираш, че си нарушил училищните правила?

– Училищни правила? – попита Хари – Не.

– Или декрети на Министерството? – попита ядосано Фъдж.

– Не и тези, които са ми известни – каза празно Хари.

Сърцето му биеше все още много бързо. До голяма степен си струваше да изрича всички тези лъжи, само за да види как по лицето на Фъдж избива червенина, но не знаеше как ще се измъкне с тях. Ако някой беше казал на Умбридж за ДА, тогава той, неговият водач трябваше да си стегне багажа още сега.

– Значи за теб е новина – каза Фъдж, сега гласът му трепереше от яд – че нелегалните ученически организации са забранени в това училище?

– Да, новина е – каза Хари, като изобрази на лицето си неподправена изненада.

– Мисля, господин министър – каза с кадифен глас Умбридж зад него – че ще постигнем по-голям прогрес, ако доведем нашият информатор.

– Да, да, направете го – кимна Фъдж и погледна злонамерено към Дъмбълдор докато Умбридж напускаше стаята – Няма нищо по-добро от свидетел, нали, Дъмбълдор?

– Не винаги, Корнелиус – каза тежко Дъмбълдор, като поклати глава.

Няколко минути никой не гледаше към другите, тогава Хари чу вратата да се отваря зад него. Умбридж мина покрай него, като държеше за рамото къдрокосата приятелка на Чо Мариета, която криеше лицето си в ръце.

– Не се страхувай, мила, не се плаши – каза бавно професор Умбридж, като я потупваше по гърба – всичко е наред сега. Ти постъпи правилно. Министърът е много доволен от теб. Той ще каже на майка ти колко добро момиче си била.

– Майката на Мариета, господин министър – добави тя, като

гледаше към Фъдж – е Мадам Ейджкомб от Отдела за Магическо Транспортване, офиса на Летателната Мрежа – както знаете, тя ни помага да контролираме линиите Хогвортс.

– Много добре, много добре! – каза сърдечно Фъдж – Каквата майката, такава дъщерята, да? Ела тук, мила, погледни ме, не се срамувай, нека да чуем какво имаш да ни кажеш!

Когато Мариета вдигна глава, Фъдж изпадна в шок, сякаш е стъпил върху огън. Той изруга и стъпи върху мантията си, която беше започнала да пуши. Мариета изстена и закри очите си с робата си, но никой преди това не беше видял как лицето ѝ беше ужасно обезобразено от червени брадавици, които покриваха бузите и носа ѝ, за да изпишат думата ДОНОСНИК.

– Сега това няма значение, мила – каза нетърпеливо Умбридж – просто махни мантията от устата си и кажи на министъра...

Но Мариета издаде още един ужасен стон и поклати глава обезумяла.

– О, добре, глупачко, аз ще му кажа – изръмжа Умбридж. Тя залепи обратно на лицето си болезнената си усмивка и каза – Добре, господин министър. Госпожица Ейджкомб дойде в моя кабинет и каза, че има нещо, което би искала да ми съобщи. Тя каза, че ако отида в тайната стая на седмия етаж, понякога известна като Стаята на Нуждата, ще намеря нещо в свой интерес. Попитах я за повече подробности и тя призна, че там се провеждат някакви срещи. За нещастие при тези думи, проклятието – тя махна нетърпеливо към белязаното лице на Мариета – започна да действа и когато се погледна в огледалото ми, момичето беше толкова стресирано, че отказа да говори повече.

– Добре – каза Фъдж, като погледна към Мариета с бащински израз – било е много смело от твоя страна, мила, да кажеш на професор Умбридж. Постъпила си правилно. Сега ще ми кажеш ли какво се е случило на тази среща? Каква беше целта ѝ? Кой беше там?

Но Мариета не отговори, тя просто заклати глава с широко отворени и насълзени очи.

– Нямаме ли противозаклинение срещу това? – попита нетърпеливо Фъдж Умбридж, като посочи с жест лицето на Мариета – За да може тя да говори свободно?

– Все още не съм намерила такава – призна Умбридж и Хари почувства гордост от умението на Хърмаяни – Но няма значение, че не иска да говори. Мога да измъкна историята отук.

– Вие ще си спомните, господин министър, че ви изпратих доклад

през октомври, че Потър се е срещал с група ученици в „Главата на свинята“ в Хогсмийд.

– И какво доказателство имате? – сръза я професор Макгоногъл.

– Имам свидетелството на Уили Уедършайнс, Минерва, който по това време е бил в бара. Бил е бинтован, вярно, но слухът му си е останал незасегнат – каза Умбридж самодоволно – Той е чул всяка дума, казана от Потър и веднага дойде в училището да ми съобщи.

– А, ето защо се е измъкнал от историята с тоалетните – каза професор Макгоногъл, като вдигна вежди – Какъв интересен подход в правораздавателната ни система!

– Очебийна корупция! – изръмжа портретът на червендалестият пълничък магьосник на стената зад Дъмбълдор – По мое време министерството не влизаше в сделки с доказани криминални типове, не, сър, не го правеше!

– Благодаря ти, Фортескю, това правят – каза бавно Дъмбълдор.

– Целта на срещите на Потър с тези ученици – продължи професор Умбридж – е да ги убеди да създадат нелегално общество, чиято цел е да изучават заклинания и курсове, което Министерството е намерило за неподходящи за възрастта им...

– Мисля, че тук грешиш, Долорес – каза спокойно Дъмбълдор, оправяйки очилата на носа си.

Хари го погледна. Сега той не виждаше как според Дъмбълдор ще се измъкне от това, ако Уили Уидършайнс наистина беше чул всяка дума на Хари в „Главата на свинята“, просто нямаше спасение.

– Охо – каза Фъдж, като се завъртя на пети – Да, нека чуем поредните врели – некипели, съчинени да отърват от беда Потър! Хайде, Дъмбълдор, хайде... Излъгал ли е Уили Уидършайнс? Да не би в „Главата на свинята“ да се е намирал еднотайният близък на Потър? Или има някакво съвсем просто обяснение като връщане на времето, възкръсване на мъртва майка или двойка невидими диментори?

Пърси Уизли избухна в смях.

– О, много добре, господин министре, много добре!

На Хари му се искаше да го изрита. За голямо свое изумление обаче видя Дъмбълдор да се усмихва кротко.

– Корнелиус, не отричам, напротив, сигурен съм, че Хари е бил в „Главата на свинята“, както и в това, че се е опитвал да обучава ученици в Защита срещу черните изкуства. Просто отбелязвам, че Долорес напълно греши, когато определя тази група като незаконна. Ако си спомняте, забраната на министерският декрет за ученически събирания беше

въведена два дена след срещата на Хари в Хогсмийд. Така че в „Главата на свинята“ той не е нарушил никакви правила.

Пърси изглеждаше като ударен в лицето с нещо много тежко. Фъдж безпомощно застина с отворена уста.

Първа се съвзе Умбридж.

– Така е, директоре – каза тя, като се усмихваше сладко – но сега са минали вече шест месеца от прочитането на Образователен декрет номер Двадесет и четири. Ако първата среща не е била незаконна, всички други след нея очевидно са.

– Добре – каза Дъмбълдор, като я погледна с учтив интерес – те наистина биха могли да са, ако те бяха продължили след влизането на декрета в сила. Имате ли доказателство, че тези срещи са продължили?

Докато Дъмбълдор говореше, Хари чу шумолене зад себе си, Кингсли Шакълболт шепнеше нещо. Беше сигурен, че усеща отстрани нещо нежно като крила на птица, но като погледна надолу не видя нищо.

– Доказателство? – попита Умбридж със същата широка жабешка усмивка – Изглежда не сте слушали, Дъмбълдор. Защо мислите, че е тук госпожица Ейджкомб?

– О, значи тя може да ни каже със сигурност, че 6 месеца са се провеждали такива срещи? – каза Дъмбълдор като повдигна вежди – Бях останал с впечатление, че тя просто е докладвала за сбирка тази нощ.

– Госпожице Ейджкомб – каза веднага Дъмбълдор – кажете ни колко време са се провеждали тези срещи, мила. Можете просто да кимнете или да поклатите глава, сигурна съм, че това няма да ре – активира проклятието.

Всеки в стаята гледаше към лицето на Мариета. Само очите ѝ се виждаха между робите и къдравата коса. Може би беше отражение от светлината, но очите ѝ изглеждаха странно празни. И тогава, за изумление на Хари, Мариета поклати глава.

Умбридж погледна към Фъдж и след това към Мариета.

– Не мисля, че разбрахте въпроса, нали, мила? Попитах ви дали тези срещи са се провеждали в течение на шест месеца.

Отново Мариета поклати глава.

– Какво искате да кажете с поклащането на главата, мила? – попита с изпитателен глас професор Умбридж.

– Смятам, че значението ѝ беше достатъчно ясно – каза рязко професор Макгоногъл – не е имало тайни срещи, така ли, госпожице Ейджкомб?

Мариета кимна.

– Но тази нощ имаше среща! – каза бясно Умбридж – Имаше среща, госпожице Ейджкомб, вие ми го казахте, в Стаята на Нуждата! И Потър е водачът, Потър го е организирал, Потър – защо клатиш главата си, момиче?

– Добре, когато човек обикновено клати глава – каза студено професор Макгоногъл – това означава „не“. Освен ако госпожица Ейджкомб не използва неизвестен за хората език.

Професор Умбридж хвана Мариета, застана с лице с нея и започна да я раздрусва много силно. Няколко минути по-късно Дъмбълдор се изправи с вдигната пръчка, Кингсли застана нащрек и Умбридж пусна Мариета, като размахваше ръце във въздуха.

– Няма да ви позволя да малтретирате учениците ми, Долорес – каза Дъмбълдор и за първи път изглеждаше ядосан.

– Вие искате да се успокоите, Мадам Умбридж – каза Кингсли с дълбокия си бавен глас – Не бихте искала да си навлечете неприятности.

– Не – каза задъхано Умбридж, като погледна внушителната фигура на Кингсли – Искам да кажа – да – прав – сте – Шакълболт – аз – аз – се – samozабравих.

Мариета все още стоеше там, където я беше пушила Умбридж. Тя не изглеждаше обезпокоена нито от нападението на Умбридж, нито от освобождаването ѝ. Все още стоеше със същите празни очи и гледаше някъде далеч над главата си.

Внезапно подозрение, свързано с шепота на Кингсли и нещото, което бе усетил около себе си, изпълни ума на Хари.

– Долорес – каза Фъдж с намерение да приключи всичко веднъж завинаги – срещата тази вечер, единствената, която знаем, че наистина се е състояла...

– Да – каза Умбридж – да... добре, госпожица Ейджкомб дойде в кабинета ми и отидох веднага на седмия етаж, придружена от няколко ученици, на които наистина може да се вярва и хванах този зачервен от бързане. Изглежда са били предупредени за моето пристигане, защото когато стигнахме на седмия етаж, тичаха във всички посоки. Няма значение така или иначе. Имам имената им тук, госпожица Паркинсън изтича в Стаята на Нуждата, за да провери дали са оставили нещо в бързината. Нуждаехме се от доказателство и стаята го осигури.

И за ужас на Хари, тя извади от джоба си списъка с имена и го връчи на Фъдж.

– В момента, в който видях отгоре името на Потър, знаех с какво си

имаме работа – каза бавно.

– Отлично – каза Фъдж, усмивка разцъфна по лицето му – отлично, Долорес. И...

Той погледна към Дъмбълдор, който беше застанал встрани на Мариета, ръката му с пръчката се отпусна.

– Виждате ли как са се кръстили? – попита спокойно Фъдж – Армията на Дъмбълдор.

Дъмбълдор взе парчето пергамент от Фъдж. Той погледна към списъка с почерка на Хърмаяни и за момент изглеждаше неспособен да говори. След това погледна, усмихвайки се.

– Добре, играта приключи – каза просто – Ще искате ли писмено обяснение от мен, Корнелиус – или някакво показание относно с тези свидетелства?

Хари видя разменените погледи между Кингсли и професор Макгоногъл. И на двете лица имаше страх. Той не разбираше какво става, нито какво беше направил Фъдж.

– Показание? – каза бавно Фъдж – Защо... няма да...?

– Армията на Дъмбълдор, Корнелиус – каза все още усмихвайки се Дъмбълдор и размахна списъка с имената пред лицето на Фъдж – Не армията на Потър. Армията на Дъмбълдор.

– Но... но...

Лицето на Фъдж пламна. Той направи ужасен крачка назад, изкрещя и отново отскочи като опарен от огън.

– Вие? – прошепна той, като се загърна в мантията.

– Точно така – каза приветливо Дъмбълдор.

– Вие сте организирил това?

– Да, направих го – отговори Дъмбълдор.

– Вие сте набирали тези ученици... за своя армия?

– Днес трябваше да е първата сбирка – кимна Дъмбълдор – Просто за да видя дали са готови да ме последват. Разбира се, виждам, че е било грешка да покания госпожица Ейджкомб.

Мариета кимна. Фъдж погледна от нея към Дъмбълдор, гърдите му се повдигаха.

– Тогава вие сте действали срещу мен! – извика той.

– Точно така – каза бодро Дъмбълдор.

– НЕ! – извика Хари.

Кингсли му хвърли светкавичен предупредителен поглед. Професор Макгоногъл драматично разшири очи, но Хари знаеше какво прави Дъмбълдор и не можеше да го позволи.

– Не... Професор Дъмбълдор!

– Успокой се, Хари, или се боя, че ще трябва да напуснеш кабинета ми – каза спокойно Дъмбълдор.

– Да, млъкни, Потър – излая Фъдж, който все още наблюдаваше Дъмбълдор със смес от ужас и задоволство – Добре, добре, добре... дойдох тази нощ да изключа Потър, но вместо това...

– Вместо това ще арестувате мен – усмихна се Дъмбълдор – То е като да загубиш кнут и да спечелиш галеон, нали?

– Уизли! – извика Фъдж с триумфално задоволство – Уизли, запишахте ли всичко, всичко което каза, признанието му?

– Да, сър, така мисля, сър! – каза нетърпеливо Пърси, чийто нос беше изцапан с мастило.

– Особено това, че се е опитал да създаде армия срещу министерството, с която да ме дестабилизира?

– Разбира се, сър, направих го! – каза Пърси, като радостно преглеждаше бележките си.

– Много добре тогава – засия Фъдж – съставете дубликати, Уизли, и изпратете веднага копие до Пророчески вестни. Ако изпратим бърза сова, ще хванем утринното издание! – Пърси излезе от стаята и затвори вратата зад себе си. Фъдж отново се обърна към Дъмбълдор – Сега ще бъдете ескортиран до Министерството, където ще бъдете разпитан и ще изчакате присъдата си в Азкабан.

– Ах – каза кротко Дъмбълдор – да, мисля, че трябва да отстраним тази малка пречка.

– Пречка? – попита все още изпълнения с радост с Фъдж – Не виждам пречки, Дъмбълдор.

– Добре – каза извинително Дъмбълдор – боя се, че трябва да го направя.

– О, наистина ли?

– Да... може би сте останали със заблудата, че аз ще... как беше думата... ще тръгна спокойно. Боя се, че няма да тръгна кротко, Корнелиус. Нямам никакво намерение да ходя в Азкабан. Мога да избягам оттам, разбира се, но е загуба на време и откровено казано, имам да върша други неща.

Лицето на Умбридж стана още по-червено, изглеждаше като залята с вряла вода. Фъдж се втренчи в Дъмбълдор с напълно оглупяло изражение, беше зашеметен и не можеше да повярва на това, което се случваше. Той издаде кратък шум, после погледна към Кингсли и мъжа с късата сива коса, който единствен в стаята беше останал мълчалив през

цялото време. Последният кимна към Фъдж и се премести малко напред. Хари видя почти небрежно отпуснатата ръка в джоба му.

– Не бъдете глупак, Даулиш – каза любезно Дъмбълдор – Сигурен съм, че сте отличен аврор, спомням си, че получихте „Отличен“ на всичките си ТРИТОН-и, но ако се опитате... ъ-ъ-ъ... да ме вземете насилва, ще трябва да ви нараня.

Мъжът на име Даулиш примигна доста глупаво. Той погледна отново към Фъдж с надеждата да получи указание какво да прави.

– Е – усмихна се подигравателно Фъдж, като дойде на себе си – имате намерение да се биете сам срещу Даулиш, Шакълболт, мен и Долорес, така ли, Дъмбълдор?

– Брада на Мерлин, не – каза усмихнато Дъмбълдор – не и докато не бъдете толкова глупави да ме насилвате.

Струя от сребриста светлина проблесна из стаята, чу се гръм от оръжие и подът затрепери, нечия ръка сграбчи врата на Хари и го принуди да легне не пода, в следващия момент светлината изгасна, някои от портретите изкрещяха, Фоукс издаде пронизителен звук и облак прах изпълни въздуха. Кашляйки в прахта, Хари видя тъмна фигура да пада на земята, чу се писък, трясък и някой извика „Не!“, след което се чу звук от строшено стъкло, стъпки, ръмжене и... тишина.

Хари се обърна да види кой наполовина беше паднал върху него и видя професор Макгоногъл отстрани, тя беше бутнала на пода него и Мариета. Във въздуха все още имаше леки облаци прах. Като се задъхваше леко, Хари видя много висока фигура да се движи към тях.

– Добре ли сте всички? – попита Дъмбълдор.

– Да! – отговори професор Макгоногъл, като стана и помогна на Хари и Мариета да се изправят.

Прахта се изчисти. Разрушенията в кабинета станаха видими. Бюрото на Дъмбълдор беше преобърнато, дългите маси бяха паднали на пода, сребърните инструменти бяха на парчета. Фъдж, Умбридж, Кингсли и Даулиш лежаха неподвижни на пода. Фениксът Фоукс кръжеше около тях, като пееше бавно.

– За нещастие трябваше да зашеметя и Кингсли или щеше да изглежда много подозрително – каза тихо Дъмбълдор – Реагира изключително бързо, като пренастрои паметта на госпожица Ейджкомб – благодарете му от мен, Минерва.

– Сега, те всички ще се събудят много скоро и ще бъде по-добре да знаят, че не сме имали време да общуваме, трябва да се държите така, сякаш нищо не се е случило – те няма да си спомнят как са паднали на

земята.

– Къде ще отидете, Дъмбълдор? – прошепна професор Макгоногъл – Гримо Плейс?

– О, не – каза с лукава усмивка Дъмбълдор – Не се каня да се крия. Фъдж скоро ще пожелае никога да не ме е измъквал от Хогуортс, обещавам ви.

– Професор Дъмбълдор... – започна Хари.

Той не знаеше какво да каже първо, колко съжالياва че е организи-
рал ДА и е причинил всички тези неприятности, или колко ужасно се
чувства, че Дъмбълдор се е пожертвал за да го спаси от изключване? Но
Дъмбълдор го спря преди да е казал каквото и да е било.

– Чуй ме, Хари – каза той бързо – Трябва да учиш Преграждането
толкова усърдно, колкото можеш, разбираш ли ме? Направи всичко, ко-
ето ти казва професор Снейп и го упражнявай редовно всяка вечер пре-
ди да заспиш, за да затвориш ума си за лошите сънища, скоро ще разбе-
реш защо, но ми обещавай...

Мъжът наречен Даулиш се размърда. Дъмбълдор хвана Хари за
китката.

– Помни... затвори си ума.

Но когато пръстите на Дъмбълдор докоснаха кожата на Хари, беле-
гът отново започна да го боли и почувства същото ужасяващо змийско
желание да нападне Дъмбълдор, да го ухапе, да го нарани...

– ... ще разбереш – прошепна Дъмбълдор.

Фоукс обиколи стаята и слезе ниско към него. Дъмбълдор пусна
Хари, вдигна ръка и докосна дългата златна опашка на феникса. Появи
се пламък светлина и двамата изчезнаха.

– Къде е той? – изкрещя Фъдж, като се изправи от пода – Къде е
той?

– Не знам! – извика Кингсли, като също стана.

– Но той не може да се магипортира! – извика и Умбридж – Не мо-
же да го направите от училището.

– Стълбите! – извика Даулиш и се спусна към вратата, отвори я и
изчезна следван от Кингсли и Умбридж. Фъдж се притесни, след това
бавно стъпи на крака и започна да бърше прахта от себе си. Настъпи
дълга и мъчителна тишина.

– Добре, Минерва – каза гадно Фъдж, като изтупваше ризата си –
Боя се, че това е краят на вашия приятел Дъмбълдор.

– Така ли мислите? – попита презрително Макгоногъл.

Фъдж изглежда не я беше чул. Той се разхождаше из кабинета.

Няколко от портретите му дюдюкаха, един или двама му показваха неприлични жестове с ръка.

– По-добре да изпратите тези двамата в леглото – каза Фъдж, като се обърна към професор Макгоногъл и кимна към Хари и Мариета.

Професор Макгоногъл не каза нищо, но тръгна с Хари и Мариета към вратата. Когато вратата се затвори зад тях, Хари чу гласа на Файнеас Нигелу.

– Знаете ли, министре, в много неща не съм съгласен с Дъмбълдор, но не можете да отречете, че има стил...

Глава 28. Най-лошият спомен на Снейп

ПО ЗАПОВЕД НА МИНИСТЕРСТВО НА МАГИЯТА

Долорес Джейн Умбридж, Висш инквизитор е поставена на мястото на Албус Дъмбълдор като директор на училището за магьосници и вещици Хогвортс.

Настоящото е съгласно Образователен декрет номер 28

Подпис: Корнелиус Осуалд Фъдж, Министър на магията

Заповедта беше разлепена из цялото училище през нощта без други обяснения, но всеки в замъка вече знаеше как сам човек се беше измъкнал срещу двама аврори, Висшия инквизитор, Министъра на магията и неговия младши секретар. Нямаше значение къде е бил Хари, основната тема за разговор беше отлитането на Дъмбълдор и някои детайли се украсяваха при преразказа /Хари чу как една второкурсничка уверяваше друга как сега Фъдж лежи в „Свети Мънго“ с тиква вместо глава/, но беше изненадващо колко точна е останалата част на информацията. Всеки знаеше например, че Хари и Мариета бяха единствените ученици свидетели на сцената в кабинета на Дъмбълдор и тъй като Мариета беше в болничното крило, Хари беше затрупан от въпроси да даде информация от първа ръка.

– Дъмбълдор ще се върне скоро – каза доверително Ърни Макмилън на връщане от билкология, след като изслуша разказа на Хари – Те не можах да го изгонят на втората ни година, няма да успеят и сега. Дебелият монах ми каза... – той понижи глас заговорнически, така че Хари, Рон и Хърмаяни трябваше да се приближат до него за да го чуят – че тази Умбридж се е опитала да се върне в кабинета му, след като са претърсили целия замък и околността за него. Не е могла да мине през водливника. Кабинетът на директора се е запечатал от само себе си срещу нея – изхихика Ърни – Имало е едно малко гневно избухване...

– О, според мен това отдавна й беше каприз, да се настани в директорския кабинет – каза яростно Хърмаяни, докато вървяха по каменните стълби към преддверието – Да господарства над останалите учители, тази тъпа, смахната, гадна, стара...

– Сега наистина ли искаш да завършиш това изречение, Грейнджър?

Драко Малfoy се подаваше от вратата, плътно следван от Краб и

Гойл. Бледото му лице беше изпълнено със задоволство.

– Боя се, че ще трябва да отнема по пет точки от Грифиндор и Хафълпаф – просъска той.

– Само учителите могат да отнемат точки от домовете, Малфой – каза Ърни веднага.

– Не помниш ли, че и ние, префектите можем? – промърмори Рон.

– Аз знам, че префектите не могат, Крал Уизли – надсмя се Малфой. Краб и Гойл се разкикотиха – Но членовете на Инквизиторския отряд...

– На какво? – попита остро Хърмаяни.

– На Инквизиторския отряд, Грейнджър – каза Малфой, като посочи към сребърна буква „И“ върху мантията си под значката си на префект – Избрана група ученици, които са поддръжници на Министерство на магията, подбрани лично от професор Умбридж. Така или иначе, членовете на Инквизиторския отряд имат правото да отнемат точки... затова, Грейнджър, ще отнема пет от теб заради грубости за нашата нова директорка. Макмилън, от теб пет за това, че ми противоречиш. Пет, защото не те харесвам, Потър. Уизли, ризата ти не е изгладена, затова още пет. О, да, забравих, че си мътнород, Грейнджър, затова десет точки и за това.

Рон извади пръчката си, но Хърмаяни бързо му прошепна:

– Недей!

– Бързо схващаш, Грейнджър – въздъхна Малфой – Нова директорка, нови времена... бъдете добри сега, Потти... Крал Уизли...

С висок смях той се отдалечи, следван от Краб и Гойл.

– Той блъфираше – каза Ърни, изглеждаше преbledнял – Не може да му е позволено да отнема точки... това би било лудост... това напълно обезсмисля системата на префектите.

Но Хари, Рон и Хърмаяни се обърнаха автоматично към гигантските часовници на стената зад тях, които отчитаха точките на домовете. Грифиндор и Рейвънклоу бяха наравно сутринта по точки. Когато погледнаха сега, стрелките се придвижиха към по-долната стойност. Всъщност единственият часовник, който изглежда не помръдваше беше този на Слдерин.

– Вече забелязахте, нали? – чу се гласът на Фред.

Той и Джордж току-що бяха се появили на главното стълбище и се бяха присъединили към тях пред часовниците.

– Малфой току-що ни отне около петдесет точки – каза бясно Хари, докато гледаха часовника на Грифиндор.

– Да, Монтегю се опита да го направи с нас по време на закуската – каза Джордж.

– Какво искаш да кажеш с това „опита се“? – попита го бързо Рон.

– Той не успя да изрече всичките си думи – каза Фред – поради факта, че бутнахме главата му в Изчезващия кабинет на първия етаж.

Хърмаяни изглеждаше направо шокирана.

– Но вие се намирате в ужасна беда!

– Не и докато Монтегю се появи отново, а това може да отнеме седмици, тъй като не знаем къде го изпратихме – каза хладно Фред – Така или иначе решихме да не се вълнуваме за това повече дали се забъркваме в неприятности.

– Вълнували ли сте се изобщо някога? – попита Хърмаяни.

– Разбира се – отвърна Джордж – Никога не са ни изключвали, нали?

– Винаги сме знаели кога да не преминем границата – каза Фред.

– Може винаги да сме се движили на ръба на правилата – каза Джордж.

– Но сме спирали навреме – допълни Фред.

– Но сега? – каза колебливо Рон.

– Е, сега. – каза Джордж.

– ... когато Дъмбълдор си отиде... – каза Фред.

– ... не знаем къде е границата... – каза Джордж.

– ... и това е, за да угодим на нашата мила нова директорка – каза Фред.

– Не бива! – прошепна Хърмаяни – Наистина не бива! Тя би намерила добра причина да ви изключи!

– За теб това би имало значение, нали, Хърмаяни? – усмихна й се Фред – Но за нас няма, не бихме искали да оставаме повече тук. Отдавна щяхме да сме навън, ако не беше заради Дъмбълдор. Е, така или иначе – погледна той часовника – време е да започне първа фаза. Отивам в Главната зала за обед, ако бях на ваше място, след като и учителите не могат да направят нищо, вие също не би трябвало да го правите.

– Да направят с какво? – попита загрижено Хърмаяни.

– Ще видите – каза Джордж – Сега бягайте.

Фред и Джордж се обърнаха и изчезнаха в бързащата за вечеря тълпа. Изглеждайки напълно разконцентриран, Ърни промърмори нещо за недовършено домашно по трансфигурация и си тръгна.

– Мисля, че трябва да се махнем оттук, знаете ли – каза нервно Хърмаяни – Просто за всеки случай.

– Да, добре – каза Рон и тримата се придвижиха по стълбите към Главната зала, но Хари просто погледна дневния таван с пухкави бели облаци, когато някой по потупа по рамото и като се обърна, се озова почти нос в нос с пазача Филч. Той отстъпи с няколко крачки назад, Филч остана на разстояние.

– Директорката би искала да те види, Потър – хвърли му злобен поглед Филч.

– Не съм го направил аз – каза глупаво Хари, мислейки за плановете на Фред и Джордж, каквито и да бяха те. Гушата на Филч се затресе от смях.

– Гузна съвест, а? – изхриптя той – Следвай ме.

Хари погледна бързо към Рон и Хърмаяни, които изглеждаха разтревожени. Той последва Филч обратно в преддверието, пълно с гладни ученици.

Филч беше в извънредно добро настроение, той си мърмореше нещо под мустак, докато изкачваха мраморното стълбище. Когато стигнаха до първия етаж, той каза:

– Нещата тук се промениха, Потър.

– Забелязах – каза студено Хари.

– Дааа... казвах през всичките тези години на Дъмбълдор, че е прекалено мек с теб. – изхили се гадно Филч – Вие малки проклетни хлапаци никога нямаше да хвърляте вонящи топчета без да ви нашиbam с камшик, но сега вече имам това право, знаеш ли? След влизането в сила на Образователен декрет номер 29, Потър, ще мога да ви наказвам... и тя помоли министъра да подпише заповед за изгонването на Пийвс... о, нещата при нейното управление са коренно различни...

Умбридж беше успяла да привлече на своя страна Филч, мислеше Хари, и най-лошото е, че знае за единственото му оръжие – Хитроумната карта с всички тайни проходи на училището, която му бяха дали близнаците.

– Стигнахме – каза той, като отново погледна злобно Хари, почука три пъти на вратата на професор Умбридж и тя се отвори – Доведох ви момчето Потър, Мадам.

Кабинетът на Умбридж, толкова познат на Хари от многобройните му наказания беше същият, както обикновено, с изключение на голямата дървена табела закована на бюрото, на която с големи златни букви пишеше ДИРЕКТОР. Неговата Светкавица и Чистометките на Фред и Джордж бяха окачени на стената отзад и заковани с големи железни пирони.

Умбридж седеше зад бюрото, пишейки нещо върху розовия си пергамент, но погледна към тях и се усмихна широко.

– Благодаря ви, Аргус – каза тя сладко.

– Няма защо, Мадам, няма защо – отговори Филч, като се поклонил толкова ниско, колкото ревматизмът му позволяваше и излезе.

– Седни – каза тя кратко, като нарисова във въздуха стол. Хари седна. Тя продължи да пише още няколко минути. Той се загледа в котенцата върху чиниите над главата ѝ, чудейки се какъв нов ужас е приготвила за него.

– Добре, сега – каза тя най-накрая, като остави долу перото си и посочи към бокал пълен с нещо като плодов сок – Какво ще пиеш?

– Какво? – попита Хари, сигурен, че не я е чул.

– Да пиете, господин Потър – усмихна се тя още по-широко – Чай? Кафе? Тиквен сок?

При изричането на всяка напитка, тя размахваше пръчката си и чаша или канче се появяваше пред нея.

– Нищо, благодаря – отвърна Хари.

– Аз искам ти да пиеш нещо с мен – каза тя и гласът ѝ стана опасно сладък – Избери си.

– Добре... чай тогава – каза Хари, като се сви.

Тя ги приготви и добави към своя мляко. След това се разшета около бюрото и се усмихваше със злокобна сладост.

– Ето – каза, като протегна към него чашата – Изпийте го преди да е изстинало. Добре, сега, господин Потър... можем да си поговорим малко за тези стресиращи събития последната нощ.

Той не каза нищо. Тя седна обратно на мястото си и зачака. Когато минаха няколко минути в мълчание, каза весело:

– Но вие не пиете!

Той вдигна чашата до устните си и внезапно отпи. Едно от ужасните цветни котенца зад Умбридж имаше кръгли яркосини очи точно като това на Лудоокия Муди и това напомни на Хари какво ли би казал Муди, ако чуеше, че е пил нещо предложено от доказан враг.

– Какво има? – попита го Умбридж, като го наблюдаваше отблизо – Искате ли захар?

– Не – отвърна Хари.

Той отново допря чашата до устните си и се направи, че отпива, но устата му беше затворена. Усмивката на Умбридж се разшири.

– Добре – прошенна тя – Много добре... Сега. – тя изчака малко – Къде е Албус Дъмбълдор?

– Представа нямам – отвърна Хари незабавно.

– Пийте, пийте – каза тя, все още усмихвайки се – Сега, господин Потър, нека не си играем детински игрички. Знам, че вие знаете къде е отишъл. Вие и Дъмбълдор бяхте в това заедно през цялото време. Обмислете положението си, господин Потър...

– Не знам къде е той – повтори Хари.

Той се направи отново, че пие. Тя го гледаше много отблизо.

– Много добре – каза с недоволно изражение – Тогава може би ще бъдете така любезен да ми кажете за местоположението на Сириус Блек?

Стомахът на Хари се преобърна и ръката му, стиснала чашата едва не я преобърна върху захарницата. Той отново наведе чашата към стиснатите си устни и малко от течността се разля върху мантията му.

– Не знам – каза малко по-бързо.

– Господин Потър – каза Умбридж – нека ви напомня, че аз бях тази, която залови престъпника Блек в камината на Общата стая на Грифиндор. Прекрасно знам, че поддържате връзка, че сте се срещали. Повтарям, господин Потър... къде е Сириус Блек?

– Нямам идея – каза високо Хари – Отдавна нямам вести.

Те се гледаха в очите продължително толкова дълго, че Хари почувства болка в своите. След това Умбридж се изправи.

– Много добре, Потър, ще повярвам на думата ви този път, но ви предупреждавам, зад мен застава Министерството. Летателната мрежа на Хогвортс се контролира и всеки огън в камината се следи, освен, разбира се, моят собствен. Моят Инквизиторски отряд отваря и чете всички писма, изпратени по сова, които влизат и излизат от замъка. И господин Филч проверява всички тайни проходи вътре и вън от Хогвортс. Ако намеря и следа от доказателство...

БУУУМ!

Подът на кабинета потрепери. Умбридж се обърна към всички страни, сякаш търси от бюрото си подкрепа и изглеждаше шокирана.

– КАКВО БЕШЕ...?

Тя погледна към вратата Хари използва възможността, за да изсипе пълната си чаша чай в най-близката ваза с цветя. Можеше да чуе как хората тичаха и крещяха надолу по етажите.

– Върнете се на обед, Потър! – изкрещя Умбридж и излезе от кабинета си с вдигната пръчка. Хари й даде няколко секунди преднина, след това я последва, за да види източника на цялата тая олелия.

Не беше трудно да го намери. Един етаж по-долу сякаш царуваше

бърлога на демони. Някой /и Хари вече имаше идея кой би могъл да го направи/ беше поставил огромна щайга с омагьосани фойерверки.

Зелените и златни змейове кръжаха наоколо и се движеха по коридорите, издавайки високи и пронизителни звуци, шокиращо розови фойерверки с диаметър около пет фута летяха във въздуха, големи ракети със сребърни опашки пръскаха звезди, светкавици избухваха като мини навсякъде. Хари вместо да ги гаси, ги наблюдаваше очарован от пиротехническите им ефекти.

Филч и Умбридж стояха паникьосани, вцепенени от ужас на половината на стълбите. Както видя Хари, едната от фойерверките изглежда реши, че се нуждае от повече поле за маневриране, профуча покрай Умбридж и Филч със зловещо „уииииииииии“. Дватама изкрещяха от ужас, фойерверка се удари в прозореца зад тях и падна на земята. През това време няколко дракона и няколко големи червени прилепа бяха заели предната врата и далечния край на коридора.

– Бързо, Филч, бързо! – пищеше Умбридж – те ще бъдат из цялото училище ако не направим нещо. Вцепени се!

От края на пръчката ѝ излезе червена светлина и удари една от ракетите. Вместо да замръзне обаче, тя експлодира със страхотна сила и се удари в съседната картина, където няколко магьосници играеха карти.

– Не зашеметявай тях, Филч! – извика с пълно гърло ядосаната Умбридж.

– Както кажете, директорке – изпъшка Филч, който повече взривяваше фойерверките, отколкото да ги зашеметява. Той отиде до най-близкия долап, яхна една метла и започна да гони фойерверките към центъра, но само след секунди се строполи от метлата.

Хари беше видял достатъчно, смеейки се, той слезе надолу, изтича до вратата с гоблена малко по-надолу по коридора, където намери Фред и Джордж да се крият зад него, заслушани в писъците на Умбридж и Филч и заливащи се от смях.

– Впечатляващо – каза ухилено Хари – Много впечатляващо... Без проблеми ще извадите от бизнеса доктор Филибъстър.

– Наздраве – прошепна Джордж, ронейки сълзи от смях – Ох, как се надявам следващия път да се опита да ги накара да изчезнат... при всеки такъв опит те се размножават по десет...

Фойерверките продължиха да горят и да избухват през целия следобед, разрушенията бяха из цялото училище. Другите учители не си даваха никакъв зор да ги спрат.

– Скъпи, скъпи – каза сардонично професор Макгоногъл, когато

един от змейовете прелетя покрай нейната класна стая с кръсъци и пламъци – Госпожице Браун, бихте ли изтичали до нашата директорка да я уведомяте, че в класната ни стая е избухнал фойерверк?

Резултатът от всичко това беше, че професор Умбридж прекара първия си ден на директорка тичайки из цялото училище и отговаряйки на повикванията на останалите учители, никой от които не си правеше труда да загаси фойерверките без нейното присъствие. Когато удари последният звънец и те се върнаха в общата стая на Грифиндор, Хари видя с нарастващо задоволство, че размъкнатата и мрачна Умбридж залиташе на излизане от стаята на професор Флитуик.

– Благодаря ви много, професоре – каза професор Флитуик с тънкия си писклив глас – Никога не бих могъл да се справя без вас, не бях сигурен дали имам или нямам тази власт.

Грейнал, той затвори вратата на класната си стая под озъбеното й лице.

Фред и Джордж се превърнаха в герои тази вечер в Общата стая на Грифиндор. Дори Хърмаяни се показа иззад учебниците и ги поздрави.

– Бяха великолепни фойерверки – каза тя възхитено.

– Благодаря – каза изненадан и доволен Джордж – „Дивият Узли огън“. Единственият проблем е, че използвахме всичката си наличност. Сега отново ще трябва да се запасяваме.

– Мисля, че си струваше – каза Фред, който приемаше поръчки от вдигащите връва грифиндорци – Бих искал да поставя името ти в списъка на чакащите, имаш 5 галеона за твоята Основна кутия с пламъци и двадесет за Луксозният Пакет...

Хърмаяни се обърна към масата, където Рон и Хари гледаха към чантите си, надявайки се че домашните ще се напишат от самосебе си.

– О, защо да не прекараме вечерта навън? – каза весело Хърмаяни, когато Узли ракета със сребриста опашка закръжи около прозореца – Най-после, Великденската ваканция започва в петък и дотогава имаме време.

– Ти добре ли си? – зяпна я невярващо Рон.

– Можеш да си сигурен в това – каза Хърмаяни щастливо – знаеш ли... чувствам се малко... бунтарски...

Хари все още чуваше трясъците на фишеците, когато той и Рон след няколко часа отидоха да си легнат и все още облечен видя как искрящ фойерверк прелетя покрай кулата, отчетливо и високо произнасящ думата „ПУУ“.

Той си легна, мръщейки се. Когато свали очилата си, покрай

прозореча прелетя друг фойерверк, изглеждаше като голям облак, красив и загадъчен на фона на тъмното небе. Той се обърна на една страна и си помисли как ли се чувства Умбридж през първия си ден на мястото на Дъмбълдор и как ще реагира Фъдж, когато научи, че училището е прекарало по-голямата част от деня си в пълен хаос. Усмиввайки се на себе си, Хари затвори очи...

Отново вървеше по коридора, водещ към Отдела по Мистериите. Стигна до черната врата... нека се отвори... нека се отвори...

Тя се отвори. Намираше се в кръглата стая с многото врати... той я прекоси, постави ръка върху идентична врата и тя също се отвори.

Сега се намираше в продълговата правоъгълна стая пълна със странни механически ключалки. По стените имаше танцуващи петънца светлина, но той нямаше никакво време... трябваше да продължи...

В края на стаята имаше друга врата... тя също се отвори при докосването му.

Сега беше в слабо осветена стая висока и широка като църква, в която нямаше нищо друго освен редове и редове внушителни лавици... на всяка имаше малки, прашни, кристални сфери... сега сърцето на Хари заби лудо от вълнение... той знаеше къде да отиде... той тичаше, но стъпките му дори не се чуваха в тази странна, пуста стая.

В нея имаше нещо, което той желаше много, много силно...

Нещо, което той искаше... или някой друг искаше...

Белегът му започна да боли.

БАНГ!

Хари се събуди незабавно, сконфузен и ядосан. Тъмната спалня се изпълни със смях.

– Супер! – каза Шеймъс, чийто силует беше срещу прозореча – Мисля, че някой от тези фойерверки е ударил ракета или те са се срещнали, да отидем и да видим!

Хари чу как Рон и Дийн скочиха от леглата, за да видят по-добре. Самият той продължаваше да лежи мълчаливо, докато болката от белега заглъхна и разочарованието изчезна. Почувства как сякаш в последния момент го изпълва прекрасно чувство... беше толкова близо този път.

Блещукащи розови и сребърни крилати свинчета сега прелитаха покрай прозорците на кулата на Грифиндор. Хари лежеше и слушаше въодушевените възклицания на грифиндорците в околните спални. В стомаха си изпита същия спазъм, както по време на урока по Преграждане предишната вечер.

Хари прекара целия следващ ден, като се опасяваше какво ли ще

каже Снейп, ако разбере как е попаднал в Отдела на Мистериите. Беше проникнал в последния сън на Хари. С чувство на вина осъзна, че не беше упражнявал Преграждане от последния им урок, бяха се случили толкова много неща след напускането на Дъмбълдор, беше сигурен, че няма да успее да изпразни ума си дори и да се беше опитал. Той се съмняваше, че Снейп ще приеме това извинение.

Той се опита да се упражнява поне няколко минути по време на уроците, но не се получи. Хърмаяни го попита какво се е случило, докато той се опитваше да изчисти от себе си всякаква мисъл и емоция и най-добрият момент за такива упражнения със сигурност не беше времето, когато учителите задаваха въпроси на класа.

Примирен с най-лошото, той се запъти към кабинета на Снейп след обед. Когато наполовина беше пресякъл преддверието, видя забързалата към него Чо.

– Насам – каза Хари, зарадван, че може да отложи срещата със Снейп и кимна към огромния часовник на Грифиндор, който беше почти празен – Добре ли си? Умбридж не те е разпитвала за ДА, нали?

– О, не – каза припряно Чо – Не, аз само... исках просто да ти кажа... Хари, никога не съм и подозирала, че Мариета ще каже...

– Да, добре – каза неясно Хари. Той би искал Чо да избира приятелките си по-внимателно, беше малка утехата, че Мариета все още се намира в болничното крило и Мадам Помфри не е намерила още ефектно лечение на нейните брадавици.

– Тя наистина е добър човек – каза Чо – Просто направи грешка...

Хари я погледна недоверчиво:

– Добър човек, който просто е направил грешка? Тя предаде всички ни, включително и теб!

– Добре... на всеки може да се случи – каза извинително Чо – Знаеш, че майка ѝ работи в министерството, за нея е наистина трудно...

– Бащата на Рон също работи в министерството! – каза бясно Хари – И както вероятно си забелязала, на неговото лице няма думата доносник...

– Това беше наистина ужасен номер на Хърмаяни Грейнджър! – каза ожесточено Чо – Трябваше да ни каже, че е прокълнала този списък...

– Мисля, че беше брилянтна идея – каза студено Хари. Очите на Чо засвяткаха.

– О, да, забравих – разбира се, ако е било идеята на скъпата Хърмаяни...

– Не започвай да плачеш отново – каза предупредително Хари.

– Не се и каня! – извика тя.

– Добре... добре... – каза той – Имам си достатъчно проблеми за момента.

– Ами върви си ги решавай тогава! – каза бясно Чо, обърна се и си отиде.

Хари слезе по стълбите към подземие на Снейп, като си мислеше колко по-лесно ще е на Снейп да проникне в ума му, ако пристигне ядосан и негодуващ; опита се да не мисли за Чо и Мариета и влезе.

– Закъсня, Потър – каза Снейп студено, когато Хари затвори вратата след себе си.

Снейп стоеше с гръб към Хари, като изтегляше повечето си мисли в Мислоема на Дъмбълдор. Той постави последната сребърна струйка в каменния съд и се обърна с лице към Хари.

– Е – попита го – Упражнява ли се?

– Да – излъга Хари, като гледаше старателно в един от краката на бюрото на Снейп.

– Скоро ще разберем това, нали? – каза лукаво Снейп – Извади пръчката си, Потър.

Хари застана на обичайната си позиция, с лице към Снейп и бюрото между тях. Сърцето му все още биеше разярено, изпълнено с гняв към Чо и със загрижеността колко много Снейп може да извлече от ума му.

– Като преброя до три, тогава – каза лениво Снейп – Едно... две...

Кабинетът на Снейп се отвори и влезе Драко Малфой.

– Професор Снейп, сър... о... съжалявам...

Малфой гледаше с изненада към Хари и Снейп.

– Всичко е наред, Драко – каза Снейп, като свали пръчката си – Потър е тук за допълнителен урок по отвари.

Хари не беше виждал Малфой толкова доволен от момента, в който Умбридж беше отишла да инспектира Хагрид.

– Не знаех – каза той, като хвърли злобен поглед към Хари, който почувства, че лицето му пламва. Щеше да е голям удар да изкрещи истината в лицето на Малфой или дори... още по-добре, да го удари с някое проклятие.

– Добре, Драко, какво има? – попита Снейп.

– Професор Умбридж, сър, има нужда от помощта ви – каза Малфой – Намерили са Монтегю, сър, напъхан е в тоалетната на четвъртия етаж.

– Как се е озовал там? – попита Снейп.
– Не знам, сър, но е доста сконфузен.
– Много добре, много добре, Потър – каза Снейп – ще продължим урока си утре вечер.

Той се обърна и излезе от кабинета си. Малфой се изхили „Допълнителни Отвари“ към Хари зад гърба на Снейп, преди да го последва.

Хари прибра пръчката в мантията си и се приготви да напусне стаята. Най-малкото имаше още 24 часа да се упражнява, чувстваше се благодарен за спасителната вратичка, независимо че Малфой щеше да разкаже на цялото училище за допълнителните уроци по отвари.

Беше вече на вратата, когато го видя: сноп трептяща светлина танцуваше в рамките на вратата. Той спря и се загледа, спомни си за нещо... приличаше на светлината, която беше видял последната нощ във втората стая, когато беше в Отдела на Мистериите.

Той се обърна. Светлината идваше от мислоема на бюрото на Снейп. Сребристойното съдържание се надигаше и се отдръпваше. Мислите на Снейп... нещата, които той не бе искал да бъдат видени от Хари, ако Хари бе пробил защитата му.

Хари гледаше към мислоема, любопитството му надделя... какво ли е това, което Снейп толкова би искал да скрие от Хари?

Сребристите светлини се отразяваха на стената... Хари пристъпи с две крачки към бюрото, като мислеше упорито. Дали това не беше информация за Отдела на мистериите?

Хари погледна през рамо, сърцето му сега биеше по-учестено и развълнувано от всякога. Колко ли време щеше да отнеме на Снейп да освободи Монтегю от тоалетната? Щеше ли да се върне веднага в кабинета си или щеше да придружи Монтегю до болничното крило? Може би последното... Монтегю беше капитанът на Слудеринския отбор по квидич, Снейп би искал да е сигурен, че всичко е наред.

Хари направи още няколко крачки към мислоема и застана до него, гледайки в дълбочина. Той се притесни, заслуша се, след това отново извади пръчката си. Кабинетът и коридорът бяха напълно мълчаливи. Той леко разбърка мислоема с върха на пръчката си.

Сребристойното съдържание започна шеметно да се върти. Хари леко се наведе и видя, че повърхността беше станала прозрачна. Намираше се в стая на тавана на която имаше кръгъл прозорец... ако не грешеше, намираше се в Голямата зала.

Дъхът му замъгляваше повърхността с мислите на Снейп... умът му временно го беше напуснал... щеше да е лудост да направи това, от

което бе толкова силно изкушен... той трепереше... Снейп можеше да се върне всеки момент... но Хари мислеше за гнева на Чо или за подигравателното лице на Малfoy... и го обзе безразсъдство.

Той си пое дълбоко въздух и потопа лицето си в повърхността с мислите на Снейп. Веднага подът на кабинета се наклони и Хари потъна в мислоема.

Пропаднаше в студена тъмнина с бясно темпо и тогава...

Стоеше в средата на Голямата зала, но масите на домовете ги нямаше. Вместо тях имаше стотици малки масички, на всяка от които седеше ученик, наведен над парче пергамент. Единственият звук беше на скърцащи пера и на шумолене от изглаждане на пергамент. Явно беше време за изпити.

Струи слънчева светлина идваха от големите прозорци над главите им. Хари внимателно се огледа наоколо. Снейп трябваше да е някъде тук... това беше негов спомен.

Той беше една маса вдясно зад мястото, където беше застанал Хари. Хари погледна. Снейп тийнейджърът имаше блед и мрачен вид. Косата му беше провиснала и мазна, носът му беше почти на инч от пергамента, върху който пишеше. Хари отиде зад гърба на Снейп и прочете заглавието на изпитната му тема: ЗАЩИТА СРЕЩУ ЧЕРНИТЕ ИЗКУСТВА – ОСНОВНО МАГЪСНИЧЕСКО РАВНИЩЕ.

Значи Снейп е бил на петнайсет или шестнайсет, на годините на Хари. Ръката му летеше по пергамента, беше изписал най-малко фут повече от съседите си, почеркът му беше ситен.

„Още пет минути!“

Гласът накара Хари да подскочи. Като се обърна, видя главата на професор Флитуик да се движи между чиновите. Професор Флитуик ми на покрай момче с рошава черна коса... много рошава черна коса...

Хари се обърна толкова бързо, че се удари в чиновите. Той тръгна към тъмнокосото момче и когато се приближи... момчето се изправи, остави перото си върху пергамента и започна да препрочита какво беше написало.

Хари спря пред чина и погледна надолу към петнайсетгодишния си баща.

Вълнението го обзе неистово, той се втрени не греша ли. Очите на Джеймс бяха сиви, носът му беше малко по-дълъг от този на Хари и нямаше белег на челото си, но имаха почти едно и също лице, едни и същи вежди, косата на Джеймс падаше на гърба му по същия начин, както и тази на Хари, ръцете му едва не се докоснаха с тези на Хари.

Джеймс се прозя и отметна косата си. След като хвърли бърз поглед към професор Флитуик, се обърна и се ухили на момчето, което седеше няколко места по-назад.

С друг шок от вълнение Хари видя как Сириус връща усмивката на Джеймс.

Сириус се беше излегнал на стола си безгрижно, като си клатеше краката. Изглеждаше много симпатичен, тъмната му коса закриваше очите му с такава небрежна елегантност, каквато нямаше нито у Джеймс, нито у Хари и момичето на задната маса го гледаше с надежда, че той ще я забележи. И две места отстрани на това момиче... стомахът на Хари отново се сви в приятно чувство... седеше Ремус Лупин. Той изглеждаше доста блед и изтощен /беше ли времето на пълнолуние?/ и беше погълнат от изпита, след като препрочете отговорите си, опря перото на брадичката си, като се мръщеше леко.

Това означаваше, че и Опаш би трябвало да е някъде наоколо... Хари го откри след секунди, малко момче с миша коса и топчест нос. Опаш изглеждаше загрижен, той нервно чупеше пръсти, гледаше към листа си, след което с надежда погледна към листа на съседа си. Хари погледна Опаш, след това Джеймс, който сега драскаше нещо върху парче пергамент. Беше нарисувал снич и сега изписваше буквите Л. Е. Какво ли означаваха те?

– Долу перата, моля! – изписка професор Флитуик – Това се отнася и за теб, Стебинс! Моля, останете по местата си докато събера пергаментите ви. Акцио!

Около стотина пергаментата полетяха във въздуха и в протегнатите ръце на професор Флитуик, като няколко го удариха по лицето и той падна. Няколко човека се разсмяха. Някои от учениците станаха на крака и му помогнаха да се изправи.

– Благодаря... благодаря. – промърмори той – Добре, всички сте свободни да излезете.

Хари погледна баща си, който бързо сгъна рисунката с двете букви Л. Е., изправи се, прибра перото и останалия пергамент в чантата си, метна я на гърба си и изчака Сириус.

Хари се огледа наоколо и забеляза Снейп да минава по късия път напърно между масите към преддверието, все още погълнат от изпита. Той вървеше нервно, подобно на паяк и мазната му коса подскачаше по лицето му.

Няколко разговарящи момичета разделиха Снейп от Джеймс, Сириус и Лупин и Хари трябваше да изгуби от поглед Снейп, за да чуе

разговора между Джеймс и приятелите му.

– Хареса ли ти десети въпрос, Лун? – попита Сириус, докато влизаха в преддверието.

– Хареса ми! – отговори бързо Лупин – Избройте пет признака, по които се разпознава върколака. Страхотен въпрос.

– Всички ли изброи? – попита присмехулно Джеймс.

– Мисля, че да – каза сериозно Лупин, когато минаха през предната врата, нетърпеливи да излязат навън по огрените от слънцето поляни – Първи: той седи на моя стол. Втори: той носи моите дрехи. Трети: казва се Ремус Лупин.

Опаш беше единственият, който не се засмя.

– Посочих формата на зурла, зениците на очите и опашката на кичури – каза той загрижено – но не можах да се сетя какво друго...

– Колко си дебел, Опаш? – попита нетърпеливо Джеймс – Веднъж месечно ще тичаш заедно с върколак...

– По-тихо – помоли го Лупин.

Хари загрижено погледна зад себе си отново. Снейп стоеше наблизо и все още изглеждаше, че чете въпросите от изпита, но това беше негов спомен и Хари беше сигурен, че ако той беше гледал не в земята, а в някоя друга посока – Хари никога не би присъствал на тази среща. За негово огромно облекчение Джеймс и тримата му приятели седнаха на поляната до езерото. Снейп ги последва, все още загледан в пергамента си и очевидно без ясна идея къде отива. Хари му хвърляше по един поглед, но основно гледаше Джеймс и останалите.

– Добре, мисля, че тази тема беше много лесен – чу Хари – Професорът ни каза „Ще се изненадам, ако накрая всички нямате «Издържал»“

– Аз също – каза Джеймс. Той постави ръка в джоба си и извади оттам златен снич.

– Откъде си го взел?

– Откраднах го – каза небрежно Джеймс. Той започна да си играе със сница, подхвърляше го във въздуха и го хващаше, рефлексите му бяха отлични. Опаш го гледаше с благовение.

Те спряха в сянката на същото буково дърво на края на езерото, където Хари, Рон и Хърмаяни веднъж приготвиха домашните си и седнаха долу на тревата. Хари отново погледна през рамо и видя, за свое удоволствие, че Снейп също бе седнал на тревата при едни храсти. Той както винаги беше потънал в своя пергамент за СОВА и Хари се почувства свободен да седне между храстите и бука. Слънцето се отразяваше в

повърхността на езерото, където група момичета, току-що напуснали Голямата зала седяха на брега и пляскаха с крака във водата.

Лупин извади книга и започна да чете. Сириус гледаше към учениците наоколо, изглеждаше високомерен и отегчен, но въпреки това очарователен. Джеймс все още играеше със сница, оставяйки го да кръжи наоколо, почти изплъзващ се, но винаги хващан в последния момент. Всеки път, когато Джеймс направеше някое трудно хващане, Опаш го аплодираше. След пет минути Хари се зачуди защо Джеймс не каже на Опаш да престане, но изглежда Джеймс се наслаждаваше на вниманието. Хари забеляза, че баща му има навика да отмята косата си назад докато наблюдава момичетата във водата.

– Ще прибереш ли това – попита най-накрая Сириус, когато Джеймс направи добро хващане и Опаш отново изръкопляска – преди Опаш да се е подмокрил от вълнение?

Опаш порозовя, но Джеймс се ухили.

– Щом това те отегчава – каза той, прибирайки сница в джоба си. Хари остана с впечатлението, че Сириус е единственият, от когото Джеймс не е получил възхищение.

– Отегчен съм – каза Сириус – Бих искал да е пълнолуние.

– А не трябва – каза мрачно Лупин зад книгата си – Все още имаме трансфигурация и ако сучаеш, можеш да ме изпиташ. Тук... – и му протегна учебника си.

Но Сириус изсумтя пренебрежително:

– Нямам нужда да чета тези глупости, знам ги.

– Това ще те съживи, Меколапчо – каза спокойно Джеймс – Погледнете кой е там.

Сириус обърна глава. Заприлича на хрътка, преследваща заек.

– Отлично! – каза бавно той – Сивиръс!

Снейп отново беше на крака и прибираше пергаментата в чантата си. След това напусна сянката на храстите и прекоси тревата, Джеймс и Сириус станаха.

Лупин и Опаш продължаваха да седят: Лупин все още гледаше книгата си, макар че очите му не се движеха, а гледаха в една точка, Опаш местеше погледа си от Сириус и Джеймс към Снейп с изражение на лакомо очакване.

– Добре ли си, Сивиръс? – попита високо Джеймс.

Снейп реагира толкова бързо, сякаш беше очаквал нападението, като свали чантата си, той пхна ръка в робата си и пръчката му беше наполовина във въздуха, когато Джеймс извика:

– Експелиармус!

Пръчката на Снейп изхвърча във въздуха около дванайсет инча и падна на тревата зад него. Сириус се изсмя.

– Импедимента! – каза той, насочвайки пръчката си към Снейп, който замръзна неподвижен на краката си, докато се протягаше към пръчката си.

Всички ученици наоколо се обърнаха да гледат. Някои от тях станаха и се приближиха. Някои изглеждаха загрижени, други се забавляваха.

Сега Снейп лежеше неподвижен на тревата. Джеймс и Сириус го приближиха с вдигнати пръчки, Джеймс все така поглеждаше през рамо момичетата във водата. Сега Опаш се бе изправил на крака, гледайки алчно и обикаляйки около Лупин, за да вижда по-добре.

– Как мина изпитът, Сивири? – попита Джеймс.

– Наблюдавах го, носът му беше забоден в пергамента – каза лукаво Сириус – Наоколо ще има толкова много мазни петна, че думите няма да могат да се разчетат.

Няколко от наблюдаващите наоколо се разсмяха. Снейп очевидно беше непопулярен. Опаш се изкиска. Снейп се опита да стане, но проклятието все още действаше върху него, лежеше сякаш вързан с невидими въжета.

– Вие... само почакайте – задъха се той, като гледаше към Сириус с израз на най-дълбока омраза – Само почакайте.

– Да почакаме какво? – попита хладно Сириус – Какво ще направиш, Сивири, ще си избършеш носа в нас ли?

Снейп произнесе няколко неразбираеми думи и клетви, но пръчката му беше десет фута встрани и нищо не се получи.

– Измий си устата – каза студено Джеймс – Измивиум!

Веднага от устата на Снейп излязоха няколко розови мехурчета, пяна излизаше от устните му, предизвиквайки гадене.

– ОСТАВЕТЕ ГО НА МИРА!

Джеймс и Сириус погледнаха наоколо. Свободната ръка на Джеймс веднага се стрелна да оправи косата му.

Беше едно от момичетата от езерото. Тя имаше гъста тъмночервена коса, спусната до раменете и блестящи зелени очи – очите на Хари.

Майката на Хари.

– Какво има, Евънс? – попита Джеймс, а гласът му стана по-приветлив, по-плътен и дълбок.

– Оставете го на мира – повтори Лили. Тя гледаше с неодобрение към Джеймс – Какво ви е направил?

– Добре – каза Джеймс, като изглеждаше склонен да обмисли – повече е заради фактът, че го има, ако разбираш, какво искам да кажа...

Много от учениците наоколо се засмяха, включително Сириус и Опаш, но не и Лупин, който все още беше заровен в книгата си, нито пък Лили.

– Мислиш, че си забавен – каза тя студено – Но ти си просто арогантен, биволски дебелокож, Потър. Остави го на мира.

– Ще го направя, ако излезеш с мен, Евънс – каза бързо Джеймс – Хайде... излез с мен и никога няма да вдигна пръчка върху стария Сириус отново.

Зад него зашеметяващото проклетие беше спряло да действа. Снейп започна бавно да се придвижва към пръчката си, плюейки сапунени мехурчета.

– Ако имах избор да изляза с теб или с гигантска сепия, бих избрала сепията – заяви Лили.

– Лош късмет, Обръщус – каза бързо Сириус и се обърна пак към Снейп – Оу!

Но твърде късно, Снейп беше насочил пръчката си директно към Джеймс, избухна светлина и на лицето на Джеймс се появи дълбока рана, опръсквайки цялата му мантия в кръв. Джеймс се завъртя, втори сноп светлина, Снейп се движеше нагоре – надолу във въздуха, мантията му се вдигна над главата му, за да разкрие мършави бледи крака и чифт сивеещи долни гащета.

Много хора наоколо задюдокаха, Сириус, Джеймс и Опаш се заливаха от смях.

Лили, чието бясно изражение за малко се бе заменило от усмивка, каза:

– Свали го долу!

– Разбира се – каза Джеймс и свали пръчката си надолу. Снейп падна на земята. Като оправяше мантията си той бързо се изправи на крака, вдигна пръчката си, но Сириус каза „Петрификус Тоталус“ и Снейп отново падна неподвижен.

– ОСТАВЕТЕ ГО НА МИРА! – извика Лили. Тя бе извадила собствената си пръчка. Джеймс и Сириус я погледнаха предпазливо.

– Ах, Евънс, не ме карай да те прокълна – каза искрено Джеймс.

– Тогава свали проклятието от него!

Джеймс въздъхна дълбоко, след което се обърна към Снейп и промърмори контразаклинение.

– Можеш да си тръгваш – каза той, докато Снейп се олюляваше на

краката си – Имаш късмет, че Евънс е тук, Сивиръс...

– Не се нуждая от помощта на гадни мътнороди като нея!

Лили примигна.

– Добре – каза тя студено – Няма да те безпокоя за в бъдеще. И на твое място бих си изпрала гашетата, Сивиръс.

– Извини се на Евънс! – извика Джеймс, като заканително насочи пръчката си към Снейп.

– Не искам да го караш да ми се извинява – кресна Лили към Джеймс – Ти си толкова лош, колкото и той.

– Какво? – извика Джеймс – Аз НИКОГА не съм те наричал ти – знаеш – каква!

– Среши си косата, защото ако си мислиш, че изглеждаш добре така, сякаш току-що си слязъл от метлата, гонейки тъпия си снич и докато вървиш по коридорите, кълнеш всеки, само защото го можеш, изненада-на съм как метлата ти не е хвърлила тази празна глава, качила се върху нея. ОТВРАЩАВАШ ме.

Тя се обърна и си тръгна.

– Евънс! – извика Джеймс след нея – Хей, ЕВЪНС!

Но тя не се обърна.

– Какво й става? – каза Джеймс и се опита да изглежда, сякаш този въпрос не го засяга особено.

– Ако чета между редовете, бих казал, че тя те нарича самонадеян, друже – каза Сириус.

– Добре – каза Джеймс, който сега изглеждаше вбесен – Добре...

Още един сноп светлина и Снейп още веднъж падна неподвижен на земята.

– Кой иска да свалия на Снейп гашетата?

Но дали Джеймс наистина бе свалил гашетата на Снейп, Хари така и не разбра. Една ръка здраво се беше забила в рамото му. Хари поглед-на наоколо да види кой го държи и видя, изпълнен с ужас, в пълен ръст възрастният Снейп да стои вдясно от него, бял като платно.

– Забавляваш ли се?

Хари почувства как се издига във въздуха, летният ден се изпари, той летеше нагоре в тъмното, ръката на Снейп все още стискаше негова-та. Испита внезапно чувство, че губи представа, докато краката му се удариха в каменния под и се озова отново пред мислоема на бюрото на Снейп, настоящия преподавател на Хари по отвари.

– Е – попита Снейп, като стисна рамото на Хари толкова силно, че то изтръпна – Е... позабавлява ли се, Потър?

– Н... не – каза Хари, като се опита да освободи рамото си.

Беше изплашен: устните на Снейп потрепераха, лицето му беше бяло, зъбите му стиснати.

– Забавен човек беше баща ти, нали? – каза Снейп, като разклащаше Хари толкова силно, че очилата му паднаха на носа.

– Аз... не...

Снейп блъсна Хари и той падна на пода.

– Няма да казваш на никого това, което видя! – изрева Снейп.

– Не – каза Хари и се отдалечи от Снейп колкото можеше.

– Махай се, махай се, не искам повече никога да те виждам в този кабинет!

И докато Хари бързаше нагоре по стълбите, в главата му избухнаха сякаш фишеци. Той дръпна вратата, отвори я и затича по коридора, като спря едва, когато вече имаше три етажа между него и Снейп.

Нямаше желание да се върне в стаята на Грифиндор толкова рано, нито да казва на Рон или Хърмаяни какво беше видял. Това, което караше Хари да се чувства толкова ужасен и нещастен беше, че баща му беше точно толкова арогантен и самонадеян, колкото винаги му беше казал Снейп.

Глава 29. Професионална консултация

– Ама защо не взимаш повече уроци по Преграждане? – каза Хърмаяни мръщейки се.

– Казах ти – измърмори Хари – Снейп мисли, че след като имам вече основата мога да продължа сам.

– Значи вече нямаш странни сънища? – попита Хърмаяни скептично.

– Горещо – долу – каза Хари, без да я гледа.

– Добре де, не мисля, че Снейп трябва да спира докато не си абсолютно сигурен, че можеш да ги контролираш! – каза възмутено Хърмаяни – Хари, мисля, че трябва да отидеш при него и да попиташ.

– Не – каза Хари твърдо – Просто спри, Хърмаяни, ОК?

Беше първия ден от Великденската ваканция и Хърмаяни, както беше обичайно за нея, прекара голяма част от деня рисувайки ревизирани графици за тримата. Хари и Рон я оставиха да го прави тъй като беше по-лесно, отколкото да спорят с нея и във всеки случай графициите биха могли да се окажат полезни.

Рон беше започнал да разбира, че остават само шест седмици до изпитите.

– Ама как може това да те изненадва? – попита Хърмаяни, докато докосваше всяко малко квадратче на графика на Рони с пръчката си и то започваше да свети в различен цвят, в зависимост от предмета.

– Не знам – каза Рон – много неща се случваха.

– Е, ето заповядай – каза тя, подавайки му неговия график – ако го следваш би трябвало да се справиш.

Рон го погледна намръщен, но след това се оживи.

– Оставила си ми по една свободна вечер всяка седмица!

– Това е за тренировките по квидич – каза Хърмаяни.

Усмивката избледня от лицето на Рон.

– И какъв е смисълът? – попита той тъпо-Тази година имаме шанс да спечелим купата по квидич, колкото татко да стане Министър на Магията.

Хърмаяни не отговори, тя гледаше Хари, който се взираше невидящо в отсрещната стена на общата стая, докато Крукшанкс го побутваше по ръката за да го почешат по ушите.

– Какво става, Хари?

– Какво? – каза той бързо – Нищо.

Хари забеляза своето копие на „Теория на Защитната магия“ и се престори, че търси нещо в съдържанието. Крукшанкс се отказа от опитите си и се промъкна към стола на Хърмаяни.

– Видях Чо по-рано – каза Хърмаяни внимателно – Тя също изглеждаше наистина нещастна... вие двамата да не би пак да сте се карали?

– А-а-а, да, карахме се – каза Хари, благодарен за намереното извинение.

– И за какво?

– Тази нейна подла приятелка, Мариета – каза Хари.

– Е, аз не те обвинявам – каза Рон ядосано, настройвайки ревизиращия си график – Ако не беше тя...

Рон се впусна в тирада за Мариета Ейджкомб, която помогна на Хари – всичко, което трябваше да прави е да изглежда ядосан, да кима и да казва „Да“ и „Точно така“, когато Рон си поемаше въздух и можеше да остави мозъка си да се рее свободно, още по нещастен, за това, което видя в мислоема.

Хари почувства, че споменът за това го изяжда от вътре. Той беше толкова сигурен, че родителите му са чудесни хора, че никога не му е било ни най-малко трудно да не вярва на клеветите на Снейп относно характера на баща му. Не бяха ли хора като Хагрид и Сириус казали на Хари колко чудесен е бил баща му? (Е, виж какъв се оказва самият Сириус, каза едно досадно гласче в главата на Хари... и той е също толкова лош, нали?) Да, веднъж беше чул професор Макгоногъл да казва, че баща му и Сириус са били размирниците на училището, но тя ги беше описала като предшественици на близнаците Уизли и Хари не можеше да си представи Фред и Джордж да провесят някого с главата на долу само заради идеята... не и ако наистина не ги харесват... може би Малфой или някой, който наистина го заслужава.

Хари се опита да мисли сякаш Снейп си е заслужавал това, което е изстрадал в ръцете на Джеймс, но не беше ли попитала Лили „Той какво ти направи?“ и не беше ли Джеймс отговорил „Просто факта, че той съществува, ако знаеш какво имам предвид“. Не беше ли Джеймс започнал всичко просто защото Сириус е казал, че му е скучно? Хари си спомни как в Гримо Плейс Лупин каза, че Дъмбълдор го е направил префект с надеждата, че ще може да упражнява някакъв контрол над Джеймс и Сириус... но в мислоема той си седеше и го остави да се случи...

Хари продължи да си напомня, че Лили се беше намесила, неговата

майка беше добра. Да, спомена за изражението на лицето ѝ, докато крещи на Джеймс го разстрои така, както нищо друго, тя ясно показа, че не го харесва и Хари просто не можеше да разбере как в края на краищата са се оженили. Един или два пъти се е чудил дали Джеймс не я е накарал насила...

Близко пет години мисълта за баща му е била извор на успокоение и вдъхновение. Когато някой му казваше, че същия като Джеймс се изпълваше с гордост от вътре. А сега... сега се чувстваше празен и нещастен само при мисълта за него.

Времето стана весело, слънчево и топло през Великденската ваканция, но Хари, заедно с другите петокурсници и седмокурсници, беше затворен вътре, тичайки напред и назад до библиотеката. Хари се преструваше, че лошото му настроение е заради приближаващите изпити и тъй като и другите му съученици от Грифиндор изглеждаха болни от учене, никой не оспори думите му.

– Хари, на теб говоря, чуваш ли ме?

– А?

Той се огледа. Джини Уизли, изглеждайки много отвейна, се беше присъединила към него на масата в библиотеката, където той седеше сам. Беше късна неделна вечер: Хърмаяни се беше прибрала в кулата на Грифиндор за да учи Антични Руни, а Рон имаше тренировка по квидич.

– А-а-а, здрасти – каза Хари, дърпайки книгите към себе си – Как така не си на тренировка?

– Свърши – каза Джини – Рон трябваше да заведе Джек Слопър в болничното крило.

– Защо?

– Ами, не сме сигурни, но мислим, че той сам падна от собствения си удар – Тя въздъхна тежко – Както и да е... един пакет пристигна току що, тъкмо премина новия проверовъчен процес на Умбридж.

Тя повдигна една кутия, опакована в кафява хартия на масата, тя явно беше разопакована и след това безотговорно опакована. Имаше надраскан с червено мастило надпис „Проверен и преминал през Великия Инквизитор на Хогуортс“

– Великденски яйца от мама – каза Джини. Има едно за теб... ето.

Тя му подаде красиво шоколадово яйце, украсено с малки, заледени Снич – ета и според опаковката, съдържащо торбичка Fizzing Whizzbees. Хари го погледна за момент и после, за негов ужас почувства бучка да се надига в гърлото му.

– Добре ли си, Хари? – попита тихо Джини.

– Да, добре съм – каза Хари грубо. Буцата в гърлото му беше болезнена. Той не можеше да разбере защо едно Великденско яйце го кара да се чувства така.

– Напоследък изглеждаш наистина зле – упорстваше Джини – Знаеш ли, сигурна съм, че ако само поговориш с Чо...

– Не с Чо искам да говоря – каза Хари грубо.

– С кого тогава? – попита Джини, гледайки го отблизо.

– Аз...

Той се огледа за да е сигурен, че никой не подслушва. Мадам Пинс беше на няколко реда от тях, подпечатвайки купчина книги за фанатично изглеждащата Хана Абът.

– Бих искал да говоря със Сириус – промърмори той – Но знам, че не мога.

Джини продължи да го гледа замислено. Повече за да има какво да прави, отколкото че му се иска, Хари разопакова Великденското си яйце, отчупи голямо парче и го сложи в устата си.

– Е – каза Джини бавно, взимайки си също малко от яйцето – ако наистина искаш да говориш със Сириус, предполагам, че бихме могли да измислим начин да го направим.

– Да бе! – каза Хари – Докато Умбридж патрулира около огньовете и чете пощата ни?

– Това да израснеш с Фред и Джордж, каза Джини замислено, е че някак си започваш да мислиш, че всичко е възможно, ако си достатъчно хладнокръвен.

Хари я погледна. Може би беше ефект от шоколада, Лупин винаги е поръчвал да се яде шоколад след среща с Диментори, или просто защото най-накрая беше казал на глас желанието, което го изгаряше отвътре цяла седмица, но се почувства обнадежен.

– КАКВО СИ МИСЛИШ ЧЕ ПРАВИШ?

– О, по дяволите – прошепна Джини, скачайки на крака – Забравих – Мадам Пинс идваше към тях, лицето ѝ беше изкривено от яд.

– Шоколад в библиотеката! – изкрещя тя – ВЪн – вън – ВЪН! – И размахвайки пръчката си накара книгите на Хари, чантата и мастилницата му да ги подгонят с Джини извън библиотеката, удряйки ги многократно по главата докато тичаха.

За да им напомнят за важността на предстоящите изпити купчина брошури, листовки и съобщения относно различни магически професии се появиха на табло в кулата на Грифиндор тъкмо преди края на ваканцията, заедно с още едно съобщение на дъската, което гласеше:

Всички петокурсници трябва да се явят на кратка среща с ръководителя на техния дом през първата седмица на летния семестър за да обсъдят бъдещите си професии. Индивидуално насрочените срещи са изброени по-долу.

Хари погледна надолу списъка и откри, че го очакват в офиса на професор Макгоногъл в два и половина в понеделник, което означава че ще пропусне по-голямата част от Пророкуването. Той и другите петокурсници прекараха значителна част от последния уикенд на Великденската ваканция, четейки цялата информация относно професиите, която беше оставена за тях.

– Е, аз не си представям Лечение – каза Рон в последната вечер от ваканцията. Той беше погълнат от брошурата, която носеше емблемата кръстосан кокал и перо на „Св. Мънго“ отпред – Пише, че ти трябва поне „Е“ на ниво СОВА по Отрови, Билкология, Трансфигурация, Заклинания и Защита против черните изкуства. Искам да кажа... по дяволите... не искат много, нали?

– Е, това е много отговорна работа, нали – каза Хърмаяни разсеяно.

Тя се беше съсредоточила върху ярко розово оранжева брошура, със заглавие „ИСКАТЕ ДА РАБОТИТЕ В СФЕРАТА НА МЪГЪЛСКИТЕ ОТНОШЕНИЯ?“

– Не изглежда да ти трябва много квалификации за да работиш с мъгли; всичко, което искат е СОВА в Мъгълската наука: Много по-важен е вашият ентузиазъм, търпение и добро чувство за хумор.

– Ще ти трябва повече от добро чувство за хумор за да се сработиш с моя чичо – каза мрачно Хари – По скоро добро чувство кога да се наведеш – Той беше на половината брошура за магическо банкерство – Чуйте това: Търсите ли предизвикателна кариера, свързана с пътуване, приключение и реални, свързани с опасности и съкровища? Тогава помислете за длъжност в Магическа Банка Гринготс, които в момента набират Разбивачи на проклетия за вълнуващи възможности извън граница... Всъщност изискват Математика, ти можеш да го направиш, Хърмаяни!

– Всъщност не си се представям като банкер – каза Хърмаяни, за дълбочена в „ИМАТЕ ЛИ НЕОБХОДИМИТЕ КАЧЕСТВА ДА ОБУЧАВАТЕ ТРОЛОВЕ ОХРАНИТЕЛИ?“

– Ей – каза един глас в ухото на Хари. Той се огледа. Фред и Джордж бяха дошли да се присъединят към тях.

– Джини ни говори за теб – каза Фред, протягайки крака на масата пред тях и бутайки няколко брошури за длъжности в Министерство на

Магията на земята – Тя каза, че имаш нужда да говориш със Сириус?

– Какво? – каза Хърмаяни остро и ръката ѝ замръзна на половината път, вземайки „НАПРАВЕТЕ УДАР В ОТДЕЛА ЗА МАГИЧЕСКИ ПРОИЗШЕСТВИЯ И КАТАСТРОФИ“

– Даам... – каза Хари, опитвайки се да звучи небрежно – мисля, че би ми харесало.

– Не ставай смешен – каза Хърмаяни, изправяйки се и гледайки го като че не може да повярва на очите си – Докато Умбридж обикаля всички огньовете и претърсва всички сови?

– Е, ние мислим, че можем да избегнем това – каза Джордж, като се протягаше и усмихваше – Просто е въпрос на отклонение. Вие може и да сте забелязали, че през Великденската ваканция бяхме сравнително кротки.

– Питаме се – какъв е смисълът да се разстройва времето за почивка? – продължи Фред – И си отговорихме – няма никакъв смисъл. И разбира се бяхме объркали на хората „ревизията“, което е последното нещо, което сме искали да направим.

Той лицемерно кимна към Хърмаяни. Тя изглеждаше отблъсната от тази съобразителност.

– Но подновяваме дейност от утре – продължи Фред оживено – И ако така и така ще вдигаме врява, защо да не го направим така, че Хари да може да си поговори със Сириус?

– Добре, но все пак – каза Хърмаяни, с физиономия все едно обяснява нещо много просто на някой много глупав – дори ако причините объркване как се предполага, че Хари ще говори с него?

– Офиса на Умбридж – каза Хари тихо.

Той беше мислил по този въпрос предната нощ и не откриваше алтернатива. Самата Умбридж му беше казала, че единственият огън, който не се наблюдава е нейният собствен.

– Ти – да не си – луд? – каза Хърмаяни шепнешком.

Рон беше свалил брошурата си за работа в сферата на Търговия с Култивирани Плесени и гледаше внимателно разговора.

– Не мисля – каза Хари, свивайки се.

– И как първо на първо ще влезнеш там?

Хари беше готов за този въпрос.

– Ножа на Сириус – каза.

– Моля?

– Предната Коледа Сириус ми подари един нож, който отваря всяка ключалка – каза Хари – И дори и да е омагьосала вратата и

„Алохомора“ да не действа, което се обзалагам, че е направила.

– Какво мислиш по въпроса? – Хърмаяни се беше обърнала към Рон, което неудържимо напомни на Хари за изражението на г – жа Уизли към съпруга ѝ при първото посещение на Хари на Гримо Плейс.

– Не знам – каза Рон, изглеждайки притеснен, че са поискали от него да изрази мнение – Ако Хари иска да го направи решението си е негово, нали?

– Говориш като истински приятел и един Уизли – каза Фред, потупвайки Рон силно по гърба – Добре значи. Възнамеряваме да го направим утре, точно след часовете, защото ще има максимум ефект когато всички са по коридорите – Хари, ще го направим някъде в източното крило за да я извадим от собствения ѝ офис, мисля, че бихме могли да ти осигурим да кажем двадесет минути? – каза той, гледайки към Джордж.

– Лесна работа – каза Джордж.

– И какъв вид объркване е това? – попита Рон.

– Ще видиш, малко братче – каза Фред и двамата с Джордж се изправиха отново – Ако се разходиш по коридора на Мазния Грегъри утре около пет часа.

Хари се събуди рано на следващия ден, чувствайки се почти толкова неспокоен, колкото сутринта преди дисциплинарното изслушване в Министерство на Магията. Не само перспективата да влезе в офиса на Умбридж и да използва нейния огън да говори със Сириус го изнервяше, въпреки че това беше достатъчно лошо само по себе си; днес също се случи да е първия път, в който Хари ще бъде в близост до Снейп, от както Снейп го изхвърли от офиса си.

След като полежа в леглото, мислейки за предстоящия ден Хари стана много тихо, отиде до прозореца до леглото на Невил и погледна към наистина великолепната сутрин. Небето беше чисто опалово синьо. Точно срещу него Хари можеш да види извисяващото се буково дърво където веднъж баща му е тормозил Снейп. Не беше сигурен какво би могъл въобще да му каже Сириус, което би реванширало това, което той видя в мислоема, но отчаяно искаше да чуе версията на Сириус за това, което е станало, какви смекчаващи вината обстоятелства факти би могло да има или каквото и да било извинение за поведението на баща му...

Нещо привлече вниманието на Хари, движение на границата на Забранената гора. Хари примига срещу слънцето и видя Хагрид да се подава измежду дърветата. Изглежда куцаше. Докато Хари го гледаше Хагрид се заклатушка към вратата на колибата си и изчезна вътре. Хари продължи да гледа още няколко минути. Хагрид не се появи отново, но

излезе пушек от комина така че той не би могъл да бъде наранен толкова лошо щом е могъл да запали огъня.

Хари се дръпна от прозореца, отиде обратно до леглото си и започна да се облича. С перспективата да влезе в офиса на Умбридж, Хари не очакваше денят да е от спокойните, но не смяташе и почти постоянните опити на Хърмаяни да го разубеди за това, което смяташе да направи в 5 часа.

За първи път тя беше толкова невнимателна към Професор Бинс по История на Магията, колкото бяха Хари и Рон, като поддържаше поток от прошепнати предупреждения, които Хари много се стареше да игнорира.

– ... и ако тя те хване там, освен че ще те изключи, ще се досети че си говорил със Сириус и този път ще те накара да изпиеш Веритасерума и да отговаряш на въпросите ѝ.

– Хърмаяни – каза Рон тихо и възмутено – ще спреш ли да поучаваш Хари и да вземеш да слушаш Бинс или ще трябва сам да си водя бележки?

– Води си бележки, за разнообразие, няма да ти навреди!

Докато стигнат подземията нито Хари нито Рон бяха проговорили на Хърмаяни. Тъй като нямаше кой да я възпира, тя се възползва от тишината за да поддържа непрестанния поток от ужасяващи предупреждения, всичките изречени с разпалено съскане, което накара Шеймъс да изгуби цели пет минути да проверява котела си за течове.

Междувременно Снейп изглежда беше решил да се прави, че Хари е невидим. Хари, разбира се, беше свикнал на тази тактика, тъй като тя беше дано от любимите на чичо Върнън и като цяло беше благодарен, че не трябва да преживява нещо по-лошо. Всъщност, сравнено с това, което по принцип изтърпяваше от Снейп като подигравки и злонамерени забележки, той намираще новия подход за подобрене и беше доволен да открие, че като е оставен на мира той може да приготви Освежителната Отвара сравнително лесно.

В края на урока той пресипа част от отварата в една колба, затвори я и я занесе до бюрото на Снейп за оценяване, чувствайки, че този път може и да получи „Е“

Тъкмо се беше обърнал, когато чу звук като от счупено. Малфой избухна в неударим смях. Хари се завъртя обратно. Отварата му лежеше на земята и Снейп го гледаше със злорадо удоволствие.

– Опс – каза меко – Още една нула тогава, Потър.

Хари беше твърде ядосан за да говори. Той се върна при казана си,

възнамерявайки да напълни още една колба и да накара Снейп да я оцени, но видя, за негов ужас, че остатъкът е изчезнал.

– Съжалявам! – каза Хърмаяни, притискайки с ръце устата си – Наистина съжалявам, Хари. Мислех, че си свършил и затова почистих!

Хари не можеше да се накара да отговори. Когато се чу звънецът той побърза да излезе от подземията без да се обръща назад и се постара да си намери място между Невил и Шеймъс за обяд за да попречи на Хърмаяни да му натяква отново за използването на офиса на Умбридж.

Той беше в толкова лошо настроение по времето, в което стигна до че от време на време Гадаене, че почти беше забравил насрочения час за избор на професия при професор Макгоногъл, като си спомни чак когато Рон го попита защо не е бил в нейния офис. Той се втурна обратно нагоре по стълбите и пристигна почти без въздух, само с няколко минути закъснение.

– Извинете, Професоре – каза пшкайки, докато затваряше вратата – Забравих.

– Няма значение, Потър – каза тя остро, но докато говореше някой друг се промъкна иззад ъгъла. Хари се огледа.

Професор Умбридж седеше там, с бележник на коляното, с натруфено малко жабо около врата и малка, ужасно самодоволна усмивка на лицето.

– Седни, Потър – каза професор Макгоногъл кратко. Ръцете й леко трепереха докато разбъркваше многото брошури, разхвърляни на бюрото й.

Хари седна с гръб към Умбридж и направи всичко възможно да се преструва, че не чува стърженето на перото й по бележника.

– Е, Потър, тази среща е за да говорим за идеите за професионална реализация които имаш и да ти помогне да решиш кои предмети да продължиш да изучаваш през шестата и седмата година – каза професор Макгоногъл – Мислил ли си какво би искал да правиш след като напуснеш Хогуортс?

– Ъ-ъ-ъ... – каза Хари.

Шума от стържещото перо зад него го разсейваше много.

– Да? – Професор Макгоногъл подкани Хари.

– Ами, мислех, може би, да стана Аврор – промърмори Хари.

– Значи ти трябва отлични оценки за това – каза професор Макгоногъл, изваждайки малка, тъмна брошура от купчината на бюрото си и отваряйки я – Изискват минимум пет СОВА и нищо под оценка „Надхвърлени очаквания“, доколкото виждам. Тогава ще трябва да преминеш

през строга серия изпити на характер и дарба в офиса на Аврор. Труден път за кариера, Потър, взимат само най-добрите. Всъщност мисля, че никой не е бил приет последните три години.

В този момент Професор Умбридж се изкашля толкова леко, все едно искаше да види колко тихо може да го направи. Професор Макгоногъл я игнорира.

– Предполагам би искал да знаеш кои предмети ще трябва да изучаваш? – продължи тя с малко по-висок глас от преди.

– Да – каза Хари – Защита против Черните изкуства – предполагам?

– Разбира се, каза професор Макгоногъл остро – Също бих те посъветвала.

Професор Умбридж пак се изкашля, малко по-забележимо този път. Професор Макгоногъл си затвори очите за момент, отвори ги отново и продължи все едно нищо не се е случило.

– Също бих препоръчала и Трансфигурация, защото на Аврорите често им се налага да се трансфигурират или претрансфигурират в работата си. Също съм длъжна да ти кажа сега, Потър, че не приемам ученици в класа си СОВА ако не са постигнали оценка „Оправдани Очаквания“ или по-висока на Обикновено Магьосническо Ниво. Бих казала, че в момента ти си за оценка „Приемлив“, така че трябва добре да поработиш преди изпитите за да имаш шанс да продължиш. След това трябва да преминеш Заклинания, винаги е полезно и Отвари. Да, Потър, Отвари – добави тя с едва забележима усмивка – Отварите и противоотварите са задължителни уроци за Аврорите. И трябва да ти кажа, че професор Снейп абсолютно отказва да приема ученици, които имат оценка, по-ниска от „Изключителен“ на СОВА, така че.

Професор Умбридж се изкашля по най забележимия начин откакто беше дошла.

– Мога ли да ти предложа хапче против кашлицата, Долорес? – рязко попита професор Макгоногъл, без да поглежда към професор Умбридж.

– А, не, много благодаря – каза Умбридж, с толкова омразния на Хари превзет смях – Само се чудих дали бих могла съвсем малко да ви прекъсна, Минерва?

– Опасявам се, че ще го направиш – каза професор Макгоногъл със стиснати зъби.

– Само се чудех дали г – н Потър притежава необходимия темперамент за Аврор? – каза професор Умбридж сладко.

– Така ли? – каза професор Макгоногъл надменно – Е, Потър –

продължи тя, все едно не ги бяха прекъсвали – ако амбицията ти е сериозна, бих те посъветвала здраво да се концентрираш да повишиш оценките си по Трансфигурация и Отвари. Виждам, че професор Флитуик те е оценил между „Приемлив“ и „Оправдани Очаквания“ за последните две години, така че Заклинанията изглеждат приемливи. Колкото до „Защита против черните изкуства“, общо взето оценките ти са били високи, професор Лупин в частност те е научил – сигурна ли си, че не искаш хапчета против кашлица, Долорес?

– Не, няма нужда, благодаря ти, Минерва – усмихна се престорено професор Умбридж, която току що се беше изкашляла възможно най-силно – Само съм загрижена, че може би нямаш последните оценки на Хари по „Защита срещу черните изкуства“ пред теб. Почти съм сигурна, че ти оставих бележка.

– Какво, това нещо? – каза професор Макгоногъл, погнусена, изваждайки лист розов пергамент измежду листата в папката на Хари. Хвърли му един поглед, зениците ѝ едва забележимо се отвориха, след това го върна обратно в папката без коментар.

– Да, както казвах, Потър, професор Лупин мисли, че си показал подчертан интерес към предмета и явно за Аврор.

– Не разбра ли бележката ми, Минерва? – попита професор Умбридж с меден глас, почти забравяйки да кашля.

– Разбира се, че я разбрах – каза професор Макгоногъл, толкова здраво стиснала зъби, че думите излизаха малко заглушени.

– Ами тогава, аз съм объркана... Страхувам се, че не разбирам как можеш да даваш на г – н Потър фалшиви надежди, че.

– Фалшиви надежди? – повтори професор Макгоногъл, все още откъсвайки да погледне професор Умбридж – Той има високи оценки на всички тестове по „Защита срещу черните изкуства“

– Много съжалявам, че трябва да те опровергая, Минерва, но както можеш и сама да видиш от моята бележка, Хари има много ниски резултата на уроците при мен.

– Може би трябва да обясня малко по-ясно – каза професор Макгоногъл, обръщайки се най-после да погледне Умбридж директно в очите – Той е постигнал високи оценки на всички тестове по „Защита срещу черните изкуства“ направени от компетентен учител.

Усмивката на професор Умбридж изчезна внезапно като гръмване на крушка. Тя се облегна назад на стола, обърна лист от тефтера си и започна да драска наистина бързо, изхвъркналите ѝ очи се търкаляха от едната до другата страна. Професор Макгоногъл се обърна към Хари,

тънките ѝ ноздри се бяха разширили, очите ѝ горяха.

– Имаш ли въпроси, Потър?

– Да – каза Хари – Какъв вид тестове за характер и дарба ти прилага Министерството, в случай че имаш достатъчно СОВИ?

– Ще трябва да демонстрираш възможност да реагираш добре на натиск и т.н – каза професор Макгоногъл – постоянство и отдаденост, защото обучението на Аврор отнема повече от три години, без да броим много високите умения по Практическа Защита. Това означава много повече учене дори след като си напуснал училище, така че ако не си подготвен.

– Мисля също, че ще откриеш – каза Умбридж със студен глас – че Министерството гледа и досиетата на тези, които кандидатстват за Аврори. Криминалните им досиета.

– Ако не си подготвен да държиш още повече изпити след Хогуортс би трябвало да се насочиш към друга.

– Което означава, че това момче има шанс да стане Аврор колкото Дъмбълдор има някога да се завърне в това училище.

– Много добър шанс значи – каза професор Макгоногъл.

– Потър има криминално досие – каза високо Умбридж.

– Всички обвинения от Потър бяха свалени – каза Макгоногъл още по-високо.

Професор Умбридж се изправи. Тя беше толкова ниска, че нямаше голяма разлика, но нейния натруфен, превзет маниер беше заместен от голяма ярост, която направи широкото ѝ, провиснало лице да изглежда особено зловещо.

– Потър няма никакви шансове да стане Аврор!

Професор Макгоногъл също се изправи на крака и в нейния случай това беше по впечатляващо движение, тя засенчи професор Умбридж.

– Потър – каза със звънящ тон – аз ще ти помогна да станеш Аврор дори и ако това е последното нещо, което ще направя. Ако трябва да те наблюдавам денонощно ще направя всичко възможно да постигнеш желаните резултати!

– Министърът на Магията никога няма да наема Хари Потър! – каза Умбридж, яростно повишавайки глас.

– Може и да има нов Министър на Магията докато Потър стане готов да се присъедини! – изкрещя професор Макгоногъл.

– Аха! – изпищя професор Умбридж, сочейки с дебелия си пръст към Макгоногъл – Да! Да, да, да! Разбира се! Това искаш, нали, Минерва Макгоногъл? Искаш Корнелиус Фъдж да бъде заменен от Албус

Дъмбълдор! Мислиш, че ти ще бъдеш на моето място, нали Старши заместник министър и директор на училището!

– Ти бълнуваш – каза професор Макгоногъл, изключително презрително – Потър, професионалната консултация приключи.

Хари праметна чантата си през рамо и забърза да излезе от стаята, без да смее да погледне професор Умбридж. По целия коридор можеше да чуе нея и професор Макгоногъл как продължават да крещат една на друга.

Професор Умбридж все още дишаше като че ли току що е пробягала състезание когато влезе за техния урок по Защита срещу черните изкуства този следобед.

– Надявам се, че си премислил това, което смяташ да направиш, Хари – прошепна Хърмаяни в момента, в който отвориха учебниците си на глава тридесет и четири „Без отмъщение и Преговори“ – Умбридж изглежда в наистина лошо настроение вече...

От време на време Умбридж хвърляше гневни погледи към Хари, който държеше главата си надолу, взирайки се в Теория на Защитната Магия, очите му бяха разфокусирани, мислеше...

Само си представяше реакцията на професор Макгоногъл ако го хванат да в офиса на професор Умбридж часове след като му е гласувала доверие... нямаше какво да го спре просто да отиде в Кулата на Грифиндор и да се надява че по някое време следващата лятна ваканция ще има шанс да попита Сириус за сцената, която видя в Мислоема... нищо, освен мисълта, че ще предприеме този разумен начин на действие го накара да се почувства все едно оловна тежест му падна на стомаха... и освен това нещото на Фред и Джордж, чиято размирица беше вече планирана, без да споменаваме ножа, който понастоящем лежеше в училищната му чанта заедно Мантията Невидимка на баща му.

Но все пак си оставаше въпросът „ами ако го хванат“...

– Дъмбълдор се пожертва за да те запази в училището, Хари – прошепна Хърмаяни, вдигайки книгата си за да закрие лицето си от Умбридж – И ако те изхвърлят днес всичко ще е било напрасно!

Той можеше да зарече плана и просто да се научи да живее със спомена за това, което баща му е направил в един летен ден, преди повече то двадесет години...

После си спомни Сириус в огъня в камината горе в Общата стая на Грифиндор...

По-малко приличаш на баща си, отколкото мислех... рискът забавляваше Джеймс...

Но искаше ли да продължава да прилича на баща си?

– Хари, не го прави, моля те не го прави! – каза Хърмаяни с измъчен глас когато би звънеца в края на часа.

Той не отговори, не знаеше какво да направи.

Рон изглеждаше решен да не дава нито мнението си, нито съвети си; не поглеждаше Хари и въпреки това, когато Хърмаяни си отвори устата да се опита да разубеди Хари, той каза с тих глас:

– Дай му почивка, а? Сам може да реши.

Сърцето на Хари биеше много бързо когато напусна класната стая. Беше на половината път по коридора отвън когато чу безпогрешните звуци от размирицата в далечината. Имаше писъци и крясъци, които отекваха някъде над тях; хората, които излизаха от класните стаи около Хари спираха на място и уплашено гледаха към тавана.

Умбридж дойде на бегом от класната стая толкова бързо, колкото късите ѝ крака можеха да я донесат. Изваждайки пръчката си тя забърза към отсрещната посока – сега или никога.

– Хари, моля те! – проплака слабо Хърмаяни.

Но той беше решил, премятайки чантата си по-здраво на рамото си той тръгна да бяга, промушвайки се между учениците, които сега тичаха в обратната посока за да видят за какво беше цялата тази шумотевица в източното крило.

Хари стигна коридора на офиса на Умбридж и го намери празен. Скривайки се зад едни големи доспехи, чийто шлем скърцаше и го наблюдаваше, той отвори чантата си, видя ножа на Сириус и наметна Мантията невидимка. След това бавно и внимателно изпълзя иззад доспехите и продължи по коридора докато не стигна вратата на Умбридж.

Той вкара острието на магическия нож в процепа и го премести внимателно нагоре и надолу, след това го извади. Имаше слабо изсъркане и вратата се отвори. Той се шмугна вътре в офиса, затвори вратата бързо след себе си и се огледа.

Нищо не се движеше освен ужасните котенца, все още в чиниите на стената над конфискуваните метли.

Хари свали мантията си и тръгна към огъня, намери това, от което имаше нужда за секунди, малка кутийка съдържаща блестяща летателна пудра.

Той се наведе пред празната решетка, ръцете му трепереха. Никога не беше правил такова нещо, въпреки че знаеше как би трябвало да работи. Подаде глава в огъня, взе голяма щипка пудра и я пусна върху дърветата подредени прилежно под него. Те избухнаха изведнъж в

зелени пламъци.

– Номер дванадесет, Гримо Плейс! – каза високо и ясно Хари.

Беше едно от най-невероятните преживявания, които той беше имал. Беше пътувал с летателна пудра и преди, разбира се, но тогава цялото му тяло се въртеше ли въртеше в пламъците през мрежата магически камини, която се разпростираше из цялата страна. Този път, коленете му останаха твърдо на студения под на офиса на Умбридж и само главата му прелетя през емералдовия огън...

И тогава, толкова внезапно колкото беше започнало, въртенето спря. Чувствайки се замаян и все едно носеше изключително топъл шал около главата си, Хари отвори очи за да види, че гледа нагоре от кухненската камина към дълга, дървена маса, където един мъж седеше, задълбочен в парче пергамент.

– Сириус?

Мъжът скочи и се огледа. Не беше Сириус, беше Лупин.

– Хари! – каза той, оглеждайки се шокиран – Какво правиш, какво става, наред ли е всичко?

– Да – каза Хари – само се чудех, имам предвид, само ми се искаше да поговоря със Сириус.

– Ще го извикам – каза Лупин, скачайки на крака, все още изглеждащ объркан – той се качи горе да потърси Крийчър, явно пак се крие на тавана...

И Хари видя Лупин как бърза да излезе от кухнята. Сага нищо друго не му оставаше освен да гледа стола и краката на масата. Той се зачуди защо Сириус никога не е споменавал колко неудобно е да се говори от камина; коленете му вече се обаждаха болезнено от дългия контакт с твърдия каменен под на Умбридж.

Лупин се завърна със Сириус на бегом след няколко минути.

– Какво става? – попита бързо Сириус, отмятайки дългата си, тъмна коса от очите си и коленичейки на земята пред огъня, така че той и Хари да бъдат на едно ниво.

Лупин също коленичи, изглеждайки много загрижен и каза:

– Добре ли си? Имаш ли нужда от помощ?

– Не – каза Хари, нищо подобно... само исках да поговоря... за татко.

Те се спогледаха изненадани, но Хари нямаше време да се почувства неудобно или засрамен; коленете му ставаха все по-чувствителни с всяка секунда и той пресметна, че пет минути вече бяха минали от началото на размирицата; Джордж му беше обещал едва двадесет. Затова

той се впусна незабавно в историята, която беше видял в Мислоема.

Когато свърши нито Сириус, нито Лупин проговориха. Тогава Лупин каза тихо:

– Не бих искал да съдиш баща си по това, което си видял там, Хари. Той беше само на петнайсет.

– Аз съм на петнайсет! – каза Хари възбудено.

– Виж, Хари – каза успокояващо Сириус – Джеймс и Снейп се мразеха от момента, в който се погледнаха за първи път, беше едно от онези неща, това можеш да разбереш, нали? Мисля, че Джеймс беше всичко, което Снейп искаше да бъде – беше популярен, беше добър на куидич, добър в почти всичко. А Снейп беше този малък чудак, който беше до уши в Черните Изкуства и Джеймс, както и да ти е изглеждало там, Хари, винаги е мразил Черните Изкуства.

– Да – каза Хари – но той беше нападнал Снейп без причина, само защото... добре де, само защото ти каза, че ти е скучно – завърши той, с нотка на извинение в гласа.

– Не се гордея с това – каза бързо Сириус.

Лупин гледаше отстрани на Сириус и каза:

– Виж, Хари, това, което трябва да разбереш е, че баща ти и Сириус бяха най-добри в училище във всичко, което правеха, всички мислеха, че те са върха и те понякога се поувличаха.

– Имаш предвид, че понякога бяхме малки, арогантни хулиганчета – каза Сириус.

Лупин се усмихна.

– Той продължаваше да си разбърква косата – каза Хари, с болка в гласа.

Сириус и Лупин се засмяха.

– Забравил съм, че имаше такъв навик – каза Сириус разчувстван.

– Играеше ли си със Сница? – попита нетърпеливо Лупин.

– Дааа – каза Хари, гледайки неубедително към Сириус и Лупин просия зареян в спомени – Е... Аз всъщност мислех, че е малко идиот.

– Разбира се, че беше малко идиот! – каза Сириус ободрен – всички бяхме идиоти! Е, Лун не толкова – каза честно, гледайки към Лупин.

Но Лупин поклати глава.

– Казвал ли съм ви някога да оставите Снейп? – каза той – Имал ли съм някога куража да ви кажа, че не сте в ред?

– Е, добре – каза Сириус – караше ни да се срамуваме от себе си понякога... това беше нещо...

– И – каза Хари, решен да каже всичко, което му се въртеше в

главата, докато беше тук – той продължаваше да гледа към момичетата в езерото, надявайки се, че те го гледат!

– Да, той винаги се правеше на глупак когато Лили беше наоколо – каза Сириус, свивайки се – не можеше да спре да се показва, когато беше близо до нея.

– Тя как се е оженила за него? – попита Хари нещастно – Тя го е мразела!

– Не, не го е мразела! – каза Сириус.

– Тя започна да излиза с него през седмата година – каза Лупин.

– След като Джеймс се беше поуспокоил – каза Сириус.

– И спря да тормози хората само за удоволствие – каза Лупин.

– Дори и Снейп? – каза Хари.

– Е – каза Лупин бавно – Снейп беше специален случай. Имам предвид, той никога не пропусна възможност да прокълне Джеймс така че нямаше как да се очаква, че Джеймс да го остави така, нали?

– И майка ми беше съгласна с това?

– Тя не знаеше кой знае колко, да ти кажа истината – каза Сириус – Имам предвид, Джеймс не взимаше Снейп на срещите си с нея и да го тормози пред нея, нали?

Сириус се намръщи на Хари, който все още гледаше неубедено.

– Виж – каза той – баща ти беше най-добрият приятел, който някога съм имал и беше добър човек. Много хора са идиоти на петнайсет. Той го надрасна.

– Да, добре – каза тежко Хари – Просто никога не съм мислел, че ще ми стане жал за Снейп.

– Сега като го спомена – каза Лупин, с лека гънка между веждите – как реагира Снейп като те хвана да гледаш всичко това?

– Каза ми, че никога повече няма да ме учи на Преграждане – каза Хари равнодушно – все едно това е голямо разочаров...

– Той КАКВО? – изкрещя Сириус, карайки Хари да подскочи и устата му се напълни със сажди.

– Сериозно ли говориш, Хари? – каза Лупин бързо – Спря да ти дава уроци?

– Да – каза Хари, изненадан от това, което той определи като преиграване – Но всъщност всичко е наред, мен не ме интересува, даже е облекчение ако трябва да ви кажа ист...

– Идвам там да говоря със Снейп! – каза Сириус твърдо и той даже се изправи, но Лупин го дръпна силно долу отново.

– Ако някой трябва да го каже на Снейп това ще бъде аз – каза той

твърдо – Но Хари, първо ти ще отидеш обратно при Снейп и ще му кажеш, че никакъв начин той не трябва да спира да ти дава уроци – когато Дъмбълдор чуе...

– Не мога да му кажа това, ще ме убие – каза Хари възмутен – Не сте го видели когато излязохме от Мислоема.

– Хари, няма нищо по-важно от това ти да научиш Преграждане! – каза Лупин строго – Разбираш ли ме? НИЦО!

– Добре, добре – каза Хари, напълно смутен и раздразнен – Докато... Ще се опитам да му кажа нещо... но няма да бъде...

Той замълча. Можеше да чуе далечни стъпки.

– Крийчър ли слиза по стълбите?

– Не, каза Сириус, поглеждайки зад себе си – сигурно е някой от твоята страна.

Сърцето на Хари прескочи няколко удара.

– По-добре да вървя – каза той бързо и издърпа главата си обратно от огъня на Гримо Плейс. За момент главата му изглежда се въртеше на главата му и той се намери коленичил пред камината на Умбридж и видя как пламъци примигаха и изчезнаха.

– Бързо, бързо! – той чу хрипящ глас да мърмори точно пред вратата на офиса – А, оставила я е отворена.

Хари се наметна с Мантията Невидимка и тъкмо беше успял да се скрие целия под нея, когато Филч нахълта в офиса.

Той изглеждаше изключително доволен от нещо и си говореше сам възбудено, докато прекосяваше стаята, отвори шкафа на бюрото на Умбридж и започна да ровичка документите вътре.

– „Одобрение за Напердашване“... „Одобрение за Напердашване“... Най-после мога да го направя... години наред им се разминаваше...

Той извади парче пергамент, целуна го и след това се измъкна бързо през вратата, притискайки го към гърдите си.

Хари се изправи на крака и като провери дали си е взел чантата и че Мантията Невидимка го покрива целия, той отвори вратата и побърза да излезе от офиса след Филм, който куцаше напред по-бързо отколкото Хари някога го беше виждал.

Веднъж излязъл от офиса на Умбридж, Хари реши, че е по-безопасно да стане видим отново. Той свали Мантията, прибра я в чантата си и забърза напред.

Силни крясъци се чуваха от Преддверието. Той се затича надолу по мраморните стълби и това, което видя беше все едно цялото училище се

е събрало там.

Беше точно като нощта, в която Трелони беше изгонена. Учениците стояха около стените в голям кръг (Хари забеляза, че някои от тях са покрити със вещество, което много прилича на Stinksap); учители и духове бяха също в тълпата.

Надути измежду останалите зрители седяха членовете на Инквизиторския Отряд, които всички гледаха изключително доволни от себе си и Пийвс, който кръжеше отгоре, се втренчи във Фред и Джордж, които стояха в средата с непогрешимия поглед на двама човека, които току що са били притиснати до стената.

– И така! – каза Умбридж триумфално. Хари осъзна, че тя стоеше само на няколко стъпала от него, още един път гледайки надолу към плякката си – И така, мислите че е забавно да обърнете училищните коридори в тресавище, така ли?

– Доста забавно, да – каза Фред, гледайки към нас без ни най-малък сигнал за страх.

Филч си проправи път по-близо до Умбридж, почти плачещ от щастие.

– Взех документа, Госпожо Директор – каза той, размахвайки парчето пергамент, което Хари току що го беше видял да взима от бюрото й – Имам документа и камшиците чакат... о – о – о, разрешете ми да го направя сега...

– Много добре, Аргус – каза тя – Вие двамата – тя тръгна напред, гледайки към Фред и Джордж – сте на път да научите какво се случва с нарушителите в моето училище.

– Знаете ли какво? – каза Фред – Не мисля така.

Той се обърна към близка си.

– Джордж – каза Фред – мисля, че сме надраснали редовното обучение.

– Да, и аз така се чувствам напоследък – каза Джордж леко.

– Време е да изпитаме талантите си в реалния свят, не мислиш ли? – попита Фред.

– Определено – каза Джордж.

И преди Умбридж да успее да каже и дума, те вдигнаха пръчките си и казаха заедно „Акцио метли!“

Хари чу силно счупване някъде далече. Гледайки наляво той се наведе точно навреме. Метлите на Фред и Джордж, едната все още влачеща тежката верига и железния ключ, с които Умбридж ги беше заковала за стената, се носеха по коридора към своите притежатели; те се

завъртяха наляво, полетяха надолу по стълбите и спряха рязко пред близнаците, веригата тракаше шумно по каменния под.

– Няма да се виждаме – каза Фред на професор Умбридж, премятайки крака си през метлата си.

– Да – а, не се притеснявайте да поддържате връзка – каза Джордж, яхвайки своята.

Фред погледна наоколо към събраните ученици, към притихналата, вираща се тъппа.

– Ако някой иска да си купи Портативно Тресавище, което беше демонстрирано горе, да заповяда на ул. Диагон – али, номер двадесет и три – Магическите Шеги на Уизли – каза той със силен глас – Нашите нови помещения!

– Специални намаления за ученици на Хогвортс, които се закълнат, че ще използват нашите продукти за да се отърват от този стар прилеп – добави Джордж, сочейки професор Умбридж.

– СПРЕТЕ ГИ! – изкрещя Умбридж, но беше твърде късно. Докато Инквизиторския отряд се приближаваше, Фред и Джордж изритаха вратата, изстрелвайки се на петнайсет стъпки във въздуха, железния ключ се люлееше опасно отдолу. Фред погледна през залата към полтъргайста, който кръжеше на неговото ниво над тълпата.

– Направи го ад за нея вместо нас, Пийвс.

И Пийвс, когото Хари никога не беше виждал да приема заповеди от ученик преди, махна камбановидната си шапка и я размахва в поздрав докато Фред и Джордж излитаха сред възбудени аплодисменти от учениците долу и ускориха през отворената предна врата към възхитителния залез.

Глава 30. Грауп

Историята за бягството на Фред и Джордж на свобода се преразказваше толкова често през следващите няколко дни, че за Хари беше ясно, че скоро тя ще стане хогуортска легенда: само след седмица дори очевидците бяха вече наполовина убедени, че са видели как близнаците са пикирали на метлите си, бомбардирайки Умбридж с торови бомбички, преди да изхвърчат през вратите. Непосредствено след заминаването им се чуваха много гласове, зовящи да се последва техният пример. Хари често чуваше ученици да казват такива неща като: „Честно казано, понякога просто ми се ще да скоча на метлата си и да се махна от това място“ или „Още един такъв урок и ще направя като Уизли“.

Фред и Джордж се бяха погрижили никой да не ги забрави твърде скоро. Например не бяха оставили указания, как да се махне блатото, наводняващо коридора на петия етаж от източното крило. Умбридж и Филч бяха забелязани да опитват различни начини да го премахнат, но без успех. Накрая мястото бе заградено с възжета и на яростно скърцащия със зъби Филч бе дадена задачата да превозва през него с плоскодънна лодка учениците до класните им стаи. Хари беше сигурен, че учители като Макгоногъл или Флитуик биха могли да премахнат блатото за миг, но както и в случая с лудите фойерверки на Фред и Джордж, те изглежда предпочитаха да гледат, как Умбридж се мъчи.

Освен това, във вратата на кабинета на Умбридж имаше две големи дупки с формата на метли, които „Чистометките“ на Фред и Джордж бяха пробили, за да се върнат при собствениците си. Филч постави нова врата и замъкна „Светкавицата“ на Хари в подземията, където според слуховете Умбридж бе поставила въоръжен трол от охраната да я пази. Нейните неприятности обаче далеч не бяха свършили.

Вдъхновени от примера на Фред и Джордж, голям брой ученици сега се състезаваха за вакантните места на Главни пакостници. Напук на новата врата, някой се бе изхитрил да пусне един душко в кабинета на Умбридж и той бързо го бе опустошил, търсейки блестящи неща; беше скочил върху Умбридж, когато тя бе влязла, и се бе опитал да отгризе пръстените от дебелите и къси пръсти. Толкова често се хвърляха торови бомбички и смърдящи сачми, че за учениците стана нова мода да си правят заклинанието за балоноглавие, преди да излязат от час, това им осигуряваше запас от чист въздух, макар и да им придаваше странен вид

с обърнатите златисти глобуси върху главите им.

Филч бродеше по коридорите с готов конски камшик в ръце, жадуващ да хване нарушители, но затруднението бе в това, че сега, когато те бяха толкова много, той никога не знаеше, накъде да тръгне. Инквизиторският отряд се опитваше да му помага, но на членовете му постоянно се случваха странни неща. Уорингтън от отбора на „Слидерин“ по куидич постъпи в болничното крило с ужасна кожна болест, която го караше да изглежда като посипан с мюзли, Панси Паркинсън, за голяма радост на Хърмаяни, пропусна на следващия ден всички часове, тъй като и бяха пораснали еленови рога.

Междувременно стана ясно, колко много закуски бяха успели да продадат Фред и Джордж, преди да напуснат Хогоуртс. Само да влезеше Умбридж в час, и събраните там ученици започваха да припадат, да повръщат, да ги втриса застрашително или пък да леят кръви и от двете си ноздри. Крещейки от ярост и безпомощност, тя се опитваше да проследи тайнствените симптоми до източника им, обаче учениците упорито и заявяваха, че страдат от „умбриджит“. След като наказа със задържане четири последователни класа и не успя да разкрие тайната им, тя бе принудена да се предаде и да позволи на кръвящите, припадащи, потящи се и повръщащи ученици да напускат на цели тълпи часовете и.

Но дори потребителите на Закусчиците не биха могли да се мерят с Пийвс, този цар на хаоса, който изглежда бе взел прощалните думи на Фред твърде присърце. Той се носеше с безумен кикот из училището, преобръщайки маси, изхвърчайки от черните дъски, прекатурвайки статуи и вази, на два пъти заключи Госпожа Норис в някакви доспехи, откъдето тя, мяучейки високо, бе спасена от разярения пазач. Пийвс трошеше фенерите и духаше свещите, жонглираше със запалени факли над главите на пиращите ученици, караше спретнато подредените купчинки пергамент да падат в огнищата или през прозорците, наводни втория етаж, когато отвори всички кранове в баните, пусна на закуска торба с тарантули наред Голямата зала, а когато си позволише малко одих, летеше по цели часове след Умбридж и я освиркваше гръмко всеки път, когато тя си отвореше устата.

Изглежда никой от персонала освен Филч не си мръдваше пръста да и помогне. Нещо повече, седмица след заминаването на Фред и Джордж Хари видя професор Макгоногъл да минава точно покрай Пийвс, който настойчиво се мъчеше да откачи един кристален полилей, и би могъл да се закълне, че я чу как каза на полтъргайста под носа си: „Развива се на другата посока“.

Като капак на всичко, Монтегю все още не беше се възстановил от пребиваването си в тоалетната, оставаше объркан и дезориентиран и родителите му бяха забелязани във вторник сутринта да крачат към входната врата с извънредно сърдит вид.

– Трябва ли да кажем нещо? – попита загрижено Хърмаяни, притискайки бузата си към прозореца на кабинета по вълшебство, за да може да види как господин и госпожа Монтегю влизат вътре – За това, какво му се е случило? В случай, че ще помогне на мадам Помфри да го излекува?

– То се знае, че не трябва, той ще се оправи – рече безразлично Рон.

– Така или иначе, една неприятност в повече за Умбридж, нали? – каза Хари със задоволство.

Двамата с Рон почукваха с пръчките си чаените чаши, които трябваше да омагьосат. От чашата на Хари се показаха четири много къси крачка, които не можеха да достигнат чина и се заизвиваха напусто във въздуха. От тази на Рон поникнаха четири много тънки и източени крака, които повдигнаха чашата от чина с голяма мъка, потрепераха малко и се огънаха, при което чашата падна и се счупи на две.

– Репаро – изрече бързо Хърмаяни, залепяйки чашата на Рон с едно махване на пръчката си – Всичко това е много хубаво, ама какво ще стане, ако Монтегю е трайно увреден?

– Какво ми пука? – отвърна заядливо Рон, докато чаената му чаша отново се изправяше, люлеейки се като пияна с отчаяно треперещи колене – Монтегю по-добре да не беше се опитвал да лишава „Грифиндор“ от всичките онези точки, не е ли така? Ако искаш да се тревожиш за някого, Хърмаяни, тревожи се за мен!

– За теб? – каза тя, хващайки чашата си, която бе хукнала щастливо по чина на четирите си здрави крака, украсени в китайски стил и връщайки я обратно пред себе си – Защо пък да се тревожа за теб?

– Когато следващото писмо от мама най-после мине през проверката на Умбридж – рече горестно Рон, крепейки чашата си, докато четирите и хилави крачка правеха слаби опити да издържат тежестта и – аз ще съм в голяма беда. Няма да се учудя, ако ми е пратила още някое конско.

– Но...

– Аз ще съм виновният, задето Фред и Джордж си тръгнаха, само почакай – каза мрачно Рон – Тя ще каже, че не е трябвало да ги пускам да заминат, че е трябвало да сграбча опашките на метлите им и да увисна на тях или нещо подобно... да, за всичко ще съм виновен аз.

– Виж какво, ако тя наистина каже така, това ще е много несправедливо, ти не можеше нищо да направиш! Но аз съм сигурна, че няма, искам да кажа, ако е вярно, че те имат помещение на Диагон – али, те трябва да са били планирали това отдавна.

– Да, ама това е друг въпрос, как са успели да вземат помещение? – каза Рон, удряйки чашата си така силно с пръчката, че крачката и се подгънаха отново и тя се строполи в конвулсии пред него – Малко е странно, нали? Биха им трябвали сума ти галеони, за да си позволят наема на помещение на Диагон – али. Тя ще иска да знае какво са замислили, за да докопат толкова злато.

– Ами да, и на мен ми мина през ум това – рече Хърмаяни, оставяйки чашата си да потича в хубави малки кръгчета около тази на Хари, чиито дебели и къси крака все още не можеха да достигнат повърхността на чина – Чудех се, дали Мъндънгус не ги е придумал да продават крадени неща или подобно ужасно нещо.

– Не е – каза рязко Хари.

– Откъде знаеш? – запитаха в хор Рон и Хърмаяни.

– Защото... – Хари се поколеба, но май часът да си признае найсетне бе настъпил. Нищо хубаво нямаше да се постигне с мълчание, щом това означаваше някой да подозира, че Фред и Джордж са престъпници – Защото те получиха златото от мен. Дадох им моята награда от Тримагическия турнир миналия юни.

Настъпи пропита от смайване тишина, в която чашата на Хърмаяни се затича право през ръба на чина и се разби на пода.

– О, не, Хари, ти не си направил това! – промълви тя.

– Да, направих го – каза Хари предизвикателно – и никак не съжалявам. Златото не ми трябваше, а те ще постигнат много с шегобийницата.

– Но това е прекрасно! – възкликна Рон развълнуван – За всичко си виновен ти, Хари – мама изобщо не може да ме обвини! Може ли да й кажа?

– Аха, предполагам, че ще е по-добре да и кажеш – рече глухо Хари – особено ако си мисли, че те приемат крадени котли или нещо такова.

Хърмаяни не продума нищичко до края на часа, но Хари бе обхванат от някакво предчувствие, че самообладанието ѝ скоро ще и изневери. И наистина, тъкмо бяха напуснали замъка в междучасието и излязоха на слабо то майско слънце, когато тя се втренчи със светнали очи в Хари и отвори уста с решителен вид.

Хари я прекъсна преди даже да е започнала.

– Няма смисъл да ми натякваш, всичко е свършено – каза той твърдо – Фред и Джордж взеха златото и както изглежда, са похарчили доста от него и аз не мога да си го взема обратно от тях, пък и не искам. Така че спести си думите, Хърмаяни.

– Нямах намерение да кажа нищо за Фред и Джордж! – рече тя обидено.

Рон изсумтя невярващо и Хърмаяни го изгледа много накриво.

– Не, наистина нямах! – ядно каза тя – Всъщност се канех да попитам Хари кога смята да се върне при Снейп и да помоли за още уроци по преграждане!

Сърцето на Хари се сви. След като бяха вече изчерпали темата за драматичното заминаване на Фред и Джордж, която естествено им отне много часове, Рон и Хърмаяни бяха поискали да чуят новини от Сириус. Тъй като Хари не им беше доверил дори причината, поради която искаше да говори със Сириус, беше му трудно да измисли какво да им каже, накрая беше казал съвсем правдиво, че Сириус е поискал Хари да поднови уроците си по преграждане. Оттогава не беше спрял да съжалява за това; Хърмаяни не би допуснала темата да и се изплъзне и постоянно се връщаше на нея, когато Хари най-малко очакваше.

– Само не ми казвай, че си спрял да сънуваш странни сънища – рече сега Хърмаяни – защото Рон ми каза, че снощи отново си бълнувал.

Хари хвърли гневен поглед на Рон. Рон прояви тактичността да изглежда засрамен от себе си.

– Само малко мъмореше – измънка той извинително – нещо като „още малко по-нататък“.

– Сънувах, че ви гледам как всички играете квидич – излъга безсрамно Хари – Опитвах се да те накарам да се протегнеш още малко, за да хванеш куофъла.

Ушите на Рон почервеняха. Хари почувства някакво отмъстително удоволствие, той, разбира се, не беше сънувал нищо подобно.

Нощес той отново бе направил пътешествието по коридора на Отдела по загадки. Беше преминал през кръглата стая, после през стаята, пълна с цъкани и с танцуваща светлина, докато се бе озовал отново в онази подобна на пещера стая, пълна с полици, на които бяха наредени прашни стъклени кълба. Беше бързал към редица номер деветдесет и седем, беше завил наляво и тичал покрай нея... вероятно тъкмо тогава бе бълнувал на глас... още малко по-нататък... защото бе почувствал, че нещо в самия него съзнателно се бори да го събуди... и преди да достигне до края на редицата, отново се бе намерил легнал в леглото, вторачен

в балдахина.

– Нали се опитваш да затвориш съзнанието си? – запита Хърмаяни, гледайки го със светнали очи – Нали продължаваш със своето преграждане?

– То се знае – каза Хари, опитвайки се отговорът да прозвучи така, сякаш въпросът беше оскърбителен, но всъщност без да я гледа в очите. Истината бе, че той изпитваше такова любопитство да узнае какво бе скрито в онази стая с прашни кълба, че всъщност беше изпълнен с желание сънищата да продължат.

Трудното бе в това, че както оставаше по-малко от месец до изпитите и всеки свободен миг беше посветен на преговор, умът му изглежда бе така преситен с информация, че когато си легнеше, му беше много трудно изобщо да заспи, а когато заспеше, претовареният му мозък през повечето нощи му представяше глупави сънища за изпитите. Освен това той подозираше, че част от съзнанието му – онази част, която често говореше с гласа на Хърмаяни – сега се чувстваше виновна, когато се луташе по онзи коридор, завършващ с черна врата, и се мъчеше да го събуди, преди да е успял да достигне края на пътуването.

– Знаеш ли – каза Рон, чиито уши още пламтяха – ако Монтегю не се възстанови до срещата между „Слидерин“ и „Хафълпаф“, можем да имаме шанс да спечелим купата.

– Аха, предполагам – рече Хари, доволен от смяната на темата.

– Искам да кажа, че сме спечелили една, загубили сме една – и ако „Слидерин“ падне от „Хафълпаф“ другата събота...

– Аха, точно така – каза Хари, без да съзнава с какво се съгласява. Чо Чан току-що бе прекосила двора, нарочно без да погледне към него.

Последният мач от куидичния сезон, „Грифиндор“ срещу „Рейвънклоу“, щеше да се състои в последната събота на май. Въпреки, че „Слидерин“ паднаха със съвсем малко от „Хафълпаф“ в последния си мач, „Грифиндор“ не смееха да се надяват на победа, главно заради (макар, разбира се, никой да не му го казваше) отчайващата вратарска репутация на Рон. Той обаче изглеждаше обзет от нов оптимизъм.

– Искам да кажа, че не мога да стана по-зле, нали? – рече той мрачно на Хари и Хърмаяни по време на закуска в утрото на срещата – Сега нямам какво да губя, не е ли така?

– Знаеш ли – каза Хърмаяни, докато тя и Хари вървяха към игрището малко по-късно сред силно възбудената тълпа – мисля, че Рон може би ще се справи по-добре без Фред и Джордж край него. Те никога не се стараеха особено да му вдъхват самоувереност.

Настигналата ги Луна Ловгуд беше с нещо като жив орел, кацнал на темето и.

– О, как забравих! – каза Хърмаяни, гледайки как орелът пляскаше с криле, докато Луна невъзмутимо подминаваше група кикотещи се и сочещи я слидеринци – Чо ще играе, нали?

Хари, който не бе забравил това, само изсумтя.

Намериха си места на най-горния ред на трибуните. Беше хубав, ясен ден; Рон не би могъл да си пожелае по-добър и Хари почувства, че продължава отчаяно да се надява Рон да не даде на слидеринците повод отново да припяват възторжено „Уизли е нашият крал“.

Лий Джордън, който беше много обезсърчен, откакто Фред и Джордж бяха заминали, както винаги коментираше мача. Докато отборите излизаха на игрището, той обявяваше имената на играчите по-мотонно от обикновеното.

– Брадли... Дейвис... Чан – каза той и Хари почувства, че стомахът му не се стегна, а по-скоро едва потрепна, когато Чо излезе на игрището с блестяща черна коса, вълнуваща се от най-лекия полъх. Той вече не знаеше, какво иска да се случи, освен че не би понесъл още свади. Дори гледката на оживения и разговор с Роджър Дейвис, докато се канеха да яхнат метлите си, не му причини нищо повече от лека тръпка на ревност.

– И те излитат! – каза Лий – Дейвис незабавно взема куофъла, капитанът на „Рейвънклоу“ Дейвис е с куофъла, той минава Джонсън, минава Бел, минава и Спинет... насочва се право към обръчите! Ще стреля... и... и... – Лий изруга много високо – и той отбеляза.

Хари и Хърмаяни простенаха заедно с останалите грифиндорци. Както можеше да се очаква, слидеринците от другата страна на трибуните запяха противната си песен:

„Уизли нищичко не пази, и един обръч не ще опази...“

– Хари – каза един дрезгав глас в ухото на Хари – Хърмаяни...

Хари се огледа и видя огромното брадато лице на Хагрид да стърчи между седалките. Личеше, че той се беше процедил през целия заден ред, понеже учениците от първи и втори курс, край които току-що бе преминал, имаха разрошен и сплескан вид. Кой знае защо Хагрид се беше превил надве, сякаш загрижен да не бъде забелязан, макар и все още да стърчеше най-малко един метър над всички.

– Слушайте – пошепна той – можете ли да дойдете с мен? Сега? Додето – 'сички гледат мача?

– Ъ-м-м... това не може ли да почака, Хагрид? – попита Хари –

Докато мачът свърши?

– Не – каза Хагрид – Не, Хари, тряб'а сега... додето – 'секи гледа на друга страна... моля?

От носа на Хагрид бавно капеше кръв. И двете му очи бяха насинени. Хари не беше го виждал толкова отблизо от завръщането му в училище; той имаше крайно злочест вид.

– Разбира се – каза Хари веднага – то се знае, че ще дойдем.

Той и Хърмаяни се запромъкнаха обратно през тяхната редица, предизвиквайки силно недоволство сред учениците, които трябваше да станат заради тях. Хората от редицата на Хагрид не протестираха, а само се опитваха да станат колкото е възможно по-малки.

– Благодарен съм ви за туй на вас двамата, много ви благодаря – рече Хагрид, когато достигнаха до стълбите. Той продължаваше да се оглежда нервно, докато слизаха към поляната – Само дано тя да не види, че си тръгваме.

– Умбридж ли? – каза Хари – Няма, не виждаш ли, че е турила целия Инквизиторски отряд да седи до нея? Сигурно очаква неприятности на мача.

– Аха, добре, малко неприятности хич не биха навредили – отвърна Хагрид, спирайки се да се огледа покрай края на трибуните, за да се убеди, че поляната пред неговата къща е безлюдна – Биха ни дали повече време.

– Какво има, Хагрид? – запита Хърмаяни, гледайки го загрижено, докато бързаха през тревата към края на гората.

– Вий... ще видите ей сега – отвърна Хагрид, поглеждайки през рамо, когато силен рев изригна от трибуните зад тях – Ха, някой вкара ли?

– Ще да са „Рейвнклоу“ – процеди мрачно Хари.

– Добре... добре... – каза Хагрид разсеяно – Туй е добре...

Те трябваше да подтичват, за да не изостават от него докато той крачеше през поляната, оглеждайки се час по час наоколо. Когато достигнаха до неговата къща, Хърмаяни по навик зави наляво към входната врата. Хагрид обаче просто подмина и навлезе в сенките на крайните дървета на гората, откъдето взе един арбалет, който беше подпрян на едно дърво. Той усети, че те вече не са до него, и се обърна.

– Ний отиваме ей тука – каза той, кимайки назад с рунтавата си глава.

– В гората? – попита Хърмаяни объркана.

– Аха – отговори Хагрид – Айде сега, бързо, преди да са ни видели!

Хари и Хърмаяни се спогледаха, а после се гмурнаха под свода на

дърветата след Хагрид, който вече крачеше навътре в зелената мрачина с арбалета в ръка. Хари и Хърмаяни хукнаха да го настигнат.

– Защо си въоръжен, Хагрид? – попита Хари.

– Просто за 'секи случай – каза Хагрид, свивайки грамадните си рамене.

– Ти не си беше взел арбалета в деня, в който ни показва тестралите – рече плахо Хърмаяни.

– Не, ама тогаз ние не ходихме толкоз далеч – каза Хагрид – И освен туй, то беше, преди Фирензи да напусне гората, нали тъй?

– Какво значение има заминаването на Фирензи? – попита Хърмаяни с любопитство.

– Щото другите кентаври са ми много сърдити – отвърна тихо Хагрид, оглеждайки се наоколо – Те преди бяха... ами, трудно е да кажеш дружелюбни, ама се погаждахме добре. Държаха си се настрана, ама винаги се появяваха, кат' исках да си поприказваме. Сега вече не.

Той въздъхна дълбоко.

– Фирензи каза, че те са ядосани, защото е отишъл да работи за Дъмбълдор – рече Хари и се спъна в един стърчащ корен, защото се бе загледал в профила на Хагрид.

– Да – каза мрачно Хагрид – Ама ядосани не значи нищо. Дяволски са разяпени. Ако не бях се намесил, сигур' щяха да стъпчат Фирензи до смърт...

– Те са го нападнали? – възкликна Хърмаяни потресена.

– Аха – каза дрезгаво Хагрид, пробивайки си път през някакви увиснали ниско клони – Нахвърлило му се беше половината стадо.

– И ти си ги спрял? – изуми се Хари, силно впечатлен – Сам?

– То се знае, че ги спрях, не можех да стоя и да гледам, как го убиват, нали тъй? – каза Хагрид – Истински късмет беше, че минавах... и си мислех, че Фирензи може да си спомни туй, преди да почне да ми праща глупави предупреждения! – неочаквано се разгорещи той.

Хари и Хърмаяни се спогледаха изненадани, но Хагрид се навъси и не се доизказа.

– Във всеки случай – каза той, дишайки малко по-тежко от обичайното – другите кентаври оттогаз са ми бесни, а пък бедата е в туй, че имат голямо влияние в гората... най-умните същества тук са.

– Това ли е причината да сме тук, Хагрид? – запита Хърмаяни – Кентаврите?

– А, не – разтърси глава Хагрид – не е заради тях. Ама те, разбира се, могат да забъркат работата, тъй е... но след малко вий ще видите за

какво говоря.

След тази неразбираема забележка той се умълча и избърза малко напред, правейки по една крачка на всеки три техни, така че те с голяма мъка го следваха.

С навлизането им все по-навътре и по-навътре в гората пътеката ставаше все по-обрасла, а дърветата растяха така нагъсто, че беше тъмно като на свечеряване. Скоро те бяха далеч отвъд поляната, на която Хагрид им беше показал тестралите, но Хари не усещаше безпокойство, докато Хагрид не се отби неочаквано от пътеката и не започна да си проправя път между дърветата към тъмното сърце на гората.

– Хагрид! – повика го Хари, пробивайки си път се през гъсто сплетените къпини, които Хагрид с лекота бе прегазил, спомняйки си много живо, какво му се беше случило преди време, когато пак така беше напуснал пътеката през гората – Къде отиваме?

– Още малко – подхвърли Хагрид през рамо – Айде, Хари... трябва сега да вървим заедно.

Беше извънредно трудно да се догонва Хагрид, особено при тези клони и трънливи гъсталаци, през които Хагрид вървеше с такава лекота, сякаш бяха паяжини, но които се закачаха за одеждите на Хари и Хърмаяни и често ги оплитаха толкова силно, че трябваше да спират, за да се освободят. Ръцете и краката на Хари скоро се покриха с малки рани и драскотини. Сега бяха толкова навътре в гората, че понякога Хари едва различаваше в мрачината пред себе си едрия тъмен силует на Хагрид. В глухата тишина всеки звук изглеждаше застрашителен. Звучите от счупването на всяка клонка ечаха силно, а най-слабото шумолене от движение, дори и предизвикано от някой безобиден паяк, караше Хари да се взира в полумрака за неговия източник. Той осъзна, че никога не бе прониквал толкова дълбоко в гората, без да срещне някакво същество; липсата им внезапно му се видя твърде зловеща.

– Хагрид, какво ще кажеш да светнем с пръчките си? – каза тихичко Хърмаяни.

– Ъ-ъ-ъ... бива – прошепна и Хагрид – Всъщност...

Внезапно той спря и се обърна; Хърмаяни се блъсна в него и полетя назад. Хари я хвана тъкмо преди да падне на земята.

– Май ще е най-добре да спрем за малко, та да мога... да ви разправа – каза Хагрид – Преди още да сме стигнали.

– Добре! – рече Хърмаяни, след като Хари я изправи на крака. И двамата промърмориха „Лумос!“ и върховете на пръчките им се възпламениха. На светлината на двата трепкащи лъча лицето на Хагрид

изплува от сумрака и Хари отново забеляза, че той изглеждаше неспокоен и тъжен.

– Тъй – започна Хагрид – Ами... виждате ли... работата е в туй, че...

Той пое огромна глътка въздух.

– Значи, много е възможно всеки момент да ме уволнят – каза той.

Хари и Хърмаяни се спогледаха, а после отново се възряха в него.

– Но ти се задържа досега – неуверено възрази Хърмаяни – Какво те кара да мислиш...

– Умбридж смята, че аз съм тоз, дето е пушал она душко в кабинета й.

– А ти ли беше? – не можа да се сдържи Хари.

– Не, да го вземе дяволът, не съм бил аз! – каза възмутен Хагрид – Само нещо да има вземане – даване с магически същества, и тя си мисли, че трябва аз да съм замесен. Вий знаете, че тя търси възможност да се отърве от мен още откакто се върнах. Аз не ща да си заминавам, то се знай, но ако не беше заради... ъ – ъ – ъ... особените обстоятелства, които сегичка ще ви обясня, аз щях веднага да се махна, преди да и падне случай да го направи пред цялото училище, както постъпи с Трелони.

Хари и Хърмаяни възкликнаха в знак на протест, но Хагрид ги прекъсна с махване на една от огромните си ръце.

– Туй не е краят на света, веднъж като се махна оттук, ще мога да помагам на Дъмбълдор, ще бъда полезен за Ордена. А пък вий ще си имате Гръбли – Планк, вий... вий ще си изкарате изпитите добре...

Гласът му потрепери и пресекна.

– Няма да се притеснявате за мен – каза той бързешком, когато Хърмаяни го потупа по ръката. Измъкна огромната си носна кърпа от джоба на жилетката си и избърса очите си в нея – Вижте, аз хич нямаше да ви разправам туй, ако не трябваше. Нали разбирате, ако аз си отида... е, не мога да си тръгна, без... без да кажа на някого... щото аз... аз ще имам нужда от вас двамата да ми помогнете. И Рон, ако иска.

– Разбира се, че ще ти помогнем – каза веднага Хари – Какво искаш да направим?

Хагрид подсмъркна гръмко и, не намирайки думи, потупа Хари по рамото с такава сила, че той отхвъркна настрани право в едно дърво.

– Знаех си, че ще кажете да – каза Хагрид в носната си кърпа – ама аз няма... никога... да го забравя... добре... – 'айде... още малко натаък... сега се пазете, че има коприва...

Те повъряха в тишина още петнайсетина минути; тъкмо Хари

отвори уста да попита, колко още остава, когато Хагрид им даде с дясната си ръка знак, че трябва да спрат.

– Много полека – каза той меко – Съвсем тихичко сега...

Те се промъкнаха дебнешком напред и Хари видя срещу тях голяма, гладка могила от пръст, висока почти колкото Хагрид, която, помисли той с тръпка на ужас, сигурно беше бърлогата на някакво огромно животно. Навсякъде около могилата дърветата бяха изтръгнати с корените им, така че тя се издигаше на гола поляна, обкръжена от купища дънери и клони, образуващи нещо като ограда или барикада, зад която стояха Хари, Хърмаяни и Хагрид.

– Спи – пошепна Хагрид.

И наистина, Хари можеше да чуе далечно, ритмично бучене, звучащо като чифт огромни бели дробове. Той погледна настрани към Хърмаяни, която гледаше могилата с леко отворена уста. Изглеждаше крайно ужасена.

– Хагрид – запита тя с едва чуващ се от звука от спящото същество шепот – кой е той?

Въпросът се видя странен на Хари... той се канеше да попита: „Какво е това?“

– Хагрид, ти ни каза – рече Хърмаяни, а пръчката се тресеше в ръката и – каза ни, че никой от тях не е искал да дойде!

Хари отмести поглед от нея към Хагрид и после, когато прозрението го удари, обратно към могилата с тихо ахване от ужас.

Грамадната могила пръст, на която лесно биха се побрали той, Хърмаяни и Хагрид, се повдигаше и спускаше бавно с дълбоко, сумтящо дишане. Това изобщо не беше могила. Беше извитият гръб на нещо, което очевидно беше...

– Е... не... той не щеше да идва – каза Хагрид отчаяно – Ама аз трябваше да го доведа, Хърмаяни, трябваше!

– Но защо? – попита Хърмаяни с такъв глас, сякаш искаше да заплаче – Защо... какво... о, Хагрид!

– Знаех, че само ако го доведа – каза Хагрид, който като че ли всеки момент щеше да се разплаче – и... и го понауча на обноски... щях да мога да го изведа и да покажа на – 'сички, че е безобиден!

– Безобиден! – възкликна пискливо Хърмаяни и Хагрид започна неистово да и прави знаци с ръце да мълчи, когато огромното същество пред тях изсумтя шумно и се размърда в съня си – Той те е наранявал през цялото това време, нали? Ето защо все беше в тези рани!

– Той не си знай силата! – рече сериозно Хагрид – И става все по-

добър, вече не се бий толкоз...

– Затова значи са ти трябвали два месеца да се върнеш! – каза замайана Хърмаяни – О, Хагрид, защо си го довел, щом той не е искал да идва? Нямах ли да си е по-добре при своите?

– Хърмаяни, те 'сички го тормозеха, заедно е такъв дребен! – каза Хагрид.

– Дребен? – възкликна Хърмаяни – Дребен?

– Хърмаяни, аз не можех да го оставя – каза Хагрид, а сълзите му вече се стичаха по изподраното му лице в брадата му – Разбери... той ми е брат!

Хърмаяни просто се взираше в него с отворена уста.

– Хагрид, като казваш „брат“ – започна бавно Хари – имаш ли пред вид...?

– Е, добре – природен брат – уточни Хагрид – Станало тъй, че майка ми се събрала с друг великан, когато напуснала татко, и тъй се родил Грауп, дето го виждате...

– Грауп? – каза Хари.

– Аха... е, горе – долу тъй звучи, когато сам си казва името – рече нетърпеливо Хагрид – Не знай много английски... Опитвах се да го уча... както и да е, изглежда тя го е харесвала не повече, отколкото мен. Нали разбирате, за великанките има значение само това да имат хубави големи деца, а пък той винаги е бил малко дребничък за великан... само пет метра...

– О, да, съвсем мъничък! – каза Хърмаяни с някакъв истеричен сарказъм – Абсолютен дребосък!

– Те 'сички го подритваха... просто не можех да го оставя...

– Мадам Максим искаше ли да го вземете? – запита Хари.

– Тя... ами тя можа да забележи, че туй е много важно за мен – каза Хагрид, кършейки грамадните си ръце – Ама... ама по едно време и писна от него, да си призная... тъй че се разделихме по обратния път... обаче тя обеща да не казва на никой...

– Как по дяволите го доведе дотук, без никой да забележи? – попита Хари.

– Ами то затуй стана толкоз бавно, нали разбираш – каза Хагрид – Можехме да пътуваме само нощем, през диви места и тъй нататък. То се знай, той може да върви доста добре, когато поиска, ама все искаше да се връща.

– О, Хагрид, защо не си го пуснал! – изхлипа Хърмаяни, просна се на едно повалено дърво и зарови лице в шепите си – Какво смяташ да

правиш с един свиреп великан, който даже не иска да остане тук!

– Виж к'во... „свиреп“ е малко грубо казано – отвърна Хагрид, все още кършейки възбудено ръце – Признавам, че може и да ме е цапардосвал сегиз – тогиз, когато не е бил в настроение, но той става по-добър, много по-добър, много по-спокоен е.

– За какво са тогава тези въжета? – запита Хари.

Той току-що бе забелязал дебелите колкото ръка въжета, завързани за стволите на най-големите околни дървета, които отиваха към мястото, където Грауп лежеше свит на земята с гръб към тях.

– Ти си го държал вързан? – едва изрече Хърмаяни.

– Ами... да... – каза Хагрид с неспокоен вид – Нали разбирате... както вече казах, той просто не си знай силата.

Сега вече Хари проумя на какво се дължеше подозрителната липса на каквито и да е било други живи същества в тази част на гората.

– И така, какво искаш Хари, Рон и аз да направим? – попита загрижено Хърмаяни.

– Грижете се за него – каза Хагрид задавено – След кат' си отида.

Хари и Хърмаяни размениха нещастни погледи. Хари с тревога осъзна, че вече бе обещал на Хагрид да направи, каквото и да го помоли.

– Какво... какво точно включва това? – поиска да знае Хърмаяни.

– Не да го храните или нещо таквост! – каза нетърпеливо Хагрид – Той може сам да си намира храна, няма проблем. Птици, елени и разни таквиз... не, туй, дето му трябва, е компания. Само да можех да знам, че някой ще гледа да се опита да му помогне мъничко... да го учи, нали разбирате.

Хари не каза нищо, но се обърна да погледне пак огромната форма, спяща на земята пред тях. За разлика от Хагрид, който просто приличаше на прекалено едър човек, Грауп изглеждаше странно уродлив. В това, което беше взел за огромен мъхест камък вляво от землистата могила, Хари разпозна главата на Грауп. В сравнение с човешка глава тя беше несъразмерно голяма спрямо тялото му, съвършено кръгла и покрита със ситно накъдрена, гъста коса с цвят на папрат. Отгоре на главата, която както на вуйчо Върнън сякаш бе поставена направо върху раменете му без врат помежду им, се виждаше краят на едното му голямо, месесто ухо. Под нещо, прилично на мръснокафеникава престилка, направена от грубо съшити животински кожи, се виждаше много широкият му гръб и докато Грауп спеше, грубите шевове на кожата се опъваха от него. Краката му бяха свити под тялото. Хари можеше да види ходилата

на огромни, мръсни боси стъпала, големи като шейни, положени едно над друго върху горската почва.

– Искаш да го учим – промълви Хари с глух глас. Сега той разбра, какво означаваше предупреждението на Фирензи. Опитът му бил безуспешен. По-добре да го бил изоставел. Естествено другите същества, живеещи в гората са чули безплодните опити на Хагрид да учи Грауп на английски.

– Да – макар само да му приказвате по малко – каза с надежда Хагрид – Щото си мисля, че ако той може да приказва с хората, ще разбере по-добре, че ние всички наистина го харесваме и искаме да остане.

Хари погледна Хърмаяни, която му хвърли един поглед през покрилите лице и пръсти.

– Ще ти се Норбърт да се върне, нали? – рече той и тя се изсмя със силно разтреперан глас.

– Значи, ще го направите? – каза Хагрид, който изглежда не беше схванал това, което Хари току-що бе казал.

– Ще... – каза Хари, вече обвързан от обещанието си – Ще се опитаме, Хагрид.

– Знаех си, че мога да разчитам на теб, Хари – рече Хагрид, усмихвайки се през сълзи и бършейки отново лицето си с носната си кърпа – И не ща да прекалявате, че... знам, че ви чакат изпити... ако можеш просто да прескачаш насам под твойта мантия – невидимка примерно веднъж седмично и малко да си говориш с него. Аз тогаз ще го събужда... да ви запозная...

– Какво... не! – възкликна Хърмаяни, скачайки – Хагрид, недей, не го събуждай, наистина не е нужно...

Но Хагрид вече беше прекрачил големия дънер пред себе си и вървеше към Грауп. Когато наближи на около три метра, той вдигна един голям отчупен клон от земята, усмихна се успокояващо през рамо на Хари и Хърмаяни и после смушка силно Грауп в средата на гърба с края на клона.

Великанът нададе рев, който прокълтя в смълчаната гора; птиците изхвъркнаха с цвърчене от върховете на дърветата над тях и изчезнаха. Междувременно, пред очите на Хари и Хърмаяни гигантският Грауп се надигаше от земята, която потрепери, когато той сложи на нея едно от огромните си ръчища, за да се надигне на колене. Той извъртя глава, за да види кой го е обезпокоил.

– Добре ли си, Граупи? – каза Хагрид с престорено бодър глас, отстъпвайки заднишком с вдигнатия клон, готов да мушне Грауп отново –

Хубаво ли спа, а?

Хари и Хърмаяни се отдръпнаха толкова назад, колкото беше възможно, така че все още да виждат великана. Грауп застана на колене между две дървета, които още не беше изкоренил. Те се възряха в удивително огромното му лице, което наподобяваше сива пълна луна, плуваща в сумрака на поляната. Изглеждаше, сякаш чертите му бяха изсечени в голяма каменна топка. Носът бе къс, дебел и безформен, устата – изкривена и пълна с уродливи жълти зъби с големината на половин тухла, очите му, малки за един великан, бяха мръснозеленикавокафяви и в момента полузатворени след съня. Грауп вдигна кокалчетата на ръцете си, всяко колкото топка за крикет, към очите си, разтърка ги силно, а после неочаквано се изправи на крака с удивителна скорост и пъргавина.

– О-о-о! – чу Хари как Хърмаяни изписка ужасена зад него.

Дърветата, за които бяха завързани краищата на въжетата от китките и глезените на Грауп, злокобно проскърцаха. Както Хагрид беше казал, той бе не по-нисък от пет метра. Взирайки се наоколо с мътен поглед, Грауп протегна ръка, голяма колкото плажен чадър, сграбчи едно птиче гнездо от горните клони на един висок бор и го преобърна с рев на очевидно недоволство от това, че вътре нямаше птица; яйцата нападаха като бомби по земята и Хагрид вдигна ръцете си над главата, за да се запази.

– Както и да е, Граупи – извика Хагрид, гледайки неспокойно нагоре за още падащи яйца – довел съм едни приятели, за да ви запозная. Помниш ли, бях ти казал, че може да ги доведе? Помниш ли, като ти казах, че може да се наложи да ида на малко пътуване и за малко да ги оставя да се грижат за теб? Помниш ли туй, Граупи?

Грауп обаче просто нададе още един нисък рев, трудно беше да се каже, дали слушаше Хагрид или даже дали разпознаваше звуците, издавани от Хагрид като говор. Сега беше хванал върха на боровото дърво и го дърпаше към себе си, очевидно само заради удоволствието да види, колко ще отскочи, щом го пусне.

– Хайде, Граупи, не прави туй! – извика Хагрид – Знаеш какво стана, като дърпаше другите...

И наистина Хари можеше да види как земята около корените на дървото започваше да се пропуква.

– Доведох ти гости! – изкрещя Хагрид – Гости, виж! Погледни надолу, голям палячо, доведох ти приятели!

– О, Хагрид, недей – простена Хърмаяни, но Хагрид вече беше вдигнал отново клона и бодна силно Грауп в коляното.

Великанът пусна върха на дървото, което се залюля застрашително, обсипвайки Хагрид с дъжд от борови иглички, и погледна надолу.

– Тоз – каза Хагрид, бързайки към мястото, където стояха Хари и Хърмаяни – е Хари, Грауп! Хари Потър! Той може да идва да те навества, ако се наложи аз да замина, разбра ли?

Великанът едва сега разбра, че Хари и Хърмаяни са там. Те гледаха с голям трепет как той навежда огромната си, подобна на валчеста скала глава, за да може да се вгледа със замъгления си поглед в тях.

– А туй е Хърмаяни, разбра ли? Хър... – Хагрид се поколеба. Обръщайки се към Хърмаяни, той попита: – Имаш ли нещо против той да те нарича Хърми, Хърмаяни? Само 'щото туй име е трудно за него да го запомни.

– Не, ни най-малко – изписка Хърмаяни.

– Туй е Хърми, Грауп! И тя също ще идва и тъй нататък! Не е ли чудесно? Е? Двама приятели, за да те... – ГРАУПИ, НЕ!

Ръката на Грауп се бе стрелнала внезапно към Хърмаяни, Хари я сграбчи и я дръпна назад зад дървото, така че юрукът на Грауп избумта по стъблото, но хвана само въздуха.

– ЛОШО МОМЧЕ, ГРАУПИ! – чуха те Хагрид да вика, докато Хърмаяни се притискаше до Хари зад дървото, разтреперана и хлипаща – МНОГО ЛОШО МОМЧЕ! НЯМА ДА ХВАЩАШ... ОХ!

Хари показа главата си иззад дънера и видя Хагрид да лежи по гръб, притискайки с ръка носа си. Грауп, явно изгубил интерес към него, се беше изправил и отново се беше заел да дърпа бора колкото можеше по-назад.

– Хубаво – каза хрипливо Хагрид, надигайки се, стиснал кървящия си нос с една ръка и хващайки арбалета с другата – добре, ей ви го... запознахте се с него и... и сега той ще ви познай, като дойдете пак. Да... добре...

Той погледна към Грауп, който пак навеждаше бора с изражение на прехласната наслада върху подобното си на камък лице, корените запрашиха, докато той ги изтръгваше от земята.

– Е, струва ми се, че като за пръв път туй стига – каза Хагрид – Ний по-добре... ъ – ъ – ъ... да... земем да се връщаме обратно, а?

Хари и Хърмаяни кимнаха. Хагрид праметна отново арбалета си през рамо и, все още стискайки носа си, ги поведе обратно между дърветата.

Известно време никой не продума, дори когато чуха далечен трясък, който означаваше, че Грауп най-после е изкоренил бора. Лицето на

Хърмаяни беше бледо и вцепенено. Хари не можеше да измисли нищо, което да каже. Какво ли щеше да се случи, когато някой откриеше, че Хагрид е крил Грауп в Забранената гора? А пък Хари беше обещал, че той, Рон и Хърмаяни ще продължат напълно безсмислените опити на Хагрид да очовечи великана. Как можеше Хагрид, дори при цялата му безмерна способност да се самозаблуждава, че зъбатите чудовища са мили и безвредни, да се залъгва, че Грауп някога би могъл да общува с хората?

– Чакайте – каза внезапно Хагрид тъкмо когато Хари и Хърмаяни се бореха с един участък с гъста пача трева зад него. Той измъкна една стрела от колчана на рамото си и я постави в арбалета. Хари и Хърмаяни вдигнаха пръчките си, те също бяха спрели, те също чуваха някакво движение наблизко.

– О, по дяволите – рече Хагрид тихо.

– Мисля, че ти казахме, Хагрид – каза един дълбок мъжки глас – че ти вече не си добре дошъл тук?

Един гол мъжки торс сякаш плуваше към тях през пъстрата зелена полусянка; после те видяха, че кръстът му преливаше плавно в кестеняво конско тяло. Този кентавър имаше гордо, скулесто лице и дълга черна коса. Подобно на Хагрид и той бе въоръжен, колчан със стрели и голям лък бяха провесени през раменете му.

– Как си, Маджориан? – каза внимателно Хагрид.

Дърветата зад кентавъра прошумоляха и още четири – пет кентавъра се появиха зад него. Хари разпозна черния, брадат Бейн, с когото се бе срещнал преди около четири години в нощта, в която се бе запознал с Фирензи. Бейн не показва с нищо, че е виждал някога преди Хари.

– Така – каза той с противен тон и се обърна право към Маджориан – Мисля, че постигнахме съгласие относно това, какво ще направим, ако този човек си покаже още веднъж носа в гората?

– Вече съм „тоз човек“, тъй ли? – рече соннато Хагрид – Просто зарад туй, че ви спрях сичките да извършите убийство?

– Не биваше да се месиш, Хагрид – каза Маджориан – Нашите пътища не са ваши, както не са и нашите закони. Фирензи ни предаде и опозори.

– Не знам отде го измислихте туй – обади се нетърпеливо Хагрид – Той не е направил нищо, освен дето помогна на Албус Дъмбълдор...

– Фирензи стана слуга на хората – каза един сив кентавър с кораво, дълбоко набраздено лице.

– Слуга! – рече язвително Хагрид – Туй, че прави услуга на

Дъмбълдор е...

– Той пилее нашето знание и тайни между хората – каза Маджориан тихо – Няма връщане назад след такъв позор.

– Щом казвате – повдигна рамене Хагрид – но аз лично мисля, че правите голяма грешка...

– Както и ти, човече – каза Бейн – като се връщаш в нашата гора, след като те предупредихме...

– А сега вий слушайте – започна ядосано Хагрид – Колкото таз гора е „ваша“, толкоз е и моя. Не сте вий тия, дето ще кажат кой да ходи тука и кой да не ходи...

– Нито пък си ти, Хагрид – отвърна безстрастно Маджориан – Днес ще те пусна да си идеш, защото си с малките си...

– Те не са негови! – надменно го прекъсна Бейн – Ученици са от онова училище! Навярно вече са се облагодетелствали от уроците на предателя Фирензи.

– Въпреки това – каза спокойно Маджориан – клането на жребчета е ужасно престъпление, ние не закачаме невинните. Днес ще минеш, Хагрид. Отсега нататък стой далеч от това място. Ти бе лишен от приятелството на кентаврите, когато помогна на изменника Фирензи да избяга от нас.

– Няма стадо дърти мулета кат вас да ме спрат да идвам в гората! – изрече високо Хагрид.

– Хагрид – продума Хърмаяни с писклив и изпълнен с ужас глас, когато Бейн и сивият кентавър започнаха да ровят с копита земята – да се махаме, моля те, да се махаме!

Хагрид тръгна напред, но арбалетът му бе още вдигнат, а очите му бяха заплашително втренчени в Маджориан.

– Ние знаем, какво държиш в гората, Хагрид! – извика Маджориан след тях, когато кентаврите се изгубиха от погледа им – И нашето търпение се изчерпа!

Хагрид се обърна, сякаш готов да тръгне обратно към Маджориан.

– Ще го търпите, додето е тук, таз гора е толкоз негова, колкото и ваша! – изрева Хагрид, докато Хари и Хърмаяни го дърпаха с всички сили за кожата му от къртичи кожи, мъчейки се да го накарат да върви напред. Все още намръщен, той погледна надолу, изражението му се замени с лека изненада, когато ги видя двамата да го бутат; изглежда, не беше усетил това.

– Успокойте се, де – каза той, обърна се и продължи да върви, а те подтичваха след него – Ама че проклети дърти мулета, а?

– Хагрид – рече Хърмаяни, останала без дъх, докато заобикаляше участък с коприва, през който бяха преминали на отиване – ако кентаврите не искат хора в гората, изглежда, че май ние с Хари няма да можем да...

– Ами, нали ги чу к'во казаха – прекъсна я Хагрид – те не биха сторили зло на жребчетата, имам пред вид, деца. Във всеки случай, не можем да се оставим да ни командват тия.

– Добър опит – пошушна Хари на Хърмаяни, която изглеждаше оклюмала.

Най-сетне те се върнаха на пътеката и след десетина минути дърветата започнаха да се разреждат; отново можеха да виждат късчета ясно синьо небе, а в далечината ясно се чуваха радостни викове и кръсъци.

– Дали пак са вкарали гол? – попита Хагрид, поспирайки под прикритието на дърветата, щом куидичното игрище се появи пред погледа им – Или мачът е свършил, как мислите?

– Не зная – каза с нещастен глас Хърмаяни. Хари видя, че тя имаше окаян вид, косата и бе пълна с клечки и листа, одеждите и бяха изпокъсани на много места, а по лицето и ръцете и имаше множество драскотини. Ясно му беше, че той самият надали изглежда по-добре.

– Знаете ли, мисля, че е свършил! – рече Хагрид, все още взирайки се към игрището – Гледайте... вече излизат хора... ако вий двамата побързате, ще можете да се смесите с тълпата и никой няма да усети, че не сте били там!

– Добра идея – каза Хари – Е... довиждане тогава, Хагрид.

– Не мога да повярвам – продума Хърмаяни с много разтреперан глас веднага щом се отдалечиха толкова, че Хагрид да не я чуе – Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам.

– Спокойно – каза Хари.

– Спокойно! – възкликна тя възбудено – Великан! Великан в гората! И от нас се очаква да го учим английски! При това предполагайки, разбира се, че ще успеем да минем покрай стадото от кръвожадни кентаври на отиване и връщане! Не... мога... да... повярвам!

– Засега нищо не трябва да правим! – опита се тихо да я увери Хари, когато се сляха с поток бърборещи хафълпафци, насочвайки се обратно към замъка – Той не ни е молил да правим нищо, освен в случай, че го изгонят, а това може никога да не стане!

– О, Хари, стига! – каза ядосано Хърмаяни, спирайки така рязко, че хората зад нея трябваше да свият, за да не я блъснат – Разбира се, че ще го изгонят и, ако трябва да бъдем свършено честни, след това, което

току-що видяхме, кой може да обвини Умбридж?

Настъпи мълчание, в което Хари я гледаше свирепо, а нейните очи бавно се наливаха със сълзи.

– Ти нямаше пред вид това – каза спокойно Хари.

– Не... ами... добре де... няхах – рече тя, едно изтривайки очите си – Но защо той трябва да прави живота толкова труден за себе си... за нас?

– Не знам...

Уизли е нашият крал,
Уизли е нашият крал, куофъла спря полетял,
Уизли е нашият крал...

– И ми се ще да бяха спрели да пеят тази тъпа песен – каза нещастно Хърмаяни – не се ли назлорадстваха достатъчно?

Голяма група ученици се изкачваше нагоре по поляната.

– О, да влизаме вътре, преди да сме се срещнали със слидеринци! – каза Хърмаяни.

Уизли може да спаси всеки обръч от врази,
„Грифиндор“ цял е запял:
Уизли е нашият крал...

– Хърмаяни... – бавно каза Хари.

Песента ставаше все по-силна, но тя не идваше от тълпа слидеринци в зелено и сребърно, а от множество в червено и златно, движещо се бавно към замъка, носейки на ръце самотна фигура.

Уизли е нашият крал,
Уизли е нашият крал, куофъла спря полетял,
Уизли е нашият крал...

– Не? – каза Хърмаяни сподавено.

– ДА! – високо изрече Хари.

– ХАРИ! ХЪРМАЯНИ! – викаше Рон, размахвайки сребърната куидична купа във въздуха, явно извън себе си от възторг – УСПЯХМЕ! ПОБЕДИХМЕ!

Те му се усмихнаха, когато мина край тях. На входа на замъка настана бутане и главата на Рон доста здраво цапардоса горния праг, но изглежда никой не искаше да го пусне долу. Все още пеейки, тълпата се

процеди във Входната зала и се изгуби от очите им. Усмехнати, Хари и Хърмаяни гледаха след тях, докато и последният напев „Уизли е нашият крал“ заглъхна. Тогава те се обърнаха един към друг и усмивките им помръкнаха.

– Ще спестим новините до утре, нали? – рече Хари.

– Да, добре – каза Хърмаяни с досада – Аз за никъде не бързам.

Те изкачиха заедно стъпалата. На входната врата и двамата инстинктивно погледнаха назад към Забранената гора. Хари не бе сигурен, дали не си въобразява, но му се стори, че малко птиче ято излетя във въздуха над далечните върхове на дърветата, сякаш дървото, на което бяха гнездили, току-що бе изтръгнато из корен.

Глава 31. СОВИ-те

Еуфорията на Рон от спечелването на купата по квидич беше такава, че до края на следващия ден не можеше да мисли за нищо друго. Всичко, което искаше бе да говори за мача, така че за Хари и Хърмаяни беше трудно да намерят пролука, в която да вмъкнат Грауп. Не, че някой от двамата се опитваше усърдно, никой не искаше да бъде този, който да приземи Рон в реалността по толкова брутален начин. И беше още един хубав, топъл ден, който ги предразположи да преговарят под бука близо до езерото, където имаха по-малък шанс да бъдат подслушани, отколкото в общата стая на Грифиндор. Отначало Рон не беше много запален от тази идея – той би искал да бъде чут от всеки грифиндорец, който мине покрай стола му и да слуша как възторжено пеят „Уизли е нашият крал“, но не след дълго се съгласи, че малко чист въздух ще му се отрази добре.

Те извадиха учебниците си и седнаха на тревата, докато Рон за пореден път им разправяше за първото си спасяване в мача и какво бе почувствал тогава.

– Добре, искам да кажа, че винаги съм пропускал от Дейвис, но този път се почувствах сигурен, не знам, когато Брамбли идваше към мен, просто изникна от нищото, мислех си „ти можеш да го направиш“! Имах около секунда да реша в коя посока да литна, защото изглежда, той се целеше в десния кош, мое дясно, всъщност негово ляво, но имах странното чувство, че той финтира и имах късмета, че избрах лявата посока, негово дясно, исках да кажа... и... е, добре... видяхте какво се случи – приключи той скромно, като отметна косата си назад, така че тя се разроши от вятъра и хвърли поглед към най-близките хора наоколо, група бърборещи третокурсници от Хафълпаф го чуха – И тогава, когато Чеймбърс тръгна към мен пет минути по-късно... какво? – спря се Рон по средата на изречението и погледна Хари – Защо се хилиш?

– Не се хилия – каза бързо Хари и наведе поглед към бележките си по трансфигурация, като се опита да скрие израза на лицето си. Истината беше, че Рон болезнено му напомняше за един друг играч по квидич на Грифиндор, който отмяташе така косата си под същото дърво – Просто се радвам, че спечелихме, това е всичко.

– Да – каза бавно Рон, като се наслаждаваше на думите – спечелихме. Видя ли изражението на Чан, когато Джини улови сница под носа й?

– Предполагам, че се е разплакала, нали? – каза горчиво Хари.

– Всъщност да... повече от яд, отколкото от нещо друго, мисля – Рон леко се намръщи – Но ти я видя как хвърли метлата си, щом слезе на земята, нали?

– Ъ-ъ-ъ... – каза Хари.

– Всъщност... не, Рон – каза Хърмаяни, като тежко въздъхна, като остави учебника си и го погледна извинително – Фактически единственото, което видяхме от мача беше първият гол на Дейвис.

Рон внимателно приглади косата си с разочаровано изражение.

– Не сте го гледали? – каза той, като местеше погледа си от единия към другия – Не сте ме видели при нито едно от тези спасявания?

– Добре... не – каза Хърмаяни, като му протегна помирително ръка – Но, Рон, ние не искахме да го пропуснем... трябваше!

– Да? – лицето на Рон беше почервеняло – Как стана?

– Хагрид – отговори Хари – Реши да ни разкаже от какво са всички тези наранявания откакто се е върнал от пътуването при великаните. Искаше да отидем в гората с него, няхаме избор, знаеш как го приема. Така или иначе...

Историята беше разказана в пет минути, на края на които възмущението на Рон се бе заменило с пълен скептицизъм.

– Той е взел един със себе си и го е крил в Гората?

– Да – каза рязко Хари.

– Не – каза Рон, сякаш като го каже, ще го направи лъжа – Не, не може да го е направил.

– Направил го е – каза сурово Хърмаяни – Грауп е около 16 фута висок, забавлява се да поваля двадесетфутови борови дървета и ме познава – промърмори тя – като Хърми.

Рон се разсмя нервно.

– И Хагрид иска ние да...?

– ... го научим на английски, да – каза Хари.

– Той си е изгубил ума – каза Рон с пълен със страхопочитание глас.

– Да – каза раздражено Хърмаяни, като обърна страница от Междинната трансфигурация и се загледа в серия диаграми, показващи как сова се превръща в театрален бинокъл – Да, започвам да мисля, Рон, че си прав. Но за нещастие накара мен и Хари да обещаем...

– Добре, значи просто трябва да нарушите обещанието си, това е – каза рязко Рон – Искам да кажа... хайде... имаме изпити и ние сме толкова далеч от това – той направи знак с палеца и показалеца си, които

почти се докосваха – от това да ги зарежем. И все пак... помните ли Норбърт? Помните ли Арагог? Видели ли сме някога нещо добро от смесените чудовища приятелчета на Хагрид?

– Знам само това – че обещахме – каза с тъничко гласче Хърмаяни.

Рон отново приглади косата си, изглеждаше претоварен от мисли.

– Добре – отсече – Хагрид все още не е уволнен, нали? Той замина някъде, може би ще се върне до края на срока и няма да ни се наложи да доближаваме Грауп все пак.

Поляните на замъка бяха огрени от слънцето, безоблачното небе се усмихваше на отражението си в езерото, копринено зелената трева беше полюшвана от лек бриз. Беше дошъл юни, но за петокурсниците това означаваше само едно – беше дошло време за СОВА.

Преподавателите не им задаваха повече домашни, уроците бяха повече преговор на темите, които според учителите им щяха да влязат в изпитите. Целенасочената трескава атмосфера изтика от ума на Хари всичко друго, освен СОВИ-те, като се чудеше по време на урока по отвари дали Лупин беше казал на Снейп, че ще продължи да дава на Хари уроци по Преграждане. Ако го беше направил, Снейп беше пренебрегнал Лупин, така както сега пренебрегваше и Хари. Това устройваше прекрасно Хари, беше прекалено зает с подготовката си, за да има и допълнителни часове при Снейп, и за негово облекчение Хърмаяни също беше прекалено заета, за да го разпитва за Преграждане, тя прекарваше повечето време, като си мърмореше сама и дори не плетеше шапки за домашните духчета.

Тя не беше единственият човек, който се държеше странно с приближаването на СОВИ-те. Ърни Макмилън придоби дразнещия навик да разпитва хората за преговорните им практики.

– Колко часа дневно отделяте за учене? – попита той Хари и Рон, когато се наредиха за часа по билкология, с маниашки блясък в очите.

– Не знам – отговори Рон – Няколко.

– По-малко или повече от осем?

– Предполагам, по-малко – каза Рон, изглеждайки леко стреснат.

– Аз отделям осем – каза Ърни, като се тупаше по гърдите – Осем или девет. Отделям час преди закуска всеки ден. Средно по осем. При добър уикенд стигам до десет. В понеделник направих девет и половина. Не беше толкова добре във вторник – само седем и четвърт. Тогава в сряда...

Хари беше дълбоко благодарен, когато професор Спраут ги повика в оранжерията и прекъсна рецитала на Ърни.

На свой ред Драко Малфой намери друг начин да създава паника.

– Разбира се, въпросът не е какво знаете – каза той високо на Краб и Гойл пред кабинета по отвари няколко дни преди началото на изпитите – а кого познавате. Баща ми е от години в приятелски отношения с ръководителя на изпитната комисия – старата Гризелда Марчбенкс – поканихме я на вечеря и всичко...

– Мислите ли, че това е вярно? – прошепна паникьосана Хърмаяни на Рон и Хари.

– Ако е вярно, не можем да направим нищо – каза мрачно Рон.

– Не мисля, че е вярно – спокойно каза зад гърба им Невил – Защото Гризелда Марчбенкс е приятелка на баба им и никога не е и забелязвала семейство Малфой.

– Каква е тя, Невил? – попита веднага Хърмаяни – Строга ли е?

– Също като баба ми – каза подтиснато Невил.

– Това, че я познаваш, няма да намали шансовете ти, нали? – каза му Рон окуражително.

– О, не мисля, че ще направи някаква разлика – каза още по-жално Невил – Баба винаги е казвала на професор Марчбенкс, че не съм добър като баща ми... е... вие я видяхте в Свети Мънго.

Невил заби поглед в пода. Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха, но не знаеха какво да кажат. За пръв път Невил споменаваше срещата им в магьосническата болница.

Междувременно сред петокурсниците и седмокурсниците мисловната концентрация намаляваше за сметка на процъфтяваща черна търговия. Рон и Хари бяха много изкушени от бутилка Мозъчен еликсир на Баруфио, предложен им от шестокурсника Еди Кармайкъл, който го препоръчваше като причината да изкара деветте си СОВИ миналото лято и го предлагаше за 12 галеона цялата пинта. Рон уверяваше Хари, че ще му възстанови неговата половина от сумата веднага, след като напусне Хогвортс и си намери работа, но преди да сключат сделката, Хърмаяни конфискува бутилката от Кармайкъл и изсипа съдържанието ѝ в тоалетната.

– Хърмаяни, ние искахме да купим това! – извика Рон.

– Не бъдете глупаци – изръмжа тя – Щяхте да вземете и Праха от змейски нокти на Дингъл.

– Дингъл има прах от змейски нокти? – попита нетърпеливо Рон.

– Вече не – каза Хърмаяни – Конфискувах и него. Както знаете, нито едно от тези неща не върши работа.

– Змейският нокът върши! – каза Рон – Може да изглежда

невероятно, но наистина стимулира мозъка, можеш за броени часове да усвоиш всичко – Хърмаяни, нека си взема малко, няма да навреди...

– Може да навреди – каза Хърмаяни – Погледнах го и всъщност това са изсъхнал тор от Доксита.

Тази информация сложи край на желанието на Хари и Рон за мозъчни стимуланти.

Те получиха изпитните си графици и подробности относно процедурата за СОВА по време на следващия си урок по трансфигурация.

– Както виждате – каза на класа професор Макгоногъл, докато те преписваха от дъската графичите – изпитите ви се провеждат две седмици. Сутрин ще попълвате теоретичните въпроси, а следобед ще бъде практиката. Практическият ви изпит по астрономия, разбира се, ще се проведе вечерта. Сега трябва да ви предупредя, че са взети всички необходими мерки да не преписвате: пергаментите ви ще бъдат обработени със заклинания, забранени са самопишещите пера, Напомнянките, Разглобляемите Преписващи Маншети и самокоригиращото се мастило. Всяка година, опасявам се, се среща най-малко един ученик, който си мисли, че той или тя може да заобиколи правилата на Магьосническите изпитни власти. Мога само да се надявам, че няма да е някой от Грифиндор. Нашата нова... директорка... – професор Макгоногъл произнесе думите със същия израз, който имаше леля Петуния като види нещо мръсно или глупаво – ... нареди на Ръководителите на домовете да кажат на учениците, че измамите ще бъдат наказвани сурово и се надява, че новият режим в училище няма да се отрази върху изпитните резултати...

Професор Макгоногъл въздъхна леко, Хари видя как ноздрите ѝ потрепнаха.

– ... така или иначе, няма причина да не покажете най-доброто от себе си. Вашето собствено бъдеще е в ръцете ви.

– Моля ви, професоре – вдигна ръка Хърмаяни – кога ще можем да видим резултатите си?

– Совата ще ви бъде изпратена през юли – каза професор Макгоногъл.

– Отлично – каза Дийн Томас с отчетлив шепот – няма защо да се тревожим за тях през ваканцията.

Хари си представи как седи в спалнята си на Привит Драйв шест седмици в очакване на резултатите си за СОВА. Добре, мислеше си тихо, най-малкото щеше да е сигурен за едно писмо през лятото.

Първият изпит, Теория на възлшебството, бе насрочен за

понеделник сутринта. Хари се съгласи да изпита Хърмаяни след обяда неделя, но веднага съжали, тя беше много възбудена и непрекъснато дърпаше учебника от ръцете му, за да види верния отговор, накрая го удари по носа с острия ъгъл на Постижения във вълшебството.

– Защо просто не си го направиш сама? – попита той рязко, като й протегна обратно учебника, очите му сълзяха.

През това време Рон преглеждаше двугодишните си записки по Вълшебство, устните му се движеха беззвучно. Шеймъс Финегън лежеше по гръб на пода, рецитирайки дефиницията за Обозначаващата магия, докато Дийн преглеждаше Учебник по стандартни заклинания – част пета, Парвати и Лавендър, които практикуваха основните Придвижващи заклинания бутаха кутиите си за моливи една към друга на ръба на масата.

Тази нощ вечерята беше кротка. Хари и Рон не говореха много, но учеха здраво през целия ден. Хърмаяни, от друга страна, сложи ножа и вилицата си и се пресегна под масата за чантата си, от която измъкна учебник и се загледа в някакви диаграми. Рон тъкмо й беше казал да хапне малко месо, защото иначе няма да може да спи тази нощ, когато вилицата се изплъзна от пръстите ѝ и падна в чинията ѝ.

– Боже мой! – каза тя неясно, гледайки към преддверието – Това те ли са? Екзаминаторите?

Хари и Рон се надигнаха от пейката си. През вратите на Главната зала можеха да видят Умбридж, застанала с група от възрастни вещици и магьосници. Хари бе доволен да види, че Умбридж е нервна.

– Да отидем ли да хвърлим поглед отблизо?

Хари и Хърмаяни кимнаха и тръгнаха към двойните врати към преддверието, забавиха темпото си и спряха не много далеч от групичката екзаминатори. Хари си мислеше, че професор Марчбенкс би трябвало да е нисичката вещица с набраздено от бръчки лице, Умбридж ѝ говореше с различен тон. Изглежда професор Марчбенкс беше малко глуха, тя отговаряше на професор Умбридж много високо, въпреки че бяха близо една до друга.

– Пътуването мина добре, пътуването мина добре, както много пъти сме го правили – каза тя нетърпеливо – Не, не съм получавала вести от Дъмбълдор – добави тя, като обикаляше из преддверието, сякаш той всеки момент ще се появи от шкафа за метли – Нямате идея къде е, предполагам?

– Не, доколкото знам – отговори Умбридж, като хвърли неприязнен поглед към Хари, Рон и Хърмаяни, които сега бяха застанали на

стълбите и Рон се преструваше, че си оправя обувката – Но се надявам, че министерството скоро ще го залови.

– Съмнявам се – извика нисичката професор Марчбенкс – не и ако Дъмбълдор не иска да бъде намерен! Щях да знам... изпитвала съм го лично по трансфигурация и вълшебство, когато държеше изпитите си ТРИТОН... направи с пръчката си неща, които никога не бях виждала преди.

– Да... добре – каза Умбридж, докато Рон, Хърмаяни и Хари влачеха възможно по-бавно краката си по стълбите – нека ви заведе в учителската стая, бих ви предложила по чаша чай след пътуването.

Останалата част от вечерта беше некомфортна. Всеки се опитваше да преговори нещо в последния момент, но никой не беше отишъл много далеч. Хари си легна рано, но не можа да заспи с часове. Спомни си професионалната си консултация и декларацията на професор Макгоногъл, че ще му помогне да стане аврор, дори и това да е последното нещо, което ще направи. Искаше му се да беше изразил по-постижима амбиция сега, когато беше време за изпити. Той знаеше, че не е единственият, който е буден, но никой от останалите в спалнята не говореше, не след дълго един по един заспаха.

На другия ден по време на закуската никой от петокурсниците не говореше много. Парвати си мърмореше заклинания под носа, докато не разсипа солницата пред себе си, Хърмаяни препрочиташе Постиженията във вълшебството толкова бързо, че очите ѝ се замъглиха, Невил почукваше с ножа и вилицата си по бурканчето мармалад.

Когато закуската свърши, петокурсниците и седмокурсниците се събраха в преддверието, докато останалите ученици бяха свободни от часове, след това в девет и половина бяха извикани клас по клас да влязат отново в Главната зала, която беше пренаредена по същия начин, който Хари беше видял в мислоема, когато баща му, Сириус и Лупин държаха своите СОВИ. Четирите маси на домовете бяха изчезнали и заменени с много единични масички, всички с лице към учителската маса, в края на залата гледаше професор Макгоногъл. Когато всички седнаха и замълчаха, тя им каза: „Можете да започвате“ и обърна огромен часовник на бюрото отстрани, на който също имаше свободни пера, пълни мастилници и рула пергамент.

Хари обърна хартията си и сърцето му заби тежко, три реда от него вдясно Хърмаяни вече беше започнала да пише, и погледна надолу към първия си въпрос: а/ опишете заклинанието и б/ нарисуйте движението на пръчката, което би накарало предметите да летят.

Хари имаше мимолетен спомен за издигащ се високо прът и падащ върху тролски череп... усмихна се леко и започна да пише.

– Е, не мина толкова лошо, нали? – попита загрижено Хърмаяни два часа по-късно в преддверието, стиснала изпитният си лист – Не съм сигурна дали успях да отговоря за Развеселяващата магия, времето ми свърши. Сложихте ли контразаклинанието за хълцане? Не съм сигурна къде точно беше... и на въпрос двадесет и трети...

– Хърмаяни – каза сурово Рон – току-що минахме през това... нужно ли е след всеки изпит да повтаряме всички въпроси... достатъчно лошо е и само веднъж.

Петокурсниците обядваха с останалите ученици /четири маси на домовете бяха поставени отново/, след това се скупчиха пред малка стая отстрани на преддверието, където трябваше да чакат докато не бъдат повикани за практическия си изпит. Малка група ученици бяха извиквани по азбучен ред, останалите мърмореха заклинания и упражняваха движения, понякога уцелвайки се един друг по гърба или по носа погрешка.

Името на Хърмаяни бе повикано. Треперейки тя влезе в стаичката с Антъни Голдщайн, Грегъри Гойл и Дафни Грийнграс. Учениците, които вече бяха изпитани не се върнаха, така че Хари и Рон нямаха представа как се е справила Хърмаяни.

– Тя ще се справи, помниш ли, че имаше 120% на един от тестовете ни по вълшебство? – каза Рон.

Десет минути по-късно професор Флитуик извика:

– Паркинсън, Панси, Патил Падма, Патил Парвати, Потър, Хари.

– Успех! – каза спокойно Рон. Хари влезе в Главната зала, стискайки пръчката си с леко разтреперана ръка.

– Професор Тофти е свободен, Потър – изписка професор Флитуик, който стоеше до вратата. Той посочи към най-старият и плешив екзаминачтор, който беше седнал зад малка маса в далечния ъгъл, на късо разстояние от професор Марчбенкс, която наполовина беше изпитала Драко Малфой.

– Потър, нали? – каза професор Тофти, като направи справка с бележките си и оправи пенснето си – Прочутият Потър?

С крайцеца на окоото си Хари видя как Драко му хвърля отровен поглед, винената чаша, която Малфой беше вдигнал, падна на пода и се разби. Хари не можа да съдържи усмивката си. Професор Тофти му се усмихна в отговор окуражаващо.

– Това е – каза с треперливия си стар глас – няма защо да се

нервираш. Сега бих искал да те помоля да вземеш тази купичка за яйца и я накараш да направи няколко салта.

Хари се справи доста добре. Неговата Левитираща магия беше далеч по-добра отколкото тази на Малфой, макар че беше смесил заклинанията за Смяна на цвета и Уголемяващата магия, така че плъхът му беше станал оранжев и беше придобил размера на язовец, преди Хари да поправи грешката си. Той се радваше, че Хърмаяни не е в залата и пренебрегна факта, че ще се видят след това. Мислеше, че може да сподели с Рон, Рон беше накарал чинията си по време на обедата да се превърне в голяма гъба и нямаше представа как се беше случило.

Нямаше време за почивка тази вечер, те се прибраха в общата стая и се заеха с преговори за следващия ден по Трансфигурация. Когато Хари си легна, главата му беше пълна с комплексни заклинания и теории.

Той забрави дефиницията за Отклоняваща магия по време на писмената си работа следваща сутрин, но практическата част беше далеч по-лоша. Най-накрая той успя да накара да изчезне останалата част от игуаната си, докато горката Хана Абът напълно бе изгубила ума си на съседната маса и някак си се опитваше да мултиплицира своя пор в няколко фламинго, когато изпитът се прекъсна за няколко минути и птиците бяха изнесени от залата.

Изпитът им по билкология беше в сряда /Хари се справи доста добре с изключение на въпроса за Зъбатия Гераниум/, докато стана време за Защита срещу Черните изкуства в четвъртък. Тогава за пръв път Хари почувства, че е преминал. Нямаше проблем с нито един от писмените въпроси и изпита истинско удоволствие по време на практическия изпит, когато прилагаше всички противозаклинания и защитни средства пред Умбридж, която гледеше студено близо до вратата към предверието.

– О, браво! – каза професор Тофти, който отново изпитваше Хари и Хари демонстрира перфектно изчезването на Богърт – Наистина много добре! Добре, мисля, че е достатъчно, Потър... най-малкото...

Той се обърна леко встрани.

– Чух от моя добър приятел Тибериус Огдън, че можеш да произведеш Патронус? За бонусови точки...?

Хари вдигна пръчката си, погледна право към Умбридж и си я представи уволнена.

– Експекто Патронум!

Сребърна струя излезе от края на пръчката му и се разпростря по дължината на залата. Всички ексaminатори погледнаха, за да видят и

когато струята се превърна в сребърен елен, професор Тофти ентусиазирано изръкопляска.

– Отлично! – каза той – Много добре, Потър, можеш да си тръгваш!

Когато Хари мина покрай Умбридж на вратата, очите им се срещнаха. На широката ѝ жабешка уста играеше гадна усмивчица, но на него не му пукаше. Сигурен беше, че ще получи на СОВА-та си „Издържал“, защото не помнеше да е направил груби грешки.

В петък Хари и Рон имаха свободен ден, докато Хърмаяни имаше изпит по Древни Руни и тъй като имаха целия уикенд пред себе си, двамата си позволиха малка почивка от преговаряне. Те се протягаха и прозяваха отстрани на отворения прозорец, откъдето влизаше топъл летен въздух и играеха магьоснически шах. Хари можеше да види Хагрид от разстояние, да обучава клас на края на гората. Опита се да отгатне що за създания учеха, предполагаше, че са еднорози, тъй като момчетата стояха отзад, когато портретът се отвори и влезе Хърмаяни в лошо настроение.

– Как бяха Руните? – попита Рон, като се протягаше и прозяваше.

– Грешно съм превела ехвас – каза бясно Хърмаяни – Означава партньорство, а не защита.

– А, добре – каза мързеливо Рон – това е единствената ти грешка, нали, все още можеш да получиш...

– О, я трай! – каза ядосано Хърмаяни – Може една грешка да е границата между преминал и провалил се. И още повече, някой е сложил друг Душко в кабинета на Умбридж. Не знам как са го направили през новата врата, но когато минах оттам Умбридж крещеше истерично и само от гласа ѝ ми стана зле.

– Браво – казаха заедно Рон и Хари.

– Не е хич за bravo! – каза разпалено Хърмаяни – Тя мисли, че го прави Хагрид, помните ли? И ние не искаме Хагрид да бъде уволнен.

– Той в момента преподава, така че не може да го обвини – каза Хари, като посочи към прозореца.

– О, Хари, толкова си наивен понякога! Наистина ли мислиш, че на Умбридж ѝ е нужно доказателство – каза Хърмаяни, която определено беше повишено раздражителна и тръгна към спалнята на момичетата, като затръшна вратата зад себе си.

– Все същото хубаво момиче със сладък характер – каза много спокойно Рон, като премести царичката си напред и взе една от пешките на Хари.

Лошото настроение на Хърмаяни продължи през целия уикенд, а на

Хари и Рон им беше много лесно да не обръщат внимание, тъй като прекараха по-голямата част от съботата и неделята да преговарят за изпита по отвари в понеделник, изпит, който според Хари беше най-неприятният и можеше да попречи на амбициите му да стане аврор. Въпросникът наистина беше от най-трудните, но той смяташе, че е отговорил достатъчно изчерпателно, особено на въпроса за Многоликвата отвара, описа старателно всичките й ефекти, тъй като я беше правил нелегално през втората си година.

Следобедната практика не беше толкова кошмарна, колкото бе очаквал. С отсъствието на Снейп от комисията Хари откри, че се чувства много по-спокоен при приготвянето на отварите. Невил, който седеше много близо до Хари, също се чувстваше по-щастлив отколкото беше по време на часовете. Когато професор Марчбенкс каза: „Отстъпете назад от котлите си, моля, изпитът приключи.“, Хари имаше чувството, че вероятно няма да получи блестяща оценка, но поне със сигурност е избягнал провала.

– Минаха само четири изпита – каза уморено Парвати Патил, когато се върнаха в общата стая на Грифиндор.

– Само! – каза сприхаво Хърмаяни – Имах аритмантика и това е вероятно най-мъчният предмет!

Никой не беше толкова глупав да изрази пренебрежението си, така че тя не можа да си изкара яда върху никого и се задоволи да се сопне на няколко първокурсници, защото се смеят твърде високо в общата стая.

Хари се надяваше, че се е представил на изпита по грижа за магически създания във вторник толкова добре, че да не изложи Хагрид. Практическият изпит следобед се проведе на поляната в края на Забранената гора, където учениците бяха помолени да идентифицират Нарл скрит между дузина таралежа /номерът беше да им предложиш мляко.

Хари можеше да види как Хагрид загрижено гледа от прозореца на къщичката си. Когато екзаминаторката на Хари, този път пълничка ниска вещица, му се усмихна и му каза, че може да си върви, Хари махна на Хагрид на път за замъка.

Въпросникът по астрономия в сряда сутринта мина добре. Хари не беше убеден дали е изброил имената на всички луни на Юпитер, но беше сигурен, че никоя от тях не е обитавана от мишки. Трябваше да чакат до вечерта за практическия си изпит, следобеда посветиха на прокуването.

Дори по ниските стандарти на Хари, изпитът мина много лошо.

Наистина се бе опитал да види движещи се картини върху празната кристална сфера, напълно си загуби ума при разчитането на чаените листа, когато предсказа на професор Марчбенкс среща с мрачен, висок чужденец и претърпя пълно фиаско, когато разчете по ръката ѝ, че би трябвало да е умряла миналата седмица.

– Добре, изглежда сме се издънили на този – каза мрачно Рон, докато вървяха нагоре по мраморното стълбище. Той беше предсказал на своя екзаминатор страховити неща, само за да види реакцията му. Хари се почувства по-добре.

– Не ни е за пръв път – каза той.

– Най-малкото ни беше за последен – каза Рон.

– Да – каза Хари – Сега няма да се преструваме, че ни е грижа за това какво се случва когато Юпитер и Уран се приближат твърде приятелски.

– И отсега нататък хич не ми пука, ако чаените ми листа предсказват „умри, Рон, умри“ ще ги изхвърля в кошчето, където им е мястото.

Хари се разсмя точно, когато Хърмаяни идваше отзад. Той веднага спря да се смее, защото това можеше да я ядоса.

– Добре, мисля, че се справих по Аритмантика – каза тя и Хари и Рон въздъхнаха с облекчение – Има време за кратък преглед на основните звездни карти преди вечеря, после...

Когато в 11 часа отиваха към Астрономическата кула, беше чудесно време за наблюдение, ясно и без облаци. Земята беше огряна от сребриста лунна светлина. Всеки от тях взе телескопа си и когато професор Марчбенкс обяви началото, започнаха да попълват празните си звездни карти.

Професор Марчбенкс и професор Тофти се движеха между тях, гледаха дали са отбелязали правилно позициите на планетите и звездите. Всичко беше спокойно, чуваха се само скърцащите пера и пергаменти. Мина час и половина.

Когато Хари попълни Орион на звездната си карта, предните врати на замъка се отвориха директно към парапета, където беше застанал. Хари погледна през телескопа си и видя пет или шест удължени сенки да се движат по тревата преди вратите отново да се затворят и ливадата отново да потъне в пълен мрак.

Хари отново залепи окото си за телескопа и го рефокусира, сега проучвайки Венера. Той погледна към картата си, за да постави там планетата, но нещо го разсея, като спря и постави перото върху пергамента си, той впери поглед в сенчестата земя и видя половин дузина фигури да

вървят по поляната. Ако те не се движеха и ако луната не осветяваше главите им, нямаше да се разграничават от тъмната земя, по която вървяха. Дори при такова разстояние, Хари имаше странното чувство, че разпознава водача на групата.

Не разбираше защо Умбридж предприема тази средношна разходка, още повече придружена от петима други. Тогава някой зад него се покашля и той си спомни, че е на половината на изпита си. Беше забравил месторазположението на Венера. Отново постави око върху телескопа си, отново я намери и отново понечи да я сложи върху картата си, когато чу странен звук, подобен на почукване, отекващо през пустата земя, последвано незабавно от лай на куче.

Той погледна и сърцето му заби. На прозорците на Хагрид имаше светлини и хората, които прекосиха ливадата бяха точно срещу тях. Вратата се отвори и той ясно видя шест фигури да преминават през прага. Вратата отново се затвори и настъпи тишина.

Хари се почувства зле. Той погледна наоколо, за да види дали Рон и Хърмаяни са забелязали това, което и той, но професор Марчбенкс дойде зад него в този момент и той не искаше да излезе така, сякаш гледа в работата на някой друг. Хари припряно загледа звездната си карта и се престори, че поставя бележки върху нея, докато всъщност през парапета крадешком хвърляше погледи към къщичката на Хагрид. Фигурите сега се движеха из къщата, напълно закривайки светлината.

Той можеше да почувства погледа на професор Марчбенкс върху гърба си и отново залепи очи върху телескопа си, гледайки луната, чиято позиция беше отбелязал още преди час, но когато професор Марчбенкс се отдалечи, той чу шум от отдалечената къщичка, който отекваше в тъмнината. Няколко души освен Хари се дръпнаха от телескопите си и се заслушаха в шума.

Професор Тофти отново се покашля леко.

– Опитайте се да се съсредоточите, момчета и момичета – каза той бавно.

Повечето се върнаха към телескопите си. Хари погледна вляво. Хърмаяни се беше втренчила в къщичката на Хагрид.

– Ахъм... още двадесет минути – каза професор Тофти.

Хърмаяни подскочи и веднага се върна към звездната си карта. Хари погледна надолу към собствената си и забеляза, че е пропуснал да наменува Венера и Марс. Поправи се.

От земята се чу високо БАНГ. Няколко човека извикаха „УХ“, когато се удариха с края на телескопите си, тъй като бяха побързали да

видят какво става.

Вратата на Хагрид беше отворена и от идващата от къщата светлина те го видяха ясно: масивна фигура, която ръмжеше и размахваше пръсти, обкръжена от шест човека, всеки от който, ако се съдеше по червената светлина се беше опитал да го зашемети.

– НЕ! – извика Хърмаяни.

– Скъпа моя! – каза със скандализиран глас професор Тофти – Това е изпит!

Но повече никой не обръщаше и най-малкото внимание на звездната си карта. Все още наоколо имаше червени светлини, летящи около къщата на Хагрид и все още, изглежда, Хагрид се биеше. Викове и кръсци отекваха наоколо, някой извика: „Бъди разумен, Хагрид!“

Хагрид изръмжа:

– Да ме вземат дяволите ако бъда разумен както ти го разбираш, Даулиш!

Хари можеше да види силуета на Фанг, опитващ се да защити Хагрид, хвърлящ се постоянно върху магьосниците докато не го хванаха със Зашеметяваща магия и не падна на земята. Хагрид изрева яростно, хвана виновника и го хвърли, човекът полетя на десет фута и не стана повече. Хърмаяни простена, като сложи двете си ръце пред устата, Хари и Рон се спогледаха, изглеждаха уплашени. Никой от тях преди не беше виждал Хагрид истински разгневен.

– Погледнете! – изпищя Парвати, която се наведе от парапета и посочи към замъка, където предните врати отново се отвориха, още светлина огря тъмната ливада и самотна дълга тъмна сянка сега се промъкваше по ливадата.

– Сега, наистина! – каза загрижено професор Тофти – остават само шестнайсет минути.

Никой не му обръщаше внимание, всички сега гледаха човека, който тичаше към битката пред къщата на Хагрид.

– Как смеете! – извика фигурата, докато тичаше – Как смеете!

– Това е Макгоногъл – прошепна Хърмаяни.

– Оставете го на мира! На мира, казах! – каза гласът на професор Макгоногъл в тъмнината – На какво основание го нападате? Не е направил нищо, което да ви дава правото да го преследвате...

Хърмаяни, Парвати и Лавендър изпищяха. Фигурите около къщата бяха изстреляли Зашеметяващи проклетия към професор Макгоногъл. На половината път между къщата и замъка червените светлини се сблъскаха с нея, за момент тя светна в червено цялата, после се олюля

на краката си, падна по гръб тежко и повече не мръдна.

– Галопиращи водоливници! – каза професор Тофти, който също напълно беше забравил за изпита – Не прилича на предупреждение! Много свирепо поведение!

– Мерзавци! – изрева Хагрид, гласът му беше достигнал предела си, няколко светлини светнаха към и отвътре на замъка – ЖЕСТОКИ СТРАХЛИВЦИ! ВЗЕМЕТЕ ОТ ТОВА! И ТОВА...

– О, бо... – изпъшка Хърмаяни.

Хагрид сграбчи в двете си ръце двама от най-близките си нападатели, те изпаднаха в колапс и се вкочаниха. Хари видя как най-после го удари Заклинанието, но следващият момент Хагрид отново се беше изправил с нещо като чувал на гърба си, тогава Хари установи, че в раменете му се бяха впили нечии зъби.

– Хвани го, хвани го! – пишеше Умбридж, но останалият ѝ помощник изглежда нямаше желание да попадне в ръцете на Хагрид, той се обърна с гръб към изпадналите в безсъзнание свои колеги и си тръгна. Хагрид затича с Фанг около врата си. Умбридж изпрати още едно Зашеметяващо заклинание след него, но пропусна, и тичащият Хагрид се изгуби в тъмното.

Настъпи мълчание, всеки стоеше със зяпнала уста към земята. Тогава се чу гласът на професор Тофти:

– Хм... имате още пет минути.

Макар че беше попълнил 2/3 от картата си, Хари беше отчаян за края на изпита. Когато най-после свърши, Рон и Хърмаяни прибраха напосоки телескопите в калъфите им и се втурнаха надолу по стъпалата. Никой от учениците не отиде да си легне, всички говореха високо и развълнувано на стълбището за това, на което бяха станали свидетели.

– Тази подла жена! – изпъшка Хърмаяни, която беше излязла от кожата си от гняв – Да се опитва да нападне Хагрид през нощта!

– Очевидно е искала да избегне друга сцена като тази с Трелони – каза мъдро Ърни Макмилън, който се присъедини към тях.

– Хагрид се справи добре, нали? – каза Рон, като изглеждаше повече стреснат, отколкото впечатлен – Как може всички тези заклинания да го пропуснат?

– Трябва да е от великанската му кръв – каза Хърмаяни – Много е трудно да зашеметиш великан, те са като троловете... но горката професор Макгоногъл... четири заклинания я удариха в гърдите и тя вече не е толкова млада...

– Смъртоносно, смъртоносно – каза Ърни, като заклати помпозно

глава – Добре, аз си лягам. Лека нощ на всички.

Хората наоколо все още разговаряха за това, което бяха видели.

– Най-малкото не успяха да изпратят Хагрид в Азкабан – каза Рон – Предполагам, че ще отиде при Дъмбълдор.

– Надявам се – каза разплакана Хърмаяни – О, това е ужасно, наистина се надявам Дъмбълдор да се върне преди да сме изгубили и Хагрид.

Те се върнаха в общата стая на Грифиндор и я намериха пълна. Станалото на ливадата беше разбудило всички. Шеймъс и Дийн, които бяха пристигнали преди Рон, Хари и Хърмаяни сега разказваха на всички какво бяха видели и чули от върха на кулата по астрономия.

– Но защо сега уволнява Хагрид? – попита Анджелина Джонсън и поклати глава – Не е като при Трелони, Хагрид преподава доста по-добре от обикновено тази година.

– Умбридж мрази получовеците – обясни горчиво Хърмаяни, като седна в едно от креслата – Винаги се е опитвала да го разкара.

– И тя смята, че Хагрид е сложил Душко в кабинета ѝ – добави Кейти Бел.

– О, дявол да го вземе! – каза Лий Джордън, като си покри устата – Всъщност аз бях този, който сложи Душко в кабинета ѝ. Фред и Джордж ми оставиха няколко. Левитирах ги през прозореца ѝ.

– Така или иначе щеше да го уволни – каза Дийн – Прекалено близък е с Дъмбълдор.

– Вярно е – каза Хари и потъна в креслото отстрани на Хърмаяни.

– Само се надявам професор Макгоногъл да е добре – каза разплакана Лавендър.

– Носеха я към замъка, гледахме от прозореца на спалнята – каза Колин Крийви – Не изглеждаше много добре.

– Мадам Помфри ще я изправи на крака – каза рязко Алиша Бел – Тя не се е проваляла досега.

Беше почти четири сутринта, когато общата стая се изпразни. Хари се чувстваше напълно буден, образът на бягачия в тъмното Хагрид го преследваше, беше толкова вбесен на Умбридж, че не можеше да измисли достатъчно наказание за нея, макар че предложението на Рон да се сложи в храната ѝ кутия Безкрайно Есплоадиращи Skrewts си имаше своите предимства. Полусънен кроеше най-ужасни отмъщения докато три часа по-късно отиде в леглото си напълно изтощен.

Последният им изпит по история на магията щеше да бъде следобед. Хари умираше от желание да се върне в леглото след закуска, но

трябваше да прекара сутринта в последен преговор, затова седна в общата стая с глава в ръцете си и се опита да прелисти оставените му от Хърмаяни записки.

Петокурсниците влязоха в Главната зала в два часа и заеха местата си пред своите изпитни въпросници. Хари се чувстваше изтощен. Той просто искаше всичко това да свърши най-после, за да може да легне и да се наспи, тогава утре с Рон щяха да отидат на игрището по квидич, щеше да лети на метлата на Рон, и да отпразнуват свободата си от изпити.

– Обърнете въпросниците си – каза професор Марчбенкс, като нагласи големия часовник – Можете да започвате.

Хари погледна първия си въпрос. Минаха няколко секунди, преди да разбере това, което означаваше. Най-после бавно и криволичещо започна да отговаря.

Беше му много трудно да си спомня имена и дати. Просто пропусна въпрос четири /По ваше мнение дали магьосническото законодателство е допринесло за по-добър контрол върху таласъмите през 18-ти век?/, щеше да го остави за накрая. Положи усилие на въпрос пети /Как Статутът на Тайната е бил нарушен през 1749 г. и какви мерки са взети, за да се предотврати повторно нарушаване?/, но имаше натрапчивото съмнение, че е пропуснал няколко важни точки: имаше чувството, че все някога в историята трябва да е имало и вампири.

Той се огледа за въпрос, на който би могъл да отговори и очите му се спряха върху номер десет: Опишете обстоятелствата, които са довели до формирането на Международната конфедерация на магьосниците и обяснете защо вълшебниците от Лихтенщайн са отказали да се присъединят.

Знам това, мислеше си Хари, умът му беше небрежен и отпуснат. Можеше да визуализира заглавието с почерка на Хърмаяни „Формирането на Международната Магьосническа федерация“... беше прочел тези записки сутринта.

Той започна да пише, като погледна към големия часовник отстрани на професор Марчбенкс. Седеше вдясно зад Парвати Патил, чиято дълга черна коса падаше по гърба на стола. Веднъж или два пъти се улови, че гледа към златните светлилки в косата ѝ, когато тя леко обръщаше глава. ... първият Висш ръководител на Международната магьосническа конфедерация е бил Пиер Бонакур, но назначаването му е било обжалвано от магьосническата общност в Лихтенщайн, защото...

От всички страни на Хари се чуваше дращенето на перата по

пергаментите. Слънцето пареше гърба му. Какво беше направил Бонакур, за да обиди магьосниците от Лихтенщайн? Хари имаше чувството, че е нещо свързано с троловете... той отново погледна празно към косата на Парвати. Ако само можеше да упражни Проникване и да отвори прозорец в косата ѝ, за да види защо троловете са били причина за раздор между Пиер Бонакур и Лихтенщайн...

Хари затвори очи и закри лицето си с ръце, пред зачервените му очи стана тъмно и хладно. Бонакур е искал да се спре преследването на тролове и да даде права на троловете... но Лихтенщайн е имал проблеми с група наистина зли планински тролове... ето това е.

Той отвори очи, които се навлажниха и примигнаха срещу белия пергамент. Бавно той изписа два реда, после ги прочете. Не изглеждаше много информирано и детайлно, беше сигурен, че записките на Хърмаяни за конфедерацията включват страници... и страници...

Той отново затвори очи и се опита да си спомни... конфедерацията се беше събрала за първи път във Франция, това вече го беше написал...

Таласъмите са отишли и са били изгонени... това също беше написал.

И никой от Лихтенщайн не е искал да отиде...

Мисли, каза си с лице в ръцете си, докато наоколо другите изглеждат пишеха безкрайни отговори.

Той отново вървеше по тъмния коридор на Отдела по мистериите с отсечена и решителна походка, която премина в тичане, най-сетне щеше да изпълни желанието си... черната врата беше отворена за него както винаги и отново беше в кръглата стая с многото врати...

Крачеше по каменния под и премина през втората врата... танцуващите светлини по стените, странните механични ключалки, нямаше време, трябваше да побърза...

Той измина на бегом последните футове до третата врата, тя както винаги беше отворена...

Отново се намери в катедралната стая пълна с лавици и кристални сфери... сега сърцето му биеше много бързо... този път щеше да успее... когато стигна до номер двадесет и седем се обърна наляво и забърза между редиците.

Съвсем в края обаче на пода имаше тъмна движеща се сянка, която мърдаше като ранено животно... Стомахът на Хари се изпълни със страх... с вълнение.

От собствената му уста излезе висок студен глас, лишен от всякакъв човешки чувства.

– Вземи я заради мен... аз не мога да я докосна... но ти можеш...

Тъмната сянка на пода се премести малко. Хари видя бяла ръка с дълги пръсти да протяга пръчка от собственото му рамо... чу студеният висок глас да изрича „Круцио!“

Мъжът на пода изпищя от болка, опита се да се изправи, но Хари се изсмя. Той отново протегна пръчката си, повтори проклятието и фигурата изръмжа и се вцепени.

– Лорд Волдемор чака...

Много бавно, треперейки мъжът се повдигна на няколко инча от пода. Лицето му беше цялото окървавено и сгърчено от болка.

– Ще трябва да ме убиеш – прошепна Сириус.

– Без съмнение ще го направя накрая – каза студеният глас – Но първо ще свършиш това, което искам от теб, Блек... мислиш ли, че ще понесеш още болка? Помисли отново... имаме часове пред себе си и никой няма да чуе писъците ти...

Но някой изпищя, когато Волдемор свали пръчката си отново, някой изкрещя отстрани и Хари се събуди паднал на пода на Голямата зала, като всички се бяха събрали около него.

Глава 32. Извън огъня

– Няма да отида... Не се нуждая от болничното крило... Не искам...

Той се дърпаше от професор Тофти, който го гледаше загрижено, след като го беше извел от Главната зала под погледите на всички останали ученици.

– Аз съм... добре съм, господине – каза Хари, като изтриваше потта от лицето си – Наистина... просто заспах... имах кошмар...

– Стресът от изпитите! – каза старият магьосник със симпатия, като потупа Хари по рамото – Случва се, младежо, случва се! Сега си наплизкайте очите с вода и може би ще сте в състояние да се върнете в Главната зала? Изпитът почти приключи, но може би ще успеете да отговорите на последния въпрос?

– Да – каза диво Хари – Исках да кажа... не... направих го... мисля, че съм готов...

– Много добре, много добре – каза нежно старият магьосник – Ще отида да прибера вашата изпитна работа и ви предлагам да отидете да си легнете...

– Така и ще направя – закима енергично Хари – Благодаря ви много.

След като професор Тофти изчезна в Голямата зала, Хари изтича по мраморното стълбище, профуча покрай мърморещите портрети и влетя като ураган в болничното крило, където мадам Помфри, тъкмо даваща в устата на Монтагу течност с яркосин цвят, изпищя стреснато.

– Потър, къде си мислиш, че отиваш?

– Трябва да видя професор Макгоногъл – изпъшка Хари, като едва си поемаше дъх – Сега... спешно е!

– Тя не е тук, Потър – каза тъжно мадам Помфри – Тази сутрин беше закарана в „Свети Мънго“. На нейната възраст четири зашеметяващи проклетия в гърдите? Цяло чудо е, че не са я убили...

– Тя си е... отишла? – каза шокиран Хари.

Звънецът би и той чу обичайния шум на излизачи от класната стая ученици, които тичат по коридорите. Все още се беше втренчил в мадам Помфри с болезнено изражение.

Нямаше на кого да каже. Дъмбълдор си беше отишъл, Хагрид си беше отишъл, но бе очаквал професор Макгоногъл да е тук, може би

строга и рязка, но затова пък винаги надеждна...

– Не се изненадвам, че си шокиран, Потър – каза мадам Помфри и изразът на лицето ѝ стана ожесточен – Сякаш някой от тях би посмял да зашемети лице в лице Минерва Макгоногъл на дневна светлина... това, което са направили е истинска мерзост... и ако не се тревожех какво би станало с вас без мен, бих напуснала в знак на протест...

– Да – каза тъпо Хари.

Той се обърна и излезе от болничното крило, тръгна като слепец по коридора и спря, паниката го разяждаше отвътре като отрова и не знаеше какво да предприеме...

Рон и Хърмаяни, каза вътрешният му глас.

Хукна отново, избутвайки учениците по пътя си, глух за ядосаните им протести. Изтича, слезе два етажа по-надолу и спря на мраморното стълбище, където ги видя да бързат насреща му.

– Хари! – каза веднага Хърмаяни, изглеждаше много изплашена – Какво се е случило? Добре ли си? Болен ли си?

– Къде си бил? – попита го Рон.

– Тръгвайте с мен – каза бързо Хари – Хайде, имам нещо да ви казвам.

Той ги поведе по коридора на първия етаж, минаха покрай вратите и най-после намериха празна класна стая, където влязоха, Хари затвори вратата зад Рон и Хърмаяни и се втренчи в тях:

– Волдеморт е хванал Сириус.

– Какво?

– Как си...?

– Видях ги. Преди малко. Когато заспах на изпита.

– Но... но къде? Как? – попита Хърмаяни, чието лице побеля.

– Не знам как – каза Хари – Но знам къде. Има стая в Отдела на мистериите, пълна с лавици, на които има малки кристални сфери и на края на редица деветдесет и седма... той се опитва да използва Сириус да вземе нещо оттам... той го измъчва... казва, че накрая ще го убие.

Хари почувства как коленете и гласът му треперят. Той се придвижи до чина и седна, опитвайки се да се овладее.

– Как ще влезем там? – попита ги той.

Настъпи моментна тишина. Тогава Рон попита:

– Да влезем там?

– Да влезем в Отдела на мистериите, за да освободим Сириус! – каза високо Хари.

– Но... Хари... – каза уморено Рон.

– Какво? Какво? – попита Хари.

Той не можеше да разбере защо и двамата го гледат сякаш иска от тях нещо неоснователно.

– Хари – каза Хърмаяни с доста изплашен глас – ъ-ъ-ъ... как Волдемор е влязъл в Отдела на Мистериите, без никой да го открие присъствието му?

– Откъде да знам! – кресна Хари – Въпросът е как ние ще влезем там?

– Но... Хари, помисли за това – каза Хърмаяни, като пристъпи към него – Пет часа следобед е... Министерството на магията е пълно със служители... как Волдемор и Сириус са влезли, без да бъдат видени? Хари... това вероятно са двамата най-търсени магьосници в света... мислиш ли, че ще минат незабелязани покрай сграда пълна с автори?

– Не знам, може Волдемор да е използвал Мантия Невидимка или нещо такова! – извика Хари – Между другото, Отделът на мистериите винаги е бил празен, когато аз съм бил...

– Ти никога не си бил там, Хари – каза спокойно Хърмаяни – Просто си сънувал мястото, това е всичко.

– Това не са нормални сънища! – извика в лицето ѝ Хари, като стана и на свой ред направи стъпка към нея. Искаше да я раздруса – Как си обясняваш тогава бащата на Рон, какво беше това, откъде знаех какво се е случило?

– Прав е – отбеляза спокойно Рон, като гледаше Хърмаяни.

– Но това е... това е толкова невероятно! – каза отчаяно Хърмаяни – Хари, как за Бога, Волдемор е хванал Сириус, когато той през цялото време е бил на Гримо Плейс?

– Сириус може да е излязъл малко на чист въздух – каза Рон, като звучеше обезпокоен – От години тази къща му вдъхва само отчаяние...

– Но защо – упорстваше Хърмаяни – защо, за Бога, Волдемор би искал да използва Сириус за да вземе оръжието или каквото е там?

– Не знам, може да има хиляди причини за това! – извика ѝ Хари – Може би просто Волдемор е избрал Сириус, защото не го е грижа дали ще го нарани.

– Знаете ли какво, току-що си помислих нещо – каза с приглушен глас Рон – Братът на Сириус е бил смъртожаден, нали? Може би е казал на Сириус тайната как да вземе оръжието?

– Да... и ето защо Дъмбълдор през цялото време държи Сириус заключен – каза Хари.

– Виж, съжалявам – извика Хърмаяни – но това е само твое

уещане, никой от нас няма доказателство, че Волдемор и Сириус са там...

– Хърмаяни, Хари ги е видял! – каза Рон, като се обърна към нея.

– О'кей – каза тя, като все още изглеждаше уплашена – Просто трябваше да го кажа...

– Какво?

– Ти... това не е критика, Хари! Но ти имаш... някакъв вид... искам да кажа... не мислиш ли, че имаш някаква мания за спасяване на хората? – каза тя.

Той я изгледа.

– И какво би трябвало да означава това „мания за спасяване на хората“?

– Добре... ти... – тя изглеждаше по-загрижена от всякога – Искам да кажа... миналата година, например... в езерото... по време на турнира... не трябваше... искам да кажа, нямаше нужда да спасяваш малката Делакор... отиде малко далеч...

Тялото на Хари се разтреса от гняв, как можеше сега да му напомня за това?

– Искам да кажа, беше много благородно от твоя страна и т.н. – каза бързо Хърмаяни, като се вкамени при изражението на Хари – всеки смяташе, че си постъпил великолепно...

– Странна работа – каза през стиснати зъби Хари – защото ясно си спомням как Рон каза тогава, че съм изгубил време да се правя на герой... това ли искаше да кажеш? Смяташ, че отново съм тръгнал да се правя на герой?

– Не, не, не! – втрещи се Хърмаяни поразена – Не исках да кажа точно това!

– Добре, забрави какво си искала да кажеш, защото губим време тук! – кресна Хари.

– Опитвам се да кажа... Волдемор те познава, Хари! Той използва Джини в Стаята на тайните, за да те подмами там, това е начинът, по който действа, той знае, че ти си... човек, който би се притекъл на помощ на Сириус! А ако просто се опитва да те подмами в Отдела на мистериите...

– Хърмаяни, няма никакво значение дали го е направил, за да ме хване или не – закарали са професор Макгоногъл в „Свети Мънго“, тук в Хогуортс няма никого от Ордена, на когото можем да кажем и ако не отидем Сириус е мъртъв!

Хари изрева от гняв. Хърмаяни отстъпи от него стресната.

– Не разбираш! – кресна ѝ той – Нямам кошмари, аз не просто сънувам! За какво мислиш, че бяха уроците по Преграждане, защо според теб Дъмбълдор искаше да ме предпази да не сънувам тези неща? Защото те са ИСТИНСКИ, Хърмаяни, Сириус е хванат, видях го. Волдемор го е хванал и никой друг не знае, което означава, че сме единствените, които могат да го спасят, и ако ти не искаш, добре, но аз ще го направя, разбра ли? И ако си спомням вярно, ти нямаше никакъв проблем с манията ми да спасявам хора, когато трябваше да ви спасявам от дименторите или – той се обърна към Рон – когато трябваше да спасявам сестра ти от Базилиска...

– Никога не съм казвал, че съм имал проблем – каза гневно Рон.

– Но, Хари, ти току-що го каза – каза буйно Хърмаяни – Дъмбълдор е искал да извадиш тези неща от ума си, ако беше упражнявал Преграждането, никога нямаше да видиш това...

– АКО СИ МИСЛИШ, ЧЕ ЩЕ РЕАГИРАМ НА НЕЩО, КОЕТО НЕ СЪМ ВИДЯЛ...

– Сириус ти е казал, че няма нищо по-важно от това да се научиш да затваряш ума си!

– СИГУРЕН СЪМ, ЧЕ БИ КАЗАЛ НЕЩО ДРУГО АКО ЗНАЕШЕ, ЧЕ...

Вратата на класната стая се отвори. Хари, Рон и Хърмаяни погледнаха натам. Влезе Джини, която изглеждаше любопитна, придружена от Луна Ловгуд, чието изражение както обикновено беше отнесено.

– Здравсти – каза Джини неразбиращо – Разпознахме гласа на Хари. За какво си викате?

– Не е твоя работа – каза грубо Хари.

Джини повдигна вежди.

– Няма нужда да ми държиш такъв тон – каза тя хладно – Само се чудех дали мога да ти помогна.

– Не можеш – сопна се Хари.

– Знаеш ли, че наистина си груб – каза ведро Луна.

Хари се обърна на другата страна. Последното нещо, което би искал сега е разговор с Луна Ловгуд.

– Почакай – намеси се внезапно Хърмаяни – Чакай... Хари, те могат да помогнат...

Хари и Рон я погледнаха.

– Слушайте – каза тя припряно – Хари, трябва да установим дали Сириус е напуснал Главния щаб...

– Казах ти, че видях...

– Хари, ако обичаш! – каза отчаяно Хърмаяни – Моля те, нека да проверим дали Сириус не си е в къщи преди да тръгнем за Лондон. Ако разберем, че го няма, тогава, кълна се, няма да се опитвам да те спирам, аз ще... ще направя всичко, каквото трябва, за да се опитаме да го спасим...

– Сириус е измъчван СЕГА! – извика Хари – Нямаме време за губене!

– Но ако това е номер на Волдеморт, Хари, трябва да проверим.

– Как? – попита Хари – Как ще проверим?

– Ще използваме огъня на Умбридж и ще видим дали можем да влезем във връзка с него – каза Хърмаяни, като изглеждаше ужасена от тази мисъл – Ще трябва да измъкнем оттам Умбридж и да отвлечем вниманието ѝ, ето къде ще използваме Джини и Луна.

Давайки си вид, че ясно разбира какво става, Джини незабавно каза:

– Да, ще го направим.

Луна попита:

– Когато казвате „Сириус“, да не би да говорите за Стуби Бърдмън?

Никой не ѝ отговори.

– ОК – каза Хари агресивно на Хърмаяни – ОК, ако можеш да измислиш начин да го направим бързо, с теб съм, иначе тръгвам за Отдела на мистериите още сега.

– Отдела на мистериите? – каза леко изненадана Луна – Но как ще влезете там?

Отново Хари не ѝ обърна никакво внимание.

– Добре – каза Хърмаяни, събра ръце и се опря на чина – Добре... един от нас ще отиде да намери Умбридж... и ще я изпрати в грешна посока, като я държи далеч от кабинета ѝ. Може да ѝ каже... не знам... например, че Пийвс е направил нещо ужасно, както обикновено.

– Аз ще го направя – каза веднага Рон – Ще ѝ кажа, че Пийвс чупи в кабинета по трансфигурация или нещо такова, той е на мили от кабинета ѝ. Ще трябва да помисля за това, вероятно бих могъл да убедя Пийвс да го направи, ако се срещнем някъде по пътя.

Фактът, че Хърмаяни не възрази срещу трошенето в кабинета по трансфигурация беше достатъчен признак за сериозността на положението.

– О'кей – каза тя, веждите ѝ се сключиха – Трябва обаче да държим и учениците далеч от кабинета ѝ, защото може някой слидерец да ни

попречи.

– Луна и аз ще стоим в края на коридора – каза отсечено Джини – и ще предупреждаваме учениците да не минават, защото някой е поставил вътре Задушавач газ – Хърмаяни остана изненадана от готовността, с която Джини изрече тази лъжа. Джини добави:

– Фред и Джордж се канеха да го направят, преди да си тръгнат.

– О'кей – каза Хърмаяни – Добре тогава, Хари, ти и аз ще бъдем под Мантията Невидимка, ще се промъкнем до кабинета и тогава можеш да разговаряш със Сириус...

– Той не е там, Хърмаяни!

– Исках да кажа, че можеш да провериш дали си е в къщи или не, докато аз наблюдавам, не мисля, че в това трябва да бъдеш сам. Лий винаги проверяваше прозорците, преди да изстреля вътре тези Душковци.

Въпреки гнева и нетърпението си, Хари прие предложението на Хърмаяни да го придружи в кабинета на Умбридж като знак на лоялност и солидарност.

– Аз... о'кей, благодаря – промърмори той.

– Добре тогава, дори и да направим всичко това, не мисля, че трябва да се бавим повече от пет минути – каза Хърмаяни, като изглеждаше облекчена от това, че Хари приема плана ѝ – не и с Филч или проклети-ят Инквизиторски отряд, бродещ наоколо.

– Пет минути са достатъчни – каза Хари – Хайде, да тръгваме.

– Сега? – попита Хърмаяни шокирано.

– Разбира се, че сега – каза ядосано Хари – Да не би да си мислеше, че ще го направим след вечеря или нещо такова? Хърмаяни, Сириус е измъчван точно сега!

– Аз... о, добре – каза тя отчаяно – Иди да вземеш Мантията Невидимка и ще се срещнем в края на коридора на Умбридж, о'кей?

Хари не отговори, излетя от стаята и хукна. Два етажа по-горе срещна Шеймъс и Дийн, които го спряха и му казаха, че по случай завършването на изпитите се организира празненство в общата стая. Хари просто ги изслуша. Той премина през портрета, докато те все още спореха от колко бутилки бирен шейк на черно ще имат нужда, и се върна с Мантията Невидимка и ножа на Сириус в чантата си, преди те да забележат, че ги е напуснал.

– Хари, би ли искал да ни заемеш няколко галеона? Харълд Дингъл каза, че би могъл да ни продаде малко огнено уиски...

Но Хари се бе изгубил вече зад коридора и няколко минути по-късно скачаше през последните стълби, за да се присъедини към Рон,

Хърмаяни, Джини и Луна, които се бяха скупчили заедно в края на коридора на Умбридж.

– Взех я – каза той – Готови ли сме да тръгнем?

– Добре – прошепна Хърмаяни, когато покрай тях мина група шестокурсници – И така, Рон, отиваш и измъкваш Умбридж... Джини, Луна, можете да започвате да отбивате хората във от коридора... Хари и аз ще си сложим мантията и да чакаме, докато теренът стане чист...

Рон тръгна, яркочервената му коса се виждаше в края на коридора, докато ярката глава на Джини се движеше между учениците, последвана от русата на Луна.

– Ела насам – промърмори Хърмаяни, придръпвайки Хари зад грозната каменна глава на магьосник – Хари, сигурен ли си, че си добре? Все още си много блед...

– Добре съм – каза той кратко, докато изваждаше мантията невидимка от чантата си. Белегът го болеше, но не толкова лошо, че да си помисли, че Волдемор измъчва Сириус повече, отколкото бе измъчвал Ейвъри.

– Тук – каза, наметна върху двамата мантията и те се заслушаха внимателно през мрънканията на латински, които идваха от бюста пред тях.

– Не можете да минете оттук! – викаше Джини на пресечката – Не, съжалявам, ще трябва да минете през долното стълбище, някой е пуснал тук Задушавач газ.

Чуха как хората се оплакваха, кисел глас каза:

– Не виждам никакъв газ.

– Това е, защото е безцветен – каза Джини с повишено раздражителен тон – но ако искате да минете оттук, моля, ще имаме тялото ви като доказателство за следващия идиот, който не ни повярва.

Бавно пресечката се изпразни. Новината за задушавачия газ се бе разнесла и хората спряха да минават оттам. Когато теренът беше напълно чист, Хърмаяни каза спокойно:

– Мисля, че вече можем да минем, Хари, хайде.

Те се придвижиха напред, покрити с мантията. Луна стоеше с гръб към тях в далечния край на коридора. Когато минаха покрай Джини, Хърмаяни прошепна:

– Добре... не забравяй сигнала.

– Какъв е сигналът? – промърмори Хари, когато се появиха на вратата на Умбридж.

– Високо пеене на „Уизли е нашият крал“, ако видят да се задава

Умбридж – отговори Хърмаяни, когато Хари вкара ножа на Сириус в пролуката между вратата и стената. Вратата се отвори и те влязоха в кабинета.

Ярките котенца се припичаха на късното следобедно слънце, което огряваше чинийките им, но кабинетът изглеждаше пуст. Хърмаяни въздъхна с облекчение.

– Мислех, че е взела някакви допълнителни мерки за сигурност след последния Душко.

Те свалиха мантията, Хърмаяни застана до прозореца на пост с извадена пръчка. Хари се приближи до огъня, извади стиска летяща пудра и хвърли малко в пламъците, изчака да се разгорят. После скочи бързо вътре и извика „Номер дванадесет, Гримо Плейс“.

Зави му се свят, тъй като току-що се бе оттласнал от студения под на кабинета. Закри очите си от прахта и вятъра и когато отново ги отвори, се намираше в продълговатата студена кухня на Гримо Плейс.

Там нямаше никой. Беше очаквал това, но не беше подготвен за усещането на смъртоносна паника, което го обзе при вида на пустата кухня.

– Сириус? – извика той. – Сириус, тук ли си?

Гласът му отекна в стаята, но нямаше никакъв отговор освен тъничък скърцащ звук вдясно.

– Кой е там? – попита, като се чудеше дали не е мишка.

Появи се домашното духче Крийчър. Изглеждаше много доволен от нещо, въпреки че ръцете му бяха бинтовани, изглежда се беше наранил.

– В огъня е главата на момчето Потър – информира той празната кухня, хвърляйки налудничави погледи към Хари – Крийчър се чуди за какво е дошъл.

– Къде е Сириус, Крийчър? – попита Хари.

Домашното духче издаде писклив крясък.

– Господарят излезе, Хари Потър.

– Къде отиде? Къде отиде, Крийчър?

Крийчър просто изсумтя.

– Предупреждавам те! – каза Хари, напълно забравил, че в това му положение не би могъл да накаже Крийчър – Къде е Лупин? Лудоокия? Някой от тях, някой от тях тук ли е?

– Никой друг не е тук, освен Крийчър – каза ликовачо духчето и като се извърна от Хари, започна бавно да се разхожда между вратата и края на кухнята – Крийчър мисли, че трябва да проведе малък разговор с господарката си, да, дълго време нямаше този шанс, господарят на

Крийчър го беше отпратил от нея...

– Къде отиде Сириус? – извика Хари след духчето – Крийчър, в Отдела на мистериите ли отиде?

Крийчър спря. Хари можеше да види само задната част на главата му между столовете отпред.

– Господарят не казва на горкия Крийчър къде отива – отговори спокойно.

– Но ти знаеш! – извика Хари – Нали? Ти знаеш къде е!

Настъпи тишина за момент. След това духчето изписка високо.

– Господарят няма да се върне от Отдела на мистериите! – каза ликуващо – Крийчър и господарката му отново са сами!

И той се изгуби през вратата.

– Ти...!

Но преди да изрече проклетие или обида, Хари почувства остра болка в главата си, очите му се напълниха с прах и видя, че е издърпан от пламъците. С ужасна ненавист се взираше в широкото жабешко лице на професор Умбридж, която го държеше за косата и сега извиваше вратата му.

– Ти мислиш – прошепна тя, извивайки врата на Хари още по-силно, така че сега той гледаше към тавана – че след Душковците ще допусна още едно смахнато, безполезно малко създание да влезе в кабинета ми без мое знание? Поставила съм Тихомълком улавящи заклинания около цялата ми врата след последния път, когато беше тук, глупаво момче. Вземете пръчката му – излая тя към някого, когото той не можеше да види, и почувства как нечия ръка бърка в джоба му и изважда пръчката му – Нейната също.

Хари чу шум около вратата и знаеше, че и пръчката на Хърмаяни е отнета.

– Искам да знам защо сте в кабинета ми – каза Умбридж, като го оскуба и заклати главата му.

– Аз... се опитвах да си взема Светкавицата! – изпъшка Хари.

– Лъжец – тя отново го оскуба – Светкавицата ти е под строга охрана в подземията, както ти е добре известно, Потър. Главата ти беше в моята камина. С кого комуникираше там?

– С никого – каза Хари, като се опита да се отскубне от нея. Почувства как още няколко кичура се отделят от скалпа му.

– Лъжец! – извика Умбридж. Тя го отблъсна от себе си и той се удари в бюрото. Сега той можеше да види как Хърмаяни е притисната до стената от Милисът Булстроуд. Малфой се подхилкваше на

прозорца и си подхвърляше пръчката на Хари с една ръка, като отново я хващаше.

Вратата се отвори и влязоха още няколко едри слидеринци, които бутаха Рон, Джини, Луна и, за изумление на Хари, Невил, който бе сграбчен от доволно ухиления Гойл. И четиримата бяха gagged.

– Хванахме ги всичките – каза Уорингтън, като грубо блъсна Рон в стаята. – Този – и посочи с дебелия си пръст Невил – се опита да ме спре, когато хванах нея, – и посочи към Джини, която се опитваше да изрита едрата слидеринка, която я държеше – така че доведох и него.

– Добре, добре – каза Умбридж, като гледаше усилията на Джини – Изглежда, че скоро Хогвортс ще се превърне в свободна от Уизли зона, нали?

Малфой се изсмя високо и злобно. По лицето на Умбридж се появи широката ѝ усмивчица, тя седна в креслото си, като примигна с жабешките си очички срещу тях.

– Е, Потър – каза тя – Ти стоеше около кабинета ми и изпрати този палячо – тя кимна към Рон – Малфой се изсмя още по-високо – да ми каже, че полтъргайстът създава хаос в кабинета по трансфигурация, когато знаех перфектно, че той е зает да изчиства мастилото от всички училищни телескопи – господин Филч току-що ме информира за това.

– Очевидно за теб е било много важно да разговаряш с някого. С Албус Дъмбълдор? Или с полчовека Хагрид? Съмнявам се, че е била Минерва Макгоногъл, чух, че е прекалено болна, за да разговаря с когото и да е било.

Малфой и още няколко члена на Инквизиторския отряд се изсмяха още по-високо. Хари се разтресе от ярост.

– Не е ваша работа с кого разговарям – озъби се той.

Лицето на Умбридж се стегна.

– Много добре – каза тя с най-опасния си и фалшиво сладък глас – Много добре, господин Потър. Предложих ви възможността да ми кажете доброволно. Вие отказахте. Нямам друга алтернатива, освен да ви принудя. Драко, повикай професор Снейп.

Малфой пхна пръчката на Хари под мантията си и напусна хилейки се стаята. Хари току-що беше осъзнал нещо, не можеше да повярва, че е бил толкова глупав да го забрави. Мислеше, че всички членове на Ордена, всички, които биха могли да му помогнат да спаси Сириус, ги няма, но беше сгрешил. Все още в Хогвортс имаше един член на Ордена на Феникса – Снейп.

В кабинета настъпи тишина освен шума от опитите на слидеринци

да задържат под контрол Рон и другите. От устните на Рон падаше кръв по килима на Умбридж, след като се бе опитал да се изтръгне от хватката на Уорингтън, Джини все още се опитваше да се освободи от стиснатата я за раменете шестокурсничка, лицето на Невил беше почервеняло още повече, докато се дърпаше от ръцете на Краб и Хърмаяни се опитваше да отблъсне от себе си Милисът Булстроуд. Луна от друга страна стоеше спокойно отстрани на човека, който я беше пленил, като зяпаше разсеяно през прозореца и изглеждаше отегчена.

Хари погледна отново към Умбридж, която го наблюдаваше отблизо. Той запази непроницаемо изражение на лицето си, когато отвън се чуха стъпки и Драко Малфой влезе в стаята, плътно следван от Снейп.

– Искали сте да ме видите, директорке? – каза Снейп, като погледна двойките ученици с израз на пълно безразличие.

– Ах, професор Снейп – каза широко усмихната Умбридж, като се изправи отново – Да, бих искала още едно шишенце веритасерум колкото се може по-бързо, моля.

– Взехте последната ми бутилка за да разпитате Потър – каза той, като я изучаваше хладно през падналата по лицето му черна коса – Сигурна ли сте, че не сте я използвали всичката? Казах ви, че три капки са достатъчни.

Умбридж се зачерви.

– Не можете ли да направите още? – каза тя, а гласът ѝ стана още по-сладък и момичешки, както винаги когато побесняваше.

– Разбира се – сви устни Снейп – Приготвя се при пълнолуние, така че ще я приготвя за вас след около месец.

– Месец? – изпищя Умбридж – Месец! Имаме нужда от нея тази вечер, Снейп! Току-що открих, че Потър е използвал моята камина, за да разговаря с непознат човек или хора!

– Така ли? – каза Снейп, като за първи път показва признак на някакъв интерес и погледна към Хари – Това не ме изненадва. Потър никога не е проявявал уважение към училищните правила.

Студените му черни очи срещнаха тези на Хари, който посрещна погледа му безстрашно, концентрирайки се върху последния си сън, като искаше Снейп да го прочете, да разбере...

– Искам да го разпитам! – повтори ядосано Умбридж и Снейп извърна погледа си от Хари към разгневеното ѝ лице – Искам да ме снабдите с отвара, която да го принуди да ми каже истината!

– Вече ви казах – каза Снейп лениво – че нямам повече запаси от веритасерум. Докато не пожелаете да отровите Потър, и ви уверявам, че

ще имате цялата ми симпатия, ако решите да го направите, не мога да ви помогна. Единственият проблем е, че повечето отрови са твърде бързи, за да оставят някакво време за казване на истини.

Снейп отново погледна към Хари, който го гледаше обезумяло и се опитваше да му каже нещо без думи.

Волдемор е хванал Сириус в Отдела на мистериите, мислеше отчаяно, Волдемор е хванал Сириус...

– Вие сте в изпитателен срок – изпищя професор Умбридж и Снейп я погледна с вдигнати вежди – Вие сте напълно безполезен! Очаквах повече, Луциус Малfoy винаги се е изказвал толкова ласкаво за вас! Сега напуснете кабинета ми!

Снейп ѝ се поклони иронично и се приготви да напусне. Хари знаеше, че това е последният му шанс да научи Орденът за това, което става.

– Хванал е Меколапчо! – извика – Хванал е Меколапчо там на мястото, където то е скрито.

Снейп спря с едната ръка върху бравата.

– Меколапчо? – извика професор Умбридж, като местеше погледа си ту към Хари, ту към Снейп. – Какво е Меколапчо? Какво е това, което е скрито? Какво означава това, Снейп?

Снейп погледна към Хари. Лицето му беше неразгадаемо. Хари не можеше да каже дали бе разбрал или не, но не можеше да каже нищо повече пред Умбридж.

– Нямам идея – каза студено Снейп – Потър, когато поискам да ми се крещят глупости, ще ти дам Бръщолевеща отвара. И Краб, отпусни малко хватката си. Ако Лонгботъм се задуши, ще падне много и досадно писане и няма да е от полза, когато кандидатстваш за работа.

Той затвори с трясък вратата след себе си, оставяйки Хари в същото положение както преди: Снейп беше последната му надежда. Той погледна Умбридж, която се чувстваше по същия начин, гърдите ѝ се повдигаха бясно.

– Много добре – каза тя и извади пръчката си – Много добре... нямам друга алтернатива... това е повече от нарушаване на училищната дисциплина... това касае сигурността на министерството... да... да...

Изглежда си говореше сама. Тя нервно пристъпваше от крак на крак, гледаше Хари, удряше с пръчката си и дишаше тежко. Когато я гледаше, Хари се чувстваше ужасно безпомощен без собствената си пръчка.

– Ти ме принуждаваш, Потър... не искам да го правя... – каза Умбридж, все още движейки се безпомощно – но понякога обстоятелствата

го изискват... сигурна съм, че министърът ще разбере, че съм нямала друг избор...

Малфой я гледаше с алчно изражение.

– Проклятието Круциатус ще ти развърже езика – каза спокойно Умбридж.

– Не! – изпищя Хърмаяни – Професор Умбридж, това е незаконно.

Но Умбридж си даде вид, че не я чува. По лицето ѝ имаше гадно нетърпение, примесено с вълнение, които Хари никога преди не беше виждал. Тя вдигна пръчката си.

– Министърът не иска да нарушите закона, професор Умбридж! – извика Хърмаяни.

– Това, което Корнелиус не знае, не го засяга – каза Умбридж, като посочваше с пръчката си различни места от тялото на Хари, като се опитваше да разбере къде би го боляло повече – И досега не е разбрал, че аз изпратих дименторите след Потър миналото лято, но беше доволен от възможността да го изключи.

– Вие сте била? – простена Хари – Вие сте изпратила дименторите след мен?

– Някой трябваше да реагира – въздъхна Умбридж, като насочи пръчката си директно към челото на Хари – Всички блееха как трябва да ти се затвори устата някак си да те дискредитират, но аз бях единствената, която направи нещо за това... само че ти се измъкна и този път, нали Потър?... Но не и днес, не и сега... – и като си пое дълбоко въздух, тя извика: – Кру...

– НЕ! – изкрещя диво Хърмаяни зад Милисънт Булстроуд – Не... Хари, ще трябва да ѝ кажем!

– По никакъв начин! – извика Хари към малката част от Хърмаяни, която можеше да види.

– Ще трябва, Хари, тя така или иначе ще те принуди, какъв е... какъв е смисълът?

И Хърмаяни заплака тихичко зад гърба на Милисънт Булстроуд, като криеше мокрото си лице в мантията ѝ. Милисънт спря да я притиска към стената незабавно и се отдръпна от пътя ѝ с израз на погнуса.

– Добре, добре, добре – каза триумфално Умбридж – Малката госпожица Всички въпроси е на път да ни даде няколко отговора! Хайде, момиче, хайде!

– Ъ-ъ-ъ... нее... не! – извика Рон.

Джини погледна Хърмаяни така, както никога преди не я беше гледала. Невил затаил дъх също я гледаше. Но Хари току-що беше

забелязал нещо. Макар че Хърмаяни хлипаше отчаяно с лице в ръцете си, нямаше и следа от сълзи.

– Аз... аз съжалявам – каза Хърмаяни – но не мога да издържа...

– Точно така, точно така, момиче! – каза Умбридж, като хвана Хърмаяни през раменете, постави я в креслото и закръжи около нея. – Сега... с кого разговаряше Потър?

– Добре – изхълца Хърмаяни, все още криеща лицето си – добре, той се опитваше да говори с професор Дъмбълдор.

Рон замръзна, очите му се разшириха, Джини спря да гледа обувките на слидеринската си пазачка, дори Луна изглеждаше леко изненадана. За щастие вниманието на Умбридж беше съсредоточено изцяло върху Хърмаяни, за да забележи реакциите на останалите.

– Дъмбълдор? – попита нетърпеливо Умбридж – Тогава вие знаете къде е Дъмбълдор, така ли?

– Е... не! – изхлипа Хърмаяни – Опитвахме в „Пробития котел“ на Диагон-али и „Трите метли“ и дори в „Главата на Свинята“...

– Идиотко, Дъмбълдор няма да седи в кръчмата, когато цялото министерство го търси! – кресна Умбридж, а по лицето ѝ се изписа разочарование.

– Но... ние трябваше да му кажем нещо важно! – подсмъркна Хърмаяни, като притисна още по-плътното ръце към лицето си, Хари беше сигурен, че се опитва да скрие липсата на сълзи.

– Да? – каза Умбридж със засилено вълнение – Какво искахте да ми кажете?

– Ние... искахме да му кажем, че е г-готово! – измънка Хърмаяни.

– Кое е готово? – попита Умбридж, като я хвана за раменете и леко ги разтърси – Кое е готово, момиче?

– Ор... оръжието – отговори Хърмаяни.

– Оръжие? Оръжие? – очите на Умбридж щяха да изскочат от орбитите си от вълнение – Открили сте някакъв метод на съпротива? Оръжие, което щяхте да използвате срещу министерството? По поръчка на професор Дъмбълдор, разбира се?

– Д-д-да – простена Хърмаяни, – но той трябваше да напусне преди да го завършим и сега го завършихме за него... и н-н-не можем да го н-н-намерим... д-да му кажем!

– Какъв вид оръжие беше? – попита Умбридж, като все още стискаше рамото на Хърмаяни с дебелите си пръсти.

– Н-н-не р-р-разбираме н-н-н-напълно какво е – високо изхлипа Хърмаяни – Н-н-ние п-п-просто направихме к-к-каквото ни к-к-каза п-п-

п-професор Д-дъмбълдор да направим.

Умбридж се изправи с тържествуващ вид.

– Заведете ме при оръжието – каза тя.

– Няма да ви го покажа... пред тях – каза Хърмаяни, като посочи с поглед слидеринците.

– Не си в положение да диктуваш условия – каза грубо Умбридж.

– Добре – каза Хърмаяни, като отново захлипа с лице в ръцете си – Тогава... нека да го видят, надявам се да го използват върху вас! Бих искала да дойдат множество хора! Тогава цялото училище ще разбере къде е и как се използва... и ако навредите на някого, ще може да си отмъсти!

Думите ѝ имаха силно въздействие върху Умбридж, тя погледна подозрително своя Инквизиторски отряд, очите ѝ за момент се спряха върху Малфой, който не успя да скрие нетърпеливия си израз.

Умбридж гледаше продължително Хърмаяни, след това проговори с майчинска нотка в гласа:

– Добре, скъпа, нека го направим само ти и аз... и ще вземем Потър с нас, нали? Да тръгваме.

– Професоре – каза нетърпеливо Малфой – Професор Умбридж, мисля, че някои от отряда трябва да дойдат с вас... за всеки случай.

– Аз съм квалифициран представител на министерството, Малфой, наистина ли мислиш, че не мога да се справя с двама тийнейджъри сама? – попита остро Умбридж – Във всеки случай не звучи така, сякаш това оръжие е нещо, което може да бъде видяно от деца в училищна възраст. Вие ще останете тук докато се върна, за да сте сигурни, че никой от тези – тя посочи към Джини, Невил и Луна – няма да избяга.

– Добре – каза разочаровано Малфой.

– А вие двамата вървете пред мен и ми показвайте пътя – каза Умбридж, като побутваше с пръчката си Хари и Хърмаяни – Водете ме.

Глава 33. Битка и полет

Хари си нямаше на представа какво замисляше Хърмаяни или дори дали замисляше нещо. Той вървеше плътно зад нея по коридора пред офиса на Умбридж, като си мислеше, че ще бъде доста подозрително, ако изглеждаше, че той не знае накъде отива. Той въобще не се опита да говори с Хърмаяни; Умбридж вървеше толкова близо зад тях, че той можеше да чуе ускореното ѝ дишане.

Хърмаяни пое пътя по стълбите към антрето. Чуваше се врява от гласове и дрънченето на прибори и чинии, идващи от трапезарията – на Хари му изглеждаше доста странно, че на двадесет и пет фута имаше хора, които се забавляваха на вечерята и празнуваха края на изпитите, хора, които нямаха и грам безпокойство.

Хърмаяни излезе право през дъбовите входни врати, слезе по каменните стълби и излезе навън в чистата, ароматна вечер. Слънцето огряваше върховете на дърветата на Забранената Гора. Докато Хърмаяни вървеше решително напред, Умбридж се опитваше да ги следи неотлъчно, беше се превърнала в тяхна сянка.

– Скрито е в колибата на Хагрид, нали? – прошепна Умбридж в ухото на Хари.

– Разбира се, че не – каза язвително Хърмаяни – Хагрид можеше да го издаде случайно.

– Да – отвърна Умбридж, чието вълнение започваше да се покачва – Да, шеше да го направи, разбира се, големият идиот, полувеликан.

Тя се изсмя. Хари усети голямо желание да се обърне и да я сграбчи за гушата, но се съпротиви. Белегът му пулсираше, но все още не беше започнал да пари, ако Волдемор се опитваше да убие някого.

– Тогава... къде е? – попита Умбридж с лека несигурност в гласа си, докато гледаше как Хърмаяни продължава към Забранената Гора.

– Разбира се, че там – отвърна Хърмаяни, посочвайки тъмните дървета – Трябваше да бъде някъде, където учениците няма да го открият случайно.

– Разбира се – каза Умбридж, сякаш звучеше малко по-неспокойна сега – Разбира се... много добре... вие двамата стойте пред мен.

– Може ли да вземем магическата ви пръчка, ако ще сме първи? – попита я Хари.

– Не, не смятам, господин Потър – каза усмихната Умбридж, като

го мушна в гърба с нея – Страхувам се, че Министерството цени моя живот много повече от вашя.

След като достигнаха студената сянка на първите дървета, Хари се опита да хване погледа на Хърмаяни, да влезеш в гората без пръчки, му изглеждаше по-дръзко от всичко, което беше правил тази вечер. Хърмаяни, обаче, просто хвърли презрителен поглед към Умбридж, като вървеше толкова бързо, че на Умбридж, със своите къси крака, ѝ беше трудно да я следва.

– Далеч ли е навътре? – попита Умбридж, след като мантията ѝ се скъса на едно растение.

– О, да – отговори Хърмаяни – много добре скрито е.

Опасенията на Хари нарастваха. Хърмаяни не пое пътеката, по която бяха тръгнали, за да видят Грауп, а по тази, която той тръгна преди три години към бърлогата на огромния паяк Арагог. Тогава Хърмаяни не беше с него, той беше сигурен, че тя не знаеше каква опасност се криеше в края.

– Ъ-ъ-ъ... сигурна ли си, че това е правилния път? – попита я той открито.

– О, да – отвърна тя с непоколебим тон, крачейки в шубраците.

Зад тях Умбридж се препъвана и падна пред едно от дърветата. Никой от двамата не се обърна, за да ѝ помогне. Хърмаяни просто продължи да крачи напред и само се провикна зад гърба си: „Доста по-навътре е.“

– Хърмаяни, говори по-тихо – прошепна Хари, бързайки да я стигне – Всеки може да ни слуша тук...

– Искам да ни чуят – отговори тихо тя, докато Умбридж се тътреше шумно след тях – Ще видиш...

Вървяха доста дълго време, докато не стигнаха толкова навътре в гората, че плътно подредените дървета не позволяваха процеждането на каквато и да е светлина. Хари имаше същото чувство, както преди години, че е наблюдаван от невидими очи.

– Колко навътре? – попита ядосано Умбридж.

– Вече не много далече – извика Хърмаяни, след като достигнаха влажно, тъмно сечище – Още малко...

Стрела прелетя през въздуха и се заби с лек звук точно пред главата на момичето. Изведнъж въздухът се изпълни с шум от копита. Хари можеше да усети как земята се тресе, Умбридж извика тихо и го постави пред себе си като щит.

Внезапно той се освободи и се обърна. Около петдесет кентавър с

вдигнати и заредени лъкове, се бяха вгледали в Хари, Хърмаяни и Умбридж. Настъпваха бавно към центъра на сечището; Умбридж издаде странен звук наподобяващ хленчене. Хари погледна към Хърмаяни. Тя се усмихваше триумфално.

– Кои сте вие? – каза глас.

Хари погледна наляво. Червеникаво – кафявият кентавър, наречен Маджориан вървеше напред към тях, неговият лък (както и на другите) беше вдигнат. От дясната страна на Хари, Умбридж все още скимтеше, с трепереща пръчка, която бе насочила към приближаващия кентавър.

– Попитах ви, кои сте вие, хора? – каза твърдо Маджориан.

– Аз съм Долорес Умбридж – каза тя с писклив, изпълнен със страх глас – Старши помощник – секретар на Министерърът на Магията, Директорка и Следовател на Хогуортс.

– Ти си от Министерството на Магията? – попита Маджориан, като много от кентаврите в кръга се размърдаха неспокойно.

– Точно така – отговори Умбридж с по-висок глас – така, че бъдете внимателни. Според законите, записани в Отдела по Регулирането и Контрола на Магически Същества, всяка атака срещу човек от такива полуотгледани същества като вас...

– Как ни нарече? – извика един черен кентавър, който Хари разпозна като Бейн.

Много от заобикалящите започнаха да шушукат ядосано и стегнаха тетивата си.

– Не ги наричай така! – каза раздражено Хърмаяни, но сякаш Умбридж не я чу.

С насочена пръчка си към Маджориан, тя продължи:

– „Закон 15 Б“ постановява, че «всяка атака над човек, от магическо създание, което се смята, че е с получовешки разсъдък, и по тази причина отговорно за своите действия»...“

– „Получовешки разсъдък“ – повтори Маджориан, докато Бейн и няколко други изреваха с гняв и вдигнаха копитата си – Ние смятаме това за голяма обида, човеко. Нашият разсъдък далеч надминава вашия.

– Какво правите в нашата Гора – изкрещя един от строго изглеждащите кентаври, който Хари и Хърмаяни бяха видели при предишното си посещение в гората – Защо сте тук?

– Вашата гора? – каза Умбридж, тресейки се вече не само от гняв, а и от възмущение – искам само да ви припомня, че живеете тук, само защото Министерството на Магията ви разреши да използвате части от земите ни...

Една стрела прелетя на косъм от главата ѝ: тя изкрещя силно и се хвана за главата, след като някои от кентаврите изреваха, а други се изсмяха шумно. Шумът от смеха им, наподобяващ цвилене отекна из задименото сечище.

– Чия е Гората сега, човеко? – изрева Бейн.

– Отвратителни полуотгледани същества! – изкрещя тя, с все още обгърнати около главата ѝ ръце – Чудовища! Неконтролируеми животни!

– Млъкни! – извика Хърмаяни, но вече беше късно: Умбридж насочи пръчката си срещу Маджориан и извика „Инкарцерус!“

Тънки змии като въжета излетяха от пръчката, увивайки се силно около тялото на кентавъра и завързвайки се около ръцете му; той нададе вой на ярост и се надигна на задните си крака, опитвайки се да се освободи, докато другите кентаври се нахвърляха.

Хари грабна Хърмаяни и я дръпна надолу; с лице към земята; той се паникьоса за миг, докато копитата гърмяха около него, но кентаврите обикаляха около него, крещейки с гняв, без да го нападат.

– Нееееееееееее – Хари чу, Умбридж да крещи – Аз съм старши – помощник секретар, вие нямате никакво право... развържете ме животни такива... нее!

Хари видя проблесък от червена светлина и разбра, че тя се е опитала да Зашемети един от тях, след което тя изкрещя силно. Повдигайки главата си на няколко сантиметра от земята, Хари видя, че Умбридж, която се гърчеше и викаше, беше хваната от Бейн и вдигната във въздуха. Пръчката се изхлузи от ръката ѝ и падна на земята... Сърцето на Хари заби силно... Ако можеше само да я достигне...

Но, докато протягаше ръка към нея, един кентавър се спусна към пръчката и я счупи с копитото си наполовина.

– Сега! – извика глас в ухото на Хари и тънка космата ръка се спусна от въздуха и го изправи на крака. Хърмаяни също, беше вдигната на крака. Зад множеството цветни глави и тела на кентаврите, Хари можеше да види как Бейн отнасяше Умбридж. Без да спираше да крещи, нейният глас се чуваше все по-тихо и по-тихо...

– А тези...? – каза сивият кентавър, който държеше Хърмаяни.

– Те са млади – отвърна бавен, тъжен глас зад Хари – Ние не нападаме жребчета.

– Те я доведоха тук, Ронан – отговори кентавъра, който стискаше силно Хари.

– А и те не са толкова млади... този тук май вече е почти

пълнолетен...

Той разтърси Хари за яката.

– Моля ви – каза Хърмаяни почти без дъх – моля ви, не ни нападайте, ние не мислим като нея, ние не сме работници в Министерството на Магията! Дойдохме тук, само защото се надявахме, че ще можете да я махнете от нас...

Хари осъзна веднага каква огромна грешка е направила Хърмаяни с изричането на това, след като погледна лицето на големия сив кентавър. Той се обърна с шум и измуча:

– Виждаш ли, Ронан? Те вече притежават арогантността на вида си. Трябва да ви вършим мръсната работа, така ли момиче? Трябва да бъдем ваши прислужници, да ви „отърваваме“ от враговете ви като послушни кученца?

– Не! – каза Хърмаяни с приглушен писък – Моля ви... няха това в предвид! Просто се надявах, че ще можете да... да ни помогнете...

Но изглеждаше, че тя затъваше все повече и повече.

– Ние не помагаме на човеци – изръмжа кентавърът, който държеше Хари, затайвайки хватката си, в следствие на което, краката на Хари се отделиха от земята. Ние сме отделен вид и сме горди с това. Няма да ви разрешим да си отидете от тук самохвално, сякаш сте ни наредели да сторим нещо...!

– Няма да кажем нищо такова! – извика Хари – Знаем, че нямаше да направите подобно нещо, само защото ние сме ви...

Ала изглеждаше никой не го слушаше.

Брадат кентавър се обади отзад:

– Дойдоха тук неканени, трябва да си платят за последствията.

Чуха се викове на одобрение и сиво – кафявият кентавър продължи:

– Те могат да се присъединят към жената.

– Каза, че не сте наранявали невинни – извика Хърмаяни, докато сълзите ѝ се стичаха по лицето ѝ – Не сме направили нищо, за да ви нараним. Не сме използвали пръчките си, за да ви подложим на опасност. Просто искаме да се върнем на училище, моля ви!...

– Ние не сме като предателя Фирензи, момиче! – изкрещя сивият кентавър, а доста от останалите изцвилиха в знак на съгласие – Може би си мислила, че ние сме красиви, говорещи коне? Ние сме древни хора, които не търпят агресия и обиди от страна на магьосниците. Ние не признаваме законите ви, не приемаме вашето превъзходство, ние сме...

Но те не можах да разберат какви са били кентаврите, защото в този момент се чу оглушителен звук от сечицето. Беше толкова силен, че

Хари, Хърмаяни и голяма част от кентаврите се огледаха наоколо. Кентавърта, който държеше Хари, го пусна на земята и хвана лъка си. Хърмаяни също се озова долу, а Хари забърза към нея, след като две или три дървета паднаха злокобно откъснати от чудовището Грауп. То се бе появило.

Кентаврите, които бяха до него, се втурнаха към другите назад, сега сечището се изпълни с лъкове и стрели на тях, които чакаха да бъдат изстреляни. Всички те бяха насочени към голямото сивкаво лице, което се задаваше от голяма постеля от клони.

Изкривената уста на Грауп зееше глупаво отворена, те можеха да видят жълтите му като тухли зъби, блещукащи в полумрака, гледаше тъпо. Чудовището гледаше надолу към краката си, където бяха кентаврите. Скъсани въжета висяха от колената му.

Той отвори по-широко устата си.

– Хагър...

Хари не знаеше какво значи „Хагър“, или пък от какъв език идваше, просто не му пукаше, той гледаше към стъпалата на Грауп, който бяха дълги колкото тялото на един човек. Хърмаяни хвана Хари за ръката; кентаврите млъчаха, гледайки към гиганта, чиято глава се мърдаше от единия край до другия, докато гледаше към тях, така, сякаш ги е изпуснал.

– Хагър! – повтори той още по-настойтелно.

– Махай се от тук, гигант! – извика Маджориан – Не си добре дошъл сред нас.

Грауп въобще не обърна внимание на тази думи. Той се спря за миг (кентаврите опънаха лъковете си), след което измуча: „Хагър“

Някои от кентаврите се бяха притеснили. Хърмаяни дишаше тежко.

– Хари! – прошепна тя – Мисля, че той се опитва да каже „Хагрид“.

Точно в този момент Грауп ги зърна – единствените двама човеци в море от кентаври. Той се наведе надолу и съсредоточено се вгледа в тях. Хари усети как Хърмаяни се разтрепери, след като Грауп отвори широко устата си и каза с дълбок боботещ глас: „Херми“.

– Боже Господи! – каза Хърмаяни, стискайки така силно ръката на Хари, но и същевременно изглеждаща, така, че щеше да изгуби съзнание – Той... той... си спомни...

– Херми – избоботи той – къде Хагър?

– Не знам – изписка уплашена Хърмаяни – Съжалявам, Грауп, не знам!

– ГРАУП ИСКА ХАГЪР!

Една от огромните ръце на гиганта се спусна надолу. Хърмаяни изкрещя силно. Пробяга няколко крачки и падна. Лишен от своята пръчка, Хари беше готов на всичко: да удря, да ритя, да хапе, само и само ръката, която се спускаше и повали един от кентаврите, да не го хване.

А кентаврите само това и чакаха. Пръстите на Грауп бяха на метър от Хари, когато петдесет стрели изсвистяха във въздуха и улучиха Грауп, посипвайки огромното му лице. Това го накара да извика от болка и с гняв да закрие с ръце лицето си. Той чупеше стрелите, ала и ги забиваше все по-навътре и по-навътре.

Той извика, стовари големия си крак и накара кентаврите да се разпръснат. Капки кръв като камъни започнаха да се стичат от лицето на Грауп. Хари издърпа Хърмаяни на крака и двамата започнаха да бягат колкото можеха по-бързо, за да се скрият под дърветата. Когато стигнаха се обърнаха назад. Грауп сграбчваше кентаврите, докато капките кръв се стичаха по лицето му. Кентаврите отстъпваха смутени, галопирайки между дърветата в другата част на сечището. Хари и Хърмаяни видяха как Грауп нададе още един вик на ярост и как се спусна след тях, чупейки повече дървета, откакто когато дойде.

– О, не! – каза разтреперана Хърмаяни – Това беше ужасно! Той може да ги убие всичките.

– Честно казано, не съм толкова притеснен – отвърна горчиво Хари.

Звукът от тичащите кентаври и преследващият ги гигант отслабваше. Докато Хари се заслушваше за тях, изведнъж белегът му започна да тупти отново и вълна от страх го заля отново.

Тя бяха изгубили толкова много време. Бяха по-далеч от спасяването на Сириус, откакто когато той имаше видението. Не само, че бяха без пръчките си, но и бяха в средата на Забранената Гора без абсолютно никакъв начин за придвижване.

– Умен план – извика той с доста ярост на Хърмаяни – Наистина, много умно! Сега накъде тръгваме?

– Сега трябва да се върнем в замъка – каза тихо Хърмаяни.

– По времето, когато стигнем там, Сириус може и да е мъртъв – каза Хари, ритайки малък клон в изблик на ярост.

– Не можем да направим нищо без пръчките си – отвърна безнадеждно Хърмаяни, влачейки се отново – Е така или иначе, Хари, ти как смяташ да стигнеш до Лондон?

– И ние точно това се чудехме – отвърна познат глас зад нея.

Хари и Хърмаяни инстинктивно се обърнаха и се вгледаха през дърветата.

Рон излезе наяве, следван от Джини, Невил и Луна. Всички те изглеждаха доста раздърпани – Джини имаше няколко драскотини по бузата си; едното око на Невил беше посиняло; устната на Рон кървеше полошо от всякога – но всички изглеждаха доста доволни от себе си.

– И така. – каза Рон докато буташе един клон и подаваше пръчката на Хари – Имате ли някакви идеи?

– Как се измъкнахте? – попита изумен Хари, докато поемаше пръчката си от Рон.

– Няколко Сладки, Обезоръжаващо Заклинание, а Невил направи едно наистина прекрасно заклинание Импедимента – отвърна леко Рон, докато връщаше пръчката на Хърмаяни – Ала Джини се справи най-добре: тя направи на Малфой Ват Трупно Заклинание, беше прекрасно, цялото му лице беше покрито с разни неща. Както и да е... ние ви видяхме през прозореца да се отправяте към Забранената Гора и ви последвахме. Какво направихте с Умбридж?

– Беше отведена – каза Хари – от стадо кентаври.

– И те ви оставиха? – попита Джини доста учудена.

– Не бяха преследвани от Грауп – отвърна Хари.

– Кой е Грауп? – попита заинтересовано Луна.

– Малкият брат на Хагрид – каза бързо Рон – Това сега няма значение. Хари, какво откри в огъня? Ти – знаеш – кого хванали ли е Сириус или...?

– Да – отговори Хари, белегът му запари отново – Но съм сигурен, че е още жив, но не мога да се сетя как да стигнем, за да му помогнем.

Те млъкнаха, изглеждаха доста изплашени. Проблемът, който се бе изправил пред тях изглеждаше непреодолим.

– Е, ще трябва да летим, нали? – каза Луна със странен тон, който Хари никога не беше чувал.

– Добре – каза раздразнено Хари, обръщайки се към нея – Преди всичко „ние“ няма да направи нищо, ако включваш себе си в това число. Второ, Рон е единствения човек, чиято метла не се пази от тролове така, че...

– Аз имам метла – каза Джини.

– Да, но ти няма да идваш – каза ядосано Рон.

– Извини ме, но на мен ми пука колкото и на теб какво се случва със Сириус – отвърна Джини с широко отворена уста, приличаща доста на Фред и Джордж.

– Ти си прекалено... – започна Хари, но Джини го прекъсна свирепо.

– Три години по-голяма съм отколкото теб при битката ти с Ти – Знаеш – Кой за Философският Камък, и благодарение на мен Малfoy се е сгромоляса в офиса на Умбридж с най-различни неща по лицето.

– Да, но...

– Всички ние бяхме част от ДА нали? – каза тихо Невил – Всичко беше предвидено за бой с Ти – Знаеш – Кого? Това е първият случай, който ни се отдава да направим нещо истинско... или всичко беше игра или нещо друго?

– Не, разбира се, че не беше – отвърна нетърпеливо Хари.

– Добре, тогава и ние трябва да дойдем – каза просто Невил – Искаме да помогнем.

– Точно така – отвърна усмихната Луна.

Хари обърна поглед към Рон. Той знаеше, че Рон си мислеше същото като него, ако имаше възможност да избере кои членове от ДА да му помогнат за спасяването на Сириус, веднага би взел Рон и Хърмаяни, но не и Невил, Джини или Луна.

– Няма значение – процеди Хари през зъби – Така или иначе, все още не знаем как ще стигнем до там.

– Мисля, че обсъдихме това – отвърна ядосана Луна – Ще летим.

– Виж – започна Рон, едва сдържайки гнева си – ти може и да можеш да летиш без метла, като само прърхаш с крила, но ние...

– Има и други начини да летиш, освен с метла – отвърна спокойно Луна.

– Предполагам, че ще трябва да се возим отзад на Каки Сноргъл или там каквото беше – предположи Рон.

– Криворогите хъркливци не могат да летят – каза Луна с гордост – но те могат, а и Хагрид казва, че са много добри в откриването на мястото, където иска да отиде ездача им.

Хари се обърна рязко. Между две дървета стояха, белите им очи блестяха зловещо, два Тестрала, гледайки ги, така, сякаш разбираха всяка тяхна дума.

– Да – прошепна той, придвижвайки се към тях. Те тръснаха техните глави на влечуги, клатейки гривите си. Единият отмести главата си и вратът му заблестя; Хари се чудеше как е могъл да ги смята за грозни.

– Това онези луди коне ли са? – попита несигурно Рон, гледайки към мястото където Хари галеше въздуха – Онези, които не можеш да зърнеш, докато не видиш как умира човек ли?

– Да – отвърна Хари.

– Колко са?

– Само два.

– Ще ни трябват три – каза Хърмаяни, която все още изглеждаше разтреперана, но решителна.

– Четири, Хърмаяни – каза намръщено Джини.

– Мисля, че в действителност ще са ни нужни шест – предложи Луна спокойно, докато броеше.

– Не ставай глупава, не можем да отидем всички – започна ядосано Хари – Вижте... вие тримата... – обърна се той към Невил, Джини и Луна – вие не сте замесени в това... вие не сте...

Те започнаха да протестират. Белегът го заболя още по-силно. Всяка секунда, която изтичаше беше важна, той нямаше време да спори.

– Добре, но само, че ваш си е изборът – отсече Хари – но докато не намерим още Тестрали, няма да можете да...

– О, и други ще дойдат – отвърна уверено Джини, която както Рон гледаше в грешната посока, мислейки си, че се втренчва в правилното място.

– Какво те кара да мислиш така?

– Защото, ако не си забелязал, ти и Хърмаяни сте покрити целите в кръв – каза тя студено – а Хагрид ги примамва със сурово месо. Ето защо тези двата може би дойдоха веднага.

– Добре тогава – отвърна той, след като страхотна идея го осени – Рон и аз можем да вземем тези двата, а Хърмаяни да остане и да привлече още Тестрали.

– Няма да остана назад – отговори ядосано Хърмаяни.

– Няма нужда – каза усмихната Луна – ето идват още. Вие двамата трябва много да смърдите.

Хари се обърна; не повече от шест-седем Тестрала вървяха измежду дърветата, крилата им бяха допрени до телата им, очите им блестяха в тъмнината. Сега той нямаше оправдание.

– Добре тогава – каза той яростно – изберете си някой и се мятайте отгоре.

Глава 34. Отделът на мистериите

Хари плътно се държеше за гривата на най-близкия тестрал, притиснат до копринения му гръб. Той намери начин да сгъне коленете си зад крилата, което го накара да се почувства по-сигурен, след това погледна към другите. Невил се беше надигнал от гърба на следващия тестрал и сега се опитваше да преметне единия си крак през гърба му. Луна беше седнала странично и изглеждаше, сякаш е яздила всеки ден. Рон, Хърмаяни и Джини от друга страна бяха застанали неподвижно на мястото и гледаха със зяпнала уста.

– Какво? – попита той.

– Как да се качим? – попита Рон – Когато не можем да ги видим?

– О, лесно е – каза Луна, като се плъзна от своя тестрал и отиде при Джини и Хърмаяни – Елате...

Тя ги заведе до другите тестрала, които бяха застанали наоколо и им помогна един по един да се качат върху тях. И тримата изглеждаха ужасно нервни, когато тя сложи ръцете им върху гривата на техните коне и им каза да ги държат здраво, докато се върне на своя.

– Това е лудост – мърмореше Рон, като движеше свободната си ръка нагоре и надолу по врата на тестрала си – Лудост... ако можеше само да го видя...

– По-добре се надявай да остане невидим – каза мрачно Хари – Всички ли сме готови?

Всички кимнаха и той видя няколко чифта крака да мърдат под мантиите.

– ОК...

Той погледна към черния гръб на своя тестрал и преглътна.

– Тогава... Министерство на магията, входа за посетители, Лондон – каза той неуверено – Ъ-ъ-ъ... ако знаете... къде да отидете.

За момент тестралът на Хари не направи нищо, после с плавно движение разпери криле, конят се поклони бавно и полетя с такава бързина, че Хари трябваше плътно да притисне краката и ръцете си към него, за да не падне от гърба му. Той затвори очи и притисна лице към гривата, когато профучаваха над дърветата и се извисяваха към кървавочервения залез.

Хари не си спомняше да се е движил някога толкова бързо, тестралът прелетя като мълния покрай замъка, широките криле плющяха,

вятърът духаше в лицето на Хари, очите му примижаха срещу прахта, той се огледа наоколо и видя съчениците си да летят зад него, всеки наведен колкото се може по-ниско към врата на тестрала си, за да се предпазят от падане.

Отминаха Хогвортс, прелетяха покрай Хогсмийд, Хари можеше да види планините и деретата под тях. Когато вече се здрачаваше, Хари видя няколко светлинки, когато преминаваха покрай няколко села, след това път, по който пътуваше самотна кола...

– Това е фантастично! – Хари неясно чуваше виковете на Рон някъде зад себе си и си представи как би се чувствал сам на такава височина, без никаква подкрепа.

Небето се обагри в пурпурно, заблещукаха хиляди малки сребърни звезди и скоро само светлините от мъгълските градове им даваха представа колко далече от земята се намират или колко бързо пътуват. Раменете на Хари бяха плътно прилепнали към врата на коня. Колко ли време бе изминало, откакто беше видял Сириус да лежи на пода в Отдела на мистериите? Колко ли време Сириус ще издържи да се съпротивява на Волдеморт? Това, което Хари със сигурност знаеше е, че неговият кръстник нито е направил исканото от Волдеморт, нито е мъртъв, защото иначе би усетил задоволството или гнева на Волдеморт по белега – както бе станало в нощта, когато беше нападат господин Уизли.

Докато летяха, лицето на Хари беше замръзнало, краката му изтръпнаха, но той не промени положението си... беше глух и спял за праха и студения въздух. Загубил представа колко дълго бяха летели, цялата му вяра беше в животното под него.

Ако пристигнеха прекалено късно...

Той е все още жив, той все още се бие, чувствам го...

Ако Волдеморт реши, че Сириус няма да му се подчини...

Щях да зная...

Стомахът на Хари отново се сви, тестралът се спускаше към земята стремглаво и той се притисна пак към врата му. Най-сетне бяха пристигнали... можеше да чуе писък зад себе си и се извърна рязко, но не се чу звук от падащо тяло... може би всички бяха само изпаднали в шок от внезапната промяна, както бе се случило и с него самия.

Сега ярките оранжеви светлини ставаха все по-големи и ги обкръжаваха от всички страни, можеха да видят върховете на сградите, билдбордовете, които приличаха на огромни светещи очи. Изглежда се бяха приземили на паважа. Хари се притисна към тестрала с всичка сила, напрегна се за внезапен удар, но конят докосна земята леко като сянка и

Хари се плъзна от гърба му и се огледа наоколо, намираще се до разнебитената телефонна кабина, осветена от уличните светлини.

Рон скочи от тестрала си на паважа малко по-нататък.

– Никога повече – каза, като се олюляваше. Сякаш отстъпи от тестрала си, макар и без да го вижда и повтори – никога повече... никога повече... това беше най-лошото...

Хърмаяни и Джини бяха от другата му страна, и двете слязоха малко по-успешно от Рон, но със сродно чувство на облекчение, Невил скочи треперейки, а Луна се приземи спокойно.

– А оттук-нататък накъде? – попита тя Хари с учтив интерес, тъй като мислеше, че всичко това е само едно интересно пътуване.

– Насам – каза той, като бързо потупа тестрала си в знак на благодарност, след това повече групата към телефонната кабина и отвори вратата – Хайде – каза към другите, тъй като те се колебаеха притеснено.

Рон и Джини минаха незабавно, след тях се затътриха Хърмаяни, Невил и Луна, Хари хвърли отново бегъл поглед към тестралите, и затвори вратата зад себе си и Луна.

– Който е най-близо до телефона, да набере две, четири, четири, две – каза той.

Рон го направи, ръката му докосна странното приспособление, след което от вътрешността на кутията се чу приятен женски глас:

– Добре дошли в Министерство на магията. Моля, кажете името си и по каква работа сте дошли.

– Хари Потър, Рон Уизли, Хърмаяни Грейнджър – каза много бързо Хари – Джини Уизли, Невил Лонгботъм, Луна Ловгуд... тук сме, за да спасим някого, ако Министерството ви не го намери преди нас!

– Благодаря ви – каза приятният женски глас – Посетители, моля, вземете значките си и ги закрепете отпред на мантиите си.

Половин дузина значки паднаха от металния процеп, откъдето обикновено падаха монетите, Хърмаяни ги взе и ги протегна към Хари над главата на Джини, той хвърли поглед към горната: Хари Потър, Спасителна мисия.

– Посетители на министерството, трябва да бъдете претърсени и да представите пръчките си за регистриране на бюрото за сигурност, което се намира в отдалечения край на Атриума.

– Добре! – каза високо Хари, белегът му отново запулсира – Сега как можем да се придвижим?

Подът на телефонната кабина завибрира и паважът изчезна от

погледа им. Тестралите също се бяха изгубили и те потънаха в дълбината на Министерството на магията.

Мека златиста светлина премина от краката по телата им. Хари почувства напрежение в коленете си и държеше пръчката си в готовност, докато оглеждаше дали някой друг не ги очаква в Атриума, но беше празно. Светлината беше по-слаба отколкото през деня, факлите на стените не горяха буйно, а само слаби светлинки се спускаха от тавана към златните символи.

– Министерство на магията ви пожелава приятна вечер – каза женският глас.

Вратата на телефонната кабина остана отворена. Хари мина, следван от Невил и Луна. Единственият звук в Атриума беше от водата на златния фонтан, където струите от пръчките на магьосника и вещицата, от стрелата на кентавъра, шапката на таласъма и ушите на домашното дучке продължаваха да се вливат в обкръжаващия ги басейн.

Хари беше сигурен, че наоколо би трябвало да има охрана, отсъствието на такава беше злокобен знак и лошото му предчувствие се засили, докато преминаваха през златните врати към асансьорите. Той натисна най-близкия бутон „надолу“ и когато асансьорът пристигна с отекващ шум, всички се втурнаха вътре. Хари натисна бутона за деветия етаж, се чу се звук „Банг“. Хари не беше осъзнал колко шумни са асансьорите през деня, когато беше дошъл с господин Уизли, беше сигурен, че звънецът ще вдигне на крак цялата охрана в сградата, приятният женски глас каза „Отдел на мистериите“ и вратата се отвори. Те стъпиха в коридора, където нямаше следа от движение и можеха да се видят само светлините от факлите.

Хари тръгна към лакираната черна врата. Най-послед той беше тук след месеци и месеци сънуване.

– Хайде – прошепна той и тръгна надолу по коридора. Застаналата вдясно Луна го последва с леко зяпнала уста.

– О'кей, слушайте – каза Хари, като спря отново шест инча преди вратата – Може би... може би няколко човека трябва да останат тук... като наблюдение...

– И ако се случи нещо, как ще ти кажем? – попита Джини с вдигнати вежди – Ще бъдеш на мили от нас...

– Идваме с теб, Хари – каза Невил.

– Всички ще дойдем – отсече Рон.

Хари все още не искаше да ги взима със себе си, но изглежда, нямаше избор. Той застана с лице към вратата и мина през нея... точно както

в съня му, тя беше отворена и той прекрачи прага ѝ, следван от другите.

Намираха се в голяма кръгла стая. Всичко в нея беше черно, включително пода и тавана, идентични тъмни врати без дръжки се намираха на интервали по стените, обсипани със свещи със сини пламъчета, тяхната приятна светлина се отразяваше по пода, създавайки им чувството, че се намират във вода.

– Някой да затвори вратата – промърмори Хари.

В момента, в който даде нареждането, Невил го изпълни. Без дългата струя светлина от коридора мястото стана толкова тъмно, че единственото, което можеха да видят бе отражението на светлините по стените и пода.

В съня си Хари винаги бе минавал успешно през тази стая към противоположната на входа врата. Но тук имаше дузина врати. Точно когато гледаше вратите срещу себе си, опитвайки се да реши коя е правилната, се чу боботещ шум и свещите започнаха да се движат встрани. Кръглата стая се въртеше.

Хърмаяни сграбчи ръката на Хари, мислейки уплашено, че и подът ще започне да се движи, но това не стана. За няколко секунди сините пламъци около тях очертаха неоновии линии по стената, след което спряха също тъй внезапно, както бяха започнали да се движат.

Всичко, което можеше да види Хари е, че в очите му проблеснаха сини лъчи.

– За какво беше това? – прошепна уплашено Рон.

– Мисля, че беше за да ни попречи да видим през коя точно врата минаваме – каза с приглушен глас Джини.

Хари осъзна, че тя е права, не можеше да разпознае изходната врата, нито тази, през която трябва да премине, всички бяха просто еднакви черни лакирани врати.

– Тогава как ще излезем? – попита неловко Невил.

– Това сега няма значение – сопна се Хари, примигвайки за да премахне сините линии от зрението си и стисна по-здраво от всякога пръчката си – няма да излезем оттук, докато не намерим Сириус.

– Да не вземеш сега да го викаш – каза бързо Хърмаяни, но Хари нямаше нужда от подобен съвет: инстинктът го съветваше да е колкото се може по-безшумен.

– Тогава къде отиваме, Хари? – попита Рон.

– Аз не... – започна Хари. Той преглътна – В моите сънища преминавах през вратата в края на коридора от асансьора и влизах в тъмна стая, това е тази, и след това преминавах през друга врата в стая... с

такива блясъци... Може да опитаме няколко врати – каза припряно – Ще разпознай верния път, когато го види. Хайде.

Той тръгна право към вратата с лице към него, другите го последваха плътно, вдигна лявата си ръка срещу светещата повърхност, с пръчка в готовност да нанесе удар в момента, в който вратата се отвори, и побутна.

Тя се отвори лесно.

След тъмнината в първата стая, лампите светеха ниско в златни кристални топки от тавана, създавайки впечатлението, че тази продълговата стая е много по-ярка отколкото Хари я беше сънувал. Мястото беше празно с изключение на няколко бюра и в самата среда на стаята имаше огромна стъкленница с тъмнозелена течност, достатъчно голяма, за да потънат всички в нея, няколко перлено-бели предмета плуваха лекичливо вътре.

– Какви са тези неща? – прошепна Рон.

– Не знам – отвърна Хари.

– Това риби ли са? – въздъхна Джини.

– Аквавириус Маготи! – възкликна развълнувано Луна – Татко каза, че Министерството ги отглежда...

– Не – каза Хърмаяни. Звучеше странно. Тя се придвижи отстрани на стъкленницата да разгледа – Това са мозъци.

– Мозъци?

– Да... чудя се какво ли правят с тях?

Хари се присъедини към нея при стъкленницата. Достатъчно сигурен, че не може да става и дума за грешка, той ги разгледа отблизо. Като проблясваха слабо, те плуваха в дълбочината на зелената течност, подобни на зелки карфиол.

– Хайде да се махаме оттук – каза той – Това не е правилната врата, да опитаме друга.

– Тук също има врати – посочи Рон към стените. Сърцето на Хари се сви, колко голямо всъщност беше това място?

– В моите сънища влязох през тази тъмна стая в друга – каза той – Мисля, че трябва да се върнем и да опитаме оттам.

Те се върнаха бързо в тъмната кръгла стая, сега вместо сините пламъци на свещта пред очите на Хари плуваха мозъците от стъкленницата.

– Чакайте! – каза Хърмаяни остро, когато Луна понечи да затвори вратата с мозъците зад тях – Флаграте!

Тя изписа нещо с пръчката си във въздуха и на вратата се появи огнено Х. Не след дълго вратата зад тях се затвори с голям тропот и

веднага стената започна да се върти много бързо, но сега имаше голям златно-червен пламък вместо сините и след като всичко отново застана статично, пламтящото Х все още гореше, показвайки вратата, която вече бяха опитали.

– Добро мислене – каза Хари – О'кей, хайде да опитаме тази...

Отново той застана право срещу вратата и я отвори, пръчката му все още беше вдигната.

Стаята беше по-голяма от предишната, слабо осветена и правоъгълна, центърът ѝ беше хлътнал, образуващ голям трап с дълбочина около двадесет фута. Стояха на най-горния балкон на нещо, което изглеждаше като каменни пейки из цялата стая по подобие на амфитеатър или на съдебната зала, в която Хари беше съден от Магьосническият трибунал. Вместо стол с вериги имаше висок каменен подиум в центъра и арка, която изглеждаше толкова древна, разрушена и трошлива, че Хари се учудваше как още стои там. Неподдържана от никаква обкръжаваща стена, арката беше покрита с дрипав черен воал, който въпреки пълното спокойствие наоколо, се полюшваше леко, сякаш от допир.

– Кой е там? – попита Хари, като подскочи към долната пейка. Никой не отвърна, но воалът продължи да се полюшва.

– Внимателно! – прошепна Хърмаяни.

Хари слизаше надолу от пейка на пейка, докато не стигна пода. Стъпките му отекваха високо при бавния му ход към подиума. От мястото където беше застанал, арката му се виждаше по-висока. Все още воалът се люлееше леко, сякаш току-що някой бе преминал през него.

– Сириус? – повика тихичко Хари.

Той имаше странното чувство, че зад воала от другата страна на арката има някой. Стискайки много здраво пръчката си, той отиде отстрани на подиума, но там нямаше никого, всичко, което можеше да види е другия край на дрипавия черен воал.

– Да тръгваме – каза застаналата на каменните стълби Хърмаяни – Това не е мястото, Хари, хайде да си тръгваме.

Тя звучеше уплашено, много по-уплашено, отколкото беше в стаята с плуващите мозъци, но Хари наблюдаваше арката, в която откриваше все още запазена красота. Нежно полюшващият се воал го интригуваше, изпитваше силно влечение да скочи на подиума и да мине през него.

– Хари, хайде да тръгваме – каза по-настоятелно Хърмаяни.

– О'кей – каза той, но не се помръдна. Току-що беше чул нещо. От другата страна на воала се чуваха шумове и мърморещ шепот.

– Какво казваш? – каза той много високо и думите му отекнаха

наоколо.

– Никой не говори, Хари! – каза Хърмаяни, като се приближи до него.

– Някой шепне зад това – каза той, като се отмести от нея и продължи да гледа намръщено воала – Това ти ли си, Рон?

– Аз съм тук, друже – каза Рон, като застана от другата страна на арката.

– Никой друг ли не може да го чуе? – попита Хари, шепотът и мърморенето ставаха все по-високи, беше стъпил на подиума без сам да осъзнае как.

– Аз също мога да ги чуя – въздъхна Луна, като се присъедини към тях встрани от арката и се вгледа в полюшващия се воал – В това има хора.

– Какво искаш да кажеш с „в това“? – попита Хърмаяни, като скочи на долното стъпало и звучеше ядосано – няма никакво „в това“, това е само арка, а не стая. Хари, стига, хайде да...

Тя го хвана за ръката и го дръпна, но той я отблъсна.

– Хари, тук сме заради Сириус! – каза тя с пълен с напрежение глас.

– Сириус – повтори Хари, все още вперил хипнотизиран поглед във воала, който продължаваше да се люлее – А, да...

Нещо най-сетне прещрака в мозъка му, Сириус пленен, заловен, измъчван, а той гледа тази арка...

Той се отдръпна с няколко крачки от подиума и отмести очите си от воала.

– Да тръгваме – каза.

– Ето това се опитвах да... хайде да тръгваме! – каза Хърмаяни и тръгна нагоре по стълбите. От другата страна Джини и Невил продължаваха да гледат воала. Без да говори, Хърмаяни хвана Джини за ръката.

Рон грабна тази на Невил и като прескачаха някои от пейките, те намериха пътя към вратата.

– Каква мислиш, че беше тази арка? – попита Хари Хърмаяни, когато те влязоха в тъмната кръгла стая.

– Не знам, но каквото и да беше това, беше опасно – каза тя отсечено и отново изписа огнен кръст по вратата.

Още веднъж вратите се завъртяха, Хари застана до друга врата и я побутна. Тя не помръдна.

– Какво не е наред? – попита Хърмаяни.

– Тя е... заключена – каза Хари, като натисна вратата с цялата си тежест. Напразно.

– Това е тя, нали? – попита развълнувано Рон, като се присъедини към опитите на Хари да я отвори. – Би трябвало да е тя!

– Махнете се от пътя! – каза остро Хърмаяни. Тя насочи пръчката си към мястото на ключалката си и каза: – „Алохомора!“

Нищо не се случи.

– Ножът на Сириус! – каза Хари. Той го извади от вътрешната част на мантията си и го плъзна между ключалката и стената. Останалите гледаха нетърпеливо как Хари прокара ножа отгоре до долу и след това отново опря рамото си на вратата. Тя отново остана заключена, а когато Хари погледна към ножа си, острието му се бе разтопило.

– Добре, да оставим тази врата – каза решително Хърмаяни.

– А ако е тази? – каза Рон, като гледаше със смесени чувства на копнеж и разбиране.

– Не може да е тя, в съня си Хари можеше да мине през всичките – каза Хърмаяни, като означил вратата с друг огнен кръст, докато Хари прибираще безполезния си вече нож в джоба си.

– Знаете ли какво може да има вътре? – каза нетърпеливо Луна, докато стените отново започнаха да се въртят.

– Без съмнение, нещо откачено – каза с въздишка Хърмаяни, а Невил се засмя кратко и нервно.

Стената спря да се върти и Хари с чувство на засилващо се отчаяние, бутна следващата врата и я отвори.

– Това е тя!

Той я разпозна веднага по красивата, танцуваща, блестяща като диамант светлина. Когато очите на Хари привикнаха към брилянтния блясък, той видя часовници да тиктакат от всяка повърхност, големи и малки, старинни и изящни, стояха на местата между библиотеките или на бюрата, разположени по цялата дължина на стаята. Източникът на танцуващата, диамантено ярка светлина беше голяма кристална камбана в далечния край на стаята.

– Оттук!

Сега сърцето на Хари биеше френетично, защото знаеше, че са на прав път; той тръгна по тесния път между бюрата, така както го беше правил в съня си, към източника на светлината, кристалната камбана беше висока почти колкото него и изглежда бе пълна с нещо като блестящ вятър.

– О, вижте! – каза Джини, когато те се приближиха, и посочи към

самата сърцевина на камбаната.

В блестящата вътрешност плуваше малко яйце с ювелирна яркост. То се блъсна в звънца на камбаната, отвори се и се появи подобна на колибри птичка, която се издигна на върха на камбаната, след което падна отново на пода и се прибра в яйцето си.

– Продължавай! – каза Хари, тъй като Джини показваше признаци на желание да спре и да продължи да наблюдава птичката.

– Ти се размотаваше достатъчно при онази стара арка! – тросна му се тя, но го последва покрай камбаната през единствената врата зад нея.

– Това е тя – каза отново Хари и сега сърцето му биеше толкова силно и бързо, че щеше да се пръсне – оттук е.

Той погледна всички; те бяха извадили пръчките си и изглеждаха много сериозни и загрижени. Хари погледна пак към вратата и я бутна. Тя се отвори.

Те бяха тук, бяха намерили мястото, високо като църква и пълно само с лавици, отрупани с прашни малки кристални сфери. Те примигваха тъпо срещу светлината, идваща на интервали към тях от свещниците на полиците. Също както в предишната кръгла стая, светлините бяха сини. Стаята беше много студена.

Хари пристъпи напред и надникна към една от сенките между редовете. Не можеше да чуе нищо или да види и най-лекия признак на движение.

– Каза, че е на ред деветдесет и седми – прошепна Хърмаяни.

– Да – въздъхна Хари, като погледна на края на най-близката редица. Светлината изписваше със сребърни цифри петдесет и три.

– Мисля, че трябва да тръгнем вдясно – прошепна Хърмаяни, като се премести на следващия ред – Да, този е петдесет и четири...

– Дръжте пръчките си в готовност – каза бавно Хари.

Те тръгнаха нататък, преминавайки покрай дългите лавици, другият край на които беше напълно тъмен. Малки жълти етикетчета бяха поставени върху всяка една от сферите. В някои от тях имаше блестяща течност, други бяха тъмни и празни без никакви светлини.

Преминаха покрай ред осемдесет и четири... осемдесет и пет... Хари се заслушваше за най-лекия звук от движение, но Сириус може би беше в безсъзнание... или, каза дразнещ глас в главата му, може би вече е мъртъв...

Щях да го почувствам, каза си той, сърцето му сега биеше диво, щях да знам...

– Деветдесет и седем! – прошепна Хърмаяни.

Те се скупчиха в края на редицата, гледайки надолу по алеята. Нямахме никой.

– Той е вдясно долу в края – каза Хари, а устата му беше леко пресъхнала – Можете да погледнете оттук.

И той ги поведе между редиците кристални сфери, някои от които леко проблясваха при тяхното преминаване.

– Трябва да е някъде тук – прошепна Хари, убеден, че с всяка стъпка ще се приближи до лежащия на пода Сириус – Някъде тук... наблизо...

– Хари? – каза плахо Хърмаяни, но той не искаше да отговори. Устата му вече беше суха.

– Някъде... тук... – каза той.

Бяха стигнали края на редицата, където светлината мъждукаше. Там нямаше никой. Само отекваща прашна тишина.

– Той трябваше да бъде... – прошепна дрезгаво Хари, като надзърташе към следващата алея – Или може би... – Той забърза да погледне към долната.

– Хари? – каза отново Хърмаяни.

– Какво? – озъби се той.

– Аз... аз не мисля, че Сириус е тук.

Никой не продума. Хари не искаше да погледне към никой от тях. Почувства се болен. Не можеше да разбере защо Сириус го няма. Трябваше да е тук. Тук го беше видял...

Той изтича към мястото в края на редиците, гледайки надолу. Празна пътека след празна пътека. Изтича по друг път, върна се и мина покрай придружителите си. Никъде нямаше и следа от Сириус.

– Хари? – извика Рон.

– Какво?

Не искаше да чува какво имаше да му казва Рон, не искаше да чуе как Рон му казва, че е глупак или че трябва да се връщат в Хогоуртс, кръвта нахлу в лицето му и изпитваше желание да потъне в тъмнината колкото се може по-дълго преди да застане отново в осветения Атриум.

– Видя ли това? – попита Рон.

– Какво? – попита този път нетърпеливо Хари – можеше да е знак, че Сириус е бил тук. Той се върна при тях, малко по-надолу от деветдесет и седми ред, но не видя нищо друго освен Рон, който гледаше към една от сферите на лавицата.

– Какво? – повтори мрачно Хари.

– Това е... ето го твоето име – каза Рон.

Хари се приближи. Рон сочеше към една от малките кристални сфери, която блестеше със слаба светлина, изглеждаше покрита с прах и сякаш недокосвана от години.

– Моето име? – попита празно Хари.

Той пристъпи напред. Не толкова висок, колкото Рон, трябваше да протегне врата си за да прочете жълтия етикет:

С. П. Т на А. П. В. Б. Д
Черният лорд
И /?/ Хари Потър

Хари гледаше.

– Какво е това? – попита Рон, като звучеше разстроено – Какво прави името ти тук?

Той хвърли бърз поглед към останалите етикети върху тази лавица.

– Мен ме няма тук – каза озадачен – Нито някой от нас останалите.

– Хари, не мисля, че трябва да го докосваш – каза остро Хърмаяни, когато той протегна ръка.

– Защо не? – попита той – То е нещо свързано с мен, нали?

– Недей, Хари – каза внезапно Рон. Хари го погледна. Лицето на Невил се обагри в розово. Изглеждаше сякаш не може да понесе повече напрежение.

– Намерих върху него моето име – каза Хари.

И чувствайки се леко безгрижен, той склочи пръстите си около повърхността на прашното кълбо. Очакваше да е студено, но то не беше. Напротив, сякаш беше лежало на слънцето с часове, топлината го изпълваше. С очакването, че ще се случи нещо драматично, нещо вълнуващо в края на тяхното пътуване, Хари свали сферата от лавицата и се вгледа в нея.

Нищо не се случи. Другите се приближиха плътно до Хари, гледайки как той бърше сферата от прахта.

И тогава, вдясно от тях се чу провлечен глас:

– Много добре, Потър. Сега се обърни бавно и дай това на мен.

Глава 35. Отвъд воала

Навсякъде около тях от нищото заизвираха черни фигури, преграждайки пътя им наляво и надясно. Очи проблясваха през цепките на качулките, върховете на дузина светещи пръчки сочеха право към сърцата им, Джини ахна от ужас.

– На мен, Потър – повтори провлеченият глас на Луциус Малфой, когато той протегна ръката си с дланта нагоре.

Вътрешностите на Хари противно натежаха. Бяха ги хванали в капан и ги превъзхождаха числено в съотношение двама срещу един.

– На мен – каза отново Малфой.

– Къде е Сириус? – запита Хари.

Няколко смъртожадни се изсмяха. Груб женски глас изрече победоносно откъм средата на тъмните фигури вляво от Хари:

– Черният Лорд винаги знае!

– Винаги – повтори тихо Малфой – А сега ми дай предсказанието, Потър.

– Искам да зная къде е Сириус!

– Искам да зная къде е Сириус! – имитира го жената отляво. Тя и останалите смъртожадни се бяха приближили така, че бяха само на няколко крачки от Хари и другите. Светлината от пръчките им заслепяваше очите на Хари.

– Хванали сте го – каза Хари, отблъсквайки надигащата се в гърдите му паника, ужаса, с който се бе борил още откакто влязоха за пръв път в деветдесет и седмата редица – Той е тук. Знаем, че е тук.

– Мъничкото бебенче ще шъбуди уплашено и ши помишли, че това, дете го е шънувало, е иштина – произнесе жената с противен, пресорен бебешки глас. Хари усети, че Рон се размърда до него.

– Не прави нищо – промърмори Хари – Още не...

Жената, която го бе имитирала, избухна в дрезгав смях.

– Чувате ли го? Чувате ли го? Как дава наставления на другите деца, като че ли си мисли да се бие с нас!

– О, Белатрикс, ти не познаваш Потър като мен – тихо каза Малфой – Той притежава небивала склонност към героичното, Черният Лорд го разбира. Дай ми сега предсказанието, Потър.

– Знаем, че Сириус е тук – каза Хари, при все че паниката стягаше гърдите му и не му даваше да диша – Знаем, че сте го уловили!

И други от смъртожадните се захилиха, обаче най-силно се смееше жената.

– Време е да научиш разликата между реалността и сънищата, Потър – рече Малфой – А сега ми дай предсказанието, или ще започнем да използваме пръчките.

– Почвайте тогава – каза Хари, вдигайки собствената си пръчка на височината на гърдите. В същия момент от двете му страни се насочиха петте пръчки на Рон, Хърмаяни, Невил, Джини и Луна. Възелът в стомаха на Хари се стегна. Ако Сириус наистина не беше тук, той бе завел на смърт своите приятели напълно безсмислено...

Смъртожадните обаче не нападнаха.

– Предай предсказанието и никой няма да пострада – каза спокойно Малфой.

Сега беше ред на Хари да се изсмее.

– Да, правилно! – отвърна той – Да ви дам това... предсказание, значи? А вие просто ще ни оставите да офейкаме вкъщи, така ли?

Едва бе изрекъл това, когато смъртожадната изкрещя:

– Акцио предска...

Хари бе готов за това и викна: „Протего!“ още преди тя да довърши заклинанието си и въпреки че стъкленото кълбо се хлъзна към върховете на пръстите му, той успя да го удържи.

– О, то знаело как да си играе, мъничкото бебенце Потър – каза тя, а безумните и очи се пулеха през цепките на качулката и – Много добре тогава...

– КАЗАХ ТИ, НЕ! – изрева Луциус Малфой на жената – Ако го счупиш...!

Умът на Хари трескаво работеше. Смъртожадните се нуждаеха от това прашно, кръгло стъклено кълбо. Него то не го интересуваше. Той искаше само всички да се измъкнат живи, да е сигурен, че никой от приятелите му няма да плати ужасна цена заради глупостта му...

Жената пристъпи напред, на разстояние от другите и си смъкна качулката. Азбабан бе издълбал лицето на Белатрикс Лестранж, правейки го мършаво и прилично на череп, но то бе оживено от някакво трескаво, фанатично излъчване.

– Още убеждаване ли ти трябва? – каза тя, а гърдите и се повдигаха и спадаха бързо – Много добре... дръжте най-малката – заповяда тя на смъртожадните зад себе си – Нека да погледа, докато мъчим момиченцето. Аз ще го направля.

Хари усети как другите обградиха плътно Джини. Той пристъпи

встрани, притиснал предсказанието към гърдите си, така че да бъде точно пред нея.

– Ще трябва да счупите това, ако поискате да нападнете когото и да било от нас – каза той на Белатрикс – Не мисля, че шефът ви ще бъде особено доволен, ако се върнете без него, не е ли така?

Тя не помръдна, само го гледаше втренчено, облизвайки тънките си устни с върха на езика си.

– Та за какво предсказание всъщност става дума? – запита Хари.

Той не можеше да измисли, какво друго да направи, освен да продължава да говори. Ръката на Невил бе притисната до неговата и той го усещаше, как трепери, долавяше забързаното дишане на някой от другите в тила си. Той се надяваше, че всички те се мъчат да измислят начин да се измъкнат, тъй като неговият ум беше празен.

– Какво предсказание ли? – повтори Белатрикс и усмивката изчезна от лицето ѝ – Ти се шегуваш, Хари Потър.

– Не, не се шегувам – каза Хари, а погледът му скачаше от един смъртожаден на друг, търсейки слабо звено, място, през което биха могли да се измъкнат – За какво му е на Волдемор?

Няколко смъртожадни сподавено изсъскаха.

– Смееш да произнасяш името му? – пошепна Белатрикс.

– Аха – каза Хари, стискайки здраво стъкленото кълбо в очакване на нов опит да му го изтръгнат с магия – Да, нямам никакво затруднение да казвам Вол...

– Затвори си устата! – изкрещя Белатрикс – Дръзваш да произнасяш името му с недостойните си устни, смееш да го мърсиш с езика си на мелез, смееш да...

– А ти знаеш ли, че той също е мелез? – попита дръзко Хари. Хърмаяни слабо простена в ухото му – И Волдемор? Да, майка му е била вещица, но татко му е бил мъгъл – или ви е казал, че е чистокръвен?

– ВЦЕПЕНИ...

– НЕ!

Лъч червена светлина бе излетял от края на пръчката на Белатрикс Лестранж, но Малфой го бе отразил, заклинанието му накара нейното да удари полицата на една стъпка вляво от Хари и няколко от стъклените кълба там се раздробиха.

Две фигури, перленобели като призраци и подвижни като дим, изникнаха на пода от парчетата счупено стъкло и всеки заговори, гласовете им се мъчеха да се заглушат един друг, така че само части от това, което казваха можеха да се чуят през кръсъците на Малфой и Белатрикс.

– ... По време на слънцестоенето ще се яви нов... – каза фигурата на някакъв стар, брадат мъж.

– НЕ НАПАДАЙ! НУЖДАЕМ СЕ ОТ ПРЕДСКАЗАНИЕТО!

– Той дръзна... той смее... – пишеше несвързано Белатрик – застана е тук... мръсен мелез!...

– ПОЧАКАЙ, ДОКАТО ВЗЕМЕМ ПРЕДСКАЗАНИЕТО! – изкряска Малфой.

– ... и никой не ще дойде после... – каза фигурата на млада жена.

Двете фигури, които се бяха появили от строшените кълба се развориха във въздуха. Не остана и помен от тях и от някогашните им домове, освен късчета стъкло по пода. Те обаче бяха подсказали на Хари една идея. Трудното бе да я сподели с останалите.

– Не ми казахте, какво му е толкова особеното на това предсказание, което искате да ви предам – каза той, опитвайки се да спечели време. Той протегна бавно крак встрани, опипвайки наоколо за нечий друг крак.

– Не си играй с нас, Потър – промълви Малфой.

– Не си играя – рече Хари, насочил половината си внимание към разговора, а другата половина – към блуждаещия си крак. После той напипа нечий пръсти и ги настъпи. Едно рязко поемане на дъх зад него му подсказа, че те са били на Хърмаяни.

– Какво? – прошепна тя.

– Дъмбълдор никога ли не ти е казвал, че причината да носиш този белег е скрита в недрата на Отдела по мистерии? – ухили се подигравателно Малфой.

– Аз... какво? – каза Хари. За миг почти беше забравил плана си – Какво общо има белегът ми?

– Какво? – пошушна Хърмаяни още по-настойтелно зад него.

– Нима е възможно? – каза злорадо Малфой. Някои от смъртожадните отново се захиха и под прикритието на смеха им Хари изсъска на Хърмаяни, мърдайки устните си колкото може по-малко:

– Разбийте полиците...

– Дъмбълдор никога не ти е казвал? – повтори Малфой. – Е, добре, това обяснява, защо не дойде по-рано, Потър, Черният Лорд се чудеше защо...

– ... когато ви кажа...

– ... не дотърча, когато той ти показва в съня ти мястото, където то е скрито. Той смяташе, че от естествено любопитство ще поискаш да чуеш точните думи...

– Тъй ли? – каза Хари. Той по-скоро усети, отколкото чу как зад гърба му Хърмаяни предаваше съобщението му на другите и се помъчи да продължи да говори, за да отвлече вниманието на смъртожадните – Значи той е искал да дойда да го взема, така ли? Защо?

– Защо ли? – Малфой изглеждаше невярващ, но очарован – Защото единствените хора, на които е позволено да вземат предсказанието от Отдела по загадки, Потър, са тия, за които то е било направено, както установи Черният Лорд, когато се опита да използва други хора, за да го откраднат за него.

– А защо той е искал да краде предсказание за мен?

– За двама ви, Потър, за двама ви... нима никога не си се питал, защо Черният Лорд се опита да те убие като бебе?

Хари се взря в цепките, през които проблясваха сивите очи на Малфой. Това пророчество ли бе причината да умрат родителите на Хари, причината той да носи белега си с форма на мълния? Нима стискаше в ръка отговора на всичките тези въпроси?

– Някой е направил предсказание за Волдемор и мен? – тихо попита той, вторачен в Луциус Малфой с пръсти, стиснали здраво топлото стъклено кълбо в ръката му. То едва ли беше по-голямо от снич и все още бе покрито с прах – И той ме е накарал да дойда да го взема вместо него? Не може ли да дойде да си го вземе сам?

– Да си го вземе сам? – изсмя се гръмогласно Белатрикс в се заля в безумен кикот – Черният Лорд да се разхожда из Министерството на магията тъкмо когато те така мило пренебрегват завръщането му? Черният Лорд да се разкрие пред Аврорите в момент, когато те си губят времето с моя скъп братовчед?

– Значи, той ви е пратил да му свършите мръсната работа вместо него, а? – каза Хари – Както се опита да накара Стърджис да го открадне... и Боуд?

– Много добре, Потър, много добре... – рече бавно Малфой. – Но Черният Лорд знае, че не си глу...

– ХАЙДЕ! – кресна Хари.

Пет различни гласа зад него изреваха: „РЕДУКТО!“ Пет заклинания полетяха в пет различни посоки и полиците срещу тях се взривиха при удара им, извисяващата се постройка се люшна и стотина стъклени кълба се пръснаха на парчета. Във въздуха се появиха и заплуваха перленобели фигури, техните гласове, отглас от кой знае кои отдавна отминали времена, отекнаха през потока от счупено стъкло и трески, изсипващ се върху пода...

– БЯГАЙТЕ! – изкрещя Хари, когато полиците се залюляха застрашително и нови стъклени кълба изподаха отгоре. Той сграбчи одеждите на Хърмаяни и я повлече напред, вдигнал едната си ръка над главата, докато върху тях се сипеха части от полиците и парчета стъкло. Някакъв смъртожаден се хвърли напред през облака прах и Хари го удари с всичка сила с лакът в маскираното лице. Всички крещяха, когато полиците се срутиха върху тях, се чува болезнени викове и оглушителен грохот. Откъслечи от прорицанията, освободени от своите кълба, ечаха неземно...

Хари разбра, че пътят напред е чист и видя как Рон, Джини и Луна профучаха покрай него, покрили главите си с ръце. Нещо тежко го удари отстрани по лицето, но той само наведе глава и хукна напред, една ръка го сграбчи за рамото, той чу как Хърмаяни извика „Вцепени се!“ Ръката незабавно го пусна...

Бяха в края на редица деветдесет и седем, Хари зави надясно и поягна с всички сили, той чуваше стъпки точно зад гърба си и гласа на Хърмаяни, пришпорваща Невил, право напред бе открехнатата врата, през която бяха дошли. Хари зърна искрящата светлина на стъклената камбана. Промуши се през входа, все още стискайки здраво и сигурно предсказанието в ръка и изчака другите да профучат през прага, преди да затръшне вратата след тях...

– Колопортус! – изпъшка Хърмаяни и вратата се залости със страшен шляпащ звук.

– Къде... къде са другите? – задъхваше се Хари.

Той си мислеше, че Рон, Луна и Джини са пред тях, че ще ги чакат в тази стая, но там нямаше никой.

– Трябва да са объркали пътя! – прошепна Хърмаяни с ужасено лице.

– Слушайте! – пошушна Невил.

Зад вратата, която току-що бяха запечатали, проехтяха стъпки и виковете. Хари долепи ухо до вратата, за да слуша и чу Луциус Малфой да крещи:

– Оставете Нот, оставете го, ви казвам – раните му не представляват нищо за Черния Лорд в сравнение със загубата на това предсказание. Джагсън, върни се тук, трябва да действате организирано! Ще се разделим на двойки и ще търсим, и не забравяйте, ще внимавате с Потър, докато не вземем предсказанието, другите можете да убиете, ако е нужно – Белатрикс, Родолфус, вие тръгвате наляво, Краб, Рабастан, вървете надясно... Джагсън, Долохов, вратата отпред... Макнеър и Ейвъри,

оттук... Риккуд, ти ей там... Мълсибър, ела с мен!

– Какво ще правим? – попита Хърмаяни, разтреперана от глава до пети.

– Е, няма да стоим тук и да ги чакаме да ни пипнат – каза Хари. – Да се махаме от тази врата.

Те затичаха колкото можеха по-тихо покрай искрящата стъклена камбана, където мъничкото яйце се излюпваше и после пак се затваряше, към изхода за кръглия вестибюл в другия край на стаята. Бяха почти стигнали там, когато Хари чу как нещо голямо и тежко се блъсна във вратата, която Хърмаяни бе залостила с магия.

– Дръпни се! – каза един груб глас – Алохомора!

Когато вратата рязко се отвори, Хари, Хърмаяни и Невил се хвърлиха под писалищата. Те видяха да се приближават краищата на одеждите на двама смъртожадни. Краката им пристъпваха бързешком.

– Може да са избягали направо в залата – каза грубият глас.

– Провери под бюрата – отвърна му някой друг.

Хари видя коленете на смъртожадния да се сгъват, показвайки пръчката си изпод писалището, той извика: „ВЦЕПЕНИ СЕ!“

Струя червена светлина поразя по-близкия смъртожаден, той падна назад върху един часовник с махало и го събори, вторият смъртожаден обаче беше отскочил встрани, за да избегне заклинанието на Хари и насочваше пръчката си към Хърмаяни, която се мъчеше да изпълзи изпод писалището, за да се прицели по-добре.

– Авада...

Хари се метна по пода и сграбчи коленете на смъртожадния, карайки го да залитне и да изгуби прицела си. В желанието си да помогне Невил преобърна едно писалище и като насочи бързо пръчката си в двамата бореци се, изкрещя:

– ЕКСПЕЛИАРМУС!

Пръчките и на Хари, и на смъртожадния изхвърчаха от ръцете им и литнаха назад към входа на Залата на предсказанията, и двамата скочиха на крака и се хвърлиха напред, смъртожадният пръв, Хари по петите му, а Невил на опашката, явно ужасен от това, което бе направил.

– Дръпни се, Хари! – извика Невил, очевидно твърдо решен да поправи грешката си.

Хари се метна настрани, а Невил отново се прицели и кресна:

– ВЦЕПЕНИ СЕ!

Лъчът червена светлина прелетя точно над рамото на смъртожадния и улучи един остъклен шкаф на стената, пълен с най-различни по

форма пясъчни часовници, шкафът падна на земята, пръсна се на парчета и навсякъде се разхвърчаха стъкла, после подскочи обратно на стената, напълно здрав и пак падна и се разби...

Смъртожадният беше грабнал пръчката си, която лежеше на пода до искрящата стъклена камбана. Хари се мушна под друго писалище, когато мъжът се обърна, маската му се беше свлякла така, че не можеше да вижда. Той я откъсна със свободната си ръка и извика: „ВЦЕ...“

– ВЦЕПЕНИ СЕ! – изкряска Хърмаяни, която току-що се бе изправила до тях. Червеният лъч удари смъртожадния право в гърдите, той замръзна с вдигната ръка, пръчката му падна и изтропа на пода, а той се стовари назад върху стъклената камбана. Хари очакваше да чуе удар, мъжът да се блъсне в твърдото стъкло и да се свлече от камбаната на пода, но вместо това главата му потъна през повърхността на стъклената камбана, сякаш тя не бе нищо повече от сапунен мехур и той остана неподвижен, прострян по гръб на масата с лице в камбаната, изпълнена с искрящ вятър.

– Акцио пръчка! – викна Хърмаяни. Пръчката на Хари излетя от тъмния ъгъл в ръката ѝ и тя му я подхвърли.

– Благодаря – каза той. – Хайде, да се махаме от...

– Гледайте! – извика ужасен Невил. Той се бе втреничил в главата на смъртожадния в стъклената камбана.

И тримата насочиха отново пръчките си, но никой не нападна, те сезираха с отворена уста, потресени от това, което ставаше с главата на мъжа. Тя се свиваше много бързо, ставаше все по-плешива и по-плешива, черната коса и наболата брада се прибраха навътре в черепа, бузите се загладиха, а черепът стана гладък и се покри с мъх като праскова.

Сега на дебелия, мускулест врат на смъртожадния, който се мъчеше да се изправи отново, гротескно се мъдреше една бебешка глава, но още докато я гледаха, раззинали уста, главата взе отново да се издува до предишната си големина, от темето и брадичката поникнаха дебели черни косми...

– Това е Времето – промълви Хърмаяни ужасена – Времето...

Смъртожадният разтърси отново грозната си глава, опитвайки се да я проясни, но преди да се окопити, тя отново започна да се смалва до бебешка...

От една съседна стая се чу вик, а после – трясък и нечий писък.

– РОН? – извика Хари, извърщайки се бързо от чудовищното превъплъщение, извършващо се пред очите му. – ДЖИНИ? ЛУНА?

– Хари! – изпищя Хърмаяни.

Смъртожадният беше измъкнал главата си от стъклената камбана. Видът му бе извънредно странен с мъничката му бебешка глава, ревяща на висок глас, докато дебелите му ръчища се размахваха застрашително на всички страни, за малко не улучвайки Хари, който се наведе. Хари насочи пръчката си, но за негово изумление Хърмаяни сграбчи ръката му:

– Не можеш да навредиш на едно бебе!

Нямаше време да спори, Хари чуваше още стъпки, все по-ясни, откъм Залата на предсказанията и разбра, че не биваше да вика и да издава местоположението им, но бе твърде късно.

– Хайде! – каза той и оставяйки отвратителния смъртожаден с бебешката глава да се олюлява подир тях, те хукнаха към вратата, водеща към черния вестибюл, която стоеше отворена в отсрещния край на стаята.

Бяха пробягали половината разстояние до нея, когато Хари зърна през отворената врата още двама смъртожадни да тичат към тях през черната стая, обръщайки се наляво, той нахълта в малък, тъмен, разхвърлян кабинет и затръшна вратата след тях.

– Коло... – започна Хърмаяни, но преди да успее да довърши заклинанието, вратата с трясък се разтвори и двамата смъртожадни нахлуха вътре.

С радостен крясък и двамата извикаха:

– ИМПЕДИМЕНТА!

Хари, Хърмаяни и Невил бяха отхвърлени назад. Невил изхвърча през писалището и изчезна, Хърмаяни се блъсна в една библиотека и веднага бе обсипана с град от тежки книги. Тилът на Хари се блъсна в каменната стена зад него, от очите му изхвърчаха искри и за момент той беше твърде зашеметен и объркан за каквото и да е противодействие.

– ПИПНАХМЕ ГО! – закрещя най-близкият до Хари смъртожаден – В ЕДИН КАБИНЕТ ДО...

– Силенсио! – извика Хърмаяни и гласът на мъжа замлъкна. Той продължи да отваря уста зад отвора в маската си, но без да издава нито звук. Другият смъртожаден го изблъска настрани.

– Петрификус Тоталус! – кресна Хари, докато вторият смъртожаден насочваше пръчката си. Ръцете и краката му се изопнаха и той падна по лице върху килима в краката на Хари, вдървен като дъска и неспособен да помръдне.

– Добра работа, Ха...

Но смъртожадният, когото Хърмаяни току-що бе накарала да

онемее, направи рязко шибашо движение с пръчката си, ивица от нещо като морав пламък премина право през гърдите на Хърмаяни. Тя само успя едва да възкликне: „О!“ , сякаш от изненада и се сгърчи на пода, където остана да лежи неподвижна.

– ХЪРМАЯНИ!

Хари падна на колене до нея, а Невил бързо изпълзя към тях изпод писалището, държейки пръчката пред себе си. В мига, в който се показа, смъртожадният го срита силно в главата, кракът му счупи пръчката на Невил на две и го улучи в лицето. Невил нададе болезнен вой и отхвъркна, стискайки носа и устата си. Хари се извърна, вдигнал високо своята пръчка и видя, че смъртожадният беше смъкнал маската си и насочваше пръчката си право срещу него. Той разпозна издълженото, бледо, разкрито лице от „Пророчески весті“: Антонин Долохов, магьосникът, който бе избил семейство Прюет.

Долохов се ухили. Със свободната си ръка той сочеше от предсказанието, все още стиснато в ръката на Хари, към себе си, а после към Хърмаяни. Макар да не можеше да говори, смисълът бе пределно ясен: дай ми предсказанието, или ще те сполети, каквото и нея...

– Като че ли иначе няма да ни избиеш всичките още шом ти го дам! – каза Хари. Един панически хленч в главата му не му даваше да мисли, както трябва, той бе сложил едната си ръка на рамото на Хърмаяни, което все още беше топло, но не смееше да я огледа както трябва. Само да не е мъртва, дано не е мъртва, аз съм виновен, ако е умряла...

– Какбодо и да брабиш, Хари – изломоти яростно Невил изпод писалището, сваляйки ръцете си от очевидно счупения си нос, от който по устата и брадичката му се лееше поток от кръв, – не бу го дабай!

После нещо изтрещя отвън пред вратата и Долохов погледна през рамото си: смъртожадният с бебешката глава се бе появил на вратата, той реवेशе, а грамадните му юмруци се размахваха напосоки около него. Хари улови появилия се случай:

– ПЕТРИФИКУС ТОТАЛУС!

Проклятието поразя Долохов, преди той да успее да го блокира и той се катурна напред връз своя другар. И двамата бяха вцепенени като дъски, без да могат да мръднат ни сантиметър.

– Хърмаяни – каза бързо Хари и я разгърси. Смъртожадният с бебешката глава отново се запрепъва слепешката някъде извън полезрението му – Хърмаяни, събуди се...

– Какбо и е набрабил? – запита Невил, измъквайки се изпод писалището, за да коленичи от другата и страна. От бързо подувания му се нос

струеше кръв.

– Не знам...

Невил напипа китката на Хърмаяни.

– Иба булс, Хари, сигурен съб, че иба.

Хари бе залят от такава мощна вълна на облекчение, че за момент се почувства замаян.

– Жива ли е?

– Да, дъй бисля.

Те млъкнаха и Хари се ослуша напрегнато за шум от други стъпки, но можеше да чуе само скимтенето и препъването на смъртожадения с бебешката глава в съседната стая.

– Невил, не сме далеч от изхода – прошепна Хари, – точно до кръглата стая сме... само да можеш да я пресечеш и да намериш правилната врата, преди да е дошъл някой смъртожаден, обзалагам се, че ще успееш да пренесеш Хърмаяни по коридора, после в асансьора... после може да намериш някого... да вдигнеш тревога...

– А ди какбо ще брабиш? – попита Невил, бършейки с ръкав кървящия си нос, като се мръщеше на Хари.

– Трябва да открия другите – отвърна Хари.

– Е, аз ще ги одгрия с теб – рече решително Невил.

– Но Хърмаяни...

– Ще я взебем с нас – каза Невил категорично. – Аз ще я нося... деб до де биба од бен да се биеш с дях...

Той се изправи и хвана едната ръка на Хърмаяни, гледайки свирепо Хари, който се поколеба, а после грабна другата и ръка и помогна да вдигнат отпуснатото тяло на Хърмаяни на раменете на Невил.

– Почакай – рече Хари, взе от пода пръчката на Хърмаяни и я пхна в ръката на Невил – по-добре вземи това.

Невил срита парчетата от собствената си пръчка, докато вървяха бавно към вратата.

– Баба би ще бе убие – каза мрачно Невил, пръскайки кръв от носа си, докато говореше – доба беше сдарада бръчка на дадго.

Хари промуши глава през вратата и внимателно се огледа. Смъртожаденият с бебешката глава пискаше и се блъскаше насам-натам, събаряйки стенните часовници и преобръщайки писалищата, ревящ и объркан, а стъкленият шкаф, който, както Хари сега подозираше, бе пълен с времевърти, продължаваше да пада, да се разбива и отново да се изправя непокътнат до стената зад тях.

– Няма да ни забележи – прошепна той. – Хайде... стой близко зад

мен...

Те излязоха дебнешком от кабинета и тръгнаха обратно към вратата, водеща в черния вестибюл, който сега изглеждаше съвсем пуст. Направиха няколко крачки напред, Невил леко залиташе под тежестта на Хърмаяни. Вратата на Стаята на Времето се затвори зад тях и стените се завъртяха отново. Скорошният удар по тила на Хари сякаш го бе замаял, той присви очи, леко олюлявайки се, докато стените пак престанаха да се движат. Със свито сърце Хари забеляза, че магическите кръстове на Хърмаяни бяха изчезнали от вратите.

– Сега накъде мислиш, че...?

Но още преди да успеят да решат накъде да се опитат да тръгнат, една врата отдясно се разтвори и трима души излязоха от нея.

– Рон! – каза дрезгаво Хари, хвърляйки се към тях. – Джини... добре ли...?

– Хари – каза Рон, кискайки се немощно, наклони се напред и хвана предницата на одеждите на Хари, взирайки се в него с мътен поглед – ето те... ха-ха-ха... изглеждаш странно, Хари... всичките сте раздърпани...

Лицето на Рон беше много бледо и нещо тъмно се стичаше от ъгълчето на устата му. В следващия миг коленете му се подгънаха, но той все още стискаше одеждите на Хари и го повлече в нещо като поклон.

– Джини? – каза изплашено Хари. – Какво стана?

Но Джини само тръсна глава и се свлече по стената, докато седна задъхана, държейки глезена си.

– Мисля, че глезенът и е счупен, чух как нещо изпращя – прошепна Луна, която се наведе над нея и единствена изглеждаше невредима – Четирима от тях ни подгониха в една тъмна стая, пълна с планети, мястото беше много странно, по едно време просто плувахме в тъмното...

– Хари, видяхме Уран отблизо! – каза Рон, все още кискайки се слабо. – Разбираш ли, Хари? Видяхме Уран... ха-ха-ха...

Кървав мехур се изду в ъгъла на устата на Рон и се пукна.

– ... както и да е, един от тях сграбчи крака на Джини, аз използвах Смаляващото заклинание и хвърлих Плутон в лицето му, но...

Луна направи отчаяно движение с ръка към Джини, която едва дишаше с все още затворени очи.

– А Рон? – попита с уплаха Хари, докато Рон продължаваше да се киска, все още стискайки одеждите на Хари.

– Не зная с какво го удариха – каза тъжно Луна – но той стана малко странен, едва успях да го доведа.

– Хари – рече Рон, дърпайки ухото му надолу към устата си, все така кикотейки се безсилно – знаеш ли кое е това момиче, Хари? Тя е Лудни... Лудни Ловгуд... ха-ха-ха...

– Трябва да се махаме оттук – каза решително Хари – Луна, можеш ли да помогнеш да Джини?

– Да – каза Луна, прибра пръчката си на сигурно място зад ухото, после обви ръка около кръста на Джини и я задърпа да стане.

– Ще се оправя сама, това е само глезенът! – каза нетърпеливо Джини, но в следващия миг политна настрани и потърси опора в Луна. Хари праметна през рамо ръката на Рон точно както беше направил преди толкова месеци с Дъдли. Той се огледа, имаха шанс едно на дванайсет да улучат изхода от първия път...

Той задърпа Рон към една от вратите, бяха на няколко крачки от нея, когато една друга врата отсреща рязко се разтвори и нахълтаха трима смъртожадни, предвождани от Белатрикс Лестранж.

– Ето ги! – изкрещя тя.

Из стаята полетяха зашеметяващи заклинания. Хари се хвърли през вратата отпред, изгърси безцеремонно Рон и се метна обратно, за да помогне на Невил да влезе с Хърмаяни. Всички прекрачиха прага тъкмо навреме, за да затръшнат вратата пред Белатрикс.

– Колопортус! – извика Хари и чу как три тела блъснаха вратата от другата страна.

– Няма значение! – каза мъжки глас – Има и други входове... ХВАНАХМЕ ГИ, ТУК СА!

Хари се обърна, намираха се отново в Стаята на мозъците и наистина стените бяха осеяни с врати. Той чу зад себе си стъпките на още смъртожадни, тичащи да се присъединят към първите.

– Луна... Невил... помогнете ми!

Тримата се понесоха из стаята, запечатвайки вратите по пътя си. В бързането си да достигне следващата врата Хари се блъсна в някаква маса и се претърколи по нея:

– Колопортус!

Зад вратите се чуваха бягащи стъпки, от време навреме някое тежко тяло се блъсваше в някоя така, че тя се разтрисаше и скърцаше, Луна и Невил омагьосваха вратите на отсрещната стена... и тогава Хари, достигнал до най-високото ниво на стаята, чу Луна да вика:

– Коло... а-а-а!...

Той се обърна навреме, за да я види литнала във въздуха, петима смъртожадни нахлуха в стаята през вратата, която тя не бе успяла да

достигне навреме, Луна се удари в едно писалище, хлъзна се по него и падна на пода от другата му страна, оставайки там да лежи неподвижна като Хърмаяни.

– Дръжте Потър! – изкрещя Белатрикс и хукна към него, той я избягна и хукна обратно през стаята, беше в безопасност, докато те си мислеха, че биха могли да улучат предсказанието.

– Хей! – рече Рон, който се бе надигнал залитайки на крака и се клатушкаше като пиян към Хари, кикотейки се – Хей, Хари, тук има мозъци, ха-ха-ха, не е ли странно, Хари?

– Рон, дръпни се, залегни...

Но Рон вече бе насочил пръчката си към резервоара.

– Честно ти казвам, Хари, това са мозъци... гледай... Акцио мозък!

Сякаш картината за миг замръзна. Хари, Джини, Невил и всичките смъртожадни се обърнаха мимо волята си да погледнат отвора на резервоара, когато мозъкът излетя от зелената течност подобно на хвърчаща риба: за миг той като че ли увисна във въздуха, а после се понесе към Рон, въртейки се в полета си и нещо като ленти с движещи се картини излетяха от него, размотавайки се подобно на филмови ролки...

– Ха-ха-ха, Хари, погледни го – каза Рон, гледайки го как изхвърля ярките си вътрешности – Хари, ела да го пипнеш, на бас, че е странно...

– РОН, НЕ!

Хари не знаеше, какво щеше да стане, ако Рон докоснеше пипалата от мисли, които сега летяха след мозъка, но беше сигурен, че нямаше да е нищо добро. Той се стрелна напред, но Рон вече бе хванал мозъка в протегнатите си ръце. В момента, в който докоснаха кожата му, пипалата се заувиваха около Рон подобно на въжета.

– Хари, виж какво стана... Не... не... това не ми харесва... не, спри... спри...

Но тънките панделки вече се увиваха около гърдите на Рон, той ги дърпаше и късаше, а мозъкът се притисна плътно до него като тяло на октопод.

– Дифиндо! – изкрещя Хари, опитвайки се да пререже пипалата, увиващи се здраво около Рон пред очите му, но те не се скъсаха. Рон падна, все още борейки се с оковите си.

– Хари, той ще го удуши! – изпищя Джини, обездвижена на пода от счупения си крак. Тогава струя от червена светлина излетя от пръчката на един смъртожаден и я улучи право в лицето. Тя се прекатури настрана и остана да лежи безчувствена.

– БЗЕБЕНИ СЕ! – викаше Невил, въртейки се наоколо и

размахвайки пръчката на Хърмаяни срещу приближаващите смъртожадни, – БЗЕБЕНИ СЕ, БЗЕБЕНИ СЕ!

Но нищо не се получаваше.

Един от смъртожадните също отпрати своето зашеметяващо заклинание към Невил, то за малко не го улучи. Хари и Невил сега бяха единствените двама, останали да се бият срещу петимата смъртожадни, двама от които изстреляха потоци от сребриста светлина подобно на копия, които не улучиха, но оставиха в стената зад тях кратери. Хари хукна да бяга, гонен от Белатрикс Лестранж, държейки предсказанието високо над главата си, той тичаше с всички сили обратно през стаята, единственото, което можа да измисли бе да отвлече смъртожадните далеч от останалите.

Това изглежда успя, те хукнаха след него, разхвърляйки столовете и масите, но без да смеят да го омагьосат, за да не повредят предсказанието, а той се стрелна през единствената все още отворена врата – тази, през която бяха влезли самите смъртожадни, молейки се в себе си Невил да остане с Рон и да изнамери някакъв начин да го освободи. Той пробяга няколко крачки в новата стая и усети пода да изчезва...

Той падаше надолу по стръмни каменни стъпала, едно подир друго, отскачайки от всяко, докато накрая се приземи прострян по гръб с удар, който му изкара и последния въздух, в хлътнала яма, в която върху своя подиум стоеше каменната арка. Цялата стая кънтеше от смеха на смъртожадните, погледна нагоре и видя петимата, които бяха в Стаята на мозъците, да слизат към него, докато още толкова се появиха от другите врати и заскачаха от скамейка на скамейка към него. Хари се изправи, макар краката му да трепереха така силно, че едва го държаха, предсказанието беше останало по чудо здраво в лявата му ръка, а пръчката – здраво стисната в дясната. Той отстъпи заднишком, оглеждайки се наоколо, като се опитваше да държи всички смъртожадни в полезрението си. Кракът му удари нещо твърдо отзад, беше достигнал подиума, на който беше арката. Той се покачи заднишком на него.

Всички смъртожадни спряха, гледайки го втренчено. Някои си пое-маха тежко дъх също като него. Единият кървеше силно, Долохов, освободен от Пълното тяловкочаняване, гледаше злобно, насочил пръчката си право в лицето на Хари.

– Потър, надбягването свърши – провлечено каза Луциус Малfoy, смъквайки маската си – сега ми дай предсказанието като добро момче.

– Пуснете... пуснете останалите да си идат и ще ви го дам! – каза отчаяно Хари.

Неколцина от смъртожадните се изсмяха.

– Не си в положението да се пазариш, Потър – отвърна Луциус Малfoy. Бледото му лице се зачерви от удоволствие – Нали виждаш, ние сме десет, а ти си сам... или Дъмбълдор никога не те е учил да броиш?

– Дой не е саб! – извика един глас отгоре. – Дой все още иба беб!

– Невил... не... върни се при Рон...

– БЗЕБЕНИ СЕ! – извика пак Невил, насочвайки пръчката си последователно към всеки от смъртожадните. – БЗЕБЕНИ СЕ! БЗЕБ...

Един от най-едрите смъртожадни сграби Невил изотзад, притискайки ръцете му до тялото. Той се съпротивляваше и риташе, няколко смъртожадни се разсмяха.

– Това е Лонгботъм, нали? – захили се презрително Луциус Малfoy – Е, баба ти е свикнала да губи членове на семейството за нашата кауза... смъртта ти няма да я разтърси чак толкова.

– Лонгботъм? – повтори Белатрикс и една особено зла усмивка светна на мрачното и лице – Че защо, аз съм имала удоволствието да се запозная с родителите ти, момче...

– ЗНАБ, ЖЕ СИ! – изрева Невил и се замаята така силно в хватката на своя пленител, че смъртожадният извика: – Някой да го зашемети!

– Не, не, не – каза Белатрикс. Тя изглеждаше прехласната, оживена от възбуда, докато гледаше от Хари към Невил и обратно – Не, нека видим, колко ще издържи Лонгботъм, преди да превърти като родителите си... освен ако Потър ни даде предсказанието.

– НЯБА ДА ИБ ГО ДАБАШ! – реवेशе Невил, който изглежда бе изпаднал в изстъпление, риташе и се мяташе, докато Белатрикс се приближаваше към него и пленилия го с вдигната пръчка – НЯБА ДА ИБ ГО ДАБАШ, ХАРИ!

Белатрикс насочи пръчката си „Круцио!“

Невил запищя и вдигна краката си към гърдите, така че държачият го смъртожаден за миг го задържа във въздуха. Смъртожадният го пусна и той падна на пода, гърчейки се и крещейки в агония.

– Това беше само проба! – каза Белатрикс, повдигайки пръчката си, така че писъците на Невил престанаха и той остана да лежи, хлипайки в краката и. Тя се обърна и се втренчи в Хари – А сега, Потър, или дай предсказанието, или ще гледаш как приятелчето ти умира по мъчния начин!

Хари нямаше какво да мисли, избор не съществуваше. Предсказанието бе горещо от топлината на стискалата го ръка, когато той го

подаде. Малфой рипна напред да го вземе. Тогава високо над тях още две врати се отвориха с трясък и още петима души изтичаха в стаята: Сириус, Лупин, Муди, Тонкс и Кингсли.

Малфой се обърна и вдигна пръчката си, но Тонкс вече беше отправила едно зашеметяващо заклинание право към него. Хари не изчака да види, дали то ще го улучи, а залегна зад подиума. Смъртожадните бяха съвсем объркани от появата на членовете на Ордена, които сега ги обсипваха с проклетия, скачайки от стъпало на стъпало към снижаващия се под. През стрелкащите се тела и бляскащи светлини Хари успя да види Невил да пълзи към него. Той избягна още един червен лъч и се хвърли по корем по пода да достигне Невил.

– Добре ли си? – извика той, след като още едно проклетие изтреща на сантиметри над главите им.

– Да – каза Невил, опитвайки се да се надигне.

– А Рон?

– Бисля, дже е добре... още се бореше с бозька, когадо излязох...

Каменният под между тях се взриви от удара на едно проклетие, което издълба кратер точно на мястото, където преди секунди бе стояла ръката на Невил, двамата изпълзяха встрани и тогава отнякъде се появи една дебела ръка, сграбчи Хари за врата и го повдигна така, че пръстите на краката му едва докосваха пода.

– Дай ми го – изръмжа един глас в ухото му – дай ми предсказанието...

Мъжът стискаше гърлото на Хари така здраво, че дъхът му спря. През насълзените си очи той видя как Сириус се дуелираше с някакъв смъртожаден няколко метра по-нататък, Кингсли се беше едновременно с двама, Тонкс, все още по средата на скамейките, изстрелваше надолу проклетия по Белатрикс... никой изглежда не разбираше, че Хари умира. Той извърна назад пръчката си към мъжа, но нямаше дъх да изрече някое заклинание, а свободната ръка на мъжа посягаше пипнешком за ръката, в която Хари държеше предсказанието...

– А-А-ААА!

Невил се бе появил изневиделица, след като не можеше да произнася заклинания, той беше мушнал силно с пръчката на Хърмаяни през отвора за очите в маската на смъртожадния. Той веднага пусна Хари с болезнен вой. Хари се завъртя с лице към него и задъхано каза:

– ВЦЕПЕНИ СЕ!

Смъртожадният падна назад и маската му се смъкна, беше Макнеър, който някога щеше да убива Бъкбийк. Едното му око бе подпухнало

и кръвясало.

– Благодаря! – каза Хари на Невил и го дръпна назад, когато Сириус и неговият смъртожаден се профучаха край тях, дуелирайки се така яростно, че пръчките им се мяркаха като в мъгла, после кракът на Хари стъпи на нещо твърдо и той се подхлъзна. За миг помисли, че е изтървал предсказанието, но после видя магическото око на Муди да се изтърколва по пода.

Собственикът му лежеше на хълбок с кръвяща глава, а нападателят му вече се насочваше надолу към Хари и Невил, беше Долохов с разкрито от веселие дълго, бледо лице.

– Таранталегра! – кресна той с пръчка, насочена към Невил, чиито крака незабавно се замятаха в някакъв неистов танц, карайки го да загуби равновесие и отново да падне на пода – А сега, Потър...

Той направи същото шибачо движение с пръчката си, което бе използвал срещу Хърмаяни тъкмо когато Хари извика „Протего!“

Хари почувства, как нещо рязна лицето му подобно на тъп нож, силата му го повали настрани и той падна върху мятащите се крака на Невил, но защитното заклинание бе предотвратило най-лошото от проклятието.

Долохов вдигна пръчката си отново. – Акцио предска...

Сириус долетя отнейде, блъсна Долохов с рамо и го отхвърли от пътя си. Предсказанието отново беше литнало към връхчетата на пръстите на Хари, но той успя да го задържи. Сега Сириус и Долохов се дуелираха, пръчките им блестяха подобно на мечове, от върховете им хвърчаха искри... Долохов метна пръчката си назад, за да направи същото шибачо движение, което бе използвал срещу Хари и Хърмаяни. Скачайки нагоре, Хари извика: „Петрификус Тоталус!“ Още веднъж ръцете и краката на Долохов прилепнаха едни към други и той се гътна назад, приземявайки се с трясък по гръб.

– Добре беше! – извика Сириус, натискайки главата на Хари надолу, когато чифт зашеметяващи заклинания литнаха към тях – А сега искам да се махаш от...

Двамата отново се наведоха, една струя зелена светлина едва не улучи Сириус. През стаята Хари видя Тонкс да се свлича сред каменните стъпала, като омекналото и тяло падаше от една каменна скамейка на друга, а ликуващата Белатрикс се хвърли пак в битката.

– Хари, вземи предсказанието, хващай Невил и бягай! – извика Сириус, стрелвайки се да посрещне Белатрикс. Хари не видя, какво стана после: Кингсли се мярна през полезрението му, сражавайки се с

белязания от шарка и вече демаскиран Рокууд, още една струя от зелена светлина прелетя над главата на Хари, когато той се хвърли към Невил...

– Можеш ли да стоиш прав? – изкрещя той в ухото на Невил, чиито крака се мятаха и гърчеха неудържимо – Хвани се с ръка за врата ми...

Невил го послуша... Хари го вдигна... краката на Невил пак подкачаха на всички страни, те не можеха да го държат. Тогава отнякъде върху тях налетя един мъж, и двамата паднаха назад, краката на Невил бясно се размахваха, като на обърнат по гръб бръмбар, Хари вдигна лявата си ръка във въздуха, опитвайки се да опази малкото стъклено кълбо да не се счупи.

– Предсказанието, дай ми предсказанието, Потър! – изръмжа гласът на Луциус Малфой в ухото му и Хари усети върха на пръчката на Малфой да се притиска силно между ребрата му.

– Не... пусни... ме... Невил... дръж го!

Хари метна предсказанието по пода, Невил се завъртя по гръб и грабна кълбото до гърдите си. Малфой обърна пръчката си към Невил, но Хари насочи своята пръчка през рамо и извика: „Импедимента!“

Малфой бе отхвърлен от гърба му. Докато се надигаше отново, Хари се озърна и видя как Малфой се блъсна в подиума, на който в този момент Сириус и Белатрикс се дуелираха. Малфой отново насочи пръчката си към Хари и Невил, но преди да успее да поеме дъх, за да нанесе удар, Лупин скочи между тях.

– Хари, събери другите и БЯГАЙТЕ!

Хари хвана Невил за одеждите на рамото му и го повдигна на първата редица от каменните стъпала, краката на Невил се гърчеха и мятаха и не биха издържали тежестта му. Хари го повдигна пак с всичките си сили и се изкачиха още едно стъпало...

Едно проклетие удари каменната скамейка до петите на Хари, тя се разтроши и той падна обратно на долното стъпало. Невил се прилепи към земята, краката му още подрипваха и удряха, а той мушна предсказанието в джоба си.

– Хайде! – каза отчаяно Хари, дърпайки одеждите на Невил – Просто се опитай да буташ с крака...

Той направи още един мъчителен напън да го повдигне и одеждите на Невил се разпраха по левия шев... малкото кръгло кълбо падна от джоба му и преди някой от тях да успее да го улови, единият от ритациите крака на Невил го удари: то излетя три метра надясно и се разби в стъпалото под тях. Докато двамата се взираха в мястото, където то се бе

счупило, ужасени от случилото се, една перленобяла фигура със силно увеличени очи изникна във въздуха, незабелязана от никого, освен от тях... Хари виждаше устните и да мърдат, но от всичките гърмежи, писъци и крясъци около тях не можеше да се чуе ни дума. Фигурата спря да говори и се изчезна в небитието.

– Хари, съжалябаб! – извика Невил с изкривено от мъка лице, а краката му продължаваха да подритват. – Долкоба съжалябаб, Хари, не исках...

– Няма значение! – извика Хари. – Просто се опитай да станеш, да се махаме от...

– Дъббълдор! – каза Невил и потното му лице внезапно се озари, вирайки се през рамото на Хари.

– Какво?

– ДЪББЪЛДОР!

Хари се обърна да види накъде се вираше Невил. Точно над тях, в рамката на вратата на Стаята на мозъците, стоеше Албус Дъмбълдор с вдигната пръчка. Лицето му бе побеляло и яростно. Хари усети нещо като електрически заряд да се надига във всяка частичка от тялото му, бяха спасени.

Дъмбълдор забърза надолу по стъпалата покрай Невил и Хари, които вече и не помисляха да си тръгват. Дъмбълдор вече беше в долния край на стъпалата, когато най-близките смъртожадни осъзнаха, че той е там и закрепяха на останалите. Един от смъртожадните хукна да бяга, катерейки се като маймуна по каменните стъпала отсреща. Заклинанието на Дъмбълдор го свали обратно така лесно и без усилие, сякаш го бе уловил с невидима въдица...

Само една двойка все още се сражаваше, явно не забелязвайки новодошлия. Хари видя, как Сириус отбягна червения лъч на Белатрикс, той и се присмя:

– Хайде, можеш и по-добре от това! – извика той и гласът му проехтя в залата, прилична на пещера.

Вторият лъч го удари право в гърдите.

Смехът не бе съвсем изчезнал от лицето му, но очите му се разшириха в шок. Хари пусна Невил, без да съзнава това. Той отново скачаше надолу по стъпалата, измъквайки пръчката си, когато Дъмбълдор също се извърна към подиума.

Сириус сякаш падаше цяла вечност: тялото му се изви в елегантна дъга, когато той потъна назад през дрипавия воал, висящ от арката.

Хари видя смесеното изражение на страх и изненада върху

похабеното, някога красиво лице на своя кръстник, докато той падаше през древния портал и изчезна зад воала, който за миг се развя, сякаш от силен вятър и после увисна отново на мястото си.

Хари чу тържествуващия крясък на Белатрикс Лестранж, но знаеше, че той не значи нищо – Сириус само беше паднал през арката, той щеше да се появи всеки момент от другата страна...

Но Сириус не се появи.

– СИРИУС! – извика Хари. – СИРИУС!

Той беше стигнал пода, поемайки въздух на болезнени глътки. Сириус трябваше да е точно зад воала, той, Хари, щеше да го издърпа обратно...

Но когато стигна долу и се спусна към подиума, Лупин сграбчи Хари през гърдите, задържайки го.

– Нищо не можеш да направиш, Хари...

– Ще го изтегля, ще го спася, той само мина през него!

– Твърде късно е, Хари.

– Все още можем да го достигнем... – Хари се бореше упорито и яростно, но Лупин не го пускаше...

– Нищо не можеш да направиш, Хари... нищо... той е мъртъв.

Глава 36. Единственият, от когото някога се е страхувал

– Той не си е отишъл! – извика Хари.

Той не можеше да повярва, не би могъл да го повярва, все още се бореше с Лупин с всички сили, които му бяха останали, Лупин не разбираше, хората просто се криеха зад тази завеса, Хари ги беше чул да шепнат още при първото си влизане в стаята. Сириус просто се беше спотайл там, за да не го забележат.

– СИРИУС! – извика силно той – СИРИУС!

– Той не може да се върне, Хари – каза му Лупин, докато се опитваше да го удържи – Той не може да се върне, защото е м...

– ТОЙ-НЕ-Е-МЪРТЪВ! – изрева Хари – СИРИУС!

Сякаш безсмислено, всички се движеха около тях проблясваха искри от изпратените магии. За Хари врявата беше без значение, отклонените заклинания, които минаваха покрай него бяха без значение, нищо нямаше значение, освен това, че Лупин трябваше да спре да твърди, че Сириус, който стоеше на метри от тях, зад онази стара завеса, няма да се изправи, да отръска черната си коса и да влезе отново в битката.

Лупин издърпа Хари от подиума. Хари, който все още се взираше към прохода, беше ядосан на Сириус, затова, че го кара да чака.

Ала, докато се опитваше да се отскубне от Лупин, една част от него осъзнаваше, че Сириус никога не го е карал да чака... Сириус винаги рискуваше всичко, за да види Хари, да му помогне... щом Сириус не се появяваше от прохода, когато Хари го викаше, сякаш живота му зависи от това, тогава той не може да се върне. А щом не можеше да се върне, значи наистина беше...

Дъмбълдор се биеше с останалите Смъртожадни, които се бяха събрали в средата на стаята, сякаш завързани с невидими въжета, Лудоокият Муди пълзеше по пода към Тонкс, която лежеше на пода. Той се опитваше да я свести, все още бъркотията от светлини, мърморения и проплаквания беше зад подиума. Кингсли бе побягнал, за да продължи битката на Сириус с Белатрикс.

– Хари?

Невил се бе свлякъл на каменната скамейки, където Хари стоеше. Хари вече не се съпротивляваше срещу Лупин, който въпреки всичко го държеше предпазливо.

– Хари... Ам наистина съжалявам – започна Невил. Краката му все още танцуваха неконтролируемо – Беше ли онви мъж – беше ли Сириус Блек... твоят... твоят приятел?

Хари кимна.

– Ето – каза Лупин и след като насочи пръчката си към краката на Невил каза: „Фините инкантантем“.

Магията беше премахната: краката на Невил останаха неподвижни. Лупин бе пребледнял.

– Хайде... хайде да намерим другите. Къде са те, Невил?

Лупин извъртя глава от прохода. Сякаш всяка нова дума му причиняваше все повече и повече болка.

– Де са ей дам – каза Невил – Един мозък нафадна Рон, но мифля, че е добфе, Хърмаяни е в безсъзнание, но можахме да напипаме фулс.

Зад подиума се чу се силен трясък и крясък. Хари видя как Кингсли падна на земята, викащ от болка.

Белатрикс Лестранж се обърна и побягна. Дъмбълдор се обърна рязко. Той изпрати магия към нея, но тя я отклони. Беше вече стигнала на половината път по стълбите.

– Хари! НЕ! – изкрещя Лупин, но той вече се беше откъснал от захвата му.

– ТЯ УБИ СИРИУС! – извика Хари – ТЯ ГО УБИ, СЕГА АЗ ЩЕ Я УБИЯ.

Той тръгна. Хората крещяха зад него, но не това не го интересуваше. Белатрикс се изгуби от погледа му. Сега той беше отново в стаята с мозъците.

Тя изрече заклинание зад гърба си. Резервоарът се вдигна във въздуха и се обърна. Хари усети противната смрад от него. Мозъците започнаха да се плъзгат към него и започнаха да протягат дългите си цветни пипала, но той извика „Уингардиум Левиоса“ и те се отдръпнаха от него във въздуха.

Подхлъзвайки се и пързаяйки се той за започна да тича към вратата. Прескочи Луна, която стенеше на пода, подмина Джини която каза „Хари, какво?“, подмина Рон, който тихо се кикотеше и Хърмаяни, която беше в безсъзнание. Той дръпна силно вратата към черната кръгла зала и видя Белатрикс да изчезва през една от вратите в другия край на стаята. Пред нея беше коридорът, който водеше към асансьорите. Той побягна, но тя беше вече затворила вратата и стените се завъртяха. Още веднъж той беше заобиколен от струите синя светлина, идваща от големият свещник.

– Къде е изходът? – извика отчаяно той, след като боботенето от спирането на въртенето започна – Къде е пътят за навън?

Сякаш стаята само това и чакаше. Вратата отдясно се отвори и осветеният от фенери коридор към асансьорите се показа. Хари побягна...

Той можеше да чуе как един от асансьорите дрънчеше. Затича се по коридора, зави на ъгъла и натисна бутона, за да извика втори асансьор. Бумтенето се чуваше все по-силно и по-силно. Другият асансьор приближаваше. Решетките се отвориха, Хари се хвърли вътре и започна да удря бутона, на който пишеше „Преддверие“. Плъзгащите врати се затвориха и сега той се издигаше.

Хари тръгна към Белатрикс, преди дори и вратите да са се отворили напълно и се озърна. Тя беше почти то телефонната кабина в края на залата, но се обърна назад. Докато той тичаше към нея, тя изпрати още едно заклинание към него. Хари отскочи зад Фонтана на Магическото Братство. Заклинанието мина покрай него и удари изработените от злато врати другия край на преддверието. Те иззвъняха. Вече не се чуваха стъпки. Тя беше спряла да бяга. Той стоеше приведен до стаята и слушаше.

– Излез, излез, малки ми Хари – каза тя с бебешки глас – Иначе, защо дойде след мен? Мислех, че си дошъл, за да си отмъстиш заради скъпия ми братовчед!

– Да, точно затова съм тук – отвърна Хари, а ехото повтори няколко пъти отговора му.

– Ахаааааааа... малкото бебе Потър обичаше ли го?

Омраза, която Хари никога не беше познавал се надигна в гърдите му. Той изскочи иззад фонтана и извика „Круцио!“.

Белатрикс извика, магията я беше уцелила в краката, ала тя не се гърчеше и не крещеше от болка, както Невил. Тя бе станала на крака, без дъх. Вече не се смееше. Хари отново се скри зад златния фонтан. Отблъскващото заклинание удари главата на красивия магьосник, който избухна и падна на двадесет и пет фута отстрани, като направи големи дракотини по красивия дървен под.

– Никога не си използвал Непростимо Проклятие преди, нали момче? – извика тя. Белатрикс беше оставила бебешкия си глас – Ти си зъл, Потър. Наистина искаш да ми причиниш болка, да се наслаждаваш, справедливият ти гняв няма да ме наранява дълго. Мога ли да ти покажа как се прави? Ще ти дам урок...

Докато Хари се промъкваше в другия край на фонтана, тя извика „Круцио!“ и той се принуди да се наведе, след като ръката на кентавъра,

който държеше лък, избухна и парчетата, които се приземиха на пода, недалеч от златната глава на магьосника.

– Потър, не можеш да ме победиш! – изкрещя тя.

Той можеше да усети как тя се придвижва надясно, за да може да се прицели в него. Той се тръгна крадешком, приведе се зад краката на кентавъра, а главата му беше на нивото на главата на домашното духче.

– Аз бях и съм най-лоялният слуга на Тъмния Лорд. Изучих Черните изкуства от него. Знам заклинания, чиято сила е толкова голяма, че ти патетично малко момче, никога не ще можеш да я достигнеш.

– Ступефи! – извика Хари. Той се беше наместил точно зад гоблина и се бе прицелил точно в гърба ѝ, докато тя заобикаляше фонтана. Тя отреагира толкова бързо, че той нямаше време да се наведе.

Лъчът червена светлина, който той бе отпратил към нея, неговата собствена зашеметяваща магия, го удари силно. Хари падна на земята. Едно от ушите хвъркна във въздуха.

– Потър, ще ти дам само един шанс – извика Белатрикс – Дай ми предсказанието – търкулни го към мен – и може да пожали живота ти.

– Тогава, ще трябва да ме убиеш, защото вече го няма – отвърна Хари, след което болка се разля по цялото му чело, белегът му гореше отново, той усети, че яростта не е свързана с неговия гняв.

– И той знае – продължи Хари смеейки се обезумяло, приличайки много на Белатрикс – Твоят стар приятел Волдемор знае, че го няма. Той няма да е доволен от теб, нали?

– К-какво имаш в предвид? – проплака тя, като за пръв път Хари усети страх в гласа ѝ.

– Предсказанието се строши, докато се опитвах да измъкна Невил по стълбите. Какво смяташ, че ще каже Волдемор, а?

Белегът му започна да гори отново. Болката беше толкова силна, че накара очите му да затуптят.

– ЛЪЖЕЦ! – изписка тя, но той можеше да усети ужаса в гласа ѝ – У ТЕБ Е ПОТЪР, И ТИ ЩЕ МИ ГО ДАДЕШ. Акцио Предсказанието! АКЦИО ПРЕДСКАЗАНИЕТО!

Хари се изсмя отново, защото знаеше, че това ще я вбеси. Болката напираше толкова силно в главата му, че той имаше чувството, че черепът му ще се пръсне. Той се изправи и помахна иззад едноухият гоблин и веднага прибра ръката си, след като тя изпрати лъч зелена светлина към нея.

– Няма нищо тук! – извика той – Нищо, което да призовеш. То се счупи и никой не чу какво каза то. Предай това на господаря си.

– НЕ! – извика тя – Това не е истина. Лъжеш! ГОСПОДАРИЮ, ГОСПОДАРИЮ, ОПИТАХ СЕ! МОЛЯ ТЕ НЕ МЕ НАКАЗВАЙ!

– Не си хаби думите – изкрещя Хари. Болката от белега ставаше все по-силна от всякога – Той не може да те чуе от тук.

– Не мога ли, Потър? – каза силен, студен глас.

Хари отвори очите си.

Висок, слаб с черна качулка на главата човек бе застанал пред него, неговото ужасно бяло и сухо, змиеподобно лице, неговите червени очи, втрещени в него... Лорд Волдемор се бе появил в средата на залата с насочена пръчка към Хари, който стоеше тихо, замръзнал. Не можеше да помръдне.

– Така... значи си счупил моето предсказание? – каза меко Лорд Волдемор, гледайки Хари с онзи безмилостен поглед – Не, Бела, той не лъже... виждам истината, която се показва от неговото безполезно съзнание... месеци на приготвяне... месеци на усилия, а моите Смъртожадни са оставили Хари Потър да осуети плановете ми отново... Аз...

– Но, Господарю, той е... тук... той е под...

Волдемор не й обърна внимание.

– Няма какво друго да ти кажа, Потър – започна той тихо – прекалено често и дълго ми досаждаше. АВАДА КЕДАВРА!

Хари дори не беше отворил устата си, за да се съпротиви, съзнание-то му бе празно, пръчката му лежеше безполезна на пода.

Но изведнъж обезглавената статуя на магьосника във фонтана се вдигна, отскочи от мястото си и се приземи с трясък между Хари и Волдемор. Заклинанието се разби в гърдите на статуята, която разпъна ръцете си, за да предпази Хари.

– Какво? – изкрещя Волдемор и се завъртя и каза през дъх „Дъмбълдор“

Хари погледна зад него, сърцето му заби силно. Дъмбълдор стоеше пред златните порти.

Волдемор вдигна пръчката си и още един лъч от зелена светлина беше изпратен, но този път към Дъмбълдор, който се обърна и изчезна бързо. В следващата секунда той се бе появил зад Волдемор и махна с пръчката си към останките на фонтана. Другите статуи се съживиха. Статуята на жената побягна към Белатрикс, която изкрещя и изпрати безсмислени магии към нея, преди жената да я блъсне на пода. Същевременно, гоблинът и домашното духче, заедно с едноръкият кентавър започнаха да тичат към Волдемор. Той изчезна за миг и се появи близо до басейна. Обезглавената статуя издърпа Хари от бойното поле, докато

Дъмбълдор се придвижваше към Волдемор, а едноръкият кентавър галопираше около тях.

– Беше глупаво да идваш тук тази вечер, Том – каза спокойно Дъмбълдор – Аврорите са на път за насам.

– По времето, когато ще си тръгна от тук, ти ще си мъртъв – рече злобно Волдемор. Той изпрати още едно смъртно заклинание към Дъмбълдор, но не успя да го уцели. Вместо това запали едното от бюрата на охраната.

Дъмбълдор махна с пръчката си, силата на заклинанието, което той изпрати бе толкова силна, че въпреки защитата от златната статуя, Хари почувства, че е бил на косъм от нея. Волдемор се бе принудил да направи тънък, сребърен щит във въздуха, за да се предпази. Когато заклинанието го достигна, се отблъсна и се чу лек, но странен звук, наподобяващ на гонг.

– Няма да се опиташ да ме убиеш, Дъмбълдор, нали? – извика Волдемор, кърваво червените му очи се присвиха – Ти си над тези крайности, нали?

– И двамата знаем, че има и други начини да се унищожи един човек, Том – отвърна хладнокръвно Дъмбълдор, продължавайки да върви към Волдемор, сякаш нищо не може да го уплаши, сякаш нищо не можеше да обезпокои разхождането му в залата.

– Само да отнема живота ти няма да ме задоволи, допускам...

– Няма нищо по-лошо от смъртта, Дъмбълдор! – изръмжа Волдемор.

– Доста грешиш – отвърна Дъмбълдор, все още приближаващ към Лорда и говорейки така спокойно, че сякаш бяха отдавнашни приятели.

Хари се бе уплашил, след като го видя да върви напред, без никаква защита, той искаше да го предупреди, но статуята го държеше притиснат към стената, блокирайки всяко негово движение за опит да се измъкне.

– В действителност, нежеланието ти да приемеш, че има неща, които са много по-страшни от смъртта, винаги е било най-голямата ти слабост...

Още един лъч зелена светлина излетя иззад сребърния щит. Този път, галопиращият кентавър пое лъча и се пръсна на хиляди парченца. Дъмбълдор замахна с пръчката си като с камшик. Тънък огън излетя от края ѝ, уви се около Волдемор и щита му. За момент изглеждаше, че Дъмбълдор е спечелил, но след миг пламтящото въже се превърна в змия, която отпусна примката около Волдемор и започна да съска в

лицето на Дъмбълдор.

Волдемор изчезна. Змията се надигна от пода, готова да атакува.

Въздухът над главата на Дъмбълдор избухна в пламъци, точно когато Волдемор се появи отново, този път в басейна, на мястото където преди стояха статуите.

– Внимавай! – извика Хари.

Но преди да беше успял да го предупреди, лъч зелена светлина излетя от пръчката на Волдемор и змията нападна Дъмбълдор.

Фоукс се спусна пред Дъмбълдор. Отвори човката си широко и глътна лъчът със зелена светлина, птицата избухна в пламъци и падна на земята... малка, беззащитна и смачкана. В същият момент Дъмбълдор махна с пръчката си и змията, която бе на сантиметри от него полетя във въздуха и се превърна в дим, водата в басейна се вдигна и се изля върху Волдемор като го покри целият като разтопено стъкло.

За няколко секунди Волдемор се виждаше като тъмна неясна фигура без лице, която блещукаше и се опитваше да премахне по-голямата част от масата. Той изчезна и водата падна с плясък обратно в басейна блъскайки се в стените. Част от нея се изля на полирания под.

– ГОСПОДАРИО! – извика Белатрикс.

Със сигурност всичко бе свършило, със сигурност Волдемор бе решил да избяга. Хари се опита да се измъкне от предпазващата го статуя, но Дъмбълдор извика „Стой там, където си Хари!“

За първи път Дъмбълдор звучеше изплашен. Хари не можеше да разбере защо – залата бе почти празна. Спокойствието бе нарушено единствено от викащата Белатрикс, която се бореше с женската статуя и от малкото бебе Фоукс, което тихо грачеше на пода.

Изведнъж белегът на Хари започна да гори отново и той се почувства като мъртъв, никога не бе изпитвал толкова силна болка, нетърпима болка извън пределите на търпимото.

Вече не беше в залата. Сякаш бе във вътрешността на навито чудовище с червени очи. Имаше чувството, че не знаеше къде свършва тялото му. Той се бе слял с чудовището, бяха обвързани от болката и нямаше изход.

И когато чудовището заговори, то използва устата на Хари. Момчето усещаше агонията все по-навътре с всяка изречена дума.

– Убий ме сега, Дъмбълдор...

Кървящ и умиращ, всяка част от него се викаше за свобода. Хари усети, че чудовището го използва отново.

– Ако смъртта е нищо, Дъмбълдор, убий момчето...

– Нека болката да спре – помисли си Хари – остави го да ни убие... довърши ни, Дъмбълдор, смъртта е нищо в сравнение с това... И ще видя Сириус отново...

Докато сърцето на Хари се изпълваше с вълнение и чувства, захвата се отпускате... болката бе изчезнала. Хари лежеше с лице към пода, без очилата си. Той потрепери сякаш лежеше на леден, а не на дървен под.

Чуваха се гласове в залата... повече от колкото трябваше да има... Хари отвори очите си, видя очилата си на сантиметри от обезглавената статуя, която го беше предпазвала и която сега лежеше по гръб на земята. Той ги постави и изправи леко главата си като се натъкна на Дъмбълдор, чиито нос беше на сантиметри от неговия.

– Добре ли си, Хари?

– Да – отговори Хари, тресейки се толкова силно, че не можеше да държи правилно главата си – Да... добре съм... къде е Волдемор... кои са всички тези... какво?

Преддверието беше пълно с хора. Подът отразяваше смарагдово зелени пламъци, които се бяха запалиха в камините по продължението на стените, множество магьосници се появяваха от там. След като Дъмбълдор изправи на крака Хари, момчето видя как статуите на гоблина и домашният дух водят напред обърканият Корнелиус Фъдж.

– Той беше там! – извика мъж с алено червена мантия и конска опашка, който сочеше към мястото, където Белатрикс лежеше преди миг – Видях го, Господин Фъдж, кълна се! Беше Вие-Знаете-Кой, той грабна една жена и се Магипортираха.

– Знам, Уилямсън, знам, и аз го видях – отвърна завалено Фъдж, който носеше пижама под самото му на райета. Той дишаше така тежко, сякаш бе бягал с километри – Брадата на Мерлин! Тук... тук! В Министерството на Магията! О, Боже Господи... не изглежда... моята дума... как може да е...?

– Ако се отправиш надолу по стълбите към Отделът по Мистериите, Корнелиус – започна Дъмбълдор, очевидно задоволен, че вижда, че Хари е добре, и тръгна напред. Някои от магьосниците го забелязаха за първи път. Част от тях вдигнаха пръчките си, други просто изглеждаха смаяни. Гоблинът и домашното духче започнаха да ръкопляскат, а Фъдж подскочи силно – ще откриеш няколко избягали Смъртожадни, задържани в Стаята на Смъртта, ограничени от магия за Анти-Магипортиране, които чакат за твоето нареждане какво да се прави с тях.

– Дъмбълдор! – каза с удивление Фъдж – Ти... тук... аз...

Той погледна с яростен поглед към Аврорите, които бяха с него, което значеше само едно „Арестувайте го!“

– Корнелиус, готов съм да се бия с твоите мъже – каза гръмко Дъмбълдор – и да спечеля пак. Но преди броени минути ти видя доказателството със своите собствени очи, че съм ти казвал истината през цялата година. Лорд Волдемор се е върнал, преследвал си грешния човек цели дванадесет месеца. Време е да започнеш да мислиш трезво.

– Аз... не... добре – каза Фъдж, оглеждайки се към всички, сякаш очакваше, че някой ще му каже какво да прави. След като никоой не го направи той каза:

– Много добре. Даулиш, Уилямсън! Слезте долу до Отделът по Мистериите и вижте... Дъмбълдор, ти ще трябва да ми кажеш какво точно... Фонтанът на Магическото Братство... какво се е случило? – добави той, след като видя разпръснатите останки от счупените статуи на магьосника, жената и кентавъра.

– Можем да обсъдим това, след като изпратя Хари Потър до Хогвортс.

– Хари... Хари Потър?!

Фъдж се завъртя и се втренчи в Хари, който все още стоеше до стената зад статуята, което го пазеше по време на Дуела между Волдемор и Дъмбълдор.

– Той... тук? – рече Фъдж, пулейки се към Хари – Защо... защо е всичко това?

– Казах ти, че ще ти обясня всичко – повтори Дъмбълдор – когато Хари се върне в училище.

Той се отдалечи от басейна и стигна до мястото, където лежеше главата на златния магьосник. Той насочи пръчката си към нея и промълви „Портус“. Главата посиня и за няколко секунди се затресе силно на дървения под. После върна предишния си облик.

– Виж сега, Дъмбълдор – рече Фъдж, след като Дъмбълдор я вдигна и тръгна към Хари – нямаш пълномощно за този Летекод. Не можеш да правиш такива неща пред очите на Министъра на Магията... ти... ти...

Гласът му заглъхна след като Дъмбълдор го погледна изкъсо през очилата си.

– Ще дадеш заповед да премахнат Долорес Умбридж от Хогвортс – каза Дъмбълдор – Ще наредиш на Аврорите си да престанат да преследват моя учител по Грижа за Магическите създания, за да може той да се върне и да продължи работата си. Ще ти дам... – Дъмбълдор извади от джоба си часовник с дванадесет стрелки и го огледа – ... час и половина

по моето време тази вечер, през което съм повече от сигурен, че ще успеем да обсъдим какво точно се случи тук. След това ще трябва да се върна в училището ми. Ако имаш нужда от помощта ми, бъди сигурен, че ще ти я предоставя. Можеш да се свържеш с мен в Хогвортс.

Фъдж изглеждаше по-зле от всякога. Той остана с широко отворена уста. Лицето му порозовя.

– Аз... ти...

Дъмбълдор му обърна гръб.

– Вземи този Летекод, Хари.

Той държеше златната глава, а Хари допря ръката си до нея, без да го интересува къде е бил или къде ще отиде.

– Ще се видим след час и половина – рече тихо Дъмбълдор – Едно... две... три...

Хари почувства познатото чувство на рязко дърпане за пъпа. Полираният дървен под изчезна под краката му. Преддверието, Фъдж и Дъмбълдор бяха изчезнали, а той летеше напред във вихрушката от звуци и цветове...

Глава 37. Изгубеното предсказание

Краката на Хари се удариха в твърда земя, коленете му се изкривиха малко и златната магическа глава падна със кънтящ звук на пода. Той погледна наоколо и видя, че е пристигнал в офиса на Дъмбълдор.

Изглеждаше, че всичко се е оправило само по време на отсъствието на директора. Деликатните сребърни инструменти отново стояха на масичките с кръгли крака, пуфтейки и бръмчейки спокойно. Портретите на бившите директори и директорки похъркваха в рамките си, главите им бяха подпрени на облегалките на фотьойлите им или на ръбовете на картините. Хари погледна през прозореца. Имаше права линия бледо зелено на хоризонта, зората приближаваше.

Тишината и спокойствието, нарушавани само от случайните измърморвания или изсумтявания на спящите портрети, бяха непоносими за него.

Ако това обкръжение можеше да отрази чувствата вътре в него, картините щяха да пищят от болка. Той обиколи тихия, красив офис, вдишвайки бързо и опитвайки се да не мисли. Но трябваше да мисли... нямаше спасение...

Негова грешка беше, че Сириус умря, изцяло негова грешка. Ако той, Хари, не беше толкова глупав да падне в капана на Волдемор, ако не беше толкова убеден, че това, което беше видял в съня си е истинско, ако само беше отворил ума си към възможността Волдемор да е, както Хърмаяни каза, разчитал на любовта на Хари да играе герой...

Беше непоносимо, не искаше да мисли за това, не можеше да издържи... имаше една ужасна празнота вътре в него, която не искаше да изпитва, черна дупка, където Сириус беше преди, където Сириус беше изчезнал, не искаше да остава сам с това огромно, празно място, което не можеше да понесе.

Една картина зад него изхърка определено високо и един спокоен глас каза:

– Аааа... Хари Потър...

Файнеас Нигелу се прозина дълго, протягайки ръцете си, изучавайки Хари с проникателните си, тесни очи.

– И какво те води насам в ранните часове на утрото? – каза Файнеас – Този офис би трябвало да е затворен за всеки, освен за праведния Директор. Или Дъмбълдор те изпрати? О, не ми казвай... – Той се прозина

още един път.

– Още едно съобщение за моя безполезен пра-пра-правнук?

Хари не можеше да говори. Файнеас Нигелу не знаеше, че Сириус е умрял, но Хари не можеше да му каже. Да го каже на глас означаваше да това да стане окончателно, абсолютно, необратимо.

Още няколко от портретите се раздвижиха. Страхата да не бъде разпитват накара Хари да прекоси стаята и да хване дръжката на вратата.

Не се завърташе. Той беше затворен вътре.

– Надявам се това означава – каза дебелият, червенонос магьосник, който висеше на стената зад бюрото на директора – че Дъмбълдор скоро ще се завърне между нас?

Хари се завъртя. Магьосникът го изучаваше с голям интерес. Хари кимна. Той отново натисна дръжката на вратата зад себе си, но тя си остана неподвижна.

– О, добре – каза магьосника – Беше много тъпо без него, наистина много тъпо.

Той се настани на трона, като стола, на който е бил нарисуван и се усмихна любезно на Хари.

– Дъмбълдор те цени много високо, както сигурен съм знаеш – каза той успокоително – О, да. Много те уважава.

Вината, запълваша празнотата в гърдите на Хари като чудовищен, тежък паразит, сега се сви и сгърчи. Хари не можеше да понесе това, не можеше да понесе да бъде себе си повече... никога не се беше чувствал по впримчен в собствената си глава и тяло, никога не беше желал толкова силно да бъде някой друг, който и да е друг...

Празното място в камината избухна в емералдово зелен огън, което накара Хари да отскочи от вратата, взирайки се в мъжа, който се въртеше зад решетката. След като високото тяло на Дъмбълдор спря да се върти в огъня, магьосниците и вещиците на заобикалящите стени внезапно се събудиха, много от тях го поздравяваха с „добре дошъл“.

– Благодаря ви – каза меко Дъмбълдор.

Той не погледна първо към Хари, а отиде до пръта, който стоеше до вратата и извади от вътрешния джоб на мантията си малкия, грозен, неоперен Фоукс и го постави нежно на меките сажди под златния постамент, където обикновено стои порасналия Фоукс.

– Е, Хари – каза Дъмбълдор, като най после се обърна от бебето пиле – ще бъдеш доволен да научиш, че нито един от твоите съученици няма да страда от дълготрайни вреди от снощните събития.

Хари се опита да каже „Добре“, но никакъв звук не излезе.

Изглеждаше му, че Дъмбълдор му напомня за размера на щетите, които беше причинил и въпреки, че Дъмбълдор поне един път го гледеше директно и въпреки, че изражението му беше по скоро благо, отколкото обвинително, Хари не можеше да понесе да срещне очите му.

– Мадам Помфри закръпва всички – каза Дъмбълдор – Нимфадора Тонкс може би ще има нужда да прекара малко време в „Св. Мънго“, но изглежда ще се възстанови напълно.

Хари се съгласи с кимване към килима, който ставаше по-светъл, докато небето навън потъмняваше. Той беше сигурен, че всички портрети в стаята слушаха внимателно всяка дума, изречена от Дъмбълдор, чудейки се къде са били Дъмбълдор и Хари и защо е имало наранявания.

– Знам как се чувстваш, Хари – каза Дъмбълдор много тихо.

– Не, не знаете – каза Хари и гласа му внезапно стана ясен и силен, нажежен до бяло гняв подскочи в него, Дъмбълдор не знаеше нищо за неговите чувства.

– Виждаш ли, Дъмбълдор? – каза Файнеас Нигелу закачливо – Никога не се опитвай да разбереш учениците. Те го мразят. Биха предпочели трагично да не бъдат разбрани, да се отдаде на самосъжаление, да се сварят в собствената си...

– Достатъчно, Файнеас – каза Дъмбълдор.

Хари обърна гръб на Дъмбълдор и се заяпа неопределено през прозореца. Можеше да види стадиона по куидич в далечината. Сириус веднъж се беше появил там, дегизиран като рунтавото черно куче, за да може да гледа Хари как играе... може би е бил дошъл да види дали Хари е толкова добър колкото Джеймс е бил... Хари никога не го попита...

– Няма нищо срамно в това, което изпитваш, Хари – каза гласът на Дъмбълдор – Точно наопаки... фактът, че можеш да изпиташ такава болка е най-голямата ти сила.

Хари усети как нажежения до бяло гняв близна вътрешността му, възпламенявайки ужасната празнота, изпълвайки го с желание да нарани Дъмбълдор за спокойствието му и празните думи.

– Най-голямата ми сила, така ли? – каза Хари, гласът му трепереше, гледайки към куидичния стадион без повече да го вижда – Вие нямате представа... не знаете...

– Какво не знам? – попита Дъмбълдор спокойно.

Беше твърде много. Хари се обърна, трясещ се от гняв.

– Не желая да разговарям за това как се чувствам, ясно?

– Хари, да страдаш така доказва, че все още си човек! Тази болка е част от това да бъдеш човек.

– ТОГАВА НЕ ИСКАМ ДА БЪДА ЧОВЕК! – изрева Хари и сграбчи деликатния сребърен инструмент от кръглата масичка зад себе си и го запрати през стаята, той се разби на стотици малки парченца в стената. Няколко от картините издадоха гневни и уплашени крясъци, а портрета на Армандо Дипит каза:

– Така ли?

– НЕ МЕ Е ГРИЖА! – изкрещя им Хари, грабвайки луноскопа и хвърляйки го в камината – ПРЕЖИВЯХ ДОСТАТЪЧНО, ВИДЯХ ДОСТАТЪЧНО, ИСКАМ НАВЪН, ИСКАМ ВСИЧКО ДА СВЪРШИ, ВЕЧЕ НЕ МЕ ИНТЕРЕСУВА!

Той сграбчи масата, на която стоеше сребърния инструмент и хвърли и нея. Тя се счупи на пода и краката ѝ се търкулнаха в различни посоки.

– Грижа те е – каза Дъмбълдор. Той не беше трепнал и не беше направил и крачка да спре Хари да разрушава офиса му. Изражението му беше спокойно, почти отнесено – Толкова те е грижа, че чувстваш като че ли кървиш до смърт от болката.

– НЕ МЕ Е ГРИЖА! – изкрещя Хари толкова силно, че почувства че гърлото му се разцепва и за секунда искаше да се хвърли върху Дъмбълдор и да го счупи също, да разбие това спокойно, старо лице, да го разтърси, да го нарани, да го накара да почувства поне малка част от ужаса вътре в него.

– О, да, грижа те е – каза Дъмбълдор, още по-спокойно – Сега вече си загубил майка си, баща си и най-близкото до родител, което някога си имал. Разбира се, че те е грижа.

– ВИЕ НЕ ЗНАЕТЕ КАК СЕ ЧУВСТВАМ АЗ! – изрева Хари – ВИЕ-СТОЕЙКИ-ТАМ-ВИЕ...

Но думите вече не бяха достатъчни, чупенето на вещи вече не помагаше, той искаше да изтича, искаше да продължи да тича и никога да не погледне назад, искаше да бъде някъде, където нямаше да вижда ясните сини очи да се взират в него, това омразно спокойно, старо лице. Той се завъртя на токовете си и изтича към вратата, сграбчи дръжката отново и я напъна.

Но вратата не се отваряше.

Хари се завъртя към Дъмбълдор.

– Пуснете ме – каза. Трепереше от главата до петите.

– Не – каза Дъмбълдор простиичко.

Те се гледаха един друг няколко секунди.

– Пуснете ме – каза Хари отново.

– Не – повтори Дъмбълдор.

– Ако не го направите – ако ме държите тук... ако не ми позволите...

– Във всички случаи ще продължиш да разрушаваш собствеността ми – каза Дъмбълдор ведро – Смя да кажа, че имам твърде много.

Той заобиколи бюрото си и седна зад него, гледайки.

– Пуснете ме – каза Хари отново, но с леден глас, почти толкова спокоен, колкото този на Дъмбълдор.

– Не и докато не съм се изказал – каза Дъмбълдор.

– Мислите ли... мислите ли, че искам... мислите ли, че ме... НЕ МЕ ИНТЕРЕСУВА КАКВО ИМАТЕ ДА КАЖЕТЕ! – изрева Хари – Не искам да чувам каквото и да имате да казвате!

– Ще чуеш – каза Дъмбълдор неотклонно – Защото ни най малко не си ми толкова ядосан, колкото би трябвало да бъдеш. Ако ще ме нападаш, както знам че си близо да направиш, искам изцяло да съм го заслужил.

– Какво говорите?

– Моя е грешката, че Сириус умря – каза Дъмбълдор ясно – Или може би трябва да кажа почти изцяло моя грешка. Няма да бъда толкова арогантен да претендирам за цялата отговорност. Сириус беше смел, умен и енергичен мъж и такива мъже обикновено не се задоволяват да седят в къщи и да се крият, докато смятат че други са в беда. Въпреки това, ти не биваше моментално да вярваш, че трябва да отидеш в Отдела на Мистериите тази нощ. И ако бях честен с теб, Хари, каквото трябваше да бъда, щеше отдавна да знаеш, че Волдемор може да се опита да те примаме в Отдела на Мистериите и никога нямаше да бъдеш измамен да отидеш там тази нощ. И Сириус нямаше да се налага да идва след теб. Тази вина лежи върху мен и само върху мен.

Хари все още стоеше с ръка върху дръжката на вратата, но не го забелязваше. Той се беше вторачил в Дъмбълдор, едва дишайки, слушайки като едва осъзнаваше какво чува.

– Моля те, седни – каза Дъмбълдор. Не беше заповед, беше молба.

Хари се поколеба, след това бавно прекоси стаята, сега покрита със сребърни парчета и части от дърво и зае срещуположното на бюрото на Дъмбълдор място.

– Трябва ли да разбирам – каза Файнеас Нигелу бавно от ляво на Хари – че моят пра-пра-правнук, последният от Блек, е умрял?

– Да, Файнеас – каза Дъмбълдор.

– Не вярвам – каза Файнеас грубо.

Хари обърна главата си навреме за да види как Файнеас излиза от портрета си и знаеше, че отива да посети другия си портрет на Гримо Плейс. Може би щеше да минава от портрет на портрет, викайки Сириус из къщата...

– Хари, дължа ти обяснение – каза Дъмбълдор – Обяснение за грешките на един стар човек. Защото сега виждам какво съм направил и какво не съм направил във връзка с теб, да отбележа всички пропуски на възрастта. Младостта не може да знае как възрастта мисли и чувства. Но възрастните хора са виновни ако забравят какво е да си млад... и аз изглежда съм забравил напоследък...

Слънцето изгряваше нормално, имаше заслепяващо оранжево, видимо през планините и небето отгоре беше безцветно и светло. Светлината падаше върху Дъмбълдор, върху среброто във веждите му и брадата му, върху линиите, дълбоко врязани в лицето му.

– Предположих преди петнадесет години – каза Дъмбълдор – когато видях белега на челото ти, какво би могъл да означава. Предположих, че може да е знак за връзка, изкована между теб и Волдемор.

– Казвали сте ми това и преди, Професоре – каза Хари безцеремонно. Не го беше грижа, че е груб. Вече не го беше грижа кой знае колко за каквото и да е.

– Да – каза Дъмбълдор извинително – Да, но виждаш ли, необходимо е да започна с твоя белег. Защото той стайна забележим скоро след като ти отново се присъедини към магическия свят и аз бях прав, че белегът те предупреждаваше, когато Волдемор е близо до теб или изпитва силна емоция.

– Знам – каза Хари уморено.

– И тази твоя способност – да определяш присъствието на Волдемор, дори когато той е маскиран и да знаеш какво изпитва, когато емоциите му са се раздвижили – стана все повече и повече изразена откакто Волдемор се завърна в собственото си тяло и с пълната си сила.

Хари не си направи труда да кимне. Всичко това му беше вече ясно.

– Напоследък – каза Дъмбълдор – Взех да се притеснявам, че Волдемор може да осъзнае, че тази връзка между вас съществува. Дойде време, когато ти навлезе толкова навътре в неговия мозък и мисли, че той усети присъствието ти. Говоря, разбира се, за нощта когато стана свидетел на нападението срещу г-н Уизли.

– Да, Снейп ми каза – измърмори Хари.

– Професор Снейп, Хари – Дъмбълдор го поправи тихо – Но не се ли чудеше защо не съм аз този, който ти обясни това? Защо аз не те

учих на Преграждане? Защо не те поглеждах месеци наред?

Хари погледна нагоре. Сега можеше да види, че Дъмбълдор изглежда тъжен и уморен.

– Да – промърмори Хари – чудех се.

– Виждаш ли – продължи Дъмбълдор – вярвах, че не е далече времето когато Волдемор ще се опита насила да влезе в съзнанието ти, да те манипулира и да насочи мислите ти в грешна посока и не горях от желание да му дам още поощрения за да го направи. Бях сигурен, че ако той осъзнае, че нашата връзка е, или беше, по-близка от тази между директор и ученик, ще хване шанса да те използва за да ме шпионира. Страхувах се от целите, за които щеше да те използва, от възможността да се опита и да те притежава. Хари, вярвам, че бях прав да мисля, че Волдемор можеше да се възползва от теб по този начин. В редките случаи, в които имахме близък контакт, мислех, че виждам сянката му да се движи в очите ти...

Хари си спомни чувството, което неприявилата се змия беше събудила в него, готова да нападне, в моментите, в които той и Дъмбълдор имаха контакт с очите си.

– Целта на Волдемор да те притежава, както демонстрира тази нощ, нямаше да бъде моето унищожение. Щеше да бъде твоето. Той се надяваше, когато те притежаваше за кратко неотдавна, че аз ще те пожертвам с надеждата да го убия. Така че виждаш, че аз се опитвах да се дистанцирам от теб, да те запазя, Хари. Грешка на възрастен човек...

Той въздъхна дълбоко. Хари беше оставил думите да го отмият. Щеше да му е толкова интересно да научи всичко това преди няколко месеца, но сега беше без значение в сравнение с бездната празнота вътре в него, която беше загубата на Сириус, нищо от това нямаше значение...

– Сириус ми каза, че си усетил Волдемор да се събужда вътре в теб в нощта, в която имаше видение за нападението над Артър Уизли. Незабавно разбрах, че най-лошите ми страхове са верни, Волдемор беше осъзнал, че може да те използва. Опитвайки се да те въоръжа срещу нападенията на Волдемор, уредих уроци по Преграждане с професор Снейп.

Той направи пауза. Хари гледаше слънчевата светлина, която бавно се плъзгаше по полираната повърхност на бюрото на Дъмбълдор, осветявайки сребърна мастилница и красиво алено перо.

Хари можеше да каже, че портретите около тях бяха будни и внимателно слушаха обяснението на Дъмбълдор, можеше да чуе случайни

шумове от мантиите им, слабо покашляне Файнеас Нигелу още не се беше върнал...

– Професор Снейп откри – продължи Дъмбълдор – че сънуваш една врата в Отдела на Мистериите в продължение на месеци. Волдемор разбира се, беше обсебен от възможността да чуе пророчеството още от както си възвърна тялото и докато той постоянно мислеше за вратата, това правеше и ти, въпреки че не знаеше какво означава.

И тогава ти видя Рокууд, който работеше в Отдела на Мистериите преди ареста си, да казва на Волдемор, че ние през цялото време сме знаели, че пророчествата в Отдела на Мистериите са много пазени. Само хора, за които те се отнасят, могат да ги повдигнат от рафтовете им без да полудеят, в този случай или самият Волдемор трябваше да влезе в Министерство на Магията и да рискува най-после да се разкрие или ти трябваше да го направиш вместо него. Стана въпрос на още по-голяма спешност и важност да упражняваш Преграждането.

– Но аз не можех – промърмори Хари. Той го каза на глас за да се опита да облекчи голямата тежест от вина вътре в себе си: едно признание със сигурност щеше да разтовари част от ужасното натоварване, стинало сърцето му – Не се упражнявах, не си направих труда, можех да спра да сънувам тези сънища, Хърмаяни не спираше да ми повтаря да го направя, ако го бях направил той никога нямаше да успее да ми покаже къде да отида и Сириус нямаше, Сириус нямаше...

Нещо изригваше вътре в главата на Хари: нужда да се оправдае, да обясни:

– Опитвах се да проверя дали наистина е хванал Сириус, отидох в офиса на Умбридж, говорих с Крийчър в огъня и той каза, че Сириус не е там, че е заминал!

– Крийчър е излъгал – каза Дъмбълдор спокойно – Ти не си негов господар, можел е да те излъже без да изпита нужда да се наказва. Крийчър е искал ти да отидеш в Министерство на Магията.

– Той... той ме изпатил нарочно?

– О, да. Опасявам се, че Крийчър служеше на повече от един господар в продължение на месеци.

– Как? – каза празно Хари – Той не е излизал от Гримо Плейс с години.

– Крийчър се възползва от тази възможност малко преди Коледа – каза Дъмбълдор – когато Сириус, очевидно му е изкрещял „Махай се“. Той е приел думите на Сириус буквално и ги интерпретираше като заповед да напусне къщата. Отишъл при единствения член на семейство

Блек, когото все още уважавал... братовчедката на Блек Нарциса, сестра на Белатрикс и съпруга на Луциус Малфой.

– От къде знаете всичко това? – каза Хари. Сърцето му биеше много бързо. Почувства се замаян. Спомни си, че се тревожеше за странно-то отсъствие на Крийчър около Коледа, спомни си го как се появи отново на тавана...

– Крийчър ми каза снощи – каза Дъмбълдор – Виждаш ли, когато ти даде тайнственото предсказание на професор Снейп, той осъзнал че имаш видения как Сириус е хванат в недрата на Отдела на Мистериите. Той, както и ти, се е опитал незабавно да се свърже със Сириус. Трябва да обясня, че членове на Ордена на Феникса имат по-надеждни методи за комуникация от огъня в офиса на Долорес Умбридж. Професор Снейп открил, че Сириус е жив и здрав на Гримо Плейс. Когато обаче ти не се завърна от пътешествието си в Гората с Долорес Умбридж, Професор Снейп започнал да се притеснява, че ти все още вярваш, че Сириус е пленник на Лорд Волдемор. Той незабавно предупредил определени членове на Ордена.

Дъмбълдор въздъхна дълбоко и продължи:

– Аластор Муди, Нимфадора Тонкс, Кингсли Шакълболт и Ремус Лупин са били в главната квартира, когато той се свързал. Всички се съгласили да ти окажат помощ незабавно. Професор Снейп помолил Сириус да остане, тъй като имал нужда някой да остане в главната квартира да му казва какво се е случило, защото ме очакваха там всеки момент. Междувременно Професор Снейп възнамерявал да претърси Гората за теб.

– Но Сириус не искал да остане, докато другите отиват да те търсят. Делегирал на Крийчър задачата да ме уведоми какво се случва. И така, когато аз пристигнах на Гримо Плейс скоро след като те всички бяха тръгнали към Министерството, духчето беше този, който ми каза, смеейки се до припадък, къде е отишъл Сириус.

– Той се е смеел? – каза Хари с празен глас.

– О, да – каза Дъмбълдор – Виждаш ли, Крийчър не е можеш изцяло да ни предаде. Той не е Таен Пазител на Ордена, не е могъл да даде на Малфой местонахождението ни или да им каже които и да било от тайните планове на Ордена, които му е било забранено да разкрива. Бил е ограничен от магията на неговия вид, който е да каже, че не може да не се подчини на директна заповед от своя господар, Сириус. Но той дал на Нарциса информация, много ценна за Волдемор и все пак изглежда е било твърде тривиално за Сириус да помисли да му забрани да я

разказва.

– Като например? – каза Хари.

– Като например факта, че човека, за кого Сириус го е било грижа най-много на този свят си ти – каза Дъмбълдор тихо – Като факта, че си започнал да гледаш на Сириус като смесица от баща и брат. Волдемор знаеш, разбира се, че Сириус е в Ордена и че ти знаеш къде е той, но информацията от Крийчър го е накарала да осъзнае, че единствения човек, когото ти би отишъл да спасиш каквото и да ти струва е Сириус Блек.

Устните на Хари бяха студени и безмълвни.

– Така че... когато попитах Крийчър дали Сириус е там тази нощ... Семейство Малфой – без съмнение по инструкция на Волдемор – са му казали, че трябва да намери начин да държи Сириус на страна, след като ти получиш видение как Сириус е тормозен. Тогава, ако ти решиш да провериш дали Сириус е в къщи или не, Крийчър би могъл да се преструва, че той не е. Крийчър рани хипогрифа Бъкбийк вчера и в момента, в който ти се появи в огъня Сириус беше горе да се грижи за него.

Изглежда имаше твърде малко въздух в дробовете на Хари, дишането му беше бързо и напразно.

– И Крийчър ти разказа всичко това... и се смееше? – изграчи той.

– Той не искаше да ми каже – каза Дъмбълдор – Но аз самият съм достатъчно завършен като Проникващ за да знам кога ме лъжат и го убедих да ми каже цялата история преди да тръгна за Отдела на Мистериите.

– И – прошепна Хари, ръцете му се свиха в ледени юмруци на коленете му – и Хърмаяни продължаваше да ни казва да бъдем добри към него.

– Тя беше доста права, Хари – каза Дъмбълдор – Аз предупредих Сириус когато вземеш Гримо Плейс дванайсет за наша главна квартира, че Крийчър трябва да бъде третиран с внимание и респект. Също му казах, че Крийчър може да бъде опасен за нас. Не мисля, че Сириус ме взе много на сериозно или дали въобще е видял че Крийчър има чувства, проницателни като човешките.

– Не обвинявайте... недейте да... говорите... за Сириус така – Дъхът на Хари беше накъсан, той не можеше да изкарва думите правилно, но гнева, който го беше обхванал преди това избухна в него отново, не можеше да позволи на Дъмбълдор да критикува Сириус – Крийчър е лъжлив глупак той заслужаваше...

– Крийчър е такъв, какъв е са го направили магьосниците, Хари – каза Дъмбълдор – Да, той е за съжаление. Съществуването му е било

мизерно като това на твоя приятел Доби. Той е бил принуден да предаде Сириус, защото Сириус е бил последният от семейството, на когото е роб, но не е чувствал истинска лоялност към него. И каквито и да са грешките на Крийчър трябва да се признае, че Сириус не е направил нищо за да улесни Крийчър.

– НЕ ГОВОРЕТЕ ЗА СИРИУС ТАКА! – изкрещя Хари.

Той беше на крака отново, вбесен, готов да полети към Дъмбълдор, който явно въобще не беше разбрал Сириус, колко беше смел, колко е страдал...

– Ами Снейп? – заяде се Хари – Вие не говорите за него, нали? Когато му казах, че Волдемор е хванал Сириус той просто ми се надсмя както обикновено.

– Хари, знаеш че Професор Снейп нямаше избор и трябваше да се преструва пред Долорес Умбридж, че не те взима на сериозно – каза неотклонно Дъмбълдор – Но както обясних, той информира Ордена колкото можеше по бързо за това, което си казал. Той беше този, който се досети къде си отишъл, когато не се завърна от Гората. Той беше този, който даде на Професор Умбридж фалшив Серум на истината, когато тя се опитваше да те принуди да издадеш местоположението на Сириус.

Хари не обърна внимание на това, той почувства свирепо удоволствие от обвиняването на Снейп, изглежда облекчаваше собствената му ужасяваща вина и искаше да чуе, че Дъмбълдор се съгласява с него.

– Снейп... Снейп – подтикна Сириус да остане в къщата – направи така, че Сириус да изглежда страхливец.

– Сириус беше твърде стар и умен за да позволи такива слаби подигравки да го наранят – каза Дъмбълдор.

– Снейп спря да ми дава уроци по Преграждане! – изръмжа Хари – Изхвърли ме от офиса си!

– Знам за това – каза тежко Дъмбълдор – Вече казах, че беше грешка да не те уча самия аз, въпреки че бях сигурен по това време, че нищо не би било по-опасно от това ти да отвориш ума си дори още повече за Волдемор, докато в мое присъствие...

– Снейп даже го влоши, белегът ми винаги ме болеше по-лошо след уроците ми с него – Хари си спомни мислите на Рон по този въпрос и продължи – Откъде знаете, че той не се е опитвал да ме смекчи за Волдемор, да го улесни да влезе в моите...

– Аз имам доверие на Сивиръс Снейп – каза Дъмбълдор просто – Но забравих... друга старческа грешка, че някои рани остават твърде дълбоко за да бъдат излекувани. Мислех, че професор Снейп може да

преодолее чувствата си към баща ти... сгреших.

– Но това е добре, нали? – изкрещя Хари, игнорирайки скандализираните лица и неодобрителното мърморене на портретите от стените – Няма проблем Снейп да мрази баща ми, но не е добре Сириус да мрази Крийчър?

– Сириус не мрази Крийчър – каза Дъмбълдор – Той се отнасяше към него като слуга, който не заслужава да бъде забелязван и да представя интерес. Безразличието и пренебрегването често причиняват повече щети от прямото нехаресване... фонтанът, който унищожихме тази нощ каза лъжа. Ние магьосниците подведяхме и обиждахме своите другари твърде дълго и сега си жънем наградата.

– ЗНАЧИ СИРИУС СИ Е ЗАСЛУЖАВАЛ ТОВА, КОЕТО ПОЛУЧИ, НАЛИ? – изкрещя Хари.

– Не съм казал това и никога няма да ме чуеш да го казвам – отговори тихо Дъмбълдор – Сириус не беше зъл човек, той общо взето беше добър към домашните духчета. Не обичаше Крийчър, защото Крийчър беше живото напомняне за дома, който Сириус мразеше.

– Да, мразеше го! – каза Хари, гласът му се пречупи, обръщайки гръб на Дъмбълдор и отдалечавайки се.

Сега слънцето беше силно вътре в стаята и очите на всички портрети го проследиха докато вървеше, без да осъзнава какво прави, без да вижда кабинета въобще.

– Вие го накарахте да стои затворен в тази къща и той го мразеше, затова искаше да излезе снощи.

– Опитвах се да запазя Сириус жив – каза тихо Дъмбълдор.

– На хората не им харесва да бъдат заключени! – каза ядно Хари, завъртайки се към него – Вие го направихте и с мен миналото лято.

Дъмбълдор затвори очи и покри лицето си с ръце. Хари го гледаше, но този нехарактерен знак на изтощение или тъга или каквото и да беше от Дъмбълдор не го размекна. Той не трябваше да бъде слаб, когато Хари искаше да беснее и бушува срещу него.

Дъмбълдор свали ръцете си и огледа Хари през очилата си с подобните на половин луна стъкла.

– Време е – каза той – да ти кажа това, което трябваше да ти кажа преди пет години, Хари. Моля те седни. Ще ти разкажа всичко. Моля само за малко търпение. Ще имаш възможност да вилнееш по мен, да правиш каквото поискаш, когато свърша. Няма да те спирам.

Хари го погледна свирепо за момент, после седна обратно на стола срещу Дъмбълдор и зачака.

Дъмбълдор се загледа за момент в осветените от слънцето места през прозореца, после погледна към Хари и каза:

– Преди пет години ти пристигна в Хогоуртс, Хари, здрав и невредим, както бях планирал и както възнамерявах. Е, не съвсем цял. Беше пострадал. Знаех, че ще стане така когато те оставих на стълбите на леля ти и чичо ти. Знаех, че те обричам на десет мрачни и трудни години.

Той спря. Хари не каза нищо.

– Можеш да попиташ, и имаш добра причина да го направиш, защо трябваше да става така. Не би ли могло някое магьосническо семейство да те вземе при себе си? Мнозина биха го направили с голямо удоволствие, биха били поласкани и възхитени да те отгледат като собствен син. Отговорът ми е, че приоритет за мен беше да те запазя жив. Ти беше в по-голяма опасност от може би който и да е друг, но осъзнах, че Волдемор беше опасен, но неговите поддръжници, много от тях са почти толкова ужасни колкото е и той, са все още мнозина, ядосани, отчаяни и бесни. И трябваше да взема решение, също така, относно идните години. Вярвах ли, че Волдемор си е отишъл завинаги? Не. Не знаех дали ще минат десет, двайсет или трийсет години преди той да се върне, но бях сигурен, че ще го направи и бях сигурен, също така, познавайки го, че няма да има мира докато не те убие. Знаех, че магическите познания на Волдемор са може би по-обширни от тези на който и да е жив магьосник. Знаех, че дори и моите най-сложни и мощни защитни заклинания и магии е малко вероятно да бъдат непобедими ако той някога се завърне с пълната си сила. Но също така знаех къде е слабото място на Волдемор. И така взех решението си. Ти ще бъдеш защитен от древна магия, която той познава, която той презира и която той винаги по тази причина беше подценявал, за негова сметка. Говоря, разбира се, за факта, че майка ти умря за да те спаси. Тя ти даде продължителна защита, която той въобще не очакваше, защита, която се вля във вените ти този ден. По тази причина аз се доверих на кръвта на майка ти. Оставих те на сестра й, нейната единствена роднина.

– Тя не ме обича – каза незабавно Хари – Тя не дава и пет...

– Но тя те взе – прекъсна го Дъмбълдор – Може да те е взела неохотно, бясно, без желание, с горчивина, но все пак те взе и правейки го тя запечата магията, която ти бях направил. Жертвата на майка ти направи кръвната връзка най-силния щит, който можеш да ти дам.

– Аз все още не...

– Докато все още можеш да наречеш дом мястото, където лежи кръвта на майка ти, там не можеш да бъдеш докоснат или наранен от

Волдемор. Той проля кръвта ѝ, но тя продължава да живее в теб и сестра ѝ. Нейната кръв стана твое спасение. Можеш и да ходиш там само веднъж годишно, но докато все още можеш да го наречеш дом, докато си там той не може да те нарани. Леля ти го знае. Обясних ѝ какво съм направил в писмото, което оставих заедно с теб на стълбите. Тя знае, че предоставяйки ти дом те е запазила жив през последните петнадесет години.

– Чакайте – каза Хари – Чакайте малко...

Той се изправи в стола си, взирайки се в Дъмбълдор.

– Вие изпратихте онова Конско. Вие ѝ казахте да си спомни, беше Вашия глас.

– Помислих – каза Дъмбълдор, леко накланяйки глава – че може би се нуждае от напомняне на договора, който подпечата взимайки те. Подозирах, че атаката на дименторите може би са я осъзнали за опасностите от това, че си ѝ наследен син.

– Така беше – каза тихо Хари – Е, повече чичо ми, отколкото нея. Той искаше да ме изхвърли навън, но след като дойде Конското тя... тя каза, че трябва да остана.

Той се вгледа в пода за момент и каза:

– Но това какво общо има със...

Не можеш да изрече името на Сириус.

– И тогава, преди пет години – продължи Дъмбълдор все едно не беше спирал – ти пристигна в Хогвортс, нито толкова щастлив нито добре гледан колкото аз бих искал, вероятно, но все още жив и здрав. Не беше разглезен, малък принц, но като нормално момче, както се бях надявал при създадите се обстоятелства. До тук планът ми работеше добре. И тогава... е, спомняш си събитията от първата ти година в Хогвортс почти толкова ясно, колкото и аз. Ти израсна невероятно пред предизвикателството, с което се сблъска и по-скоро... по-скоро отколкото бях очаквал, се сблъска лице в лице с Волдемор. Ти оцеля отново. Направи повече. Забави завръщането му към пълна сила и мощ. Би се мъжки. Аз бях... по-горд с теб, отколкото мога да кажа. И все пак имаше една пукнатина в плана ми – каза Дъмбълдор – Очевидна пукнатина, която дори и тогава знаех, че може да е развалянето на цялото нещо. И все пак, знаейки колко беше важно планът ми да успее си казах, че няма да позволя тази пукнатина да го разруши. Само аз можех да спра това, така че само аз трябва да бъда силен. И тук беше първото ми изпитание, докато ти лежеше в болничното крило, слаб от първата си битка с Волдемор.

– Не разбирам какво говорите – каза Хари.

– Не помниш ли как ме попита, лежейки в болничното крило, защо Волдеморт се е опитал да те убие, когато си бил бебе?

Хари кимна.

– Трябваше ли да ти кажа тогава?

Хари се взираше в сините очи и не казваше нищо, но сърцето му препускаше отново.

– Все още ли не виждаш пукнатината в плана ми? Не... може би не. Е, както знаеш, реших да не ти отговарям. Единадесет години, си казах, са твърде малко за да знае. Никога не съм възнамерявал да ти кажа когато си на единадесет. Знанието щеше да е твърде много за такава млада възраст. Осъществяването трябваше да забележа опасните сигнали. Трябваше да се запитам защо не се почувствах по-обезпокоен от факта, че вече ми беше задал въпрос, на който знаех, че един ден ще трябва да дам ужасен отговор. Трябваше да забележа, че бях твърде щастлив да си мисля, че не трябва да го правя точно в този ден... ТИ беше твърде млад, твърде твърде млад. И така, идваме до втората ти година в Хогвортс. И отново се сблъска с предизвикателства, които дори големи магьосници не са срещали, отново оправда и най-смелите ми мечти. Не ме попита отново, обаче, защо Волдеморт ти е оставил този белег. Ти презираще белега си, о да... идваме много, много близо до целта. Защо не ти разказах всичко? Ами, на мен ми изглеждаше, че дванайсет всъщност едва ли е по-добре от единадесет за да получиш такава информация. Позволих ти да напуснеш офиса ми окървавен, изтощен, но ободрен и ако чувствах силно угризение, че е трябвало, вероятно, да ти кажа тогава, то беше набързо заглушено. Виждаш ли, ти беше все още толкова млад, че не можех да се накарам да разваля тази триумфална нощ... Виждаш ли, Хари? Сега виждаш ли пукнатината в брилянтния ми план? Бях паднал в капана, който бях предвидил и който си бях казал, че мога да избегна, че трябва да избегна.

– Аз не...

– Твърде много ме беше грижа за теб – каза просто Дъмбълдор – Повече ме беше грижа за твоето щастие от това да знаеш истината, повече за мира на ума ти отколкото моя план, повече за живота ти отколкото за животите, които могат да бъдат загубени ако планът се провали. С други думи, действах точно по начина, който Волдеморт очакваше че го правим ние глупците, обичаме да действаме. Има ли разлика? Да види тази, който те е наблюдавал така, както аз, и аз те наблюдавах по отблизо, отколкото някога си си представял, да ти спестя повече болка, от тази, която вече беше изживял. Какво ме интересуваше ако безброй

безименни и без-образ хора и създания бъдат избити в неясното бъдеще ако тук и сега ти беше жив и щастлив? Никога не съм си мечтал, че ще имам такъв човек под мое попечителство. Идваме до третата ти година. От далеч наблюдавах как се бориш да отблъснеш Дименторите, когато намери Сириус, научи какъв е и го спаси. Трябваше ли тогава да ти кажа, в момента, в който ти триумфално беше грабнал кръстника си от челоустите на Министерството? Но сега, на тринадесет години, моите извинения се изчерпаха. Може и да си млад, но доказа, че си необикновен. Съвестта ми беше неспокойна, Хари. Знаех, че времето скоро ще дойде... Но ти излезе от лабиринта миналата година, гледайки как Седрик Дигъри умира, самия спасявайки се от смъртта толкова много пъти... и не ти казах, въпреки че знаех, че след като Волдемор се е завърнал, трябва да го направя скоро. И сега, тази нощ, знам, че отдавна си готов за знанието, което пазих от теб твърде дълго, защото ти доказа, че би трябвало да ти прехвърля този товар още преди това. Единствената ми защита е тази – гледах те да се бориш под повече товари от всеки ученик, който някога е минавал през това училище и не мога да не добавя още един – най-тежкият от всички.

Хари изчака, но Дъмбълдор не говореше.

– Все още не разбирам.

– Волдемор се опита да те убие, когато беше дете заради едно пророчество, направено малко преди да се родиш. Той знаеше, че пророчеството е направено, въпреки че не знаеше цялото му съдържание. Той изпрати да те убият, когато ти беше още бебе, вярвайки че изпълнява условията на пророчеството. За своя сметка откри, че греши, когато проклятието, предназначено да те убие, удари обратно. И така, от завръщането му в тялото му и особено след невероятното ти спасение от него миналата година, той беше решен да чуе това пророчество изцяло. Това е оръжието, което той търсеше толкова усърдно след завръщането си, знанието как да те унищожи.

Слънцето изцяло беше изгряло, кабинетът на Дъмбълдор се къпеше в него. Стъклената клетка, където стоеше меч на Годрик Грифиндор блестеше в бяло и опалово, частите от инструментите, които Хари беше хвърлил на пода лъщяха като дъждовни капки и зад него, бебето Фоукс издаваше меки, цвъртящи звуци в гнездото си от пепел.

– Пророчеството е разбито – каза празно Хари – аз дърпах Невил по пейките в стаята с арките и дръпнах мантията му и то изпадна...

– Това, което се е случило е само запис на пророчеството, който Отдела на Мистериите пази. Но пророчеството е било направено на

някаго и този човек има подлостта да го припомни перфектно.

– Кой го е чул? – каза Хари, въпреки, че мислеше, че вече знае отговора.

– Аз – каза Дъмбълдор – В една студена, влажна нощ преди шестнадесет години, в една стая над бара в Свинска Глава. Бях отишъл там за да видя един кандидат за поста учител по Пророкуване, въпреки че беше против склонността ми този предмет въобще да бъде продължен. Кандидатът обаче беше пра-пра-правнучката на много известен, много надарен пророк и аз реших да се срещна с нея от учтивост. Бях разочарован. Изглеждаше, че тя няма и следа от талант. Казах ѝ, учтиво надявам се, че не мисля, че тя е подходяща за поста. Тръгнах да си ходя.

Дъмбълдор се изправи на крака и премина покрай Хари към черния шкаф, който стоеше зад пръта на Фоукс. Наведе се, плъзна едно парче и взе от вътре плиткия, каменен съд, обшит с руни по краищата, в който Хари беше видял как баща му тормози Снейп. Дъмбълдор отиде обратно до бюрото, постави Мислоема отгоре и вдигна пръчката си към собствената си глава. От там извади сребърни, ефирни нишки от мисли, закачени за пръчката и ги постави в съда. Седна обратно на стола си и загледа мислите си да се завъртат и насочват вътре в Мислоема за момент. Тогава, с въздишка, вдигна пръчката си и бодна сребърната субстанция с върха ѝ.

Една фигура се издигна от него, покрита с шалове, очите ѝ се уголемиха до невероятен размер зад очилата ѝ и тя се завъртя бавно, краката ѝ бяха в съда. Но когато Сибил Трелони проговори не беше обичайния ѝ ефирен, мистичен глас, а в сурови, дрезгави тонове, които Хари я беше чувал веднъж да използва:

„Този, със силата да победи Тъмния Лорд приближава... роден от тези, които три пъти са се спасили, роден на края на седмия месец... и Черния Лорд ще му сложи знак като равен, но той ще има сила, която Черния Лорд не познава... и единия трябва да умре от ръката на другия или нито един няма да може да живее докато другия е жив... този, който ще има сила да победи Тъмния Лорд ще бъде роден на края на седмия месец...“

Бавно въртящата се Професор Трелони потъна обратно в сребърната купчина от долу и изчезна.

Тишината в кабинета беше пълна. Нито Дъмбълдор, нито Хари, нито някой от портретите издаваше звук. Дори Фоукс беше замъкнал.

– Професор Дъмбълдор? – каза Хари съвсем тихо, тъй като Дъмбълдор все още се взираше в Мислоема и изглеждаше напълно изгубен

в мисълта – Това... това значеше ли... какво значеше това?

– Значеше – каза Дъмбълдор – че човекът, който единствен има шанс да победи Лорд Волдемор за добро е роден в края на Юли, преди близо шестнадесет години. Това момче се е родило на родители, които са успели да се спасят от Волдемор три пъти.

Хари почувства като че ли нещо се затваря в него. Дишането му беше затруднено отново.

– Това значи... аз?

Дъмбълдор го изучи за момент през очилата си.

– Странното нещо, Хари – каза той меко – е че може и да не е значело ти въобще. Предсказанието на Сибил можеше да се приложи за две магьоснически момчета, родени в края на юли тази година, и двамата с родители от Ордена на Феникса, и двете двойки родители едва се бяха спасили от Волдемор три пъти. Единият, разбира се, беше ти. Другият беше Невил Лонгботъм.

– Но тогава... тогава, защо моето име беше написано на пророчеството, а не това на Невил?

– Официалният запис беше преименуван след като Волдемор те атакува като дете – каза Дъмбълдор – Изглеждаше ясно за пазителя на Залата на Пророчествата, че Волдемор би се опитал да те убие защото е знаел, че ти си този, когото има предвид Сибил.

– Тогава, може и да не съм аз? – каза Хари.

– Страхувам се – каза бавно Дъмбълдор, гледайки така все едно всяка дума му струва ужасно усилие – че няма съмнение, че това си ти.

– Но Вие казахте, че Невил също е роден в края на юли и майка му и баща му...

– Забравяш следващата част от пророчеството, последният отличителен знак на момчето, което може да победи Волдемор... Волдемор сам ще го маркира като равен. И той така и направи, Хари. Той избра теб, не Невил. Даде ти белега, който се оказа и благословение и проклятие.

– Но той може и да е избрал грешния! – каза Хари – може да е маркирал грешния човек!

– Той е избрал момчето, което е мислел че е най-вероятно да бъде опасно за него – каза Дъмбълдор – И забележи, Хари, той не е избрал чистокръвен (което, според негово убеждение, е единствения вид магьосник, който си струва да бъдеш или познаваш), а избра полу-кръвен, като себе си. Видял се е в теб преди изобщо да е видял теб и маркирайки те с този белег той не те е убил, както е възнамерявал, а ти е дал сили и

бъдеше, което е предопределило да избягаш от него не само един път, а четири пъти до момента – нещо, което нито твоите родители, нито родителите на Невил, някога са постигнали.

– Защо го е направил тогава? – каза Хари, който се почувства вцепенен и леден – Защо се е опитал да ме убие като бебе? Можел е да изчака и да види дали аз или Невил изглеждаме по-опасни, когато пораснем и да се опита да убие този от нас тогава.

– Това, вероятно, може да е било по-практичното действие – каза Дъмбълдор – освен, че информацията на Волдемор за пророчеството е била непълна. „Главата на свинята“, която Сибил беше избрала защото е евтин, привлича, да ги наречем, по-интересна клиентела от тази на „Трите Метли“. Както ти и твоите приятели сами сте забелязали и както и аз забелязах онази нощ мястото е такова, че никога не е сигурно дали някой не те подслушва. Разбира се не съм и мечтал, когато отидох да се срещна със Сибил Трелони, че ще чуя нещо, което си струва да се чуе. Моят... нашият... единствен удар на добрия късмет беше, че подслушвачът беше разпознат след малка част от пророчеството и изхвърлен от сградата.

– Значи той е чул само...

– Той е чул само началото, частта предсказваща раждането на момче през юли на родители, които три пъти са се спасили от Волдемор. Следователно не е могъл да предупреди господаря си, че да ако те атакува рискува да ти прехвърли сила и да те маркира като равен. Така че Волдемор никога не е знаел, че има опасност в това да те атакува, че може да е по-мъдро да изчака, да научи повече. Той не е знаел, че ти ще имаш сила, непозната на Тъмния Лорд...

– Но аз нямам – каза Хари със заглушен глас – Аз не притежавам сили, които той не притежава, аз не бих могъл да се бия така, както той се би тази нощ, не мога да притежавам хора или да ги убивам...

– Има една стая в Отдела на Мистериите – прекъсна го Дъмбълдор – която се пази заключена през цялото време. Тя съдържа сила, която е едновременно по-прекрасна и по-ужасна от смъртта, от човешката интелигентност, от силите на природата. Тя е също, вероятно, най-мистериозния предмет за изучаване от тези, които са там. Силата, която се съдържа в тази стая е притежавана от теб в такива количества и няколко от Волдемор. Тази сила те отведе да спасиш Сириус тази нощ. Тази сила също така те спаси от това Волдемор да те притежава, защото той не можеше да понесе да съществува в тяло, толкова пълно със силата, която той презира. И на края нямаше значение дали ти можеш да си затвориш

ума. Сърцето ти те спаси.

Хари затвори очи. Ако не беше отишъл да спасява Сириус, Сириус нямаше да умре. Повече за да отклони момента, в който ще трябва отново да помисли за Сириус Хари попита, без да го интересува кой знае колко отговора:

– Краят на пророчеството... беше нещо... нито един не може да живее...

– ... докато другия оцелява – каза Дъмбълдор.

– Значи – каза Хари, издърпвайки думите от това, което изглеждаше като дълбок извор на отчаяние вътре в него – това значи ли, че... че един от нас трябва да убие другия... на края?

– Да – каза Дъмбълдор.

Дълго време нито един от тях не проговори. Някъде далеч отвъд стените на кабинета Хари можеше да чуе гласовете на ученици, запътили се към Голямата Зала за ранна закуска вероятно. Изглеждаше невъзможно да има хора на този свят, които все още имат нужда от храна, които се смеят, които нито знаят, нито се интересуват, че Сириус Блек си е отишъл завинаги. Сириус вече изглеждаше на милиони мили, дори и сега част от Хари все още вярваше, че само ако дръпне обратно тази завеса ще открие Сириус да го гледа, да го поздравява, вероятно със своя смях, подобен на лай...

– Чувствам, че ти дължа още едно обяснение, Хари – каза Дъмбълдор колебливо – Вероятно си се чудил защо никога не те избрах за префект? Трябва да призная... че по-скоро мислех... че имаш достатъчно отговорности, с които да се справяш.

Хари го погледна отново и видя една сълза да се търкулва по лицето на Дъмбълдор към дългата му, сребърна брада.

Глава 38. Започва Втората война

ОНЗИ, КОЙТО НЕ БИВА ДА БЪДЕ НАЗОВАВАН СЕ ЗАВРЪЩА

В кратко изявление от петък вечерта министърът на магията Корнелиус Фъдж потвърди, че Онзи, Който Не Бива Да Бъде Назоваван отново е в страната и е още по-активен.

„С огромно съжаление трябва да кажа, че магьосникът, който смята себе си за Лорд... е, знаете за кого говоря, е жив и отново е сред нас“ – каза Фъдж, обръщайки се към репортерите, изглеждайки изтощен и силно разтревожен. „Ще ви осведомя, със същото съжаление, за масовия отказ на Дименторите от Азкабан да продължат службата си към Министерството. Предполагаме, че в момента са се отправили към Лорд...“

Необходимо е магьосническото население да бъде на щрек. Министерството печата основни указания за самозащита и защита на дома, които ще бъдат безплатно доставени до всеки магьоснически дом през идния месец.“

Твърдението на министъра бе посрещнато с тревога и страх сред магьосническата общност, която до миналата сряда получаваше уверения, че „няма капка истина в слуховете, че Вие-знаете-кой и подчинените му отново действат сред нас.“

Подробностите от събитията, които накараха министерството коренно да смени твърдението си все още са мъгляви, но се предполага, че Онзи-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава и подбрана група негови последователи (известни като Смъртожадни) са пробили защитата и са влезли в самото министерство в четвъртък вечерта.

Албус Дъмбълдор, наскоро възвърнал си директорския пост в Училището за магия и вълшебства Хогвортс, възстановен член на Международната Вълшебническа Конфедерация и възстановен Главен Магьосник на Съда за вълшебства Визенгамот не бе открит за коментар. През изминалата година той настояваше, че Вие-знаете-кой не е мъртъв, както силно се надявахме и вярвахме, а събира последователи в новия си устрем към власт. Междувременно „момчето, което оживя“...

– Ето те и теб, Хари! Знаех си, че ще те вмъкнат някак си – каза Хърмаяни, поглеждайки го над вестника.

Бяха в болничното крило. Хари беше седнал на края на леглото на Рон и заедно слушаха Хърмаяни, докато тя четеше заглавната страница на „Неделни пророчества“ Джини, чийто глезен веднага беше излекуван от Мадам Помфри, се беше свила на леглото на Хърмаяни. Невил, чийто нос си беше възвърнал нормалната форма и размер, седеше на стол между двете легла и Луна, която беше наминала да ги види и да донесе последния брой на „Клюки и Интрити“, четеше списанието обратно и видимо не обръщаше внимание на Хърмаяни.

– Все пак отново е „момчето, което оживя“, нали? – каза Рон мрачно – Не някой показан дърдорко.

Взе си шепа шоколадови жаби от възголямата купчина на шкафа до леглото, подхвърли няколко на Хари, Джини и Невил и със зъби разви опаковката на своята. По ръцете му все още имаше дълбоки шевове на местата, където пипалата на мозъците го бяха обвили. Според Мадам Помфри мислите оставяха най-дълбоки рани от почти всичко, но въпреки това с огромните количества „Отвара за забрава на Ъбли“ имаше подобрене.

– Да, сега са много те хвалят Хари – каза Хърмаяни, преглеждайки статията надолу – „самотният глас на истината... считан за нестабилен, но винаги уверен в твърденията си... принуден да понася присмех и клевета“. Хмм – намръщи се тя – Явно не споменават факта, че именно в „Пророчески вестни“ беше цялото присмиване клеветене...

Тя потрепна и сложи ръка на ребрата си. Проклятието на Долохов, макар да беше с по-малка сила отколкото ако го беше изрекъл високо, и така й причини, по думите на Мадам Помфри „достатъчно вреда“. Всеки ден Хърмаяни трябваше да пие десет различни отвари, но се подобряваше и вече беше отегчена от болничното крило.

– „Последният опит на Вие-знаете-кой за надмощие“, страници 2–4, „Какво трябваше да ни каже министерството“, страница 5, „Защо никоой не послуша Албус Дъмбълдор?“, страници 6 до 8, „Ексклузивно интервю с Хари Потър“ страница 9... Е – каза Хърмаяни, оставяйки вестника – със сигурност имат доста материал за статии. А и това интервю с Хари никак не е ексклузивно. „Клюки и интриги“ го публикува преди месеци...

– Татко им го продаде – обади се Луна разсеяно, обръщайки страница на списанието – Получи доста добра цена, така че през лятото ще ходим в Швеция, на експедиция за криворог хъркливец.

За момент Хърмаяни се пребори със себе си и възкликна:

– Звучи чудесно!

Джини улови погледа на Хари и бързо с обърна с усмивка.

– Както и да е – рече Хърмаяни, изправяйки се и отново потрепвайки – Какво става из училище?

– Ами, Флитуик се отърва от блатото на Фред и Джордж – отвърна Джини – Направи го за около три секунди, но остави мъничко под прозореца и го загради.

– Защо? – озадачи се Хърмаяни.

– Каза само, че било пример за адски добре стъкмена магия – каза Джини, повдигайки рамене.

– Според мен го е оставил като паметник на Фред и Джордж – рече Рон с пълна с шоколад уста – Знаеш ли, че те ми изпратиха всичко това? – обърна се той към Хари, сочейки малката планина шоколадови жаби до леглото си – Явно всичко е като по вода с шегобийницата, а?

Хърмаяни изгледа неодобрително и попита:

– Спряха ли неприятностите сега, когато Дъмбълдор се върна?

– Да – отвърна Невил – всичко си е постарому.

– Предполагам Филч е доволен, нали? – каза Рон, поставяйки картичка от шоколадови жаби с Дъмбълдор до каната вода.

– Никак даже – рече Джини – Всъщност е много отчаян – тя понижи гласа си до шепот – Продължава да казва, че Умбридж е най-хубавото нещо, случвало се някога в Хогвортс...

И шестимата погледнаха встрани. Професор Умбридж лежеше на едно от леглата срещу тях, зяпайки тавана. Дъмбълдор беше се втурнал сам в гората, за да я спаси от кентаврите. Как го беше направил, как беше се измъкнал от кентаврите, които задържаха Професор Умбридж без дракотина, никой не разбра и Професор Умбридж със сигурност нямаше да каже. Откакто се беше върнала в замъка не беше обелила и дума, поне доколкото знаеха. Също така никой не знаеше какво ѝ е. Мишата ѝ коса, обикновено спретната, сега беше разрошена и още имаше листа и клечки, но иначе изглеждаше наред.

– Мадам Помфри казва, че е просто шок – прошепна Хърмаяни.

– По-скоро е сърдита – каза Джини.

– Да, дава признаци на живот, ако направиш така – отвърна Рон и изцъка с език. Умбридж рязко се изправи и диво започна да се оглежда наоколо.

– Какво има, професоре? – попита Мадам Помфри, подавайки глава от кабинета си.

– Нищо... нищо... – каза Умбридж, потъвайки във възглавниците си – Трябва да съм сънувала...

Хърмаяни и Джини приглушиха смеха си в завивките.

– Като стана дума за кентаври – рече Хърмаяни, след като се съвзе – кой е учител по Пророкуване? Фирензи остава ли?

– Трябва – отвърна Хари – Нали другите кентаври няма да го приемат.

– Изглежда и двамата с Трелони ще преподават – каза Джини.

– На бас, че на Дъмбълдор му се ще да се беше отървал от Трелони – каза Рон, дъвчейки четиринадесетата си жаба – Ако питате мен, целия предмет е безполезен. Фирензи не е по-добър...

– Как можеш да говориш така? – озадачи се Хърмаяни – След като тъкмо разбрахме, че има истински предсказания?

Сърцето на Хари заби по-силно. Не беше казал на Рон, Хърмаяни или на когото и да било какво съдържаше предсказанието. Невил им обясни, че се е случило докато Хари го дърпаше нагоре по стълбите в Стаята на Смъртта и Хари още не беше поправил тази представа. Не беше готов да види израженията им, когато им каже, че трябва да бъде или жертва или убиец и няма друг начин...

– Жалко, че се случило – тихо каза Хърмаяни, клатейки глава.

– Да, наистина – каза Рон – Все пак поне и Вие-знаете-кой не научи какво е. Къде отиваш? – добави той, едновременно изненадан и разочарован, когато Хари се изправи.

– Ъ-ъ-ъ, при Хагрид – каза Хари – Нали знаеш, че тъкмо се върна и обещах да мина да го видя и да му кажа как сте вие двамата.

– А, добре – нацупено каза Рон, гледайки късчето синьо небе през прозореца – Жалко, че не можем да дойдем.

– Поздрави го от нас! – провикна се Хърмаяни докато излизаше от отделението – И го попитай какво става със... с малкия му приятел!

Хари махна с ръка, за да покаже, че е чул и разбрал и излезе.

Замъкът изглеждаше прекалено тих за неделен ден. Явно всички бяха навън, на слънчевите поляни и се наслаждаваха на края на изпитите и няколкото последни дни от срока, свободни от домашни и преговор. Хари бавно вървеше по празния коридор, поглеждайки през прозорците. Виждаше хора из въздуха над куидичното игрище, няколко ученици плуваха в езерото с огромната сепия.

Беше му трудно да прецени дали иска да е с хора или не. Когато беше с компания, му се искаше да се махне, а когато беше сам, искаше компания. Реши, че наистина може да отиде при Хагрид, не беше

говорил с него както трябва откакто се беше върнал...

Тъкмо слизаше по мраморното стълбище във Входната зала, когато Малфой, Краб и Гойл се появиха от една врата в дясно, която, както знаеше Хари, водеше към общата стая на Слидерин. Хари спря на място, Малфой и другите също. За секунди се чуваха само викове, смях и плискане отвън, през отворената врата.

Малфой се огледа наоколо, Хари знаеше, че проверява за учители, след това погледна отново Хари и тихо каза:

– Мъртъв си, Потър.

Хари повдигна вежди.

– Смешно – каза – Човек би си помислил, че ще спреш да се размотаваш наоколо...

Малфой изглеждаше по-ядосан отколкото Хари някога беше го виждал. Почувства известно задоволство при вида на бледото му, остро лице, изпълнено с ярост.

– Ще си платиш – рече Малфой и гласът му беше малко по-силен от шепот – Аз ще те накарам да си платиш за това, което стори на баща ми...

– О, уплаших се – саркастично каза Хари – Предполагам, че Лорд Волдеморт е само подгриващ номер в сравнение с вас тримата. Какво има? – добави той, защото Малфой, Краб и Гойл бяха потрепнали, когато чуха името – Той е приятел на баща ти, нали? Нали не се страхуваш от него?

– Мислиш се за голям мъж, а Потър? – каза Малфой, приближавайки с Краб и Гойл плътно зад него – Почакай. Ще те пипна. Не можеш да натикаш баща ми в затвор.

– Мисля, че точно това направих – отвърна Хари.

– Дименторите са напуснали Азкабан – тихо рече Малфой – Татко и останалите ще се измъкнат за нула време.

– Да, така и очаквам – каза Хари – Но поне сега всички знаят що за стока са.

Ръката на Малфой посегна към вълшебната му пръчка, но Хари беше прекалено бърз. Беше извадил своята преди пръстите на Малфой дори да са влезли в джоба на робата му.

– Потър!

Гласът извъня през Входната зала. Снейп беше излязъл от стълбището, водещо към кабинета му. При вида му Хари изпита огромен наплевист омраза, далеч надвишаващ това, което изпитваше към Малфой... Каквото и да казваше Дъмбълдор, той никога нямаше да прости на

Снейп... никога...

– Какво правиш, Потър? – каза Снейп студено, както винаги, докато крачеше към тях.

– Опитвам се да реша какво проклетие да използвам за Малfoy, сър – ядно отговори Хари.

Снейп го изгледа.

– Веднага свали пръчката – кратко рече Снейп – Десет точки от Гриф...

Снейп погледна големите пясъчни часовници до стената, които отмерваха точките на четирите дома и се усмихна злобно.

– Ааа. Доколкото виждам не са останали никакви точки в стъкленицата на Грифиндор. В такъв случай, Потър, ще трябва просто да...

– Добавим? – Професор Макгоногъл току-що беше влязла в замъка по каменните стъпала. Носеше карирана чанта в едната си ръка и тежко се подпираше на бастун в другата, но иначе изглеждаше добре.

– Професор Макгоногъл!!! – каза Снейп, бързайки напред – Изписали са ви от „Св. Мънго“, както виждам!

– Да, Професор Снейп – отвърна Професор Макгоногъл докато сваляше пътническата си мантия – И съм почти като нова. Вие двамата – Краб, Гойл!

Направи им властен знак да се приближат и те затъртриха големите си крака към нея обезпокоени.

– Ето – Професор Макгоногъл стовари чантата си в скута на Краб и мантията си в този на Гойл – Занесете ги горе в кабинета ми.

Те се обърнаха и се заизкачваха по мраморното стълбище.

– Добре – каза Професор Макгоногъл, поглеждайки пясъчните часовници – Мисля, че Потър и приятелите му заслужават по петдесет точки за това, че предупредиха света за Вие-знаете-кого. Какво ще кажете, Професор Снейп?

– Какво? – сонна се Снейп, макар че Хари знаеше, че е чул много добре – Ъ-ъ-ъ... да... предполагам...

– Това прави по петдесет за Потър, двамата Уизли, Лонгботъм и госпожица Грейнджър – каза Професор Макгоногъл и душ от рубини падна в долната част на часовника докато говореше – А, и петдесет за госпожица Ловгуд предполагам – добави тя и купчина сапфири падна в часовника на Рейвънклоу – Така, мисля, че искахте да вземете десет на Потър, Професор Снейп... и ето.

Няколко рубина се върнаха в горната част на часовника, и въпреки това оставиха завидно количество отдолу.

– Е, Потър, Малфой, мисля, че би трябвало да се навън в прекрасен ден като този – продължи Професор Макгоногъл оживено.

Хари не дочака повторна покана. Пъхна пръчката си обратно в робата и се отправи към вратата без дори да погледне Снейп и Малфой.

Горещото слънце го огряваше докато вървеше по моравата към колибата на Хагрид. Ученици лежах наоколо по тревата, печеха се на слънце, говореха, четяха „Неделни пророчества“ или ядяха сладкиши, го поглеждаха докато минаваше. Някои му подвикваха, ръкомахаха, явно ентузиазирани да покажат, че и те, както „Пророчески вести“, го смятаха за един вид герой. Хари не им каза нищо. Нямаше представа колко знаеха за това, което бе станало преди три дни, до момента беше избягвал въпроси и предпочиташе да продължава така.

Когато почука на вратата на Хагрид, първо помисли, че е излязъл, но тогава дойде Фанг, тичайки иззад ъгъла и почти го повали с ентузиазираното си посрещане. Това предполагаше, че Хагрид бере бягащи бобчета в градината отзад.

– Добре, Хари! – сияещ каза той докато Хари приближаваше оградата – Айде, влез, ще пийнем по един сок от глухарчета.

– Как са нещата? – попита го Хагрид след като седнаха на дървената маса, всеки с по чаша леден сок пред себе си – Ти, ъ-ъ-ъ, добре се чувстваш, нали?

От изражението на лицето на Хагрид, Хари разбра, че не пита за физическото му състояние.

– Добре съм – бързо каза той, защото не можеше да понесе да обсъжда това, което Хагрид имаше предвид – А ти къде беше?

– Криех се из планините – каза Хагрид – В една пещера, както Сириус, когато...

Хагрид прекъсна, прочисти шумно гърлото си, погледна Хари и отпи дълга глътка сок.

– Както и да е, сега се върнах – смутено каза той.

– Изглеждаш по-добре – рече Хари, който беше решен да продължи разговора без да засяга Сириус.

– А? – Хагрид повдигна масивната си ръка и опипа лицето си – О, ъ, да. Граупи се държи бая по-добре сега. Доволен беше да ме види кат' се върнах, честно казано. Той е добра душа, истина ти казвам... Даже си мисля да му намеря дружка...

Обикновено Хари би опитал да разубеди Хагрид. Перспективата втори великан да се разхожда из гората, вероятно още по-див и свиреп от Грауп със сигурност беше плашеща, но някак си Хари нямаше

енергия, за да спори за това. Започваше да му се иска отново да е насаме и с цел да приближи тръгването си, отпи няколко големи глътки сок от глухарче, изпразвайки чашата си наполовина.

– Сега – 'сички знаят, че казваш истината, Хари – тихо и неочаквано каза Хагрид. Внимателно го наблюдаваше – Нъл' тъй е по-добре, а?

Хари повдигна рамене.

– Виж... – Хагрид се наведе към него над масата – Познавам Сириус по-дълго от теб. Той загина в битка и така би искал да си отиде...

– Той изобщо не искаше да си отива! – гневно каза Хари.

Хагрид сложи голямата си рошава глава в шепи.

– Не, не твърдя, че е искал – рече тихо – Но все пак, Хари, той никога не е бил домошар докато другите се бият. Не би понесъл себе си, ако не беше отишъл да помогне...

Хари се изправи.

– Трябва да посетя Рон и Хърмаяни в болничното крило – каза той механично.

– О – Хагрид изглеждаше леко разстроен – ъ-ъ-ъ, добре тогава, Хари... грижи се за себе си... и мини пак ако имаш...

– Да, добре...

Хари излезе от вратата колкото можеше бързо и я остави отворена. Вече беше отново на слънце преди Хагрид да довърши изречението си и да го изпрати, и вървеше през моравата. Хората отново му подвикваха докато минаваше. Замалко затвори очи, искаше му се всички да изчезнат и да е сам на поляната, когато ги отвори...

Преди няколко дни, преди изпитите да свършат и да има видението, изпратено му от Волдемор, би дал всичко, магьосническия свят да разбере, че казва истината, че Волдемор се е върнал и, че той не е нито лъжец нито луд. Сега му беше безразлично...

Отиде до езерото и седна на брега, прикрит от погледите на минаващите наблизко от струпани шубраци. Гледаше гладката вода и мислеше...

Може би причината да иска да бъде насаме беше, че се чувства изолиран от всички откакто беше говорил с Дъмбълдор. Невидима бариера го разделяше от останалата част от света. Той беше, винаги е бил, белязан човек. Но досега не беше осъзнал какво наистина означава това...

Седейки на ръба на езерото, с ужасната тежест на мъката, която разтегляше времето му, със загубата на Сириус, толкова скорошна, той не можеше да предизвика чувство за страх. Беше слънчево, поляната

наоколо беше пълна със смеещи се хора и въпреки това той ги чувстваше така далечни, сякаш бяха от различна раса. Все още му беше трудно да повярва, че животът му е обречен или да включва или да завърши с убийство...

Стоя там дълго, гледайки водата, опитвайки се да не мисли за кръстника си и да не си спомня, че точно на отсрещния бряг Сириус беше принадлежал, защитавайки се от стотина Диментори...

Слънцето залезе преди да осъзнае, че му е студено. Стана и се върна в замъка, търкайки лице с ръкава си докато вървеше.

Рон и Хърмаяни излязоха от болничното крило напълно излекувани три дни преди края на срока. Хърмаяни продължаваше да показва знаци, че иска да говори за Сириус, а Рон сумтеше всеки път, когато тя споменаваше името му. Хари все още не беше сигурен дали иска или не да говори за кръстника си. Желанията му се меняха според настроението. Въпреки това беше сигурен в едно: както беше нещастен сега, след няколко дни Хогуортс щеше да му липсва много, когато се върне на Привит Драйв номер четири. Въпреки, че сега разбираше ясно защо трябваше да се връща там всяко лято, това не го ободряваше. Не беше презирал връщането си там повече от сега.

Професор Умбридж напусна Хогуортс ден преди края на срока. Изглежда беше се измъкнала от болничното крило по време на вечеря, надявайки се да не забележат заминаването ѝ, но за нещастие по пътя срещна Пийвс, който използва последната си възможност да изпълни заръката на Фред и я проследи из цялата сграда, налагайки я ту с бастун, ту с чорап, пълен с тебешир. Много ученици изтичаха във входната зала, за да я видят да изтичва по пътеката и отговорниците на домовете само половинчато се опитаха да ги възпрат. Професор Макгоногъл се отпусна в стола си на масата на персонала след няколко немощни протеста и бе ясно чула да изразява съжаление, че самата тя не може да се втурне след Умбридж, защото бе заела бастуна си на Пийвс.

Дойде последната им вечер в училище. Повечето хора бяха приключили с опаковането на багажа и вече се отправяха към тържеството за края на срока, но Хари дори не беше започнал.

– Просто го направи утре – каза Рон, който чакаше на вратата на спалнята – Хайде, умирам от глад!

– Няма да се бавя... ти върви...

Но когато вратата се затвори след Рон Хари не направи никакво усилие да побърза с багажа. Последното нещо, което искаше беше да присъства на тържеството. Тревожеше се, че Дъмбълдор ще го направи

някаква свръзка с него в речта си. Със сигурност щеше да говори за Волдеморт и завръщането му, все пак им беше говорил за това миналата година...

Хари издърпа от дъното на куфара си няколко измачкани роби, за да направи място за сгънатите и забеляза зле обвит пакет, който лежеше в ъгъла. Извади го изпод маратонките си и го разгледа.

Разбра какво е за няколко секунди. Сириус му го беше дал точно пред входната врата на улица Гримо, номер дванадесет.

„Използвай го, ако ти потрябвам, нали?“

Хари потъна в леглото си и разопакова пакета. От там изпадна малко квадратно огледало. Изглеждаше старо, със сигурност беше мръсно. Хари го вдигна до лицето си и видя собственото си отражение да го гледа.

Обърна огледалото. На обратната страна имаше надраскана бележка от Сириус.

„Това е двупосочно огледало. Аз имам другото от комплекта. Ако искаш да говориш с мен, просто извикай името ми в него. Ще се появиш в моето огледало и аз ще мога да говоря в твоето. С Джеймс ги използвахме, когато бяхме в отделни наказания“

Сърцето на Хари заби по-силно. Спомни си, когато беше видял мъртвите си родители в огледалото Еиналеж преди четири годни. Щеше да може да говори със Сириус отново, точно в момента, беше сигурен.

Огледа се, за да се увери, че няма никой наоколо – спалното помещение беше празно. Погледна пак огледалото, повдигна го пред лицето си с треперещи ръце и каза силно и ясно:

– Сириус.

Дъхът му замъгли повърхността на стъклото. Държеше огледалото още по-близо, изпълнен с вълнение, но очите, които премигваха отсреща със сигурност бяха неговите собствени.

Избърса отново огледалото, за да го проясни и изрече ясно, така че всяка сричка да отекне в стаята:

– Сириус Блек!

Нищо не стана. Предупредителното лице в огледалото все още, със сигурност беше неговото...

Сириус не беше взел огледалото със себе си, когато падна през арката – каза тънък глас в главата на Хари. Затова не работи...

Хари остана неподвижен още малко и след това захвърли огледалото обратно в куфара, където то се строши. Беше убеден за цяла една прекрасна минута, че ще види Сириус, ще говори с него отново...

Разочарование прогаряше гърлото му. Започна да хвърля безразборно вещите си върху счупеното огледало.

Но тогава го осени идея... по-добра от огледало... много по-голяма и важна идея... как не беше се сетил по-рано за това... защо никога не беше питал?

Той тичаше от спалнята надолу по спираловидното стълбище, като се удряше тук-там о стените без да забелязва, прекоси празната обща стая, премина през дупката зад портрета и Дебелата Дама му подвикна докато тичаше по коридора:

– Празненството тъкмо започва, добре си се забързал!

Но той нямаше намерение да ходи на празненството...

Как така това място беше пълно с призраци когато не ти трябваша, а сега...

Изтича надолу по стълбището и по коридорите не срещна никого – нито жив нито мъртъв. Очевидно всички бяха в Голямата зала. Пред кабинета по Вълшебство трябваше да спре и мислеше нерешително, че ще трябва да почака до после, до рая на празненството...

Но точно когато беше изгубил надежда, го видя, някой полупрозрачен се носеше в края на коридора.

– Хей! Хей, Ник! НИК!

Призракът подаде глава от стената, разкривайки екстравагантната шапка и застрашително клатушкащата се глава на Сър Николас де Мимси-Портингтън.

– Добър вечер – каза той, измъквайки и останалата част от тялото си от твърдата стена и се усмихна на Хари – Значи не само аз закъснявам? Макар, че – въздъхна той – в по-различен смисъл, разбира се...

– Ник, мога ли да те попитам нещо?

Изключително характерно изражение се появи на лицето на Почти-безглавия Ник докато пъхаше пръст в разреза на врата си, за да намести главата и да спечели малко време за мислене. Престана едва когато врата му се отпусна напълно.

– Ъ-ъ-ъ, сега ли, Хари? – попита Ник, изглеждайки притеснен – Не може ли да почака края на празненството?

– Не, Ник, моля те! – каза Хари – Наистина трябва да говоря с теб. Можем ли да влезем тук?

Хари отвори вратата на най-близката класна стая и Почти – безглавия Ник въздъхна.

– О, много добре – рече той, явно предал се – Не мога да се преструвам, че не го очаквах.

Хари държеше вратата отворена, но вместо това той влезе през стената.

– Какво си очаквал? – попита Хари докато затваряше вратата.

– Да ме потърсиш – отвърна Ник, плъзгайки се по прозореца и гледайки притъмняващите околности на замъка – Случва се понякога... когато някой е преживял... загуба.

– Е – каза Хари, отказвайки да отстъпи – прав си. Потърсих те.

Ник замълча.

– Просто... – започна Хари, който намираше по-трудно отколкото бе очаквал обяснението – Просто ти си мъртъв. Но все още си тук, нали?

Ник въздъхна и продължи да гледа през прозореца.

– Така е, нали? – настояваше Хари – Умрял си, но аз говоря с теб... Можеш да се разхождаш из Хогвортс и т.н., нали?

– Да – тихо отвърна Ник – Разхождам се и говоря, да.

– Значи си се върнал, нали? – продължаваше Хари – Хората могат да се връщат, нали така? Като призраци. Нали не е нужно напълно да изчезват? Е? – добави нетърпеливо докато Ник продължаваше да мълчи.

Почти – безглавият Ник се поколеба и каза:

– Не всеки може да стане призрак.

– Какво искаш да кажеш? – попита бързо Хари.

– Само... само магьосниците.

– О – каза Хари и почти се засмя от облекчение – Е, това не е проблем. Човекът, за когото питам е магьосник. Значи той може да се върне, нали?

Ник се обърна и погледна жално Хари.

– Той няма да се върне.

– Кой?

– Сириус Блек – каза Ник.

– Но ти си го направил! – отвърна Хари ядосано – Върнал си се. Мъртъв си и не си изчезнал...

– Магьосниците могат да оставят следа от себе си на земята, за да броди бледа около местата, където те са ходили приживе – каза Ник тъжно – Но малцина избират този път.

– Защо? – попита Хари – Все пак... няма значение... Сириус няма да се интересува, че е необичайно. Ще се върне! Знам, че ще се върне!

Беше толкова уверен, че са момент обърна глава към вратата в очакване да види Сириус, перлено-бял и прозрачен, но сияещ, влизайки и отправяйки се към него.

– Няма да се върне – повтори Ник – Той... продължил е.

– Какво имаш предвид под „продължил е“? – бързо попита Хари – Къде е продължил? Слушай, какво става когато умреш? Къде отиваш? Защо всички не се връщат? Защо тук не е пълно с призраци? Защо?

– Не мога да отговоря – каза Ник.

– Ти си мъртъв, нали? – упорстваше Хари – Кой може да отговори по-добре от теб?

– Беше ме страх от смъртта – тихо рече Ник – Предпочетох да остана. Понякога се чудя дали не трябваше... Така е нито тук, нито там... Същност аз съм нито тук нито там... – той се усмихна тъжно – Не знам нищо за тайните на смъртта, Хари, защото избрах вместо това немощно подобие на живот. Мисля, че учените магьосници изучават тия неща в Отдела за мистерии...

– Не ми говори за това място! – ядно рече Хари.

– Съжалявам, че не можах да ти помогна – любезно каза Ник – Е, моля те, извини ме, празненството...

Той излезе от стаята, оставяйки Хари сам да гледа стената, през която беше изчезнал.

Хари се почувства сякаш беше изгубил кръстника си отново, губейки надеждата да го види и да говори с него отново. Вървеше бавно и унило из празния замък, чудейки се дали някога пак би могъл да бъде щастлив.

Беше завил в ъгъла към портрета на Дебелата Дама, когато видя някой отпред да закача бележка на таблото на стената. При втория поглед разбра, че е Луна. Наоколо нямаше хубави места за криене, тя трябва да беше чула стъпките му и при всяко положение Хари не можеше да събере енергия да отбегне когото и да било в момента.

– Здравсти – каза Луна отнесено, поглеждайки го и се отдалечи от таблото.

– Защо не си на празника? – попита Хари.

– Ами, изгубила съм си някои вещи – отвърна Луна спокойно – Хората ги взимат и ги крият, нали знаеш. Но това е последната вечер и наистина ми трябва, така че слагам тези бележки.

Тя посочи таблото, където беше окачила списък със всичките си липсващи дрехи и книги с молба да ѝ ги върнат.

Странно чувство обзе Хари, емоция, различна от гнева и мъката, които го изпълваха от смъртта на Сириус насам. Изминаха няколко момента преди да осъзнае, че му е тъжно за Луна.

– Как така хората ти крият нещата? – попита той тревожно.

– О, ами. – тя повдигна рамене – Май ме мислят за странна.

Всъщност някои ми викат „Лунатичката“ Ловгуд.

Хари я погледна и новото чувство за жалост се усили осезаемо болезнено.

– Това не е причина да ти крият нещата – каза той – Искаш ли помощ да ги намериш?

– О, не – усмихна му се тя – Ще се върнат. Винаги се връщат накрая. Просто исках да си стегна багажа тази вечер, но както и да е... А ти защо не си на празненството?

Хари повдигна рамене.

– Просто не ми се ходеше.

– Не – отвърна Луна, оглеждайки го с мъглявите си влажни очи – И не очаквам да ти се ходи. Мъжът, когото Смъртожадните убиха ти беше кръстник, нали? Джини ми каза.

Хари кимна, и откри, че по някаква причина няма нищо против Луна да говори за Сириус. Тъкмо си спомни, че тя също можеше да види Тестралите.

– Ти – започна той – Искам да кажа кой... Умирал ли е някой, когото си познавала?

– Да – каза Луна простичко – Майка ми. Тя беше малко необикновена вещица. Обичаше да експериментира и едно от заклинанията ѝ се обърка доста веднъж. Аз бях на девет.

– Съжалявам – промълви Хари.

– Да, беше ужасно – продължи Луна спокойно – Понякога ми е много мъчно за това, но все пак си имам татко. И не е като да не видя мама никога повече, нали?

– Ъ-ъ-ъ, така ли е? – неуверено каза Хари.

Тя поклати глава невярващо.

– О, хайде! Ти ги чу, точно зад завесата, нали?

– Искаш да кажеш...

– В онази стая с арката. Те просто дебнеха скрити, това е всичко.

Ти ги чу.

Спогледаха се. Луна леко се усмихваше. Хари не знаеше какво да каже или да мисли. Луна вярваше в толкова много необикновени неща... И все пак той беше чул гласовете зад завесата.

– Сигурна ли си, че не искаш помощ да си намериш нещата? – попита.

– Не, не – отвърна Луна – Не, мисля, че ще слеза долу да хапна малко пудинг и ще почакам да се появят. Винаги така става накрая... Е, приятна ваканция, Хари.

– Да... да, и на теб.

Тя се отдалечи докато я гледаше, той откри, че тежестта в стомаха му е спаднала малко.

Пътуването към дома с Хогуортс Експрес беше изпълнено със събития. Малфой, Краб и Гойл, които явно бяха чакали цяла седмица за възможност да срещнат Хари без учители наоколо, го спряха наред пътя във влака, докато се връщаше от тоалетната. Може би биха успели да му направят нещо ако ненаблюдателно не бяха избрали да го пресрещнат пред купе, пълно с членове на ДА, които след като видяха какво става през стъклото, се изправиха като един и се притекоха на помощ на Хари. Когато Ърни МакМилан, Хана Абът, Сюзън Боунс, Джъстин Финч-Флечли, Антъни Голдщайн и Тери Буут приключиха с богатата палитра проклетия и заклинания, на които ги беше научил Хари, Малфой, Краб и Гойл представляваха три гигантски плужека в хогуортски униформи. Хари, Ърни и Джъстин ги пуснаха в отделението за багаж и ги оставиха да пълзят там.

– Очаквам да видя физиономията на майката на Малфой, когато слезе от влака! – каза Ърни със задоволство докато гледаше Малфой да пълзи над него. Ърни така и не се беше разделил с неприязънта към Малфой, който свалеше точки от Хафълпаф по време на бързото си издигане като член на Инквизиторският отряд.

– Майката на Гойл наистина ще е доволна – каза Рон, който беше дошъл да разгледа източникът на вълнение – Така изглежда доста по-добре... Както и да е, Хари, количката с храна току-що спря, ако искаш нещо...

Хари поблагодари на останалите и заедно с Рон се върна в купето, където си купиха цял куп котлени кексчета и тиквен пай. Хърмаяни отново четеше „Пророчески вест“, Джини решаваше тест в „Клюки и интриги“, а Невил галеше своята Мимбулус мимблетония, която беше пораснала доста през изминалата година и сега издаваше странни пискливи звуци при докосване.

Хари и Рон прекараха останалата част от пътуването си в игра на магьоснически шах докато Хърмаяни им четеше откъси от „Пророчески вест“. Сега беше пълно със статии как хората да се защитят от дименторите, за опитите на министерството да залови смъртожадни и истерични писма, в които авторът твърдеше, че е видял Лорд Волдемор да минава покрай къщата му същата сутрин.

– Всъщност все още не е започнало – въздъхна Хърмаяни мрачно, повдигайки отново вестника – Но няма да се забави...

– Ей, Хари – тихо каза Рон и кимна към прозореца към коридора.

Хари погледна. Минаваше Чо, придружена от Мариета Ейджкомб, облечена в балаклава. За момент погледът му срещна този на Чо. Тя се изчерви и продължи нататък. Хари се върна към шахматната дъска и видя една от пешките си, взета от офицера на Рон.

– Ъ-ъ-ъ, какво става с вас двамата между другото? – тихо попита Рон.

– Нищо – искрено отговори Хари.

– Аз, ъ-ъ-ъ, чух, че сега излиза с някого другико – обади се Хърмаяни нерешително.

Хари остана изненадан, че тази информация не го нарани ни най-малко. Желанието му да впечатли Чо изглежда беше останало в минало, с което сега не беше свързан. Беше така с толкова много от нещата, които беше искал преди смъртта на Сириус... Седмицата, която бе изминала от последния път, когато го видя изглеждаше много, много по-дълго време... Всичко бе разделено в две вселени, едната, със Сириус и другата, където той беше мъртъв...

– Добре, че се измъкна от това, приятел – окуражително каза Рон – Искам да кажа, че тя е хубава и т.н., но на теб ти трябва някоя по-весела.

– Вероятно си е достатъчно весела с някого другико – повдигна рамене Хари.

– Все пак с кого е сега? – Рон попита Хърмаяни, но Джини му отговори:

– Майкъл Корнър.

– Майкъл... ама... – Рон се извъртя на седалката, за да я погледне учудено – Ама нали ти излизаше с него!

– Вече не – отсече Джини – Не му се понарави победата на Грифиндор над Рейвънклоу по Куидич и стана досаден. Изритах го и той отиде да се утеша при Чо – Почеса разсеяно носа си с края на перото и обърна „Клюки и интриги“ обратно, за да свери отговорите си. Рон изглеждаше доволен.

– Е, винаги съм го мислил за идиот – каза той и премести кралицата си към треперещия топ на Хари – Браво на теб. Само че си избери някой... по-добър следващия път.

– Избрах си Дийн Томас. По-добър ли е? – рече Джини отнесено.

– КАКВО?! – извика Рон, преобръщайки шахматната дъска. Крукшанкс се втурна след фигурите, а Хедуиг и Пигуиджън подхвъркнаха и избухаха ядосано отгоре.

Докато влакът се забавяше, приближавайки Кингс Крос, Хари си

мислеше, че никога желанието му да слезе не е било по-малко. Той дори се зачуди дали може просто да откаже да слезе и да си седи там до септември, когато влакът щеше да го върне в Хогоуртс. Когато най-накрая спря на перона, Хари взе клетката на Хедуиг и се приготви да измъкне куфара си от влака както обикновено.

Когато контрольорът с билетите направи знак на Хари, Хърмаяни и Рон, че е безопасно да преминат бариерата между перони девет и десет, намери чакаща го изненада от другата страна, група хора, които изобщо не беше очаквал го посрещаха и поздравяваха.

Лудоокия Муди изглеждаше подозрително с бомбе, нахлупено върху омагьосаното му око, макар да можеше да мине и без него, премяташе дълъг бастун в набръчканите си ръце и тялото му беше увито в огромна пътническа наметка. Точно зад него стоеше Тонкс. Ярко розовата ѝ коса искреше на светлината, процеждаща се през стъклата на тавана на гарата. Носеше нагъсто кърпени дънки и светло лилава тениска с легендарните „Орисници“. До Тонкс беше Лупин с бледо лице и прошарена коса. Дълго и износено палто покриваше раздърпани пуловер и панталон. Най-отпред стояха господин и госпожа Уизли, облечени по възможно най-мъгълски и Фред и Джордж с чисто нови зеленикави якета от някакъв люспест материал.

– Рон! Джини! – провикна се госпожа Уизли, изтичвайки напред, за да прегърне силно децата си – А, Хари, скъпи как си?

– Добре – излъга Хари, измъквайки се от стегнатата ѝ прегръдка. Над рамото ѝ видя Рон, който разглеждаше новите дрехи на близнаците.

– От какво са тези? – попита той, опипвайки якетата.

– Най-добра драконска кожа, братле – каза Фред, дърпайки ципа си – Бизнесът върви и си помислихме, че ще ни отиват.

– Здравей, Хари – каза Лупин след като госпожа Уизли го освободи и се обърна да поздравява Хърмаяни.

– Здравейте – отвърна Хари – Не очаквах... Какво правите тук?

– Ами – рече Лупин с лека усмивка – решихме да си поговорим с вуйчо и вуйна ти преди да те отведат в къщи.

– Не знам дали е добра идея – на момента отговори Хари.

– О, сигурен съм, че е – изръмжа Муди, който се беше приближил – Това ще да са те, нали, Потър?

Той посочи с пръст над рамото си. Омагьосаното му око явно гледаше през задната част на главата и през бомбето. Хари се наклони с около инч наляво, за да погледне къде сочеше Лудоокия и там, без съмнение, бяха тримата Дърсли, явно шокирани от групата посрещачи на

Хари.

– А, Хари! – каза господин Уизли, обръщайки се от родителите на Хърмаяни, които беше поздравил ентузиазирано и сега се редуваха да я прегръщат – Е, ще го направим ли?

– Да, аз така казвам, Артър – каза Муди.

Той и господин Уизли поведоха останалите през гарата към семейство Дърсли, които изглеждаха толкова стреснати, че явно бяха пуснали корени в пода. Хърмаяни внимателно се отдели от майка си, за да се включи в групата.

– Добър вечер – учтиво започна господин Уизли към вуйчо Върнън, когато застана пред него – Може да ме помните, името ми е Артър Уизли.

При положение, че господин Уизли разруши наполовина хола на семейство Дърсли преди две години, Хари би бил много изненадан ако вуйчо Върнън не си го спомняше. Той изгледа господин Уизли продължително, но предпочете да си замълчи отчасти защото магьосниците бяха двама на един от Дърсли. Леля Петуния изглеждаше едновременно изплашена и засрамена, като постоянно се оглеждаше наоколо да не би някой познат да я види в такава компания. В същото време Дъдли явно се опитваше, изключително неуспешно, да изглежда незабележимо малък.

– Искахме само да разменим с вас няколко приказки относно Хари – продължи да се усмихва господин Уизли.

– Да – изръмжа Муди – и за това как се отнасяте с него вкъщи.

Мустаците на вуйчо Върнън бяха настръхнали от възмущение. Вероятно заради напълно погрешното впечатление, създадено от бомбето на Муди, той се обърна към него:

– Считам, не е ваша работа какво става в собствената ми къща...

– Предполагам, че не знаеш дори какво има в няколко книги, Дърсли – прекъсна го Муди.

– Не е това въпроса – намеси се Тонкс, чиято розова коса наглед обиждаше леля Петуния повече отколкото всички останали накуп. Затова тя предпочиташе да затвори очи, без да я поглежда – Въпросът е, че се държите ужасно с Хари...

– ... и бъдете сигурни, ще разберам ако това продължава – добави Лупин любезно.

– Да – рече госпожа Уизли – дори и да не позволите на Хари за ползва фелитона...

– Телефона – прошепна Хърмаяни.

– Да, ако получим и най-малък намек, че към Потър се отнасяте зле, ще отговаряте пред нас – каза Муди.

Вуйчо Върнън преглътна. Чувството му за гордост се пребори дори със страха да бъде забелязан да общува с откачалници като тези.

– Заплашвате ли ме, господине? – каза той толкова силно, че минувачите наоколо се обърнаха да погледнат.

– Да, това правя – отвърна Муди, доволен, че вуйчо Върнън е схванал толкова бързо.

– И аз изглеждам ли ви като човек, когото можете да изнудвате? – излая вуйчо Върнън.

– Ами – Муди повдигна бомбето си така, че да покаже омагьосаното му око. От ужас вуйчо Върнън залитна назад и болезнено се блъсна в една количка за багаж – Трябва да кажа, че точно така изглеждаш, Дърсли.

Обърна гръб на вуйчо Върнън, за да погледне Хари.

– Е, Потър... Дай знак, ако ти потрябваме. Ако нямаме новини от теб в три поредни дни, ще изпратим някого...

Леля Петуния изскимтя жално. Без съмнение мислеше какво биха казали съседите в случай, че видят някого от тези хора да крачи по градинската им пътечка.

– Е, довиждане, Потър – рече Муди, потупвайки го по рамото с набръчканата си ръка.

– Грижи се за себе си, Хари – каза Лупин тихо – поддържай връзка.

– Хари, ще те измъкнем от там възможно по-скоро – прошепна госпожа Уизли докато пак го прегръщаше.

– Ще се видим скоро, приятел – нервно каза Рон, стискайки ръката му.

– Много скоро – ентузиазирано рече Хърмаяни – Обещаваме.

Хари кимна. Някак си не можеше да намери думи да им каже колко много означаваше за него да ги види всички събрани тук, на негова страна. Затова се усмихна, махна с ръка за довиждане и тръгна нататък към слънчевата улица извън гарата, следван от тримата Дърсли.

КРАЙ

© 2003 Джоан Роулинг
© 2003 Емилия Масларова, превод от английски

Joanne Rowling
Harry Potter and the Order of the Phoenix, 2003

Източник: Библиотеката на Александър Минковски
Добавен превод в глава 11: goblin, 2007 (от „– Е, браво, Рон, – викна Хърмаяни.“ до
„колко дълго ще бъде с тях професор Гръбли-Планк.“)

Публикация:

ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА. 2004. Изд. Егмонт България, София.
Роман за юноши. Превод: Емилия Л. МАСЛАРОВА [Harry Potter and the Order of the
Phoenix, by J. K. ROWLING (2003)]. Формат: 22 см. Страници: 856. Цена: 25.00 лв.
ISBN: 954-446-761-0

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/436>]